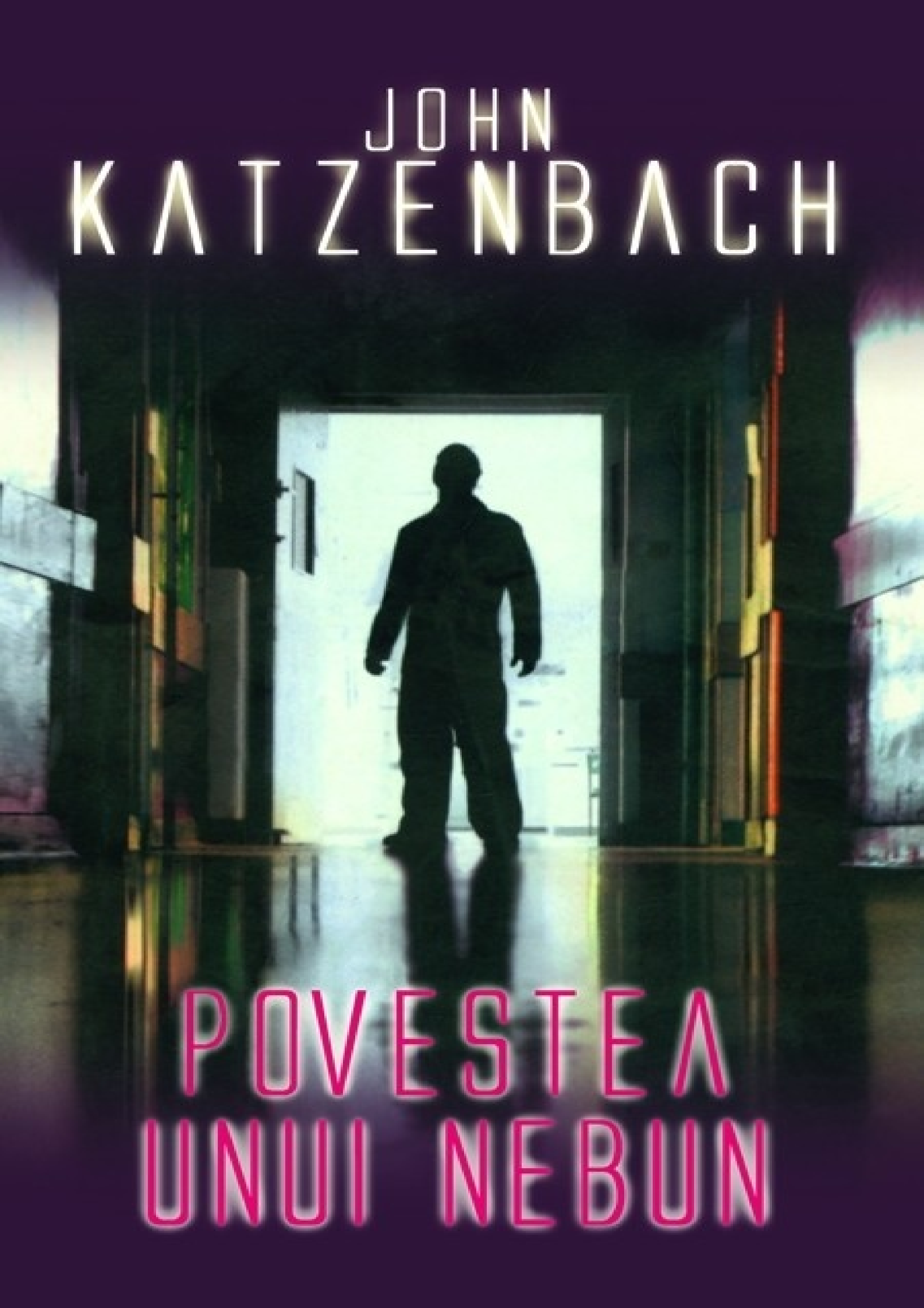
JOHN

KATZENBACH

POVESTEA UNUI NEBUN

Cuprins

Prima parte
Povestitorul în care nu poți avea încredere
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8
- Capitolul 9

Partea a doua
O lume de povești
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14
- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18
- Capitolul 19
- Capitolul 20
- Capitolul 21
- Capitolul 22
- Capitolul 23
- Capitolul 24
- Capitolul 25
- Capitolul 26
- Capitolul 27
- Capitolul 28
- Capitolul 29
- Capitolul 30
- Capitolul 31
- Capitolul 32
- Capitolul 33

Capitolul 34
Capitolul 35
Partea a treia
Alb-gălbui mat
Capitolul 36

JOHN KATZENBACH

POVESTEA UNUI NEBUN

Traducere din limba engleză
ANCA ILIE

RAO Internațional Publishing Company
martie 2007

Pentru Ray, care m-a ajutat să spun povestea asta mai mult decât va ști vreodată

Prima parte

Povestitorul în care nu poți avea încredere

Capitolul 1

Nu mai aud vocile, așa că mă simt puțin pierdut. Bănuiala mea este că ele ar putea să spună povestea mult mai bine. Cel puțin, ar avea opinii, sugestii și idei clare despre ce trebuie zis mai întâi, ce la sfârșit și ce la mijloc. Mi-ar putea spune când să adaug un detaliu, când să las deoparte informații neesențiale, ce este important și ce nu. A trecut atâta timp, încât nu prea îmi mai amintesc lucrurile astea, și mi-ar prinde bine ajutorul lor. S-au întâmplat multe și mi-e greu să știu cu precizie ce și unde să pun. Iar uneori nu sunt sigur dacă incidente pe care mi le amintesc perfect s-au întâmplat cu adevărat. Totul e ca o amintire, care pare solidă ca piatra, pentru ca în clipa următoare să fie străvezie ca aburul de deasupra râului. Asta e problema majoră atunci când ești nebun: ești în mod natural nesigur în legătură cu lucrurile din jurul tău.

Multă vreme am crezut că totul a început cu un deces și s-a terminat cu un deces, cam ca în finalurile unor cărți, dar acum nu mai sunt așa de sigur. Poate că tot ceea ce a pus în mișcare evenimentele din vremea aceea, demult, când eram tânăr și cu adevărat nebun, a fost ceva cu mult mai neimportant sau mai greu de descris, ca un fel de gelozie ascunsă sau ca o nevăzută mânie, sau dimpotrivă, ceva mai mare și mai zgomotos, cum ar fi poziția stelelor pe cer sau forța valurilor oceanului și rotirea inexorabila a Pământului. Ceea ce știu cu certitudine este că au murit oameni, iar eu am fost un copil norocos care nu a făcut parte dintre aceștia. Asta a fost una dintre ultimele observații pe care le-au făcut vocile mele, înainte de a dispărea cu totul.

În schimb, acum am în locul cuvintelor lor șoptite medicamente care să le amuțească. O dată pe zi iau, docil, un medicament cu efect asupra

psihicului, o pastilă albastră de formă ovală, ca un ou, care îmi usucă gura așa de tare, încât, atunci când vorbesc, vocea mea sună șuierătoare ca a unui bătrân care a fumat prea mult sau poate ca a unuia care a dezertat din Legiunea Străină, a traversat Sahara și cerșește un pahar de apă. Apoi urmează o pastilă cu gust scârbos și amar, menită să ridice moralul și să combată depresiile negre, sinucigașe, în care îmi tot spune asistenta socială care se ocupă de mine că e posibil să cad în orice moment, indiferent de felul cum mă simt de fapt. Să fiu sincer, cred că aș putea să intru în cabinetul ei și să bat din călcâie de bucurie și exaltare față de cursul pozitiv pe care l-a luat viața mea, iar ea tot m-ar întreba dacă mi-am luat dozele zilnice de medicamente. Pilula asta fără suflet mă constipă și mă balonează, mă face să rețin apa, ca și cum aș avea un garou strâns puternic în jurul mijlocului. Așa că trebuie să iau un diuretic și apoi un laxativ ca să scap de aceste simptome. Desigur, medicamentul diuretic îmi dă o migrenă groaznică, parcă m-ar lovi cineva cu ciocanul în frunte cu cruzime, așa că iau calmante pe bază de codeină pentru a scăpa de acest efect secundar și în același timp fug la toaletă ca să rezolv celălalt efect secundar. Și la fiecare două săptămâni fac o injecție cu un puternic agent antipsihotic, mă duc la clinica locală și-mi dau pantalonii jos, iar asistenta de acolo zâmbește mereu în absolut același fel și mă întreabă mereu cu exact același ton al vocii cum mă simt astăzi, la care eu îi răspund „Bine”, chiar dacă mă simt sau nu bine, pentru că îmi este foarte clar, chiar și în confuzia creată de nebunie, cinism și medicamente, că de fapt nu-i pasă deloc dacă mi-e bine sau nu, dar crede că e treaba ei să se asigure. Problema e că antipsihoticul, care mă ține departe de tot felul de rele sau de un comportament condamnabil – sau cel puțin așa le place lor să-mi spună provoacă o ușoară pareză a mâinilor, făcându-le să tremure de

parcă aș fi un plătitor de taxe necinstit, care se confruntă cu un contabil de la fisc. Îmi mai face și colțurile gurii să tremure ușor, așa că trebuie să iau un relaxant muscular pentru ca fața mea să nu înghețe într-o mască de speriat vecinii. Și tot amestecul ăsta mi se învârte prin vene vrând-nevrând, luând cu asalt organe nevinovate și probabil complet ametite, în intenția de a calma impulsurile electrice iresponsabile care îmi trosnesc prin creieri ca niște adolescenți neascultători și obraznici. Uneori simt că imaginația mea seamănă cu un joc de domino plin de surprize în care piesele și-au pierdut echilibrul și mai întâi se clatină înainte și-napoi, apoi se prăvălesc peste toate celelalte forțe din corpul meu, declanșând o mare reacție în lanț de piese care cad la întâmplare, clic clic clic, înlăuntrul meu.

Era cu mult mai ușor când eram tânăr și tot ce trebuia să fac era să ascult vocile. Nici măcar nu erau așa de rele, în cea mai mare parte a timpului. De obicei, erau slabe, ca niște ecouri din depărtare, peste vale, sau poate ca niște șoapte între copii, când îi auzi că-și împărtășesc secrete într-un colț al terenului de joacă, cu toate că, atunci când lucrurile devin tensionate, crește rapid și volumul. Și, în general, vocile mele nu erau deloc așa de pretențioase. Erau mai mult, cum să spun, niște sugestii. Sfaturi. Întrebări de testare. Puțin cicălitoare uneori, ca o mătușă care a rămas fată bătrână, cu care nimeni nu știe exact ce să facă la o petrecere de familie, dar care, cu toate astea, este mereu inclusă pe lista de invitați și ocazional izbucnește cu ceva nepoliticos, sau fără sens, sau incorect, dar este de cele mai multe ori ignorata.

Într-un fel, vocile îmi țineau companie, mai ales ca de cele mai multe ori nu aveam niciun fel de prieteni.

Am avut doi prieteni, odinioară, iar ei fac parte din poveste. Odată credeam că ei erau cea mai

importantă parte din poveste, dar acum nu mai sunt atât de sigur.

Acum, unii dintre cei pe care i-am întâlnit în timpul a ceea ce îmi place să numesc adevărații mei ani de nebunie au ajuns mai rău decât mine. Vocile lor le strigau ordine ca niște nevăzuți sergenți de instrucție din marină, din aceia care poartă chipiul cu cozorocul tras exact deasupra sprâncenelor, așa încât li se mai vede numai ceafa rasă. „Calcă apăsat! Fă asta! Fă aia!”

Sau mai rău: „Omoară-te!”

Sau chiar și mai rău: „Omoară pe altcineva!”

Vocile care țipau la acei oameni veneau de la Dumnezeu, sau de la Isus, sau de la Mahomed, sau de la câinele vecinului, sau de la unchiul mort demult, sau de la extratereștri, sau poate de la un cor de arhangheli, sau probabil de la un cor de demoni. Vocile astea erau insistente și revendicative și nu făceau niciun compromis, iar eu am ajuns să recunosc în neclintirea pe care acești oameni o aveau în ochi, în tensiunea care le întindea mușchii că auzeau ceva foarte tare și insistent și care rar promitea ceva bun. În momente ca acestea, preferam să mă îndepărtez și să aștept lângă ușă sau de cealaltă parte a camerei de zi, pentru că urma să se întâmple ceva cu totul nefericit. Era asemenea unui detaliu de care-mi amintesc încă dintre școala generală, unul dintre acele lucruri ciudate pe care le ții mereu minte: la un cutremur, cel mai bun loc în care trebuie să te ascunzi este sub tocul ușii, pentru că structura arcuită a deschizăturii este mai puternică, din punct de vedere arhitectural, decât un zid și e mai puțin probabil să ți se prăvălească în cap. Așa că, atunci când vedeam că turbulența unuia dintre colegii mei pacienți devenea vulcanica, găseam arcada unde credeam că am mai multe șanse de supraviețuire. Și, odată ajuns acolo, îmi ascultam propriile voci, care în general mă păzeau și mă avertizau când să mă ascund. Vocile mele se

caracterizau printr-o curioasă trăsătură de autoapărare și, dacă nu le-aș fi răspuns prostește cu voce tare atunci când eram tânăr și ele începuseră să mi se adreseze, probabil că n-aș fi fost niciodată diagnosticat și internat așa cum am fost. Însă asta face parte din poveste, cu toate că nu este nici pe departe cea mai importantă parte. Totuși, în mod ciudat, îmi lipsesc vocile mele, pentru că acum sunt mai mult singur.

Este foarte greu, în vremurile astea, să fii și nebun, și de vârstă mijlocie.

Sau fost nebun, atâta vreme cât continui să-mi iau medicamentele.

Acum îmi petrec zilele în căutare de mișcare. Nu-mi place să fiu sedentar prea mult. Așa că mă plimb, cu pas grăbit, un marș rapid prin oraș, din parcuri la magazine, la zona industrială, privesc și observ, dar nu mă opresc din mișcare. Sau caut evenimente unde are loc multă mișcare, cum ar fi un meci de fotbal american la o școală, sau un joc de baschet, sau chiar o partida de fotbal de stradă. Dacă am ceva mișcare în fața ochilor, atunci mă pot odihni. Altfel, merg încontinuu – cinci, șase, șapte ore sau mai mult pe zi. Un maraton zilnic, care-mi tocește tălpile pantofilor și mă menține slab și în formă. Iarna port ghete masive și grosolane de la Armata Salvării. În restul anului port pantofi sport pentru alergare, pe care îi iau de la un magazin cu articole sportive local. La câteva luni, proprietarul magazinului îmi strecoară o pereche de adidași dintr-un model care nu se mai poartă, mărimea 46, ca să-i înlocuiesc pe cei care ajunseseră ferfeniță în picioarele mele.

Primăvara devreme, când începe să se topească zăpada, merg sus la Falls, unde există un helești de pește, și zilnic mă ofer voluntar să monitorizez întoarcerea somonului în apele râului Connecticut. Asta înseamnă să mă uit la cantități infinite de apă care curg spre baraj și din când în când să observ un peștișor care urcă împotriva curentului, atras de

instinctul de a se întoarce acolo unde a fost zămislit, unde și-a depus icrele părintele lui – și unde, printr-un mister uriaș, își va depune și el icrele și apoi va muri. Admir somonul, pentru că pot să înțeleg cum este să fii atras de forțe pe care ceilalți nu le pot vedea, simți sau auzi și cum este să apese asupra ta imperativul unei datorii mai mari decât tine însuți. Pește cu psihoze. După ani de umblat haihui în cel mai plăcut mod prin marele ocean, ei aud o voce de pește care rezonează în adâncul lor și care insistă ca ei să o ia pe acel drum imposibil spre propria moarte. Perfect. Îmi place să-i consider pe somoni la fel de nebuni cum am fost eu odată. Atunci când văd unul, notez pe un formular pe care mi-l dau cei de la Wildlife Service și câteodată îi șoptesc încetișor: „Bună ziua, frățioare! Bine ai venit în clubul zburliilor!”

Există o șmecherie ca să zărești peștii, pentru că sunt lucioși și argintii de la atâtea călătorii prin apele sărate ale oceanului pe care l-au lăsat în urmă cu mulți kilometri. Este o prezență sclipitoare în apa care clipocește, invizibila pentru un ochi neobișnuit cu asta, aproape ca o forța spectrala care intră pe fereastra micuță pe care o păzesc. Aproape că am ajuns să simt sosirea unui somon chiar înainte ca acesta să apară de fapt la baza scării. Ai un sentiment de satisfacție când numeri peștii, cu toate să pot trece ore întregi fără să vină vreunul și nu sunt niciodată destui ca să-i mulțumească pe cei care se ocupa de viața asta sălbatică, care se holbează la formularele cu întoarcerile peștilor și clatină din cap frustrați. Însă beneficiile capacității mele de a-i zări se traduce și în alte avantaje. Șeful meu de la Wildlife Service a fost cel care a sunat la poliția locala și le-a spus celor de acolo că sunt total inofensiv, deși m-am întrebat mereu cum a dedus el asta și mă îndoiesc sincer că este adevărat. Așa că sunt tolerat la meciuri de fotbal și la alte evenimente, iar acum, chiar dacă nu sunt chiar bine-venit, sunt cel puțin

acceptat în acest orășel. Rutina mea nu este motiv de mirare, iar eu sunt văzut mai puțin ca un nebun și mai degrabă ca un excentric, ceea ce, după cum am învățat de-a lungul timpului, este un statut destul de protector.

Locuiesc într-un apartament cu un singur dormitor, plătit din subvenția de la stat. Este mobilat într-un stil pe care eu îl numesc „modern ca un trotuar abandonat”. Hainele mele provin fie de la Armata Salvării, fie de la vreuna din cele două surori ale mele care locuiesc la câteva orașe depărtare și care, din când în când, se deranjează, dintr-un fel de vină pe care nu o prea înțeleg, și simt nevoia să facă ceva pentru mine, așa că dau iama prin dulapurile soților lor. Ele mi-au cumpărat un televizor la mâna a doua la care mă uit foarte rar și un aparat de radio la care ascult ceva și mai rar. Cam la două săptămâni mă vizitează, aducându-mi mâncare gătită și congelată în cutii de plastic, și petrecem ceva timp împreună, stând de vorbă destul de stângaci, mai mult despre părinții noștri în vârstă, cărora nu le mai pasă de mine și care nu vin să mă vadă, pentru că am ajuns un memento al speranțelor lor irosite și al tristeții cu care poate să te dezamăgească pe neașteptate viața. Mă resemnez și încerc să păstrez distanța. Surorile mele se asigură că sunt plătite facturile de căldură și de energie electrică. Se asigură că țin minte să încasez sumele mici de pe cecurile care sosesc de la diverse agenții guvernamentale de ajutorare. Verifică de două ori ca să fie absolut sigure că îmi iau medicamentele. Uneori plâng, cred, văzând că trăiesc aproape la limita disperării, dar asta este percepția lor, nu a mea, pentru că, de fapt, eu mă simt foarte bine. Când ești nebun, ai o viziune interesantă asupra vieții. Cu siguranța nebunia te face mai conciliant față de lucrurile care ți se întâmplă, cu excepția acelor momente când medicamentele sapă prea adânc și atunci pot să

devin destul de furios pe felul în care viața și-a bătut joc de mine.

Dar în general sunt, dacă nu fericit, cel puțin înțelegător.

Și sunt unele părți interesante ale existenței mele, dintre care nu cea mai puțin importantă este că am devenit un învățăcel la școala vieții din acest orășel. Ai fi surprins să afli cât de multe învăț în călătoriile mele zilnice. Dacă stau cu ochii deschiși și cu urechile ciulite, adun tot felul de bucățele de cunoaștere. De-a lungul anilor, de când am fost externat din spital, după ce toate lucrurile care trebuiau să se întâmple acolo s-au întâmplat, am folosit cele învățate, adică să fiu un bun observator. În drumurile mele, am ajuns să știu cine are o aventură ieftină și cu care vecin, al cui soț pleacă de-acasă, cine bea prea mult, cine își bate copiii. Pot să spun care afaceri nu merg prea bine și cine a câștigat niște bani de pe urma morții unui părinte sau la loterie. Descopăr care puști speră la o bursă școlară de fotbal sau de baschet și care adolescenta va fi trimisă de-acasă câteva luni ca să-și viziteze o mătușă îndepărtată și poate să se ocupe de o sarcină neașteptată. Am ajuns să știu care polițiști te lasă în pace și care folosesc bastonul sau caietul de amenzi, depinde de situație. Și mai sunt tot felul de observații mai mărunte, legate de cine sunt și cine am ajuns – de exemplu, coafeza care îmi face semn la sfârșitul zilei să intru și mă tunde ca să fiu mai prezentabil în timpul plimbărilor mele zilnice, iar apoi îmi strecoară și cinci dolari din bacșișul ei pe ziua respectivă, sau directorul de la un McDonald’s local, care mă vede când trec pe acolo și aleargă după mine cu o pungă plină de burgeri și de cartofi prăjiți și a ajuns să știe că îmi place shake-ul de vanilie, nu de ciocolată. Să fii nebun și să te plimbi peste tot reprezintă cea mai evidentă fereastră spre natura umană; e ca și cum ai vedea orașul cum alunecă, precum apa care trece pe lângă scara de pești.

Și nu suni total nefolositor. Odată am văzut la o fabrică o ușă deschisă, la o oră la care întotdeauna era închisă, și am găsit un polițist care a primit apoi toate laudele pentru prinderea unui hoț în flagrant delict. Însă poliția mi-a dat și mie un certificat, atunci când am reținut numărul de înmatriculare al unei mașini care lovise un biciclist și fugise de la locul accidentului într-o după-amiază de primăvara. Și, în mod de-a dreptul curios, când treceam pe lângă un parc în care se jucau niște copii într-o zi de toamna, am zărit un bărbat – și am știut imediat de cum l-am văzut plimbându-se la intrarea în parc că era ceva în neregulă. Odinioară, vocile mele l-ar fi observat și ar fi țipat să mă avertizeze, dar acum i-am atras eu însumi atenția educatoarei, pe care o cunoșteam și care citea o revistă pentru femei pe o bancă, la vreo zece metri de groapa cu nisip și de leagăne, și nu era destul de atentă la copii. Ulterior s-a aflat să bărbatul fusese de curând eliberat din închisoare și că fusese denunțat chiar în acea dimineață pentru un abuz sexual.

De data asta nu am primit un certificat, însă educatoarea i-a pus pe copiii să facă o pictură în culori, care să-i reprezinte pe ei la joacă, iar ei au scris „mulțumim” pe pictură, cu acea grafie minunată și nebună pe care o au copiii înainte să-i împovărăm noi cu rațiune și păreri. Am luat pictura cu mine în micul meu apartament și am atârnat-o deasupra patului, unde se găsește și acum. Am o viață gri, cu gust de mucegai, iar pictura asta îmi amintește de culorile pe care le-aș fi putut trăi dacă nu m-aș fi împleticit pe calea care m-a adus aici.

Asta este, mai mult sau mai puțin, în linii mari, existența mea acum. Un bărbat la granița unei lumi sănătoase.

Și cred că mi-aș fi petrecut restul zilelor în acest fel, fără să mă deranjez să povestesc ceea ce știu despre toate acele evenimente la care am fost

martor, dacă nu aș fi primit acea scrisoare de la stat.

Era dubios de groasă, iar pe plic se găsea numele meu bătut la mașină. Sărea în ochi din grămada de fluturași și cupoane de reduceri de la supermarket. Nu prea primești corespondență personală atunci când trăiești o viață atât de izolata, ca mine, așa că, atunci când apare ceva ieșit din comun, te atrage prin nevoia de a fi cercetat. Am aruncat hârtiile de care nu aveam nevoie și am deschis plicul acesta, ros de curiozitate. Primul lucru pe care l-am observat a fost că mi-au scris numele corect.

Dragă domnule Francis X. Petrel,

Începea destul de bine. Problema atunci când ai un prenume pe care îl poate avea și sexul opus este că dă naștere la confuzii. Nu rare sunt ocaziile când primesc scrisori medicale de la doctori îngrijorați că nu au rezultatele ultimelor mele analize Papanicolau sau care mă întreabă dacă am fost la controlul pentru prevenirea cancerului la sân. Am renunțat să corectez aceste computere induse în eroare de prenumele meu.

> Comitetul de Conservare a spitalului Western State v-a identificat ca fiind unul dintre ultimii pacienți externați din instituție înainte ca ușile să i se închidă pentru totdeauna, acum douăzeci de ani. Așa cum probabil știți, există o mișcare care dorește să transforme o parte a spitalului în muzeu, lăsând restul pentru cercetare. Ca parte a acestui efort, comitetul sponsorizează o „examinare” de o zi a spitalului, istoria lui, rolul important pe care l-a jucat în acest stat, precum și abordarea curentă a tratamentului bolnavilor mintal. Vă invitam să luați parte la acest eveniment. Vor avea loc seminarii, discursuri și distracție. Atașat, găsiți o propunere de program. Dacă

puteți să participați, vă rugăm să contactați persoana de mai jos cât mai repede posibil.

M-am uitat la numele și la numărul de telefon al persoanei de contact din comitetul de organizare. Apoi am desfăcut și cealaltă hârtie, care era o listă de activități planificate pentru acea zi. Acestea cuprindeau, cum se preciza în scrisoare, discursurile unor politicieni ale căror nume le-am recunoscut, printre care adjunctul guvernatorului și liderul Comisiei de Minorități Naționale din Senat. Erau programate și o serie de grupuri de discuții, moderate de doctori și de istorici de științe sociale de la câteva colegii și universități din zonă. Mi-a atras atenția un punct: o sesiune intitulată „Realitatea experienței spitalicești – prezentare". Urma apoi numele cuiva pe care am crezut că-l recunosc din vremea petrecută de mine la spital. Aniversarea urma să se încheie cu un intermezzo interpretat de o orchestra de cameră.

Am pus invitația pe masă și m-am uitat la ea. Primul instinct a fost să o arunc cu restul maculaturii din ziua aceea, dar nu am făcut asta. Am luat-o de pe masă, am citit-o încă o dată și m-am așezat pe un scaun coșcovit într-un colț al camerei, cântărind în minte întrebarea care fusese pusă. Știam că lumea mergea mereu la reuniuni. Se adună veterani din cel de-al Doilea Război Mondial, de la Pearl Harbour sau din Normandia. Colegii de liceu apar după zece sau douăzeci de ani să cerceteze taliile îngroșate, scăfârliile chelite sau sânii măriți. Colegiile se folosesc de aceste ocazii ale reîntâlnirilor pentru a stoarce fonduri de la absolvenți cu ochi cețoși, care se plimbă împleticindu-se pe holurile împodobite de iederă și-și amintesc doar momentele bune, uitându-le pe cele rele. Reuniunile reprezintă o constantă a lumii normale. Oamenii încearcă mereu să retrăiască vremuri care în amintirea lor au fost mai bune

decât în realitate, să reaprindă emoții care de fapt, în cel mai bun caz, țin de trecut.

Eu nu sunt așa. Una dintre consecințele stării mele mentale este hotărârea de a privi înainte. Trecutul este un talmeș-balmeș de amintiri periculoase și dureroase. De ce aș vrea să mă întorc la ele?

Și totuși, ezitam. Mi-am dat seama că mă holbam la invitație cu o fascinație care părea că înflorește în mine. Cu toate că spitalul Western State se afla la numai o oră de mers cu mașina, totuși nu revenisem niciodată acolo după externare. Mă îndoiesc că altcineva, care petrecuse măcar un singur minut acolo, făcuse altfel.

M-am uitat în jos, la mâna mea, și am văzut că tremura ușor. Poate că începea să treacă efectul medicamentelor. Din nou, mi-am spus să arunc scrisoarea în coșul de gunoi și să pornesc spre oraș. Toată chestia asta era periculoasă. Neliniștitoare. Îmi amenința ordonata existența pe care reușisem să o încropesc cât de cât. „Pleacă repede, mi-am spus eu. Mergi cu viteză. Urmează-ți rutina de zi cu zi, pentru că doar asta îți este salvarea. Lasă toată tărășenia asta în urmă.” Am început să fac asta, dar apoi m-am oprit.

În schimb, am luat telefonul și am format numărul persoanei de contact din comitetul de organizare. A sunat de două ori, apoi am auzit o voce:

— Alo?

— Cu doamna Robinson-Smythe, vă rog, am spus eu, puțin cam agitat.

— Secretara dânsei la telefon. Cine o caută’?

— Mă numesc Francis Xavier Petrel…

— Oh, domnule Petrel, probabil că sunați în legătură cu serbarea spitalului Western State…

— Așa este, am spus eu. O să vin.

— Minunat. Acum trebuie să vă trec numele pe…

Dar am închis telefonul, aproape speriat de propria impulsivitate. Am zbughit-o ca din pușcă și am luat-o la fugă pe trotuar cât de repede puteam, ca nu cumva să mă răzgândesc. Mă întrebam, uitându-mă la kilometrii de trotuar și autostradă pe care îi străbăteam și la magazinele și casele din orașul meu care îmi treceau prin fața ochilor fără să le observ, mă întrebam dacă vocile mele mi-ar fi spus să merg. Sau să nu.

Era o zi imposibil de caldă, chiar și pentru sfârșitul lunii mai. A trebuit să schimb de trei ori autobuzul ca să ajung în oraș, și de fiecare dată mi se părea că amestecul de aer fierbinte și fum de motor pe motorină era din ce în ce mai insuportabil. Mirosul, din ce în ce mai împuțit. Umiditatea, mai mare. La fiecare semafor, îmi spuneam că este absolut greșit să mă întorc acolo, dar apoi refuzam să-mi ascult propriul sfat și mergeam mai departe.

Spitalul se afla la periferia unui oraș universitar de mici dimensiuni, tipic pentru regiunea New England, care găzduia un număr egal de librării, pizzerii, restaurante chinezești și magazine de haine cu tentă militară la prețuri mici. Afacerile de aici aveau un ușor aer iconoclast însă – întocmai ca librăriile care se specializaseră în cărți de autoinstruire și de maturizare spirituală, unde vânzătorul din spatele tejghelei arăta ca și cum citise toate volumele de pe rafturi și tot nu găsise niciuna care să-i fie de ajutor, sau ca sushi-barul plin de noroi, sau ca genul ăla de loc în care cel care tranșează peștele probabil că se numea Tex sau Paddy și vorbea tărăgănat sau cu accent irlandez. Căldura zilei parcă emana din asfaltul de sub picioarele mele, o căldură ce provenea de la un reșou cu o singură setare: cald ca naiba. Îmi simțeam spatele lipicios, lipit de singura cămașă albă pe care o aveam, și mi-aș fi lărgit puțin cravata dacă nu mi-ar fi fost teamă că n-am să mai

pot să o strâng la loc. Eram îmbrăcat cu singurul costum pe care îl aveam: un costum bleumarin de lână de genul celor pe care le îmbraci la înmormântări și pe care îl cumpărasem la mâna a doua pentru înmormântările părinților mei, însă ei reușiseră, cel puțin până în acel moment, să se agațe încăpățânați de viață, așa că era prima ocazie când îl purtam. Credeam cu tărie că era un costum numai bun în care să fiu îmbrăcat, pentru că îmi va încălzi oasele în răceala pământului. Ajunsesem până la jumătatea dealului spre spital, când m-am decis că era ultima dată când purtam acest costum în mod conștient, indiferent cât de supărate aveau să fie surorile mele când urma să apar la priveghiul părinților noști în pantaloni scurți și cu o cămașă largă hawaiană, viu colorată. Dar ce ar putea să spună până la urmă? În fond, eu sunt nebunul familiei. O scuză bună pentru orice fel de comportament.

Printr-un fel de glumă de proiectare, spitalul Western State fusese construit în vârful unui deal, deasupra campusului unui faimos colegiu de fete. Clădirile spitalului le imită pe cele ale colegiului: iederă, cărămizi și ferestre cu rame albe, dormitoare de formă dreptunghiulară, cu trei sau patru etaje, aranjate în patrulater, cu bănci și locuri de odihnă formate din ulmi mici. Am bănuit mereu că în ambele proiecte sunt implicați aceiași arhitecți, iar constructorul spitalului pur și simplu a furat materiale de construcție de la colegiu. Din cer, o cioară care trecea pe acolo ar fi crezut că spitalul și colegiul sunt mai mult sau mai puțin același loc. Aceeași pasăre n-ar fi văzut cât de diferite erau cele doua campusuri până când nu ar fi intrat în fiecare clădire. Atunci diferențele ar fi fost evidente.

Linia fizică de demarcație consta într-o șosea cu o singura banda pe fiecare sens, fără trotuar, șosea care de o parte o cotea pe lângă deal, iar de cealaltă parte ducea la un țarc de călărie, unde

studentele mai bogate dintre cele deja foarte bogate făceau exerciții de echitație. Am văzut că grajdurile și obstacolele se aflau tot acolo unde fuseseră și atunci când le-am văzut ultima oară, cu douăzeci de ani în urma. Nu erau decât un singur cal și o femeie călăreț care își făceau exercițiile, învârtindu-se fără încetare sub soarele dimineții de vară, apoi prinzând viteza la sărituri. Un fel de suprafață Mobius de acțiune[1]. Auzeam chiar zgomotul hârșit al respirației animalului care alerga în căldură și vedeam coada lungă și blonda ca a unui ponei ițindu-se de sub șapca neagră a călărețului. Cămașa ei neagră era transpirata, iar coastele calului străluceau. Niciunul din ei nu dădea atenție activității care avea loc mai sus pe deal. Am trecut pe lângă ei, îndreptându-mă spre locul unde am văzut că fusese ridicat un cort cu dungi galbene fosforescente, exact între zidul înalt de cărămida și poarta de fier a spitalului. Pe un carton tipărit scria: ÎNREGISTRAREA PARTICIPANȚILOR.

O doamnă masivă și extrem de amabilă m-a întâmpinat din spatele unei mese și mi-a dat un ecuson cu numele meu, pe care mi l-a prins în piept zâmbind. Tot ea m-a echipat și cu un dosar care conținea copii după numeroase articole de ziar care detaliau planurile de dezvoltare avute în vedere pentru spital: apartamente și case de lux, pentru că locul acesta avea o priveliște minunata asupra văii și asupra râului din depărtare. Mi s-a părut ciudat. În tot timpul pe care l-am petrecut acolo, nu-mi amintesc să fi zărit măcar o dată vreun râu în depărtare. Desigur, se prea poate să-l fi văzut și să fi crezut că este doar o halucinație. În dosar se mai găseau și o scurta istorie a spitalului și niște fotografii cam încețoșate, alb-negru, ale unor pacienți care erau tratați sau care își petreceau timpul în salonul de zi. M-am uitat la fotografii în căutarea unor fețe cunoscute, inclusiv a mea, dar nu am recunoscut pe nimeni și în același timp ¡-am

recunoscut pe toți. Odinioară, toți eram la fel. Ne târșâiam picioarele în diferite stadii vestimentare și de medicație.

Dosarul cuprindea un program cu activitățile zilei, și am zărit o mulțime de oameni care se îndreptau spre ceea ce îmi aminteam ca fusese odinioară clădirea administrativa principala. Prelegerea programata pentru acea oră era o prezentare ținuta de un profesor de istorie și se numea „Semnificația culturala a spitalului Western State”. Având în vedere că noi, bolnavii internați, ne limitam la teritoriul spitalului și, cel mai adesea, eram încuiați în dormitoare, m-am întrebat imediat despre ce putea profesorul să vorbească. L-am recunoscut pe adjunctul guvernatorului, înconjurat de câteva ajutoare, care intra dând mâna cu alți politicieni. Zâmbea, dar nu-mi puteam aduce aminte de nimeni altcineva care să zâmbească atunci când era poftit să intre în acea clădire. Era locul în care erai dus mai întâi și unde erai „prelucrat”. În josul hârtiei, sub programul de activități, stătea scris cu litere de-o șchioapă un avertisment potrivit căruia multe dintre clădirile spitalului se aflau în diferite stadii de degradare și, prin urmare, era periculos să pătrunzi înăuntru. Avertizarea restricționa accesul vizitatorilor la clădirea administrației și la curtea interioara, din motive de siguranță.

Am făcut câțiva pași spre coada de oameni care se îndreptau spre conferință și apoi m-am oprit. Mă uitam cum se micșorează mulțimea, pe măsură ce clădirea îi devora. Apoi m-am întors brusc și am mers repede prin curtea interioară.

Dintr-odată mă lovise o idee simpla: nu venisem ca să ascult un discurs.

Nu mi-a luat mult să găsesc vechea mea clădire. Aș fi putut să parcurg aleea cu ochii închiși.

Gratiile de metal de la ferestre ruginiseră, cu fierul mâncat de timp și de mizerie. Una dintre ele atârna ca o aripă ruptă prinsă într-o singură parte.

Și exteriorul de cărămidă se degradase, ajungând maroniu-pământiu. Vrejurile de iederă care înverziseră odată cu anotimpul se cățărau pe ziduri cu vioiciune, neîngrijite, sălbatice. Arbuștii care împodobeau odinioară intrarea se uscaseră, iar ușile mari prin care se intra în clădire atârnau desfăcute din balamale crăpate și sărite. Numele clădirii, inscripționat pe o placă de granit de culoare gri așezată pe colț, asemenea unei pietre funerare, avusese de asemenea de suferit: cineva ciocănise bine piatra, astfel că singurele litere care se mai vedeau erau MHERST. A-ul cu care începea cuvântul ajunsese doar o cicatrice zimțată.

Toate clădirile spitalului fuseseră numite – printr-o crudă ironie – după numele unor colegii și universități vestite. Astfel, aici se găseau Harvard, Yale și Princeton, Williams și Wesleyan, Smith și Mount Holyoke, și Wellesley, și, desigur, a mea, care era Amherst. Clădirea numită după orașul și colegiul cu același nume, care primiseră la rândul lor numele după al unui soldat britanic, lordul Jeffrey Amherst, care-și trăgea faima de la faptul că le dăruise fără remușcări triburilor indiene rebele pături infectate cu variolă. Darurile lui au reușit ceea ce nu reușiseră gloanțele, bijuteriile și negocierile.

Pe ușa era agățat într-un cui un indicator, și m-am dus până la el ca să-l citesc. Primul cuvânt era PERICOL, scris cu litere de-o șchioapă. Apoi urma un bla-bla-bla în limbaj judecătoresc din partea administrației inspectoratului local, care ajungea la „condamnarea” oficiala a clădirii. Urma apoi, cu litere la fel de mari: INTERZIS ACCESUL NEAUTORIZAT.

Mi s-a părut interesant. Odinioară, cei care ocupau clădirea păreau să fie cei condamnați. Niciodată nu ne trecuse prin cap nici unuia dintre noi că zidurile, grilajele de fier și încuietorile care ne făceau viața amară vor avea parte de același tratament într-o buna zi.

Mai era cineva care refuzase să se supună avertizării. Încuietorile de la ușă fuseseră rupte cu o rangă, un dispozitiv lipsit de orice subtilitate, iar ușa era întredeschisa. M-am întins și am tras cu putere, iar ușa s-a deschis cu un scârțâit.

Primul coridor duhnea a mucegai. Într-un colț era o grămadă de sticle goale de bere și de vin care, bănuiam eu, explicau despre ce fel de alți vizitatori ai clădirii era vorba: puști de liceu în căutarea unui loc în care să bea departe de ochii părinților. Pereții erau murdari și înțesați cu graffiti ciudate, în diferite nuanțe de vopsea. Unul zicea: BĂIEȚII RĂI FAC LEGEA! Așa credeam și eu. Țevile se spărseseră în tavan și lăsau să picure din ele apă murdară și urât mirositoare pe podelele acoperite cu linoleum. Moloz și gunoi, praf și mizerie în fiecare colțișor. Duhoarea de urină umană se amesteca aici cu aerul închis, de vechi și nefolosit. Am făcut câțiva pași, dar a trebuit să mă opresc. O placă de zid se desprinsese și căzuse, blocând drumul. Am zărit în stânga scările centrale, care duceau la etajele superioare, dar acolo era și mai multă mizerie. Voiam să merg prin salonul de zi aflat în stânga mea și să văd sălile de tratament care se aflau una lângă alta la primul etaj. Mai voiam să văd și celulele de la etajul al doilea, unde eram închiși atunci când ne chinuiam cu medicamentele sau cu nebunia noastră, și dormitoarele în care dormeam ca într-un camping nefericit, în paturi de fier așezate pe rânduri. Însă scările păreau nesigure, de parcă urmau să se prăbușească sub greutatea mea dacă aș fi încercat să urc.

Nu știu sigur cât timp am stat înăuntru, m-am așezat pe vine, m-am aplecat, am ascultat ecourile a ceea ce am văzut și am auzit odinioară. Numai că, atunci când eram pacient aici, timpul era mai puțin grăbit, mai puțin constrângător, ca și cum secundarul ceasului abia se târa, iar minutele abia treceau și ele.

Mă vânau fantomele amintirilor. Vedeam fețe, auzeam sunete. Gusturi și mirosuri ale nebuniei și ale neglijării au revenit ca un val. Îmi ascultam propriul trecut trecând ca un vârtej pe lângă mine.

În sfârșit, când am simțit să mă copleșește dogoarea amintirilor, m-am ridicat țeapăn și am ieșit ușor din clădire. Am mers până la o bancă sub un copac din curtea interioară și m-am așezat, întorcându-mă cu fața la ceea ce fusese odinioară pentru mine „acasă”. Mă simțeam epuizat și făceam un efort ca să respir aerul proaspăt, mai obosit în acel moment decât după oricare dintre ieșirile mele la alergat prin orașul natal. Nu am plecat de acolo până nu am auzit pași pe aleea din spatele meu.

Un bărbat mic de statură, dar impunător, un pic mai în vârstă decât mine, cu părul înspicat și rărit, venea grăbit spre banca pe care eram așezat. Avea un zâmbet larg pe față, dar o ușoară neliniște în privire, și mi-a făcut rapid cu mâna când m-am întors spre el.

— M-am gândit eu că am să te găsesc aici, zise el, gâfâind de efort și căldură. Ți-am văzut numele pe lista de înregistrare.

Se opri la câțiva pași de mine, dintr-odată nesigur.

— Bună, C-Bird, spuse el.

M-am ridicat în picioare și i-am întins mâna.

— Bonjour, Napoleon, i-am răspuns eu. Nimeni nu mi-a mai spus așa de mulți, mulți ani.

Am dat mâna. Palma îi era puțin transpirată de efort, și am simțit un ușor tremur în strângerea de mână. Ăsta era rezultatul medicamentelor. Însă zâmbetul îi rămăsese pe buze.

— Nici mie, spuse el.

— Ți-am văzut numele real în program, am continuat. Vei ține o prelegere?

Aproba din cap.

— Nu știu cum o să stau în fața atâtor oameni, spuse el. Dar doctorul meu este unul dintre cei care

organizează treaba asta cu planul de recondiționare a spitalului și a fost ideea lui. A zis că o să îmi prindă bine. O demonstrație palpabilă a etapelor din drumul de aur spre recuperarea totală.

Am ezitat puțin, și apoi am întrebat:

— Ce crezi?

Napoleon se așeză pe bancă.

— Cred că el este nebunul, spuse el, izbucnind într-un râs sardonic, ca al unui nemernic, un sunet strident care vădea nervozitate și bucurie în același timp și pe care mi l-am amintit din timpurile petrecute împreună. Desigur, e bine ca toată lumea să creadă în continuare că ești complet nebun, pentru că atunci nu te faci prea tare de rușine, adăugă el, iar eu am rânjit odată cu el. Ăsta e genul de observație pe care numai cineva care a stat într-un spital de boli mintale putea să o facă. M-am așezat și eu din nou lângă el, și amândoi ne uitam spre clădirea Amherst. După câteva clipe, el reîncepu:

— Ai fost înăuntru?

— Da. E o dărăpănătură. Numai bună pentru buldozer.

— La fel credeam și când stăteam aici. Dar toată lumea era de părere că este cel mai bun loc pentru noi. Cel puțin așa mi-au spus la venire, când m-au „prelucrat”. Că este o capodoperă a instituțiilor de sănătate mintală. Cel mai bun mod de a trata bolnavii mintal într-un spital. Ce minciună! Își ținu puțin respirația, apoi adăugă: O minciună sfruntată!

Era rândul meu acum să dau din cap aprobator.

— Asta o să le spui? În prelegere, vreau să zic.

Dădu din cap.

— Nu cred că vor să audă asta. Cred că are mai mult sens să le spun lucruri frumoase. Lucruri pozitive. Am plănuit o serie de minciuni.

M-am gândit o clipă la vorbele lui, apoi am zâmbit.

— Ăsta poate fi un semn de sănătate mintală, am spus.

Napoleon izbucni în râs.

— Sper să ai dreptate.

Am tăcut amândoi câteva clipe, apoi el șopti pe un ton melancolic:

— N-am să le spun despre omoruri. Și niciun cuvânt despre Fireman sau despre domnișoara procuror care a venit să ne viziteze și nici despre ce s-a întâmplat la sfârșit. Se uită în sus la clădirea Amherst, apoi adăugă: Asta ar trebui să fie povestea ta, tu ar trebui s-o spui, în orice caz.

Nu i-am răspuns.

Napoleon tăcu o clipă, apoi mă întrebă:

— Te mai gândești la ce s-a întâmplat?

Am scuturat negativ din cap, dar amândoi știam că era o minciună.

— Mai visez asta câteodată, i-am spus. Dar e greu să-mi amintesc ce a fost real și ce nu.

— Mi se pare normal, spuse el. Știi, un singur lucru nu mi-a dat pace, a adăugat el încet. N-am știut niciodată unde îi înmormântau pe oameni. Pe cei care mureau aici. Vreau să spun, acum sunt în salonul de zi sau pe holuri cu toți ceilalți, și în clipa următoare să zacă morți, și atunci ce se întâmpla? Ai știut vreodată?

— Da, am răspuns după vreo două clipe de gândire. Aveau un fel de cimitir la marginea spitalului, în spate, spre pădure, în spatele administrației și al clădirii Harvard. În spatele grădiniței. Cred că acum face parte din terenul de fotbal pentru tineret.

Napoleon își șterse fruntea.

— Mă bucur să aflu asta, spuse el. Mereu m-am întrebat. Acum știu.

Din nou am tăcut amândoi câteva secunde, apoi el a continuat:

— Știi ce nu mi-a plăcut să aflu? După toate astea, când am fost toți externați și trimiși la clinici

de pacienți externi, unde am primit tratament și medicamente noi. Știi ce nu mi-a plăcut deloc?

— Ce?

— Că amăgirea de care m-am agățat atât de tare atâția amar de ani nu era o amăgire, și nici măcar nu era o amăgire mai deosebită. Că eu nu eram singurul care avea fantezii cum că aș fi reîncarnarea împăratului francez. De fapt, pun pariu că Parisul e ticsit de ei. Nu mi-a plăcut să-mi dau seama de asta. În starea mea de amăgire, eram deosebit. Unic. Iar acum sunt doar un om obișnuit care trebuie să ia pastile, și căruia îi tremură mâinile tot timpul, și care nu poate să aibă decât cele mai simple slujbe, și a cărui familie probabil că speră ca el să dispară cât mai repede. Mă întreb cum se spune în franceză la ptiu!

M-am gândit puțin la asta, apoi i-am răspuns:

— Ei bine, eu personal, dacă te interesează, am avut mereu impresia că ești un împărat francez al naibii de bun. Îți vine să crezi sau nu. Iar dacă ai fi comandat tu trupele la Waterloo, pariez că ai fi câștigat!

Chicoti ușurat.

— C-Bird, toți știam că ești mai atent decât noi toți la lumea din jurul nostru. Oamenii te plăceau, chiar dacă aveam toți halucinații și eram nebuni.

— Mă bucur să aud asta.

— Dar Fireman? Era prietenul tău. Ce s-a mai întâmplat cu el? După aceea, vreau să spun.

Am tăcut o clipă, apoi am răspuns:

— A ieșit. Și-a rezolvat toate problemele, s-a mutat în sud și a făcut o mulțime de bani. Și-a întemeiat o familie. Are o casă mare. O mașină mare. Are mare succes peste tot. Ultima dată când am auzit de el, conducea o fundație caritabilă. Este fericit și bogat.

Napoleon dădu din cap.

— Mi se pare firesc. Dar femeia care venise să ancheteze? S-a dus cu el?

— Nu. Ea și-a continuat activitatea de judecător. A primit tot felul de onoruri. Are o viață minunată.

— Știam eu. Puteai să-ți dai seama de-atunci.

Desigur, asta era o minciună.

Se uită la ceas.

— Trebuie să mă întorc. Să mă pregătesc pentru marele moment. Urează-mi succes!

— Succes! i-am spus eu.

— Mă bucur să te revăd, adăugă Napoleon. Sper că duci o viață frumoasa.

— Și tu la fel, am adăugat. Arăți bine.

— Serios? Mă îndoiesc. Mă îndoiesc că mulți dintre noi arată bine. Dar e în regulă. Mulțumesc pentru compliment.

S-a ridicat, iar eu l-am urmat. Amândoi ne-am uitat înapoi la clădirea Amherst.

— Am să fiu foarte fericit când o s-o dărâme, zise Napoleon cu o izbucnire de tristețe în glas. A fost un loc periculos și nenorocit, unde nu s-a întâmplat nimic bun. Apoi s-a întors către mine. C-Bird, tu ai fost acolo. Ai văzut totul. Tu trebuie să le spui tuturor.

— Cine o să asculte?

— Cineva tot o să asculte. Scrie povestea. Poți să faci asta!

— Unele povești trebuie să rămână nescrise, m-am împotrivit eu.

Napoleon ridică din umerii lui rotunzi.

— Dacă o scrii, atunci o să fie reală. Dacă rămâne doar în amintirile noastre, e ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată. Ca și cum ar fi fost doar un vis. Sau o halucinație în mințile tuturor nebunilor de aici. Nimeni nu ne crede când spunem ceva. Dar, dacă scrii, ei bine, asta o să ne aducă un pic de credibilitate. O să facă lucrurile să fie adevărate.

Am scuturat din cap.

— Atunci când ești nebun problema constă în faptul că e foarte greu să distingi ce e adevărat de ce e doar închipuire, am spus eu. Asta nu se

schimbă numai pentru că putem să luăm destule medicamente ca să ne facem și noi un loc în lume printre ceilalți.

Napoleon zâmbi.

— Ai dreptate, spuse el. Dar, în egală măsură, e posibil să nu ai dreptate. Nu știu. Știu doar că ai putea să spui povestea și ar fi posibil ca unii oameni să o creadă, iar asta este destul de bine. Pe-atunci nu ne credea nimeni. Nici chiar atunci când ne luam medicamentele nu ne credea nimeni.

Se mai uită o dată la ceas și lovi din picior cu nervozitate.

— Trebuie să te întorci, am spus eu.

— Trebuie să mă întorc, repetă el.

Stăteam acolo în picioare, unul în fața celuilalt; se crease o situație destul de bizară, până când în sfârșit se întoarse și plecă. Pe la jumătatea distanței pe alee, Napoleon se întoarse și-mi făcu nesigur cu mâna, la fel cum îmi făcuse când mă zărise.

— Spune povestea, insistă el.

Apoi se întoarse și se îndepărtă repede, cu mers ca de rață. Îi vedeam mâinile tremurând din nou.

Se lăsase întunericul când am ajuns în cele din urmă pe trotuarul care duce la apartamentul meu; am urcat scările și m-am încuiat în casă, bucurându-mă de siguranța oferită de mica mea locuință. Un soi de oboseala nervoasă îmi pulsa prin vene, care se mișca odată cu celulele roșii și albe din sânge. Faptul ca l-am văzut pe Napoleon și că am fost strigat cu porecla pe care am primit-o când am fost internat în spital mi-a trezit tot felul de emoții. Mă gândeam serios să iau niște pastile. Știam ca am unele speciale care să mă calmeze dacă deveneam prea agitat. Dar n-am luat.

„Spune povestea”, mă sfătuise el.

— Dar cum? am întrebat cu voce tare în liniștea casei mele. Ecoul răsuna în cameră, parcă învăluindu-mă cu totul.

— Poți să o spui, mi-am zis eu însumi. Apoi m-am întrebat: De ce nu?

Aveam câteva pixuri și creioane, dar nu aveam hârtie. Atunci mi-a venit o idee. O clipa m-am întrebat dacă nu cumva una dintre vocile mele, care se întorsese, era cea care îmi șoptise în ureche această sugestie și mic ordin, deopotrivă. M-am oprit, ascultând cu atenție, încercând să disting tonurile neîndoielnice ale ghizilor mei atât de cunoscuți de sunetele străzii, care treceau de zgomotele aparatului vechi de aer condiționat. Însă îmi scăpau. Nu puteam să-mi dau seama dacă erau alături de mine sau nu. Însă nesiguranța devenise deja ceva obișnuit pentru mine.

Am luat un scaun mai folosit și ușor zgâriat și l-am lipit de perete, în cel mai îndepărtat colț. Nu aveam niciun pic de hârtie. Însă ceea ce aveam erau pereții vopsiți în alb, neîmpodobiți cu postere, sau cu opere de artă, sau cu orice altceva.

Balansându-mă pe scaun, ajungeam aproape de tavan. Am luat un creion în mână și m-am aplecat înainte. Apoi am notat repede, cu un scris micuț, înghesuit, dar lizibil:

> Francis Xavier Petrel sosi plângând la spitalul Western State, într-o ambulanță. Ploua tare, se lăsa rapid întunericul, iar mâinile și picioarele îi erau legate strâns. Avea douăzeci și unu de ani și era mai speriat decât fusese vreodată în viața lui scurtă și lipsita de evenimente de până atunci…

Capitolul 2

Francis Xavier Petrel sosi plângând la spitalul Western State, într-o ambulanța. Ploua tare, se lașa rapid întunericul, iar mâinile și picioarele îi erau legate strâns. Avea douăzeci și unu de ani și era mai speriat decât fusese vreodată în viața lui scurtă și lipsită de evenimente de până atunci.

Cei doi bărbați care îl aduseseră cu mașina la spital păstraseră tăcerea cea mai mare parte a drumului, se plângeau din când în când de vremea neplăcută sau făceau remarci caustice despre ceilalți șoferi de pe șosea, dintre care niciunul nu părea să se ridice la nivelul standardelor lor de excelență. Ambulanța se deplasa pe șosea cu viteză moderată, sirenele și girofarurile fiind ignorate. Era un fel de rutina în felul în care se purtau cei doi bărbați, ca și cum drumul până la spital nu era nimic altceva decât o simplă oprire într-o zi extrem de normală și cu siguranță plictisitoare. Unul din ei sorbea din când în când dintr-o cutie de suc, plescăind. Celălalt fluiera fragmente din cântece cunoscute. Primul avea favoriți ca Elvis. Celălalt avea un păr ca o coamă de leu.

Mai mult ca sigur, era o călătorie obișnuită pentru cei doi însoțitori, dar pentru tânărul din spate, amorțit de încordare, cu respirația sacadată, nu era deloc așa. Fiecare sunet, fiecare senzație îl avertiza în legătură cu ceva, din ce în ce mai înfricoșător și mai amenințător. Zgomotul ștergătoarelor de parbriz era o darabana de toba în jungla adâncă și întunecată. Scrâșnetul cauciucurilor pe suprafața șoselei era cântecul de sirenă al disperării. Chiar și sunetul propriei respirații avea ecou, de parcă ar fi fost închis într-un mormânt. Legăturile îi săpau în carne, iar el deschise gura ca să strige după ajutor, dar nu putu să scoată sunetul care trebuia. Tot ce a ieșit a fost o explozie gargarisită de disperare. Un singur gând

trecuse de toată această simfonie dezacordată – și anume, că, dacă urma să supraviețuiască acestei zile, probabil că avea să fie cea mai rea zi din viața lui.

Când ambulanța încetini în fața uneia dintre intrările în spital, el auzi una dintre voci țipând și trecând de bariera amalgamului de frici și neliniști: *O să te omoare aici dacă nu ești atent!*

Șoferii ambulanței nu păreau să cunoască acest pericol iminent. Ei deschiseră ușa cu zgomot și, fără menajamente, îl traseră afară pe Francis pe o targă mobilă. El simți câteva picături reci de ploaie pe față, amestecându-se cu transpirația de pe frunte, iar cei doi bărbați îl duseră cu targa pe roți printr-un labirint de uși, într-o lume cu o strălucire necruțătoare și cu lumini crude. Îl conduseră pe un coridor, roțile tărgii mobile lipăind pe linoleum, iar el nu putea să vadă de la locul lui decât tavanul gri ce părea ciupit de vărsat. Era conștient că se mai aflau și alți oameni pe coridor, dar era prea speriat ca să se poată întoarce să-i vadă. În schimb, își ținea privirea fixata în tavanul de deasupra lui, numărând globurile de lumină. Când ajunse la patru, cei doi se opriră.

Era conștient că și alți oameni se îndreptau spre capătul tărgii. În spațiul de deasupra capului lui, auzi:

— În regulă, băieți. Îl preluăm noi de aici.

Apoi deodată apăru deasupra lui o față masivă, rotundă, de culoare neagră, cu un rând inegal de dinți rânjiți. Fața se ițea dintr-un halat alb care părea, la prima vedere, cu câteva măsuri mai mic decât ar fi trebuit.

— Bine, domnule Francis Xavier Petrel, n-o să ne faceți probleme acum, așa-i?

Omul avea o sonoritate de tenor în voce – astfel cuvintele cuprindeau părți egale de amenințare și amuzament. Francis nu știa ce să răspundă.

O altă figura de culoare neagră se ivi în raza lui vizuală, de cealaltă parte a tărgii, aplecându-se și

aceasta, și zise:

— Nu cred că băiatul ăsta o să facă scandal. Nici cât negru sub unghie. Nu-i așa, domnule Petrel?

Și el vorbea cu un accent ușor sudist.

O voce îi strigă în ureche: *Spune-i că nu!*

Încerca să dea din cap, dar nu reuși să-și miște gâtul.

— N-o să vă fac probleme, reuși el să îngaime, înecându-se.

Cuvintele păreau la fel de crude ca această zi, dar se bucură să audă că putea să vorbească. Asta îl mai liniști puțin. Toată ziua se temuse că avea să piardă cu totul capacitatea de a comunica.

— În regulă, domnule Petrel. O să vă ridicăm de pe targă. Apoi o să vă așezăm frumușel într-un scaun cu rotile. Ați înțeles? Încă nu dezlegăm legăturile de la mâini și de la picioare totuși. O să facem asta după ce vorbiți cu doctorul. Poate o să vă dea ceva ca să vă calmeze puțin. Să vă liniștească imediat. Ușurel acum. Ridicați-vă, întindeți picioarele în față.

Fă ce ți se cere!

Făcu întocmai cum i se ceruse.

Mișcarea îl ameți, și se clatină un moment. Simți cum o mână uriașă îl prindea de umăr ca să-l sprijine. Se întoarse și văzu că primul dintre infirmieri era uriaș, înalt de vreo 2 metri și cântărind probabil aproape 140 de kilograme. Avea brațe musculoase, masive și picioarele ca niște butoaie. Colegul lui, celălalt bărbat negru, era un om slab și musculos și, pe lângă primul, părea pitic. Avea o bărbuță mică și era tuns scurt, în stil african, ceea ce nu-l făcea deloc să pară mai înalt. Amândoi îl însoțiră până la un scaun cu rotile pregătit în apropiere.

— În regulă, spuse micuțul. Acum vă ducem înăuntru la domnul doctor. Nu vă faceți griji. Poate că totul vi se pare acum în neregulă, sau rău, sau

gălăgios, dar în curând o să fie totul bine. Puteți să mă credeți pe cuvânt.

Nu credea asta. Nu credea nici măcar un cuvințel.

Cei doi infirmieri împinseră scaunul cu rotile într-o sală de așteptare. În spatele unui birou metalic de culoare gri se afla o secretară, care ridică privirea și se uită la procesiunea care intra pe ușă. Era o femeie impozantă, trecută de vârsta mijlocie înspre partea mai neplăcută a vieții, îmbrăcată într-un costum strâmt de culoare albastră, cu părul tapat puțin prea mult, cu linia ochilor puțin prea subliniată, cu puțin prea mult ruj de buze, iar toate acestea îi confereau o înfățișare contradictorie, un comportament care lui Francis Petrel îi dădea impresia că ar fi pe jumătate de bibliotecară, pe jumătate de prostituată.

— Acesta trebuie să fie domnul Petrel, li se adresă ea brusc celor doi infirmieri, cu toate că lui Francis îi era evident că nu aștepta niciun răspuns, pentru că știa deja. Duceți-l imediat înăuntru. Domnul doctor îl așteaptă.

Fu împins printr-o altă ușă, în alt cabinet. Acesta era un spațiu puțin mai plăcut, cu două ferestre pe peretele din spate, care dădeau într-o curte interioară. Văzu un stejar mare care se legăna în bătaia vântului și a furtunii. Și, dincolo de copac, văzu alte clădiri, toate din cărămidă, cu acoperișuri de țiglă, care păreau tot una cu cerul posomorât de deasupra. În fața ferestrelor se afla un birou impunător de lemn. Într-un colț, o etajeră cu cărți, câteva scaune confortabile și un covor oriental gros, de culoare roșie, deasupra mochetei gri, impersonale, care acoperea podeaua, formau o mică zonă de relaxare în dreapta lui Francis. Pe perete era agățată o poză a guvernatorului, alături de un portret al președintelui Carter. Francis observă toate acestea cât de repede putu, în timp ce-și rotea privirea peste tot. Însă ochii i se opriră asupra unui om mic de statură, care se ridica din

spatele biroului, atunci când Francis intră în încăpere.

— Bună ziua, domnule Petrel. Eu sunt doctorul Gulptilil, spuse el brusc, cu o voce piţigăiata, aproape ca de copil.

Doctorul era supraponderal şi rotund, mai ales la umeri şi la burtă, unde părea că are ascunse nişte baloane de la petrecerile copiilor, din acelea care sunt modelate în diferite forme. Era indian sau pakistanez. Avea o cravată de mătase de un roşu aprins, strânsă bine în jurul gâtului, şi o cămaşă de un alb strălucitor, însă costumul nu-i venea prea bine şi era şi uşor tocit la coate. Era genul de om care îşi pierde interesul pentru propria înfăţişare cam pe la mijlocul procesului de îmbrăcare, dimineaţa. Purta ochelari cu rame groase negre, iar parul era pieptănat lins pe spate şi se cârlionţa peste guler. Francis nu-şi dădea seama dacă era tânăr sau bătrân. Observă că doctorului îi plăcea să accentueze fiecare cuvânt cu o mişcare din mână, astfel că discursul lui deveni gestica unui şef de orchestră care dirijează cu bagheta.

— Bună ziua, spuse Francis încet.

Fii atent ce spui! îi strigă una dintre voci.

— Ştiţi de ce vă aflaţi aici? întrebă doctorul. Părea cu-adevărat curios.

— Nu sunt deloc sigur, răspunse Francis.

Doctorul Gulptilil se uită într-un dosar şi cercetă o foaie.

— Se pare că aţi speriat nişte oameni, spuse el încet. Şi se pare că ei cred că aveţi nevoie de ajutor.

Avea un uşor accent britanic, doar o idee de accent care probabil că se erodase de-a lungul anilor petrecuţi în Statele Unite. În încăpere era cald, şi unul dintre radiatoarele de sub fereastră sâsâia.

Francis dădu din cap.

— A fost o greşeală, spuse el. N-am vrut. Pur şi simplu lucrurile au scăpat puţin de sub control. Un

accident, serios. Pe cuvântul meu, n-a fost nimic altceva decât o eroare de judecată. Aș vrea să merg acasă acum. Îmi pare rău. Promit să fiu mai cuminte. Mult mai cuminte. Totul nu a fost decât o greșeală. Nu a fost nimic serios. Îmi cer scuze.

Doctorul dădu din cap, dar nu răspunse întocmai la cele spuse de Francis.

— Auziți voci acum? întrebă el.

Spune-i că nu!

— Nu.

— Nu auziți?

— Nu.

Spune-i că habar n-ai despre ce vorbește! Spune-i că n-ai auzit niciodată niciun fel de voci!

— Nu știu ce înțelegeți prin voci, spuse Francis.

Așa e bine!

— Adică auziți lucruri spuse de oameni care nu sunt prezenți fizic? Sau, poate, lucruri pe care ceilalți nu le aud?

Francis scutură din cap repede.

— Ar fi o nebunie! spuse el.

Începea să câștige încredere în sine, încetul cu încetul.

Doctorul cercetă foaia din fața sa și apoi ridică privirea spre Francis încă o dată.

— Atunci, de fiecare dată când familia vă vedea că vorbiți singur, de ce făceați asta?

Francis se foi pe scaun, cântărind întrebarea.

— Poate că se înșală? spuse el nesigur, dând înapoi și pierzând din puțina încredere în sine pe care o câștigase.

— Nu prea cred, răspunse doctorul.

— Nu am prea mulți prieteni, continuă Francis precaut. Nici la școală, nici printre vecini. Ceilalți copiii mă dau la o parte. Poate că asta a observat familia mea.

Doctorul dădu din cap.

— Pur și simplu vorbeați de unul singur?

— Da, exact! încuviință Francis și se relaxă din nou.

E bine! E bine! Fii atent!

Doctorul se uită din nou pe foaie. Zâmbea.

— Și eu vorbesc cu mine însumi câteodată, admise el.

— Vedeți? răspunse Francis.

Dar îl apucă un ușor tremurat și simți un curios amestec de căldură și răceală, de parcă vremea umedă de afară reușise să vină după el înăuntru și chiar învinsese căldura sufocantă a radiatorului.

— …dar când vorbesc cu mine însumi nu este o conversație, domnule Petrel. E mai mult un fel de memento, cum ar fi „Nu uita să cumperi lapte…”, sau o izbucnire, ca de exemplu „Au!” sau „La naiba!”, uneori cuvinte chiar și mai urâte. Nu port o conversație, cu întrebări și răspunsuri, cu cineva care nu este prezent. Mă tem că asta este ceea ce spun părinții dumneavoastră că faceți de mulți ani.

Ai grijă la asta!

— Așa spun ei? răspunse Francis viclean. E ciudat!

Doctorul dădu din cap.

— Mai puțin decât ați putea crede, domnule Petrel.

Făcu înconjurul biroului ca să ajungă mai aproape de el și se cocoță pe marginea mesei, chiar în fața lui Francis, care stătea înghesuit în scaunul cu rotile, limitat în mișcări, cu siguranță, de legăturile de la mâini, dar și, în egală măsură, de prezența celor doi infirmieri, care nu se mișcaseră și nu vorbiseră absolut deloc, dar care parcă pluteau în spatele lui.

— Poate o să ne întoarcem imediat la aceste conversații pe care le aveți, domnule Petrel, spuse doctorul Gulptilil. Pentru că eu nu reușesc să înțeleg cum puteți să purtați aceste conversații fără să auziți ceva ca răspuns, iar asta mă îngrijorează, domnule Petrel.

Omul ăsta e periculos, Francis! Este inteligent și n-are intenții bune. Ai grijă ce spui!

Francis aprobă din cap, apoi își dădu seama că doctorul putea să fi văzut asta. Înțepeni în scaunul cu rotile și-l văzu pe doctorul Gulptilil notându-și ceva pe foaie cu pixul.

— Atunci, hai să încercăm altă direcție, pentru moment, domnule Petrel, continuă doctorul. Astăzi a fost o zi grea, nu-i așa?

— Da, admise Francis. Apoi își dădu seama că trebuie să detalieze puțin pe tema asta, pentru că doctorul tăcuse și-l fixa cu o privire pătrunzătoare. Am avut o ceartă. Cu mama și cu tata.

— O ceartă? Da. Fiindcă veni vorba, domnule Petrel, puteți să-mi spuneți în cât suntem astăzi?

— În cât suntem?

— Da. Data când ați avut această ceartă, astăzi.

Se chinui să-și dea seama. Apoi se uită din nou afară și zări pomii aplecându-se sub bătaia vântului, mișcându-se spasmodic, de parcă toate crengile le erau răsucite și manipulate de un păpușar nevăzut. Mai văzu mugurii de pe crengi, așa că făcu niște calcule în minte. Se concentra, sperând că una dintre voci ar putea să știe răspunsul la această întrebare, însă tăcuseră toate, așa cum le era obiceiul, de altfel extrem de neplăcut. Se uită prin încăpere, sperând să zărească un calendar, sau poate vreun alt semn care ar fi putut să-l ajute, dar nu văzu nimic, și-și întoarse privirea spre fereastră, uitându-se la copacii care se mișcau. Când se întoarse spre doctor, văzu că omulețul rotofei îi aștepta răbdător răspunsul de parcă trecuseră câteva minute de când pusese întrebarea. Francis respiră cu greutate.

— Îmi pare rău… începu el.

— Ați fost distras? îl întrebă doctorul.

— Îmi cer scuze, spuse Francis.

— Parcă erați în altă parte, opină doctorul încet, pe altă lume, mai adineauri. Episoadele astea vi se întâmplă frecvent?

Spune-i că nu!

— Nu, deloc.

— Serios? Sunt surprins. Nu contează, domnule Petrel, trebuia să-mi spuneți ceva…

— Mi-ați pus o întrebare? întrebă Francis.

Era furios pe el însuși că pierduse șirul conversației.

— Data, domnule Petrel.

— Cred că este 15 martie, spuse Francis sigur pe el.

— Ah, idele lui martie. Timpul unor trădări faimoase. Din păcate, nu. Doctorul dădu din cap. Dar sunteți pe-aproape, domnule Petrel. Și anul?

Mai făcu niște calcule în cap. Știa că are douăzeci și unu de ani și că își sărbătorise ziua de naștere cu o lună în urmă, așa că ghici:

— 1979.

— Bine, replică doctoral Gulptilil. Excelent. Și ce zi este azi?

— Ce zi?

— Ce zi a săptămânii, domnule Petrel.

— Este… Se opri din nou ezitând. Sâmbăta.

— Nu. Îmi pare rău. Astăzi este miercuri. Puteți să țineți minte asta?

— Da. Miercuri. Desigur.

Doctorul își frecă barba cu mâna.

— Și acum să ne întoarcem la dimineața de azi, cu familia. A fost mai mult decât o ceartă, nu-i așa, domnule Petrel?

Nu! A fost la fel ca întotdeauna!

— Nu mi s-a părut nimic atât de neobișnuit…

Doctorul se uită la el, iar pe față i se citea uimirea:

— Serios? Curios, domnule Petrel. Pentru că raportul pe care l-am obținut de la poliția locală spune că v-ați amenințat cele două surori și apoi ați anunțat că aveți de gând să vă sinucideți. Că viața nu mai merită trăită și că urâți pe toată lumea. Iar apoi, când v-ați confruntat cu tatăl dumneavoastră, l-ați amenințat, ați amenințat-o și pe mama dumneavoastră, cu un atac sau ceva la fel de periculos. Spuneați că vreți să dispară toată

lumea. Cred că astea au fost exact cuvintele pe care le-ați folosit. Să dispară. Iar raportul poliției mai povestește, domnule Petrel, că v-ați dus la bucătărie, în casa în care locuiți împreună cu părinții și cu cele două surori mai mici, și ați luat un cuțit mare de bucătărie, pe care l-ați fluturat în direcția lor, astfel încât ei au crezut că aveați de gând să folosiți arma, pe care până la urmă ați aruncat-o și care s-a înfipt în perete. Ba, mai mult decât atât, că apoi, când a venit poliția, v-ați încuiat în camera dumneavoastră și ați refuzat să ieșiți de acolo, dar ați fost auzit vorbind cu voce tare înăuntru, certându-vă, când nu era nimeni în cameră cu dumneavoastră. Au trebuit să spargă ușa, nu-i așa? Și că, în cele din urmă, v-ați luptat cu polițiștii și cu medici de pe ambulanță care au venit să vă ajute, astfel că unul din ei a avut imediat, la rândul lui, nevoie de îngrijiri medicale. Este acesta un scurt rezumat al evenimentelor de astăzi, domnule Petrel?

— Da, răspunse el posac. Îmi pare rău de polițist. A fost doar o lovitură norocoasă care l-a atins deasupra ochiului. A curs mult sânge.

— Poate vreți să spuneți nefericită, nu norocoasă, spuse doctorul Gulptilil, atât pentru dumneavoastră, cât și pentru el.

Francis aproba din cap.

— Acum poate că ați dori să mă luminați și pe mine, de ce s-au întâmplat toate acestea astăzi, domnule Petrel?

Nu-i spune nimic! Fiecare cuvânt pe care îl rostești va fi întors împotriva ta!

Francis se uită din nou pe fereastră, căutând linia orizontului. Ura întrebarea „De ce?” îl chinuise toată viața. Francis, de ce nu poți să-ți faci și tu prieteni? De ce nu poți să te înțelegi cu surorile tale? De ce nu poți să arunci o minge cum trebuie sau să stai cuminte în clasă? De ce nu poți să fii atent când vorbește învățătoarea cu tine? Sau comandantul cercetașilor. Sau preotul paroh. Sau

vecinii. De ce te ascunzi mereu de ceilalți, în fiecare zi? De ce ești diferit, Francis, când tot ce ne dorim este ca tu să fii la fel ca toți ceilalți? De ce nu poți să păstrezi un loc de muncă? De ce nu poți să te duci la școală? De ce nu poți să mergi în armată? De ce nu te porți frumos? De ce nu ești iubit?

— Părinții mei cred că trebuie să devin ceva, să fac ceva cu viața mea. Acesta a fost motivul discuției.

— Sunteți conștient, domnule Petrel, că aveți punctaje extrem de mari la toate testele? Remarcabil de mari, ceea ce este destul de curios. Așa că poate că speranțele lor în ceea ce vă privește nu sunt nefondate!?

— Așa cred.

— Atunci de ce v-ați certat?

— O astfel de conversație nu este niciodată atât de rezonabilă pe cât o facem noi să pară acum, răspunse Francis.

Asta îl făcu pe doctorul Gulptilil să zâmbească.

— Ah, domnule Petrel, cred că aveți dreptate cu asta. Însă nu reușesc să-mi dau seama cum de acea discuție a escaladat atât de dramatic.

— Tatăl meu era hotărât.

— L-ați lovit, nu-i așa?

Nu recunoaște nimic! El te-a lovit primul! Spune-i asta!

— El m-a lovit primul, spuse Francis, dând ascultare conștiincios vocii.

Doctorul Gulptilil își mai notă ceva pe hârtie. Francis se foi. Doctorul se uită la el.

— Ce scrieți? întrebă Francis.

— Contează?

— Da. Vreau să știu ce scrieți.

Nu-l lăsa să te ducă cu vorba! Află ce scrie! Nu poate fi ceva de bine!

— Acestea sunt doar câteva observații, pe baza discuției noastre, răspunse doctorul.

— Cred că trebuie să-mi arătați ce scrieți, spuse Francis. Cred că am dreptul să văd ce scrieți acolo.

Așa, ține-o așa!

Doctorul nu spuse nimic, așa că Francis continuă:

— Sunt aici, v-am răspuns la întrebări, iar acum am și eu o întrebare. De ce scrieți despre mine și nu-mi arătați? Nu e drept!

Francis se foi în scaunul cu rotile și trase de legăturile care îl rețineau. Simțea căldura încăperii din ce în ce mai apăsătoare, de parcă ar fi luat foc dintr-odată. Se chinui un moment, încercând să se elibereze, dar fără succes. Inspiră adânc și se lăsă să cadă la loc în scaun.

— Sunteți agitat? întrebă doctorul, după câteva momente de liniște mormântală.

Era o întrebare care nu avea nevoie de răspuns, pentru că adevărul era evident.

— Pur și simplu nu e drept, spuse Francis, încercând să restabilească liniștea și calmul în propriile cuvinte.

— Dreptatea este importantă pentru dumneavoastră?

— Da. Desigur.

— Da, domnule Petrel, poate că aveți dreptate în legătură cu asta.

Din nou, cei doi bărbați tăcură. Francis auzea fâsâitul radiatorului din nou, și atunci se gândi ca poate era respirația celor doi infirmieri care nu se mișcaseră niciun pic în spatele lui, pe tot parcursul interviului. Apoi se întrebă dacă nu cumva una dintre vocile lui încerca să-i atragă atenția, șoptindu-i ceva atât de încet, încât îi era greu să audă, așa că se aplecă puțin înainte, ca și cum ar fi încercat să asculte.

— Se întâmplă des să deveniți nerăbdător atunci când lucrurile nu merg așa cum v-ați aștepta, domnule Petrel?

— Nu se întâmpla la fel cu toată lumea?

— Credeți că trebuie să răniți oamenii atunci când lucrurile nu decurg așa cum ați vrea?

— Nu.

— Dar vă enervați?

— Toată lumea se enervează câteodată.

— Ah, domnule Petrel, aici aveți absolută dreptate. Și totuși, o chestiune critică este modul în care reacționăm în legătură cu mânia noastră, nu-i așa? Cred că trebuie să mai vorbim. Doctorul se aplecase înainte, încercând să aibă un comportament mai familiar. Da, cred că avem nevoie de alte conversații. Credeți că este ceva acceptabil pentru dumneavoastră. Domnule Petrel?

Nu răspunse. Era ca și cum vocea doctorului se estompa, ca și cum cineva dădea sonorul vocii doctorului mai încet sau ca și cum cuvintele acestuia erau transmise de la mare distanță.

— Pot să-ți spun Francis? întrebă doctorul.

Din nou, nu răspunse. Nu avea încredere în propria voce, pentru că începea să se amestece cu un tumult de emoții pe care le simțea în piept.

Doctorul Gulptilil se uită la el o clipă, apoi îl întrebă:

— Spune, Francis, îți amintești ce te-am rugat să ții minte pentru mine mai devreme, în cursul discuției noastre?

Această întrebare îl trezi din reverie, readucându-l în încăperea în care se afla. Se uită în sus la doctor, care avea o privire viclean-întrebătoare.

— Ce?

— Ți-am cerut să ții minte ceva.

— Nu-mi amintesc, răspunse Francis nerăbdător.

Doctorul dădu din cap ușor perceptibil.

— Dar poate reușești să-mi amintești în ce zi din săptămână suntem…

— Ce zi?

— Da.

— Este important?

— Hai să zicem că este.

— Sunteți sigur că m-ați întrebat asta mai devreme? spuse Francis, încercând să tragă de timp.

Dar chiar și acest simplu fapt păru deodată că-i scapă, de parcă ar fi fost ascuns după un nor în interiorul lui însuși.

— Da, spuse doctorul Gulptilil. Sunt foarte sigur. Ce zi este astăzi?

Francis se gândi mult, luptându-se cu neliniștea care îi împresura dintr-odată toate gândurile. Se opri din nou, sperând că îi va sări în ajutor una dintre voci, dar din nou, acestea tăcuseră.

— Cred că este sâmbătă, spuse Francis cu grijă. Rostise fiecare cuvânt încet, cu atenție.

— Ești sigur?

— Da.

Însă cuvântul îi ieși fără convingere de pe buze.

— Nu-ți amintești că ți-am spus mai devreme că este miercuri?

— Nu. Asta ar fi o eroare. Este sâmbătă.

Francis își simți capul învârtindu-se, de parcă întrebările doctoralului îl forțau să alerge în cercuri concentrice.

— Nu cred, spuse doctoral. Dar asta n-are nici cea mai mică importanță. Vei rămâne la noi o vreme, Francis, și vom mai avea ocazia să vorbim despre lucrurile astea. Sunt sigur că în viitor îți vei aminti lucrurile mai bine.

— Nu vreau să rămân, răspunse Francis repede. Simți deodată cum îl cuprinde panica, amestecată cu disperare, revărsându-se dintr-odată asupra sa. Vreau să merg acasă. Serios, cred că mă așteaptă, și se apropie vremea cinei, și părinții și surorile mele vor să fie toată lumea acasă la cină. Așa e regula în casă, știți. Trebuie să fii acolo până la ora șase, spălat pe față și pe mâini. Și fără haine murdare, dacă te-ai jucat pe-afară. Gata să te așezi frumos la masă. Spunem o rugăciune înainte să mâncăm. Întotdeauna facem așa. În unele zile este

treaba mea să spun rugăciunea. Trebuie să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru că ne pune mâncare pe masă. Cred că astăzi este rândul meu – da, sunt sigur că este rândul meu –, așa că trebuie să fiu acolo și nu am voie să întârzii.

Își simțea ochii plini de lacrimi și auzea, chiar auzea suspinele înecându-i cuvintele. Lucrurile astea i se întâmplau unei imagini în oglindă a lui, nu lui însuși, ci unui el, puțin diferit și îndepărtat de adevăratul el. Se luptă din răsputeri să facă toate aceste părți din el însuși să se îmbine unele într-altele și să formeze un singur individ, însă era dificil.

— Poate, spuse doctorul Gulptilil cu delicatețe, ai să-mi pui o întrebare sau două?

— De ce nu pot să merg acasă? reuși el să-și îngaime întrebarea printre lacrimi.

— Pentru că lumea se teme pentru tine, Francis, și pentru că tu sperii lumea.

— Ce fel de loc este acesta?

— Este un loc unde te vom ajuta, spuse doctorul.

Mincinosule! Mincinosule! Mincinosule!

Doctorul Gulptilil se uită la cei doi infirmieri și le vorbi de-aproape:

— Domnule Moses, dumneata și fratele dumitale duceți-l, vă rog, pe domnul Petrel în clădirea Amherst. Am scris o rețetă pentru niște medicamente și câteva instrucțiuni pentru asistentele de acolo. Are nevoie de cel puțin treizeci și șase ore de observație, poate și mai multe, înainte de a se gândi să-l transfere în pavilionul deschis. Îi înmânã clipboardul celui mai scund din cei doi bărbați care îl flancau pe Francis, iar acesta aprobă dând din cap, drept răspuns.

— Cum spuneți dumneavoastră, domnule doctor, confirmă infirmierul.

— Sigur că da, domnule doctor, răspunse partenerul uriaș al acestuia și, pășind în spatele scaunului cu rotile, apucă mânerele acestuia și-l

răsuci rapid pe Francis. Mișcarea îl ameți imediat și se înecă cu suspinele care îi umpleau pieptul. Nu fiți atât de speriat, domnule Petrel. O să fie bine în curând. O să avem grijă de dumneavoastră, șopti bărbatul cel mare.

Francis nu-l credea.

Fu dus cu scaunul cu rotile înapoi prin birou, în sala de așteptare, iar lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji, mâinile îi tremurau legate. Se răsucea în scaun, încercând să atragă atenția fie a însoțitorului înalt, fie a celui mic, iar vocea îi tremura de teamă și de o tristețe fără margini.

— Vă rog, spuse el demn de milă, vreau să merg acasă. Mă așteaptă. Acolo vreau să mă duc. Vă rog, duceți-mă acasă.

Infirmierul cel mic de statură avea fața neclintita, de parcă nu suporta să audă rugămințile lui Francis. Punea mâna pe umărul lui Francis și îi repeta:

— O să vă faceți bine acum, ascultați-mă pe mine. O să fie bine. Șșșșt, tăceți acum…

Îi vorbea ca unui bebeluș.

Suspinele îi scuturau tot corpul lui Francis. Secretara se uită de pe scaunul ei din spatele biroului cu o privire intoleranta și neiertătoare:

— Liniște! îi ordonă ea lui Francis.

El își înghiți un suspin, înecându-se.

În același timp, se uită în cealaltă parte a încăperii și văzu doi polițiști în tunici gri și pantaloni albaștri, iar peste ei cizme maro până la genunchi, bine lustruite. Amândoi erau reprezentări înalte, solide și încordate ale disciplinei, cu părul tuns scurt și cu chipiele de polițiști lângă ei. Amândoi purtau câte o curea de piele strălucitoare Sam Browne[2], atât de lustruită, încât sclipea, și un revolver în toc special la talie. Însă omul pe care îl flancau fu cel care îi atrase imediat atenția.

Era mai scund decât polițiștii, dar bine făcut. Francis i-ar fi ghicit vârsta undeva în jur de

treizeci de ani. Stătea într-o atitudine relaxată, cu mâinile prinse cu cătușe în față, însă limbajul corpului său diminua natura legăturilor, făcându-le să pară mai puțin restrictive și mai mult ca și cum ar fi fost un simplu inconvenient. Purta un tricou albastru larg, pe care scria MEI-BOSTON cu litere galbene deasupra buzunarului de la piept din partea stângă și o pereche de adidași vechi și uzați fără șireturi. Avea părul lung castaniu, care ieșea de sub marginile unei șepci de baseball decolorate de transpirație și pe care scria Boston Red Sox, și o barbă de două zile. Însă ceea ce-l surprindea cel mai tare și în primul rând pe Francis erau ochii omului, pentru că se uitau ageri în dreapta și-n stânga, mult mai alerți și mai atenți decât ar fi crezut văzând postura destinsa pe care o afișa, observând lucrurile din jur cu rapiditate. Acești ochi aveau o privire adâncă și pătrunzătoare, pe care Francis o observă imediat, chiar așa, prin vălul propriei neliniști. Nu putea să numească acest lucru, dar era ca și cum omul ăsta fusese martor la ceva important și inefabil de trist, care se prelungise dincolo de orizontul vederii lui, astfel încât orice vede, aude sau orice eveniment la care este martor este colorat de această durere ascunsă. Ochii ăștia se Fixară asupra lui Francis, iar omul reuși să îi adreseze un zâmbet timid, care parcă îi spunea ceva lui Francis.

— Ți-e bine, prietene? întrebă el. Fiecare cuvânt era înmuiat de un accent bostoniano-irlandez. E chiar așa de rău?

Francis scutură din cap.

— Vreau să mă duc acasă, dar ei spun că trebuie să stau aici, răspunse Francis. Iar apoi întreba deodată, demn de compătimire: Poți să mă ajuți, te rog?

Bărbatul se aplecă un pic către Francis.

— Cred că nu sunt puțini cei de aici care își doresc să meargă acasă și nu pot. Și eu, aici de față, mă includ în această categorie.

Francis se uită în sus spre individ. Nu știa exact de ce, dar calmul din vocea acestuia îl liniști.

— Poți să mă ajuți? repetă Francis cu voce tremurătoare.

Tipul zâmbi, iar pe fața lui se citea un amestec de insolență și tristețe.

— Nu știu ce pot să fac, spuse el, dar am să fac tot ce pot.

— Promiți? întrebă Francis brusc.

— Bine, încuviință tipul. Promit.

Francis se lăsă înapoi pe spate în scaunul lui, închizând ochii o clipă.

— Mulțumesc, șopti el.

Secretara întrerupse conversația cu o comandă clara, tăioasă, adresata celui mai mic dintre cei doi infirmieri de culoare.

— Domnule Moses. Acest cavaler… – arătă ea spre bărbatul în costum sport – este domnul… – apoi ezita puțin, înainte de a continua, parcă dinadins omițând să-i menționeze numele… – domnul despre care am vorbit mai devreme. Domnii polițiști îl vor însoți la doctor, dar vă rog să vă întoarceți repede, ca să-l escortați unde va fi cazat… Ultimele cuvinte fură rostite cu un ușor sarcasm… Imediat ce va întoarceți, după ce-l duceți pe domnul Petrel la Amherst. Este așteptat acolo.

— Da, doamna, răspunse fratele cel mare, de parcă ar fi venit rândul lui să vorbească, deși femeia i se adresase celuilalt. Ce spuneți, asta vom face.

Tipul îmbrăcat sport se uita din nou în jos către Francis.

— Cum te cheamă?

— Francis Petrel, răspunse el.

Bărbatul în trening zâmbi.

— Petrel este un nume drăguț. Exista o mică pasăre de mare, știi, foarte des întâlnită la Cape Cod. Sunt acele păsări pe care le vezi zburând chiar deasupra valurilor în după-amiezile de vară,

scufundându-se și ieșind imediat din apă. Frumoase viețuitoare. Cu aripi albe care acum bat repede, pentru ca imediat să se întindă și să planeze fără niciun efort. Probabil că au ochii foarte ageri dacă sunt în stare să zărească un țipar de nisip sau un hering în apa de la țărm. Pasărea poeților. Dumneata poți să zbori așa ca ea, domnule Petrel?

Francis scutură din cap.

— Ah, replică tipul în trening. Atunci, poate ar trebui să înveți. Mai ales dacă vei fi închis în locul acesta încântător prea mult timp.

— Tăceți! interveni unul dintre polițiști, cu un aer morocănos care-l făcu pe individ să zâmbească.

El se uită spre polițist și spuse:

— Că altfel, ce-o să faci?

Polițistul nu răspunse, cu toate că se înroșise puțin la față, iar tipul se întoarse din nou la Francis, ignorând ordinul.

— Francis Petrel. Francis C-bird[3]. Îmi place mai mult așa. Ai grijă, Francis C-Bird, și ne vedem curând. Asta îți promit.

Francis nu putu să răspundă, însă simți încurajare în cuvintele bărbatului. Pentru prima dată de când începuse această oribilă dimineață cu toate vocile alea zgomotoase, cu strigăte și cu acuze, simți că nu era absolut singur. Parcă puțin din zgomotul puternic și din agitația continuă pe care le auzea în urechi toată ziua se mai atenuaseră, ca volumul unui aparat radio, atunci când este dat mai încet treptat, treptat. Auzea unele dintre vocile lui scoțând murmure de aprobare undeva în fundal, ceea ce-l mai liniști încă puțin. Însă nu avu timp să insiste prea mult asupra acestui gând, pentru că fu smuls brusc cu scaunul cu rotile și scos din birou pe coridor, iar ușa trântită răsună în spatele lui. Un curent rece îl făcu să se înfioare și-i aminti ca, începând din acel moment, tot ceea ce știa despre viață se schimbase,

iar tot ceea ce urma să cunoască îi scăpa și îi era ascuns. Trebui să-și muște buza de jos ca să nu izbucnească în lacrimi și înghiți cu greu ca să-și păstreze calmul, lăsându-se condus de la recepție, adânc în inima spitalului Western State.

Capitolul 3

Lumina blânda a dimineții se strecura peste acoperișurile vecine, croindu-și drum în micul apartament care-mi este casă. Stăteam în fața peretelui și mă uitam la cuvintele pe care le scrisesem în noaptea precedenta și care se așezau într-o singura coloana lunga. Scrisul meu de mână era înghesuit, un scris nervos. Cuvintele se aranjau în rânduri inegale, oarecum asemenea unui câmp de grâu în care adie vântul. Mă întrebam: „Oare fusesem chiar atât de speriat în ziua în care am ajuns la spital?" Răspunsul la această întrebare era simplu: Da. Ba încă mult mai mult decât scrisesem. Amintirea ascunde adesea durerea. Mama uită agonia nașterii atunci când i se pune copilul nou-născut în brațe, soldatul nu-și mai amintește durerea rănilor atunci când generalul îi prinde medalia pe piept și fanfara cântă un cântec marțial. Oare am spus adevărul despre ceea ce am văzut? Oare am surprins corect cele mai mici detalii? Oare s-a întâmplat chiar așa cum îmi amintesc?

Am luat creionul, m-am lăsat în genunchi pe podea în locul în care terminasem în prima noapte de scris pe perete. Am ezitat puțin, apoi am scris:

> Cu mai bine de patruzeci și opt de ore mai târziu, Francis Petrel se trezi într-o celulă de un gri murdar, legat bine într-o cămașă de forță, cu inima bătându-i nebunește, simțindu-și limba umflata, râvnind după ceva rece de băut și după compania cuiva…

Cu mai bine de patruzeci și opt de ore mai târziu, Francis Petrel se trezi într-o celula de un gri murdar, legat bine într-o cămașa de forța, cu inima bătându-i nebunește, simțindu-și limba umflata, râvnind după ceva rece de băut și după compania cuiva. Stătea țeapăn pe salteaua subțire și plina de

pete de pe patul de oțel din camera de izolare, holbându-se în sus, pe lângă pereții căptușiți cu un material de culoarea pânzei de sac, la tavan, făcând un modest inventar al propriei persoane și al lucrurilor din jur. Mișca degetele de la picioare, își trecu limba peste buzele uscate și numără fiecare bătaie a pulsului până când constată că a încetinit. Medicamentele care îi fuseseră injectate îl făceau să se simtă îngropat de viu sau, cel puțin, învelit într-o substanță groasa, vâscoasa. Un singur bec alb strălucea în tavan, prins sub o rețea de sârmă, și oricum departe, foarte sus, unde cu siguranță nu ar fi putut să ajungă, îl dureau ochii de la lumina puternică. Știa ca trebuia să-i fie foame, dar nu-i era. Trase de legături, cu toate ca era conștient ca era un gest lipsit de sens. Hotărî să strige după ajutor, dar mai întâi șopti pentru sine:

— Mai sunteți aici?

O clipă, fu liniște.

Apoi auzi câteva voci, vorbind toate în același timp, încetișor, înfundat, de parcă erau acoperite de o pernă:

— *Suntem aici. Suntem tot aici.*

Asta îi dădu încredere.

— *Trebuie să ne ții ascunse, Francis.*

Dădu din cap, aprobând pentru sine. Asta era evident. Simțea o serie de impulsuri contradictorii, ca un matematician care vede pe tablă o ecuație complicată, cu câteva răspunsuri posibile. Vocile care îl călăuziseră până atunci îl aduseseră și în situația de fața și nu avea nicio îndoiala că trebuia să le țină ascunse tot timpul, dacă mai spera să iasă vreodată din spitalul Western State. Pe măsură ce-și dădea seama de această dilemă, auzea vocile familiare ale tuturor celor care călătoreau în imaginația lui și care acum erau de acord cu el. Toate aceste voci aveau personalitate: o voce intransigentă, o voce a disciplinei, o voce a concesiei, o voce a îngrijorării, o voce care avertiza, o voce care consola, o voce a îndoielii și

o voce a hotărârii. Toate aveau tonuri și subiecte specifice. Ajunsese să știe când să se aștepte la una sau la alta dintre ele, în funcție de situația prin care trecea. De la confruntarea cu familia lui, când fuseseră chemate Poliția și Salvarea, toate vocile se manifestaseră pentru atenție. Însă acum el trebuia să se forțeze în continuare să le audă, ceea ce-l făcu să încrunte sprâncenele de concentrare.

Făcea parte, într-un fel, din modul lui de a se organiza.

Francis rămase încă o oră pe patul incomod, simțind camera îngustă care parcă se strângea în jurul, până când o ferestruică din singura ușă a încăperii se deschise cu un scârțâit. Din locul în care se afla, putea să vadă doar dacă se ridica precum un atlet care face exerciții pentru abdomen, o poziție foarte incomodă, imposibil de susținut mai mult de câteva secunde, din cauza cămășii de forță. Văzu mai întâi un ochi, apoi altul, care se uitau pe furiș la el, și reuși să spună un slab:

— Hei!

Nu răspunse nimeni, iar hubloul se închise cu zgomot.

Trecură alte treizeci de minute, din câte își dădea el seama, până când hubloul se deschise din nou. Mai încercă un „Hei!”, iar acesta păru să funcționeze, pentru că, doar câteva secunde mai târziu, auzi sunetul unei chei răsucite în broască. Ușa se deschise și-l văzu pe cel mai mare dintre cei doi infirmieri intrând în celulă. Bărbatul zâmbea, de parcă ar fi fost prins în mijlocul unei glume bune, și dădu din cap spre Francis amuzat.

— Cum vă simțiți în dimineața asta, domnule Petrel? întrebă el senin. Ați dormit? Vă e foame?

— Aș vrea ceva de băut, spuse Francis cu voce răgușită.

Infirmierul dădu din cap, aprobând:

— Din cauza medicamentelor pe care vi le-au dat. Vă simțiți limba umflată, nu?

Francis încuviința din cap. Infirmierul se retrase pe coridor, apoi se întoarse cu o ceașcă de plastic plină cu apă. Se așeză pe marginea patului și îl ținu pe Francis sus, ca pe un copil bolnav, ajutându-l să soarbă din lichid. Era călduț, aproape sălciu, cu un ușor gust metalic, dar, în acel moment, doar curgerea acestuia pe gât și presiunea mâinii care îl ținea în fund îi dădură încredere mai mult decât s-ar fi așteptat vreodată. Probabil că infirmierul își dădu seama de asta, pentru că spuse încet:

— O să fie bine, domnule Petrel. Domnule C-Bird. Așa v-a spus celălalt nou-venit și mă gândesc că e un nume frumos. Locul asta e destul de dur la început, îți ia ceva să te obișnuiești cu el, dar o să fie bine. Vă spun eu. Îl lasă pe Francis pe pat și adăugă: Doctorul o să vină să vă vadă acum.

Câteva secunde mai târziu, Francis văzu fața rotundă a doctorului Gulptilil ivindu-se în prag. Doctorul zâmbi și întrebă cu vocea lui ușor cântată:

— Domnule Petrel, cum te mai simți în dimineața asta?

— Sunt bine, spuse Francis.

Nici nu prea știa ce altceva ar fi putut să spună. Și, în același timp, auzea ecourile vocilor lui, care-i spuneau să fie extrem de atent. Din nou, nu erau nici pe departe atât de gălăgioase pe cât puteau să fie, ca și cum i-ar fi strigat sfaturile de pe cealaltă margine a unei prăpăstii adânci.

— Îți amintești unde ești? întrebă doctorul.

Francis aprobă dând din cap.

— Sunt într-un spital.

— Da, încuviință doctorul zâmbind. Asta nu e greu de presupus. Dar îți amintești în care? Și cum se face că ai ajuns aici?

Francis își amintea. Simplul fapt de a răspunde la întrebări îi ridica ceața de pe ochi.

— Spitalul Western State, spuse el. Și am ajuns aici cu o ambulanță după ce m-am certat cu părinții mei.

— Foarte bine. Și-ți amintești în ce lună suntem? Și în ce an?

— Cred că suntem încă în martie. Și anul 1979.

— Excelent! Doctorul părea de-a dreptul mulțumit. Ești puțin mai orientat, mi se pare. Cred că astăzi o să putem să te scoatem din izolare și din cămașa de forță și o să începem să te integram în colectivul celor de aici. Asta sper eu.

— Aș vrea să merg acasă acum, spuse Francis.

— Îmi pare rău, domnule Petrel. Asta nu se poate încă.

— Nu cred că vreau să mai rămân aici, insista Francis.

Vocea lui părea amenințata din nou de tremurul care o marcase și în ziua când venise.

— Este spre binele tău, răspunse doctorul.

Francis avea dubii. Știa că nu este chiar atât de nebun încât să nu vadă că era evident spre binele altora, dar nu al lui. Nu spuse cu voce tare acest lucru.

— De ce nu pot pleca acasă? întrebă el. N-am făcut nimic rău.

— Îți amintești cuțitul de bucătărie? Și vorbele tale amenințătoare?

Francis dădu din cap.

— A fost o neînțelegere, explica el.

Doctorul Gulptilil zâmbi.

— Desigur. Dar vei rămâne la noi până când ne vom da seama că nu mai ești o amenințare pentru oameni.

— Promit să nu amenință pe nimeni.

— Mulțumesc, domnule Petrel. Dar o promisiune nu este de-ajuns în situația de față. Trebuie să mă convingi. Să mă convingi bine de tot! Medicamentele care ți-au fost administrate te vor ajuta. Dacă vei continua să le iei, efectul cumulat pe care îl au va spori controlul pe care îl ai asupra lucrurilor și te va ajuta să te reacomodezi. Apoi, vom putea discuta și despre reîntoarcerea ta în societate, unde să joci un rol

puțin mai constructiv. Rosti ultima propoziție încet, apoi adăugă: Și ce cred vocile despre prezența ta aici?

Francis era îndeajuns de deștept încât să clatine din cap.

— Nu aud nicio voce, insistă el.

Adânc, înlăuntrul lui, auzi un cor de voci aprobatoare.

Doctorul zâmbi din nou, arătând un rând de dinți albi, inegali.

— Ah, domnule Petrel, din nou, nu sunt foarte sigur că te cred. Totuși – doctorul ezita – cred că poți să stai cu ceilalți pacienți. Domnul Moses aici de față o să-ți facă un tur al incintei și o să-ți spună care sunt regulile. Regulile sunt importante, domnule Petrel. Nu sunt multe, dar sunt extrem de importante. Să te conformezi regulilor, să devii un membru constructiv al micii noastre lumi de aici, astea sunt semne de sănătate mintală. Cu cât faci mai mult ca să-mi arați că poți să funcționezi cu succes aici, cu atât ești mai aproape cu fiecare zi de întoarcerea acasă. Înțelegi aceasta ecuație, domnule Petrel?

Francis dădu cu putere din cap, confirmându-și bunăvoință.

— Au loc activități, sesiuni de grup. Din când în când, vor fi ședințe particulare cu mine. Apoi mai sunt regulile. Toate aceste lucruri, luate laolaltă, dau naștere unor posibilități. Dacă nu te poți adapta, atunci mă tem că șederea ta aici va fi lungă și, adesea, neplăcută… Făcu un semn cu mâna spre celula de izolare. Camera asta, de exemplu – și apoi arătă spre cămașa de forță –, și aceste instrumente, ca și altele, rămân doar ca niște opțiuni. Întotdeauna rămân ca niște opțiuni. Dar este important să le eviți, domnule Petrel. Este un punct critic pentru întoarcerea la sănătatea mintală. Am fost destul de limpede cu asta?

— Da, răspunse Francis. Să mă adaptez. Să mă conformez regulilor.

Repeta aceste lucruri în sinea sa, ca o mantra sau ca o rugăciune.

— Exact. Excelent. Nu vezi că deja am făcut un progres? Simte-te încurajat, domnule Petrel. Și profită de ceea ce îți oferă spitalul. Doctorul se ridică. Făcu un semn către infirmier. În regulă, domnule Moses. Poți să-i dai drumul domnului Petrel. Iar apoi, te rog să-l conduci la dormitor, dă-i niște haine și arată-i camera de activități.

— Da, domnule, spuse infirmierul cu o vioiciune militărească.

Doctorul Gulptilil ieși legănându-se pe ușa camerei de izolare, iar infirmierul se duse să-și îndeplinească sarcina de a dezlega cămașa de forță, apoi desfăcu mânecile din jurul lui Francis și în sfârșit îl eliberă. Francis se întinse cu stângăcie și-și frecă brațele, ca și cum ar fi vrut să inducă energie și viață în membrele care stătuseră atât de strânse. Își puse picioarele pe podea și se ridica nesigur, simțind cum îl cuprinde amețeala. Infirmierul probabil că observă acest lucru, pentru că o mâna uriașa îl apuca de umăr, împiedicându-l să cadă. Francis se simțea precum un bebeluș care încearcă să facă primii pași, numai că nu simțea aceeași bucurie și nici împlinire, ci doar îndoiala și teamă.

Îl urmă pe domnul Moses pe coridorul etajului al patrulea din clădirea Amherst. Aici se aflau șase celule căptușite cu pânză de doi metri pe trei, la rând fiecare cu un sistem dublu de închidere și ușiță pentru observație. Nu-și dădea seama dacă erau ocupate sau nu, doar că, la un moment dat, când probabil făcuseră zgomot trecând pe lângă o celula, dinăuntrul acesteia, din spatele ușii încuiate, s-a auzit o cascadă de obscenități, înfundate, dizolvate apoi într-un țipat lung și dureros. Un amestec de agonie și ura. Se grăbi să țină pasul cu infirmierul uriaș, care nu părea impresionat niciun pic de zgomot și care îi ținea un curs despre clădire, despre spital și despre istoria

acestuia, în timp ce treceau de niște uși duble, spre o scară larga, centrala, care cobora. Francis își amintea doar foarte vag că urcase acele scări cu două zile în urmă, în ceea ce i se părea un trecut îndepărtat, care îi scăpa din ce în ce mai mult printre degete, un trecut în care tot ce crezuse despre viața lui era cu totul altfel.

Arhitectura clădirii i se părea lui Francis la fel de nebunească precum ocupanții acesteia. Etajele superioare aveau birouri care se învecinau cu încăperi de depozitare și cu celule de izolare. Primul și al doilea etaj cuprindeau dormitoare imense, pline de paturi de fier, doar cu câte un dulap metalic pentru diferite obiecte personale. Fiecare dormitor era prevăzut cu băi și dușuri înghesuite, cu mai multe cabine, iar Francis remarcă imediat lipsa de intimitate. Mai erau și alte băi pe coridoare, cu semnele pentru BARBAȚI și FEMEI pe uși. Printr-o concesie făcută modestiei, femeile stăteau în partea de nord a coridorului, iar bărbații, în partea de sud. Un post de recepție împărțea cele două zone. Aceasta era delimitată de un fel de gard din sârmă și o ușă de oțel încuiată. Francis văzu că toate ușile aveau câte două, uneori chiar trei încuietori duble și zăvoare pe ele, toate operate din exterior. Odată încuiate, observa el, nimeni din interior nu le putea deschide, decât dacă avea cheie.

Parterul se împărțea într-o zonă largă, deschisă, despre care Francis află că este principala cameră de zi, și un restaurant cu autoservire și o bucătărie, destul de mari pentru a pregăti masa și a-i hrăni pe rezidenții din clădirea Amherst de trei ori pe zi. Mai erau și câteva camere mai mici, care, după cum își dădu el seama, erau folosite pentru sesiunile de terapie de grup. Acestea se aflau tot la parter. Peste tot erau ferestre care umpleau clădirea Amherst de lumină, dar toate aveau gratii pe dinafară, astfel încât lumina care pătrundea în clădire trecea de barele de fier, aruncând un grilaj

de umbre pe podelele bine lustruite sau pe pereții vopsiți în alb strălucitor. Prin clădirea Amherst erau uși care păreau puse acolo la voia întâmplării; unele dintre ele erau încuiate, astfel ca domnul Moses scotea din când în când o legătură mare de chei de la cingătoare, dar alteori erau lăsate deschise, astfel că pur și simplu le împingeau și treceau nestingheriți. Francis nu-și putu da seama imediat care erau principiile care guvernau încuierea ușilor.

Asta era, după socoteala lui, cea mai ciudata închisoare posibilă.

Erau închiși, dar nu deținuți. Reținuți, dar nu încătușați.

Asemenea domnului Moses și fratelui său, pe lângă care au trecut pe hol, surorile medicale și infirmierii aveau uniforme albe. Mai trecea pe lângă ei câte un doctor sau un asistent medical, un asistent social sau un psiholog. Toți aceștia purtau fie bluze sport și pantaloni largi, fie blugi. Aproape toți, observa Francis, duceau dosare de plastic, clipboarduri și dosare maronii sub braț și păreau să meargă pe coridoare într-o direcție și cu un scop precise, de parcă aveau o sarcina clară, distingându-se de restul populației din clădirea Amherst.

Tovarășii de suferința ai lui Francis, ceilalți pacienți, se aglomerau pe holuri. Erau grămezi de oameni care stăteau laolaltă, în timp ce alții erau agresiv de singuri. Mulți se uitau la el cu precauție când trecea pe lângă ei. Unii îl ignorau. Niciunul nu-i zâmbea. Francis abia avea timp să se uite-n jurul lui, chinuindu-se să țină pasul cu marșul domnului Moses. Iar ceea ce vedea era un soi de adunătură tărcată, întâmplătoare, de oameni de toate vârstele și de toate mărimile. Frizuri din cele mai ciudate, bărbi care atârnau sălbatic, așa cum vedeai numai în fotografiile făcute cu un veac în urmă. Părea un loc al contradicțiilor. Ochi sălbatici se zgâiau la el de peste tot și-l măsurau din cap

până-n picioare când trecea pe lângă ei, iar alții, cu priviri mute și cu fețe care se întorceau spre pereți evitau orice contact vizual. Auzea cuvinte și frânturi de conversație, uneori rostite pentru alții, alteori pentru euri interioare ascunse. În ceea ce privește hainele, parcă nu se gândise nimeni și la amănuntul ăsta; unii purtau halate largi de spital și pijamale, alții erau îmbrăcați în haine obișnuite, de stradă. Unii purtau halate de baie lungi sau haine de casă, alții, blugi și șaluri de lână. Totul era puțin cam incoerent, puțin cam neasortat, ca și cum culorile nu știau sigur care cu care se potrivește, sau mărimile erau prea mari, sau cămășile prea largi, pantalonii prea strâmți sau prea scurți. Șosete desperecheate. Dungi cu buline. Și un puternic miros de țigara, practic peste tot.

— Prea multă lume, spuse domnul Moses, apropiindu-se de cabinetul asistentelor. Sunt paturi pentru două sute, poate. Dar avem aproape trei sute de oameni înghesuiți aici. Ai zice ca ar trebui să-și dea seama de chestia asta, dar nu, nu încă.

Francis nu răspunse.

— Avem totuși un pat și pentru dumneavoastră, adăugă domnul Moses. Când ajunseră lângă cabinetul asistentelor, domnul Moses se opri. O să fie foaaaarte biiiine! Bună ziua, doamnelor, spuse el.

Două asistente îmbrăcate în alb se întoarseră spre el din spatele rețelei de sârmă.

— Arătați mai frumoase și mai dulci ca oricând în dimineața asta minunată!

Una din ele era bătrână, cu părul grizonat și o față ciupită de vărsat, dar reuși totuși un zâmbet. Cealaltă era o femeie de culoare, mică și îndesată, cu mult mai tânără decât colega ei, și răspunse ca o femeie care auzise de multe ori cuvinte frumoase, dar care se ridicau doar la statutul de promisiuni false:

— Mereu vorbești așa frumos, dar ce dorești de la noi de data asta? îl întreba ea pe un ton oarecum

batjocoritor, și amândouă femeile zâmbiră.

— Vai, doamnelor, dar eu mereu vreau doar să aduc puțină bucurie și fericire în viața voastră! spuse el. Ce altceva să vreau?

Asistentele izbucniră în râs.

— Oare nu vrea orice bărbat ceva? întrebă asistenta de culoare.

Cea alba adaugă imediat:

— Dragule, ăsta e adevărul lui Dumnezeu.

Râse și domnul Moses, în timp ce Francis se simți deodată stingher, fără să știe ce trebuie să facă.

— Doamnelor, dați-mi voie să vi-l prezint pe domnul Petrel, care o să stea la noi. Domnule C-Bird, aceasta frumoasa duduie este domnișoara Wright, iar colega ei minunată este domnișoara Winchell. El le înmâna un clipboard. Domnul doctor a scris aici câteva medicamente pentru băiatul asta. Pare să fie tratamentul obișnuit. Se întoarse spre Francis și spuse: Ce credeți, domnule C-Bird? Credeți că doctorul v-a prescris o cafea fierbinte dimineața și o bere rece cu o farfurie de pui fript și pâine de porumb la sfârșitul zilei? Credeți ca asta a comandat doctorul?

Francis probabil că părea surprins, pentru că infirmierul adăugă repede:

— Glumeam doar. Nu vreau să spun nimic cu asta.

Asistentele se uitară pe foile prinse în clipboard, apoi îl puseră la un loc cu celelalte, pe un colț al biroului. Cea mai în vârsta, doamna Winchell, se aplecă sub birou și scoase o valiza mică, ieftina.

— Domnule Petrel, asta a fost lăsată aici de familia dumneavoastră. O trecu printr-o deschizătură în gardul de sârma și, întorcându-se către infirmier, spuse: Am cercetat-o eu deja.

Francis lua valijoara și se chinui să nu izbucnească în lacrimi. O recunoscuse imediat. Era o geanta pe care o primise cadou într-o dimineața de Crăciun, când era foarte tânăr și, pentru ca nu

călătorea niciodată nicăieri, o ținea ca să depoziteze în ea diverse, ori de câte ori avea ceva deosebit sau neobișnuit. Un fel de loc secret portabil pentru lucrurile pe care le colecționa în copilărie, pentru că fiecare mic lucrușor era, în felul lui, o călătorie în sine. Un con de pin dintr-o vară; un set de soldăței de jucărie, o carte de versuri pentru copii pe care n-o mai înapoiase la biblioteca de cartier. Mâinile îi tremurau ușor când le trecu peste pielea artificiala și apoi atinse mânerul. Fermoarul era deschis, și văzu că tot ce conținuse odinioară valiza fusese scos și înlocuit cu niște haine din dulapurile lui de acasă. Știu dintr-odată că tot ce strânsese în acea geantă fusese scos și aruncat la gunoi. Ca și cum părinții lui îi împachetaseră tot ce crezuseră că reprezenta viața lui în acest mic bagaj și i-l aduseseră, pentru ca în felul ăsta să-l trimită pe drumul lui. Îi tremura buza de jos și se simți cu totul și cu totul singur pe lume.

Asistentele mai trecură încă o grămadă de lucruri prin deschizătura din gardul de sârmă. Adică niște cearșafuri aspre și o față de pernă, o pătură de lână de genul celor folosite în armată, un halat de baie asemănător celor pe care le văzuse deja la alți pacienți și niște pijamale, din nou asemănătoare celor pe care le văzuse deja. Le puse pe toate deasupra valijoarei și apoi le ridică.

Domnul Moses dădu din cap.

— În regulă, vă conduc la patul dumneavoastră. Luați-vă lucrurile. Apoi ce avem pentru domnul C-Bird, doamnelor?

Din nou, una din asistente verifică graficul.

— Prânzul pe la douăsprezece. Apoi este liber până la ședința de grup din camera 101, la ora trei, cu domnul Evans. Apoi se întoarce aici la patru jumate pentru program de voie. Cina, la ora șase. Medicamentele, la șapte. Asta este tot.

— Ați înțeles toate astea, domnule C-Bird?

Francis dădu din cap. Nu avea încredere în propria voce. Auzea ecouri în sinea lui, voci care îi dădeau ordinul să se supună, să fie tăcut și atent. Îl urmă pe domnul Moses printr-o ușă într-o încăpere mare cu treizeci și patru de paturi aliniate pe rânduri. Toate paturile erau aranjate, cu excepția unuia singur, nu departe de ușă. Vreo zece-doisprezece oameni stăteau întinși pe paturi, fie adormiți, fie holbându-se la tavan, și abia de-i aruncară o privire când intră.

Domnul Moses îl ajută să-și facă patul și să-și depoziteze cele câteva haine într-un dulap. Era destul loc și pentru valijoară, care dispăru imediat în spațiul gol. Dura mai puțin de cinci minute ca să se instaleze.

— Păi, asta e tot, conchise domnul Moses.

— Ce se întâmplă cu mine acum? întrebă Francis.

Infirmierul zâmbi cu nostalgie.

— Acum, C-Bird, tot ce ai tu de făcut e să te faci bine, spuse infirmierul, trecând la adresarea directă.

Francis dădu din cap afirmativ.

— Cum?

— Asta e întrebarea de o sută de puncte, C-Bird! Trebuie să-ți dai singur seama de asta.

— Ce trebuie să fac?

Infirmierul se aplecă spre el.

— Doar să ții totul pentru tine. Locul ăsta poate deveni cam dur uneori. Trebuie să-ți dai seama cum e fiecare și să le dai la toți locul pe care-l merită. Nu încerca să-ți faci prieteni prea repede, C-Bird. Doar ține-ți gura și respectă regulile. Dacă ai nevoie de ajutor, vorbești cu mine, sau cu fratele meu, sau cu una din asistente, și o să încercăm să vedem ce-i de făcut.

— Dar care sunt regulile?

Infirmierul cel masiv arătă spre un panou afișat sus pe perete.

FUMATUL INTERZIS ÎN DORMITOR
ZGOMOTELE PUTERNICE INTERZISE
NU SE VORBEȘTE DUPĂ ORA 9 SEARA
RESPECTA I PE CEILALȚI
RESPECTA BUNURILE CELORLALȚI

Când termină de citit de două ori, Francis se întoarse. Nu prea știa unde să meargă sau ce să facă. Se așeză pe marginea patului.

De cealaltă parte a camerei, unul dintre cei care stăteau întinși pe paturi și se uitau în sus, la tavan, făcându-se ca dorm, se ridică brusc. Era foarte înalt, avea aproape doi metri înălțime, slab și uscat și cu brațe subțiri, care ieșeau de sub un tricou zdrențuit cu emblema New England Patriots, și niște picioare ca niște burlane de sobă, care ieșeau afara din niște pantaloni de culoarea lămâii verzi, cu vreo zece centimetri mai scurți. Mânecile tricoului fuseseră rupte exact sub umeri. Era cu mult mai în vârstă decât Francis și avea părul de un gri murdar, într-o claie încâlcită care-i cădea pe umeri. Deodată, deschise larg ochii, ca și cum ar fi fost pe jumătate înspăimântat pe jumătate furios. Omul ridică brusc o mână cadaverică și arătă direct spre Francis.

— Oprește-te! strigă el. Oprește-te chiar acum!

Francis se strânse puțin și se dădu înapoi.

— Din ce să mă opresc?

— Oprește-te! Știu eu! Nu poți să mă păcălești! Am știut de cum ai intrat! Oprește-te!

— Dar nu știu ce fac, răspunse Francis, supus.

Bărbatul deja gesticula cu amândouă mâinile în aer, de parcă încerca să curețe niște pânze de păianjen din cale. Ridica tonul cu fiecare pas pe care-l făcea traversând dormitorul.

— Stai! Oprește-te! Văd clar ce vrei să faci! Nu poți să-mi faci asta!

Francis se uita în jur, căutând un loc unde să alerge sau să se ascundă, dar era prins între bărbatul care se îndrepta spre el înfricoșător și

perete. Ceilalți bărbați din dormitor fie dormeau încă, fie ignorau ce se întâmpla.

Individul părea că se întinde, se face tot mai mare, crește în ferocitate cu fiecare pas.

— Știu! Îmi dau seama! Din momentul în care ai intrat! Stai pe loc!

Francis simți că îngheață, derutat. În sinea lui, vocile strigau toate o cascadă de sfaturi: *Fugi! Fugi! O să te rănească! Ascunde-te!* Își roti capul, încercând să vadă cum putea să scape de atacul violent al bărbatului înalt. Încercă să-și încordeze mușchii pentru ca măcar să se ridice de pe pat, dar, în loc să facă asta, se chirci și mai mult în pat.

— Dacă nu te oprești, atunci te voi opri eu! strigă bărbatul.

Părea că se pregătește pentru un asalt.

Francis ridică brațele ca să se apere de atac.

Bărbatul cel înalt bolborosi un fel de strigăt de război, se înălță, scoțând un pufăit din pieptul tras și dând din brațe deasupra capului. Era pregătit să sară asupra lui Francis, când o altă voce se auzi scurt:

— Lanky! Oprește-te!

Bărbatul înalt ezită o clipă, apoi se întoarse în direcția vocii.

— Oprește-te acolo!

Francis era tot lipit de perete și nu putu să vadă cine vorbește, până când bărbatul înalt nu se retrase.

— Ce faci?

— Dar el este, spuse omul către cel care tocmai intrase în dormitor.

În momentul acela, părea să se fi micșorat la loc.

— Nu, nu este! veni răspunsul.

Și atunci Francis văzu că bărbatul care se apropia repede era cel pe care-l întâlnise în primele sale minute la spital.

— Lasă-l în pace!

— Dar este el! Mi-am dat seama de cum l-am văzut!

— Asta mi-ai spus și mie când am apărut prima oară. Asta spui fiecărei persoane noi care intră în spital.

Asta îl făcu pe bărbatul înalt să ezite.

— Așa fac? întrebă el.

— Da.

— Dar tot cred că el este, insistă tipul înalt, dar acum într-un fel ciudat, mare parte din înflăcărare i se stinsese din voce, înlocuită de suspiciune și de îndoială. Sunt aproape sigur, adăugă el. Ar putea fi. Știu asta. În ciuda convingerii din vorbele sale, vocea era nesigură.

— Dar de ce? întrebă omul. De ce ești atât de sigur?

— Pur și simplu, când a intrat mi s-a părut atât de evident, m-am uitat și apoi… Vocea tipului înalt se estompă, scăzu în intensitate. Poate că mă înșel.

— Cred că te înșeli.

— Crezi?

— Da.

Veni și celălalt. Zâmbea acum. Trecu pe lângă tipul cel înalt.

— Ei bine, C-Bird, văd că te-ai instalat.

Francis aprobă dând din cap.

Omul se întoarse spre cel înalt.

— Lanky, el este C-Bird. L-am cunoscut ieri în clădirea administrativă. Nu este cel care crezi tu că este, așa cum nici eu nu eram, atunci când m-ai văzut prima oară. Pot să te asigur de asta.

— Cum poți să fii atât de sigur? întrebă vlăjganul.

— Păi, l-am văzut când a venit și i-am văzut fișa și, pe cuvântul meu, dacă era fiul Satanei, trimis aici să facă rău în spital, ar fi fost notat pe fișă, pentru că erau toate celelalte chestiuni particulare. Orașul de baștină. Familia. Adresa. Vârsta. Ce vrei tu – era scris acolo. Dar nicio vorbă cum că ar fi Antihristul.

— Satana este cel mai mare escroc. Fiul lui probabil că ar fi la fel de inteligent. Poate că ar putea să se ascundă. Chiar și de Gulp-a-pill.

— Ah, posibil. Dar erau polițiști cu mine, iar ei sunt antrenați să-l miroasă pe fiul Satanei. Ar fi avut fluturași, și broșuri, și poze ca alea pe care le vezi pe pereți la poștă, știi ce vreau să spun? Mă îndoiesc că fiul Satanei chiar ar fi putut să se ascundă de doi polițiști.

Tipul cel înalt ascultă cu mare atenție această explicație. Apoi se întoarse spre Francis.

— Îmi pare rău. Se pare că m-am înșelat. Acum îmi dau seama că nu ești cel pe care îl caut. Te rog să accepți cele mai sincere scuze. Vigilența este chiar singura noastră armă de apărare împotriva râului. Trebuie să fii foarte atent, știi, zi și noapte, oră de oră. Este epuizant, dar extrem de necesar…

Francis reuși în cele din urmă să se târască de pe pat și să se ridice în picioare.

— Da. Desigur, încuviință el. E-n regulă.

Vlăjganul se întinse și dădu mâna cu Francis, scuturând-o entuziast.

— Sunt încântat să te cunosc, C-Bird. Ești generos. Și se vede că ești foarte manierat. Îmi cer sincer scuze dacă te-am speriat.

Tipul înalt i se păru lui Francis dintr-odată mai puțin înspăimântător. I se părea pur și simplu bătrân, zdrențuit, ca o revista veche care a fost lăsată prea mult timp pe o măsuță.

Tipul ridică din umeri.

— Mi se spune Lanky[4], spuse el. Sunt aici mai tot timpul.

Francis dădu din cap.

— Eu sunt…

Celălalt bărbat îl întrerupse:

— C-Bird. Nimeni nu-și folosește numele real aici.

Lanky dădu din cap în sus și-n jos repede.

— Fireman[5] are dreptate, C-Bird. Folosim porecle, și abrevieri, și lucruri de genul ăsta.

Apoi se întoarse pe călcâie și traversă încăperea, așezându-se înapoi pe patul lui, de unde se holba la tavan.

— Nu pare să fie un om rău și cred că în realitate, ceea ce este un cuvânt foarte nepotrivit pentru acest loc, este inofensiv, spuse Fireman. Mi-a făcut exact același lucru și mie ieri, țipa și mă arăta cu degetul și se purta de parcă voia să mă ia la bătaie și astfel să protejeze societatea de Antihrist, sau de fiul Satanei, sau de oricine. De orice demon ascuns care ar fi aterizat accidental aici. Face asta tuturor celor care intră și pe care nu-i recunoaște. Și nici măcar nu este o nebunie, dacă stai să te gândești. Se pare că exista o mare cantitate de rău în jurul nostru, în aceasta lume, și trebuie să vină de undeva, mă gândesc. Trebuie să fim vigilenți, așa cum spune el, chiar și aici.

— Mulțumesc, oricum, spuse Francis. Se liniștise acum, ca un copil care crezuse ca s-a rătăcit, dar care zărește cumva un obiect pe care-l recunoaște și care-i dă o idee despre unde se află. Dar nu știu cum te cheamă…

— Nu mai am nume, spuse el.

Tonul lui fusese plin de tristețe, și zâmbi repede cu regret.

— Cum se poate să nu ai nume? întrebă Francis.

— A trebuit să renunț la el. De-asta am ajuns aici.

N-avea niciun sens pentru Francis. Omul dădu din cap, amuzat.

— Îmi pare rău. Oamenii au început să-mi spună Fireman, pentru că asta făceam când am ajuns la spital: stingeam incendii.

— Dar…

— Ei bine, odinioară prietenii îmi spuneau Peter. Deci Peter the Fireman va trebui să fie suficient pentru tine, Francis C-Bird.

— Bine, răspunse Francis.

— Cred ca o să-ți dai seama că sistemul nominal aici este mai simplu. Acum l-ai întâlnit pe

Lanky – o poreclă evidentă pentru cineva care arată ca el. Ai făcut cunoștință cu frații Moses, doar că toată lumea le spune Big Black și Little Black[6], ceea ce, din nou, pare o distribuție corecta. Și Gulp-a-pill[7] este mai ușor de pronunțat și mai adecvat individului decât propriul nume, dată fiind înclinația doctorului pentru a administra tratamente. Cu cine te-ai mai întâlnit?

— Asistentele de afara, în spatele grilajului, domnișoara…

— Ah, domnișoara Wrong[8] și domnișoara Watchful[9].

— Wright[10] și Winchell.

— Corect. Și mai sunt și alte asistente, cum ar fi sora Mitchell, care este numita sora Bitch-All[11] și sora Smith, care este sora Bones[12], pentru că arata puțin cam ca Lanky, și Short Blond[13], care pare chiar frumoasa. Mai este un asistent social pe nume Evans – căruia i se spune domnul Evil[14] pe care o să-l cunoști destul de repede, pentru că este mai mult sau mai puțin responsabil de acest dormitor. Iar asistenta urâcioasă a lui Gulp-a-pill este domnișoara Lewis, dar cineva i-a spus domnișoara Luscious[15], nume pe care se pare că-l urăște, dar n-are ce să facă, pentru că s-a lipit de ea la fel ca puloverele alea pe care îi place să le poarte. Este o adevărată capodoperă. Totul pare foarte confuz, dar o să înțelegi mai bine în câteva zile.

Francis se uită în jurul lui și apoi șopti:

— Toți oamenii ăștia de aici sunt nebuni?

Fireman dădu din cap.

— Este un spital pentru nebuni, C-Bird, dar nu toți sunt nebuni. Unii dintre ei sunt doar bătrâni și senili, ceea ce-i face să se comporte ciudat. Alții sunt retardați, deci se adaptează greu, dar ce anume i-a adus aici este un mister pentru mine. Unii sunt pur și simplu deprimați. Alții aud voci. Tu auzi voci, C-Bird?

Francis nu știa ce să spună. Înlăuntrul lui se ducea o lupta crâncenă; auzea argumente de ambele tabere, ca un flux electric oscilând între poli.

— Prefer să nu răspund, zise Francis ezitant.

Fireman dădu din cap aprobator.

— Unele lucruri e mai bine să le ții pentru tine. Își puse brațul în jurul lui Francis, trăgându-l spre ieșire. Vino, spuse el. Să-ți arat casa noastră.

— Tu auzi voci, Peter? îl întrebă Francis.

Fireman clatină din cap.

— Nu.

— Nu?

— Nu. Dar ar fi bine dacă aș auzi, răspunse el.

Zâmbea, cu colțurile gurii doar un pic ridicate, într-un fel pe care Francis avea să-l recunoască în curând, un fel care îi era specific lui Fireman, pentru că era genul de persoană care vedea și tristețea, și umorul în lucrurile care altora li se păreau clipe fugare.

— Ești nebun? întrebă Francis.

Din nou Fireman zâmbi, ba chiar lăsă să-i scape un mic hohot de râs.

— Tu ești nebun, C-Bird?

Francis trase adânc aer în piept.

— Tot ce se poate. Nu știu.

Fireman scutură din cap.

— Nu cred, C-Bird. N-am crezut asta nici când te-am văzut prima oară. Cel puțin, nu foarte nebun. Poate doar puțin nebun, dar ce e rău în asta?

Francis aproba, dând din cap. Asta îi mai dădea puțină încredere în el.

— Dar tu? continua el.

Fireman ezită, înainte de a răspunde.

— Eu sunt ceva mult mai rău, șopti el. De asta sunt aici. Trebuie să-și dea seama ce nu e-n regula cu mine.

— Ce poate fi mai rău decât să fii nebun? întrebă Francis. Fireman tuși o dată.

— Păi, spuse el, cred că n-are cum să-ți facă rău dacă știi. Oricum o să afli mai devreme sau mai târziu. Omor oameni.

Cu aceste cuvinte, îl conduse pe Francis afară din încăpere, pe coridorul spitalului.

Capitolul 4

Și asta a fost, presupun.

Big Black îmi spusese să nu-mi fac prieteni, să fiu atent, să nu caut compania celorlalți să respect regulile, iar eu am făcut întocmai cum îmi spusese, cu excepția primului sfat, și, când mă uit în urmă, mă întreb dacă nu cumva a avut dreptate și cu asta. Însă nebunia are legătură și cu cele mai rele momente de singurătate, iar eu eram deopotrivă și nebun, și singur, așa că, atunci când Peter the Fireman m-a luat sub aripa lui, i-am primit bucuros prietenia pe drumul care cobora în lumea spitalului Western State și nu l-am întrebat ce a vrut să spună cu aceste cuvinte, cu toate că am bănuit c-aveam să aflu destul de repede, pentru că spitalul era un loc unde toți aveau secrete, dar foarte puține erau ținute ascunse.

Sora mea mai mică m-a întrebat odată, la mult timp după externarea din spital, care a fost cel mai neplăcut aspect al ședерii în spital, și, după ce m-am gândit îndelung, i-am răspuns: rutina. Spitalul se constituia dintr-un sistem de momente incoerente, care împreună nu însemnau nimic, sistem ce fusese stabilit doar ca să lege luni de marți, și marți de miercuri, și așa mai departe, săptămână după săptămână, lună după lună. Fiecare dintre pacienți fusese adus de rude, chipurile bine intenționate, sau de sistemul impersonal și ineficient al serviciilor sociale, după o audiere juridică superficială, unde de cele mai multe ori noi nici măcar nu eram prezenți, pentru treizeci sau șaizeci de zile. Însă am învățat destul de repede că aceste false termene-limită erau la fel de iluzorii ca vocile pe care le auzeam, pentru că spitalul putea să reînnoiască ordinele judecătorești atâta timp cât considera că tu continuai să fii o amenințare pentru tine însuți sau pentru ceilalți, ceea ce, în starea noastră de tulburare, era mereu

valabil. Așa că un ordin judecătoresc de treizeci de zile putea cu ușurință să se transforme într-o ședere de douăzeci de ani. Un simplu drum care cobora cu repeziciune de la psihoză la senilitate. La scurt timp de la sosire, cu toții am învățat că eram asemenea unei grenade care se învechește: depozitată undeva unde nu e la vedere, se deteriorează cu fiecare clipa care trece, ruginește și devine din ce în ce mai instabilă.

Primul lucru de care îți dădeai seama la spitalul Western State era cea mai mare minciună dintre toate – că nimeni nu încerca cu-adevărat să te ajute să te faci bine, nimeni nu încerca, de fapt, să te ajute să mergi acasă. Se spuneau multe și se făceau multe, de ochii lumii, ca să te ajute să te reintegrezi în societate, dar acestea erau mai mult spectacole și ficțiuni, ca și audierile care se țineau din când în când. Spitalul era ca smoala pe șosea: te ținea lipit pe loc. Un poet vestit a scris odată, elegant și naiv, că acasă este acel loc în care te întorci mereu. Poate pentru poeți, dar nu pentru nebuni. Spitalul avea menirea să te țină la distanță de ochii lumii sănătoase mintal. Toți eram ca și încătușați de medicamente care toceau simțurile, amestecau vocile, dar niciodată nu te făceau să scapi cu totul de halucinații, așa că miraje vibrante rezonau și răsunau pe coridoare. Dar cel mai rău a fost faptul că am ajuns să acceptăm aceste iluzii atât de repede! După câteva zile la spital, nu mă mai deranja când micul Napoleon stătea în picioare lângă patul meu și începea să vorbească energic despre mișcările de trupe de la Waterloo și ce-ar fi fost dacă mârșavele careuri britanice ar fi căzut sub asaltul cavaleriei sale, sau Blücher ar fi fost întârziat pe drum, sau dacă Vechea Garda n-ar fi dispărut sub iureșul mitralierelor și al muschetelor, cum toată Europa s-ar fi schimbat pentru totdeauna. N-am știut niciodată dacă Napoleon credea de fapt că el este împăratul Franței, cu toate ca uneori se purta ca și cum ar fi

fost, sau dacă pur și simplu era obsedat de toate aceste lucruri pentru că era un om mărunt, aruncat într-o lume de nebuni cu noi toți ceilalți, iar tot ce-și dorea el mai mult era să însemne ceva în viață.

Așa era cazul cu noi toți, nebunii; era cea mai mare speranță și cel mai mare vis al nostru, voiam să fim ceva. Ce ne îndurera cel mai tare era că nu ne puteam atinge țelul, și astfel îl înlocuiam cu o iluzie. Doar pe palierul meu erau cel puțin șase Isus, sau cel puțin oameni care insistau că pot comunica direct cu El, un Mahomed care cădea în genunchi de trei ori pe zi, rugându-se către Mecca, deși de multe ori se așeza în direcția greșită, vreo doi George Washington sau alți președinți americani, de la Lincoln și Jefferson până la LBJ[16], și Tricky Dick, și mai mulți, precum cu-adevărat inofensivul Lanky, care căutau semne ale Satanei sau ale vreunuia dintre acoliții acestuia. Mai erau oameni obsedați de microbi, terifiați de bacteriile nevăzute care se găsesc în aer, alții care credeau că fiecare fulger în timpul furtunii îi era adresat direct și din cauza asta se tupilau prin cele mai întunecate unghere. Alți pacienți nu spuneau nimic, petrecându-și zile în șir în liniște totală, și alții care aruncau obscenități în dreapta și-n stânga. Unii se spălau pe mâini de douăzeci sau treizeci de ori pe zi, alții nu-și făceau baie niciodată. Eram cu toții o armată de constrângeri și de obsesii, amăgiri și disperări. Unul dintre cei pe care am ajuns să-i simpatizez era numit Newsman[17]. Rătăcea pe holuri ca un vestitor pe la răspântii al zilelor noastre și declama titluri din ziare, o adevărată enciclopedie de evenimente curente. Cel puțin, în felul lui nebun, ne ținea conectați la lumea de-afară și ne aducea aminte că dincolo de zidurile spitalului aveau loc felurite evenimente. Și era chiar și o femeie care devenise faimoasa prin faptul că era excesiv de supraponderală, care ore în șir juca ping-pong în camera de zi, dar care își petrecea cea mai mare parte a timpului gândindu-

se la chestiuni legate de faptul că ea era reîncarnarea directă a Cleopatrei. În orice caz, uneori Cleo credea doar că este Elizabeth Taylor din film. Și-ntr-un caz, și-n celălalt, putea să citeze absolut orice replica din film, chiar și pe ale lui Richard Burton, precum și întreaga piesa a lui Shakespeare, în timp ce mai bătea pe cineva la ping-pong, indiferent cine avea curajul să joace cu ea.

Când mă gândesc la vremurile de-atunci, totul mi se pare atât de ridicol, cred că ar trebui să mă prăpădesc de râs.

Dar nu era așa. Era un loc al unei dureri de nerostit.

Asta nu pot înțelege cei care n-au fost niciodată nebuni. Cât de tare doare fiecare amăgire. Cum realitatea se întindea dincolo de geamul acoperit de gratii. O lume a disperării și a frustrării. Sisif și bolovanul lui de piatră s-ar fi încadrat perfect la spitalul Western State.

Mergeam la ședințele mele zilnice cu domnul Evans, căruia îi spuneam domnul Evil. Un asistent social de psihiatrie slab, dar musculos, cu pieptul supt și cu o atitudine imperioasă care părea că sugerează că ne era cumva superior, pentru că la sfârșitul zilei el mergea acasă, pe când noi nu, lucru pe care noi îl detestam, dar care era, din nefericire, cel mai adevărat gen de superioritate. La aceste ședințe, eram încurajați să vorbim liber despre motivele pentru care ne aflam la spital și despre ce vom face când vom fi externați.

Toți mințeam. Minciuni minunate, fără contenire, optimiste, fugare, entuziaste.

Cu excepția lui Peter the Fireman, care foarte rar își aducea contribuția. Stătea lângă mine și asculta politicos toate ficțiunile fantastice pe care fie eu, fie altcineva le spunea, despre cum o să-și ia o slujbă normală, sau o să-și reia studiile, sau poate o să se înscrie într-un înălțător program care ar putea să ajute pe alții la fel de necăjiți cum eram

noi. Toate aceste conversații erau minciuni, având un singur scop fără speranță la bază: să părem normali. Sau, cel puțin, destul de normali încât să fim lăsați să plecăm acasă.

La început, m-am întrebat dacă nu cumva exista o înțelegere privată, foarte subtilă, între cei doi, pentru că domnul Evans nu l-a pus niciodată pe Peter the Fireman să adauge ceva la discuție, nici chiar atunci când discuția se abătea de la noi și de la problemele noastre la ceva interesant, cum ar fi evenimentele curente, cum ar fi criza ostaticilor, frământările din orașe sau aspirațiile echipei Red Sox pentru anul următor – toate acestea fiind subiecte despre care Fireman știa foarte multe. Cei doi împărtășeau o anume rea-voință, însă unul era pacient, iar celălalt făcea parte din personalul spitalului, iar la început această rea-voință era ascunsă.

În mod foarte ciudat, foarte repede am ajuns să mă gândesc că eram într-o expediție disperată în cele mai îndepărtate și mai pustii regiuni de pe pământ, fără nicio legătură cu civilizația, călătorind departe de toate ținuturile cunoscute și adâncindu-mă în interiorul unor tărâmuri netrecute pe hartă. Pământuri sălbatice.

Iar în curând aveau să devină și mai sălbatice.

Peretele îmi făcea semne, chiar când a început să sune telefonul dintr-un colț al bucătăriei. Știam că trebuie să fie una dintre surorile mele, suna să vadă dacă mă simt bine, iar eu, desigur, mă simțeam întotdeauna bine și, presupun, mă voi simți mereu așa. Așa că l-am ignorat.

* * *

În câteva săptămâni, ce mai rămăsese din iarnă părea că se retrage învinsă, iar Francis se plimba pe coridoarele spitalului, în căutarea a ceva de făcut. O femeie în dreapta sa mormăia pe un ton plângăreț ceva despre copiii pierduți și se legăna înainte și-napoi, ținând mâinile întinse în fața, ca și cum purta pe brațe ceva de preț, când de fapt nu

ținea nimic. În fața lui, un bătrân în pijama, cu pielea ridata și cu o claie de păr grizonat, se holba cu o privire trista și disperata la un perete complet alb, până când Little Black a venit și l-a întors ușurel, astfel ca acum se holba la o fereastră cu gratii. Repoziționarea spre aceasta noua priveliște aduse un zâmbet pe fața bătrânului, iar Little Black îl bătu ușurel pe spate, liniștitor, apoi se îndreptă spre Francis.

— C-Bird, ce mai faci astăzi?

— Mulțumesc, bine, domnule Moses. Sunt doar puțin cam plictisit.

— Unii se uită la telenovele în camera de zi.

— Nu prea-mi plac filmele alea.

— Nu te interesează ce e în spatele lor, C-Bird? Să te întrebi ce o să se întâmple cu toți oamenii ăia și cu viețile lor zbuciumate. O mulțime da cotituri și dă evenimente pline de mister care îi țin pe oameni lipiți de televizoare. Nu te interesează toate astea?

— Bănuiesc ca ar trebui, domnule Moses, dar nu știu. Pur și simplu nu mi se par reale.

— Atunci, mai sunt unii care vor să joace cărți. Și niște table.

Francis clătină din cap.

— Sau poate vrei să joci o partida de ping-pong cu Cleo?

Francis zâmbi și continuă să scuture din cap.

— Ce, domnule Moses, credeți că sunt atât de nebun încât să sper că pot s-o bat la ping-pong?

Comentariul acesta îl făcu pe Little Black să râdă.

— Nu, C-Bird. Nici chiar tu nu ești atât dă nebun, răspunse el.

— Pot să ies pe-afară? întrebă apoi Francis brusc.

Little Black se uită la ceasul de la mână.

— Mai sunt câțiva care ies în după-amiaza asta. Poate plantezi niște flori în ziua asta atât dă frumoasă. Te plimbi puțin. Iei niște aer curat. Du-

te la domnul Evans, poate o să-ți dea voie. Din partea mea, e în regulă.

Francis îl găsi pe domnul Evans afară din birou, stătea pe coridor și purta o conversație cu doctorul Gulp-a-pill. Cei doi păreau să poarte o discuție animată, gesticulau, dar era o cearta foarte ciudata, cu cât devenea mai intensa, cu atât își coborau vocea, astfel că, în cele din urmă, când Francis se apropie, cei doi sâsâiau unul la altul ca niște șerpi care se înfruntă. Cei doi parcă nu vedeau pe nimeni, pentru că și alții i se alăturaseră lui Francis și se foiau, se mișcau încolo și-ncoace, așteptau un moment prielnic. Francis îl auzi în cele din urmă pe Gulp-a-pill spunând supărat:

— Ei bine, nu ne permitem o asemenea greșeală, cel puțin nu acum! Sper, spre binele tău, că vor apărea în curând.

Iar domnul Evans îi răspunse:

— Cu siguranță au fost rătăcite sau furate, iar eu nu am nicio vină. Vom continua să căutăm, e tot ce putem face.

Gulp-a-pill aprobă dând din cap, dar fața lui era contorsionată de o furie ciudată.

— Așa să faceți! spuse el. Și sper că vor fi descoperite repede. Ai grijă să-i informezi pe cei de la Securitate și pune-i să-ți dea un nou set. Dar asta e o încălcare serioasă a regulilor.

Iar apoi, indianul mititel de statură se întoarse brusc și plecă fără să vadă pe nimeni, cu excepția unui bărbat care se apropie sfios de el, dar fu imediat alungat cu o mișcare din mână, înainte să aibă șansa să vorbească. Domnul Evans se întoarse spre ceilalți și se arătă la fel de iritat:

— Ce? Ce vreți?

Numai tonul lui o făcu pe o femeie să suspine din adâncul sufletului, iar un alt bătrân începu să clatine din cap și să se împleticească pe coridor, vorbind de unul singur, simțindu-se mai bine conversând cu nimeni decât dacă ar fi vorbit cu nervosul asistent social.

Francis însă ezită. Vocile precauției din mintea lui strigară: *Pleacă! Pleacă chiar acum!* Însă Francis se opri și, după o clipa, își făcu curaj și spuse:

— Aș dori un permis de ieșire. Domnul Moses însoțește câteva persoane în curte în după-amiaza asta și aș vrea să merg cu ei. A spus că nu-i nicio problemă.

— Vrei să ieși?

— Da. Vă rog.

— De ce vrei să mergi afară, Petrel? Ce ți se pare așa de atractiv în exterior? Francis nu-și dădea seama dacă îl ia în bășcălie sau doar face haz de ideea de a păși dincolo de ușa de la intrare a clădirii Amherst.

— E o zi frumoasa. Prima zi frumoasă de multă vreme. Soarele strălucește și e cald. Aer proaspăt.

— Și crezi că e mai bine decât ce ți se oferă aici, înăuntru?

— N-am spus asta, domnule Evans. Doar că e primăvară și voiam să ies și eu puțin.

Domnul Evil scutură din cap.

— Cred că vrei să încerci să fugi, Francis. Să dezertezi. Cred că ai impresia că poți să scapi de Little Black când este întors cu spatele, să urci pe iedera și să sari peste zid, apoi să cobori în goană dealul, pe lângă colegiu, înainte să-ți observe cineva lipsa, apoi să te urci într-un autobuz care să te ducă departe de aici. Orice autobuz, pentru tine nu contează, pentru că orice alt loc este mai bun decât aici; asta cred eu că vrei să faci, spuse el. Vocea lui avea un ton ascuțit, agresiv.

Francis răspunse imediat:

— Nu, nu, nu, eu vreau doar să ies puțin în gradina.

— Așa spui, continuă domnul Evil, dar cum știu eu că e adevărul? Cum pot să am încredere în tine, C-Bird? Ce-o să faci ca să mă convingi că nu minți?

Francis n-avea idee ce să-i răspundă. Nu știa cum poate cineva să demonstreze că o promisiune este adevărată altfel decât să și-o respecte și să se comporte ca atare.

— Vreau doar să merg afară, insistă Francis. N-am mai ieșit de când am venit aici.

— Crezi că meriți privilegiul de a merge afară? Ce ai făcut ca să câștigi asta, Francis?

— Nu știu, spuse Francis. N-am știut că trebuie să câștig asta. Vreau doar să ies puțin.

— Ce-ți spun vocile, C-Bird?

Francis se dădu un pas în spate, pentru că toate vocile lui îi strigau instrucțiuni de la distanță, și totuși foarte clare, să se îndepărteze de psiholog cât mai repede, însă Francis insista, sfidând, cum rar se întâmpla, cearta interna.

— Nu aud nicio voce, domnule Evans. Voiam doar să merg afara. Atât. Nu vreau să evadez. Nu vreau să iau niciun autobuz către nicio direcție. Pur și simplu, vreau să iau puțin aer.

Evans dădu din cap, dar în același timp își întinse buzele într-un rânjet.

— Nu te cred, îi replică el, dar scoase un carnețel din buzunarul de la piept al cămășii și scrise câteva cuvinte pe el. Du-i asta domnului Moses, îi ceru el. Îți dau permisiunea să mergi afară. Dar să nu întârzii la ședința de grup de după-amiază.

Francis îl găsi pe Little Black fumând o țigară lângă cabinetul asistentelor, unde flirta cu cele două asistente de serviciu. Era acolo sora Wrong, împreună cu o femeie mai tânără, o nouă asistenta în practică – numita Short Blond pentru că avea părul tuns scurt și semăna cu un elf, remarcându-se clar în marea de coafuri tapate bufante ale celorlalte asistente, care erau toate puțin mai în vârstă și puțin mai marcate de neajunsurile estetice ale vârstei mijlocii. Short Blond era tânără și subțirică, având un fizic ca de băiat, ascuns sub

uniforma albă de asistentă. Pielea îi era palidă, aproape translucidă, și parcă strălucea în luminile reci ale spitalului. Avea o voce firava, pe care abia dacă o auzeai și care se pierdea în șoapte atunci când era nervoasă, ceea ce, după cum puteau să-și dea seama pacienții, se întâmpla destul de frecvent. Grupurile numeroase și gălăgioase o făceau să devină neliniștita, și ora când cabinetul asistentelor se umplea pentru împărțirea medicamentelor era un chin pentru ea. Mereu erau momente tensionate, oamenii se agitau încoace și-ncolo, încercau să ajungă la ferestruica din împrejmuirea de sârmă, unde erau aranjate pastilele în păhărele de hârtie cu numele pacienților pe ele. Nu reușea deloc să-i strunească pe pacienți să stea la rând, să-i determine să stea liniștiți, și mai ales se speria foarte tare atunci când aceștia se împingeau și se înghionteau, lucru care se întâmpla destul de des. Short Blond se descurca însă mult mai bine când era singura cu un pacient, iar vocea ei subțire și blânda nu trebuia să se lupte cu mai mulți în același timp. Francis o plăcea, pentru că nu era cu mult mai în vârstă decât el, dar mai ales pentru că i se părea că vocea ei are un efect calmant și-i amintea de mama lui, cu ani în urmă, când îi citea povești seara, la culcare. Pentru o clipa, încerca să-și aducă aminte când încetase mama lui să mai facă asta, pentru că amintirile lui se depărtaseră cumva de el, dintr-odată, de parcă ar fi devenit istorie.

— Ai primit biletul de învoire, C-Bird? întrebă Little Black.

— Îl am aici. I-l înmână și, uitându-se pe coridor, îl văzu pe Peter the Fireman plimbându-se pe-acolo. Peter! îl strigă, am primit permisiunea să merg afara, în curte. De ce nu te duci la domnul Evil să încerci, poate îți dă voie să vii și tu?

Peter the Fireman ajunse lângă el. Zâmbi, dar scutura din cap.

— Nu se poate, C-Bird, îi zise el. E împotriva regulilor, adaugă uitându-se spre Little Black, care-l aproba dând din cap.

— Îmi pare rău, spuse infirmierul. Fireman are dreptate. El n-are voie.

— De ce? întrebă Francis.

— Așa prevede ordinul judecătoresc care m-a adus aici, continuă Fireman. Avea o nuanța de regret în voce. Nouăzeci de zile de observație, evaluare, determinare psihologica, teste în care mi se arata o pata de cerneala, iar eu trebuie să le spun că seamănă cu doi oameni care fac sex. Gulp-a-pill și domnul Evil întreabă, eu răspund, ei își notează, și într-una dintre zilele astea notițele lor ajung din nou la curtea judecătorească, însă eu nu am voie să trec de niciun fel de uși încuiate. Toată lumea e în închisoare, într-un fel, C-Bird. A mea e doar puțin mai restrictivă decât a ta.

Little Black adăugă:

— Nu-i mare lucru, C-Bird. Sunt o mulțime de oameni aici care nu ajung niciodată afara. Depinde de ce-ai făcut ca să ajungi aici. Desigur, sunt și o mulțime care nici măcar nu vor să iasă, deși ar putea, dacă ar cere voie. Doar că nu cer voie niciodată.

Francis înțelegea, însă, în același timp, nu înțelegea. Se uită la Fireman.

— Nu mi se pare cinstit, spuse el.

— Nu cred că a avut cineva în minte cu adevărat conceptul de „cinstit”, C-Bird. Însă am fost de acord, așa că asta e. Stau închis. Mă întâlnesc cu doctorul Gulp-a-pill de doua ori pe săptămână. Particip la ședințele cu domnul Evil. Îi las să mă cerceteze. Vezi, chiar și acum, în timp ce vorbim, Little Black, și Short Blond, și domnișoara Wrong se uita cu toții la mine și asculta ce spun, iar orice observa ei poate să ajungă în raportul pe care îl scrie Gulp-a-pill pentru judecător. Așa ca trebuie să am mare grija ce fac și ce spun, pentru că orice

acțiune sau vorba de-ale mele pot fi luate în discuție. Nu-i așa, domnule Moses?

Little Black încuviința dând din cap. Lui Francis i se păru ca vorbesc prea detașat despre toate astea, de parcă ar fi vorbit despre altcineva, nu despre cel care stătea în fața lui.

— Când vorbești așa, trase el concluzia, parcă nici n-ai fi nebun.

Acest comentariu îl făcu pe Peter the Fireman să zâmbească ironic, doar un colț al gurii ridicându-i-se puțin, într-un fel care-l făcu să aibă o înfățișare asimetrică, dar părând totuși sincer uimit.

— Oh, Doamne, replică el. Asta e groaznic. Groaznic. Scoase apoi un sunet din gât, ca și cum s-ar fi înecat. Atunci trebuie să fiu mai atent, continuă el. Pentru că trebuie să fiu nebun.

Asta n-avea niciun sens pentru Francis. Pentru cineva care se afla sub observație, Peter părea relativ fără grijă, ceea ce-l deosebea de mulți paranoici din spital, care credeau că sunt urmăriți în permanență, când de fapt nu era deloc așa, și totuși erau nesiguri în orice făceau. Desigur, ei credeau că erau urmăriți de FBI, sau de CIA, sau poate de KGB, sau extratereștri, ceea ce făcea să difere împrejurările. Francis îl văzu pe Fireman întorcându-se și îndreptându-se spre ușile salonului de zi și se gândi că până și faptul că fluiera sau că mergea cu un pas mai săltăreț nu făcea decât mai evident motivul tristeții sale.

Razele calde îl loviră pe Francis direct în față. Big Black se alăturase și el fratelui său pentru a conduce expediția, unul în față și altul în capătul rândului, menținând șirul indian de pacienți, în număr de vreo doisprezece. Venise și Lanky, mormăind mereu cum că este în alertă, vigilent ca întotdeauna, și Cleo, care se uita cu mare atenție în pământ și în praful din spatele fiecărui boschet sau tufă, în speranța, așa cum spunea oricui o observa și o întreba ce face, în speranța de a zări o viperă.

Francis bănui că un șarpe obișnuit ar fi intrat cu succes în rolul viperei, însă n-ar fi jucat atât de bine ca originalul scena cu sinuciderea. Mai erau câteva femei în vârstă, care abia se mișcau, și vreo doi bătrâni și alți trei bărbați de vârstă medie, toți aceștia făcând parte din peisajul spitalului de mulți ani. Purtau papuci sau pantofi de lucru și bluze de pijama pe sub puloverele sau hanoracele de lână, dar niciunul dintre ele nu părea să se potrivească sau să se asorteze cu restul, de parcă asta era regula în acest spital. Vreo doi bărbați aveau expresii ursuze și mânioase întipărite pe chip, ca și cum razele soarelui care le mângâiau fețele îi înfuriau într-un fel de neînțeles. Francis se gândi că acesta era motivul pentru care spitalul era un loc atât de tulburător. O zi care ar fi trebuit să le aducă zâmbetul pe buze le inspira în schimb furie mocnita.

Cei doi infirmieri păstrară un ritm de mers lejer în plimbarea lor prin curtea spitalului, spre partea din spate a complexului, unde se afla o mică grădină. Pe o măsuță de picnic, peste care trecuse o iarnă grea, pentru că avea suprafața scorojită de vreme, se aflau niște cutii cu semințe și o găletușă roșie de jucărie pentru copii, cu câteva mistrii și lopeți aranjate în ea. Mai erau acolo o stropitoare de aluminiu și un furtun atașat la un robinet care se vedea direct pe pământ. În câteva secunde, Big Black și Little Black îi puseră pe cei care formau grupul în genunchi în praf, să grebleze și să sape cu micuțele ustensile ca să pregătească pământul pentru plantarea semințelor. Francis se ocupă de asta puțin, apoi înălță capul și se uită în sus.

Dincolo de grădină mai era un teren, un dreptunghi mare, împrejmuit de un gard vechi de țăruși din lemn, care fusese odinioară vopsit în alb, dar care se decolorase de vreme, astfel că acum era gri murdar. Buruieni și ierburi neîngrijite creșteau în smocuri pe pământul de la margine. Își dădu seama că era un cimitir, pentru că văzu două pietre

de granit, fiecare puțin cam tocită de vreme, astfel că arătau ca dinții inegali în gura unui copil. În spatele gardului de țăruși era un rând de copaci, plantați unul lângă celălalt pentru a forma o barieră naturala și a ascunde un gard metalic.

Apoi aruncă o privire împrejur, din nou la spital. În stânga lui, parțial ascunsă de un dormitor, se afla centrala electrică, prin al cărei horn ieșea un firișor de fum alb spre cerul albastru. Ascunse sub pământ și ducând spre toate clădirile, se aflau tunele cu țevi pentru încălzire. Mai vedea niște șoproane cu diverse echipamente depozitate lângă ele. Restul clădirilor arătau cam la fel, cărămidă și iederă, cu acoperiș de țiglă de culoare gri. Multe dintre aceste clădiri erau menite să găzduiască pacienții, dar una dintre ele fusese transformată în dormitor pentru asistentele aflate în practică, iar alte câteva erau folosite ca apartamente duplex, unde locuiau câțiva dintre medicii rezidenți mai tineri, împreună cu familiile lor. Era foarte clar care erau acestea, pentru că în fața lor se vedeau risipite jucării de copii și una avea chiar și o groapă cu nisip. Lângă clădirea administrației mai era o clădire pentru cei de la pază, unde semnau de venire și de plecare gardienii. Observă că clădirea administrației avea o aripă cu un auditoriu, unde, bănuia el, se țineau ședințele personalului sau chiar conferințe. Dar, una peste alta, construcțiile din tot complexul se caracterizau printr-o similaritate deprimantă. Era greu să înțelegi ce a vrut să sugereze amplasarea proiectantului, pentru că clădirile aveau o aranjare accidentală, care sfida planificarea rațională. Doua construcții erau exact una lângă alta, dar a treia era dispusă în unghi față de acestea. Era ca și cum ar fi fost aruncate la întâmplare în spațiul existent, fără niciun simț al ordinii.

Fațada complexului spitalicesc era mărginită de un zid de cărămidă roșie, cu o intrare ornamentată din fier forjat. Nu văzu nicio firma afară, dar,

oricum, se îndoia că ar fi existat vreuna. Își dădea seama că, dacă cineva s-ar fi apropiat de spital, atunci probabil că ar fi știut deja ce se afla, așa că o firmă ar fi fost un lucru redundant.

Se uită fix la zidul de cărămida și încercă să-l măsoare cu privirea. Se gândi că probabil avea vreo trei metri, trei metri și jumătate. Zidul era înlocuit pe lateral și în partea din spate cu gard de sârmă, ruginit în multe locuri și acoperit cu bucăți de sârmă ghimpată, la fel de ruginită. Pe lângă grădină, mai exista o zonă pentru cei care voiau să facă sport, o parte asfaltată, pe care se vedeau un inel de baschet la un capăt și o plasă de volei la mijloc, ambele rupte și lăsate în paragina, înnegrite din cauza nefolosirii și neîngrijite. Nu-și putea imagina pe cineva folosind vreunul din aceste lucruri.

— La ce te uiți, C-Bird? îl întrebă Little Black.

— La spital, răspunse Francis. Nu știam cât de mare este.

— Mulți, sunt prea mulți aici, spuse Little Black încet. Fiecare dormitor e plin până la refuz. Paturile sunt înghesuite unul în altul. Oamenii care n-au nimic de făcut doar se plimba pe holuri. Nu-s destule jocuri. Nu-i suficient tratamentul. Toți de aici sunt doar strânși laolaltă. Nu-i bine.

Francis se uita la poarta uriașa pe care intrase și el în prima zi când ajunsese la spital. Era larg deschisa.

— O încuie noaptea, îl lămuri Little Black, anticipându-i întrebarea.

— Domnul Evans credea că o să încerc să fug, îi spuse Francis.

Little Black scutură din cap și zâmbi.

— Oamenii mereu cred că asta fac cei de aici, dar nu se întâmplă niciodată, spuse el. Domnul Evil e aici de vreo doi ani, ar trebui să știe deja.

— De ce nu? întrebă Francis. De ce nu încearcă oamenii să fugă?

Little Black ofta.

— Știi răspunsul, C-Bird. Nu e vorba de garduri sau de uși încuiate, cu toate că avem destule din astea aici. Sunt multe feluri de a ține pe cineva închis. Gândește-te. Dar cea mai buna modalitate n-are nimic de-a face cu medicamentele sau cu zăvoarele și cheile, C-Bird. Cei de aici nu prea au unde să fugă. Dacă n-are un loc unde să plece, nimeni nu pleacă. E simplu.

Spunând asta, se întoarse și încerca s-o ajute pe Cleo cu plantarea semințelor. Nu săpase groapa destul de adânca și destul de larga. I se citea frustrarea pe față, până când Little Black îi aminti că servitorii risipeau petale de flori în calea Cleopatrei, atunci când aceasta pătrundea în Roma. Asta o făcu să se oprească puțin, iar apoi să-și dubleze eforturile, până când Cleo ajunse să sape și să curețe pământul moale cu o motivație de-a dreptul profundă. Cleo era o femeie corpolentă și purta halate viu colorate care fluturau în jurul ei, mascându-i puțin corpul masiv. Adesea respira greu, fuma prea mult și își purta părul negru răvășit pe umeri. Când mergea, parcă se legăna înainte și-napoi, ca o corabie în derivă, aruncată de vânturi puternice și valuri năprasnice. Însă Francis știa că, atunci când avea în mână paleta de ping-pong, își lepăda dimensiunea masivă și stângace și devenea zveltă și agilă ca o pisică.

Se uită din nou spre poartă și apoi la ceilalți pacienți și, încet-încet, începu să priceapă ce-i spusese Little Black. Unul dintre bătrâni avea o problema cu mistria; tremura foarte tare în mâna neputincioasă. Un altul fusese distras, iar acum se uita în sus la o cioară care croncănea într-un copac din apropiere.

În adâncul său, auzea una dintre voci vorbind ursuză, repetând ce-i spusese Little Black, ca și cum ar fi vrut să sublinieze fiecare cuvânt: *Nimeni nu fuge pentru că nimeni n-are unde să fugă. Și nici tu, Francis.*

Apoi, un cor de aprobare.

Pentru o clipă, Francis se roti, sucindu-și brusc gâtul. Pentru că în acel moment, sub lumina soarelui și vânturile blânde de primăvară, cu mâinile deja murdărite de pământul din grădină, văzu cum putea să arate viitorul său. Și îl îngrozea mai mult decât tot ce i se întâmplase până atunci. Vedea că viața lui era o frânghie subțire și alunecoasă, de care trebuia să se țină bine. Era cea mai urâtă senzație pe care o avusese vreodată. Știa că e nebun și știa, la fel de sigur, că era la fel de posibil să nu fie nebun. Și, în momentul acela, își dădu seama că trebuia să găsească ceva care să-l mențină sănătos mintal. Sau să-l facă să pară astfel.

Francis inspira profund. Știa că nu o să-i fie ușor.

Și, ca și cum ar fi vrut să sublinieze problema, vocile dinlăuntrul lui se certau tare, făcând o larmă îngrozitoare. Încercă să le facă să amuțească, dar era greu. Îi luă câteva secunde pentru ca toate să-și reducă volumul, astfel încât să înțeleagă ceva din ce spuneau. Francis se uită la ceilalți pacienți și văzu că doi dintre ei îl priveau fix. Probabil că murmurase ceva cu voce tare, în încercarea lui de a liniști ansamblul coral dinlăuntru. Dar nici Big Black, nici fratele său nu păreau să fi observat lupta care se dădea dintr-odată înlăuntrul lui.

Însă Lanky observase. El se afla la câțiva pași de Francis și se întoarse către el:

— O să fie bine, C-Bird, spuse el, iar vocea îi tremura puțin de o emoție necontrolată. Toți o să fim în regula. Atâta vreme cât nu lăsăm garda jos și suntem cu ochii-n patru. Trebuie să fim foarte atenți, continuă el. Și să nu întoarcem spatele nicio clipa. Este peste tot în jurul nostru și poate apărea în orice clipă. Trebuie să fim pregătiți. Ca niște cercetași. Pregătiți pentru asta, atunci când apare.

Vlăjganul părea mai agitat și mai disperat decât de obicei.

Francis crezu că știa la ce se gândea Lanky, dar apoi își dădu seama că putea să fie aproape orice, însă cel mai probabil avea legătură cu o prezența satanică pe pământ. Lanky avea un mod ciudat de a reacționa, putea să alunece de la nebunie la drăgălășenie în câteva secunde. O clipă se mișca precum o marioneta, ale cărei sfori erau trase de niște forțe nevăzute, pentru ca în clipa următoare să se micșoreze, iar înălțimea lui să nu fie mai amenințătoare decât un lampadar. Francis aproba dând din cap, lua câteva semințe dintr-un pachet și le îngropă în pământ.

Big Black se ridica și-și scutura de pământ uniforma alba de infirmier.

— Bine, băieți, spuse el vesel, o să stropim locul ăsta cu niște apă și îl lăsam în pace. Se uita spre Francis și-l întrebă: C-Bird, ce-ai plantat?

Francis se uită la pachetul de semințe și spuse:

— Trandafiri. Roșii. Frumoși, dacă te uiți la ei, dar greu de mânuit. Au ghimpi. Apoi se ridica, intră în rând cu toți ceilalți și merse înapoi la dormitor. Încercă să inspire și să stocheze cât de mult aer proaspăt putu, pentru ca se temea că avea să mai treacă multă vreme până când va ieși din nou.

Agitația lui Lanky din acea zi a continuat și la ședința de după-amiază. S-au adunat, ca de obicei, într-una dintre încăperile ciudate din Amherst, care aducea puțin cu o sală de curs, cu vreo douăzeci de scaune metalice pliante aranjate în cerc. Lui Francis îi plăcea să se așeze în așa fel încât să se poată uita și afară pe fereastră, în cazul în care conversația era plictisitoare. Domnul Evil adusese ziarul din acea dimineață ca să pornească o discuție despre evenimentele curente, dar asta îl agită și mai tare pe tipul cel înalt. Stătea în fața lui Francis, care se așezase lângă Peter the Fireman, și se fâțâia întruna pe scaun pe când domnul Evil se întorsese spre Newsman ca să înșire titlurile zilei.

Pacientul se conformă, însă într-o manieră ciudată, vocea sunându-i și coborându-i la fiecare lectură. Nu prea erau știri pozitive. Criza ostaticilor în Iran continua. Un protest în San Francisco a degenerat în violențe, ofițerii cu căști au făcut arestări și au folosit gaze lacrimogene. La Paris și la Roma, demonstranții antiamericani au dat foc la steaguri și la însemnele Unchiului Sam înainte de a se dezlănțui pe străzi. La Londra, autoritățile au folosit tunurile cu apă împotriva unor protestatari la fel de vehemenți. Indicele bursier Dow Jones a primit o lovitură dură, iar într-o închisoare din Arizona a izbucnit o revoltă care a fost înăbușită fără a rezulta răniri grave nici în rândul pușcăriașilor, nici în cel al gardienilor. În Boston, poliția era în continuare nedumerita în legătură cu câteva omucideri care avuseseră loc cu un an în urmă și raporta că n-a dat de niciun fir în cazurile în care tinere femei fuseseră răpite, molestate și apoi ucise. Un accident în care fuseseră implicate trei mașini pe Route 91, în afara orașului Greenfield, curmase două vieți omenești, și avea loc un proces în care un grup de ecologiști acuza o mare companie locala că a deversat ape reziduale netratate în râul Connecticut.

De fiecare dată când Newsman făcea o pauză în lectură, iar domnul Evil se lansa într-un efort de a discuta oricare dintre aceste povești, sau altele, toate la fel de descurajam de similare, Lanky dădea din cap cu putere și începea să mormăie:

— Aici! Vezi? Exact ce vreau să spun!

Parcă ne aflam într-o bizara biserică a reînvierii. Evans ignora aceste afirmații, încercând să-i angajeze pe ceilalți membri ai grupului într-un simulacru de conversație.

Însă Peter the Fireman observă. Se întoarse brusc spre Lanky și-l întreba direct:

— Big Guy[18], care-i problema?

Lui Lanky îi tremura vocea când spuse:

— Nu vezi, Peter? Semnele sunt peste tot! Nestatornicie, ura, război, crime… Se întoarse brusc spre Evans și întreba: Nu e nicio știre în ziar și despre foamete?

Domnul Evil ezita, iar Newsman spuse bucuros:

— Sudanezii se confrunta cu pierderea recoltei. Seceta și foametea au provocat criza refugiaților. *New York Times.*

— Sute de morți? întrebă Lanky.

— Da. Cel mai probabil, răspunse domnul Evans. Poate chiar mai mult.

Lanky dădu violent din cap, acesta balansându-i-se, la propriu, în sus și-n jos.

Am mai văzut tabloul asta. Bebeluși cu burțile supte și cu piciorușele ca niște bețe și cu ochii adânciți în orbite, lipsiți de speranța. Și boala, care însoțește foametea. Nici nu trebuie să citești Apocalipsa foarte atent ca să-ți dai seama de ceea ce se întâmplă. Astea toate sunt semne. Se lăsă pe spate în scaunul lui metalic pliant, aruncă o singură privire afară pe fereastra zăbrelită care dădea spre curtea spitalului, ca și cum voia să prindă ultima lumină a zilei, și spuse: Nu există nicio îndoială, Satana e aici. Pe-aproape. Uitați-vă doar la tot ce se întâmplă în lume. Vești proaste oriunde privești. Cine altcineva ar putea fi responsabil?

Cu asta, își încrucișa brațele pe piept. Dintr-odată începu să respire greu, și pe frunte îi apărură mici picături de transpirație, ca și cum făcea un efort pentru a controla fiecare gând care-i trecea prin cap. Restul grupului de vreo zece-doisprezece oameni stăteau lipiți de scaunele lor, niciunul nu se mișca și nu-l scăpa din ochi pe bărbatul deșirat, iar acesta se lupta cu temerile care-l răscoleau.

Domnul Evil observă acest lucru și dintr-odată schimbă cursul discuției departe de obsesia lui Lanky.

— Să ne uităm la rubrica de sport, spuse el. Voioșia din vocea lui era transparentă, aproape

insultătoare.

Însă Peter the Fireman insistă:

— Nu, sări el, cu mânie în glas. Nu. Nu vreau să vorbesc despre baseball, sau baschet, sau echipele liceelor locale. Cred că avem obligația să vorbim despre lumea din jurul nostru. Și cred că Lanky are dreptate într-o oarecare măsură. Tot ce este dincolo de aceste uși este îngrozitor. Ură, și omoruri, și crime. De unde vin toate astea? Cine e de vină? Cine mai este bun? Poate că nu mai e nimeni, pentru că Satana este aici, așa cum crede Lanky. Poate noi toți i-am întors spatele Binelui și nici măcar nu trebuie ca Râul să fie aici, pentru că facem noi toată treaba lui.

Domnul Evans se uită lung la Peter the Fireman. Privirea lui se îngustă.

— Cred că ai un punct de vedere interesant, spuse el rar, măsurându-și și cântărindu-și vorbele cu o modestie rece. Dar exagerezi. În orice caz, nu cred că are prea mare legătură cu scopurile acestui grup. Suntem aici pentru a căuta moduri de reintegrare în societate. Nu motive de a ne ascunde de ea, chiar dacă lucrurile care se petrec în lume nu sunt chiar așa cum ne-ar plăcea să fie. Și nici nu cred că ne servește la ceva să dăm frâu liber amăgirilor sau să le luăm de bune.

Aceste ultime cuvinte le erau adresate în egală măsură lui Peter și lui Lanky.

Peter se schimbă la față. Încercă să spună ceva, dar se opri.

Însă în liniștea care se lăsase dintr-odată, Lanky făcu un pas în față. Vocea îi tremura, și era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Dacă noi suntem de vină pentru tot ce se întâmplă, atunci nu mai e nicio speranță pentru niciunul dintre noi. Nici măcar una.

Spusese asta cu așa o disperare în voce, încât și alți câțiva dintre cei care asistaseră tăcuți la discuție până atunci abia de-și înfrânară lacrimile. Un bătrân chiar începu să plângă, iar o bătrână în

halat de casă roz și fardată cu prea mult rimei la ochi, purtând papuci cu cap și urechi de iepuri, suspină.

— Oh, este trist! zise ea. Este atât de trist!

Francis îl urmări pe asistentul social, care încerca să recapete controlul asupra mersului ședinței.

— Lumea este așa cum a fost întotdeauna, spuse el. Ceea ce ne interesează pe noi aici este locul nostru în această lume.

Nu fusese chiar lucrul cel mai potrivit de spus în situația dată, pentru că Lanky sări în picioare. Își agita brațele cu putere deasupra capului, cam ca atunci când intrase Francis prima dată în dormitor.

— Dar asta este! striga el, speriindu-i pe unii dintre membrii mai timizi ai grupului. Râul este peste tot! Trebuie să găsim o modalitate de a-l tine la distanța! Trebuie să fim uniți. Să formăm comitete. Să facem grupuri de urmărire. Trebuie să ne organizam! Să ne coordonam! Să facem un plan. Să ne apărăm. Să apărăm zidurile. Trebuie să ne chinuim să-l ținem afară din spital!

Inspiră adânc și se întoarse pe călcâie, uitându-se cu atenție la membrii grupului.

Câteva capete se aplecară în semn de aprobare. Avea sens ce spunea el.

— Putem să ținem râul la distanță, insista Lanky. Dar numai dacă suntem vigilenți.

Apoi, tremurând încă din tot corpul din cauza efortului depus, se așeza și-și încrucișa brațele la piept, în tăcere.

Domnul Evans se uită la Peter, ca și cum acesta ar fi fost de vină pentru izbucnirea lui Lanky.

— Deci, spuse el rar, Peter, spune-ne. Crezi că, dacă trebuie să îl ținem pe Satana departe de aceste ziduri, atunci poate ar fi indicat să mergem cu toții la biserica în mod regulat?

Peter the Fireman înțepeni pe locul lui.

— Nu, zise și el tot rar. Nu cred…

— N-ar trebui să ne pregătim? Să mergem la slujbe. Să spunem Ave Marfa, și Tatăl Nostru, și împărate ceresc? Să mergem la slujbele din fiecare duminică? N-ar trebui să ne spovedim aproape tot timpul?

Vocea lui Peter devenea tot mai scăzută și mai șoptită.

— Toate aceste lucruri ar putea să te facă să te simți mai bine. Dar eu nu sunt de părere…

Însă domnul Evans îl întrerupse din nou.

— Oh, îmi pare rău, spuse el, presărând cu cinism fiecare cuvânt. Mersul la biserica și orice fel de activități religioase organizate ar fi total nepotrivite pentru Fireman, nu-i așa? Pentru că, Fireman, tu ai o problema cu bisericile, corect?

Peter se foi pe scaun. Francis ghici furia din privirea lui, o furie pe care n-o mai văzuse niciodată până atunci la Peter.

— Nu cu bisericile. Cu o biserică. Și am avut o problemă, dar am rezolvat-o, nu-i așa, domnule Evans?

Cei doi se fixară, înfruntându-se din priviri, apoi domnul Evans spuse:

— Da, cred că așa ai făcut. Și vezi unde te-a adus asta.

La cină, lucrurile se înrăutățiră și mai mult pentru Lanky.

Cina din seara aceea consta din piure de pui, mai mult o cremă groasă de culoare gri cu puțin pui prin ea, cu mazăre care fusese fiartă până la punctul în care orice legumă ai fi pretins că fusese odinioară se topea în căldura cuptorului. Cina mai cuprindea și cartofi copți tari, care aveau aceeași consistență ca a celor înghețați, doar că erau calzi precum tăciunii tocmai luați de pe foc. Deșiratul stătea singur la o masă dintr-un colț, în timp ce toți ceilalți rezidenți ai clădirii Amherst se înghesuiau pe scaunele de la celelalte mese, încercând să-i facă loc. Unul sau doi dintre ei încercaseră să i se

alături la începutul cinei, dar Lanky îi gonise furios, mârâind ca un câine deranjat din somn.

Zumzăitul obișnuit de conversație încetase, iar zgomotul tacâmurilor parcă se auzea mai încet. Într-un loc ceva mai retras se găseau câteva mese pentru cei bătrâni, pacienții senili, care aveau nevoie de ajutor, dar părea mai tăcută până și activitatea atentă de a-i hrăni pe aceștia sau de a-i ajuta pe schizofrenicii catatonici, care priveau în gol și care abia dacă erau conștienți că li se dădea de mâncare. De la locul lui, mestecând nefericit mâncarea fără gust, Francis văzu că toți infirmierii din sala de mese aruncau priviri neliniștite spre Lanky, încercând să-l aibă tot timpul sub observație, în timp ce-și vedeau și de treaba lor, de a avea grija de ceilalți. La un moment dat, apăru Gulp-a-pill și-l cercetă intens pe Lanky, apoi vorbi ceva cu Evans. Înainte de a pleca, scrise o rețetă pe care i-o dădu unei asistente.

Lanky nu era conștient de toți ochii ațintiți asupra lui.

Vorbea repede cu el însuși, argumentând, în timp ce plimba prin farfurie mâncarea ce se răcise deja. Se repezi la un pahar cu apă și bău cu zgomot, făcu câteva gesturi largi, arătând spre ceva aflat undeva în fața lui, împungând cu degetul lui osos aerul, ca și cum ar fi împuns pieptul unei persoane invizibile, în timp ce încerca să o convingă de ceva. Apoi, la fel de repede, își cobora privirea și se uita în farfurie, începând din nou să murmure pentru sine.

Abia aproape de desert, constituit din pătrate de jeleu de lămâie verde Jell-O, Lanky își ridică privirea, de parcă dintr-odată deveni conștient unde se afla. Se răsuci pe scaun, cu o expresie de surpriza și uimire pe față. Parul lui gri, care de obicei îi cădea în inele slinoase pe umeri, acum parcă era electrizat, iar el semăna cu un personaj din desenele animate de sâmbătă dimineață, care-și băgase degetele în priză, doar că asta nu era o

gluma și nimeni nu râdea. Ochii lui Lanky erau larg deschiși, sălbatici și plini de teama, cam cum fuseseră atunci când Francis îl întâlnise prima dată, dar frica era mai intensa, parcă accelerata de pasiune. Francis văzu acești ochi cercetând rapid prin încăpere și apoi oprindu-se asupra lui Short Blond, care se afla la mica distanța de locul unde stătea Lanky, încercând s-o ajute pe o bătrână să mănânce – îi tăia fiecare bucățică de carne de pui în mici dumicați, pe care apoi îi ducea la gură, de parcă ar fi fost un bebeluș în scaunul lui înalt.

Lanky se ridică rapid, împingând scaunul în spate și apoi pe podea. În aceeași mișcare, ridica degetul cadaveric și începu să arate spre tânăra asistentă.

— Tu! strigă el furios.

Short Blond se uită în sus, confuza. O clipă, arătă spre ea însăși, iar Francis îi văzu buzele murmurând:

— Eu?

Nu se mișcă de la locul ei. Francis se gândi că probabil ăsta era rezultatul pregătirii ei limitate de până atunci. Orice angajat vechi al spitalului ar fi reacționat mult mai rapid.

— Tu! strigă el din nou. Tu trebuie să fii!

Din cel mai îndepărtat colț al sălii de mese, amândoi frații Black se apropiară în viteză, traversând spațiul care-i despărțea de scenă. Însă rândurile de mese și scaune și aglomerarea de pacienți constituiau adevărate obstacole în calea lor, încetinindu-i. Short Blond sări în picioare, uitându-se fix la Lanky, care se îndrepta rapid spre ea, cu degetele răsfirate, indicând-o cu degetul. Fata dădea ușor înapoi, cu spatele spre perete.

— Tu ești, știam eu! striga el. Tu ești nouă! Tu ești cea care n-a fost verificată încă! Tu ești, tu trebuie să fii! Râul! Răul! Am lăsat-o să ne intre pe ușă! Pleacă! Pleacă! Aveți grijă cu toții! Nici n-ai spune ce poate să ne facă!

Atenționarea lui disperată părea să spună, pentru ceilalți pacienți, că Short Blond suferă de o boală contagioasă sau urmează să explodeze dintr-o clipă în alta. Oamenii din toată sala de mese începură să se strângă unii într-alții, înfricoșați.

Short Blond se retrase până la cel mai apropiat perete și ridică mâna. Francis văzu panica din ochii ei, pe măsură ce bărbatul se apropia cu brațele deschise, ca aripile unei păsări.

Începu să facă semne către ceilalți pacienți, iar vocea i se umpluse de furie:

— Nu vă temeți! Vă apăr eu pe toți!

Big Black dădea deja mese și scaune la o parte din cale, iar Little Black sări peste un pacient care căzuse în genunchi, dintr-un instinct specific terorii. Francis îl văzu pe domnul Evil năpustindu-se în direcția lor și pe sora Wrong și pe o altă asistentă mișcându-se și ele prin valul de pacienți, care se adunau laolaltă, neștiind dacă să fugă sau să privească.

— Tu ești! strigă Lanky, care ajunsese la asistentă și se apleca amenințător asupra ei.

— Nu sunt! strigă și Short Blond, cu vocea ei pițigăiată.

— Ba da! se încăpățâna Lanky.

— Lanky! Stai pe loc! strigă Little Black.

Big Black se apropia repede, iar fața lui devenise o mască de hotărâre.

— Nu sunt eu, nu sunt eu! spunea Short Blond, făcându-se din ce în ce mai mică și alunecând pe lângă perete.

Și atunci, când Big Black și domnul Evil se aflau încă la o distanță apreciabilă, se lăsă un moment de liniște. Lanky sări în sus, întinzându-se spre tavan, ca și cum se pregătea să se arunce apoi asupra lui Short Blond. Francis îl auzi pe Peter the Fireman strigând din apropiere, dar nu știa exact de unde:

— Lanky, nu! Oprește-te!

Și, spre surprinderea lui Francis, tipul cel înalt se opri.

Se uită în jos spre Short Blond, iar pe față îi apăru o expresie perplexă, de parcă ar fi cercetat rezultatele unui experiment care nu demonstrau exact ce credeau oamenii de știință că demonstrează. Fața lui luă o expresie curioasă. Mult mai calm, se uită fix la Short Blond și întrebă, aproape politicos:

— Ești sigură?

— Da, da, da, spuse ea cu glas gâtuit. Sunt sigură.

Continuă să se uite la ea cu atenție, de aproape.

— Sunt confuz, spuse el trist.

Era de-a dreptul dezamăgit, de parcă suferise o înfrângere de proporții uriașe. Cu o clipă în urmă, el era o forță răzbunătoare, pregătită pentru atac, pentru ca acum, într-o microsecundă, să devină doar un copil amărât, asupră-i abătându-se o furtună de îndoieli.

În acea clipă, Big Black ajunse în cele din urmă lângă Lanky și îl apucă zdravăn pe bărbatul înalt de brațe, strângându-i-le la spate.

— Ce dracu' faci? întrebă el nervos.

Little Black era doar cu un pas mai în urmă și se interpuse în spațiul dintre pacient și asistentă.

— Dă-te înapoi! insista el, comanda care fu imediat ascultată, pentru că uriașul lui frate îl trase pe Lanky de mâini în spate.

— Poate că mă înșel, spuse Lanky, scuturând din cap. Părea atât de clar la început. Apoi s-a schimbat. Dintr-odată, s-a schimbat. Pur și simplu nu mai sunt sigur.

Bărbatul cel înalt se întoarse spre Big Black, întinzându-și gâtul ca de struț. Îndoiala și tristețea îi răzbăteau din voce.

— Am crezut că ea trebuie să fie, înțelegeți? Trebuia să fie. Ea este cea mai noua. Nu e aici de prea multa vreme. Un nou-venit, mai bine spus. Iar noi trebuie să fim atenți să nu lăsăm râul să

pătrundă între aceste ziduri. Trebuie să fim vigilenți tot timpul. Îmi pare rău, spuse el, întorcându-se spre Short Blond, care se ridicase în picioare, încercând să-și revină. Eram atât de sigur. Se uita din nou la ea, iar ochii i se îngustară. Tot nu sunt sigur, spuse el, aspru. Ar putea fi. Poate că mă minte. Ajutoarele lui Satana sunt experte în minciuni. Sunt niște înșelători cu toții. Este foarte ușor pentru ei să facă pe cineva să pară nevinovat când de fapt nu este.

Acum vocea lui era lipsita de orice urmă de mânie sau de îndoială.

Short Blond ieși din grup, fără să-l piardă din ochi pe Lanky, pe care Big Black îl ținea strâns. Evans reușise în cele din urmă să traverseze încăperea și să li se alăture, adresându-i-se direct lui Little Black:

— Ai grijă să primească un sedativ la noapte. Cincizeci de miligrame de Nembutal, IV, la ora medicației. Poate că ar trebui să-l și izolăm în noaptea asta.

Lanky era tot cu ochii pe Short Blond când auzi cuvântul „izolare”. Se întoarse spre domnul Evil și clătină din cap, vehement.

— Nu, nu, mă simt bine, serios, mi-e foarte bine, îmi făceam doar meseria. Nu voi face probleme, promit…

Vocea i se stingea treptat.

— Vom vedea, spuse Evans. Vom vedea cum răspunde la sedative.

— O să fiu cuminte, insistă Lanky. Serios, n-o să fiu o problemă. Deloc. Vă rog, nu mă izolați.

Evans se întoarse spre Short Blond.

— Poți să iei o pauză, spuse el.

Dar asistenta subțirică scutură din cap.

— Mă simt bine, răspunse ea însuflețită și se întoarse la activitatea ei, de a o hrăni pe femeia bătrână din scaunul cu rotile.

Francis observă că Lanky continua să se uite în direcția lui Short Blond, cu privirea marcată de

ceea ce el luă drept nesiguranța, dar, mai târziu, își dădu seama că putea să exprime mai multe emoții.

Mulțimea obișnuită de fiecare seară se împingea și se plângea la ora la care se dădeau medicamentele. Short Blond se afla în spatele plasei de sârmă din cabinetul asistentelor, ajutând la distribuirea pastilelor, dar celelalte asistente, mai în vârstă și mai experimentate, controlau împărțirea acestora. Câteva voci se auzeau mai tare, făcând scandal, iar un bărbat începu să plângă când altcineva îl împinse la o parte, dar, cu toate astea, lui Francis i se păru că incidentul de la cina îi determinase pe toți locuitorii din clădirea Amherst dacă nu chiar să tacă, cel puțin să mai atenueze vacarmul. Se gândi că spitalul avea drept scop inducerea unui echilibru. Medicamentele echilibrau nebunia; vârsta și detenția echilibrau energia și ideile. Toți cei din spital acceptau o anumită rutina, se gândi el, în care spațiul și acțiunea erau limitate, bine definite și înregimentate. Chiar și împingerile și certurile ocazionale, cum erau cele de seară, de la ora medicamentelor, toate făceau parte dintr-un elaborat menuet nebunesc, la fel de organizat ca un pas de dans renascentist.

Îl văzu pe Lanky intrând în zona din fața cabinetului asistentelor, însoțit de Big Black. Bărbatul înalt clătina din cap, iar Francis îl auzi destăinuindu-se:

— Mi-e bine. Mi-e foarte bine. Nu am nevoie de nimic în plus să mă calmeze…

Însă fața lui Big Black nu mai avea înfățișarea obișnuită, iar Francis îl auzi spunând calm:

— Lanky, trebuie să faci asta încetișor, pentru că altfel vom fi nevoiți să te punem într-o cămașă de forță și să te încuiem în camera de izolare la noapte, și știu că nu vrei asta. Așa ca respira adânc, suflecă-ți mâneca și nu te împotrivi când nu trebuie.

Lanky aprobă dând din cap, mulțumit de sine în acea clipă, cu toate că Francis văzu ca era cu ochii la Short Blond, care avea ceva de lucru în partea din spate a cabinetului asistentelor. Indiferent ce îndoieli avea Lanky în legătură cu capacitatea lui Short Blond de a fi fiica Satanei, lui Francis îi era clar că acestea nu fuseseră risipite de medicamente și de munca de lămurire dusă de ceilalți. Bărbatul înalt fremăta de neliniște. Însă nu se împotrivi asistentei Bones, care se apropiase de el cu o seringa hipodermica plina cu ceva și care îi dădu cu alcool pe braț și-i împinse acul sub piele. Francis se gândi că trebuie să fi durut, însă Lanky nu arăta niciun semn de disconfort. Mai aruncă o ultimă privire înspre Short Blond, înainte de a se întoarce înapoi în dormitor, condus de Big Black.

Capitolul 5

Sub fereastra mea, traficul de seara se intensificase. Auzeam zumzete de motoare diesel de la camioane grele, claxoane de mașini și scrâșnet constant de pneuri pe șosea. Noaptea vine încet vara, insinuându-se asemenea unui gând rău în momente fericite. Fâșiile de umbra se tupilează mai întâi pe alei, apoi încep să se strecoare prin curți și peste trotuare, în sus, pe marginea clădirilor, se târăsc precum șerpii pe ferestre sau iau în stăpânire crengile copacilor, până când întunericul pune stăpânire pe tot. Am fost mereu de părere ca nebunia seamănă puțin cu noaptea, din cauza modului în care mi s-a înstăpânit în inima și în imaginație în diferite feluri, în mulți ani, uneori mai brusc și mai repede, alteori mai încet, subtil, astfel încât abia dacă-mi dădeam seama că prelua controlul.

Am încercat să mă gândesc: am cunoscut oare vreodată o noapte mai întunecata decât cea petrecuta la spitalul Western State? Sau o noapte mai plină de nebunie?

M-am dus la chiuveta, am umplut un pahar cu apă, am sorbit o înghițitura și m-am gândit: n-am spus nimic până acum de duhoare. Era o combinație de fecale umane, amestecate cu miros de substanțe pentru sterilizat. Putoarea urinei *versus* mirosul de dezinfectant. Asemenea bebelușilor, mulți pacienți senili nu aveau control asupra viscerelor, așa că spitalul duhnea de la asemenea accidente. Pentru combaterea lor, fiecare coridor era prevăzut cu cel puțin două debarale echipate cu cârpe, mopuri și găleți pline cu cei mai puternici agenți chimici de curățare. Uneori părea că tot timpul era cineva care spală undeva podelele. Soluțiile de curățat pe bază de leșie erau extrem de puternice, îți ardeau ochii atunci când atingeau linoleumul și-ți îngreunau respirația, de

parcă o gheară ți-ar fi prins plămânii ca într-o menghină.

Astfel de accidente era cu greu de anticipat. Într-o lume normală, presupun că s-ar fi putut identifica, cu o regularitate mai mică sau mai mare, stresurile și temerile care ar fi putut fi răspunzătoare de pierderea controlului de către persoanele foarte în vârstă, astfel încât să se poată lua măsuri pentru a reduce frecvența accidentelor. Era nevoie doar de puțina logică, de puțină sensibilitate, de un pic de planificare și de precauție. Nu mare lucru. Însă în spital, unde toate stresurile și temerile care ricoșau împrejur erau atât de puțin planificate și ținute în frâu de atât de multe gânduri întâmplătoare, evitarea și anticiparea erau aproape imposibil de conceput.

Așa că, în schimb, aveam găleți și agenți de curățare puternici.

Și, din cauza frecvenței cu care asistentele și infirmierii erau chemați să folosească aceste instrumente, debaralele erau foarte rar încuiate. Ar fi trebuit să fie, așa se presupunea, dar, ca multe alte lucruri de la spitalul Western State, realitatea regulilor făcea loc unui simț practic definit de nebunie.

Ce altceva îmi mai aminteam în legătură cu acea noapte? Ploua? Bătea vântul?

Ce-mi aminteam, în schimb, erau sunetele.

În clădirea Amherst erau aproape trei sute de pacienți înghesuiți într-un spațiu destinat, la origine, doar unei treimi din acest număr. În fiecare noapte, oricare dintre pacienți putea fi mutat într-una dintre celulele de izolare de la etajul patru, cu care fusese amenințat și Lanky. Paturile erau înghesuite unul în altul, așa încât era un spațiu de numai câțiva centimetri între pacienții care dormeau. De-a lungul unui perete se aflau câteva ferestre nespălate. Acestea erau prevăzute cu grilaje și lăsau să intre puțin aer, deși toți cei care se aflau în paturile de sub geamuri de cele mai

multe ori le închideau bine, pentru ca le era frică de ce s-ar putea afla de cealaltă parte.

Noaptea era o simfonie a pericolelor.

Sforăit, tuse, gâlgâit, toate amestecate cu coșmaruri. Oamenii vorbeau în somn, cu familia sau cu prietenii care nu erau de față, cu Dumnezeu care le ignora rugăciunile, cu demonii care-i chinuiau. Oamenii plângeau tot timpul, lăcrimând fără oprire în lungile ore ale nopții. Toată lumea dormea, dar nimeni nu se odihnea.

Eram încuiați împreună cu singurătatea pe care noaptea o aduce cu ea.

Poate că lumina lunii filtrată prin ferestrele baricadate mă ținea undeva, la limita dintre somn și trezie în acea noapte. Poate că nu mă liniștisem încă după tot ce se întâmplase în acea zi. Poate ca vocile mele nu aveau odihna. M-am gândit deseori la asta, pentru că tot nu știu sigur ce m-a ținut în acea stare ciudată între somn și trezie, de-a lungul orelor întunecate. Peter the Fireman gemea în somn și se frământă convulsiv în patul de lângă mine. Noaptea îi era cel mai greu; în timpul zilei, era capabil să se mențină în limitele rezonabilului în așa măsură, încât părea că locul lui nu e în spital. Însă noaptea îl rodea ceva. Și, în timp ce mă perpeleam neliniștit, îmi amintesc ca l-am văzut pe Lanky, la câteva paturi mai încolo, ridicându-se, cu picioarele sub el ca un indian din pieile roșii la un consiliu tribal, holbându-se în întunericul din fața lui, în dormitor. Îmi amintesc că m-am gândit că tranchilizantul pe care i l-au administrat nu prea și-a făcut efectul, pentru că altfel ar fi trebuit să fie adâncit într-un somn întunecat, lipsit de vise. Însă indiferent ce impulsuri îl agitaseră mai devreme, acestea se luptau acum cu tranchilizantul și bărbatul se așeză în fund murmurând și dând din mâini ca un dirijor care nu prea reușește să fac a orchestra să cânte la tempoul potrivit.

Așa mi-l aminteam eu în acea noapte când alunecam în și din starea de conștiență, până în

clipa în care am simțit pe umăr o mână care mă scutura ca să mă trezească. Acela a fost momentul, m-am gândit. Acela a fost începutul.

Așa că am luat creionul și am scris:

> Francis dormea în reprize scurte, până când fu trezit de-a binelea de o scuturare insistenta, care parcă îl trăgea dintr-un alt loc neliniștit și-i amintea imediat unde se afla. Clipi, dar, chiar înainte să se acomodeze cu întunericul, auzi vocea lui Lanky, care șoptea încetișor, dar energic, plină de o vioiciune copilărească, și-i spunea:
>
> — Suntem în siguranță, C-Bird! Suntem în siguranță!
>
> * * *

Francis dormea în reprize scurte, până când fu trezit de-a binelea de o scuturare insistentă, care parcă îl trăgea dintr-un alt loc neliniștit și-i amintea imediat unde se afla. Clipi, dar, chiar înainte să se acomodeze cu întunericul, auzi vocea lui Lanky, care șoptea încetișor, dar energic, plină de o vioiciune copilărească, și-i spunea:

— Suntem în siguranță, C-Bird! Suntem în siguranță! Bărbatul înalt era aplecat ca un dinozaur înaripat, pe marginea patului. În lumina lunii care pătrundea pe ferestrele zăbrelite, Francis citi pe fața lui o expresie sălbatică de bucurie și ușurare.

— În siguranță față de ce, Lanky? întrebă Francis, cu toate că, imediat ce adresă întrebarea, își dădu seama că deja cunoștea răspunsul.

— De rău, răspunse Lanky.

Își puse brațele în jurul lui, parcă îmbrățișându-se singur. Apoi, cu o altă mișcare, ridică mâna stângă și o duse la față, sprijinindu-și fruntea în palmă, ca și cum presiunea palmei și a degetelor ar fi putut să țină strâns niște gânduri și idei care țopăiau neastâmpărate.

Când Lanky își dădu mâna la o parte de pe frunte, lui Francis i se păru că-i lăsase o urma, aproape ca de funingine. Nu prea se vedea în

lumina slabă care pătrundea în dormitor. Și Lanky probabil că a simțit ceva, pentru că s-a uitat în jos, la degete, foarte mirat.

Francis se ridică în capul oaselor.

— Lanky! șopti el. Ce s-a întâmplat?

Înainte ca bărbatul înalt să răspundă, Francis auzi un sâsâit. Era Peter the Fireman, care se trezise, își lăsase picioarele pe marginea patului și-și întindea gâtul spre ei.

— Lanky, spune-ne! Ce s-a întâmplat? insista Peter, cât de încet putu. Dar în liniște, nu-i trezi pe ceilalți!

Lunganul aplecă puțin capul, aprobându-l. Însă cuvintele îi năvăliră pe buze într-o grabă plină de emoție și de bucurie. Vorbele îi erau marcate de ușurare și de eliberare.

— A fost o viziune, Peter. Probabil că un înger mi-a fost trimis mie, direct. C-Bird, viziunea asta a venit exact lângă mine, chiar aici, să-mi spună…

— Ce să-ți spună? întrebă Francis încet.

— Să-mi spună că am avut dreptate. Tot timpul am avut dreptate. Râul a încercat să ne urmeze aici, C-Bird. Răul s-a aflat chiar aici, în spital, laolaltă cu noi toți. Dar răul acela a fost distrus, iar acum suntem în siguranță. Respiră încet, apoi adăugă: Slavă Domnului!

Francis nu știa ce să înțeleagă din vorbele lui Lanky, însă Peter the Fireman se muta și se așeză lângă vlăjgan.

— Viziunea asta a ta – a venit aici? În dormitorul ăsta? întrebă el.

— Chiar lângă patul meu. Ne-am îmbrățișat ca niște frați.

— Viziunea te-a atins?

— Da. A fost la fel de reală ca mine sau ca tine, Peter. Îi simțeam viața exact lângă a mea. Ca și cum inimile noastre băteau la unison. Doar că a fost și ceva magic, C-Bird.

Peter the Fireman aprobă din cap. Apoi se întinse ușurel și atinse fruntea lui Lanky, acolo

unde rămăsese urma de funingine. Apoi își frecă degetele.

— Ai observat viziunea intrând pe ușă sau a coborât de undeva, de sus? întrebă el încet, făcând semn mai întâi către ușa dormitorului, iar apoi către tavan.

Lanky scutură din cap.

— Nu. Pur și simplu a venit aici, doar o clipă, chiar lângă patul meu. Parcă era toată scăldată în lumină, ca și cum ar fi venit direct din ceruri. Dar n-am putut să-i văd fața. Era ca și cum ar fi fost înfășurată într-o mantie. Trebuie că a fost un înger, spuse el. C-Bird, gândește-te. Un înger aici. Chiar aici, în această încăpere. În spitalul nostru. Ne-a ajutat să ne apărăm.

Francis nu spuse nimic, dar Peter the Fireman încuviință, aplecând doar puțin capul. Ridică degetele la nari și inspiră adânc. Păru uimit de mirosul pe care îl simți și luă o gură mare de aer. Fireman tăcu o clipă, uitându-se în jurul lui în dormitor. Apoi începu să vorbească încet, dar sever, cu o voce autoritară, dând ordine ca un comandant militar care își știe dușmanul aproape și recunoaște pericolul în fiecare umbră.

— Lanky, du-te înapoi în patul tău și așteaptă până când eu și C-Bird ne întoarcem. Nu spune nimănui nimic. Tăcere absolută, ai înțeles?

Lanky începu să vorbească, apoi ezită.

— Bine, spuse el încet. Dar suntem în siguranță. Cu toții suntem în siguranță acum. Nu crezi că vor dori să afle și ceilalți?

— Hai să ne convingem înainte de a le face speranțe, spuse Peter.

Părea să fie de acord cu el, pentru că Lanky aprobă din nou din cap. Se ridică și se duse spre patul lui. Când ajunse acolo, se întoarse și ridică degetul arătător, semnul universal pentru tăcere. Peter îi zâmbi, apoi șopti:

— C-Bird, vino cu mine acum! În liniște!

Fiecare cuvânt pe care îl rostea parcă era încărcat cu o tensiune căreia Francis nu-i putea găsi un nume.

Fără să se uite în urmă, Peter the Fireman începu să se strecoare cu băgare de seamă printre paturi, mergând tiptil prin spațiul îngust care-i despărțea pe bărbații adormiți. Trecu pe lângă toaletă, unde o rază de lumină se strecura pe sub ușă, și se îndreptă spre singura ieșire din dormitor. Câțiva se mișcară în somn, iar unul parcă se și ridică pe jumătate, când ei tocmai se strecurau pe lângă patul acestuia, însă Peter îi făcu semn să tacă, iar bărbatul se răsuci cu un geamăt, întorcându-se pe cealaltă parte și continuându-și somnul.

Când ajunse la ușă, se uită în urmă și îl văzu pe Lanky încă o dată, stând cu picioarele încrucișate sub el pe pat. Vlăjganul îi văzu și le mai făcu odată cu mâna înainte să se întindă la loc în pat.

Când Peter the Fireman ajunse la ușă, Francis fu lângă el.

— Ușa este încuiată, zise el. O încuie în fiecare seară.

— În noaptea asta, spuse Peter încet, nu este încuiată. Și apoi, ca demonstrație, întinse mâna spre clanță și o apăsă încetișor. Ușa se deschise cu un zgomot ușor. Vino, C-Bird, îl chemă el.

Coridorul era întunecat noaptea, doar un bec slab arunca mici cercuri de lumină pe podea. Francis fu șocat de liniștea de pe hol. De obicei, holurile clădirii Amherst erau pline de oameni care stăteau pe jos, în picioare, se plimbau, fumau, vorbeau singuri, vorbeau cu persoane care nu erau de față sau chiar vorbeau unii cu alții. Holurile erau ca venele spitalului, pompau tot timpul sânge și energie către fiecare organ central. Nu le văzuse niciodată goale. Faptul că se afla singur acolo îi dădea o senzație de neliniște. Însă Fireman nu părea deloc îngrijorat. Se uita fix spre mijlocul coridorului, acolo unde se afla cabinetul

asistentelor, marcat de o singură lampă de birou cu lumina slabă, o mică strălucire galbenă. De unde stăteau ei, cabinetul părea părăsit.

Peter făcu un singur pas înainte, apoi se uită fix la podea. Coborî într-un genunchi și atinse cu grija o pată de culoare întunecată, cam cum atinsese și pata de funingine de pe fața lui Lanky. Din nou își duse degetul la nas. Apoi, fără niciun cuvânt, îi arătă lui Francis, făcându-i semn să ia act de acest lucru.

Francis nu era prea sigur de ce ar fi trebuit să vadă, dar era foarte atent la tot ce făcea Peter the Fireman. Cei doi continuară să se strecoare spre cabinetul asistentelor, dar se opriră la jumătatea distanței, în dreptul unei debarale.

Francis se chinui să vadă ceva în lumina slabă, dar își dădu seama că biroul în care stăteau asistentele era într-adevăr gol. Asta îl nedumeri, pentru că presupusese întotdeauna ca era cel puțin o persoana de serviciu acolo permanent. Însă Fireman rămăsese cu privirea ațintita în jos, la podeaua de lângă ușa debaralei. Arătă înspre o pată mare care murdărea linoleumul.

— Ce este? întrebă Francis.

Peter the Fireman spuse:

— Mai multe necazuri decât ți-ai închipuit vreodată! Francis, indiferent ce este dincolo de ușă, să nu strigi! Mai ales să nu țipi! Mușcă-ți limba și nu scoate niciun cuvânt. Și nu atinge nimic. Poți să faci asta pentru mine, C-Bird? Pot să contez pe tine?

Francis mormăi un „da”, dar îi era foarte greu. Își simțea inima bătându-i nebunește, auzea ecoul în urechi, adrenalină și neliniște. În acea clipă, își dădu seama că nu mai auzise nicio vorba de la vocile lui de când îl scuturase Lanky să-l trezească.

Peter se îndreptă cu atenție spre ușa debaralei. Își scoase tricoul din pantalonii de pijama și-și

acoperi mâna cu poalele tricoului când se întinse spre clanță. Apoi deschise ușa încet.

Încăperea se căscă în fața lor, întunecată. Peter păși înainte foarte încet și căută cu mâna întrerupătorul, pe perete.

Lumina îi săgeta cu putere ca o lovitură de sabie.

O clipă, poate chiar mai puțin, Francis fu orbit. Îl auzi pe Peter the Fireman mormăind o obscenitate.

Francis se aplecă în față, uitându-se în debara pe lângă Peter the Fireman. Și atunci își pierdu răsuflarea, frica și șocul lovind u-l ca un uragan. Făcu un pas înapoi, simțind că fiecare gură de aer pe care o inhala era fierbinte ca iadul, încercă să spună ceva, dar chiar și „Oh, Doamne!” ieși ca un mormăit adânc, rupt de realitate.

Pe podeaua din debara zăcea Short Blond.

Sau, mai bine zis, persoana care fusese Short Blond.

Era aproape goală, uniforma fusese sfâșiată de pe corpul ei și aruncată într-un colț. Lenjeria intimă se afla încă pe ea, dar dată la o parte, astfel încât sânii și zona intimă îi erau expuse. Zăcea pe o parte, aproape răsucită în poziția fetală, doar că un picior era îndoit într-o parte, iar celălalt, întors și desfăcut în cealaltă parte, și se vedea un mare lac de sânge maroniu sub capul și sub pieptul ei. Fâșii de culoare sângerie îi brăzdau pielea de un alb străveziu. O mână îi fusese îndesată urât sub corp, iar cealaltă era întinsă, ca și cum ar fi făcut cu mâna cuiva aflat la distanță, și zăcea într-o baltă de sânge. Și părul îi era năclăit, aproape ud, iar mare parte din pielea ei strălucea ciudat, reflectând strălucirea aspră a luminii din debara. În apropiere, o găleată cu materiale pentru curățenie fusese răsturnată, iar duhoarea de detergenți și dezinfectant le răscolea nările. Peter the Fireman se aplecă spre cadavru, dar se răzgândi și nu mai încercă să caute pulsul atunci când și el, și Francis

văzură că gâtul lui Short Blond fusese sfârtecat, în el căscându-se o gaură uriașă, de un roșu-închis, care probabil că storsese viața din ea în câteva secunde.

Peter the Fireman păși înapoi pe hol, lângă Francis. Inspiră profund, foarte încet, apoi expiră la fel de încet, auzindu-se un ușor fluierat, atunci când aerul ieși printre dinții strânși.

— Uita-te cu atenție, C-Bird, spuse el cu grija. Uită-te cu mare atenție la tot ce e în jurul tău. Încearcă să îți amintești tot ce vezi aici în noaptea asta. Poți să faci asta pentru mine, C-Bird? Să fii a doua pereche de ochi care înregistrează totul aici?

Francis dădu ușor din cap, încuviințând. Ochii lui îl urmăriră pe Peter the Fireman, când acesta se duse din nou în debara și, fără o vorbă, începu să-i arate ceva cu degetul. Mai întâi gaura care-i spinteca femeii gâtlejul, apoi găleata rămasă cu fundul în sus și hainele sfâșiate și aruncate într-o parte. Arătă spre o pată de sânge de pe fruntea lui Short Blond, două linii paralele care curgeau spre ochi. Francis nu-și putea imagina cum ajunseseră acolo. Peter the Fireman zăbovi o clipă, arătând semnele, apoi începu să se miște cu grijă în spațiul îngust, arătând cu degetul arătător spre fiecare părticică din încăpere, spre fiecare element al scenei, ca un profesor care bate nerăbdător cu indicatorul de lemn într-o tablă pentru a atrage atenția clasei pline de copii năzdrăvani. Francis urmări fiecare mișcare, imprimându-și totul în memorie ca un ajutor de fotograf.

Peter zăbovi în continuare cu privirea pe mâna lui Short Blond, întinsă departe de corp. Francis văzu deodată că lipseau vârfurile degetelor, ca și cum ar fi fost tăiate de acolo. Se holbă la această mutilare și-și dădu seama că respirația îi devenise sacadată.

— Ce vezi, C-Bird? întrebă Peter the Fireman în cele din urmă.

Francis rămăsese cu privirea ațintita la femeia moartă.

— O văd pe Short Blond, spuse el. Sărmanul Lanky. Sărmanul de el, vai, săracul. Probabil că el a crezut cu-adevărat că ucide răul.

— Crezi că Lanky a făcut asta? întrebă el, clătinând din cap. Uită-te mai de aproape, repetă Peter the Fireman. Apoi spune-mi ce vezi.

Francis se uită aproape hipnotizat la cadavrul de pe podea. Se opri la fața tinerei femei și aproape în aceeași secundă fu năpădit de un amestec de frică, emoție și un sentiment vag de pustiire. Își dădu seama ca nu mai văzuse niciodată pe cineva mort, cel puțin nu așa de aproape. Își amintea că participase la înmormântarea unei mătuși bătrâne când era mic și ca fusese ținut strâns de mână de mama lui, care trecuse cu el pe lângă un sicriu deschis, murmurându-i tot timpul să nu spună și să nu facă nimic, să se poarte frumos, pentru că îi era teamă ca nu cumva Francis să atragă atenția asupra lor prin vreo purtare nepotrivita. Însă nu se purtase rău, dar nici nu putuse să o vadă pe mătușa cea bătrână în sicriu. Tot ce-și amintea era un profil alb ca porțelanul, pe care îl zărise doar o clipă, ca un lucru pe care îl zărești pe geamul mașinii care rulează cu viteza. Nu credea însă că acum era același lucru. Ce vedea acum era cu totul altfel. Era modul cel mai îngrozitor de a muri, își dădu el seama.

— Văd moartea, șopti Francis.

Peter the Fireman aproba dând din cap.

— Da, într-adevăr, spuse el. Moartea. Și încă una foarte urâtă. Dar vrei să știi ce mai văd?

Vorbea rar, ca și cum își măsura cuvintele pe o scala interioara.

— Ce? întrebă Francis cu grija.

— Văd un mesaj, răspunse Fireman. Apoi, cu o tristețe aproape sfâșietoare, adăugă: Și, Francis, râul nu a fost ucis. Este chiar aici, între noi, și este la fel de viu ca tine și ca mine. Apoi se dădu un pas

în spate, ieșind pe coridor, și adăugă încet: Acum trebuie să chemăm ajutoare.

Capitolul 6

Uneori visez ce am văzut atunci.

Uneori îmi dau seama că nu mai visez, ci sunt treaz de-a binelea, iar asta e ca o amintire imprimată cu fierul roșu undeva, în trecutul meu, ceea ce este mult mai rău. Încă o văd pe Short Blond cu ochii minții, o văd perfect, ca în fotografiile pe care le-a făcut poliția mai târziu în acea noapte. Dar presupun că fotografiile poliției nu erau nici pe departe la fel de artistice ca viziunea din amintirea mea. Mi-o amintesc ca din reprezentarea vie, deși mai puțin exactă din punct de vedere jurnalistic, a unui pictor renascentist despre moartea unui sfânt martir.

Ce îmi amintesc sunt următoarele… Pielea ei era albă ca porțelanul și perfect curată, iar fața ei părea să se bucure de o odihnă beatificată. Îi lipsea doar haloul luminos în jurul capului. Moartea, ca mai puțin decât o inconveniența, un simplu crâmpei efemer momentan de durere fără gust și sâcâitoare, pe drumul inevitabil, delicios și glorios spre ceruri. Desigur, în realitate (acesta este un cuvânt pe care am învățat să-l folosesc cât mai rar), nu era nimic de genul ăsta. Pielea ei era brăzdată de fâșii de sânge negru, hainele erau rupte de pe ea și sfâșiate, gaura din gâtul ei se căsca asemenea unui rânjet batjocoritor, iar fața cu ochii larg deschiși era contorsionată din cauză șocului și a surprizei. O himeră a morții. Crima, în ce are ea mai hidos. Am plecat din pragul ușii debaralei în acea noapte plin de nenumărate temeri vibrante, neliniștitoare. Să fii atât de aproape de violență este la fel cu a freca o inimă cu glaspapir.

N-am cunoscut-o prea bine în viață. Am ajuns s-o cunosc mult mai bine după ce a murit.

Când Peter the Fireman a plecat de lângă cadavru, și sânge, și toate acele semne mari și mici ale crimei, n-aveam nici cea mai mică idee despre

ce avea să se întâmple. El trebuie să fi avut o idee mult mai clară, pentru că imediat m-a atenționat încă o dată să nu cumva să ating ceva, să-mi țin mâinile în buzunare și să-mi păstrez părerile pentru mine.

— C-Bird, a spus el. În scurt timp, oamenii o să înceapă să pună întrebări. Întrebări rele de tot. Și o să pună aceste întrebări în cele mai neplăcute feluri. Poate că o să spună că vor doar informații, dar, crede-mă, nu vor să ajute pe nimeni decât pe ei înșiși. Răspunde-le scurt și la obiect și nu le spune nimic altceva decât ce ai văzut și ai auzit în această noapte. Înțelegi?

— Da, am spus eu, însă nu prea aveam habar cu ce anume tocmai fusesem de acord. Sărmanul de Lanky, am repetat eu încă o dată.

Peter the Fireman a dat din cap, aprobându-mă.

— E corect spus sărmanul de Lanky. Dar nu pentru ceea ce crezi tu. O să poată să vadă cu-adevărat și de aproape râul, până la urmă. Poate că toți o să facem asta.

Amândoi am mers pe coridor spre cabinetul părăsit al asistentelor. Picioarele goale ne lipăiau pe podea. Poarta de sârmă, care ar fi trebuit să fie încuiată, se bălăbănea, deschisa. Câteva hârtii erau împrăștiate pe podea, dar ar fi putut să cada de pe birou și doar dacă cineva ar fi trecut prea repede pe lângă el. Sau poate că fuseseră măturate de pe birou în timpul unei scurte încăierări. Era greu de spus. Mai erau alte două semne că s-a întâmplat ceva acolo: dulapul încuiat care conținea medicamentele era larg deschis și câteva păhărele de plastic zăceau aruncate pe podea, iar telefonul masiv de culoare neagră era scos din furcă. Peter arătă cu degetul că făcuse aceste doua observații, ca și mai devreme, când fuseseră în debara. Se aplecă și puse receptorul în furcă, apoi imediat îl ridică să vadă dacă are ton. Apăsă tasta „0”, ca să facă legătura cu paza spitalului.

— Paza? A avut loc un incident în Amherst, rosti el brusc. Ar fi bine să veniți repede. Apoi închise imediat și aștepta alt ton. De această dată formă 911. O clipă mai târziu, spuse calm: Bună seara. Aș vrea să vă anunț că a avut loc o crimă în clădirea Amherst la spitalul Western State, în zona alăturată cabinetului asistentelor de la primul etaj. Tăcu, apoi adăugă: Nu, nu vă spun numele meu. V-am spus tot ce trebuie să știți în acest moment: natura incidentului și locația. Restul amănuntelor ar trebui să fie evidente când ajungeți aici. Aveți nevoie de specialiști pentru locul crimei, detectivi și de cineva de la Biroul coronerului. De asemenea, presupun că trebuie să vă grăbiți. Apoi închise. Se întoarse spre mine și spuse, atingându-mă ușor și arătând puțin mai mult decât simplul interes: O să fie foarte interesant.

Asta e ceea ce îmi amintesc. Pe peretele meu, am scris:

> Francis n-avea nicio idee despre dimensiunea haosului care era gata să se abată asupra lui, ca un fulger la sfârșitul unei după-amiezi fierbinți de vara…

Francis n-avea nicio idee despre dimensiunea haosului care era gata să se abată asupra lui, ca un fulger la sfârșitul unei după-amiezi fierbinți de vară. Până atunci, cel mai aproape de o crimă fusese ceea ce crease din nefericire el singur atunci când toate vocile lui începuseră să țipe, iar lumea i se răsturnase cu susul în jos, iar el își amenințase părinții și surorile și, în cele din urma, chiar pe el însuși, cu un cuțit de bucătărie, act în urma căruia ajunsese la spital. Încerca să se gândească la ce văzuse și la semnificație, dar parcă ar fi fost dincolo de puterea lui de înțelegere, ceva ce ținea de domeniul șocului. Își dădea seama că vocile lui vorbeau pe ton domol, dar totuși nervoase, adânc în mintea lui. Îi spuneau numai cuvinte pline de teamă. O clipă, aruncă în jurul lui o privire

sălbatică și se întrebă dacă nu era mai bine să se strecoare înapoi în pat și să aștepte, dar nu putu să se miște. Parcă îl lăsaseră mușchii și se simțea ca și cum ar fi fost prins de un curent puternic, fiind tras cu forță. El și Peter așteptară lângă cabinetul asistentelor și, în câteva secunde, auzi pași care se grăbeau și chei învârtindu-se în ușa încuiată de la intrare. După o clipă, ușa se deschise și doi gardieni de la paza spitalului pătrunseră în viteză. Amândoi aveau lanterne și bastoane lungi de poliție. Erau îmbrăcați în costume gri de lucru, care păreau mai degrabă de culoarea cenușii. Apărură doar o secundă în pragul ușii, pentru ca apoi să se confunde cu lumina palida a coridorului de spital. Se îndreptară iute spre cei doi pacienți.

— De ce sunteți afară din dormitor? întrebă unul din gardieni, agitând bastonul de cauciuc. Nu trebuia să fiți afară, adăugă el, deși nu mai era necesar. Apoi întreba: Unde este asistenta de gardă?

Celălalt gardian se mută într-o poziție de apărare, pentru cazul în care Francis și Peter se dovedeau a fi o amenințare pentru ei.

— Voi ați chemat paza? întrebă el brusc. Apoi repetă întrebarea pe care o pusese și partenerul lui: Unde este asistenta de gardă?

Peter făcu doar un semn cu degetul spre debara.

— Acolo, spuse el.

Primul gardian, un bărbat greoi cu o freză de soldat în marina militară și un gât pe care îi atârnau câteva falduri de grăsime peste gulerul mult prea strâmt, arătă cu bastonul spre Francis și spre Peter.

— Niciunul din voi să nu miște, ați înțeles? Se întoarse spre partenerul lui și spuse: Dacă vreunul din ăștia mișca măcar un mușchi, folosește-l pe ei.

Partenerul, un om slab și musculos, cu un rânjet întins pe toată fața, scoase un spray Mace din centura lui cu diverse. Iar apoi gardianul cel mare plecă repede pe hol, legănându-se de greutate.

Avea o lanternă în mâna stângă și bastonul în dreapta. Arcul de lumină se mișca odată cu el, pe pereții holului. Francis văzu că gardianul a deschis ușa debaralei fără să-și ia măsurile de precauție pe care le luase Peter.

Rămase o clipă șocat, cu gura căscată, la propriu. Apoi mormăi:

— Isuse Hristoase!

Și se dădu în spate, imediat ce lanterna lui ilumină corpul asistentei. Apoi, aproape la fel de repede, se repezi înainte. Din locul în care se aflau, îl văzură punând mâna pe umărul lui Short Blond și întorcându-i corpul astfel încât să-i poată simți pulsul.

— Nu face asta, spuse Peter repede. Poți contamina locul crimei.

Gardianul mai mic păli, cu toate că nu văzuse încă grozăvia morții care zăcea înăuntrul debaralei. Vocea i se subțiase de neliniște când țipă la ei:

— Tăceți din gură, smintiților naibii! Tăceți din gură!

Gardianul masiv ieși clătinându-se și se întoarse, cu privirea sălbatică de șoc, spre Francis și Peter the Fireman. Murmura întruna obscenități.

— Să nu se miște niciunul din voi! Nu vă mișcați, fir-ați ai dracului! spuse el furios.

Păși spre ei, călcând într-o baltă de sânge pe care Peter o evitase atât de atent. Apoi se repezi la Francis și-l apucă de o mână, răsucindu-l și lipindu-l cu fața de gardul de sârmă ce împrejmuia cabinetul asistentelor, lovindu-l puternic de plasă. Practic în aceeași secundă, îl lovi pe Francis peste picioare cu bastonul, făcându-l să se prăvălească în genunchi. Durerea izbucni ca o explozie de fosfor alb în spatele ochilor lui Francis, iar el se chinui să inspire aerul care părea umplut cu mii de ace. O clipă nu văzu nimic în fața ochilor și se gândi că poate a murit. Apoi, pe măsura ce-și recâștiga forțele, forța loviturii se ștergea, lăsându-i ca o vânătaie pe memorie. Celălalt gardian, cel mărunt,

îl imită pe partenerul său imediat, și-l răsuci pe Peter the Fireman, lovindu-l cu bastonul peste mijloc, ceea ce avu același efect, făcându-l să cadă în genunchi cu răsuflarea tăiată. Apoi le puseră imediat cătușele amândurora și îi aruncară pe podea. Francis simțea mirosul neplăcut de dezinfectant care era folosit tot timpul la spălarea coridorului.

— Nebunii dracului! repeta gardianul. Apoi se duse în cabinetul asistentelor și formă un număr de telefon. Așteptă o clipă ca să răspundă cineva la celălalt capăt la firului, apoi spuse: Domnule doctor, la telefon Maxwell de la pază. Avem o problemă mare de tot la Amherst. Ar fi bine să veniți aici imediat. Ezită, apoi spuse, evident ca răspuns la o întrebare care îi fusese adresată: Doi pacienți au omorât o asistentă.

— Hei, protestă Francis, noi nu…

Însă dezmințirea lui fu retezată de o lovitură în coapsă, aplicată de individul mărunțel. Își mușcă limba și își mestecă buzele. Era întors acum în așa fel încât nu-l vedea pe Peter the Fireman. Se gândea să se răsucească în direcția lui, dar totuși nu voia să fie lovit din nou, așa că-și păstră poziția, ascultând sunetul unei sirene care sfârteca noaptea afară și se apropia cu fiecare clipă. Ajunsese să urle de-a dreptul atunci când se opri în fața clădirii Amherst, apoi tăcu, asemenea unui gând rău.

— Cine a chemat polițiștii? întrebă gardianul cel mărunțel.

— Noi, îi răspunse Peter.

— Isuse Hristoase, scuipă gardianul și-l lovi din nou pe Francis.

Își potrivi piciorul pentru o a treia lovitură, iar Francis se pregăti să simtă durerea, dar gardianul nu-și materializă intenția. În schimb, începu să urle:

— Hei, ce credeți că faceți aici!

Pusese întrebarea de parcă ar fi fost un ordin, fără nicio inflexiune interogativă în voce, ci doar

ca o cerere. Francis reuși să-și răsucească puțin capul și văzu că Napoleon și încă vreo doi din dormitor împinseseră ușa și stăteau și se zgâiau la ei, neștiind dacă pot sau nu să iasă. Zgomotul sirenelor probabil că-i trezise pe toți, își dădu seama Francis. În aceeași clipă, lumina principală se aprinse, iar holul fu inundat de strălucirea acesteia. Dinspre partea de sud a clădirii, Francis auzi deodată voci și văicăreli ascuțite și cineva începu să zdrăngăne ușile încuiate de la dormitorul femeilor. Tăbliile de oțel și lacătele ușilor nu cedară, dar zgomotul se auzea asemenea tobelor, ecoul răsunând pe hol.

— La dracu'! strigă gardianul cu freza de soldat în marina militară. Voi! Arăta cu bastonul spre Napoleon și spre ceilalți bărbați timizi, dar curioși, care ieșiseră din zona de dormit, înapoi înăuntru! Acum!

Alergă spre ei, cu mâna în sus ca un polițist de la circulație care arată direcția, agitând în același timp bastonul. Francis îi văzu pe bărbați retrăgându-se înfricoșați, iar gardianul trânti ușa și o încuie bine. Se întoarse și alunecă în momentul în care călca într-una dintre bălțile întunecate care murdăreau coridorul. Zgomotul ca de tobă din dormitorul femeilor crescu în intensitate, iar Francis auzi alte două voci care veneau din spatele lui.

— Ce dracu' se întâmplă aici?

— Ce faceți?

Se întoarse din nou și abia zări puțin mai în spate, unde Peter the Fireman era întins pe podea, doi ofițeri de poliție în uniforme. Unul din ei își duse mâna la armă și, fără să o scoată din toc, deschise doar catarama.

— Ni s-a raportat o crimă? întrebă unul dintre polițiștii în uniformă.

Apoi, fără să mai aștepte răspuns, probabil că văzu o parte din sângele de pe coridor, pentru că merse înainte, pe lângă cabinetul asistentelor, la

debara. Francis îl urmări pe polițist cu privirea și-l văzu oprindu-se afară, la ușa debaralei. Însă, spre deosebire de gardienii spitalului, polițistul nu spuse nimic. Pur și simplu se holbă, rămase cu privirea fixă, cam așa cum rămâneau atâția dintre pacienții spitalului, care se uitau în spațiul din fața lor și vedeau ce voiau ei să vadă sau ce aveau nevoie să vadă, dar ceva ce nu era de fapt în fața lor.

O clipă, păru că lucrurile se întâmplă și repede, și încet în același timp. Lui Francis i se părea că, nu se știe cum, pierduse legătura cu noaptea aceea și că procesiunea orelor întunecate de după miezul nopții fusese întreruptă și aruncată la întâmplare, în altă ordine. În scurt timp, fu condus într-o cameră pentru tratamente de pe coridorul unde legiștii își aranjau lucrurile, iar fotografii foloseau din plin aparatele foto. De fiecare dată, blițul aparatelor foto era ca un fulger străpungând linia îndepărtată a orizontului și făcea ca țipetele și agitația din dormitoarele încuiate să se dubleze. La început, fu trântit pe un scaun, fără nicio ceremonie sau act de politețe, de către gardianul cel mărunțel și lăsat acolo singur. Apoi doi detectivi în haine civile și doctorul Gulptilil intrară să-l vadă după câteva minute. Era încă în pijama și cu cătușe la mâini și stătea incomod pe un scaun tare de lemn. Francis bănuia că Peter the Fireman trecea prin aceeași experiență într-o încăpere adiacentă, dar nu putea fi sigur de asta. Își dorea să nu trebuiască să-i înfrunte singur pe polițiști.

Cei doi detectivi purtau costume puțin cam șifonate și care nu le veneau bine. Erau tunși scurt și aveau maxilarele încleștate într-o expresie dură, fără niciun fel de blândețe în privire sau în felul în care vorbeau. Aveau aceeași constituție și aceeași înălțime, iar Francis se gândi că probabil îi va confunda, dacă îi va mai întâlni vreodată. Nu le auzi numele, atunci când aceștia se prezentară, pentru că se uita la doctorul Gulptilil căutând

aprobare. Însă doctorul se sprijinea de perete și nu adăugă nimic după ce-i ceru lui Francis să le spună detectivilor adevărul. Unul din cei doi polițiști se duse lângă doctor și se rezemă de perete alături de el, în timp ce celălalt se așeza pe birou în fața lui Francis. Un picior i se bălăbănea în aer, dar polițistul stătea astfel încât i se vedea bine pistolul de oțel ieșind din centură. Bărbatul zâmbea oarecum într-o parte, ceea ce făcea ca aproape orice spunea să pară necinstit.

— Deci, domnule Petrel, întrebă detectivul, de ce vă aflați afară pe coridor după ora stingerii?

Francis ezită, își aminti ce-i spusese Peter the Fireman, și apoi se lansa într-o scurta povestire a felului în care fusese trezit de Lanky, după care îl urmase pe Peter afară pe hol, unde descoperiseră cadavrul lui Short Blond. Detectivul îl aprobă, apoi clătina din cap.

— Ușa dormitorului este încuiată, domnule Petrel. Este încuiata în fiecare noapte.

Detectivul arunca o privire iute spre doctorul Gulptilil, care aprobă dând din cap cu putere.

— În noaptea asta nu era încuiată.

— Nu sunt sigur că te cred.

Francis nu știa ce să răspundă la asta.

Polițistul tăcu, lăsând liniștea să se insinueze în încăpere și făcându-l pe Francis să devină nervos.

— Spuneți-mi, domnule Petrel. Pot să vă spun Francis?

Francis aprobă dând din cap.

— Bine atunci, Franny, ești tânăr. Ai mai făcut vreodată dragoste cu o femeie înainte de noaptea asta?

Francis se lăsă pe spate pe scaun.

— În noaptea asta? întrebă el.

— Da, continuă detectivul. Adică, înainte de seara asta, când ai făcut sex cu asistenta, ai mai avut vreo relație cu altă fată?

Francis era de-a dreptul confuz. Vocile îi tunau în urechi, țipând tot felul de mesaje contradictorii.

Se uită la doctorul Gulptilil, încercând să-și dea seama dacă acesta îi vede tumultul. Însă doctorul se mutase în umbră, iar Francis nu putea să-i zărească fața.

— Nu, răspunse Francis cu o voce ezitantă.

— Nu, ce? Niciodată? Un tânăr arătos ca tine? Trebuie să fi fost foarte frustrant. Mai ales atunci când ai fost respins, pun pariu. Iar asistenta asta nu era cu mult mai în vârsta decât tine, așa-i? Trebuie să te fi enervat foarte tare când te-a respins.

— Nu, spuse Francis din nou. Nu este așa.

— Nu te-a respins?

— Nu, nu, nu, zise Francis.

— Vrei să-mi spui că a fost de acord să faceți sex și apoi s-a sinucis?

— Nu, repetă el. Tot ce spuneți este greșit.

— Da. Sigur. Detectivul se uita la partenerul sau. Deci ea nu a fost de acord să faceți sex, și atunci ai omorât-o? Așa a fost?

— Nu, din nou este greșit.

— Franny, m-ai zăpăcit de tot. Vrei să spui că ești afară pe coridor, trecând de o ușă încuiată, când nu trebuia să fii acolo, și avem o asistentă violată și ucisa, dar tu doar se întâmpla să fii pe-acolo? N-are niciun sens! Nu crezi că ai putea să ne fii de mai mult ajutor?

— Nu știu, răspunse Francis.

— Ce nu știi? Cum să ne ajuți? Pur și simplu spune-mi ce s-a întâmplat când asistenta te-a refuzat. Cât de greu e asta? Apoi totul va avea sens pentru toată lumea, iar noi putem să încheiem toată treaba în seara asta.

— Da. Sau nu, spuse Francis.

— Atunci, îți mai spun eu cum s-a întâmplat: tu și tovarășul tău v-ați hotărât să vă furișați afară și să-i faceți o mica vizita nocturna asistentei, iar apoi lucrurile nu au mers chiar așa cum le-ați plănuit. Uite ce e, Franny, asculta-mă, bine? Hai să cădem de acord asupra unui lucru, în regula?

— Ce anume? întrebă Francis timid.

Își dădea seama de emoția din voce.

— Să-mi spui numai adevărul, bine?

Francis aprobă dând din cap.

— Bine, spuse detectivul.

Continua apoi cu o voce joasă, blândă, seducătoare, fiecare cuvânt rostit putând fi auzit doar de Francis, de parcă ar fi vorbit amândoi o limbă pe care o cunoșteau numai ei. Celălalt polițist și doctorul Gulp-a-pill parcă s-ar fi evaporat din mica încăpere, în timp ce detectivul continua să vorbească asemenea unei sirene, ademenitor, făcând să pară că singura interpretare posibilă a lucrurilor era a lui.

— Singurul mod în care văd eu că s-au întâmplat lucrurile a fost un pic de accident, hm? Poate că v-a indus în eroare, pe tine și pe celălalt tip. Poate că ați crezut că va fi mai prietenoasă decât s-a dovedit a fi. O mică neînțelegere. Atâta tot. Ați crezut că a vrut să spună ceva, iar ea, ei bine, ea a crezut că spune altceva. Iar apoi lucrurile au scăpat de sub control, corect? Așa că, pe bune, a fost doar un accident, corect? Și uite, Franny, nimeni n-o să te învinovățească chiar atât de tare. Vreau să spun, până la urmă, te afli aici. Și deja ai fost diagnosticat ca fiind puțin nebun, așa că asta e din același film, corect? Acum am înțeles bine, Franny?

Francis inspiră adânc.

— Nici pe departe, spuse el dintr-o răsuflare.

O clipă se întrebă dacă faptul că neagă tonul persuasiv al detectivului nu este cumva cea mai mare dovadă de curaj din toată viața lui.

Detectivul se ridică rapid, scutură o dată din cap și se uită la partenerul lui. Acesta traversă încăperea dintr-un singur pas, lovind cu putere cu pumnul în masă și coborându-și brusc fața lângă a lui Francis, astfel încât, când vorbi, îl stropi cu salivă.

— La naiba! Ciudatu' dracului ce ești! Ai omorât-o, și noi știm asta! Nu ne mai freca și

spune-ne adevărul, că altfel de bat de scot untu' din tine!

Francis se dădu înapoi, împingând scaunul, în încercarea de a câștiga puțin spațiu, dar detectivul îl apucă de cămașă și-l trase în față. În aceeași mișcare, îi apăsă capul în jos, lovindu-l de masă și ametindu-l. Când se ridică din nou, Francis simți gust de sânge pe buze și-și dădu seama că nasul îi sângerează. Scutură capul, încercând să-și vină în fire, dar imediat se trezi izbit puternic de o palmă peste față. Durerea îi cuprinse toată fața și izbucni și în spatele ochilor, și apoi, aproape în același timp, tânărul simți că-și pierde echilibrul și căzu pe podea. Se simțea ametit și dezorientat și își dorea să vină cineva sau ceva să-l ajute.

Detectivul îl apucă, îl ridică de parcă ar fi fost un copil și-l trânti înapoi pe scaun.

— Acum, la dracu', spune-ne adevărul!

Ridică pumnul, pregătindu-se să-l lovească din nou pe Francis, dar așteptă răspunsul acestuia.

Loviturile parcă i-ar fi risipit toate vocile din minte. Țipau avertizări din locuri adânc ascunse în el, greu de auzit și greu de înțeles. Parcă se afla în fundul unei încăperi pline de oameni ciudați și necunoscuți, care vorbeau limbi diferite.

— Spune-mi! repetă detectivul.

Francis nu răspunse. În schimb, se ținu de scaun și se pregăti pentru altă lovitură. Detectivul ridică mâna, apoi se opri. Scoase un mârâit de resemnare și păși în spate. Primul detectiv se apropie.

— Franny, Franny, spuse el blând. De ce îl enervezi așa de tare pe prietenul meu? Nu poți să lămurești chestia asta chiar acum, ca să putem merge cu toții acasă și să ne culcăm? Iar lucrurile să revină la normal? Sau, continuă el zâmbind, ceea ce este considerat normal pe-aici. Se aplecă înainte și-și coborî vocea conspirativ. Știi ce se întâmpla în acest moment alături?

Francis scutură din cap.

— Amicul tău, celălalt tip care a fost la petrecere în seara asta, te dă în gât. Asta se întâmplă.

— Mă dă în gât? întrebă Francis.

— Dă vina pe tine pentru tot ce s-a întâmplat. Le spune celorlalți detectivi că a fost ideea ta și că tu ești cel care a comis violul și crima, iar el doar s-a uitat. Le spune că a încercat să te oprească, dar ca n-ai vrut să-l asculți. Dă vina pe tine pentru toată porcăria asta.

Francis se gândi puțin la asta, apoi scutură din cap. Sugestia detectivului i se părea la fel de nebunească și de imposibilă ca tot ce se întâmplase în noaptea asta și nu credea nicio iotă. Își trecu limba peste buze și simți gustul sărat al sângelui.

— V-am spus, zise el încet. V-am spus ceea ce știu.

Primul detectiv făcu o grimasă, ca și cum acest răspuns nu era absolut inacceptabil, și făcu un mic semn cu mâna spre partenerul lui cel nervos. Al doilea detectiv păși înainte, coborându-și fața astfel încât să privească direct în ochii lui Francis. Tânărul se chirci, în așteptarea altei lovituri, incapabil să se miște ca să se apere. Vulnerabilitatea lui era totală, închise și strânse ochii.

Dar, înainte să sosească lovitura, auzi ușa deschizându-se.

Întreruperea imprima activității din acea încăpere un fel de mișcare ciudată, derulată cu încetinitorul. Francis zări un ofițer de poliție în uniformă în pragul ușii și pe amândoi detectivii aplecați să discute cu el cu voce joasă. După o clipă, scena deveni mai animata, deși tonurile rămaseră joase, și lui Francis îi era imposibil să audă ce spun. După câteva secunde, primul detectiv scutură din cap și căscă, scoțând un ușor sunet de dezgust, apoi se întoarse spre Francis.

— Hei, Franny băiete, spune-mi, tipul care zici că te-a trezit, tipul despre care ne-ai spus la

începutul scurtei noastre conversații, înainte să ieși pe coridor, e același tip care a atacat-o pe asistentă mai devreme în seara asta, la cina? Și s-a repezit la ea de fața cu toată lumea din clădirea asta?

Francis aprobă.

Detectivul își dădu ochii peste cap și făcu un semn de resemnare.

— Căcat! se răsti el. Ne pierdem vremea aici. Se întoarse spre doctorul Gulptilil, care stătea tot în umbră, și-l întrebă nervos: De ce dracu' nu ne-ați spus despre asta mai devreme? Toată lumea de aici și-a pierdut mințile?

Gulp-a-pill nu răspunse.

— Mai e ceva al dracului de important de care nu ne-ați informat, doctore?

Gulp-a-pill clătină din cap.

— Sigur, remarcă detectivul sarcastic, după care arătă spre Francis. Adu-l și pe el.

Francis fu împins afară pe coridor de un ofițer în uniformă. Aruncă o privire spre dreapta și văzu ca o altă pereche de polițiști ieșise dintr-un birou alăturat cu Peter the Fireman, care prezenta o vânătaie proaspăta lângă ochiul drept, dar care afișa o privire obraznica, mânioasă, care părea că-i ține la distanță, cu dispreț, pe toți polițiștii în egală măsură. Francis își dorea să pară și el la fel de încrezător. Primul detectiv îl apucă deodată pe Francis de braț și-l răsuci puțin, poziționându-l astfel încât să-l vadă pe Lanky, cu cătușe la mâini, flancat de alți doi polițiști. În spatele acestuia, departe pe hol, vreo șase gardieni din paza spitalului îi înghesuiseră într-un colț pe toți ocupanții de parte bărbătească ai primului etaj din clădirea Amherst, departe de locul unde criminaliștii făceau fotografii și măsurători. Doi paramedici ieșiră din spatele polițiștilor, cărând un sac negru pe o targa albă, o targă semănând cu cea pe care sosise Francis la spitalul Western State.

Un murmur colectiv veni dinspre pacienții adunați, când văzură sacul special pentru cadavre.

Câțiva bărbați începură să plângă, iar alții se întoarseră cu spatele, de parcă, dacă refuzau să vadă, ar fi putut să evite înțelegerea celor întâmplate. Alții rămaseră fără nicio expresie pe față, iar câțiva pur și simplu continuară să facă tot ceea ce făceau de obicei, adică să se legene și să dea din cap, mai ales, să danseze sau să se holbeze la pereți. Francis putea auzi niște sunete mormăite, când aceștia vorbeau unii cu alții. Aripa femeilor fusese liniștită, dar, când scoaseră cadavrul afară, cu toate ca femeile erau încuiate, probabil că simțiră ceva, pentru ca zumzetul de la ușă reîncepu, ca bătaia unei tobe însoțind un cortegiu funerar militar. Francis se uită din nou la Lanky, ai cărui ochi păreau înghețați la apariția cadavrului asistentei, când trecură pe lângă el cu targa. În lumina strălucitoare de pe coridor, Francis văzu pete de sânge maroniu pe pijamaua bărbatului înalt.

— Ăsta e tipul care te-a trezit, Franny? întrebă primul detectiv, iar întrebarea lui purta autoritatea unuia obișnuit să preia controlul în orice situație.

Francis aproba dând din cap.

— …Și, după ce te-a trezit, tu ai ieșit pe coridor, unde ai găsit-o pe asistentă deja moarta, corect? Apoi ai chemat paza, corect?

Din nou, Francis aproba dând din cap. Detectivul se uita la polițiștii care stăteau lângă Peter the Fireman, care și ei dădeau din cap aprobator. Unul din ei răspunse unei întrebări nerostite:

— Asta ne-a zis și individul ăsta.

Lanky dârdâia. Fața îi era palidă, iar buza de jos îi tremura de teamă. Se uita în jos la cătușele cu care era legat, apoi își încrucișa degetele de la mâini, ca și cum s-ar fi rugat. Se uită insistent la Francis și la Peter.

— C-Bird, spuse el, cu voce tremurândă, ținându-și mâinile împreunate ca un credincios la biserică. Spune-le despre Angel[19]. Spune-le despre

Angel, care a venit în mijlocul nopții și mi-a spus că a avut el grijă de rău. Suntem salvați acum, spune-le, te rog, C-Bird.

Vocea lui căpătase un ton pierit de rugăciune, de parcă fiecare cuvânt rostit îl arunca și mai tare pe culmile disperării.

Detectivul strigă însă brusc la Lanky, care se chirci, parcă lovit de forța întrebării aruncate spre el asemenea unei sulițe sau săgeți ascuțite.

— Cum a ajuns sângele ala pe cămașa ta? Cum a ajuns sângele asistentei pe mâinile tale?

Lanky se uită în jos la degete și scutură din cap.

— Nu știu, răspunse el. Poate mi l-a adus Angel?

În timp ce răspundea, un ofițer în uniformă se ivi pe coridor, ținând în mână o pungă mică de plastic. La început, Francis nu văzu ce conținea, dar, pe măsură ce polițistul de apropia, recunoscu boneta micuță pe care o purtau adesea asistentele spitalului. Doar că aceasta părea șifonată, iar marginile erau pătate la fel cum era și cămașa lui Lanky. Ofițerul în uniformă trase concluzia:

— Se pare că a încercat să păstreze un suvenir. Am găsit asta sub salteaua lui.

— Ai găsit cuțitul? îl întreba detectivul pe polițist.

Polițistul scutură din cap.

— Dar amprentele?

Din nou, un răspuns negativ din partea ofițerului în uniforma.

Detectivul se gândi o clipă, cântărind lucrurile, apoi se întoarse brusc cu fața la pacientul cel înalt, Lanky, care continua să se retragă spre perete, încercuit de ofițeri, toți mai mici de înălțime decât el, dar părând, în acea clipă, mult mai mari.

— De unde ai boneta asta? îl întrebă detectivul.

Lanky scutură din cap.

— Nu știu, nu știu, se plânse el. Nu am luat-o eu.

— Era sub salteaua ta. De ce ai pus-o acolo?

— N-am pus-o. N-am pus-o.

— Nu are mare importanță, răspunse detectivul, ridicând din umeri. Avem deja mai mult decât ne trebuie. Cineva să-i citească drepturile. Plecăm din cuibul ăsta de descreierați chiar acum.

Polițiștii începură să-l împingă pe Lanky pe hol. Francis văzu panica străbătând trupul vlăjganului ca fulgerele. Acesta se contorsiona ca electrocutat, de parcă ar fi călcat pe cărbuni aprinși.

— Nu, vă rog, n-am făcut nimic. Vă rog. Oh, râul, răul este peste tot în jurul nostru, va rog, nu mă luați de aici, asta este casa mea, vă rog!

Lanky plângea de-ți rupea sufletul, iar disperarea lui răsuna pe coridor, în timp ce Francis simțea că propriile cătușe îi sunt desfăcute. Se uită în sus, iar Lanky îi prinse privirea.

— C-Bird, Peter, vă rog, ajutați-mă! strigă el. Francis nu-și imagina să fi auzit vreodată atâta durere în câteva cuvinte. Spuneți-le că a fost Angel. Un înger a venit la mine la miezul nopții. Spuneți-le! Ajutați-mă, vă rog!

Apoi, cu un ultim efort din partea ofițerilor de poliție, Lanky fu împins afară pe ușa principală a clădirii Amherst și înghițit de ceea ce mai rămăsese din acea noapte.

Capitolul 7

Presupun că am dormit puțin în acea noapte, dar nu-mi amintesc să fi închis ochii propriu-zis.

Nu-mi amintesc nici măcar dacă am respirat.

Mă înțepa limba umflată și, chiar după ce m-am spălat puțin, tot mai simțeam gust de sânge unde mă lovise polițistul. Mă dureau și picioarele de la bastonul cu care mă lovise gardianul și mi se învârtea capul de tot ce văzusem. N-are nicio importanța câți ani au trecut de la acea noapte sau câte zile s-au transformat în zeci de ani de-atunci. Încă mai simt durerea de pe urma întâlnirii cu autoritățile care au crezut – chiar și numai pentru scurt timp – ca eu aș fi criminalul. Când mă întindeam pe patul tare, îmi era greu să fac legătura între Short Blond, cea care fusese în viața mai devreme, în acea zi, și trupul însângerat care fusese luat de acolo într-un sac închis cu fermoar, apoi aruncat probabil pe o masă rece metalică, în așteptarea medicului legist care să-i facă autopsia. La fel de greu îmi este și azi. E ca și cum ar fi două entități distincte, doua lumi diferite, având doar o foarte mica sau chiar nicio legătură una cu alta.

Amintirea mea este clară: am rămas nemișcat în întuneric, simțind apăsarea fiecărei secunde care trecea, conștient că toți ocupanții dormitorului erau neliniștiți; zgomotele obișnuite ale celor care avea somnul agitat erau amuțite de nervozitatea și de tensiunea care parcă se așeza peste încăpere ca un nou strat de vopsea. În jurul meu, oamenii se foiau și se răsuceau, în ciuda unei noi doze de medicamente care le fusese administrată înainte de a fi mânați cu toții înapoi în dormitor. Liniște obținută prin acțiunea chimică. Cel puțin, asta doreau Gulp-a-pill, domnul Evil și ceilalți, însă toate temerile și neliniștile create în acea noapte erau cu mult peste capacitatea medicamentelor de

a le alunga. Ne răsuceam neliniștiți în așternut, gemeam și ne văităm, plângeam și suspinam, plini de presentimente rele. Tuturor ne era frică de noaptea care mai rămăsese și la fel de frică de ceea ce avea să aducă dimineața.

Unul lipsea, desigur. Faptul că l-au răpit pe Lanky atât de brusc dintre noi, din micuța comunitate pe care o constituia casa de nebuni, lăsase parcă o umbră în urmă. De când sosisem în clădirea Amherst, unul sau doi dintre cei bătrâni și infirmi muriseră de ceea ce se numeau „cauze naturale", dar care ar fi putut mai bine să fie redate prin cuvintele „neglijență" sau „abandon". Foarte rar și doar în mod miraculos era externat cineva căruia îi mai rămăsese ceva viață de trăit. Mult mai des se întâmpla ca gardienii să ia pe vreunul mai disperat sau care își pierduse controlul și care țipa întruna și să-l ducă într-una dintre celulele de izolare de la etajul superior. Dar se întorceau în vreo două zile, cu doza de medicamente crescută, cu mișcările tremurate și cu colțul gurii și al ochilor tresărind mai des decât înainte. Așa că disparițiile nu erau neobișnuite. Însă maniera în care fusese luat Lanky de lângă noi era ceva neobișnuit, iar asta era ceea ce ne provoca emoții, în timp ce urmăream primele raze de lumină strecurându-se printre gratiile ferestrelor.

Mi-am făcut două sendvișuri calde cu brânză, mi-am umplut un pahar cam murdar cu apă de la robinet și m-am sprijinit de masa de la bucătărie, mestecând. O țigară uitată fumega într-o scrumieră la câțiva metri, iar eu priveam cum fumul se ridica prin aerul stătut din încăpere.

Peter the Fireman fuma.

Am mai luat o gura din sendviș, apoi o înghițitură din paharul cu apă. Când m-am uitat în cameră, el stătea acolo. S-a aplecat după chiștocul de la țigara mea și l-a dus la buze.

— Ah, în spital puteai să fumezi fără să te simți vinovat, spuse el viclean. Adică, ce era mai rău: să

riști să te îmbolnăvești de cancer sau să fii nebun?

— Peter, am spus eu zâmbind. Nu te-am văzut de secole!

— Ți-a fost dor de mine, C-Bird?

Am dat din cap că da. El a ridicat din umeri, ca pentru a se scuza.

— Arăți bine, C-Bird. Poate puțin cam slab, dar parcă n-ai îmbătrânit deloc. Apoi suflă cu indiferență câteva inele de fum și începu să se uite împrejur, prin cameră. Deci asta e locuința ta? Nu e rea deloc. Văd că lucrurile merg bine.

— Nu știu dacă pot să spun că merg exact bine. Probabil că merg cât se poate de bine.

— Așa este. Asta era neobișnuit atunci când erai nebun, nu-i așa, C-Bird? Așteptările noastre s-au schimbat și s-au transformat. Lucrurile obișnuite, cum ar fi să mergi la slujbă, sau să ai o familie, sau să mergi la meciurile din liga copiilor în după-amiezile plăcute, toate acele lucruri au devenit greu de îndeplinit. Așa că ne-am restructurat, corect? Ne-am renovat, și refăcut, și reorientat pe noi înșine.

Am mormăit:

— Da, așa este. Și faptul de a deține o canapea. Asta e mare realizare.

Peter își lăsă capul pe spate, râzând.

— Deținerea unei canapele și calea spre sănătatea mintală. Suna ca unul dintre studiile la care lucra tot timpul domnul Evil pentru doctoratul lui care n-a mai fost publicat niciodată.

Peter continuă să se uite împrejur.

— Ai prieteni?

Am clătinat din cap.

— Nu prea.

— Mai auzi voci?

— Puțin, uneori. Doar ecouri, de fapt. Ecouri sau șoapte. Pilulele pe care mi le dau tot timpul au redus la tăcere scandalul pe care obișnuiau să-l facă.

— Medicamentele nu-s chiar atât de rele, opina Peter, făcând cu ochiul, de vreme ce mă aflu aici.

Așa era.

Peter se mută în ușa de la bucătărie și se uită la peretele plin de scrisul lui Francis. Se deplasa cu aceeași grație atletică, un fel de control extrem de bine definit asupra propriilor mișcări, de care îmi aduceam aminte din timpul petrecut în plimbări pe coridoarele și prin încăperile din clădirea Amherst. Mersul nesigur sau împiedicat nu erau pentru Peter the Fireman. Arăta exact ca în urmă cu douăzeci de ani, cu excepția faptului că șapca de baseball cu Red Sox, pe care o purta adesea cu spatele în față pe-atunci, era acum îndesată în buzunarul din spate al blugilor. Dar părul îl avea încă bogat și lung, iar zâmbetul era exact așa cum mi-l aminteam – râdea de parcă tocmai ar fi auzit o glumă bună și încă se mai gândea la ea.

— Cum merge povestea? a întrebat el.

— Încep să-mi amintesc.

Vru să spună ceva, dar se opri și se uită fix la coloanele de cuvinte scrijelite pe perete.

— Ce le-ai spus despre mine? întrebă el.

— Nu destul, am zis eu. Dar probabil că și-au dat singuri seama că n-ai fost niciodată nebun. Nu auzeai voci, nu aveai halucinații, nici credințe ciudate sau gânduri senzaționale. Cel puțin, nu erai nebun ca Lanky, sau ca Napoleon, sau ca Cleo, sau ca oricare dintre ceilalți. Sau chiar ca mine.

Peter schiță un zâmbet timid.

— Un flăcău, bun catolic, dintr-o familie irlandeză din Dorchester, la a doua generație. Un tată care bea prea mult sâmbătă seara și o mamă care credea în democrați și în puterea rugăciunii. Funcționari, profesori de școală generală, polițiști și soldați. Prezență la fiecare liturghie de duminică, urmată de o oră de catehism. O adunătură de băieți de altar. Fetele învățau să danseze step și cântau în cor. Băieții mergeau la Liceul Latin și jucau fotbal. Când a venit vremea

recrutării, am semnat imediat. Nu ne întârzia pe noi o facultate. Și nici n-am apucat să fim nebuni. Cel puțin, nu cu exactitate. Nu în felul acela ușor de diagnosticat, bine definit, care îi plăcea lui Gulp-a-pill, în care putea să-ți caute problema mintală în *Manualul de diagnostic și statistică* și să citească exact ce fel de plan de tratament să vă aplice. Nu, în familia mea trebuia să fii special. Sau excentric. Sau poate puțin ciudat, sau puțin sărit de pe fix, sau ieșit din comun, sau diferit.

— Dar nici măcar nu erai chiar atât de special, Peter, am replicat eu.

El a izbucnit în râs, amuzat.

— Un pompier care dă foc în mod deliberat? În biserica în care a fost botezat? Cum ai numi asta? Cel puțin ciudat, nu? Puțin mai mult decât o simpla ciudățenie, nu crezi?

N-am răspuns. În schimb, l-am privit plimbându-se prin micul meu apartament. Chiar dacă nu era de fapt acolo, tot era bine că-mi ținea cineva companie.

— Știi ce mă deranja câteodată, C-Bird?

— Ce?

— Au fost atâtea momente în viața mea care ar fi trebuit să mă înnebunească, momente clare, vreau să spun, nu ascunse, momente cu-adevărat îngrozitoare, care ar fi trebuit să contribuie la transformarea mea într-un nebun cu acte în regulă. Momente când creșteam. Momente de război. Momente de moarte. Momente de mânie. Și totuși, singurul moment care a avut sens cel mai mult, care a fost cel mai clar a fost cel care m-a adus la spital. A tăcut, continuând să-mi cerceteze peretele. Apoi a adăugat, cu voce joasă: Când abia împlinisem nouă ani, fratele meu a murit. El era cel mai apropiat de vârsta mea, ni se spunea gemenii irlandezi. Dar parul lui era mult mai rar decât al meu, iar pielea îi era mai palida, ca și cum ar fi fost mai subțire decât a mea. Iar eu puteam să alerg, să sar, să fac sport, să stau afară în aer liber

toată ziua, iar el abia dacă putea respira. Avea astm și probleme cu rinichii, care funcționau foarte prost. Dumnezeu a vrut ca el să fie special în felul acesta, sau cel puțin așa mi s-a spus. De ce hotărâse Dumnezeu așa, asta nu înțelesesem niciodată. Așa ca eram noi doi, de nouă și, respectiv, zece ani, și amândoi știam ca el era pe moarte, dar nu avea nicio importanța pentru noi, tot râdeam, și făceam glume, și aveam toate acele mici secrete pe care frații le împărtășesc între ei. În ziua în care l-au dus la spital pentru ultima oară, el mi-a spus că eu va trebui să fiu bărbatul pentru amândoi. Voiam așa de mult să-l ajut. I-am spus mamei ca-i dau lui Billy plămânul meu drept și inima mea, iar doctorii pot să mi-o dea pe a lui, și doar facem schimb o vreme. Dar, desigur, nu au vrut să facă asta.

Ascultam, și nu l-am întrerupt pe Peter, pentru că, în timp ce vorbea, se apropia de perete, acolo unde începusem să scriu povestea, însă nu citea cuvintele scrijelite acolo, ci îmi spunea propria poveste. Trase un fum din țigara și apoi continuă să vorbească încetișor.

— În Vietnam, C-Bird, ți-am spus despre iscoada care a fost ucisa?

— Da, Peter. Mi-ai spus.

— Ar trebui să pui și asta în ceea ce scrii. Despre iscoadă și despre fratele meu care a murit tânăr. Cred ca fac parte din aceeași poveste.

— O să trebuiască să le spun și despre nepotul tău, și despre foc.

El dădu din cap, încuviințând.

— Știam că trebuie. Dar nu încă. Spune-le acum doar despre iscoadă. Știi ce-mi amintesc cel mai bine despre acea zi? Că era al dracului de cald! Nu cald așa cum știi tu ori cum știu eu sau oricine altcineva care a crescut în New England. Cunoșteam caidurile fierbinți din august, când erau zile caniculare, iar noi mergeam și înotam în port. Asta era o căldură groaznica, bolnăvicioasa, care

părea otrăvită. Ne strecuram ca șerpii printre tufișuri, iar soarele ne bătea drept în creștetul capului. Îmi simțeam ranița în spate așa de grea, de parcă ar fi cuprins tot ce aș fi avut nevoie vreodată. Băieții răi aveau o politica simplă pentru trăgătorii lor de elită, înțelegi. Împușcă-l pe tipul din fața și doboară-l. Rânește-l, dacă poți. Țintește la picioare, nu la cap. La zgomotul de împușcături toți se feresc, cu excepția medicului, înțelegi, iar acesta eram eu. Medicul se ducea după cel rănit. De fiecare dată. Știi, la instrucție ne-au spus să nu ne riscam viața prostește, dar mereu ne duceam. Iar atunci trăgătorii de elită încercau să-l doboare pe medic, pentru că el era singurul din tot plutonul căruia toți îi erau îndatorați, iar asta îi aducea pe toți ceilalți în vizor, care încercau să ajungă la medic. Un proces incredibil de simplu. O singura împușcătură îți oferă posibilitatea de a omorî mai mulți. Deci asta s-a întâmplat în acea zi, au împușcat iscoada, iar eu l-am auzit pe nefericit strigându-mă. Însă conducătorul plutonului și încă doi tipi mă țineau. Mai aveam puțin. Mai puțin de două săptămâni până la lăsarea la vatră. Așa că, în schimb, l-am auzit suferind până a murit. Și așa s-a raportat mai târziu la bază, făcându-se să pară că a fost ceva inevitabil. Doar că nu era adevărat. M-au ținut, iar eu m-am luptat, și m-am plâns, și i-am rugat, însă tot timpul am știut că, dacă aș fi vrut, aș fi putut să mă eliberez. Că aș fi putut să mă duc după el, tot ce trebuia era să depun un pic mai mult efort. Iar asta este exact ce nu am făcut: încă puțin efort. Acea sforțare în plus. Așa că, în schimb, am jucat această mica șarada în jungla, în timp ce un om murea. Era genul de situație în care ceea ce este corect și drept este fatal. Nu m-am dus, și nimeni nu m-a învinovățit, iar eu am supraviețuit și m-am dus acasă la Dorchester, iar iscoada a murit. Nici măcar nu l-am cunoscut prea bine. Era în plutonul nostru de mai puțin de o lună. Adică, nu era ca și cum aș fi asistat, fără să fac nimic, la

moartea unui prieten, C-Bird. Era doar cineva care a fost acolo, iar apoi a strigat după ajutor și a continuat să strige până când nu a mai putut, pentru că a murit.

— Poate că n-ar fi trăit, chiar dacă ai fi ajuns la el.

Peter dădu din cap, zâmbind.

— Sigur. Corect. Și eu mi-am spus asta. Oftă. Toată viața am avut coșmaruri despre oameni care mă chemau să-i ajut. Iar eu nu mă duceam.

— Dar ai devenit pompier…

— Cel mai ușor mod de a te pocăi, C-Bird. Toată lumea îi iubește pe pompieri.

Peter dispăru treptat din fața ochilor mei. Se făcuse deja mijlocul dimineții, îmi aminteam, înainte de a putea să stăm de vorba. Clădirea Amherst era invadata de lumina soarelui care își croia drum prin duhoarea persistentă de moarte violenta. Pereții albi parcă străluceau. Pacienții se plimbau de colo-colo, ocupându-se cu amețeala și împleticeala obișnuită, dar puțin mai precauți. Se mișcau cu grija, pentru că noi toți, în nebunia noastră, știam că se întâmplase ceva și simțeam că ceva se mai întâmpla încă. M-am uitat împrejur și mi-am găsit creionul.

* * *

Se făcuse deja mijlocul dimineții până când Francis apucă să stea de vorbă cu Peter the Fireman. Un soare înșelător, strălucitor, de primăvară se insinuase pe ferestre și prin grilajul metalic, trimițând explozii de lumină pe coridoare și reflectându-se pe podeaua care fusese curățată de orice urmă de crimă. Însă o rămășiță a morții persista încă în aerul statut al spitalului; pacienții se deplasau singuri sau în mici grupuri, evitând în liniște locurile unde crima își pusese amprenta. Nimeni nu călca în locurile unde fuseseră petele pe care le lăsase sângele asistentei. Toată lumea ocolea debaraua respectiva, ca și cum, dacă s-ar fi apropiat prea mult de locul crimei, ar fi putut să

atragă, cumva, ceva din râul acela asupra lor. Vocile erau camuflate, conversațiile – surde. Pacienții se mișcau puțin mai încet, de parcă saloanele spitalului se transformaseră în biserica. Chiar și mirajele care-i chinuiau pe atâția pacienți păreau amuțite, ca și cum măcar o dată în viață ocupau locul de pe bancheta din spate, lăsând scaunul din fața unei nebunii mult mai reale și mai înfricoșătoare.

Cu toate acestea, Peter rămăsese pe coridor, rezemat de perete, cu ochii țintă la debara. Din când în când, măsura cu privirea distanța dintre locul în care fusese descoperit cadavrul asistentei și locul în care fusese atacată, în împrejmuirea de sârmă a cabinetului asistentelor de la mijlocul holului.

Francis se duse încet spre el.

— Ce e? întrebă el cu voce joasă.

Peter the Fireman își mușca ușor buzele, concentrându-se.

— Spune-mi, C-Bird, ție ți se pare că are sens ceva din toate astea?

Francis vru să răspundă, dar apoi se răzgândi. Se rezemă și el de perete lângă Fireman și începu să se uite în aceeași direcție. După o clipă, spuse:

— E ca și cum ai citi mai întâi ultimul capitol dintr-o carte.

Peter zâmbi și dădu din cap.

— Cum așa?

— Pai, îl lămuri Francis încet, totul se întâmplă de-a-ndăratelea. De fapt, nu invers, ci ca într-o oglindă, dar ca și cum ni s-ar fi spus concluziile, dar nu și cum s-a ajuns acolo.

— Continuă, C-Bird.

Francis simțea un fel de energie, pentru că imaginația îi fremăta agitată, de ceea ce văzuse în noaptea precedentă. În sinea lui, auzea un cor de aprobări și încurajări.

— Mă deranjează unele lucruri, spuse el. Pur și simplu, nu înțeleg unele lucruri.

— Spune-mi unele dintre aceste lucruri, îi ceru Peter.

— Păi, Lanky, în primul rând. De ce ar fi vrut s-o omoare pe Short Blond?

— Credea că ea este râul. A încercat s-o atace în sala de mese mai devreme.

— Da, și apoi i-au făcut o injecție, care ar fi trebuit să-l calmeze.

— Dar nu l-a calmat.

Francis scutura din cap.

— Ba cred că da. Nu complet, dar l-a calmat. Când mi-au făcut mie o injecție din asta, m-am simțit ca și cum aș fi avut toți mușchii corpului ferfeniță, încât abia de mai aveam energie să ridic pleoapele și să mă uit la lumea din jurul meu. Chiar dacă nu i-au dat lui Lanky o doză suficienta, ceva-ceva trebuie să-și fi făcut efectul, cred. Iar pentru a o omorî pe Short Blond ar fi avut nevoie de putere. Și de energie. Și de mult mai multe, presupun.

— Mai multe?

— Ar fi avut nevoie de un motiv, răspunse Francis.

— Continua, îl îndemna Peter, dând din cap a aprobare.

— Pai, cum iese Lanky din dormitor? Întotdeauna este încuiat. Și chiar dacă ar fi reușit să descuie ușa dormitorului, unde sunt cheile? Și de ce, dacă într-adevăr a ieșit, de ce ar fi dus-o pe Short Blond în debara? Vreau să spun, cum ar fi făcut asta? Și apoi, de ce ar – Francis ezita, alegându-și cuvintele – *ataca-o?* Și ar lăsa-o așa cum a lăsat-o?

— Avea sângele ei pe haine. Boneta ei a fost găsită sub salteaua patului lui, contracara Peter cu vocea flegmatica a unui polițist care trage concluziile unei anchete.

Francis scutura din cap.

— Nu înțeleg asta. Boneta aia. Dar nu și cuțitul pe care l-a folosit ca s-o omoare?

Peter își coborî vocea.

— Ce ne-a spus Lanky, atunci când ne-a trezit?

— A spus că un înger a venit la el și l-a îmbrățișat.

Amândoi tăcură. Francis încerca să-și imagineze senzația îngerului venit să-l trezească pe Lanky din somnul lui agitat.

— Am crezut că a inventat asta. Am crezut că doar își imaginase.

— Și eu la fel, spuse Peter. Dar acum, nu mai știu.

Începu să se uite din nou la debara. Francis făcu același lucru. Cu cât se uita mai mult, cu atât se apropia de moment, își dădu seama că aproape putea să vadă ultimele clipe ale lui Short Blond. Probabil că Peter observă, pentru că și el păli.

— Nu vreau să cred că Lanky putea să facă asta, spuse el. Nu pare deloc genul lui. Chiar și în cel mai rău caz, iar ieri într-adevăr era extrem de speriat, și tot nu pare genul lui. Lanky arăta cu degetul, și striga, și era gălăgios. Dar nu cred că ar fi omorât pe cineva. Cu siguranță, nu ar fi omorât în stilul de asasinat ascuns, pe tăcute.

— Spunea că râul trebuie să fie distrus. O spunea tare, în fața tuturor.

Peter aprobă dând din cap, însă în vocea lui se citea dezaprobarea.

— Crezi că putea să omoare pe cineva, C-Bird?

— Nu știu. Într-un fel, cred că, în anumite circumstanțe, oricine poate fi criminal. Dar presupun numai. N-am văzut un criminal până acum.

Această replică îl făcu pe Peter să zâmbească.

— Păi, mă cunoști pe mine, spuse el. Dar cred că trebuie să mai cunoaștem și altul.

— Un alt criminal?

— Pe Angel, îi explică Peter.

Cu puțin timp înainte de ședința de grup din după-amiaza următoare, Peter fu abordat de

Napoleon. Mărunțelul era foarte tulburat, părea nehotărât și plin de îndoieli. Se bâlbâia puțin, iar cuvintele parcă-i rămâneau atârnate de vârful limbii, ezitând să iasă, de teamă că nu vor fi receptate așa cum ar trebui. Avea cel mai curios impediment de vorbire, pentru ca atunci când se lansa în povești din istorie, mai ales în acelea legate de porecla lui, era mult mai clar și mai fluent. Problema, pentru cel care îl asculta, era să separe cele două elemente disparate, gândurile despre acea zi de speculațiile despre evenimente care au avut loc cu mai bine de 150 de ani în urmă.

— C-Bird, întreba Napoleon, cu agitația lui obișnuită.

— Ce este, Nappy? răspunse Francis.

Se aflau pe lângă camera de zi, fără să facă nimic propriu-zis, ci doar își cântăreau propriile gânduri, așa cum se întâmpla frecvent cu cei din clădirea Amherst.

— Mă preocupa ceva foarte tare, continua Napoleon.

— Multe îi preocupă pe toți, îi răspunse Francis.

Napoleon își trecu mâinile peste obrajii bucălați.

— Știai că niciun general nu este considerat mai strălucit decât Bonaparte? întrebă Napoleon. Nici Alexandru cel Mare, sau Iulius Caesar, sau George Washington. Adică, el a fost cineva care a modelat lumea cu strălucirea sa.

— Da, știu asta, spuse Francis.

— Dar ceea ce nu înțeleg este de ce, când este atât de unanim acceptat ca un om de geniu, toată lumea își amintește doar înfrângerile lui?

— Îmi pare rău, zise Francis.

— Înfrângerile. Moscova, Trafalgar, Waterloo.

— Nu știu dacă pot să-ți răspund la întrebarea asta, Nappy… începu Francis.

— Mă preocupa cu adevărat, adăugă el repede. Adică, de ce își aduce lumea aminte de noi doar pentru eșecuri? De ce înfrângerile și retragerile înseamnă mai mult decât victoriile? Crezi că Gulp-

a-pill și domnul Evil vorbesc vreodată despre progresele pe care le facem la terapiile de grup sau în urma administrării medicamentelor? Eu nu prea cred. Cred că vorbesc doar despre obstacole, și greșeli, și toate semnele astea mărunte care arata că locul nostru este tot aici, în loc de indicațiile că suntem mai bine și ca poate, doar poate, trebuie să mergem acasă.

Francis încuviința din cap. Ce spunea Napoleon avea sens.

Însă mărunțelul continuă, iar ezitarea și bâlbâială îi dispărură:

— Vreau să spun, Napoleon a refăcut harta Europei cu victoriile lui. Ar trebui să fie ținut minte pentru asta. Chiar mă enervează…

— Nu cred că ai ce să faci în legătură cu asta… începu Francis, dar fu imediat întrerupt de tipul scund, care se apropie mai mult de el și-și coborî vocea:

— Mă enervează felul în care Gulp-a-pill și domnul Evil mă tratează pe mine și toate aceste chestiuni istorice care sunt atât de importante, încât azi-noapte abia dacă am putut să dorm…

Afirmația asta îi atrase atenția lui Francis.

— Erai treaz?

— Eram treaz când am auzit pe cineva umblând cu o cheie la ușa de la intrare.

— Ai văzut…

Napoleon scutura din cap.

— Am auzit ușa deschizându-se, știi, patul meu nu-i departe, și am strâns ochii, pentru că se presupunea că trebuie să dormim și nu voiam să creadă cineva ca eu nu dormeam, când trebuia să dorm, și astfel să risc să mi se mărească doza de medicamente. Așa că m-am prefăcut.

— Continuă, îi ceru Francis.

Napoleon își ridica ușor capul din poziția aplecată, în încercarea de a reconstrui ceea ce-și amintea.

— Eram conștient că cineva trece pe lângă patul meu. Și apoi, câteva minute mai târziu, trece din nou, dar spre ieșire. Și am stat cu urechea ciulită, așteptând să aud ușa încuindu-se, dar asta n-am auzit deloc. Apoi, la scurt timp, am întredeschis doar puțin de tot ochii și v-am văzut pe tine și pe Fireman îndreptându-vă spre ieșire. Noi nu avem voie să ieșim noaptea.

Trebuie să fim în paturile noastre și să dormim adânc, așa că m-am speriat când ați trecut pe lângă mine și am încercat să adorm la loc, dar acum îl auzeam pe Lanky vorbind singur, iar asta m-a ținut treaz până când a venit poliția și s-au aprins luminile, iar noi am văzut toate lucrurile groaznice care se întâmplaseră.

— Deci n-ai văzut cealaltă persoana?

— Nu. Nu cred. Era întuneric. Poate ca totuși m-am uitat puțin de tot.

— Și ce ai văzut?

— Un bărbat în alb. Asta-i tot.

— Ai putea să-mi spui cât de înalt era? I-ai văzut fața?

Napoleon scutură din nou din cap.

— Pentru mine, toți sunt înalți, C-Bird. Chiar și tu. Și nu i-am văzut fața. Când a trecut pe lângă patul meu, am strâns din pleoape și mi-am ascuns capul. Îmi amintesc un singur lucru totuși. Părea că zboară. Era tot alb și plutea.

Mărunțelul inspiră adânc.

— Unele dintre cadavre, în timpul retragerii de la Moscova, au înghețat atât de tare, încât pielea a căpătat culoarea gheții care se formează deasupra unui lac. Ca un gri cu alb, și translucid în același timp. Precum ceața. Asta îmi amintesc.

Francis absorbi ce auzise și văzu că domnul Evil trecea prin salonul de zi, dând semnalul pentru ședința lor de grup de după-amiază. Îi văzu și pe Big Black și pe Little Black făcându-și loc printre pacienți. Francis rămase ca lovit de fulger, când

observă că amândoi purtau uniforme de culoare albă.

„Îngeri”, se gândi.

Francis mai avu o conversație scurtă, în timp ce se îndrepta spre ședința de grup. Cleo se opri în fața lui, blocându-i calea pe coridor spre una dintre micile camere de tratament. Se legănă înainte și-napoi pe picioare înainte să vorbească, ca un feribot care acostează la mal.

— C-Bird, spuse ea, crezi că Lanky i-a făcut asta lui Short Blond?

Francis scutura din cap a îndoială.

— Nu mi se pare a fi genul de lucru pe care le-ar face Lanky, spuse el. Mi se pare cu mult mai rău decât ar fi făcut el vreodată.

Cleo inspira și expira rapid. Tot corpul ei mătăhălos se zdruncina.

— Mie mi se părea un om bun. Un pic țicnit, ca noi toți, confuz în legătură cu multe lucruri, uneori, dar un om bun. Nu pot să cred că ar putea să facă un lucru așa de îngrozitor.

— Avea sânge pe cămașa. Și se pare că a ales-o pe Short Blond pentru un motiv, el credea ca este răul, iar asta l-a speriat. Când suntem speriați, facem lucruri neprevăzute. Toți facem asta. De fapt, pun pariu ca aproape toți de aici am făcut ceva atunci când ne-am speriat și de asta am ajuns aici.

Cleo dădu din cap, aprobându-l.

— Dar Lanky părea diferit. Apoi ea scutura din cap. Nu. Nu e corect. El părea la fel. Și noi toți suntem diferiți, și asta am vrut să spun. Era diferit afară, dar aici, înăuntru, era la fel, iar tot ce s-a întâmplat pare ceva din afara…

— Afară?

— Știi tu, prostule. Afara. Ca dincolo.

Cleo făcu un gest larg cu mâna, indicând lumea de dincolo de zidurile spitalului.

Lui Francis i se păru că are sens ce spune Cleo și-i zâmbi.

— Cred că înțeleg unde bați, spuse el.

Cleo se aplecă înainte.

— Azi-noapte s-a întâmplat ceva în dormitorul fetelor. N-am spus nimănui.

— Ce?

— Eram trează. Nu puteam să dorm. Am încercat să reiau toate versurile piesei ca să-mi vină somnul, dar nu a mers, deși de obicei merge. Adică, imaginează-ți. De obicei, când ajung la discursul lui Antonius din actul al II-lea, ochii mei se dau peste cap și sforăi ca un bebeluș, doar că nu știu dacă bebelușii sforăie, pentru că nimeni nu m-a lăsat vreodată să mă apropii de vreunul, ticăloșii – dar asta e altă poveste.

— Deci nici tu nu puteai să dormi.

— Toată lumea dormea.

— Și?

— Am văzut ușa deschizându-se și pe cineva care intră. Nu am auzit cheia în broască, patul meu e pe partea îndepărtată, chiar lângă fereastră, și azi-noapte a fost lună plină, care-mi bătea în cap. Știi că, pe vremuri, oamenii credeau că dacă te culci cu luna pe frunte, te trezești nebun? De aici vine și cuvântul lunatic. Poate că e adevărat, C-Bird. Eu dorm mereu în lumina lunii, și uite că mă fac tot mai nebună și nimeni nu mă mai vrea. Nu am pe nimeni nicăieri care să stea de vorbă cu mine, așa că m-au adus aici. Singură, singurică. Nimeni nu vine în vizită. Nu e cinstit, nu-i așa? Adică cineva, de undeva, ar trebui să vină să mă viziteze. Vreau să spun, cât de greu ar fi? Ticăloșii! Ticăloșii dracului!

— Dar cineva a intrat în dormitorul vostru.

— Ciudat. Da. Cleo se scutură puțin, tremurând. Nimeni nu intră noaptea. Dar în noaptea asta cineva a intrat. Și a stat câteva secunde, iar apoi ușa s-a închis din nou, iar de data asta, pentru că eram cu urechea ciulită, am auzit cheia în broască.

— Crezi că cineva care era treaz mai aproape de ușă a văzut cine era? întrebă Francis.

Cleo făcu o mutră și scutură din cap.

— Deja am întrebat în jur. Discret, știi. Nu. Multă lume dormea. Din cauza medicamentelor, știi. Toți cad imediat ca secerați.

Apoi trăsăturile i se înmuiară, iar Francis văzu cum îi dau lacrimile deodată.

— Îmi *plăcea* Short Blond, spuse ea. Mereu era așa de bună cu mine. Uneori împărțeam versurile, spunea ea partea lui Marcus Antonius sau poate pe a corului. Și îmi *plăcea* și de Lanky. Era un gentleman. Deschidea ușa și le lașa mai întâi pe doamne să intre la cină. Spunea rugăciunea pentru toată masa. Întotdeauna îmi spunea domnișoara Cleo, era așa de politicos și de amabil. Și chiar avea grijă de noi. Ținea răul la distanță. Are sens.

Se șterse la ochi cu o batistă și apoi își suflă nasul.

— Săracul de Lanky. Tot timpul a avut dreptate și nimeni nu l-a ascultat, iar acum uite. Trebuie să găsim o cale să-l ajutam, pentru că, până la urmă, el doar încerca să ne ajute pe noi toți. Ticăloșii! Ticăloșii dracului!

Apoi l-a apucat pe Francis de braț și au mers împreună la ședința de grup.

Domnul Evil aranja scaunele pliante de fier în cerc în camera de tratament. Îi făcu semn lui Francis să ia și el vreo doua din locul unde erau stivuite, sub fereastră. Francis lăsă brațul lui Cleo și traversă încăperea, iar ea se așeză ușor pe unul dintre scaune. Francis luă două scaune și se pregătea să vină cu ele în mijlocul camerei să le desfacă, când o mișcare în curtea spitalului îi atrase atenția. De unde se afla, vedea intrarea principală, poarta mare de fier care era deschisă și aleea care ducea la clădirea administrației. O mașină mare neagră parca în față. Faptul, în sine, nu era chiar atât de neobișnuit; mașini și ambulanțe veneau și plecau toată ziua. Însă aceasta

avea ceva deosebit, Francis nu-și dădea seama ce anume, dar îi atrăgea atenția. Ca și cum ar fi avut un magnet.

Francis văzu mașina oprindu-se. După o clipă, din mașină ieși o femeie înaltă, cu pielea smeadă, cu un pardesiu de ploaie de culoare cafenie aruncat pe umeri. Femeia se opri în picioare și parcă scrută întregul complex spitalicesc, înainte de a urca scările cu un țel precis, într-un mod pe care Francis îl asemănă cu trasul cu arcul la țintă.

Capitolul 8

Se organizau încet de tot și absolut nefiresc. Așa cum observă Francis în sinea lui, nu erau turbulenți sau dezordonați, ca elevii de școala, atunci când li se cere să facă liniște și să fie atenți la vreo lecție plictisitoare. Ci mai degrabă erau neliniștiți și nervoși în același timp. Cu toții dormiseră prea puțin, luaseră prea multe medicamente, avuseseră parte de prea multa excitație mentală, amestecată cu o semnificativa măsură de nesiguranță. O femeie mai în vârstă cu părul gri curgându-i pe umeri într-o cascadă încâlcită tot izbucnea în lacrimi, pe care și le ștergea repede cu mâneca, scutura din cap, zâmbea, spunea că totul este în regulă, pentru ca imediat, după câteva secunde, să izbucnească din nou în plâns. Un bărbat de vârstă mijlocie, un marinar pe o navă de pescuit oceanic, care avea pe antebrat un tatuaj cu o femeie goală, se tot uita pe furiș spre ușa din spatele lui și se foia pe scaun, de parcă se aștepta să se strecoare cineva în încăpere pe ascuns. Cei care se bâlbâiau acum se bâlbâiau și mai tare. Cei care se enervau ușor se cocoțaseră pe scaunele lor, gata să izbucnească. Cei care plângeau ușor parcă acum erau și mai plângăreți. Cei care erau muți se cufundaseră și mai mult în mutenia lor.

Chiar și Peter the Fireman, al cărui calm de obicei domina ședințele, nu prea putea să stea locului, și nu o dată și-a aprins o țigară și a măsurat cu pasul perimetrul grupului. Lui Francis îi amintea de un boxer, în clipele de dinaintea luptei, încălzindu-se în ring, aruncând pumni în dreapta și-n stânga în niște falei imaginare, în timp ce oponentul real aștepta în colțul îndepărtat.

Dacă Francis ar fi fost un veteran al spitalelor de boli mintale, ar fi recunoscut o creștere semnificativă a nivelului de paranoia la colegii săi

pacienți. Era ceva încă nelămurit, ca un ceainic care fierbe mocnit înainte de a da în clocot, dar care în curând avea să înceapă să țiuie în semn că fierbe. Dar era cumva perceptibil, ca un miros urât într-o după-amiază caniculara. Propriile voci îi cereau să fie atent, și îi trebui forța de caracter obișnuită să le facă să amuțească. Își simțea mușchii brațelor și ai stomacului cum se strâng, ca și cum ar fi putut să vină în ajutorul „tendoanelor" mentale de care făcea uz pentru a-și păstră controlul asupra imaginației.

— Cred că astăzi ar trebui să ne ocupam de evenimentele din noaptea trecută, spuse domnul Evans încet.

Purta ochelari de citit, pe care îi lăsase să-i alunece pe nas, așa că se uita pe deasupra lor, iar ochii treceau ca niște săgeți de la un pacient la altul. Evans era unul dintre acei oameni, se gândi Francis, care puteau să afirme ceva care să pară absolut normal – cum ar fi nevoia de a discuta exact despre ce măcina gândurile tuturor celor de față –, dar care în același timp dau impresia că voiau să spună cu totul altceva.

— Se pare că vă preocupa pe toți.

Unul dintre bărbații din grup își trase pe neașteptate cămașa peste cap și își acoperi urechile cu mâinile. Ceilalți se foiră pe scaunele lor. Nimeni nu răspunse imediat, iar tăcerea care se insinua în grup i se părea lui Francis ca vântul care umflă velele unei bărci cu pânze – invizibilă. După o clipă, el tulbura liniștea întrebând:

— Unde-i Lanky? Unde l-au dus? Ce i-au făcut?

Domnul Evans păru ușurat că prima întrebare era atât de ușoară. Se lăsă pe spate pe scaunul metalic și răspunse:

— Lanky a fost dus la închisoarea districtuala. Este ținut într-o celula izolată, sub permanenta observație. Doctorul Gulptilil a fost acolo azi-dimineață ca să se asigure că primește medicamentele potrivite, în dozajele potrivite. Este

bine. Este puțin mai calm decât era înainte de – pauză – *incident.*

Fu nevoie de câteva clipe pentru ca toți cei adunați acolo să înțeleagă această afirmație.

Cleo fu cea care puse următoarea întrebare:

— De ce nu-l aduc înapoi aici? Aici este locul lui. Nu într-o închisoare cu zăbrele, fără lumina soarelui, și probabil la un loc cu o mâna de criminali. Ticăloșii! Violatori și hoți, pun pariu. Și sărmanul Lanky. Pe mâna poliției. Fasciști nenorociți!

— Pentru că a fost acuzat de o infracțiune, replică repede psihologul.

Francis se gândi că-i venea greu să folosească, în acest context, cuvântul crimă.

— Dar nu înțeleg ceva, spuse Peter the Fireman cu o voce destul de joasă încât să-i facă pe toți din încăpere să întoarcă ușor capul spre el. Lanky este în mod evident nebun. Cu toții am văzut cum se chinuia… care este cuvântul pe care vă place să-l folosiți?

— Să decompenseze[20], răspunse domnul Evil înțepat.

— Un cuvânt dat dracului! interveni Cleo, mânioasă. Pur și simplu un cuvânt prostesc, dat dracului și al dracului de complet lipsit de un nenorocit de sens!

— Corect, continuă Peter, înfierbântându-se. Era chiar în mijlocul unui moment important. Vreau să spun, cu toții vedeam acest lucru, vedeam cum e din ce în ce mai rău, și nimeni nu a făcut nimic ca să-l ajute. Așa că a explodat. Și deja se afla aici pentru toate problemele lui, de ce să-l mai acuze? Vreau să spun, nu e asta definiția unuia care nu știe exact ce face?

Evans aprobă dând din cap, dar își și mușcă buza puțin, înainte de a răspunde.

— Asta trebuie să hotărască procurorul districtual. Până atunci, Lanky rămâne acolo unde este…

— Ei bine, eu cred că ar trebui să-l aducă înapoi aici, unde se află prietenii lui, insistă Cleo furioasa. Noi suntem tot ce are pe lume. Nu are niciun fel de familie cu excepția noastră.

Se iscă un murmur general de aprobare.

— Nu putem să facem nimic? întrebă femeia cu părul încâlcit curgându-i pe umeri.

Și acest comentariu iscă aprobarea generală.

— Păi, începu domnul Evil, pe un ton prea puțin convingător, cred că toți ar trebui să ne ocupăm de problemele care ne-au adus aici. Dacă depunem eforturi pentru a ne face mai bine, poate că vom putea găsi o modalitate de a-l ajuta pe Lanky.

Cleo scoase un mârâit de dezgust evident.

— A dracului logoree fără sens! spuse ea. Ticăloși idioți și cretini!

Lui Francis nu îi era chiar clar la cine se referea exact Cleo, dar nici nu contrazise alegerea cuvintelor ei. Cleo avea o capacitate de împărătească de a merge exact la miezul problemei, în cel mai binevoitor și mai imperios mod. Obscenitățile începură să curgă în mijlocul membrilor grupului, încăperea se umplea de un zgomot neobișnuit.

Domnul Evil ridică mâna, evident exasperat.

— Acest fel de a vorbi nu-i face lui Lanky – și nici nouă – niciun bine, spuse el. Așa că hai că ne oprim acum.

Făcu un gest cu mâna, ca și cum ar fi retezat zgomotul. Era genul de mișcare din mână pe care Francis se obișnuise să o vadă la psiholog, care sublinia încă o dată cine era cel sănătos mintal aici și, în consecință, cine avea dreptul să dețină controlul. Și, ca de obicei, avu efectul de intimidare scontat; grupul dădu încet înapoi, mormăind, se așezară cu toții pe scaunele metalice, iar clipa în care parcă se îndreptau spre rebeliune se risipi în aerul stătut din jurul lor, ca și cum nici n-ar fi existat. Însă Francis văzu că Peter the Fireman era încă adâncit în aceasta clipă a

răzvrătirii, pentru că stătea cu brațele încrucișate și cu sprâncenele încruntate.

— Cred că nu a avut loc suficientă discuție la nervi, spuse el în cele din urmă, nu tare, dar subliniind cu hotărâre fiecare cuvânt. Și nu îmi dau seama cum de nu-i face niciun bine lui Lanky. Cine știe ce îl poate și ce nu-l poate ajuta în acest moment? Cred că ar trebui să fim și mai vehemenți în protestele noastre.

Domnul Evil se răsuci pe scaunul lui.

— Dumneata probabil că trebuie să faci asta, spuse el.

Cei doi bărbați se duelară din priviri o clipă, iar Francis văzu ca amândoi se aflau pe punctul de a izbucni în ceva mult mai important și de natură fizică. Apoi, aproape la fel de repede, clipa aceasta de tensiune dispăru, pentru că domnul Evil se întoarse, spunând:

— Ar trebui să vă țineți părerile pentru voi. Acolo unde le este locul.

Era o afirmație de respingere, care făcu grupul să înghețe.

Francis îl văzu pe Peter the Fireman rumegând un răspuns, dar chiar în acea clipă se auzi un zgomot.

Toate capetele se întoarseră spre ușa care se deschidea cu un scârțâit. Big Black își introduse trupul mătăhălos în încăpere. O clipă, umplu cadrul ușii, blocând imaginea tuturor. Apoi fu urmat de femeia pe care o văzuse Francis pe fereastră la începutul ședinței de terapie de grup. La rândul ei, aceasta era urmată de Gulp-a-pill și, în cele din urma, de Little Black. Cei doi infirmieri luară poziții de santinele de o parte și de alta a ușii.

— Domnule Evans, începu doctorul Gulptilil grăbit, îmi cer scuze că vă întrerup ședința…

— E în regula, răspunse domnul Evil. Ne apropiam de final oricum.

Francis se gândi însă că mai degrabă se aflau la începutul a ceva, decât la final. În orice caz, nu

mai ascultă mai departe schimbul de replici între cei doi medici. În schimb, privirea lui rămase ațintită asupra femeii care stătea în picioare între cei doi frați Moses.

Francis văzu mai multe lucruri în același timp: femeia era zveltă și extraordinar de înaltă, probabil că avea în jur de 1,80 m înălțime, iar ca vârstă, el i-ar fi dat în jur de treizeci de ani. Avea pielea de un maroniu ca de ciocolată, o culoare apropiată, se gândi Francis, de a frunzelor de stejar, care-și schimbă primele culoarea toamna, iar ochii aveau un aspect ușor oriental. Părul îi cădea pe umeri cu o strălucire neagră, vibrantă. Purta un pardesiu simplu descheiat, lăsând să se vadă pe dedesubt un costum de haine de culoare bleumarin. Ținea în mâna lungă, delicată o servieta de piele, și se uită prin încăpere cu o hotărâre care ar fi amuțit chiar și pe cel mai nebun pacient. Lui Francis i se păru că prezența ei amuțise, de fapt, amăgirile și temerile care ocupau fiecare scaun.

La început, Francis se gândi că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, iar când ea se întoarse doar puțin, Francis văzu că partea stângă a feței femeii era marcată de o cicatrice lungă, albă, care îi cresta sprânceana, apoi sărea peste ochi și îi cobora în zigzag pe obraz, unde se oprea la falcă. Cicatricea avea același efect precum ceasul unui hipnotizator; nu-și putea lua ochii de la linia în zigzag care-i brăzda fața. Se întrebă, o clipă, dacă nu era ca și cum s-ar fi uitat la lucrarea unui artist nebun, în care, copleșit de o perfecțiune neașteptată, pictorul nebun luase o spatulă și se hotărâse să-și trateze propria artă cu cruzime.

Femeia făcu un pas în față.

— Cine sunt cei doi care au găsit cadavrul asistentei? întrebă ea.

Avea o răgușeală în voce care lui Francis i se păru că-l pătrunde și i se răspândește prin tot corpul.

— Peter, Francis, spuse doctorul Gulptilil repede. Tânăra aceasta a bătut atâta drum de la Boston ca să vă pună câteva întrebări. Vreți să veniți cu noi în birou ca să poată face asta în liniște?

Francis sări de pe scaun, și exact în acea clipă își dădu seama că Peter the Fireman se uita la fel de fix la tânăra femeie.

— Vă cunosc, spuse el, dar cu o voce foarte joasă.

Auzind asta, Francis văzu că tânăra femeie se concentra asupra figurii lui Peter the Fireman și, o clipă doar, fruntea ei se încrunta, marcată de un flash de recunoaștere. Apoi, aproape la fel de repede, reveni la frumusețea ei impasivă, cu cicatrice.

Cei doi făcură un pas în față, în afara cercului de scaune metalice.

— Aveți grijă, spuse Cleo dintr-odată. Și apoi câtă din piesa ei de teatru favorită: Ziua cea senină s-a isprăvit, iar noi așteptăm întunericul… O tăcere de-o clipă se lăsă în încăpere, iar apoi ea adăugă cu voce răgușită, ca de fumător: Aveți grijă la ticăloși. Nu vă vor binele niciodată.

* * *

M-am dat un pas în spate, în fața peretelui din sufrageria mea și a tuturor cuvintelor adunate acolo, și m-am gândit: „Uite. Aici este totul”. Totul era acolo. Moartea, cred eu, uneori este ca o ecuație algebrică, o lungă serie de factori x și valori y, înmulțite, și împărțite, și adunate, și scăzute, până când se ajunge la un rezultat simplu, dar groaznic. Zero. Și, în acel moment, apare formula.

Când am ajuns la spital, aveam douăzeci și unu de ani și nu mă îndrăgostisem niciodată. Nu sărutasem o fată niciodată, nici nu simțisem moliciunea pielii ei sub buricele degetelor. Femeile erau un mister pentru mine, vârfuri montane la fel de greu de atins ca sănătatea mintală. Și totuși, îmi

umpleau imaginația. Erau atât de multe secrete: rotunjimea sânului, ademenirea zâmbetului, unduirea spatelui arcuit într-o mișcare senzuala. Nu știam nimic, dar îmi imaginam totul.

În viața mea de nebun, atât de multe erau dincolo de posibilitățile mele! Presupun că ar fi trebuit să mă aștept să mă îndrăgostesc de cea mai exotică femeie pe care am cunoscut-o. Și mai presupun că ar fi trebuit să înțeleg că, în acea clipă unică, în privirile schimbate de Peter the Fireman și Lucy Kyoto Jones erau multe de spus și o legătură mult mai profunda avea să ia naștere de aici. Însă eram tânăr, și tot ce vedeam era prezența, dintr-odată, în mica mea viață, a celei mai extraordinare persoane pe care pusesem vreodată ochii. Parcă strălucea, ca lămpile ornamentale care erau atât de cunoscute tinerilor din curentul hippy și studenților, o forma care se topește constant și se răsucește, transformându-se neîncetat.

Lucy Kyoto Jones se născuse în familia unui militar american de culoare neagră și a unei americance de origine japoneză. Al doilea nume al ei era de fapt numele orașului unde se născuse mama ei. De aici, ochii migdalați și pielea de culoarea ciocolatei. Despre licențele în drept de la Stanford și Harvard aveam să aflu mai târziu.

Aveam să aflu și despre cicatricea de pe fața ei tot mai târziu, pentru că acela care îi făcuse acea cicatrice pe față și cealaltă, mai puțin vizibila, săpând adânc în sufletul ei, o pusese pe drumul care o aducea la spitalul Western State cu întrebări care aveau să devină curând foarte nepopulare.

Unul dintre lucrurile pe care le-am învățat în anii mei de maxima nebunie era faptul că puteai să fii într-o încăpere, cu pereți și ferestre zăbrelite și încuietori la ușă, înconjurat de alți nebuni, sau chiar închis singur într-o celula de izolare, dar în același timp să nu fii cu-adevărat în acea încăpere. Adevărata încăpere în care te aflai era constituita din amintiri, din relații, din evenimente, din tot

felul de forțe nevăzute. Uneori, din amăgiri. Alteori, din halucinații. Uneori, din dorințe. Alteori, din vise și speranțe sau ambiții. Uneori, din mânie. Ăsta era singurul lucru care conta: să recunoști întotdeauna unde sunt pereții reali.

Și ăsta era cazul atunci, cum stăteam noi în biroul lui Gulp-a-pill.

M-am uitat pe fereastra apartamentului și am văzut că e târziu. Lumina zilei se stinsese, înlocuită de întunericul apăsător al nopții. Am câteva ceasuri în apartament, toate primite de la surorile mele, care, dintr-un motiv pe care nu l-am înțeles încă, sunt de părere că eu am o nevoie constantă și presantă de a ști tot timpul cât este ceasul. M-am gândit, cuvintele sunt singurul timp pe care trebuie să-l cunosc acum, așa că am luat o pauză, am fumat o țigară și am adunat toate ceasurile din apartament, le-am tras din priză sau le-am scos bateriile, astfel încât le-am scos din uz pe toate. Am observat că toate s-au oprit mai mult sau mai puțin în același moment – zece și zece, zece și unsprezece, zece și treisprezece. Am luat fiecare ceas și am schimbat ora și minutele la fiecare, astfel încât nu mai exista niciun fel de consecvență. Fiecare se oprise la altă oră. După ce am făcut asta, am râs cu voce tare, singur. Mă simțeam ca și cum aș fi oprit timpul și m-aș fi eliberat de constrângerile lui.

Îmi amintesc cum s-a așezat Lucy, fixându-ne mai întâi pe Peter, apoi pe mine, apoi din nou pe Peter, cu o privire lipsită de amuzament. Cred că la început a vrut să ne impresioneze cu hotărârea ei. Poate că se gândise că așa trebuie să te porți cu cei nebuni – hotărât, mai mult sau mai puțin așa cum s-ar purta cineva cu un cățel capricios. Ea a spus:

— Vreau să știu totul despre ce ați văzut azi-noapte.

* * *

Peter the Fireman ezită înainte de a răspunde.

— Poate că ați putea să ne spuneți mai întâi, domnișoară Jones, mai exact de ce vă interesează amintirile noastre? În fond și la urma urmei, noi amândoi am dat deja declarații la poliția locală.

— De ce mă interesează cazul? spuse ea brusc. Câteva dintre detalii mi-au atras atenția imediat după ce a fost descoperit cadavrul și, după ce am dat un telefon sau două la autoritățile locale, mi s-a părut important să le verific personal.

— Dar asta nu spune nimic, interveni Peter, la rândul lui, cu un gest de respingere. Se așeză pe scaun, aplecându-se spre tânăra femeie. Vreți să știți ce am văzut, dar amândoi, și C-Bird, și eu, avem încă vânătăi și răni de pe urma întâlnirii cu cei de la paza spitalului și cu polițiștii de la Omucideri. Cred că suntem amândoi norocoși că nu ne-au aruncat într-o celulă de izolare la pușcărie, acuzați pe nedrept de o crimă odioasă. Așa că înainte de a fi de acord să vă ajutăm, ce-ar fi să ne spuneți încă o dată de ce vă interesează atât de tare – cu mai multe detalii, vă rog.

Doctorul Gulptilil afișă o expresie ușor șocată, ca și cum ideea ca un pacient să pună întrebări cuiva sănătos mintal contravenea regulilor.

— Peter, interveni el înțepat, domnișoara Jones este procuror în Suffolk County. Și cred că dumneaei ar trebui să fie cea care pune întrebările.

Fireman dădu din cap.

— Știam că v-am mai văzut undeva, îi spuse el încet tinerei femei. Într-un tribunal, probabil.

Ea se uită o clipă la el înainte de a-i răspunde.

— Am stat în fața dumneavoastră, cândva, la vreo două înfățișări. V-am văzut cum depuneați mărturie în cazul cu incendiul Anderson, poate acum vreo doi ani. Eram încă asistent pe atunci, mă ocupam de delicte și de cei prinși că au condus sub influența alcoolului. Voiau ca unii dintre noi să vă examineze încrucișat.

Peter zâmbi.

— Îmi amintesc că m-am ținut bine, spuse el. Eu am fost cel care găsise locul unde fusese pusă torța care aprinsese focul. Fusese foarte isteț plănuit totul, știți. Să pună o priza electrica lângă locul unde erau stocate materialele inflamabile în magazie, așa încât propriul produs a făcut să izbucnească incendiul. A fost nevoie de ceva planificare. Dar asta e totul la o incendiere: planificarea. Asta le pune adrenalina în mișcare, plănuirea incendierii. Așa se disting cei buni.

— De asta ne-au chemat să asistam, spuse Lucy. Pentru că au crezut că erați pe punctul de a deveni cel mai bun investigator de incendii din Boston. Dar lucrurile nu au mers pe drumul ăsta, nu-i așa?

— Oh, spuse Peter, zâmbind puțin mai larg, de parcă Lucy spusese vreo glumă pe care Francis nu o auzise. S-ar putea spune că, dimpotrivă, lucrurile au mers foarte bine pe drumul ăsta, într-adevăr. Depinde doar din ce punct de vedere privești. Ca și cu dreptatea, și cu ce e corect, și toate astea. Însă, serios, acum nu ați venit pentru povestea mea, nu-i așa, domnișoară Jones?

— Nu, ci pentru uciderea asistentei.

Peter se uită ținta la Lucy Jones. Arunca o privire spre Francis, apoi la Big Black și Little Black, care stăteau în spatele biroului, și, în cele din urmă, spre Gulp-a-pill, care stătea puțin cam incomod pe scaunul lui din spatele biroului.

— Dar de ce, spuse Peter încet, întorcându-se iar spre Francis, *de ce,* C-Bird, un procuror de la Boston lașa totul balta și bate atâta cale până la Western State ca să pună niște întrebări unor nebuni, despre o crima care s-a întâmplat în afara jurisdicției lui și unde cineva a fost deja arestat și acuzat? Ceva în legătură cu acea crima trebuie să-i fi stârnit interesul, C-Bird. Dar ce anume? Ce putea să o facă pe domnișoara Jones să alerge într-un suflet aici și să ceară să stea de vorba cu doi țăcăniți?

Francis se uită la Lucy Jones, care rămăsese cu privirea ațintită asupra lui Peter the Fireman cu o expresie de intrigare, la care se mai adăuga ceva, un fel de recunoaștere, pe care Francis n-o putea denumi exact. După un moment lung, se întoarse spre Francis și, cu un rânjit ușor strâmb pe partea cu cicatricea, zise:

— Ei bine, domnule Petrel… poți să răspunzi la întrebare?

Francis se gândi o clipă. Și-o imagină pe Short Blond, exact cum o găsiseră. Apoi spuse:

— Cadavrul.

Lucy zâmbi.

— Da, într-adevăr. Domnule Petrel… pot să-ți spun Francis?

Francis încuviința dând din cap.

— Așadar, ce-i cu cadavrul?

— Ceva în legătură cu el a fost deosebit.

— Ceva în legătură cu el ar fi putut să fie deosebit, continuă Lucy Jones. Se uită la Peter the Fireman. Vreți să interveniți aici?

— Nu, zise Peter, încrucișând brațele. C-Bird se descurcă bine. Lăsați-l să spună mai departe.

Ea se uită din nou la Francis.

— Așadar…?

Se sprijini o clipă pe spătarul scaunului, pentru ca imediat să se aplece iar în față. Francis se gândea la ce voia să audă femeia. Imaginile îl copleșiră – imagini cu Short Blond, iar și iar, felul în care corpul îi fusese contorsionat de moarte și felul în care îi erau aranjate hainele. Își dădu seama că totul era un puzzle, iar o parte din acest puzzle o constituia femeia frumoasă din fața lui.

— Vârfurile degetelor lipsă de la mână, spuse Francis brusc.

Lucy dădu din cap, încuviințând, și se aplecă înainte.

— Spune-mi despre mână, îl îndemnă ea. Cum arata?

Doctorul Gulptilil interveni pe neașteptate în discuție.

— Poliția a făcut poze, domnișoară Jones. Cu siguranță le puteți cerceta pe acelea cu atenție. Nu-mi dau seama…

Dar se opri imediat când femeia îi făcu un semn cu mâna lui Francis să continue.

— Părea că cineva, criminalul, le luase cu el, o lamuri Francis.

Lucy dădu din cap.

— Poți să-mi spui de ce bărbatul acuzat, cum îl cheamă…?

— Lanky, interveni Peter the Fireman.

Vocea lui devenise mai profundă, mai ferma.

— Da… De ce bărbatul acesta, Lanky, pe care îl cunoșteați amândoi, ar fi putut să facă asta?

— Nu. N-avea niciun motiv.

— Nu găsiți niciun motiv pentru care să fi putut să o mutileze pe tânără femeie în felul acesta? Nimic din ce spusese mai devreme? Sau felul în care s-a purtat? Înțeleg că a fost foarte agitat…

— Nu, insista Francis. Nimic din felul în care a murit Short Blond nu se potrivește cu ceea ce știu despre Lanky.

— Înțeleg, încuviința Lucy, dând din cap. Sunteți de aceeași părere, doctore? întrebă ea, întorcându-se spre doctorul Gulptilil.

— Absolut deloc! spuse el înțepat. Comportamentul bărbatului, care a condus la omucidere, a fost exagerat, chiar foarte mult aș putea spune. Iar el încercase s-o atace mai devreme în aceeași zi. Bărbatul a dat dovada de o predispoziție clară spre acțiuni violente în numeroase ocazii în trecut și, în starea lui agitată, a trecut peste orice limite ale restricțiilor, exact așa cum se temea și personalul că va face.

— Așadar, nu sunteți de acord cu afirmațiile acestor doua persoane?

— Nu. Iar poliția a găsit dovezi în zona patului lui. Mai sunt și petele de sânge de pe bluza lui de

pijama, care s-au potrivit cu sângele asistentei omorâte.

— Cunosc toate aceste detalii, admise pe un ton aspru. Lucy Jones se întoarse din nou la Francis. Ai putea să revii o clipă la degetele cărora le lipseau vârfurile, te rog, Francis? întrebă ea, cu mult mai amabila decât fusese cu doctorul. Ai putea să descrii exact ce ai văzut, te rog?

— Patru articulații de degete probabil că fuseseră tăiate. Mâna îi zăcea într-o baltă de sânge.

Francis ridică propria mână și o ținu în sus, în fața ochilor, de parcă ar fi vrut să vadă cum ar fi să nu ai vârfurile degetelor.

— Dacă Lanky, prietenul vostru, ar fi făcut asta…

Peter o întrerupse:

— Poate că ar fi putut să facă unele lucruri. Dar nu asta. Și, cu siguranță, nici abuzul sexual.

— N-ai de unde să știi asta! sări doctorul Gulptilil nervos. Astea sunt doar pure supoziții. Am văzut același gen de mutilări, și pot să vă asigur că ar fi putut fi provocate printr-un mare număr de metode. Chiar dintr-un accident. Ideea că Lanky ar fi incapabil să-i taie mâna sau că toate astea s-au întâmplat prin alte mijloace suspicioase este doar o pură supoziție! Văd unde vreți să bateți cu asta, domnișoară Jones, și cred că implicațiile sunt eronate și subminează întregul spital!

— Chiar așa? întrebă Lucy, întorcându-se încă o dată spre psihiatru.

Remarca ei nu mai avea nevoie de nicio altă completare. Tăcu, apoi se uită spre cei doi pacienți. Deschise gura ca să mai pună o întrebare, dar Peter o întrerupse înainte de a scoate un sunet.

— Știi, C-Bird, spuse el, vorbind cu Francis, dar uitându-se tot timpul la Lucy Jones, în momentul ăsta bănuiesc că tânăra domnișoara procuror a mai văzut și alte cadavre asemenea celui al lui Short Blond. Și că la toate aceste cadavre lipseau una sau mai multe articulații de la degetele mâinii, cam

cum a fost cazul la Short Blond. Asta bănuiesc eu în momentul ăsta.

Lucy Jones zâmbi, însă nu era genul de zâmbet care să aibă cea mai mică urmă de umor. Francis se gândi că era unul dintre acele zâmbete pe care le afișează cineva care vrea să ascundă tot felul de sentimente.

— Ai ghicit bine, Peter, admise ea.

Peter strânse ochii și mai tare, lăsându-se pe spate pe scaun, și abia apoi continuă să vorbească încet. Își direcționă cuvintele spre Francis, dar de fapt erau destinate femeii care stătea în fața lui.

— C-Bird, mai cred că vizitatoarea noastră are de gând, cumva, să-l găsească pe cel care a tăiat acele articulații de la degetele celeilalte femei. Și de asta s-a grăbit să ajungă aici și este atât de nerăbdătoare să discute cu noi. Și mai știi ceva, C-Bird?

— Ce, Peter? întrebă Francis, cu toate că deja își dădea seama de răspuns.

— Pun pariu că noaptea, cu mult după miezul nopții, în întunericul beznă al camerei ei de la Boston, întinsă singură în pat, cu cearșafurile șifonate și transpirate, domnișoara Jones are coșmaruri despre fiecare dintre acele mutilări și semnificația lor.

Francis nu spuse nimic, ci se uită la Lucy Jones, care dădea încetișor din cap, în semn de încuviințare.

Capitolul 9

M-am îndepărtat de perete, lăsând creionul să-mi scape din mână pe podea.

Stomacul mi se strânsese când mi-am adus aminte scena. Gâtul mi se uscase și-mi simțeam inima bătând nebunește. M-am îndepărtat de cuvintele care pluteau pe peretele alb spălăcit din fața mea și m-am îndreptat spre baia micului apartament. Am pornit robinetul de apă caldă și apoi și dușul, iar încăperea s-a umplut de un aer lipicios, o căldură umeda. Căldura s-a insinuat pe lângă mine, iar lumea din jurul meu a început să se transforme în ceață. Așa îmi aminteam momentele acelea din biroul lui Gulp-a-pill, când începea să se contureze adevărata natura a situației noastre. Baia era plina de abur, iar eu am simțit dintr-odată că mi-e greu să respir, asemenea astmaticilor, exact cum mi se întâmplase și în acea zi. M-am uitat la imaginea mea din oglinda. Căldură făcea ca totul să pară neclar, fără contur. Devenea greu de spus dacă fusesem așa cum eram acum, adică îmbătrâneam, părul mi se împuțina, îmi apăreau riduri, sau cum arătam atunci, când eram tânăr și aveam problemele mele, bine „împachetat”, cu pielea și mușchii la fel de fermi ca imaginația. În spatele imaginii mele reflectate în oglinda se aflau etajerele pe care aveam aranjate toate medicamentele. Simțeam ca-mi tremură mâinile, dar, mai rău decât atât, îmi simțeam tot corpul scuturându-se ca la cutremur, ca și cum pe terenul sufletului meu ar fi avut loc cine știe ce mișcări seismice majore. Știam că trebuie să iau niște medicamente. Să mă calmez. Să-mi recapăt controlul asupra emoțiilor care mă invadaseră. Să liniștesc toate acele forțe care stăteau ascunse sub pielea mea. Simțeam cum nebunia încearcă să pună stăpânire pe gândirea mea. Ca atunci când te agăți cu unghiile ca să-ți ții echilibrul pe o pârtie,

sau ca un cățărător pe munte, care dintr-odată simte că-și pierde echilibrul și se balansează o clipă, conștient că alunecarea înseamnă căzătură sigură și ca, dacă nu se ține bine, riscă să-și piardă viața.

Am inspirat aerul fierbinte. Parcă mi se prăjise mintea.

Parcă și auzeam vocea lui Lucy Jones, aplecându-se spre Peter și spre mine:

— …Coșmarul e ceva din care te trezești, Peter, spusese ea atunci. Însă gândurile și ideile care rămân după ce dispare teroarea coșmarului înseamnă ceva cu mult mai rău.

* * *

Peter dădu din cap aprobator.

— Cunosc perfect genul acela de momente de trezie, spuse el foarte încet, cu o formalitate forțată, care, în mod curios, părea că stabilește o punte de legătură între cei doi.

Doctorul Gulptilil fu cel care se interpuse în cele din urmă între toate acele gândim care-și făceau loc în încăpere.

— Uite ce este, spuse el, brusc oficial, nu sunt deloc mulțumit de direcția pe care o ia aceasta conversație, domnișoara Jones. Ceea ce insinuați este destul de greu de imaginat.

Lucy Jones se întoarse către doctor.

— Ce credeți că vreau eu să insinuez? întrebă ea.

Francis se gândi: „Uite cum vorbește procurorul din ea”.

În loc să nege, sau să obiecteze, sau să dea alt răspuns alunecos, ea i-a întors întrebarea doctorului. Gulp-a-pill, care nu era prost, deși de multe ori așa părea, sigur că a remarcat tehnica, deloc necunoscută psihiatrilor; se foi mulțumit pe scaun înainte de a răspunde. Era atent, iar mare parte din tensiunea de la început dispăruse din tonul vocii lui, așa încât acum se recunoștea mai

ușor accentul ușor englezesc al psihiatrului, directorul spitalului.

— Eu cred, domnișoară Jones, că nu vreți să vedeți împrejurările care sugerează cu totul altceva decât ceea ce doriți dumneavoastră. A avut loc o moarte într-adevăr nefericită. Au fost chemate imediat autoritățile în drept. Locul crimei a fost cercetat de specialiști. Martorii au fost interogați cu profesionalism. S-au obținut probe. A fost arestat cineva. S-a procedat conform procedurilor în vigoare. Trebuie să lăsăm procesul juridic să-și urmeze cursul și să vedem la ce concluzie se ajunge.

Lucy aprobă dând din cap, gândindu-se ce să răspundă.

— Domnule doctor, numele Frederick Abberline și Sir Robert Anderson vă spun ceva?

Gulp-a-pill ezita, examinând mental cele două nume. Lui Francis i se părea că îl vede pe doctor căutând prin fișierul memoriei, dar nu păru a găsi ceva. Era genul de eșec pe care îl ura doctorul Gulptilil. El era omul căruia nu-i plăcea să fie în dezavantaj fața de partenerii de dispute, indiferent cât de minor sau chiar insignifiant ar fi fost subiectul conflictului. Se încruntă puțin, strânse din buze, se foi pe scaun, își drese glasul, iar apoi răspunse scuturând din cap:

— Nu, îmi pare rău. Aceste două nume nu-mi spun nimic. Dar care, mă rog, este relevanța lor în această discuție?

Lucy nu răspunse direct la aceasta, ci, pur și simplu, zise:

— Dar poate, domnule doctor, vă este mai familiar numele contemporanului lor. Un anume gentleman, cunoscut la vremea lui ca Jack Spintecătorul?

Gulptilil își miji ochii.

— Desigur. Ocupă niște note de subsol într-un mare număr de texte medicale și psihiatrice, în

primul rând din cauza sălbăticiei neîndoielnice și a notorietății crimelor sale. Celelalte două nume…

— Abberline a fost detectivul numit să investigheze crimele de la Whitechapel în 1888. Anderson a fost superiorul său. Cunoașteți evenimentele din acea vreme?

Doctorul dădu din umeri.

— Chiar și copiii de școală cunosc, într-un fel sau altul, povestea lui Jack Spintecătorul. Există poezii și cântece, care au dat naștere, la rândul lor, la romane și filme.

Lucy continuă:

— Crimele au fost subiect de prima pagină. Au îngrozit lumea. Au devenit un fel de standard la care se raportează multe crime similare chir și în ziua de azi, cu toate că, în realitate, sunt limitate la o zonă bine definită și la o anume clasă de victime specifice. Groaza pe care au provocat-o acele crime a fost cu adevărat exagerată față de impactul lor actual, ca și față de impactul lor asupra istoriei. În Londra, în ziua de azi, dacă știți, poți să faci cu autobuzul un tur al locurilor în care au avut loc crimele. Și există grupuri de discuții care continuă să investigheze crimele. „Spintecătoriliști", așa sunt numiți. Aproape o sută de ani au trecut de atunci, iar oamenii rămân la fel de fascinați, în mod morbid. Încă mai vor să afle cine a fost Jack cu adevărat…

— Ce vrea să spună lecția asta de istorie, domnișoară Jones? Aveți un scop, dar cred că nimeni dintre toți cei de față nu știe prea sigur care este acela.

Lucy nu părea îngrijorată de intervenția doctorului.

— Aveți idee ce i-a intrigat întotdeauna pe criminaliști în legătură cu crimele lui Jack Spintecătorul, domnule doctor?

— Nu.

— Că s-au oprit la fel de brusc cum au început.

— Da?

— Ca un butoi al terorii căruia i se dă cep și apoi i se pune la loc dopul. Țac! Exact așa.

— Interesant, dar…

— Spuneți-mi, domnule doctor, din experiența dumneavoastră, cei care sunt dominați de dorințe sexuale nestăvilite – împinși în special spre comiterea de crime oribile, chiar asasinate din ce în ce mai sălbatice, cu proporții dramatice – găsesc o satisfacție majoră în actele lor, pentru ca apoi să se oprească spontan, dintr-odată?

— Nu sunt un psihiatru judiciar, domnișoară Jones, îi replica doctorul aspru.

— Din experiența dumneavoastră…

Gulptilil clatină din cap.

— Presupun, domnișoară Jones, spuse el pe un ton înțepat, că și dumneavoastră, la fel ca mine, știți că răspunsul la această întrebare este nu. Sunt crime fără sfârșit. Un psihopat criminal nu ajunge în cele din urmă la nicio concluzie și se oprește. Cel puțin, nu în mintea lor, cu toate că în literatura care vorbește despre aceste persoane există și câteva exemple de asasini pe care vina apăsătoare îi împinge către sinucidere. Dar acestea, din păcate, sunt doar excepții. Nu, în general, criminalii în serie sunt opriți numai de cauze externe.

— Da. Corect. Potrivit lui Anderson, și presupunem că și lui Abberline, sunt trei motive posibile pentru care au încetat crimele lui Jack Spintecătorul la Londra. Poate că ucigașul a emigrat în America – puțin probabil, dar totuși posibil –, cu toate că nu există mărturii despre genul acesta de crime în acea perioadă în Statele Unite. O a doua teorie spune că ar fi murit, fie de mâna lui, fie de a altuia – ceea ce de asemenea nu este foarte probabil. Nici măcar în epoca victoriană, sinuciderile nu erau chiar un lucru comun, iar noi ar trebui să speculăm că Jack Spintecătorul a fost torturat de propria cruzime, și

nu există dovezi pentru asta. A treia teorie este una mult mai realistă.

— Și anume?

— Ca bărbatul cunoscut ca Jack Spintecătorul a fost de fapt încarcerat într-un spital de boli mentale. Și, incapabil să iasă din balamuc, s-a pierdut pentru totdeauna între zidurile groase.

Lucy tăcu o clipă, apoi întrebă:

— Cât de groase sunt zidurile aici, domnule doctor?

Gulp-a-pill reacționa imediat, sărind în picioare de pe scaun. Fața i se contorsionase de furie.

— Ceea ce sugerați, domnișoara Jones, este groaznic! Imposibil! Ca un Jack Spintecătorul al zilelor noastre se afla acum aici, în acest spital!

— Unde ar putea să se ascundă mai bine decât aici? întrebă ea calmă.

Gulp-a-pill se chinuia din răsputeri să se adune.

— Ideea că un criminal, chiar și unul inteligent, ar putea să-și ascundă adevăratul chip fața de întregul personal de profesioniști de aici este hilara! Să zicem că asta ar fi fost posibil în anii 1800, când psihologia se afla abia la începuturile ei. Dar nu astăzi! Ar fi nevoie de o putere a voinței aproape constanta, de un spirit sofisticat și de o cunoaștere a naturii umane cu mult mai profunda decât este capabil orice pacient de aici. Sugestia dumneavoastră este pur și simplu imposibilă!

Rosti aceste ultime cuvinte cu o siguranță menita să-i mascheze propriile temeri.

Lucy vru să răspundă, dar se opri. În schimb, se aplecă și-și lua servieta de piele. Scotoci în ea puțin, apoi se întoarse spre Francis.

— Cum ziceai ca îi spuneați asistentei care a fost ucisă? întrebă ea.

— Short Blond, îi răspunse Francis, iar Lucy Jones dădu din cap.

— Da, mi se pare corect. Avea părul tuns scurt…

Și, în timp ce vorbea, lua un dosar de plastic din servieta, iar din acesta scoase câteva fotografii mari, 20×25. Se uita la ele, răsfoindu-le în poală, apoi alese una și o așează pe birou, în fața lui Gulp-a-pill.

— Acum optsprezece luni, spuse ea, iar fotografia alunecă pe suprafața de lemn mai aproape de doctor.

Apoi scoase o altă fotografie din teanc.

— Acum paisprezece luni.

Apoi o a treia fotografie fu așezată pe birou.

— Acum zece luni.

Francis se aplecă mult înainte și văzu că fiecare fotografie înfățișa o tânără. Observă chiar urmele de sânge roșu la gâtul fiecăreia. Văzu hainele rupte de pe ele și rearanjate. Și ochii larg deschiși privind în gol către groază. Toate erau Short Blond, iar Short Blond era în fiecare poză. Erau diferite, și totuși parcă era aceeași tânără. Francis se uită mai de aproape, când alte trei fotografii alunecară pe birou. Acestea erau poze cu un detaliu, mâna dreaptă a fiecăreia dintre victime. Iar atunci își dădu seama: de la mâna dreaptă a primei victime lipsea vârful de la un deget; la a doua, două; la a treia, trei.

Se smulse din contemplarea fotografiilor și se uită fix la Lucy Jones. Privirea acesteia se îngustase, iar figura îi trăda hotărârea. Francis se gândi că, pentru o clipă, Lucy i se păruse înconjurată de o aură deopotrivă roșie fierbinte și rece ca gheața.

Tânăra inspiră încet și vorbi ușor, însă cu o voce sigură:

— Îl voi găsi pe bărbatul acesta, domnule doctor!

Gulp-a-pill rămăsese cu ochii la poze, într-o atitudine neajutorată. Francis se gândi că probabil cântărea importanța situației. După o clipă, se întinse și luă toate pozele, le puse unele peste altele, ca un dealer de cărți de joc, atunci când

strânge pachetul de cărți, după ce le-a amestecat, dar știind totuși foarte bine unde se află asul de treflă. Le așează unele peste altele într-un singur teanc, pe care îl bătu cu muchiile de birou ca fotografiile să se așeze bine unele peste altele. Apoi i le dădu înapoi lui Lucy.

— Da, spuse el încet, cred că așa veți face. Sau, în cel mai rău caz, veți face tot posibilul.

Francis nu avea convingerea ca Gulp-a-pill credea nici măcar un singur cuvânt. Dar apoi se răzgândi: poate ca Gulptilil spusese unele vorbe din suflet, iar altele, nu. Era extrem de complicat să-ți dai seama care erau adevăratele lui sentimente.

Doctorul se așeza din nou pe scaun, revenind la atitudinea sa rece. O clipă, bătu darabana pe birou. Se uită la tânăra domnișoara procuror și ridică sprâncenele negre și stufoase, ca și cum ar fi anticipat alta întrebare.

— O să am nevoie de ajutorul dumneavoastră, spuse Lucy în cele din urmă.

Doctorul Gulptilil ridica din umeri.

— Desigur. Asta este mai mult decât evident. Aveți sprijinul meu și al altora, cu siguranță. Dar cred, în ciuda dramaticelor similarități între moartea care a avut loc aici și cele pe care ni le-ați arătat într-un mod atât de teatral, că în realitate vă înșelați. Eu sunt de părere că asistenta noastră a fost victima nefericită a atacului acelui pacient care acum se afla închis și este acuzat de crima. În orice caz, în interesul dreptății, desigur, vă voi sprijini cu toate metodele pe care le am la dispoziție, chiar și numai pentru a vă liniști și a vă lua gândul de la varianta dumneavoastră, domnișoara Jones.

Din nou, Francis se gândi că fiecare dintre cuvintele rostite spuneau ceva, dar însemnau altceva.

— Voi rămâne aici până când voi avea niște răspunsuri, adaugă Lucy.

Doctorul Gulptilil aprobă dând ușor din cap. Zâmbi, fără nicio urmă de umor însă.

— Răspunsurile nu sunt poate chiar cea mai bună marfă pe care o puteți găsi aici, spuse el rar. Întrebări avem din abundență. Însă răspunsurile sunt mult mai greu de obținut. Și, cu siguranță, nu caracterizate prin precizia juridică pe care cred că o doriți, domnișoară Jones. În orice caz, continuă el, va vom sta la dispoziție cu toate mijloacele pe care le avem la îndemâna.

— Pentru a realiza o investigație corecta, interveni Lucy brusc, așa cum bine ați subliniat, voi avea nevoie de puțin ajutor. Și am nevoie de acces liber.

— Dați-mi voie să vă reamintesc: acesta este un spital de boli mintale, domnișoară Jones, spuse doctorul repede. Îndatoririle noastre aici sunt oarecum diferite de ale dumneavoastră. Și îmi imaginez ca uneori ar putea să para ca se află chiar în conflict. Sau, cel puțin, există terenul propice, așa cum puteți să constatați și dumneavoastră. Prezența unui oficial nu are voie să strice ordinea obișnuita a locului. Așa cum nici dumneavoastră nu aveți voie să fiți atât de insistentă încât să răvășiți psihicul fragil al multora dintre cei pe care îi tratam aici.

Doctorul se opri o clipă, și apoi continuă sigur pe el:

— Vă vom pune la dispoziție fișele pacienților, așa cum doriți. Cât despre secțiile spitalului sau interogarea potențialilor martori sau suspecți – ei bine, nu suntem dotați astfel încât să va putem sprijini în acest sens. În fond și la urma urmei, treaba noastră, zi de zi, este să-i ajutăm pe oamenii loviți de boli serioase și adesea paralizante. Abordarea noastră este una terapeutică, nu de investigație. Nu exista nimeni aici care să aibă genul de experiența de care cred că aveți nevoie…

— Nu este adevărat, interveni Peter the Fireman, aproape șoptit. Cuvintele lui îi făcură pe

toți cei din încăpere să-și îndrepte privirile spre el, iar în cabinetul doctorului se așternu o tăcere periculoasa, nelalocul ei. Apoi Peter adaugă cu o voce clară, fermă: Mă aveți pe mine!

Partea a doua

O lume de povești

Capitolul 10

Îmi simțeam mâna cuprinsă de cârcei și mă durea asemenea întregii mele existențe. Am apucat bine ciotul de creion, de parcă ar fi fost un fel de linie a vieții care mă menținea sănătos mintal. Sau, poate, nesănătos mintal. Mi-era din ce în ce mai greu să disting o stare de cealaltă. Cuvintele pe care le scrisesem pe pereții din jurul meu se unduiau, ca valurile de căldură ce se ridică de pe asfaltul încins în zilele călduroase de vară. Uneori mă gândeam la spital ca la un univers special, în care noi toți eram mici planete ținute la locul lor de forțe gravitaționale pe care niciunul dintre noi nu putea să le vadă. Orbitam prin spațiu pe calea noastră, și totuși interdependenți unii de alții, fiecare dintre noi conectat, și totuși separat de restul. Mi se părea că, dacă aduni mai multe suflete laolaltă pentru aproape orice motiv, într-o închisoare, în armată, sau la un meci de baschet profesionist, sau la o întrunire a unei organizații caritabile, sau la o lansare la Hollywood, sau la o ședința de sindicat, sau la o ședință a comitetului școlii, există o comuniune de idei, o conexiune între toți. Însă asta era departe de a se aplica pentru noi toți, pentru că singurul lucru pe care îl aveam în comun era dorința de a fi diferiți de ceea ce eram de fapt, și pentru mulți dintre noi acesta era un vis de neatins. Și, presupun, pentru cei care fuseseră înghițiți de spital de ani de zile, nici măcar nu mai era o preferința. Mulți dintre noi erau atât de speriați de lumea de dincolo de zidurile spitalului și de misterele pe care le presupunea aceasta, încât erau dispuși să-și asume riscul pericolelor care-i așteptau înăuntru. Cu toții eram niște insule, cu propriile povești, aruncați laolaltă într-un loc ce devenea din ce în ce mai puțin sigur.

Big Black îmi spusese odată – când stăteam pe coridor într-unul dintre acele momente când pur și simplu tot ce aveai de făcut era să aștepți să se întâmple ceva, cu toate că se întâmpla foarte rar – că tinerii adolescenți, fii și fiice ai celor care lucrau la spitalul Western State și care locuiau pe domeniile spitalului, aveau un ritual, ori de câte ori aveau o întâlnire sâmbătă seara; mergeau pe jos până în campusul colegiului din apropiere ca să fie luați de acolo și apoi lăsați în același loc la întoarcere. Iar dacă erau întrebați, spuneau că părinții lor făceau parte din personal – dar le făceau acestora cu mâna în direcția școlii, nu înspre spitalul de pe deal, unde ne petreceam noi zilele și nopțile. Nebunia noastră era stigmatul lor. Ca și cum le-ar fi fost teamă să nu ia și ei bolile de care sufeream noi. Mi se părea normal. Cine ar fi vrut să fie ca noi? Cine ar fi vrut să fie asociat cu lumea noastră?

Răspunsul la aceste întrebări îți dădea fiori: exista o persoană care voia asta.

Angel.

Am respirat adânc, inspirație, expirație, lăsând aerul cald să mi se strecoare printre dinți. Au trecut mulți ani de când mi-am permis să mă gândesc la el. M-am uitat la tot ce scrisesem pe perete și am înțeles că nu aș fi putut să spun toate aceste povești fără să o spun și pe a lui, iar gândul mă neliniștea foarte tare. Un vechi neastâmpăr și o teamă la fel de veche se insinuau ușor, ușor în imaginația mea.

Și, în același timp, el intră în cameră.

Nu intră ca un vecin sau ca un prieten, nici măcar ca un musafir neinvitat, care bate la ușă și salută – poate puțin forțat, dar plăcut –, ci ca o fantomă. Nu s-a deschis ușa, nu a fost tras niciun scaun, nu au fost făcute prezentările. Însă era acolo, în orice caz. M-am răsucit, mai întâi într-o direcție, apoi în cealaltă, încercând să-l fac să dispară din aerul statut din jurul meu, dar n-am reușit. Avea culoarea vântului. Vocile pe care nu le

mai auzisem de multe luni de zile, vocile care fuseseră amuțite în imaginația mea au început dintr-odată să strige avertizări, alergându-mi prin cap cu viteză. Dar era ca și cum mesajul pe care îl aveau pentru mine era rostit într-o limba străină; nu mai știam cum să le ascult. Aveam sentimentul îngrozitor că un lucru care îmi scapă, și totodată ceva extrem de important, nu este în ordine, iar pericolul este foarte aproape. Atât de aproape, că îi simțeam respirația în ceafă.

* * *

Se lăsă o clipă de tăcere în birou. Prin ușa închisă se auzi deodată cum cineva bate la mașina de scris ca într-o rafală de foc automat. Undeva, în străfundurile clădirii administrației, un pacient nebun dădu drumul la un geamăt lung, plângăreț, care parcă-ți sfredelea creierii; dar se stinse, asemenea urletului unui câine în depărtare. Peter the Fireman se lăsă să alunece în față pe scaun, ca un copil nerăbdător care știe răspunsul la întrebarea profesorului și vrea să răspundă el primul.

— Corect, spuse încet Lucy Jones.

Aceste cuvinte avură parcă darul să întărească și mai mult tăcerea accidentală.

Pentru cineva instruit în psihiatrie, doctorul Gulptilil dădea dovadă de o anume perspicacitate, care depășea simplele decizii de ordin medical.

Asemenea multor „doctori de cap”, avea capacitatea stranie de a se da un pas înapoi și de a se uita de undeva de la distanță, ca și cum s-ar afla într-un turn de pază și s-ar uita în jos într-o curte. Lângă el, văzu o femeie tânără, care avea o convingere puternică și un plan ce diferea cu mult de orice plan ar fi avut el. Femeia avea cicatrice care parcă străluceau incandescent. În fața lui, avea un pacient care era cu mult mai puțin nebun decât oricare altul din spital, și totuși cu mult mai pierdut. O situație mult mai grea părea să aibă însă cel pe care îl vâna atât de asiduu tânără femeie –

dacă acesta exista, lucru de care doctorul Gulptilil se îndoia serios. El credea că spiritul înfocat al celor doi s-ar putea dovedi în cele din urma aducător de probleme. Se mai uită și la Francis și se gândi deodată că era posibil ca acesta să fie măturat de forța celorlalți doi, iar el bănuia ca o asemenea consecința n-ar fi neapărat un lucru pozitiv.

Doctorul Gulptilil își drese glasul de câteva ori și se foi pe scaun. Vedea potențiale probleme la fiecare colț. Necazurile aveau o calitate explozivă cu care își petrecea mare parte din timp și din energie ca să se lupte. Nu-i plăcea în mod deosebit slujba de director al spitalului, dar făcea parte dintr-o tradiție a datoriei, dublata de un angajament aproape religios de muncă susținuta, iar serviciul în slujba statului combina multe virtuți pe care le considera cruciale. Printre acestea, nu de cea mai mică importanță, erau un cec săptămânal sigur, și alte avantaje care decurg de aici, și niciunul dintre riscurile importante pe care și le-ar fi asumat dacă își deschidea propriul cabinet psihiatric și își atârna firma deasupra ușii, sperând în strângerea unui număr suficient de nevrotici locali pentru a începe să facă programări.

Era gata să rupă tăcerea, când ochii îi căzură pe o fotografie aflata pe un colț al biroului. Era un portret făcut într-un studio foto, întruchipându-i pe soția sa și pe cei doi copii, un fiu la școala primară și o fată care abia împlinise paisprezece ani. Poza, făcuta cu mai puțin de un an în urmă, înfățișa părul fiicei lui cazând în valuri negre pe umeri și ajungând aproape de talie. Acesta era un semn tradițional al frumuseții la poporul său, indiferent cât de departe s-ar fi aflat de patria natală. Când era mica, el stătea adesea și se uita când mama ei îi trecea peria prin cascada de păr negru strălucitor. Dar clipele acelea trecuseră. Într-un acces de răzvrătire, în urmă cu o săptămână, se strecurase pe furiș la o frizerie locală și-și tunsese părul scurt,

băiețește, sfidând deopotrivă tradiția familiei și moda acelui an. Soția lui plânsese doua zile fără oprire, iar el îi ținuse o predică plicticoasă, care fusese în mare parte ignorată. Fetei îi administrase o pedeapsa semnificativa, care consta în interzicerea oricăror activități extrașcolare vreme de două luni și limitarea oricăror privilegii la folosirea telefonului în favoarea lecțiilor pentru acasă, ceea ce o făcuse pe fată să izbucnească în plâns de furie și să lase să-i scape chiar și una sau două obscenități care îl surprinseseră extrem de tare, pentru că nici măcar nu bănuise că le cunoaște. Pentru început, își dădu seama că toate victimele aveau părul tuns scurt. Băiețește. Și că toate erau extrem de zvelte, de parcă și-ar fi purtat feminitatea fără nicio tragere de inimă. Fiica lui era tot cam așa, numai colțuri și linii osoase, liniile curbe fiind doar sugerate. Mâna îi tremură puțin când se gândi la acest detaliu. Mai știa și că ea se opusese tuturor încercărilor lui de a-i limita călătoriile în jurul spitalului. Gândul ăsta îl făcu să-și muște buza de jos. Teama, se gândi el, nu este potrivită pentru psihiatri, ci pentru pacienți. Teama este irațională și trăiește ca un parazit, pe seama necunoscutului. Profesiunea sa are la bază cunoașterea, se ocupă cu studiul și aplicarea continuă a acesteia în toate situațiile. Încercă să alunge acest gând, care însă nu se lăsă cu ușurința dus.

— Domnișoara Jones, începu el, înțepat, ce propuneți dumneavoastră mai exact?

Lucy inspiră profund înainte de a răspunde, oferindu-și un moment pentru a-și pune în ordine gândurile cu precizia unui trăgător de elită.

— Ceea ce propun eu este să-l descopăr pe cel despre care cred că a comis aceste crime. Aceste crime au avut loc în trei jurisdicții diferite în partea de est a statului – urmate de crima petrecuta aici. Cred că asasinul este în libertate, în ciuda arestării care s-a făcut aseară. Am nevoie, ca să-mi

demonstrez teoria, de acces la dosarele pacienților și de posibilitatea de a lua interviuri în secțiile spitalului. În plus – și aici se strecura în vocea ei prima ezitare –, voi avea nevoie de cineva care să lucreze la descoperirea acestui individ din interior. Se uita la Francis. Pentru ca eu cred ca acest individ deja a anticipat sosirea mea aici. Și cred că, odată ce știe că sunt aici, comportamentul lui se va schimba. O să am nevoie de cineva care să observe această schimbare.

— Ce vreți să spuneți exact prin „anticipat”? întrebă Gulp-a-pill.

— Cred că persoana care a omorât-o pe sora medicală a procedat așa pentru că știa doua lucruri – că putea să dea cu ușurință vina pe altcineva, nefericitul pe care voi îl numiți Lanky, și că avea să fie căutat de cineva ca mine.

— Poftim?…

— Sigur știe ca, dacă anchetatorii celorlalte crime îl vânează, atunci o să ajungă în cele din urmă și aici.

Această revelație dădu naștere unui alt moment de tăcere în încăpere.

Lucy îi fixă cu privirea pe Francis și pe Peter the Fireman, cercetându-i pe amândoi cu o atitudine distanta, detașată. Se gândi că ar fi putut să găsească niște candidați cu mult mai slabi pentru ce avea de gând, cu toate că o îngrijora firea schimbătoare a unuia și fragilitatea celuilalt. Se uită și la cei doi frați Moses. Big Black și Little Black stăteau în spatele încăperii. Se gândi că putea să-i ia și pe aceștia în calcul pentru planul ei, cu toate că nu era sigură dacă ar putea să-i controleze la fel de eficient cum îi controla pe cei doi pacienți.

Doctorul Gulptilil scutură din cap.

— Cred că îi atribuiți un rafinament criminal acestui ins – în legătură cu a cărui existența am încă dubii – care este dincolo de ceea ce putem sau ar trebui să ne așteptam, în mod rezonabil. Dacă

vrei să scapi după ce ai comis o crimă, de ce ai invita pe cineva să te caute? Nu faci decât să mărești șansele de a fi prins și acuzat.

— Pentru că a ucide înseamnă pentru el doar o mica parte din aventură. Cel puțin, asta presupun eu.

Lucy nu comentă mai departe această aserțiune, pentru că nu voia să fie întrebată care credea ea că erau *celelalte* elemente ale „aventurii”.

Francis era conștient că trăiau un moment important. Simțea curenți puternici în încăpere, și o clipă avu senzația că era tras cu forță într-o vâltoare, fără să se poată opune. Degetele de la picioare i se întinseră din reflex, ca ale înotătorilor, în încercarea lor de a atinge fundul apei.

Știa că Gulp-a-pill nu o voia pe domnișoara procuror aici mai mult decât îl voia pe cel pe care credea ea că îl încolțește. Spitalul era, indiferent cât de nebuni erau cu toții, o birocrație și un loc al funcționarilor și al cârcotașilor statului. Niciunul dintre cei care își câștiga existența prin diverse mașinațiuni lucrând la stat nu dorește nimic sigur și clar. Francis îl văzu pe doctor foindu-se pe scaun, încercând să-și găsească drumul prin ceea ce credea el că este un hățiș politic cu potențial tăios. Dacă Lucy Jones avea dreptate în legătura cu cel care se ascundea în spital, iar Gulptilil refuza să-i acorde accesul la înregistrările spitalului, atunci Gulp-a-pill se expunea unui mare pericol – dacă acest criminal decidea să ucidă din nou și presa afla despre el.

Francis zâmbi. Se bucura că nu se află în pielea directorului. În timp ce doctorul Gulptilil cugeta la postura dificilă în care se afla, Francis se uită la Peter the Fireman. Acesta părea electrizat. Ca și cum ar fi fost băgat în priza și apoi pornit. Când vorbi, cuvintele sale fură rostite cu voce joasa, egala, cu o deosebita ferocitate.

— Domnule doctor Gulptilil, spuse Peter rar, dacă faceți ce sugerează domnișoara Jones și, ca

urmare, ea are succes și-l găsește pe acest individ, atunci puteți practic să pretindeți că tot meritul vă aparține. Dacă ea și noi, care o ajutăm, dăm greș, atunci e puțin probabil să se arunce vina asupra dumneavoastră, pentru că eșecul i se va fi tras din propria planificare. Acesta va cădea pe umerii ei și ai acelor nebuni care au încercat s-o ajute.

După ce medita la asta, doctorul încuviință în cele din urma din cap.

— Ce spui tu, Peter – tuși o dată sau de două ori este probabil adevărat. Poate că nu este cu totul cinstit, dar cu toate astea este adevărat. Se uită la grupul adunat la el în birou. Voi permite asta, spuse el rar, dar câștigând încredere în sine cu fiecare cuvânt. Domnișoara Jones, sigur că aveți acces la orice fel de dosare înregistrate doriți, atâta vreme cât veți păstra o deplină confidențialitate. Puteți, de asemenea, să alegeți din orice grup îl bănuiți ca suspect persoane pe care să le chestionați. Fie eu, fie domnul Evans va trebui să fim prezenți în timpul interviurilor pe care le veți realiza. Așa e cinstit. Pacienții – chiar și cei care ar putea fi bănuiți de crimă – au unele drepturi. Iar dacă oricare dintre ei obiectează la a fi chestionat de dumneavoastră, nu voi obliga pe niciunul să accepte. Sau, altfel spus, voi recomanda ca aceștia să fie însoțiți de un reprezentant legal, de un avocat. Orice fel de decizii de natură medicală care ar putea să apară din oricare dintre aceste conversații trebuie să vină doar de la personalul spitalului. Este corect așa?

— Desigur, domnule doctor, răspunse Lucy, poate puțin cam grăbită.

— *Și,* continuă doctorul, vă rog să vă mișcați repede. Deși unii dintre pacienții noștri, de fapt majoritatea, suferă de boli cronice, cu mici șanse de a fi externați mulți ani de acum încolo, exista un număr semnificativ de internați pe care noi chiar reușim să-i stabilizăm, iar aceștia se întorc cu succes acasă, la familii. N-am cum să discern într-

o clipa căreia dintre aceste doua categorii îi aparține suspectul dumneavoastră.

Din nou, Lucy dădu din cap afirmativ.

— Cu alte cuvinte, nu am cum să-mi dau seama dacă va rămâne aici chiar și pentru puțin timp acum, după venirea dumneavoastră. Și nici nu am să opresc procesul de evaluare a pacienților care sunt gata să plece acasă, doar pentru că dumneavoastră faceți cercetări prin spital. Înțelegeți? Operațiunile de zi cu zi ale spitalului nu trebuie să fie compromise.

Din nou, Lucy păru că vrea să spună ceva, dar nu deschise gura.

— Cât despre ajutorul pe care vi-l pot da pacienții – aruncă o privire lungă la Peter the Fireman și apoi la Francis –, cercetările dumneavoastră… ei bine, nu pot să ajut în niciun fel, oficial, un asemenea proces, chiar dacă i-aș vedea importanța. Dar puteți face ce doriți, neoficial, desigur. N-am să vă stau în cale. În calea lor, de fapt. Însă nu pot permite acestor pacienți niciun fel de statut special sau o autoritate suplimentară, înțelegeți? Și nici nu au voie să-și întrerupă în niciun fel cursul normal al tratamentului.

Se uita la Fireman, și apoi îl privi pe Francis.

— În legătură cu acești doi domni, continuă el, înțelegeți ca fiecare din ei are un statut diferit aici, în spital. Nici circumstanțele care i-au adus aici și nici parametrii ședерii lor nu sunt aceiași. Asta ar putea să vă provoace unele dificultăți, dacă sperați să va bazați pe ei.

Lucy făcu un semn cu mâna prin aer, așa cum fac procurorii când vor să obiecteze la tribunal, dar apoi se opri. Când însă răspunse, o făcu într-un mod pompos și formal, subliniind totuși faptul că înțelesese.

— Desigur. Înțeleg perfect. Urmă o altă tăcere scurtă, iar apoi Lucy Jones continuă: Nu mai trebuie spus că motivul venirii mele aici și ceea ce

sper să reușesc, precum și modul în care pot să realizez asta rămân confidențiale.

— Desigur. Credeți că aș anunța undeva ca un criminal periculos ar putea să se afle în libertate în spitalul nostru? îi replică Gulptilil agitat. Asta fără îndoială ar genera panica și, în unele cazuri, ar putea să anuleze ani de tratamente. Trebuie să vă faceți ancheta cât mai discret cu putință, cu toate că mă tem că vor apărea zvonuri și speculații aproape imediat. Simpla dumneavoastră prezența aici este suficienta. Atunci când puneți întrebări, apare nesiguranța. Este inevitabil. Și, desigur, o parte din personal trebuie să fie informat, în mai mică sau mai mare măsură. Din păcate, nici asta nu se poate evita, și nu-mi dau seama cum vă va afecta cercetările. Cu toate acestea, vă doresc succes. Și voi elibera unul dintre cabinetele de tratament din clădirea Amherst, aproape de locul crimei, ca să puteți ține acolo interviurile pe care considerați necesar să le luați. Trebuie doar să ne dați un mesaj pe pager mie sau domnului Evans de la cabinetul asistentelor înainte de a interoga pe oricine. Sunt acceptabile condițiile?

Lucy aproba dând din cap.

— Sigur, mi se pare normal. Apoi adăuga: Mulțumesc, domnule doctor. Vă înțeleg perfect îngrijorarea și voi face tot efortul ca să păstrez cât mai bine discreția. Tăcu, pentru că își dădu seama că nu va mai trece mult până când tot spitalul – sau cel puțin cei destul de conectați la realitate încât să le pese – va înțelege de ce se afla ea aici. Și, își dădu seama și de acest lucru, asta îi făcea investigația și mai urgentă. Cred însă că ar putea fi necesar ca eu să stau aici, la spital, cât durează totul.

Doctorul se gândi puțin la asta. Un zâmbet răutăcios i se insinua la colțurile gurii pentru o clipa, dar fu repede alungat. Francis bănuia că el fusese singurul care-l văzuse.

— Desigur, încuviință doctorul. Un dormitor este liber în zona unde dorm asistentele aflate în stagiu.

Newsman se afla pe coridorul clădirii Amherst când se întoarseră. Le zâmbi, când îi văzu că se apropie.

— „Profesorii din Holyoke pun la cale un nou pact sindical", recită el brusc, *Springfield Union-News,* pagina B-l. Buna, C-Bird, ce faci? „Red Sox încep meciurile împotriva celor de la New York Yankees cu întrebări incomode", *Boston Globe,* pagina D-l. Te întâlnești cu domnul Evil, pentru că te-a căutat, și nu părea prea vesel. Cine este prietena ta, pentru că este foarte drăguță și mi-ar plăcea s-o cunosc.

Newsman îi făcu lui Lucy Jones cu mâna și îi zâmbi timid lui Lucy Jones, apoi deschise ziarul pe care îl ținea la subsuoară, mergând pe coridor asemenea unui om beat, cu ochii fixați asupra cuvintelor din ziar, memorându-le pe toate. Trecu pe lângă doi bărbați, unul bătrân și altul de vârsta mijlocie, îmbrăcați în pijamale lungi de spital; niciunul dintre ei nu părea să-și fi pieptănat sau periat părul în ultima decadă. Amândoi stăteau în picioare în mijlocul culoarului de trecere, la câțiva metri unul de altul, și vorbeau încetișor. Păreau a avea o conversație, până te uitai mai cu atenție la ochii lor și-ți dădeai seama că fiecare purta câte o conversație cu cineva inexistent și cu siguranță nu unul cu celălalt, ba, mai mult, niciunul nu era conștient de prezența celuilalt. Francis se gândi o clipă că ei și cei asemenea lor făceau parte din arhitectura spitalului, o prezență la fel de perpetua ca mobilele, pereții sau ușile. Lui Cleo îi plăcea să-i numească pe catatonici „Cato", cuvânt care, cugetă el, era la fel de bun ca oricare altul. Văzu o femeie care mergea repede pe coridor oprindu-se deodată. Apoi porni din nou. Se opri iar. Apoi

chicoti și-și văzu de drum, târând după ea un halat de casă prea lung, de culoare roz.

— Nu este chiar lumea la care te-ai aștepta, îl auzi pe Peter the Fireman.

Lucy rămăsese cu ochii căscați.

— Știi multe despre nebunie? întrebă Peter.

Ea scutură din cap.

— N-ai avut nicio mătușă Martha sau un unchi Fred nebuni în familie? Niciun vâr Timmy căruia să-i placă să tortureze animale mici? Nici vecini care vorbesc singuri sau care cred că președintele este de fapt extraterestru?

Întrebările lui Peter avură darul s-o relaxeze pe Lucy, care dădu din cap.

— Probabil că sunt norocoasă, conchise ea.

— Atunci, C-Bird poate să te învețe tot ce vrei să știi despre cum e să fii nebun, răspunse Peter râzând. Este expert acum, nu-i așa, C-Bird?

Francis nu știu ce să spună, așa că doar aprobă dând din cap. Văzu un cumul de emoții traversând figura domnișoarei procuror și se gândi că una este să apari într-un loc precum Western State cu idei, presupuneri și bănuieli, și cu totul altceva este să le pui în aplicare. Avea înfățișarea cuiva care se uita la un vârf înalt de munte aflat în fața lor, un amestec de îndoială și neîncredere.

— Așadar, continuă Peter. De unde începem?

— Chiar de aici, spuse ea imediat. La scena crimei. Trebuie să văd locul unde s-a petrecut crima. Apoi trebuie să înțeleg spitalul, ca întreg.

— Un tur? întrebă Francis.

— Două tururi, răspunse Peter. Unul care cercetează toate astea – și arătă spre clădire, și un al doilea care începe să cerceteze asta – și se bătu cu degetul pe frunte.

Little Black și fratele lui îi conduseseră înapoi de la clădirea administrativa la Amherst, dar îi lăsaseră singuri pe cei trei, în timp ce el și Big Black se îndreptaseră spre postul asistentelor. Big Black dispăruse atunci în una dintre camerele de

tratament adiacente. Little Black zâmbea, apropiindu-se de grup.

— Asta, spuse el, este o situație al naibii de ieșita din comun pentru noi aici.

Lucy nu răspunse, iar Francis încerca din răsputeri să citească pe figura bărbatului ce gândea acesta de fapt despre ce se întâmpla. Dar îi era imposibil, cel puțin la început.

— Fratele meu s-a dus să vă pregătească noul birou, domnișoara Jones. Iar eu le-am informat pe asistentele de serviciu că veți sta la noi vreo doua zile, cel puțin. Una din ele o să vă conducă la aripa asistentelor mai târziu. Și cred că, exact acum, domnul Evans are o lungă și neplăcută discuție despre dumneavoastră cu medicul-șef și va dori și el să stea de vorbă cu dumneavoastră curând.

— Domnul Evans este psihologul de serviciu?

— Al acestei aripi a spitalului. Așa este, domniță.

— Și nu credeți că o să fie prea mulțumit de prezența mea? întrebă ea, zâmbind ușor.

— Nu chiar, domniță, răspunse Little Black. Trebuie să înțelegeți ceva despre cum merg lucrurile pe-aici.

— Ce anume?

— Păi, Peter și C-Bird pot să vă informeze și ei la fel de bine ca mine, dar, ca s-o spun cât se poate de frumos și pe scurt, spitalul înseamnă să lași sau să faci lucrurile să meargă ușor și bine. Tot ce este altfel, ieșit din comun – ei bine, asta supără.

— Pe pacienți?

— Da, pe pacienți. Iar dacă pacienții sunt supărăți, atunci și personalul este supărat. Dacă se supară personalul, atunci și administrația se supără. Ați înțeles cum stă treaba? Oamenilor le place ca totul să meargă strună. Pentru toți. Nebuni. Bătrâni. Tineri. Sănătoși. Iar eu nu cred că dumneavoastră aveți de gând să faceți lucrurile să meargă strună deloc, domnișoară Jones. Nu, ba chiar cred că veți face exact contrariul.

Little Black spuse toate astea cu un rânjet larg pe față, de parcă i s-ar fi părut extrem de amuzant. Lucy Jones observă, ridică ușor din umeri și întreba:

— Dar dumneavoastră? Și fratele dumneavoastră cel solid? Ce credeți?

Mai întâi, Little Black izbucni în râs.

— Doar pentru că el este mare, iar eu sunt mic nu înseamnă că avem aceleași idei largi. Nu, domnița. Modul cum gândești n-are legătură cu fizicul. Făcu un gest larg spre pacienții care se mișcau pe coridor, iar Lucy Jones înțelese adevărul acestor cuvinte. Apoi infirmierul inspiră și se uita fix la domnișoara procuror. Când în cele din urmă răspunse, o făcu pe un ton coborât, astfel încât să audă numai micul lor grup: Poate ca amândoi credem că s-a întâmplat ceva groaznic aici și nu ne place asta, pentru că, dacă ne-ar plăcea, ar însemna că noi suntem de vină, iar asta nu ne place niciun pic, deloc-deloc. Domnișoara Jones. Așa ca, dacă doar se zburlesc câteva pene, nu credem ca e ceva rău în asta.

— Mulțumesc, spuse Lucy.

— Nu-mi mulțumiți încă, răspunse Little Black. Trebuie să țineți minte că, după ce se termina totul și se spun și se fac toate cele, eu, fratele meu, asistentele, doctorii și majoritatea pacienților, dar nu toți, ei bine, noi vom rămâne tot aici, în timp ce dumneavoastră nu. Așa că nu mulțumiți nimănui încă. Și e foarte important ale cui pene se zburlesc, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Lucy dădu din cap.

— Foarte bine punctat, spuse ea. Se uita în față și apoi zise foarte încet: Și acesta trebuie să fie domnul Evans, nu?

Francis se răsuci și-l zări pe domnul Evil grăbindu-se spre ei. Limbajul trupului său spunea „bun venit!”, așa cum mergea zâmbind larg, cu brațele deschise. Dar Francis nu-l credea nicio clipă.

— Domnișoara Jones, spuse el repede. Permiteți-mi să mă prezint.

Urmară apoi strângeri de mână superficiale.

— V-a informat doctorul Gulptilil în legătură cu motivul prezenței mele aici? îl întrebă Lucy.

— Mi-a explicat că aveți îndoieli în legătură cu arestarea persoanei potrivite în cazul uciderii tinerei asistente, suspiciune pe care o găsesc oarecum ridicola. În orice caz, iată-vă aici. Mi-a spus că asta este un fel de investigație de completare.

Lucy îl cercetă cu atenție pe psiholog, conștienta că răspunsul acestuia ocolea oarecum adevărul, dar, într-un fel mai larg, era corect.

— Deci pot să mă bazez pe ajutorul dumneavoastră? întrebă ea.

— Cu siguranța.

— Mulțumesc, îi zise ea.

— De fapt, poate ați dori să începeți cu evaluarea dosarelor pacienților din clădirea Amherst? Am putea începe chiar acum. Mai e ceva vreme până la cina și la activitățile de seară.

— Mai întâi, aș dori să fac un tur, îl anunță ea.

— Pot să fac asta acum, răspunse el.

— Speram ca acești doi pacienți să-mi arate locurile pe aici.

Domnul Evil scutură din cap.

— Nu cred că este o idee prea buna.

Ea nu răspunse.

— Ei bine, continuă el, punând capăt tăcerii, Peter și Francis, din nefericire, nu au voie să părăsească acest etaj. Iar accesul afară pentru toți pacienții, indiferent de statutul lor, a fost restricționat până când le va trece tulburarea creată de crimă și de arestarea lui Lanky. Iar ceea ce este mai rău, simpla dumneavoastră prezența aici – ei bine, nu-mi place s-o spun – prelungește minicriza pe care o traversăm. Așa că, pentru viitor, am întărit mijloacele de siguranța. Nu chiar ca într-o închisoare, domnișoara Jones, ci doar o versiune a

noastră proprie de securitate. Toată mișcarea prin spital s-a redus. Până când reușim să-i stabilizam din nou pe pacienții afectați.

Lucy vru să răspundă, dar se opri. În cele din urmă zise:

— Atunci, cu siguranță vor putea să-mi arate locul crimei și acest etaj și să mă informeze despre ce au văzut și cum au procedat, așa cum au făcut pentru poliție. Asta nu contravine așa de tare regulilor, nu-i așa? Iar apoi poate ca dumneavoastră sau unul din frații Moses mă poate însoți prin restul clădirii și prin celelalte imobile?

— Desigur, răspunse domnul Evil. Un tur scurt, urmat de un tur mai lung. Voi face pregătirile.

Lucy se întoarse spre Peter și spre Francis.

— Haideți să mai parcurgem noaptea trecuta încă o dată, li se adresă ea.

— C-Bird, spuse Peter, făcând un pas în fața domnului Evil, condu-ne.

Locul crimei din debara fusese bine curățat; când Lucy deschise ușa subțirică, duhnea a dezinfectant, iar lui Francis nu i se mai păru că ar conține ceva din răul de care-și amintea. Ca și cum un loc infernal ar fi fost transformat dintr-odată într-unul normal. Detergenți, mopuri, găleți, becuri de rezervă, maturi, așternuturi împăturite și un furtun strâns colac erau toate aranjate în ordine pe rafturi. Lumina de deasupra capului făcea podeaua să strălucească, dar nici urma de sângele lui Short Blond. Francis era oarecum derutat de cât de curat și de ordonat părea totul și se gândi o clipă că a-i reda debaralei aspectul inițial era aproape la fel de îngrozitor ca și actul care avusese loc acolo.

Lucy se aplecă și-și trecu un deget pe podea, peste locul unde fusese cadavrul, de parcă, se gândi Francis, simțind linoleumul rece, ar putea cumva să facă legătura cu viața care fusese curmată exact în acel loc.

— Deci aici a murit? întrebă Lucy, întorcându-se spre Peter.

El se aplecă lângă ea și-i răspunse cu o voce șoptită, de parcă i-ar fi împărtășit un secret:

— Da. Dar cred că era deja inconștientă.

— De ce?

— Pentru că lucrurile din jurul corpului nu păreau să fi fost deranjate în timpul unei lupte. Cred că produsele pentru curățat au fost răsturnate ca să spele locul crimei și ca să-i facă pe oameni să creadă altceva despre ce s-a întâmplat aici.

— De ce i-ar fi înmuiat corpul în lichid de curățat?

— Ca să compromită orice urmă pe care ar fi putut s-o lase pe trupul femeii.

Lucy dădu din cap.

— Asta ar avea sens.

Peter se uită la Lucy, văzu că aceasta nu spunea nimic, își freca barba cu mâna, apoi se ridică, scuturând ușor din cap.

— La celelalte cazuri pe care le urmăriți cum era locul crimei?

Lucy Jones zâmbi, dar fără umor.

— Buna întrebare, remarcă ea. Ploaie puternica, spuse încet. Furtuni. Fiecare dintre crime a avut loc în aer liber, pe ploaie. Din câte ne-am dat seama, crimele au avut loc undeva, iar apoi cadavrele au fost mutate într-o locație ascunsa, dar expusă. Probabil aleasă dinainte. Foarte dificil pentru criminaliști. Condițiile meteo au compromis, practic, toate dovezile fizice. Sau cel puțin așa mi s-a spus.

Peter se uita împrejur, prin debara, apoi se dădu un pas înapoi.

— Aici și-a creat propria furtuna.

Lucy ieși la rândul ei din debara. Se uită spre cabinetul asistentelor.

— Așadar, dacă ar fi avut loc vreo luptă…

— Aceasta s-ar fi petrecut acolo.

O clipa, Lucy răsuci capul.

— Dar zgomotul? întrebă ea.

Francis tăcuse tot timpul până atunci. Dar acum Peter se întoarse spre el.

— Spune-i, C-Bird!

Francis se înroși, pus dintr-odată să vorbească, iar primul lui gând fu că n-are nici cea mai mică idee și chiar deschise gura să spună asta, dar se opri. În schimb, se gândi o clipa la întrebare, văzu un răspuns și apoi zise:

— Două lucruri, domnișoara Jones. Primul, toți pereții sunt izolați etanș, iar ușile sunt de oțel, așa că este greu ca sunetul să pătrundă prin toate astea. Aici, în spital, sunt o mulțime de zgomote, dar de obicei sunt înăbușite. Dar ceea ce este și mai important, la ce bun să strigi după ajutor?

Adânc, în sinea lui, auzea un zumzet de voci: *Spune-i!* strigau ele. *Spune-i cum este!*

El continuă:

— Oamenii strigă tot timpul. Au coșmaruri. Au temeri. Vad lucruri, sau aud lucruri, sau poate doar simt lucruri. Toată lumea de aici este obișnuita cu zgomotul de orice natura. Așa ca dacă cineva ar fi strigat: „Ajutor!” – tăcu o clipă, apoi continua –, n-ar fi fost diferit cu nimic fața de alte dați când cineva ar fi strigat același lucru. Dacă ar fi strigat „Crimă!” sau doar ar fi țipat, nici asta n-ar fi fost prea diferit de lucrurile obișnuite. Și niciodată nu vine nimeni, domnișoară Jones. Indiferent cât de speriat ești sau cât de greu îți este. Aici, în spital, coșmarurile tale îți aparțin în întregime, tu trebuie să te descurci singur cu ele.

Ea se uita la el, și în acea clipa își dădu seama că vorbea din experiență. Îi zâmbi tânărului, și văzu că acesta își freca mâinile puțin nervos, dar cu nerăbdare să contribuie și el, iar ea se gândi deodată că în interiorul spitalului Western State existau probabil tot felul de frici, dincolo de cea pe care venise ea s-o vâneze. Se întreba dacă va ajunge să le cunoască pe toate.

— Francis, i se adresă ea, pari a avea o latură poetică. Cu toate astea, trebuie să-ți fie foarte greu.

Vocile care amuțiseră în ultimele zile se ridicară toate în cor, iar strigatele lor răsunau ca un ecou în spațiul din spatele ochilor lui Francis. Ca să le facă să tacă, el continua:

— Probabil că va ajuta, domnișoara Jones, să înțelegeți că, deși suntem aruncați toți la un loc, suntem totuși singuri. Mai singuri decât oriunde altundeva, cred.

Ceea ce voia de fapt să spună era: „Mai singuri decât oriunde altundeva din întreaga lume".

Lucy se uită la el cu atenție. Înțelesese un singur lucru: în lumea de afară, când cineva strigă după ajutor, este o datorie pentru cel care aude strigătul să acționeze în consecință. Un simplu act de civilizație, se gândi ea. Însă la spitalul Western State, toți strigă, tot timpul. Toți au nevoie de ajutor, tot timpul. Ignorarea acestor strigate, indiferent cât de disperate păreau, făcea parte din rutina zilnică a spitalului.

Încerca să alunge sentimentul de claustrofobie care o începea să pună stăpânire pe ea. Se întoarse, se uita la Peter și-l văzu stând în picioare, cu brațele încrucișate, dar cu un zâmbet pe față.

— Cred că trebuie să vedeți încăperea în care dormeam cu toții când s-au întâmplat toate acestea, îi sugeră el.

Și, zicând asta, o conduse pe coridor, oprindu-se doar ca să arate spre locurile în care fuseseră bălțile de sânge. Dar și acestea fuseseră curățate.

— Poliția, spuse el încet, a crezut că toate aceste pete de sânge sunt urmele pe care le-a lăsat Lanky în urma sa. Și era o mizerie totală, pentru că idiotul de gardian a călcat în ele. Ba chiar a alunecat într-o baltă de sânge și a căzut, mânjind totul în jur.

— Tu ce ai crezut?

— Și eu am crezut că sunt urme, așa este. Dar urme care să ducă la Lanky, nu urme pe care le-ar fi făcut el.

— Avea sângele asistentei pe pijama.

— Angel l-a îmbrățișat.

— Care Angel?

— Așa l-a numit Lanky pe cel care a venit la patul lui și i-a spus că răul a fost distrus.

— Crezi…

— Ceea ce cred eu, domnișoara Jones, este destul de evident.

Peter deschise ușa dormitorului și intrară. Francis arătă locul unde se afle patul său, așa cum făcu și Peter the Fireman. Îi arătară și patul lui Lanky, de pe care fusese luată lenjeria, iar salteaua fusese îndepărtata, astfel încât rămăseseră doar rama de oțel și cârligele metalice. Dulăpiorul de lângă pat în care Lanky își ținea cele câteva haine și obiecte personale fusese de asemenea luat, așa că spațiul modest al lui Lanky în dormitor nu mai era acum decât un simplu schelet. Francis o văzu pe Lucy măsurând distanțele cu ochii, adică spațiul dintre paturi, calea către ușă, ușa către baia alăturată. O clipă, el se simți rușinat de acest loc. Era perfect conștient, în acea clipă, de cât de puțina intimitate aveau și de cât de mult le fusese furat din spiritul uman în acea încăpere aglomerată. Și nu doar conștientiza acest lucru, ci chiar se înfurie, uitându-se la domnișoara procuror, care inspecta încăperea.

Ca întotdeauna, vreo doi bărbați stăteau întinși în paturile lor, uitându-se în tavan. Unul bombănea ceva, purtând o discuție destul de aprinsă. Un altul o văzu și se răsuci pe o parte ca să o urmărească. Alții pur și simplu o ignorară, pierduți în gândurile lor. Însă Francis îl văzu pe Napoleon ridicându-se cu un mormăit și mișcându-și corpul impunător cât de repede putu spre ei.

O aborda pe Lucy cu un zâmbet larg și făcu o plecăciune.

— Avem atât de puțini vizitatori din lume, spuse el. Mai ales atât de frumoși. Bine ați venit!

— Mulțumesc, răspunse ea.

— Acești doi gentlemeni vă informează corect? o întrebă el.

Lucy zâmbi.

— Da. Până acum au fost foarte amabili.

Napoleon privi oarecum dezamăgit.

— Ah, atunci asta e bine. Dar, vă rog, dacă aveți nevoie de ceva, nu ezitați să cereți. Scotoci puțin, bătându-se cu palma pe halatul de spital. Se pare că mi-am uitat cărțile de vizită, spuse el. Probabil că sunteți studentă la istorie?

Lucy ridică din umeri.

— Nu neapărat. Cu toate că am luat câteva cursuri de istorie europeană în facultate.

Napoleon ridică o sprânceană.

— Și unde a fost asta?

— La Stanford, răspunse Lucy Jones.

— Atunci probabil că înțelegeți, spuse Napoleon, făcând un semn larg cu o mână, iar pe cealaltă lipindu-și-o strâns de corp. Forțe importante sunt în joc. Lumea atârnă în echilibru. Momentele îngheață în timp, în vreme ce convulsii seismice scutură umanitatea. Istoria își ține răsuflarea; zeii se înfruntă pe câmpul de luptă. Trăim vremuri de transformări uriașe. Mă cutremur când mă gândesc la semnificația tuturor acestora.

— Fiecare dintre noi face ce poate, răspunse Lucy.

— Desigur, încuviință Napoleon, îndoindu-se de mijloc. Cu toții facem ceea ce ni se cere. Cu toții jucăm un rol pe marea scenă a istoriei. Cel mic poate deveni mare. Clipa măruntă devine importantă. O mică decizie poate afecta mari curente ale istoriei. Apoi se aplecă în față, șoptind: Va cădea noaptea? Sau prusacii vor sosi la timp ca să-l salveze pe Iron Duke[21]?

— Cred, spuse Lucy încrezătoare, că Blücher ajunge la timp.

— Da, încuviință Napoleon, clipind des. La Waterloo, asta este adevărat. Dar astăzi?

El zâmbi misterios, le făcu grăbit cu mâna lui Peter și lui Francis, apoi se întoarse și plecă.

Peter ridică din umeri într-o mișcare de eliberare, cu un zâmbet familiar pe buze. Apoi îi șopti lui Francis:

— Pun pariu că domnul Evil a auzit fiecare cuvânt, iar Nappy o să aibă parte de o doză mărită de medicamente diseară. Vorbise încet, dar destul de tare încât să audă și Lucy Jones, și, bănui Francis, chiar și domnul Evil, care îi urmase în dormitor.

— Pare destul de prietenos, fu de părere Lucy. Și inofensiv.

Domnul Evil păși în față.

— Evaluarea dumneavoastră este corectă, domnișoară Jones, spuse el brusc. Așa este cazul cu majoritatea celor de aici. Își fac mai mult rău lor însele. Problema pentru noi, personalul de aici, este care dintre ei are potențial violent. Cine are această capacitate, care-i reverberează înlăuntru. Uneori, asta căutăm.

— Cam după asta am venit și eu aici, răspunse ea.

— Desigur, o aprobă domnul Evans, rotindu-și ochii către Peter the Fireman, pentru unii dintre ei, avem deja aceste răspunsuri.

Cei doi bărbați rămaseră uitându-se unul la altul, așa cum făceau întotdeauna. Apoi domnul Evil o luă de braț delicat pe Lucy Jones, un vechi gest de galanterie care, în condițiile date, părea să semnifice cu totul altceva.

— Vă rog, domnișoară Jones, spuse el, dați-mi voie să vă arăt restul spitalului, cu toate că mare parte este la fel cu ce vedeți aici. Sunt programate ședințe de grup de după-amiaza, cina și multe alte lucruri.

O clipă, Lucy păru că vrea să-și retragă brațul. Apoi aprobă din cap și răspunse:

— Ar fi bine. Dar, înainte de a ieși, se întoarse spre Francis și spre Peter the Fireman și spuse: Mai am niște întrebări pentru voi mai târziu. Sau poate mâine-dimineață. Dacă este voie.

Peter și Francis dădură din cap, înțelegând despre ce e vorba.

— Nu sunt prea sigur că ei doi vă pot ajuta atât de bine, spuse domnul Evans, scuturând din cap.

— Poate că reușesc să mă ajute, poate că nu, spuse Lucy Jones. Rămâne de văzut. Dar un lucru este sigur, domnule Evans.

— Ce anume? întrebă el.

— În momentul ăsta, ei sunt singurele două persoane pe care nu le suspectez.

Francis adormi cu greu în acea noapte. Sunetele de sforăit și scâncit, care erau zgomotele obișnuite ale dormitorului, îl nelinișteau. Sau cel puțin așa crezuse, până să se întindă în pat, cu ochii ațintiți în tavan, și-și dădu seama că nu sunetele obișnuite ale nopții îl țineau treaz, ci tot ce se întâmplase în acea zi. Vocile pe care le auzea erau calme, dar pline de întrebări, iar el se gândea dacă va fi în stare să facă tot ce îl aștepta. Nu se gândise niciodată că ar fi genul de persoană care observă detaliile, care vede înțelesurile din cuvinte și acțiuni, așa cum credea că face Peter și așa cum știa că face Lucy Jones. I se părea că ei aveau controlul asupra propriilor idei, lucru la care el doar aspira. Propriile gânduri erau întâmplătoare; asemenea unei veverițe, își schimbau direcția tot timpul, zburau mereu dintr-o direcție în alta, aruncate mai întâi într-o parte, apoi în alta, conduse de forțe dinlăuntrul său, pe care nu le înțelegea.

Francis căscă și se întoarse pe o parte în pat. Abia atunci văzu că nu era singurul care stătea treaz în noapte. La câțiva metri mai încolo, Peter the Fireman stătea în fund pe pat, cu spatele sprijinit de perete, cu picioarele strânse în față și înconjurate cu brațele, și avea privirea fixată undeva în față, în dormitor. Francis văzu că Peter se uita fix spre barele îndepărtate de la ferestre și privea dincolo de grilajul de fier și de geamul

lăptos, spre lumina lunii și spre noaptea neagră din spatele lor. Vru să spună ceva, dar apoi se opri, imaginându-și că, indiferent ce îl făcuse pe Peter să stea treaz în acea noapte, era un curent mult prea puternic pentru a fi întrerupt.

Capitolul 11

Îl simțeam pe Angel citind fiecare cuvânt, dar tăcerea rămase intactă. Atunci când ești nebun, uneori tăcerea e ca o ceață, ascunde lucrurile obișnuite, de fiecare zi, priveliștile și sunetele familiare, făcând totul să pară deformat, misterios. Ca o șosea foarte bătută care, din cauza felului ciudat în care ceața refractă luminile farurilor noaptea, pare că deodată o cotește la dreapta, când de fapt creierul îți strigă că merge drept înainte. Nebunia este exact ca acel moment de îndoială, când n-aș ști dacă să mă încred în ochi sau în memorie, pentru că fiecare pare capabil de aceleași erori înșelătoare. Simțeam un pic de transpirație pe frunte și tot trupul mi s-a scuturat de un tremur, cam ca un câine ud, când am încercat să mă eliberez de senzația umedă și disperată pe care Angel o adusese cu el în camera mea.

— Lasă-mă în pace, am spus eu, dar fără niciun pic de forță și de încredere. Lasă-mă în pace! M-am luptat cu tine o dată! i-am strigat. N-ar trebui să fiu nevoit să mă mai lupt iar.

Îmi tremurau mâinile și voiam să-l strig pe Peter the Fireman. Dar știam că acesta se află foarte departe și că eram singur, așa că am strâns pumnii pentru ca tremurai mâinilor să nu mai fie atât de evident.

Am respirat o dată adânc, și în același timp am auzit o bătaie în ușa de la intrare. Zgomotele ca de pistol mi-au întrerupt reveria, iar eu m-am ridicat. Capul parcă mi se învârtea, până când am reușit să-mi recâștig echilibrul. Am traversat încăperea cu câțiva pași rapizi și m-am apropiat de ușă.

O altă salvă de bătăi în ușă.

Am auzit o voce:

— Domnule Petrel! Domnule Petrel? Vă simțiți bine acolo, înăuntru?

Mi-am sprijinit capul de lemn. Se simțea rece la atingere, de parcă aș fi avut febră, iar ușa ar fi fost făcută din gheață, încet, am început să derulez în minte catalogul vocilor pe care le știam. Dacă ar fi fost una dintre surorile mele, aș fi recunoscut-o imediat. Știam că nu sunt părinții mei, pentru că ei nu vin niciodată să mă viziteze.

— Domnule Petrel! Vă rog, răspundeți! Vă simțiți bine?

Am zâmbit. Sesizam o ușoară șâșâială în pronunția cuvintelor.

Vecinul meu de vizavi este Ramón Santiago, care lucrează la serviciile de salubritate ale orașului. Are o soție, Rosalita, și o fetiță minunată pe nume Esperanza, care pare un copil foarte studios, pentru că, din brațele mamei sale, îți aruncă o privire de profesor de colegiu, fiind foarte atentă la lumea din jur.

— Domnule Petrel?

— Mă simt bine, domnule Santiago, mulțumesc.

— Sunteți sigur?

Vorbeam prin ușa închisă și îl simțeam la numai câțiva centimetri distanță, de cealaltă parte.

— Vă rog, deschideți ușa! Vreau doar să mă asigur că totul e în regulă.

Domnul Santiago ciocăni din nou, iar de această dată am descuiat și am deschis ușa doar puțin. Privirile ni s-au întâlnit, iar el s-a uitat cu atenție la mine.

— Am auzit strigăte, a spus el. Ca și cum cineva se pregătește pentru o bătaie.

— Nu, am răspuns eu. Sunt singur.

— V-am auzit vorbind. Ca și cum vă certați cu cineva. Sigur vă simțiți bine?

Ramon Santiago era un bărbat slăbuț, dar vreo doi ani de ridicat tomberoanele grele de gunoi îi întăriseră brațele și umerii. Ar fi fost un oponent formidabil pentru oricine, și, am presupus eu, rar trebuia să recurgă la confruntări pentru a-și face auzit punctul de vedere.

— Nu s-a întâmplat nimic. Mulțumesc, mă simt bine.

— Nu arătați așa de bine, domnule Petrel. Sigur nu vă simțiți rău?

— Am fost doar puțin cam stresat în ultima vreme. Am sărit câteva mese.

— Vreți să sun pe cineva? Poate pe una dintre surorile dumneavoastră?

Am scuturat din cap.

— Vă rog, domnule Santiago, ar fi ultimele persoane pe care aș vrea să le văd.

Îmi zâmbi înapoi.

— Știu. Rudele. Uneori chiar te scot din minți.

De îndată ce a terminat de spus asta, s-a uitat șocat la mine, de parcă m-ar fi insultat.

Am izbucnit în râs.

— Nu, aveți dreptate. Chiar așa este. Și, în cazul meu, asta s-a întâmplat, cu siguranță. Și probabil că asta vor face din nou, într-o bună zi. Dar acum mi-e bine.

El continua să se uite la mine cu grijă.

— Totuși, omule, m-ai pus pe gânduri. Îți iei medicamentele cum trebuie?

Am ridicat din umeri.

— Da, am mințit eu.

Mi-am dat seama că nu m-a crezut. A continuat să se uite atent la mine, cu ochii la fața mea, cercetând parcă fiecare zbârcitură, fiecare rid, în căutarea a ceva de recunoscut, de parcă boala mea ar fi putut fi identificată ca o urticarie pe piele sau ca un icter. Fără să-și ia ochii de la mine, a aruncat câteva vorbe peste umăr în spaniolă, și le văzu pe soția lui și pe fetița la ușa apartamentului lor. Rosalita părea puțin speriată, și a ridicat mâna ca să mă salute. Bebelușul, la rândul lui, mi-a întors zâmbetul. Apoi, domnul Santiago a revenit la limba engleză.

— Rosie, a spus el, cerându-i pe o voce lipsită de mânie, mergi și pregătește-i domnului Petrel o farfurie cu o porție din praful ăla cu pui pe care îl

avem la cină. Arată de parcă nu i-ar strica deloc puțină mâncare solidă.

Am văzut-o dând din cap, mi-a zâmbit timid la rândul ei și a dispărut în apartament.

— Serios, domnule Santiago, sunteți foarte amabil, dar nu este nevoie…

— Nu e nicio problemă. *Arroz con pollo.* De unde vin eu, domnule Petrel, vindecă orice. Ești bolnav, mănânci orez cu pui. Ai fost dat afară de la serviciu? Mănânci orez cu pui. Ai inima frântă?

— …Orez cu pui, am spus eu, terminând fraza în locul lui.

— Șută la șută corect!

Am râs împreună.

Rosie s-a întors câteva secunde mai târziu cu o farfurie de carton cu pui aburind și cu un munte de orez galben pufos. Mi-a adus farfuria, și eu am luat-o de la ea, gândindu-mă că trecuse ceva vreme de când simțisem o atingere umană.

— Nu trebuia să… am început eu din nou, dar amândoi au scuturat din cap.

— Sigur nu vreți să sun pe cineva? Dacă nu familia, atunci poate serviciile sociale? Sau poate un prieten?

— Nu prea mai am mulți prieteni, domnule Santiago.

— Ah, domnule Petrel, sunt mai mulți cărora le pasă de dumneavoastră decât credeți, spuse el.

Eu am scuturat din cap din nou.

— Atunci, altcineva?

— Nu. Serios.

— Sunteți sigur că nu vă supără cineva? Am auzit voci ridicate. Ca și cum urma să aibă loc o ceartă…

Am zâmbit, pentru că adevărul era că mă supărase cineva. Doar că nu era acolo. Am deschis mai mult ușa și l-am lăsat să se uite înăuntru.

— Sunt singur singurel, pe cuvântul meu, l-am asigurat.

Dar i-am văzut privirea măturând pereții, unde scrisesem eu. În acea clipă am crezut că vrea să spună ceva, dar s-a oprit. Mi-a pus o mâna pe umăr.

— Dacă aveți nevoie de ajutor, domnule Petrel, trebuie doar să bateți la ușa mea. La orice oră. Zi sau noapte. Ați înțeleș?

— Mulțumesc, domnule Santiago, am spus eu, dând din cap. Și va mulțumesc pentru cina.

Am închis ușa și am inspirat adânc, umplându-mi narile cu aroma de mâncare. Dintr-odată mi s-a părut că trecuseră zile întregi de când nu mai mâncasem. Poate chiar așa era, cu toate că-mi aminteam ceva de niște sendvișuri calde cu brânza. Dar când fusese asta? Am găsit o furculiță într-un sertar și am devorat specialitatea Rosalitei. Mă întrebam dacă *arroz con pollo,* care era bun pentru atâtea râni ale spiritului, ar putea să mă ajute și pe mine. Spre surprinderea mea, fiecare înghițitura parcă mă energiza și, pe măsură ce goleam farfuria, vedeam ce progres făcusem pe perete. Coloane de istorie.

Și mi-am dat seama că eram din nou singur.

Avea să se întoarcă. Nu mă îndoiam. Plutea, vaporos, prin vreun spațiu la care nu puteam ajunge și-mi ocolea conștiința. Mă evita. Îi evita pe cei din familia Santiago. Evita deliciosul *arroz con pollo.* Se ascundea de memoria mea. Dar pentru moment, spre marea mea ușurare, tot ce aveam erau pui, orez și cuvinte. Mă gândeam că toată discuția aceea din biroul lui Gulp-a-pill despre păstrarea confidențialității fusese doar vorbărie goală.

***

Nu a trecut mult timp până când toți pacienții și personalul spitalului au aflat de prezența lui Lucy Jones în clădirea Amherst. Nu era doar felul în care se îmbrăca, cu acele haine și pulovere lejere, cu servieta în mână, într-un fel ordonat și cuminte, care sfida personajele șleampete ale spitalului. Nu

erau nici înălțimea și statura ei, sau cicatricea distinctiva de pe față, care o diferența de cei obișnuiți. Ci era mai mult felul în care trecea pe coridoare, cu tocurile țăcănind pe linoleum, cu o agerime în privire care o făcea să pară că în fiecare clipă cercetează totul și pe toți în căutarea unui semn care să o conducă în direcția căutată. Această conștiență a prezenței ei aici nu era definită de paranoia, viziuni sau voci. Chiar și acei „cato" care stăteau pe la colțuri sau sprijineau pereții, sau bătrânii senili în scaunele lor cu rotile, pierduți în propriile reverii, sau retardații, care aruncau o privire fixă spre aproape tot ce se întâmpla în jurul lor, cu toții păreau că, erau conștienți, într-un mod ciudat, de faptul că Lucy venise mânată de forțe la fel de puternice precum acelea cu care se luptau ei, dar că forțele ei erau oarecum mai potrivite. Mai legate de lume. Așa că, atunci când trecea pe lângă ei, pacienții o urmăreau cu privirea, fără să se oprească din murmurat și din mormăit, fără ca mâinile să-și înceteze tremurai, dar o urmăreau cu o atenție care sfida propria boală. Chiar și când mergea în sala de mese împreuna cu pacienții și cu personalul, așteptându-și rândul la coadă laolaltă cu toți ceilalți ca să primească farfuria cu mâncare de spital greu de descris, tot era cumva diferită. Stătea la o masă în colț, de unde se putea uita la ceilalți din încăpere, cu spatele la peretele vopsit într-o nuanță de lămâie verde. Câteodată i se alătura cineva la masă, fie domnul Evil, care părea foarte interesat de ce făcea ea, fie Big Black sau Little Black, care imediat îndreptau orice conversație înspre subiecte sportive. Uneori, una dintre asistente stătea cu ea, însă uniformele și bonetele lor de un alb rigid o făceau să pară și mai deosebită de rutina obișnuită a spitalului. Și atunci când conversa cu unul dintre cei care îi țineau companie, privirea ei parcă făcea salturi prin încăpere, dându-i lui Francis impresia că era ca un șoim ridicându-se pe aripile vântului deasupra lor,

a tuturor, și uitându-se în jos, în încercarea de a zări mișcare în miriștile coapte ale primăverii timpurii din New England și de a-și depista prada.

La început, niciunul dintre pacienți nu stătea cu ea, nici măcar Francis sau Peter the Fireman. Asta, la sugestia lui Peter. El îi spusese că n-avea sens să îi lase pe prea mulți să înțeleagă că ei lucrau cu ea, cu toate că oamenii aveau să-și dea seama de asta singuri în curând. Așa că în primele zile Francis și Peter o ignorau în sala de mese.

Însă nu și Cleo.

Pacienta cea corpolentă o acostă pe Lucy când o văzu trecând cu tava.

— Știu de ce te afli aici! spuse Cleo.

Vorbea tare și forțat acuzator și, dacă n-ar fi fost zgomotul obișnuit de farfurii, tăvi și tacâmuri de la cină, tonul vocii ei ar fi atras atenția tuturor.

— Știi? întrebă Lucy calm.

Trecu pe lângă Cleo și începu să-și golească resturile de pe farfurie într-un vas pentru gunoi.

— Chiar așa, da! continuă Cleo pe un ton hotărât. Este evident.

— Serios?

— Da! încuviință Cleo, cu acea fanfaronadă și bravadă specială care însoțește uneori nebunia și în care se întâlnesc toate deosebirile față de un comportament normal.

— Atunci poate că ar fi bine să-mi spui ce crezi.

— Aha! Desigur. Vrei să preiei comanda asupra Egiptului!

— A Egiptului?

— Da, a Egiptului, insistă Cleo, fluturând din mână și arătând spre întreaga încăpere, într-un fel oarecum exasperat, ca și cum ar fi fost evident, de fapt, ceea ce Lucy Jones nu văzuse inițial. Egiptul meu. Și imediat vrei să-i seduci pe Marcus Antonius și pe Caesar, fără îndoială.

Cleo își drese glasul, își încrucișa brațele o clipă, ca o stană de piatră în calea lui Lucy, iar

apoi adăugă, așa cum făcea de fiecare dată, în legătură cu orice:

— Ticăloșii! Ticăloșii dracului!

Lucy Jones se uită perplexă la ea, apoi scuturăde din cap.

— Nu, în privința asta te înșeli amarnic. Egiptul este în siguranță în mâinile tale. N-aș îndrăzni să rivalizez cu cineva ca tine pentru coroană, și nici pentru iubirile vieții tale.

Cleo își puse mâinile în șolduri și se uită la Lucy.

— De ce te-aș crede?

— Trebuie să mă crezi pe cuvânt.

Femeia solida ezita, apoi se scărpina în cap.

— Ești o persoană cinstita și integra? întrebă ea fără nicio introducere.

— Mi s-a spus că așa sunt, răspunse Lucy.

— Gulp-a-pill și domnul Evil ar spune același lucru, dar eu nu am încredere în ei.

— Nici eu, spuse Lucy încet, aplecându-se puțin în față, spre femeie. Asupra acestei chestiuni cred că suntem de acord.

— Atunci, dacă nu ai de gând să cucerești Egiptul, de ce ai venit? întrebă Cleo, punându-și din nou mâinile în șolduri și reluându-și tonul agresiv.

— Cred că în regatul tău se ascunde un trădător, îi dezvălui Lucy rar.

— Ce fel de trădător?

— De cea mai rea speță.

Cleo dădu din cap.

— Are legătură cu arestarea lui Lanky și cu omorârea lui Short Blond, nu-i așa?

— Da, confirmă Lucy.

— L-am văzut, îi explica apoi Cleo. Nu bine, dar l-am văzut. În acea noapte.

— Pe cine? Pe cine ai văzut? se interesa Lucy, devenita dintr-odată foarte atenta, aplecându-se înainte.

Cleo zâmbi șireată, ca și cum ar ști ea ceva, dar apoi ridica din umeri.

— Dacă ai nevoie de autorul meu, spuse ea, dintr-odată aroganta, cu o voce plina de trufie, atunci trebuie să mi-l ceri într-un mod adecvat, la timpul potrivit, într-un loc potrivit.

Spunând acestea, Cleo se dădu înapoi și, după ce-și aprinse o țigara, se răsuci pe călcâie, cu o expresie de satisfacție pe chip. Lucy păru puțin confuză și făcu un pas după ea, dar fu interceptata de Peter the Fireman, care ducea la gunoi resturile de pe tava în acel moment, cu toate că Francis văzu că abia dacă se atinsese de mâncare. Bărbatul începu să-și curețe tava și aruncă tacâmurile printr-o deschizătură în containerul pentru vase murdare. În același timp, Francis îl auzi spunându-i lui Lucy:

— Așa este. L-a văzut pe Angel în acea noapte. Ne-a spus că el a intrat în dormitorul femeilor, a stat acolo câteva clipe, apoi a ieșit, încuind din nou ușa în urma lui.

Lucy Jones dădu din cap.

— Curios comportament, spuse ea, cu toate că își dădu seama că această observație nu avea rost într-un spital de boli mintale, unde toate comportamentele erau, în cel mai bun caz, curioase și, în cel mai rău caz, de-a dreptul groaznice. Se uita spre Francis, care se ridicase, și acum stătea în picioare lângă ei. C-Bird, spune-mi de ce o persoana care tocmai a comis o crimă violenta ar face toate eforturile ca să-și acopere urmele și s-ar chinui din răsputeri ca altcineva să fie acuzat de crimă în locul lui, o persoana care vrea cu tot dinadinsul să dispară și să se ascundă, de ce ar intra aceasta într-o încăpere plină cu femei în care, dacă s-ar întâmpla cumva să fie vreuna dintre ele treaza, cineva ar putea să-l țină minte?

Francis clătină din cap. Se întreba însă: „Oare chiar ar putea să-l țină minte?” Auzi câteva dintre voci întrecându-se în mintea lui ca să răspundă la

această întrebare, dar le ignoră și o fixă cu privirea pe Lucy. Ea ridică din umeri.

— O ghicitoare, spuse Lucy. Dar cu un răspuns de care am nevoie mai devreme sau mai târziu. Crezi că ai putea să-mi găsești acest răspuns, Francis?

El încuviință dând din cap.

Ea râse puțin.

— C-Bird are încredere. Asta e bine, remarcă ea.

Apoi îi conduse afară, pe coridor.

Vru să spună ceva, dar Peter ridică mâna.

— C-Bird, nu lăsa pe nimeni altcineva să afle ce a văzut Cleo. Apoi se întoarse spre Lucy Jones. Când Francis a vorbit cu ea prima dată, iar ea i-a spus că bărbatul pe care îl căutăm a intrat în dormitorul femeilor, nu a putut să ofere niciun fel de descriere coerentă a lui Angel. Toți erau destul de afectați. Acum, fiindcă a avut ceva timp să reflecteze la acea noapte, poate își amintește ceva important. Ea îl place pe Francis. Cred că ar fi înțelept dacă el s-ar duce și ar vorbi din nou cu ea despre evenimentele din acea noapte. Asta ar avea avantajul de a nu atrage atenția asupra ei, pentru că, imediat ce vei începe să-i pui întrebări, lumea va înțelege că ar putea să aibă vreo legătură cu toate astea.

Lucy se gândi puțin la cele spuse de Peter, iar apoi aprobă din cap.

— Sigur, are sens ce spui. Francis, poți să te ocupi de asta singur, și apoi să-mi povestești?

Francis îi răspunse simplu:

— Da.

Însă nu era deloc sigur pe el, în ciuda a ceea ce spusese Lucy despre încrederea lui. Nu-și amintea să fi chestionat pe cineva vreodată ca să încerce să smulgă o informație de la acea persoană.

Newsman trecu pe lângă el în acea clipa, oprindu-se la câțiva metri, făcu o pirueta ca la

balet pe podeaua lustruita, pantofii lui scârțâind când se răsuci, iar apoi spuse:

— *Union-News*: „Piața de capital se scufunda în vești proaste”.

Apoi zâmbi și se răsuci din nou, pornind pe coridor, cu un ziar desfăcut în față, ca vela unei bărci.

— Dacă eu mă duc să mai vorbesc odată cu Cleo, întreba Francis, tu ce faci, Peter?

— Ce fac eu? Mai bine zis, ce aș vrea să fac? C-Bird, aș vrea ca domnișoara Jones să pună mai la îndemâna dosarele pe care le-a adus cu ea.

Lucy nu răspunse la început, iar Peter se întoarse s-o privească în fața.

— Ne-ar ajuta dacă am avea o idee mai clara despre detaliile care v-au adus aici, dacă e să vă ajutam.

Din nou, Lucy ezita.

— De ce crezi… începu ea, dar Peter o întrerupse.

Zâmbea în felul acela care lui Francis i se părea că înseamnă că a găsit ceva amuzant și neobișnuit, în același timp.

— Ați adus dosarele cu dumneavoastră din același motiv din care le-aș fi adus și eu. Sau oricine altcineva care ar ancheta un caz care este doar ceva mai mult de o supoziție. Pentru ca trebuie să va dați singura asigurări în legătură cu asemănările, practic în orice stadiu. Și pentru că undeva, domnișoară Jones, aveți un șef, desigur, care va dori să vadă un progres rapid. Probabil că un șef ca toți șefii, care-și iese repede din sărite, și o idee exagerata despre cum ar trebui să-și petreacă timpul cât mai profitabil asistenții săi mai tineri. Așa că prima noastră îndatorire este să găsim puncte comune între ce s-a întâmplat înainte, în cazul acelor crime, și ce s-a întâmplat aici. Deci cred că ar trebui să văd acele dosare.

Lucy inspiră adânc.

— Interesant. Și domnul Evans mi-a cerut același lucru azi-dimineață, folosind mai mult sau mai puțin același raționament.

— Marile minți gândesc la fel, spuse Peter.

Rostise asta cu un sarcasm nedisimulat.

— I-am refuzat cererea.

Peter ezită, apoi continuă:

— Asta pentru ca nu sunteți încă sigură dacă este de încredere.

Și asta i se păru amuzant lui Peter, căci zâmbea după ce termină ce voia să spună.

Lucy surâse.

— Mai mult sau mai puțin, ceea ce tocmai i-am spus doamnei pe care o numiți Cleo.

— Dar eu și C-Bird intrăm în altă categorie, nu-i așa?

— Da. Doi nevinovați. Dar dacă vă arăt aceste…

— Îl veți enerva pe domnul Evans. Grea decizie.

Din nou, Lucy tăcu puțin înainte de a răspunde, de această dată cu o ezitare în voce născută din curiozitate.

— Peter, spuse ea rar, îți pasă atât de puțin pe cine scoți din sărite? Nici măcar când e vorba de cineva ale cărui păreri referitoare la starea ta de sănătate mintala ar putea fi critice în ceea ce privește viitorul…

Peter râse cu hohote și-și trecu o mână prin păr, dădu din umeri și apoi din cap cu același zâmbet sigur pe el.

— Răspunsul scurt la întrebarea dumneavoastră este: Da. Îmi pasă prea puțin de cei pe care îi scot din sărite! Evans mă urăște. Și indiferent ce fac sau ce spun, el tot mă va urî, atât pentru ceea ce sunt, cât și pentru ceea ce am făcut. Așa că nu am nicio speranță că se va schimba. Probabil că nici nu e cinstit din partea mea să-i cer să se schimbe. Și probabil că nici măcar nu este singur în Clubul Celor Care-l Urăsc pe Peter, este doar cel mai evident și, aș putea spune, cel mai dezagreabil. Nu

pot face nimic ca să schimb asta. Așa că de ce mi-aș face griji din pricina lui?

Și Lucy zâmbi ușor, la rândul ei. Asta îi făcu cicatricea de pe față să se strâmbe, iar Francis se gândi deodată că lucrul cel mai curios în legătură cu o astfel de rană atât de profundă ca a ei este că îi face restul frumuseții să pară și mai substanțial.

— Protestez prea mult? întrebă Peter, încă rânjind.

— Ce se spune despre irlandezi?

— Se spun multe. Dar în principal că ne place să ne auzim vorbind. Ăsta este cel mai dramatic clișeu. Dar, din păcate, unul bazat pe secole de adevăr.

— Bine, încuviință Lucy. Francis, ce-ar fi să te duci să te întâlnești cu domnișoara Cleo, în timp ce Peter mă însoțește în micul meu birou? Francis ezită, așa că Lucy adăugă: Dacă n-ai nimic împotrivă.

El dădu din cap aprobator. Era o senzație ciudată, se gândi el. Chiar voia să o ajute, pentru că, de fiecare dată când se uita la ea, i se părea și mai frumoasă decât mai devreme. Dar era puțin gelos pe Peter că îi ținea companie, în vreme ce el trebuia să se avânte după Cleo. Vocile lui, încă amuțite, începeau să se dezmorțească. Însă le ignoră și, după o ezitare de-o clipă, se grăbi în jos pe coridor spre salonul de zi, unde bănuia că se află Cleo, în spatele mesei de ping-pong, în locul ei obișnuit, încercând să găsească o victimă care să îi țină companie la joc.

Francis avusese dreptate. Cleo se dusese în capătul camerei de zi, lângă masa de ping-pong. Aranjase trei alți pacienți de cealaltă parte a mesei, le pusese fiecăruia în mâna câte o paletă și le arăta o zonă unde trebuia să răspundă, dacă mingea lovită de ea ar fi aterizat acolo. De asemenea, arăta fiecărui pacient cum trebuie să se ghemuiască la pământ și să apuce paleta și cum să-și balanseze

greutatea corpului de pe un picior pe celălalt, anticipând lovitura. Lui Francis i se păru o parodie a felului în care se juca acest joc. Și, presupuse el, era destinată eșecului. Toți erau bărbați mai în vârstă, cu păr cenușiu sârmos și pielea puhavă, plină de pete maronii. Îi văzu pe toți încercând să se concentreze la ceea ce li se spunea și luptându-se cu responsabilitățile care li se dădeau. Aceste simple cerințe erau amplificate în momentul de dinaintea începerii jocului, iar Francis văzu că, indiferent cât de bine îi instruise, cu cât se apropia momentul de răspuns la pasa lui Cleo de deschidere a jocului, cu atât erau mai puțin capabili să-i vină în întâmpinare.

Cleo întreba:

— Gata?

De trei ori, uitându-se în ochii fiecăruia și pregătindu-se să servească.

Fiecare dintre oponenți dădu din cap afirmativ, dar destul de ezitant.

Cu un zvâcnet din încheietură, Cleo lansă mingea în sus, vertical. Apoi paleta veni înainte cu o viteză de șarpe și lovi mingea, care ateriză o dată pe partea ei de masă, cu un clic puternic, apoi sări peste fileu, pe cealaltă parte a mesei, se răsuci și trecu direct printre doi dintre oponenți, dar niciunul nu se clinti câtuși de puțin din loc.

Francis crezu că femeia o să explodeze. Se înroșise toată, iar buza de jos i se lăsase de furie. Dar atunci, accesul de mânie se risipi la fel de repede cum venise. Unul dintre oponenți recupera mingiuța și i-o arunca peste masă. O puse pe suprafața verde a mesei, sub propria paletă.

— Mulțumesc pentru joc! Oftă, înlocuind cu resemnare furia care i se citise pe chip mai devreme. Mai lucrăm la asta mai târziu.

Cei trei oponenți arătau ușurați și se risipiră care încotro, în colțuri îndepărtate ale camerei.

Camera de zi era aglomerată ca de obicei – un amestec bizar de activități. Era o încăpere

deschisă, bine luminată, cu un rând de geamuri zăbrelite pe un perete, care lăsau să intre lumina soarelui și, uneori, câte o adiere de vânt. Pereții vopsiți în alb strălucitor parcă reflectau lumina și energia în acest loc. Pacienții îmbrăcați foarte colorat, de la bine-cunoscutele halate largi și papuci, până la blugi și pardesiuri, se foiau prin încăpere. Din loc în loc, erau canapele de piele ieftine roșii și verzi și fotolii foarte ponosite, ocupate de bărbați sau femei care citeau liniștiți, în ciuda zumzetului care-i înconjura. Cel puțin, păreau că citesc, însă întorceau paginile foarte rar. Pe măsuțe mici de cafea din lemn se aflau ziare vechi și romane în ediție de buzunar. În doua dintre colțuri se aflau doua televizoare, în jurul fiecăruia se găsea câte o mulțime de obișnuiți care sorbeau din priviri telenovelele. Cele două televizoare erau fiecare pe alt program, ca și cum personajele unui spectacol purtau un dialog cu cele de pe celălalt program. Asta fusese o concesie pentru a pune capăt luptelor continue care izbucneau între fanii devotați unui program sau altuia.

Francis continuă să se uite împrejur și văzu că unii pacienți se îndeletniceau cu niște jocuri la masă, cum ar fi Monopoly sau Risk, șah sau cărți de joc. Hearts era jocul de cărți preferat în camera de zi. Pocherul fusese interzis de Gulp-a-pill atunci când țigările ajunseseră să fie folosite ca elemente de schimb la ordinea zilei, iar unii dintre pacienți aveau adevărate stocuri. Era vorba despre cei mai puțin nebuni, se gândi Francis, aceia care nu tăiaseră toate legăturile cu lumea din exterior, atunci când fuseseră trimiși la spital. S-ar fi considerat și pe sine ca făcând parte din aceeași categorie, distincție cu care își auzi toate vocile dinlăuntru că erau de acord. Și mai erau, desigur, acei „cato”, care doar se plimbau vorbind singuri și cu toată lumea în același timp. Unii dansau. Alții își târșâiau picioarele. Unii mergeau repede înainte

și-napoi. Dar fiecare avea propriul ritm, mânat de viziuni atât de îndepărtate, încât Francis putea doar să presupună ce ar putea să reprezinte. Îl întristau și-l speriau puțin, pentru că îi era teamă că ar putea să devină la fel ca ei. Uneori, se gândea el, pe linia atât de subțire a echilibrului propriei vieți, era mai aproape de ei decât era de viața normală, îi considera condamnați ai sorții.

Un fum albăstrui de țigară se ridică deasupra tuturor. Francis ura această cameră și încerca s-o evite cât de mult putea.

Era un loc în care gândurile scăpate de sub control ale tuturor aveau teren liber.

Cleo, desigur, domnea asupra mesei de ping-pong și a împrejurimilor.

Atitudinea ei exagerată și înfățișarea înfricoșătoare îi îndepărtau pe ceilalți pacienți, inclusiv – într-o oarecare măsură – pe Francis. Dar, în același timp, el credea că femeia avea o vioiciune care lipsea majorității și care lui îi plăcea. Mai știa că putea să fie amuzantă și adesea reușea să-i facă pe ceilalți să râdă, iar asta era o calitate valoroasă și rară în spital. Cleo îl zări pe margine și îi adresă un rânjet larg.

— C-Bird! Ai venit să-mi faci concurență? întrebă ea.

— Doar dacă n-am încotro, îi răspunse Francis.

— Atunci insist. Te forțez. Te rog…

El merse la masă și luă o paletă.

— Trebuie să vorbesc cu tine despre ce ai văzut noaptea trecută.

— În noaptea crimei? Domnișoara procuror te-a trimis ca să mă întrebi?

El aproba dând din cap.

— Are legătură cu trădătorul pe care îl caută?

— Corect.

Cleo se gândi puțin, apoi ridică mingea mică albă de ping-pong și, uitându-se de aproape la ea, spuse:

— Uite cum facem… Poți să-mi pui întrebări în timp ce jucăm. Atâta vreme cât îmi trimiți mingea înapoi, îți răspund la întrebări. Facem un joc în joc.

— Nu știu… începu Francis, dar Cleo îl opri cu un gest nonșalant din mână.

— Va fi o provocare, spuse ea.

Spunând asta, aruncă mingea în sus în aer și apoi o servi spre el. Francis se întinse peste masa verde și lovi mingea. Cleo i-o întoarse cu ușurință, și se declanșa un zgomot ritmic, pe măsură ce mingea sărea încolo și-ncoace.

— Te-ai mai gândit la ceea ce ai văzut în acea noapte? întrebă Francis, întinzându-se după minge.

— Desigur, răspunse Cleo și lovi la rândul ei, aruncând mingea spre el. Și cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai intrigată. Sunt multe urzeli aici, în Egipt. Și Roma are interesele ei, nu?

— Cum așa? zise Francis, bombănind de această dată, dar menținând mingea în joc.

— Ceea ce am văzut a durat numai câteva secunde, dar cred că spune foarte multe.

— Continuă, îi ceru Francis.

Cleo îi întoarse lovitura următoare cu un ritm ceva mai alert și dintr-un alt unghi, astfel că el trebui să încerce un backhand, ceea ce reuși, spre propria surprindere. O văzu pe Cleo că mormăie și parează lovitura cu ușurința.

— Să intre în dormitor și să se uite împrejur, după ce a făcut ceea ce a făcut, spuse Cleo, îmi spune că nu-i e frică de prea multe, nu-i așa?

— Nu înțeleg, interveni Francis.

— Ba sigur că da, răspunse Cleo, de această dată aruncându-i o minge ușoară în mijlocul mesei. Tuturor ne e teamă de ceva aici, nu-i așa, C-Bird? Ne e teamă fie de ceea ce este înlăuntrul nostru, fie de ceea ce este înlăuntrul celorlalți, fie de ceea ce se află în afară. Ne temem de schimbare. Ne temem să rămânem la fel. Suntem de-a dreptul împietriți de tot ce este ieșit din comun, terifiați de schimbarea rutinei. Toți vor să fie diferiți, dar asta

este cea mai mare amenințare. Așadar, ce suntem? Trăim într-o lume atât de periculoasă, că ne sfidează. Mă urmărești?

Francis credea că tot ce spune Cleo este adevărat.

— Vrei să spui că suntem toți captivi?

— Prizonieri. Absolut! încuviință Cleo. Limitați de tot și de toate: ziduri, medicamente, propriile gânduri. De această dată, lovi mingea puțin mai tare, dar astfel încât el să poată totuși ajunge la ea. Însă bărbatul pe care l-am văzut, cum să spun, el nu se teme, nu-i așa? Sau, dacă se teme, atunci el nu gândește deloc la fel ca noi toți, așa e?

Francis trimise mingea în fileu, iar aceasta se întoarse spre el.

— Am un punct, zise Cleo. Servește!

Francis servi mingea peste masă și din nou camera răsună de clicăitul mingii încolo și-ncoace.

— Nu îi era frică, rezumă Francis, când a deschis ușa de la dormitorul vostru…

Cleo prinse mingea în aer, oprind-o din drum. Se aplecă peste masă.

— Are chei, spuse ea încet. Are chei care pot să descuie, dar ce? Ușile din clădirea Amherst? Sau cele care dau afară? Chei care descuie celelalte dormitoare? Debaralele? Dar birourile din clădirea administrației? Dar locuințele personalului? Cheile astea se potrivesc la toate ușile? Oare poate să descuie poarta principala, Francis? Poate să descuie poarta principală și să iasă pur și simplu de aici ori de câte ori dorește?

Ea repuse mingea în joc.

El se gândi o clipă, apoi spuse:

— Cheile înseamnă putere, nu-i așa?

Mingea făcu clic-clic pe suprafața mesei.

— Accesul înseamnă întotdeauna putere! confirmă Cleo, cu hotărâre în voce. Cheile spun multe. Mă întreb cum le-a obținut.

— De ce a venit în camera voastră, riscând să fie văzut?

Cleo nu răspunse, vreme de câteva pase ale mingii peste fileu, apoi spuse:

— Poate pentru că a putut.

Din nou, Francis se gândi puțin la asta, apoi întrebă:

— Ești sigură că nu l-ai recunoaște dacă l-ai vedea din nou? Te-ai gândit la cât este de înalt, ce fel de constituție are. Orice ar putea să-l distingă. Ceva de cercetat…

Cleo scutură din cap, dar apoi se opri. Inspiră adânc și se concentra asupra jocului, lovind tot mai tare cu fiecare lovitură și făcând mingea să zboare peste fileu. Francis era chiar surprins că putea să țină pasul cu ea, întorcându-i pasele, mișcându-se în dreapta și-n stânga, înainte și-napoi, în întâmpinarea mingii. Cleo zâmbea și dansa dintr-o parte în alta, își mișca trupul cu o grație de balerina, în total contrast cu mărimea ei.

— Dar, Francis, tu și eu nu trebuie să-i cunoaștem înfățișarea ca să-l recunoaștem, spuse ea după o clipă. Trebuie doar să vedem acea atitudine. Ar fi unică aici. În acest loc. În casa noastră. Nimeni altcineva n-ar avea acea privire, nu-i așa, C-Bird? Pentru că, odată ce am văzut asta, spuse ea, știm exact ce avem în fața ochilor. Adevărat?

Francis se întinse și lovi puțin mai tare mingea, care zbură peste masă și depăși cu un deget marginea. Cu o mișcare rapidă, Cleo o recupera din aer, înainte de a o arunca înapoi.

— Doar prea lungă, spuse ea. Dar o lovitură care arată o încercare ambițioasă, C-Bird.

Francis se gândea că, într-un loc plin de temeri, ei căutau pe cineva care nu se temea de nimic. Într-un colț al camerei de zi, câteva voci începură să țipe. Auzi strigăte furioase și se întoarse să se uite într-acolo. Un suspin lung, urmat de un țipăt mânios traversară încăperea. El puse paleta jos și se retrase de la masă.

— Joci tot mai bine, C-Bird, chicoti Cleo, iar râsul ei păru și mai gălăgios, pe fundalul luptei pe cale să înceapă. Ar trebui să mai jucam.

*

Până ajunse la biroul lui Lucy, Francis avu timp să se gândească la ce aflase. O găsi rezemată de perete, în spatele unui birou simplu de metal, de culoare gri. Stătea cu brațele încrucișate, uitându-se la Peter. Acesta stătea jos, cu trei dosare mari deschise în fața lui. Pe birou mai erau risipite fotografii de 20×25, hărți de la locurile crimelor, în alb-negru, cu săgeți, și cerculețe, și alte notații, și formulare cu diverse detalii. Mai erau rapoarte ale medicilor legiști și poze ale locațiilor, făcute de sus. Când Francis intră în birou, Peter se uită în sus spre el, cu o privire ce trăda exasperarea.

— Salut, Francis, spuse el. Ai avut succes?

— Poate doar puțin, am vorbit cu Cleo.

— A putut să dea o descriere mai bună?

Francis scutură din cap. Făcu un semn spre maldărul de documente și fotografii.

— Par destul de multe, remarcă el. Nu văzuse niciodată partea de hârțogărie care avea legătură cu anchetarea unei crime, și era impresionat.

— Mult spune puțin, răspunse Peter. Lucy dădu și ea din cap, confirmând. Dar, în același timp, spune și destul de mult. Lucy făcu o grimasă ciudată, ca și cum această observație era dureroasă și neliniștitoare.

— Nu înțeleg, ceru lămuriri Francis.

— Păi, începu Peter rar, dar prinzând viteză pe măsură ce vorbea. Ceea ce avem aici sunt trei crime, fiecare comisă în diferite jurisdicții polițienești, probabil, deoarece cadavrele au fost mutate după aceea, ceea ce înseamnă că nu are nimeni în mod special în grijă nici unui caz, lucru care este întotdeauna o aiureală birocratica, chiar și atunci când se implică poliția statala. Și avem victime descoperite în diverse stări de degradare, ale căror corpuri au fost expuse la acțiunea

elementelor naturii, ceea ce face cercetarea dificilă, uneori chiar imposibilă. Și avem crime care, atât cât ne putem da seama din rapoartele detectivilor, au fost alese la întâmplare, cel puțin în ceea ce privește victimele, pentru că exista foarte puține asemănări între femeile care au fost ucise, poate doar tipul de constituție a trupului, tunsoarea și vârsta. Părul tuns scurt și un corp zvelt. Una era ospătăriță, una, studenta la colegiu, iar una era secretară. Nu se cunoșteau între ele. Nu locuiau în apropiere una de alta. Nu aveau nimic care să ne ajute să facem o conexiune între ele, în afară de faptul nefericit că mergeau acasă cu diferite mijloace de transport public – știi tu, metrou sau autobuz – și că fiecare trebuia să meargă pe jos puțin, pe niște străzi întunecate, ca să ajungă acasă. Iar asta le făcea cât se poate de vulnerabile.

— A fost foarte ușor pentru cineva răbdător să le vâneze, spuse Lucy.

Peter ezită puțin, ca și cum ceva din ceea ce spusese Lucy ridicase un semn de întrebare pentru el. Francis văzu că Peter era tulburat de ceva și că părea a se întreba dacă trebuie să-și exprime neliniștea în cuvinte sau nu. În cele din urma, după ce scurseră câteva momente, Peter se lăsă pe spate și spuse:

— Jurisdicții diferite. Scene diferite. Agenții diferite. Toate sunt aici, împreună…

— Așa este, remarca Lucy cu grijă, de parcă brusc ar fi trebuit să fie foarte atentă la ce spune.

— Interesant, răspunse Peter. Apoi se aplecă înainte, asupra documentelor de pe birou, uitându-se la toate încetișor. După o clipă, se opri și luă cele trei fotografii înfățișând mâna dreaptă a fiecărei victime. Se uită la degetele mutilate. Suvenire, spuse el deodată. Prea al naibii de tipic.

— Ce vrei să spui? întrebă Francis.

— În studiile efectuate asupra criminalilor în serie, spuse Lucy încet, o caracteristică comună a

acestora este nevoia de a lua ceva de la victimă, așa încât să poată retrăi experiența mai târziu.

— Să ia ceva?

— O șuviță de păr. O bucată dintr-o haină. O bucățică din trupul victimei.

Francis se cutremură. Se simțea tânăr, în acel moment, la fel de tânăr cum fusese întotdeauna, și se întreba cum de știa atât de puțin despre lume, iar Peter și Lucy, care nu erau cu mai mult de opt, poate zece ani mai în vârstă decât el, știau atât de multe.

— Dar ai spus că toate astea ți-au spus și multe, de asemenea, sublinie Francis. Cum adică?

Peter se uită spre Lucy, iar privirile li se întâlniră o clipă. Francis se uita cu atenție la tânăra domnișoară procuror și se gândi că întrebarea lui traversase un fel de prăpastie. Știa că exista momente când cuvintele puse laolaltă și rostite creau deodată punți și conexiuni, iar el bănuia ca acum era unul dintre acele momente.

— Toate aceste lucruri spun, Francis – zise Peter, vorbindu-i prietenului său, dar cu privirea la tânăra femeie –, că acel Angel al lui Lanky știe cum să comită crime într-un fel care da naștere unor probleme incomensurabile pentru cei care ar vrea să-l oprească. Asta înseamnă ca este inteligent. Și are o vastă experiență, cel puțin în ce privește modalitățile de a ucide. Dacă te gândești, există doar două posibilități de rezolvare a crimelor, C-Bird. Prima și cea mai bună se întrevede atunci când probele adunate de la locul crimei indică inexorabil o singura direcție. Amprente digitale, fibre din îmbrăcăminte, sânge și arma crimei, poate chiar declarația unui martor ocular. Apoi, la toate acestea se pot adăuga motive clare, cum ar fi asigurările de viața, sau furtul, sau o dispută între membrii înstrăinați ai unui cuplu.

— Care este cealaltă posibilitate? întrebă Francis.

— Apare atunci când descoperi un suspect, și apoi cauți moduri de a face legătura între el și evenimente.

— Asta suna ca și cum ar fi de-a-ndoaselea.

— Chiar așa este, aprobă Lucy.

— Este mai dificil?

Peter preciza:

— Dificil? Da, așa este. Imposibil? Nu.

— Asta e bine, spuse Francis. Se uita apoi la Lucy. Mi-aș face griji dacă ar fi imposibil ceea ce am avea de făcut.

Peter izbucni în râs.

— De fapt, C-Bird, este vorba doar de noi, care folosim alte metode ca să ne dam seama cine este Angel. Facem o listă de potențiali suspecți, iar apoi o tot scurtam, până când suntem mai mult sau mai puțin siguri cine este. Sau, cel puțin, avem câteva nume de potențiali criminali. După care aplicăm ceea ce știm despre fiecare crimă, la acești suspecți. Sperăm că unul singur va rămâne în picioare. Și, odată ce ne dăm seama de asta, nu va fi greu să facem conexiunea cu victimele. Lucrurile se vor limpezi, doar că nu știm încă exact ce și cum va fi. Dar ceva din toată grămada asta de hârtii, și rapoarte, și dovezi îl va prinde în capcană.

Francis inspiră adânc.

— La ce fel de alte metode te referi? întrebă el.

Peter rânji.

— Ei bine, tinere prietene, aici este frecușul. Asta trebuie să ne dăm seama. Cineva de aici nu este cine crede toată lumea că este. Are un altfel de nebunie în el, C-Bird. Și o ține ascunsă al dracului de bine! Noi trebuie să ne dam seama cine minte.

Francis se uită la Lucy, care încuviința din cap.

— Asta, firește, e ușor de zis, greu de făcut, spuse ea rar.

Capitolul 12

Uneori, liniile de demarcație între vise și realitate sunt încețoșate. Mi-e greu să le discern cu exactitate. Presupun că de-asta trebuie să iau atât de multe medicamente, de parcă realitatea ar putea să fie încurajata pe cale chimica… Ia suficiente miligrame din medicamentul asta sau din ala, iar lumea își va recăpăta din nou claritatea. Din păcate, asta este adevărul și, în mare parte, toate pastilele fac exact ce trebuie să facă, pe lângă toate celelalte lucruri care nu sunt atât de plăcute. Și, presupun, în fond și la urma urmei, este un lucru pozitiv. Depinde doar de cât de mult preț pui pe aceasta claritate.

În ceea ce mă privea, nu prea puneam mare preț pe asta.

Am dormit, nu știu câte ore, pe podeaua sufrageriei. Am tras o pernă și o pătura de pe pat, și apoi m-am întins lângă toate acele cuvinte pe care le scrisesem, nu mă înduram să le las acolo, aproape ca un părinte atent, care se teme să-și lase singur, noaptea, copilul bolnav. Podeaua era destul de tare, iar articulațiile mele au pornit un protest când m-am trezit. Lumina zorilor se strecura în apartament, ca un crainic care își trâmbițează veștile, iar eu m-am ridicat să-mi continui treaba, nu neapărat mai odihnit, dar, în orice caz, mai puțin amețit.

Câteva clipe m-am uitat împrejur ca să mă asigur că sunt singur.

Știam că Angel nu era departe. Nu își luase zborul. Nu era stilul lui. Nici nu se ascunsese după umărul meu din nou. Toate simțurile îmi erau treze și în alerta, în ciuda faptului ca dormisem doar câteva ore. Era aproape. Privea. Aștepta. Undeva, în apropiere. Însă încăperea era goala, cel puțin pentru moment, iar eu am răsuflat ușurat. Singurul ecou era al vocii mele.

Am încercat să fiu foarte atent. La spitalul Western State fuseserăm noi trei împotriva lui. Și tot se desfășurase o luptă între forțe egale. Acum, singur în apartamentul meu, mă temeam că nu sunt în stare să duc aceeași lupta.

M-am întors spre perete. Mi-am amintit că l-am întrebat ceva pe Peter și mi-am amintit și răspunsul lui, rostit pe un ton optimist:

— Munca de detectiv presupune examinarea serioasă și atenta a faptelor. Gândirea creativa este întotdeauna bine-venită, însă numai în limitele detaliilor cunoscute.

Am râs cu voce tare. De data asta, ironia m-a învins și am răspuns:

— Dar nu așa a mers treaba, nu-i așa?

Poate în lumea reală, mai ales în ziua de azi, cu testele de ADN, și microscoape electronice, și tehnici de cercetare științifica, și tehnologii, și capacități moderne, găsirea lui Angel n-ar fi fost atât de înșelătoare. Probabil deloc. Torni ce substanțe trebuie într-o eprubetă, pui puțin din asta și puțin din aia, cronometrezi timpul, aplici niște tehnologii din epoca spațială, și gata, ai dat de ceea ce cauți! Însă atunci, la Western State, nu aveam nimic din toate astea. Absolut nimic.

Nu ne aveam decât pe noi.

* * *

Doar în clădirea Amherst erau aproape 300 de pacienți bărbați. Această cifră se dubla în celelalte clădiri, astfel ca totalul ajungea undeva la aproape 2 100. Femei erau ceva mai puține, numărând o suta douăzeci și cinci în Amherst și doar puțin peste noua sute în tot spitalul. Cu tot cu asistente, surori medicale, infirmieri, personal de securitate, psihologi și psihiatri, numărul persoanelor din spital trecea de trei mii. Nu erau enorm de mulți, se gândi Francis, dar tot se strânse un număr substanțial.

În zilele de după sosirea lui Lucy Jones, Francis începuse să se uite cu alți ochi la ceilalți pacienți

pe care-i vedea plimbându-se pe coridoare. Ideea că unul dintre ei era un criminal îl neliniștea și se răsucea brusc ori de câte ori se apropia de el cineva din spate. Știa că era o atitudine exagerata, așa cum știa că temerile lui erau îndreptate într-o direcție greșită. Dar îi era greu să șteargă o teamă constanta.

Își petrecea mult timp încercând să fixeze contacte vizuale, într-un loc care descuraja acest lucru. Era înconjurat de tot felul de boli mintale, în diverse grade de intensitate, iar el nu avea nici cea mai mică idee cum să privească altfel toate acele boli, pentru a o zări pe cea care era cu totul diferita. Larma pe care o auzea de la toate vocile lui se adăuga la nervozitatea care-i scutura corpul. Se simțea ca și cum ar fi fost încărcat cu impulsuri electrice, țintind la întâmplare, și încerca să găsească un loc în care ar putea să se liniștească. Eforturile sale erau zădărnicite, iar Francis se simțea epuizat.

Peter the Fireman nu era atât de tensionat. De fapt, Francis observă că Peter se simțea cu atât mai bine, cu cât lui Francis îi era mai rău. Avea mai mult aplomb în voce și mersul mai rapid când traversa coridoarele. Ceva din tristețea cu care venise la Western State fusese alungată undeva, înlăuntrul său. Peter avea o energie pe care Francis o invidia, pentru ca el nu avea decât teama.

Însă, după timpul petrecut cu Lucy și Peter în micul lor birou, reuși să-și controleze teama. În acel mic spațiu, chiar și vocile lui amuțeau, și putea să asculte calm ce aveau de spus ceilalți.

Primul lucru pe care îl aveau de făcut, așa cum le explicase Lucy, era să creeze un mijloc prin care să limiteze numărul de potențiali suspecți. Era destul de ușor pentru ea. Spunea, să treacă prin toate dosarele spitalului, pentru fiecare pacient, și să determine cine era *disponibil* să ucidă celelalte victime despre care ea credea că aveau o legătură cu uciderea lui Short Blond. Avea alte trei date, pe

lângă Short Blond. Fiecare crima avusese loc cu câteva zile sau săptămâni înainte de momentul când fuseseră descoperite cadavrele. Cu siguranța, cei mai mulți dintre pacienți nu se aflau pe strada în timpul când avuseseră loc cele trei crime. Cei internați pe termen lung, mai ales cei senili, erau ușor de îndepărtat de pe listă.

Lucy Jones nu le împărtăși cercetarea ei inițiala doctorului Gulptilil sau domnului Evans, cu toate ca Peter și Francis erau la curent. Asta dădu naștere la ceva tensiuni, atunci când îi ceru domnului Evil dosarele pentru cei din clădirea Amherst.

— Desigur, spuse el. Țin fișele primare în biroul meu, în niște dulapuri metalice. Puteți să veniți și să le cercetați oricând doriți.

Lucy stătea în picioare, la ușa biroului ei. Era după-amiaza devreme, iar domnul Evil venise deja de doua ori în acea dimineața, ciocănise cu putere la ușa ei, întrebând dacă poate să o ajute cu ceva, și le amintise lui Francis și lui Peter ca ședința lor de grup obișnuită urma să aibă loc ca de obicei și că li se cerea să fie prezenți.

— Acum ar fi bine, spuse ea. Făcu un pas pe coridor, dar fu imediat oprita de domnul Evil.

— Doar dumneavoastră, spuse el înțepat. Nu și ceilalți doi.

— Ei mă ajuta, se împotrivi ea. Știți asta.

Inițial, domnul Evil încuviință, ca răspuns, dar apoi clatină viguros din cap.

— Da, probabil, spuse el rar. Asta rămâne de văzut și, după cum bine știți, am îndoielile mele. Dar asta tot nu le da dreptul să examineze fișele confidențiale ale altor pacienți. Acolo, în acele dosare, sunt informații sensibile, personale, adunate din ședințele terapeutice, iar eu nu pot permite ca acele informații să fie examinate de alți clienți ai micului nostru spital. Nu ar fi etic din partea mea și ar fi o violare a legilor statului cu

privire la intimitatea înregistrărilor. Ar trebui să știți asta, domnișoară Jones.

Lucy tăcu, gândindu-se la cele auzite.

— Îmi pare rău, răspunse ea vorbind rar. Desigur, aveți dreptate. Pur și simplu am presupus că urgența situației de față ar putea implica o excepție din partea dumneavoastră.

El zâmbi.

— Desigur. Iar eu doresc să vă pun la dispoziție cea mai larga varietate de posibilități în vânătoarea dumneavoastră de gâște sălbatice. Însă nu pot să încalc legea și nici nu este cinstit din partea dumneavoastră să ne cereți mie sau oricărui supraveghetor de dormitoare să facem asta.

Domnul Evil purta părul lung, castaniu, și ochelari cu rame metalice, care-i dădeau o înfățișare șleampătă, dezordonata. Ca să compenseze această impresie, purta cravată și cămașă albă, cu toate că pantofii îi erau scofâlciți. Francis credea că încerca să nu fie asociat nici cu rebelii, nici cu conformiștii. Faptul că nu voia să facă parte din niciuna din aceste două categorii îl punea pe domnul Evil într-o postură dificila.

— Corect, admise ea. N-aș vrea să fac asta.

— Mai ales că trebuie să vad o dovada de la dumneavoastră că persoana mitica pe care o căutați chiar este aici.

La început ea nu răspunse, doar zâmbi. Apoi zise:

— Și, mai exact, ce fel de dovadă ați vrea să vă arăt?

Evans zâmbi la rândul lui, de parcă s-ar fi bucurat și el de jocul de scrima, înainte și-napoi: atacă, parează, lovește.

— Altceva decât presupuneri, spuse el. Poate un martor credibil, cu toate ca nu știu unde îl veți găsi într-un spital de boli mintale… Spuse asta râzând, de parcă ar fi fost o glumă bună… Sau poate arma crimei, care n-a fost descoperita până acum… Din nou, se comporta de parcă ar fi spus o gluma.

Desigur, așa cum probabil că v-ați dat seama deja, *concret* și *solid* nu prea sunt concepte potrivite în lumea noastră mică de aici. Știți la fel de bine ca mine că, din punct de vedere statistic, e cu mult mai probabil ca bolnavii mintal să-și facă rău lor înșiși decât altora.

— Poate că persoana pe care o caut nu este exact ceea ce se poate numi bolnav mintal, îi explică Lucy. Ci face parte dintr-o categorie complet diferita.

— Păi, sări Evans brusc, se prea poate ca așa să fie. De fapt, este chiar mai probabil. Dar ceea ce avem noi aici din abundență sunt cei din prima categorie, nu din a doua. Spunând acestea, făcu un gest, o ușoară plecăciune și-și agită mâinile înspre propriul birou. Tot mai vreți să examinați fișele medicale? întrebă el.

Lucy se întoarse spre Peter și Francis.

— Trebuie să mă ocup de asta. Măcar să încep. Ne vedem mai târziu.

Peter se uită mânios la domnul Evans, care nu îi întoarse privirea, ci o conduse pe Lucy Jones pe coridor, dându-i la o parte cu mișcări din mâini pe pacienții care se apropiau de el. Francis se gândi că semăna cu un individ care își croiește drum prin junglă.

— Ar fi frumos, spuse Peter încet, dacă s-ar dovedi că ticălosul ăsta este cel pe care îl căutăm. Asta chiar ar fi ceva deosebit și ar face să merite tot timpul ăsta petrecut aici. Apoi izbucni în râs. Ah, bine, C-Bird. Lumea nu e niciodată atât de generoasă. Și știi ce se spune: „Ai grijă ce-ți dorești, căci s-ar putea să se îndeplinească!” Dar, chiar în timp ce vorbea, Peter continuă să se uite după domnul Evans, care se îndepărta pe coridor. După câteva clipe adăugă: Am să stau de vorbă cu Napoleon. Cel puțin, el are perspectiva secolului al XVIII-lea asupra tuturor lucrurilor ăstora.

Francis s-ar fi dus cu el, dar ezită, iar Peter se îndepărtă și intră în camera de zi. În acea clipă îl

văzu pe Big Black, rezemat de un perete al coridorului și fumând o țigară, iar uniforma i se vedea, în lumina care pătrundea prin ferestre, atât de albă, încât parcă strălucea. Lumina îi făcea culoarea pielii să pară chiar mai întunecata decât era, iar Francis își dădu seama că infirmierul îi urmărise. Merse spre el, iar uriașul se depărta de perete și stinse țigara pe podea.

— Prost obicei, începu Big Black. Poate să te ucidă la fel ca orice altceva de aici. Probabil. Nu poți fi foarte sigur de asta, cu tot ce se întâmpla în ultima vreme. Dar nu te apuca să-l iei și tu, ca toți ceilalți de aici, C-Bird. Sunt prea multe obiceiuri proaste aici. Și nu prea e mare lucru de făcut în legătură cu ele. Încearcă să te ții departe de obiceiurile proaste, C-Bird, și o să ieși de aici, mai devreme sau mai târziu.

Francis nu răspunse. În schimb, îl văzu pe infirmier că se uită pe coridor, iar privirea i se fixează pe rând asupra primului pacient, apoi asupra următorului, dar, în mod evident, atenția lui reală era în cu totul altă parte.

După o clipă, Francis întrebă:

— De ce se urăsc unul pe altul, domnule Moses?

Big Black nu răspunse direct la această întrebare; rosti doar:

— Știi, în sud, unde m-am născut eu, erau acele bătrâne care simțeau când se schimba vremea. Ele știau când vin furtunile dinspre ocean, mai ales în sezonul uraganelor, se plimbau tot timpul, adulmecând aerul, uneori spuneau niște incantații, alteori aruncau niște oase și scoici pe o bucată de pânză. Ca niște vrăjitoare, presupun, iar acum, că sunt om educat și trăiesc într-o lume modernă, C-Bird, știu că nu trebuie să cred în toate incantațiile alea. Dar problema e că ele aveau mereu dreptate. Dacă avea să vină furtuna, ele știau cu mult înaintea oricui altcuiva. Îi puneau pe oameni să aducă vitele înapoi, să-și repare acoperișurile la

case, poate chiar să fiarbă apă și s-o pună în sticle, pentru o eventualitate pe care n-o întrevedea nimeni altcineva. Dar care venea în cele din urmă. Nu are sens, dacă te gândești la asta; dar are logică, dacă nu te gândești. Zâmbi și-i puse o mână pe umăr lui

Francis. Ce crezi, C-Bird? Te uiți la ăia doi și simți și tu că vine furtuna?

— Tot nu înțeleg, domnule Moses.

Tipul cel masiv scutură din cap.

— Hai să-ți spun ceva: Evans are un frate. Și poate că Peter, prin ce a făcut, l-a rănit cumva pe fratele ăla. Și atunci, când Peter a ajuns aici, Evans a făcut tot posibilul să aibă grijă de evaluarea lui. S-a asigurat ca, indiferent ce vrea Peter, el să facă tot posibilul să nu primească.

— Dar asta nu e cinstit, își dădu cu părerea Francis.

— N-am spus că e ceva cinstit în asta, C-Bird. N-am spus că lucrurile ar fi cinstite, într-un fel sau altul. Am spus doar că poate asta face parte din acea mică problemă care a ieșit prost, nu?

Big Black băgă mâna în buzunar și zdrăngăni legătura de chei.

— Domnule Moses, cheile alea – puteți să intrați peste tot pe aici cu ele?

El aproba dând din cap.

— Aici și în toate celelalte dormitoare. Pot să descui ușile de la pază. Să descui ușile dormitoarelor. Chiar și să intru în celulele de izolare. Vrei să ieși pe poarta principală, Francis? Astea o să-ți arate drumul.

— Cine mai are chei ca astea?

— Asistentele-șef. Paza. Infirmierii ca mine și ca fratele meu. Personalul principal.

— Se știe unde sunt toate seturile de chei, tot timpul?

— Așa se presupune. Dar, ca toate lucrurile de pe aici, ce se presupune și ce se întâmpla de fapt pot să fie doua chestiuni distincte. Izbucni în râs.

C-Bird, acum ai început tu să pui întrebări ca domnișoara Jones și ca Peter. El știe cum să pună întrebări. Tu înveți.

Francis zâmbi ca răspuns la compliment.

— Mă întreb, continuă el, dacă se ține tot timpul socoteala tuturor acestor seturi de chei.

Big Black scutură din cap.

— N-ai pus întrebarea cum trebuie, C-Bird. Mai încearcă o dată.

— Lipsesc niște chei?

— Da. Asta este întrebarea, nu-i așa? Da. Lipsesc niște chei.

— Le-a căutat cineva?

— Da. Dar probabil „căutat” nu este chiar cuvântul potrivit. Lumea s-a uitat în toate locurile unde ar fi putut fi, dar apoi au renunțat cu toții, când nu le-au găsit.

— Cine le-a pierdut?

— Ei, făcu Big Black rânjind, acea persoană este chiar foarte bunul nostru prieten, domnul Evans.

Uriașul infirmier izbucni în alt hohot de râs și, aruncându-și capul pe spate, îl zări pe mai măruntul său frate îndreptându-se spre ei.

— Hei, strigă el, C-Bird începe să descopere lucrurile.

Francis văzu asistentele de la cabinetul lor înconjurat cu sârmă ridicându-și privirea și zâmbind, ca și cum ar fi auzit o glumă. Little Black rânji și el, apropiindu-se în grabă de cei doi.

— Știi ceva, Francis? zise el.

— Ce anume, domnule Moses.

— Dacă pricepi cum merge lumea asta, spuse el, făcând un gest larg pentru a indica spitalul, dacă pricepi bine de tot toate astea, pe cuvântul meu, n-o să-ți mai fie greu deloc să înțelegi lumea de dincolo de ziduri. Dacă ai ocazia.

— Cum să am ocazia, domnule Moses?

— Nu asta e marea întrebare, frățioare? Asta e marea întrebare care se pune în fiecare minut, în

fiecare zi, aici, în spital. Cum are cineva acea ocazie? Există căi, C-Bird. Exista mai mult decât o singură cale. Dar nu există reguli simple cu da și nu. Fă asta. Fă aia. Ai o ocazie. Nu, nu merge chiar așa. Trebuie să-ți găsești calea ta. O să ajungi acolo, C-Bird. Trebuie doar s-o vezi atunci când ți se ivește. Asta e problema, nu-i așa?

Francis nu știa ce să răspundă, dar se gândi oricum că fratele cel mare se înșela, fără îndoială. Și, în orice caz, nu credea că are capacitatea să înțeleagă nicio lume. Câteva dintre voci se răzvrătiră undeva, în capul lui, și încerca să asculte ce au de spus, pentru că presupunea că aveau o părere despre asta. Însă când se tot concentra să-și audă vocile, văzu că infirmierii îl urmăreau, observând cum i se transforma expresia feței, iar el se simți o clipă ca și cum ar fi fost în pielea goală, ca și cum i-ar fi fost sfâșiate hainele de pe el. Așa că, în schimb, zâmbi cât putu de frumos și pleca, iar pașii lui țineau ritmul rapid cu al gândurilor care i se învălmășeau în cap.

Lucy stătea în spatele mesei din biroul domnului Evans, în timp ce acesta scotocea în unul dintre cele patru fișete metalice aliniate lângă un perete. Privirea îi fu atrasă de o fotografie de pe colțul mesei, care era o poza de nuntă. Îl zări pe Evans, cu părul puțin mai scurt și pieptănat, îmbrăcat într-un costum albastru cu dungi subțiri care abia dacă reușea să-i ascundă fizicul slăbănog, stând lângă o femeie tânără în rochie albă de mireasă, care abia dacă reușea să ascundă o sarcină avansată și care purta o cununița de flori în părul castaniu. Se aflau în mijlocul unui grup ai cărui membri variau, ca vârsta, de la foarte bătrâni la foarte tineri, și cu toții zâmbeau cam la fel, zâmbete care, se gândi Lucy, erau cam forțate. În mijlocul petrecerii de nuntă se afla un bărbat îmbrăcat într-o sutană care flutura pe el, blițul fotografului reflectându-se pe brocartul auriu. Își ținea mâna pe umărul lui Evans

și, după ce se mai uita o dată, Lucy recunoscu o asemănare cu psihologul.

— Aveți un frate geamăn? întrebă ea.

Evans își ridică privirea, văzu unde se uita Lucy și se întoarse spre ea, cu brațele pline de dosare galbene.

— E moștenire de familie, spuse el. Fiicele mele sunt tot gemene.

Lucy se uită împrejur, dar nu văzu nicio fotografie cu acestea. El prinse privirea ei cercetătoare și adăugă:

— Locuiesc cu mama lor. E de ajuns să spun că trecem printr-o perioadă grea.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse ea, deși nu sublinie faptul că asta nu explică lipsa unei fotografii cu ele.

Evans ridică din umeri. Depuse dosarele pe masă, în fața ei, cu o bufnitură.

— Când crești ca un geamăn, te obișnuiești cu toate glumele. Sunt mereu la fel, să știți. Două boabe într-o păstaie, cum le deosebești? Băieți, aveți și aceleași gânduri și idei? Când petreci toată viața știind că o imagine a ta în oglindă doarme în patul de deasupra, asta îți schimba felul în care înțelegi lumea. Și în bine, și în rău, domnișoară Jones.

— Erați gemeni identici? întrebă ea, mai mult pentru a face conversație, căci o singura privire asupra fotografiei ar fi răspuns la întrebare.

Domnul Evans ezită înainte de a răspunde, privirea i se îngusta și o răceală ca de gheață se strecură în cuvintele lui.

— Am fost odată. Dar nu mai suntem.

Lucy Jones se uită la el, perplexă.

Evans tuși o dată, apoi adăugă:

— De ce nu-l rugați pe noul dumneavoastră prieten și partener detectiv să vă explice această afirmație? Pentru că el știe să vă răspundă mai bine ca mine. Întrebați-l pe Peter the Fireman,

genul de om care începe să stingă focuri, dar sfârșește prin a pune el focul.

Femeia nu știu ce să răspundă, așa ca, în schimb, începu să cerceteze dosarele. Domnul Evans își trase un scaun de cealaltă parte a mesei, se lăsă pe spate, își încrucișa picioarele relaxat și se uită la ce făcea ea. Lui Lucy nu-i plăcea felul în care privirea lui penetra aerul din jurul ei, ca un glonț, și nu se simțea deloc în largul ei.

— Vreți să mă ajutați? întrebă ea brusc. Mă gândesc la ceva care nu este dificil deloc. Mai întâi, aș vrea doar să-i elimin pe cei care s-au aflat în spital la momentul când a avut loc una dintre celelalte trei crime. Cu alte cuvinte, dacă s-au aflat aici…

El o întrerupse.

— Atunci nu puteau să fie afară. Asta ar trebui să fie ușor, pur și simplu comparăm datele.

— Corect, încuviință ea.

— Doar că sunt unele elemente care îngreunează această operațiune.

Ea se opri, apoi întreba:

— Ce fel de elemente?

Evans își frecă barba, înainte să răspundă:

— Există un număr de pacienți care au venit voluntar la spital. Ei pot să fie aduși și luați înapoi din spital într-un weekend, de exemplu, de către membrii familiei responsabile. De fapt, chiar se încurajează acest lucru. Așa că este posibil ca o persoană care apare în fișă ca fiind în spital, ca rezident permanent, de fapt să fi petrecut ceva timp în afara zidurilor. Sub supraveghere, desigur. Sau, cel puțin, se presupune că sub supraveghere. Acesta nu e cazul celor trimiși aici în urma unor hotărâri luate de tribunal. Și nici al pacienților în legătură cu care, după ce au ajuns aici, personalul a decis că reprezintă un pericol pentru ei înșiși sau poate pentru cei din jur. Dacă un act de violență este ceea ce te-a adus aici, atunci nu ți se permite să pleci, nici chiar pentru o scurta vizita acasă.

Doar dacă, desigur, un membru al personalului a simțit că asta face parte din terapie. Dar asta depinde și de medicația pe care o primește pacientul. Poți să fii trimis acasă peste noapte dacă trebuie să iei o pastilă. Dar nu dacă ai nevoie de o injecție. Înțelegeți?

— Cred că da.

— Și, continuă Evans, vorbind din ce în ce mai rapid, avem audieri. Ni se cere să prezentam cazuri periodic, printr-o procedura cvasijuridică, ca să justificăm de ce ar trebui cineva să rămână aici sau, în unele cazuri, să fie externat. Vine un avocat din oficiu de la Springfield și avem un avocat al pacientului, care formează o comisie cu doctorul Gulptilil și o persoană de la divizia de stat a Serviciului pentru Sănătate Mintală. Oarecum ca o audiere pentru eliberarea pe cauțiune. Asta se întâmplă din când în când, de asemenea, iar înregistrarea lor are un caracter destul de neregulat.

— Ce vreți să spuneți prin „neregulat”?

— Oamenii sunt externați pentru că starea lor este stabilizată, și apoi se întorc din nou aici în vreo două luni, după ce revine boala. În activitatea de vindecare a bolilor mintale există un element care face tratamentul să semene cu o ușă batantă. Sau cu o moară de vânt.

— Dar pacienții pe care îi aveți aici, în clădirea Amherst…

— Nu știu dacă avem la ora actuală pacienți care să prezinte capacitatea – deopotrivă socială și mentală – de a primi o permisie. Poate doar vreo doi, în cel mai bun caz. Nu știu să avem vreo programare la vreo audiere. Trebuie să verific. Mai mult decât atât, n-am nici cea mai mică idee despre celelalte clădiri. Va trebui să-i găsiți pe omologii mei din fiecare clădire și să verificați.

— Cred că putem să eliminăm celelalte clădiri, spuse Lucy brusc. În fond, uciderea lui Short

Blond a avut loc aici, iar eu bănuiesc că este posibil ca asasinul să se afle aici.

Domnul Evans zâmbi într-un mod neplăcut, de parcă sesizase o glumă în spusele ei, o glumă de care ea nu-și dăduse seama.

— Și de ce, mă rog, porniți de la aceasta presupunere?

Femeia vru să răspundă, dar se opri.

— Am crezut doar… începu ea, dar domnul Evans îi reteză vorba.

— Dacă acest individ mitic este atât de inteligent pe cât considerați dumneavoastră, atunci nu cred că, pentru el, ar fi o problema insurmontabila să se deplaseze de la o clădire la alta la ore târzii din noapte.

— Dar există paznici care patrulează pe-afară, prin curte. Nu ar vedea pe oricine se mișcă între clădiri?

— Din păcate, ca în multe alte locații de stat, avem prea puțin personal. Iar oamenii de la paza au o ruta prestabilita, la ore prestabilite, deci nu ar fi așa de greu de păcălit, cu puțin efort. Și mai sunt și celelalte modalități de a te deplasa nevăzut.

Lucy ezita din nou, dându-și seama că trebuia să pună o întrebare, iar în tăcerea de-o clipă care se lăsă domnul Evans își dădu cu părerea:

— Lanky, spuse el, dând din mână nonșalant. Lanky avea motivul, și ocazia, și dorința, și a sfârșit cu sângele asistentei peste tot pe el. Nu înțeleg de ce vă chinuiți atâta să găsiți pe altcineva. Sunt de acord că Lanky este, din multe puncte de vedere, un tip de treabă. Dar tot el a fost diagnosticat cu schizofrenie paranoidă și are un istoric de acte violente. Mai ales la adresa femeilor, pe care le vedea adesea ca pe creaturile Satanei. Iar în zilele premergătoare crimei, medicația lui s-a dovedit a fi inadecvata. Dacă ar fi să vedeți dosarul *lui* medical, pe care l-a luat poliția, ați găsi acolo o notița de la mine, în care sugeram că ar fi putut să se găsească o modalitate

pentru a ascunde faptul că nu primea dozajele corespunzătoare la distribuția zilnica de medicamente. De fapt, chiar ordonasem să înceapă injecții intravenoase în zilele următoare, pentru că simțeam că dozajele orale nu-și mai făceau îndeajuns efectul.

Din nou, Lucy nu răspunse. Voia să-i spună domnului Evans că numai mutilarea mâinii asistentei, cel puțin în mintea ei, îl absolvea de vina pe Lanky. Însă nu îi împărtăși această observație.

Evans împinse dosarele spre ea.

— Totuși, continua el, dacă o să cercetați acestea – și celelalte câteva mii de dosare din celelalte clădiri –, puteți să eliminați câteva persoane. Cred că eu nu aș pune atâta accent pe date și zile și m-aș concentra mai mult pe diagnostic. I-aș lăsa deoparte pe cei retardați mintal. Și pe catatonici, care nu răspund nici la tratamentele medicale, nici la cele cu șocuri electrice, pentru că pur și simplu nu au capacitatea fizica de a face ceea ce credeți dumneavoastră că s-a comis. Și celelalte tulburări de personalitate, care nu prea au legătura cu ceea ce căutați dumneavoastră. Sunt bucuros să va ajut, răspunzându-vă la orice întrebare ați avea. Însă partea cea mai dificilă, ei bine, aceea vă aparține.

Apoi se lăsă pe spate și o urmări, iar ea trase primul dosar, îl deschise și începu să-l cerceteze.

Francis se rezema de peretele de lângă biroul domnului Evans, neștiind ce altceva să facă. Nu trecu mult și-l văzu pe Peter the Fireman îndreptându-se spre el, să-i țină companie. Peter se rezemă și el de perete și rămase cu privirea ațintită la ușa care îi despărțea de biroul în care Lucy se apleca asupra dosarelor pacienților. Oftă prelung, aproape fluierând.

— Ai vorbit cu Napoleon?

— Voia să jucăm șah. Așa că am jucat o partidă, și m-a bătut. Totuși, e un joc bun pentru un detectiv.

— De ce?

— Pentru că există o infinitate de variațiuni într-o strategie de câștig și, cu toate astea, ești restricționat între mutările pe care are voie să le facă fiecare piesă de pe tablă. Calul are voie să meargă așa… Și făcu un gest cu mâna înainte și apoi într-o parte, ca un L. În timp ce nebunul merge așa… Și mimă o diagonală. Știi să joci șah, C-Bird?

Francis clătină din cap.

— Ar trebui să înveți.

În timp ce ei își continuau discuția, li se alătură și se rezemă de celălalt perete un bărbat masiv care locuia în dormitorul de la etajul al treilea. Avea acea privire pe care Francis o recunoscu – aparținea mulțimii de retardați din spital. Era o combinație de privire în gol și interogație în același timp, ca și cum tipul voia un răspuns la ceva, dar știa ca nu poate să înțeleagă răspunsul, ceea ce dădea naștere unei stări de frustrare aproape constante, în clădirea Amherst, dar și în tot spitalul Western State, se aflau o mulțime de oameni ca el, care, zi și noapte, îl înspăimântau pe Francis, pentru că erau atât de calmi, și totuși capabili de o izbucnire inexplicabilă de agresivitate. Francis învățase repede să se ferească din calea retardaților. Când se uita la el, acesta deschise ochii larg și scoase un fel de mârâit, de parcă ar fi fost nervos că atât de multe lucruri se petreceau în lume fără ca el să le poată înțelege. Urmă apoi un grohăit scurt, bărbatul continuând să se uite fix la Peter și la Francis.

Peter îl privi și el pe retardat, cu aceeași ferocitate.

— La ce te holbezi? întrebă el.

Omul nu făcu decât să grohăie mai tare.

— Ce vrei? întrebă Peter, desprinzându-se de lângă perete.

Retardatul scoase un grohăit prelung, ca un animal sălbatic care-și încolțește prada. Făcu un pas în față, coborându-și umerii ca un cocoșat. Fața i se contorsiona, iar lui Francis i se păru că limitele imaginației individului îl făceau și mai înfricoșător, pentru că tot ce avea, între resursele sale reduse, era furia. Și nu puteai să-ți dai seama de unde venea aceasta. Pur și simplu erupea la un moment dat, și nu puteai prevedea unde. Retardatul își strânse pumnii și apoi îi agita vehement în fața lui, de parcă ar fi vrut să lovească o nălucă.

Peter mai făcu un pas înainte, apoi se opri.

— Nu face asta, prietene! spuse el.

Omul părea ca se aduna pentru o noua salva de pumni.

Peter repeta:

— Nu merită!

Dar, în timp ce spunea asta, își încrucișa brațele.

Retardatul mai făcu un singur pas spre ei, după care se opri. Mârâind încă pentru a elibera o furie interioară, se lovi cu pumnul într-o parte a capului. Lovitura răsună pe coridor. Apoi urma o a doua lovitura, și o a treia, iar fiecare răsună tare. O mică șuvița de sânge îi apăru lângă ureche.

Nici Peter, nici Francis nu se mișcară.

Omul începu să țipe. Tonul sau avea ceva din strigatul de victorie, dar și ceva din angoasa durerii. Lui Francis îi era greu să-și dea seama dacă era o provocare sau un semnal.

Și, auzind strigatul care răsuna pe hol, retardatul tăcu. Căscă prelung, și apoi se îndreptă de spate. Se uita la Francis și la Peter și dădu din cap, de parcă s-ar fi scuturat de o viziune. Sprâncenele i se unire întrebător, de parcă mintea i-ar fi fost pătrunsă de o mare problema și în aceeași revelație ar fi văzut și răspunsul. Apoi mârâi și zâmbi în

același timp și plecă brusc pe hol, murmurând pentru sine.

Francis și Peter îl urmăriră cum se depărtează.

— Ce-a fost asta? întrebă Francis tremurând ușor.

Peter scutura din cap.

— Chiar asta este, răspunse el cu voce blânda. Aici, pur și simplu nu știi, nu-i așa? Pur și simplu nu poți să-ți dai seama ce face pe cineva să aibă o asemenea izbucnire. Sau nu. Isuse, Sfântă Fecioară Maria și Iosif, C-Bird! Ăsta e cel mai al naibii de ciudat loc în care sper că am avut amândoi ghinionul să aterizăm!

Cei doi se sprijiniră din nou de perete. Peter părea afectat de atacul care avusese loc, de parcă asta i-ar fi revelat ceva.

— Știi, C-Bird, când am fost în Vietnam, credeam că acolo era foarte ciudat. Puteau să se întâmple oricând lucruri neobișnuite. Neobișnuite și mortale. Dar cel puțin aveau un ritm și un motiv. Adică, în fond și la urma urmei, noi eram acolo ca să-i ucidem, iar ei, pentru a ne omori pe noi. Are un fel de logica perversă. Și după ce m-am întors acasă și m-am înrolat la Pompieri, uneori, la un incendiu, știai că lucrurile pot să se complice. Pereții puteau să cadă. Podelele cedau sub tălpi. Căldură și fum peste tot. Totuși, există un fel de ordine cosmică în toate astea. Focul arde în niște parametri bine definiți, este accelerat de anumite substanțe și, când știi ce faci, de obicei poți să-ți iei măsurile de precauție corespunzătoare. Însă aici este cu totul altfel. E ca și cum totul ar fi pe foc, tot timpul. E ca și cum totul ar fi ascuns. Ca pe un teren minat.

— Te-ai fi bătut cu el?

— Aș fi avut de ales?

Se uită împrejur, la mulțimea de pacienți care se foiau prin clădire.

— Cum poate cineva să supraviețuiască aici? întrebă el.

Francis nu avea răspuns.

— Nu știu dacă asta trebuie să facem, șopti el.

Peter aprobă din cap, iar zâmbetul strâmb îi reapăru pe față.

— Asta, tânărul și nebunul meu prieten, ar putea să fie cel mai corect lucru pe care l-ai spus vreodată!

Capitolul 13

Când ieși din biroul domnului Evans, Lucy avea un blocnotes de culoare galbena în mâna dreapta și o expresie de neplăcere vădită pe față. Pe prima filă se întindea o listă lungă cu nume. Lucy mergea repede, de parcă ar fi gonit-o un fel de panică. Se uită și-i zări pe Francis și pe Peter the Fireman așteptând-o și le făcu un semn plin de regret din cap când se apropie de ei.

— Am crezut, prostește, după câte se pare, că o să fie vorba doar de verificat datele în dosarele spitalului. Dar nu e așa de simplu, în primul rând pentru că înregistrările spitalului se află într-o dezordine totală și nu sunt centralizate. O grămadă de muncă. La naiba!

— Domnul Evil nu a fost atât de amabil să vă ajute așa cum spunea? observă Peter cu viclenie, punând o întrebare care conținea de fapt răspunsul.

— Nu. Cred că asta ar fi o presupunere corectă, încuviință Lucy.

— Ei, spuse Peter afectat, cu un accent ușor britanic, reușind să-l imite aproape perfect pe Gulp-a-pill, sunt șocat. Pur și simplu șocat…

Lucy își văzu de drum mai departe, pe coridor, iar pașii îi alergau la fel de iute ca gândurile.

— Deci, întreba Peter, ce ați putut afla?

— Am aflat că trebuie să verific toate celelalte clădiri în afară de Amherst. Și, pe lângă asta, va trebui să găsesc înregistrări pentru fiecare pacient care ar fi putut să aibă o permisie de un weekend în perioada de timp relevantă pentru cercetare. Și, ceea ce complică totul, nu sunt deloc sigură că există un fel de listă maștер, principală, care să-mi ușureze munca. Ceea ce am este o listă de nume din această clădire, care ar aparține mai mult sau mai puțin suspecților. Patruzeci și trei de nume.

— Ați eliminat pacienți pe criterii de vârstă? întrebă Peter, iar tenta de amuzament îi dispăruse

din glas.

Ea dădu din cap.

— Da. La asta m-am gândit și eu de la început. Pe cei bătrâni nu e nevoie să-i interoghez.

— Cred, începu Peter rar, în timp ce își freca bărbia cu mâna dreaptă, ca și cum prin frecare ar fi putut să elibereze vreo idee prinsă prizonieră în cap, că trebuie să avem în vedere încă un element important.

Lucy se uită la el.

— Puterea fizică, o lămuri Peter.

— Ce vrei să spui? întrebă Francis.

— Vreau să spun că este nevoie de putere pentru a comite o crimă ca aceasta pe care o cercetăm. Ar trebui să fie mai puternic decât Short Blond, ca să fi putut s-o târască în debara. Erau semne de luptă în cabinetul asistentelor, așa că știm că nu a reușit să se strecoare în spatele ei și s-o pună la pământ cu o singură lovitură norocoasă. De fapt, dacă ar fi să ghicesc, probabil că el a căutat lupta.

Lucy încuviință.

— Adevărat. Cu cât o bătea mai tare, cu atât devenea mai excitat. Asta s-ar potrivi cu ceea ce știm despre tipul lui de personalitate.

Francis fu străbătut de un fior, sperând însă că ei nu-l văd. Avea ceva probleme să discute atât de rece și de indiferent despre niște momente care au fost, credea el, mai mult decât groaznice.

— Deci, continuă Peter, știm că suntem în căutarea cuiva cu mușchi. Asta îi scoate din discuție pe câțiva de aici, pentru că, deși Gulptilil ar nega probabil, locul ăsta nu este exact genul de așezare care atrage oamenii dotați fizic. Nu-s prea mulți atleți și culturiști pe-aici. Și ar mai trebui să reducem numărul candidaților pe criterii de vârstă. Și apoi, cred că mai este încă un criteriu care ar putea să ne ajute să scurtăm și mai mult lista. Diagnosticul. Cine se află aici cu acte semnificative de violență în trecut. Cine suferă de

tipul de boli mintale care să conducă la acte ce pot include crima.

Lucy spuse:

— Exact la asta mă gândeam și eu. Facem portretul celui pe care îl căutăm, iar apoi lucrurile vor prinde contur. Apoi se întoarse spre Francis: C-Bird, o să am nevoie de ajutorul tău în domeniul ăsta.

Francis se aplecă spre ea, nerăbdător.

— De ce aveți nevoie?

— Nu cred că înțeleg nebunia, spuse ea.

Francis probabil că afișă o mimică puțin confuză, pentru că ea zâmbi.

— Oh, nu mă înțelege greșit. Înțeleg limbajul psihiatric, și criteriile de diagnosticare, și planurile de tratament, și toate chestiile astea de prin cărți. Dar ceea ce nu înțeleg eu este cum pare dinăuntru, privit spre exterior. Cred că tu mă poți ajuta cu asta. Trebuie să știu cine ar fi putut să comită aceste crime, și va fi greu de strâns dovezi puternice, de nerespins.

Francis nu era prea sigur, dar spuse:

— Orice aveți nevoie…

Totuși, Peter dădea din cap, ca și cum ar fi văzut ceva care i se părea evident, care ar fi trebuit să-i fie evident și lui Lucy, dar care tot îi scăpa lui Francis.

— Poate să facă asta, sunt sigur. Este firesc. Un fel de profesor și învățăcel, în același timp. Nu-i așa, C-Bird?

— O să încerc. Dar, adânc în sinea lui, auzi un murmur de voci, ca și cum ar fi avut loc o ceartă între vocile din interior, iar apoi, în cele din urma, una dintre ele insista: *Spune-le. Este în regulă. Spune-le ceea ce știi.* El ezită o clipă, apoi rosti, simțind că vorbele îi sunt direcționate de undeva din interior: De un lucru trebuie să vă dați seama, spuse el rar, cu atenție și cu grija.

Și Lucy, și Peter se uitară spre el, de parcă ar fi fost surprinși că ia parte la discuția lor.

— De ce anume? întrebă Lucy.

Francis îl aproba pe Peter, dând din cap.

— Peter are dreptate, presupun, atunci când vorbește despre criminal că ar fi un tip puternic, și are dreptate și că nu sunt prea mulți pe-aici care ar putea să aibă puterea fizică necesara pentru a se lupta cu Short Blond. Vreau să spun că are sens, presupun. Dar nu întru totul. Dacă Angel a auzit voci care i-au comandat să o atace pe Short Blond și pe celelalte femei – ei bine, nu este adevărat că trebuie să fie atât de puternic pe cât sugerează Peter. Când auzi vocile care îți cer să faci ceva – vreau să spun, sunt chiar insistente și țipă, și nu lasă loc de compromis –, ei bine, atunci durerea, dificultățile, puterea, toate lucrurile astea trec pe locul al doilea. Tu pur și simplu faci ce-ți cer ele. Treci peste toate. Dacă o voce îți spune să ridici o mașină sau un bolovan, tu asta faci sau te omori încercând. Așa că nu este neapărat adevărată sugestia lui Peter că Angel este un bărbat puternic. Poate fi oricine, pentru că ar putea să găsească forța necesară. Vocile i-ar spune unde s-o găsească.

Se opri și auzi un ecou înlăuntrul său: *Așa este. Foarte bine, Francis!*

Peter se uită cu mare atenție la Francis, apoi zâmbi. Îi lovi brațul, în glumă.

Lucy zâmbi și ea, apoi ofta prelung.

— O să țin minte toate astea, Francis. Mulțumesc. Cred că ai dreptate. Asta demonstrează încă o dată că nu este genul tău obișnuit de cercetare. Regulile sunt diferite aici, în spital, nu-i așa?

Francis se simți ușurat și mulțumit ca a putut să contribuie cu ceva. Arătă spre fruntea sa.

— Regulile sunt diferite și aici, înăuntru, spuse el.

Lucy se întinse și îi atinse brațul.

— Am să țin minte asta. Apoi scutură din cap. Acum mai e ceva ce aș vrea să aflați voi doi.

— Orice, îi răspunse Peter.

— Evans a sugerat că exista modalități de a trece dintr-o clădire în alta noaptea, fără să fii zărit de cei de la pază. Pot să-l întreb ce vrea să spună cu asta, dar aș prefera să limitez contribuția sa la cât mai puțin posibil…

— Mi se pare normal, interveni Peter rapid, poate puțin prea rapid, pentru că Lucy îi aruncă o privire aspră.

— Totuși, mă întreb dacă ați putea să urmăriți chestia asta din punctul de vedere al pacienților. Cine știe cum să ajungă de aici acolo? Cum se face asta? Care sunt riscurile? Și cine ar dori să facă asta?

— Credeți că Angel a venit din altă clădire?

— Vreau să aflu dacă ar fi putut veni din altă clădire.

Peter aprobă din nou din cap.

— Înțeleg, spuse el. Vru să continue, dar se opri. O să aflăm tot ce putem, rosti el după o clipă.

— Bine, încuviință Lucy încrezătoare. Mă duc să mă întâlnesc acum cu doctorul Gulptilil și să urmăresc datele și orele cu și mai mare atenție. Am să-l pun să vină cu mine și în celelalte clădiri, astfel încât să pot face o lista de nume din fiecare.

— Probabil că-i puteți elimina și pe cei cu diagnostic de retardați mintal, spuse Peter. Asta o să vă îngusteze câmpul de cercetare. Dar numai retardarea mintală severă.

Din nou, ea dădu din cap, aprobând.

— Mi se pare normal. Hai să ne întâlnim toți trei în biroul meu înainte de cină și să ne comparăm notițele.

Se întoarse și o luă repede în jos pe coridor. Francis observă că pacienții care roiau prin același loc se dădură cu toții la o parte din calea ei. Se gândi, la început, că oamenii se speriau de Lucy, ceea ce nu înțelegea, dar apoi își dădu seama că îi speria faptul că n-o cunoșteau. Ea era sănătoasă mintal, spre deosebire de ei. Mai mult chiar, teama lor venea din ce reprezenta Lucy, un lucru străin

pentru ei, o persoană cu o existență care se desfășura dincolo de ziduri. Și, în ultimul rând, cel mai neliniștitor lucru era faptul că aducea cu ea un fel de nesiguranța în legătura cu lumea în care trăiau cu toții.

Francis se uita cu atenție la fețele câtorva dintre pacienți și-și dădu seama că erau foarte puțini în acea clădire care chiar acceptau intruziunea lui Lucy în lumea lor. În Western State, pacienții și personalul aveau o rutină a lor, pentru că asta era singura cale de a menține sub control toate forțele care sălășluiau în fiecare pacient. De aceea rămâneau închise aici atât de multe persoane atât de mulți ani, pentru că înțelegeau foarte repede ce era periculos. Francis clătină din cap. Totul era cu fundul în sus, se gândi el. Spitalul era un loc plin de riscuri, un cazan permanent în clocot de conflicte, mânie și nebunie; și totuși, reușea cumva să pară mai puțin înspăimântător decât lumea de afară. Lucy reprezenta lumea de afară. Francis se întoarse și văzu că și Peter se uita după Lucy. Sesiză o urma de frustrare pe fața lui Peter. Era o frustrare provocată de faptul că el era închis. Ei doi erau la fel, se gândi Francis, pentru că amândoi aparțineau unui alt loc.

Dar nu era sigur dacă și el însuși se potrivea în acea categorie.

O clipa mai târziu, Peter se întoarse și datina ușor din cap.

— O să fie o treabă foarte dificilă, C-Bird, zise el.

— Ce vrei să spui?

— Păi, Lucy crede că asta e o chestiune simplă ca bună ziua. Ceva care să ne țină ocupați și concentrați. Dar e ceva mai mult de-atât.

Francis se uită la Peter, cerându-i din priviri să continue.

— Imediat ce o să începem să punem întrebările lui Lucy, cineva o să afle că facem asta. Se duce vorba și, mai devreme sau mai târziu, o să ajungă

la cineva care chiar știe cum se ajunge dintr-o clădire în alta după lăsarea întunericului, atunci când se presupune că toți sunt închiși, drogați cu medicamente și adormiți. Acesta este acel cineva pe care îl căutăm. Asta e inevitabil. Iar noi o să devenim vulnerabili. Peter inspiră adânc și lăsă aerul să iasă încetișor. Gândește-te la asta o clipă, spuse el încet, parcă pentru a nu fi auzit. Noi toți trăim în aceste clădiri independente de pe domeniile spitalului. Aici mâncăm. Aici mergem la ședințele de terapie. Aici ne petrecem timpul liber. Aici dormim. Și fiecare imobil este la fel. Unul după altul, toate sunt la fel. Mici lumi distincte, înlăuntrul unei lumi ceva mai mari. Cu legături minime între clădiri. Adică, la naiba, fratele tău ar putea fi chiar alături, și tu nu ai avea cum să știi. Așa că, de ce ar vrea cineva acces într-un alt loc care este exact la fel ca acela pe care tocmai l-a părăsit? Nu e ca și cum am fi o adunătura de gangsteri din South Boston, prinși la închisoarea Walpole, ispășind o pedeapsă pe viață fără eliberare condiționată și încercând să găsim o cale de a evada. Nimeni de aici nu se gândește să iasă, cel puțin eu nu am văzut pe vreunul încă. Așa că singurul motiv pentru care cineva ar vrea să treacă din clădirea asta în următoarea este motivul pe care-l cercetam noi. Și de fiecare dată când începem să punem o întrebare care l-ar putea face pe Angel să creadă că avem vreun element care să reducă tot mai mult cercul suspecților, ei bine… Peter ezită. Nu știu dacă a omorât vreodată un bărbat. Probabil că numai femeile de care știm, spuse el, iar vocea îi deveni din ce în ce mai stinsă.

*

Big Black și asistenta Wrong creară un cerc de pictura în camera de zi pentru ședința de grup obișnuită a domnului Evil. Nu se știa unde dispăruse domnul Evans, iar Lucy era și ea plecată din clădirea Amherst. Cei doisprezece membri ai grupului primiseră bucăți mari dintr-o hârtie

speciala, aspră la atingere. Apoi fuseseră așezați într-un cerc mai larg și puși să aleagă între acuarele și creioane colorate.

Peter se uită strâmb, dar Francis se gândi că e o schimbare bine-venită față de întâlnirile menite să le sublinieze nebunia în contrast cu sănătatea mintală a domnului Evans, căci el ajunsese să creadă că ăsta era singurul scop al acestor adunări. Cleo avea o privire nerăbdătoare, de parcă ar fi anticipat deja ce avea de gând să schițeze, iar Napoleon murmura muzică marțiala, în timp ce își contempla cartonul alb de pe genunchi, frecându-și degetele de margine.

Asistenta Wrong păși în centrul grupului. Îi trata pe pacienți de parcă ar fi fost copii, iar Francis ura acest lucru.

— Domnul Evans ar vrea ca voi toți să folosiți acest timp ca să vă faceți un autoportret, spuse ea direct. Ceva care să spună ceva, orice, despre felul cum vă vedeți pe voi înșivă.

— Nu pot să pictez un copac? întrebă Cleo, arătând spre fereastra camerei de zi, pe unde pătrundea lumina strălucitoare a după-amiezii.

Dincolo de geam și de împletitura de sârmă, Francis văzu un rond cu copaci în curte, legănându-se în adierea vântului, iar vremea plăcută de primăvară doar îi răvășea puțin frunzele verzi.

— Doar dacă te gândești că tu ești un copac, răspunse asistenta Wrong, afirmând cu asta ceva atât de evident, încât era aproape copleșitor.

— Un copac Cleo? întrebă femeia. Apoi ridică brațul gros și-l flexă ca un culturist, spunând: Un copac foarte puternic!

Francis alese o tavă micuță cu acuarele. Albastru, roșu, negru, verde, portocaliu, maro. Avea un păhărel de carton plin cu apă, pe care îl așeză pe podea, la picioare. După ce îi mai aruncă o privire lui Peter, care se apleca deodată deasupra foii sale, foarte ocupat, Francis se apucă să picteze.

Scufundă ușor pensula în apa ca s-o înmoaie, apoi în vopseaua neagra. Făcu un oval lung pe pagina, și apoi se apucă să-l umple cu trăsăturile lui.

În capătul camerei de zi, un bărbat stătea cu fața la perete și murmura ceva, ca și cum s-ar fi rugat, se întrerupea la fiecare câteva minute ca să arunce o privire spre grup, iar apoi revenea la conversația lui. Francis observă că era același retardat care îi amenințase mai devreme; se ascundea în umbrele încăperii, mormăia, din când în când se uita spre ei și-și pocnea pumnul în palmă tot timpul. Francis se întoarse la pictura lui și continuă să treacă pensula ușor pe deasupra foii de hârtie, privind cu oarecare satisfacție cum lua naștere o figură în centrul paginii,

Francis lucră fără întrerupere. Încercă să-și pună pe fața pictata un zâmbet, dar ieși strâmb, așa că jumătate din figura părea ca se bucura, în timp ce cealaltă jumătate parcă trăda un regret. Ochii se uitau foarte atent la ceva, și i se păru chiar că poate să vadă dincolo de privirea lor. Credea că Francis cel pictat avea umerii puțin cam lăsați și o atitudine poate prea resemnată. Însă asta era mai puțin important decât să arate că Francis cel de pe hârtie are sentimente, are visuri, are dorințe, are toate emoțiile pe care el le asocia cu lumea de dincolo de ziduri.

Nu ridică privirea de pe hârtie până când asistenta Wrong nu anunță că mai erau doar câteva minute din ședința de terapie.

Se uita într-o parte și văzu că Peter lucra de zor la definitivarea desenului lui. Reprezentase o pereche de mâini, care strângeau un grilaj ce se întindea din partea de sus până în cea de jos a foii. Nu se vedea nicio figura, niciun trup, niciun fel de persoană. Doar degetele strânse în jurul zăbrelelor groase de culoare neagră, care dominau pagina.

Asistenta Wrong lua pictura lui Francis și se opri s-o examineze.

Veni și Big Black și se uită la pictură peste umărul femeii. Zâmbi.

— La naiba, C-Bird, zise el. Asta e foarte frumos. Băiatul ăsta are ceva talent de care n-a spus la nimeni!

Asistenta și infirmierul uriaș începură să strângă și lucrările celorlalți pacienți, iar Francis se trezi lângă Napoleon.

— Nappy, spuse el încet, de cât timp ești aici?

— În spital?

— Da. Și aici, în Amherst, o lămuri Francis, arătând spre camera de zi în care se aflau.

Napoleon se gândi puțin, înainte de a răspunde.

— De doi ani, C-Bird, doar că ar putea fi chiar trei, nu sunt sigur. Mult timp, spuse el cu tristețe. Chiar mult timp. Am pierdut șirul. Sau poate că ei vor să pierdem șirul. Nu sunt sigur.

— Ai ceva experiență în felul cum merg lucrurile pe aici, nu-i așa?

Napoleon făcu un semn cu capul, aproape ca o plecăciune grațioasă.

— Experiență pe care, C-Bird, aș prefera să nu o am. Dar este corect ce spui.

— Dacă aș vrea să ajung de aici într-una dintre celelalte clădiri, cum aș face?

Napoleon păru ușor înfricoșat de întrebare, se dădu un pas înapoi și scutură din cap. Deschise gura și-și murmură răspunsul:

— Nu-ți place aici cu noi?

Acum era rândul lui Francis să clatine din cap, cu putere.

— Nu. Vreau să spun, târziu în noapte. După ce ni se administrează tratamentul, după stingere. Să zicem că aș vrea să ajung la una dintre celelalte clădiri fără să fiu văzut, aș putea să fac asta?

Napoleon se gândi puțin.

— Nu prea cred, spuse el rar. Suntem mereu încuiați.

— Dar să zicem ca ușa n-ar fi încuiata…

— Suntem mereu încuiați.

— Dar să zicem… insista Francis, ușor exasperat de răspunsul lui Napoleon.

— Asta are legătură cu Short Blond, nu-i așa? Și cu Lanky. Dar Lanky nu putea să iasă din dormitor. Cu excepția nopții în care a murit Short Blond, când a fost descuiat. N-am auzit niciodată ca ușa să fie lăsată descuiata până acum. Nu, nu poți ieși. Nimeni nu poate. Nu cred ca am auzit pe cineva vreodată să fi vrut să facă asta.

— Cineva a putut. Cineva a făcut asta. Și cineva a vrut să facă asta. Cineva are un set de chei.

Napoleon îi aruncă o privire îngrozită.

— Un pacient are un set de chei? șopti el. N-am auzit de așa ceva.

— Așa cred, întări Francis.

— Asta n-ar fi bine, C-Bird. Noi nu trebuie să avem chei. Napoleon își lăsa greutatea alternativ de pe un picior pe celălalt, de parcă pământul de sub el s-ar fi încins dintr-odată. Cred că, dacă ajungi afara, adică afara din clădire, ar fi foarte ușor să eviți patrulele de securitate. Vreau să spun că nu par cei mai inteligenți oameni de pe planeta, nu-i așa? Și cred că au un program bine stabilit, trebuie să fie în același loc la aceeași oră, în fiecare seară, deci ca să-i eviți – ei bine, chiar și cineva atât de nebun ca unul dintre noi probabil că ar reuși, cu puțină planificare… Chicoti ușor, aproape că-și pierdu controlul, și rânji gândindu-se la ideea radicala că gardienii erau incompetenți. Dar apoi ridica din sprâncene: Dar nu asta ar fi problema, nu-i așa, C-Bird?

— Dar care crezi că ar fi problema? întrebă Francis.

— Să intri înapoi. Ușa principala, chiar dacă ai avea cheie, este chiar peste drum de cabinetul asistentelor. E la fel în fiecare clădire, nu-i așa? Și, chiar dacă asistenta sau infirmierul de serviciu ar fi adormiți la ora aia, zgomotul ușii care se deschide probabil ca i-ar trezi.

— Dar ieșirile de urgență de pe laturile clădirilor?

— Cred că acelea sunt baricadate și bătute în cuie. Scutură din cap. Probabil este o violare a codului de apărare împotriva incendiilor, adăugă el. Trebuie să-l întrebăm pe Peter. Pun pariu că el știe.

— Probabil. Totuși, chiar dacă ai vrea, nu crezi că s-ar putea?

— Ar putea să fie altă cale. Doar că eu n-am auzit niciodată de nimeni în tot timpul pe care l-am petrecut aici. N-am auzit de nimeni care să vrea să ajungă dintr-un loc în altul, C-Bird. Niciodată. Nici măcar o singură dată. Și de ce ar vrea cineva să facă asta, când tot ce vrem noi, și tot ce ne trebuie, și tot ce am putea vreodată să folosim se află în această clădire?

Asta era o întrebare deprimanta, se gândi Francis. Și la fel de neadevărata, pentru că era cineva care avea nevoi, altele decât cele despre care vorbea Napoleon. Pentru prima oară, Francis își puse întrebarea: „Oare ce îi trebuie lui Angel?”

* * *

Peter îl zărise pe tipul de la întreținere când ieșeam din camera de zi. Mai târziu, m-am întrebat dacă lucrurile s-ar fi desfășurat altfel dacă am fi putut vedea exact ce făcea, dar mergeam să vorbim cu Lucy, iar asta avea mereu prioritate. După aceea, am petrecut ore în șir, poate chiar zile întregi, doar gândindu-mă la congruența lucrurilor – ca și cum un rezultat sau altul ar fi putut fi diferit dacă oricare dintre noi trei ar fi putut să vadă conexiunea care era atât de importantă. Uneori, nebunia are legătură cu ideea fixă, cu insistența asupra unei singure noțiuni. Obsesia lui Lanky privind râul. Nevoia lui Peter de iertare. Nevoia lui Lucy de dreptate. Desigur, ei nu erau nebuni. Cel puțin, nu așa cum știam eu nebunia, sau Gulp-a-pill, sau chiar domnul Evans. Însă, într-un mod foarte curios, nevoile foarte puternice pot deveni

un fel de nebunie în sine. Diferența este că nu sunt așa de ușor de diagnosticat ca nebunia pe care o aveam eu. Totuși, faptul că îl vedeam pe cel care se ocupa cu întreținerea clădirii, un om între doua vârste, cu cearcăne sub ochi, îmbrăcat în salopetă, cu ghete de lucru maro, cu parul negru plin de praf, cu hainele pătate de ulei negru, ar fi trebuit să ne spună ceva, într-un fel ciudat, subconștient. Își ducea cutia cu scule cu o mână soioasă, iar o cârpă murdara îi atârna la cingătoare. Zdrăngănea ușor o legătură de chei prinsă într-un plastic galben care îi atârna la brâu. Avea o privire satisfăcută, înfățișarea pe care ar avea-o unul care tocmai a terminat o treabă lungă și migăloasă, iar eu și Peter l-am auzit întorcându-se spre Big Black și Little Black și spunându-le, în timp ce-și aprindea o țigară:

— Nu mai durează mult. Aproape am terminat. La naiba, ce porcărie!

Iar apoi s-a îndreptat spre o debara aflată în partea opusă celei în care fusese găsit trupul lui Short Blond.

Când mă gândesc la momentul acela, văd atât de multe lucruri care ar fi trebuit să ne atragă atenția și să ne spună ceva. Mici momente care ar fi trebuit să fie clipe importante. Un bărbat de la întreținere. Un retardat. Un administrator care lipsea. Un om care vorbea singur. Un altul care părea că doarme într-un scaun. O femeie care se credea reîncarnarea prințesei Egiptului antic. Eram tânăr și nu înțelegeam că o crimă este asemenea părților mecanice ale unei transmisii. Șuruburi și piulițe, tot felul de componente care se strâng laolaltă ca să formeze un impuls unic spre înainte, controlat de forțe care seamănă puțin cu vântul; invizibile, și totuși acționează asupra unei bucăți de hârtie care, dintr-odată, își ia zborul și aterizează pe trotuar, sau asupra unei crengi de copac, pe care o leagănă mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, sau chiar asupra norilor negri din

depărtare, pe un cer albastru. Mi-a luat mult timp ca să înțeleg chestia asta.

Peter o știa, și la fel și Lucy. Poate că asta îi lega pe ei doi, cel puțin la început. Erau în alerta și se uitau tot timpul după semne care ar fi putut să le spună unde să-l caute pe Angel. Dar, mai târziu, după aceea, m-am gândit că, de fapt, ceea ce îi unea era ceva mult mai complex. Era faptul că veniseră la Western State fără să fie conștienți de ceea ce le trebuia. Amândoi aveau un mare gol în suflet, iar Angel era acolo ca să umple acest gol.

M-am așezat cu picioarele încrucișate sub mine în mijlocul sufrageriei.

Lumea din jurul meu părea liniștita și tăcuta. Nici măcar un sunet îndepărtat de copil mic care plânge nu venea dinspre apartamentul familiei Santiago. Dincolo de geamul sufrageriei era întuneric beznă. Noapte, groasă ca o cortina de scenă. Am ciulit urechea, ca să aud zgomotul traficului, dar chiar și acela amuțise. Niciun zgomot de camioane pe motorina. M-am uitat în jos, la mâinile mele, gândindu-mă că trebuie să mai fie câteva ore până la răsăritul soarelui. Peter mi-a spus odată că întunericul de dinaintea zorilor era momentul în care mureau cei mai mulți oameni.

Era momentul lui Angel.

M-am ridicat, am luat creionul și am început să desenez, în câteva minute, l-am desenat pe Peter, așa cum mi-l aminteam. Apoi m-am apucat s-o desenez pe Lucy lângă el. Voiam să-i captez frumusețea pură, așa că am trișat puțin, când a trebuit să desenez cicatricea de pe fața ei. Am făcut-o puțin mai mică decât trebuia. În alte câteva clipe i-am avut lângă mine chiar așa cum mi-i aminteam din acele prime zile. Și nu așa cum s-a schimbat fiecare dintre noi.

* * *

Lucy Jones nu vedea nicio scurtătură care ar fi putut s-o apropie de cel pe care îl căuta. Cel puțin,

nimic simplu și evident, cum ar fi o listă de pacienți cuprinzându-i pe cei care ar fi putut să comită toate cele patru crime. Așa ca, în schimb, îi dădu voie doctorului Gulptilil s-o însoțească dintr-o clădire în alta, în fiecare uitându-se pe fișierele cu pacienții de parte bărbătească. Îi elimina pe toți cei care sufereau de demența indusa de senilitate și examina cu atenție lista bărbaților cu diagnostic de retardare severa. Mai taie din lista ei din ce în ce mai lunga pe cei care se aflau în spital de mai mult de cinci ani. Asta era doar o presupunere din partea ei, își spunea. Dar se gândise ca oricine petrecuse atâta timp în spital ar fi fost atât de îmbuibat de medicamente și atât de constrâns de nebunie, încât funcționarea în afara spitalului era puțin probabila, chiar și într-un fel cât de puțin eficient. Și, se mai gândea ea, Angel se descurca bine și de-o parte, și de cealaltă a zidurilor. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai convinsa că trebuia să găsească pe cineva care putea să trăiască în ambele lumi.

Spre dezamăgirea ei, își dădu seama ca nu-i poate elimina pe cei din personalul spitalului. Problema, în aceasta privința, era să-l convingă pe director să-i dea dosarele angajaților, însă se îndoia ca acesta va accepta fără să aibă o dovada care să-i demonstreze că un doctor, o asistenta sau un infirmier ar fi avut cumva legătură cu crima. Mergea alături de medicul indian, mic de statura, dar nici măcar nu-l asculta, iar acesta îi tot dădea înainte cu valorile centrelor de tratament rezidențiale pentru bolnavii mintal. În schimb, ea se gândea cum să procedeze.

În New England, primăvara târziu, serile sunt oarecum întunecate și încețoșate, de parcă lumea nu știe cum să procedeze ca să facă trecerea de la lunile umede de iarna spre vară. Adierile de vânt cald din sud, împinse de curenții de aer, se amesteca libere cu aburi reci care vin dinspre Canada. Amândouă senzațiile erau asemenea unor

imigranți nedoriți, în căutarea unei noi case. Era conștienta de umbrele ce se insinuau în jurul ei, prin curtea spitalului, pe măsura ce se îndreptau inexorabil spre fiecare clădire. Îi era frig și cald deopotrivă, ca atunci când ai febră și transpiri abundent, dar îți tragi mai bine pătura până sub bărbie.

Avea mai mult de 250 de posibili suspecți pe listele pe care le întocmise în fiecare clădire și se temea că mai erau vreo sută de alte nume pe care le respinsese în pripă. Bănuia că mai erau încă douăzeci și cinci, poate treizeci de suspecți printre cei din personal, dar nu era încă pregătită să se îndrepte în acea direcție, pentru ca știa ca ar pierde ajutorul directorului, de care încă avea nevoie.

În timp ce se apropiau de clădirea Amherst, își dădu seama că nu auzise niciun fel de miorlăituri ca de pisica sau strigate din clădirile pe lângă care tocmai trecuseră. Sau poate că le auzise, dar nu reacționase. Nota în minte acest lucru, gândindu-se cât de repede lumea spitalului făcuse ciudățenia să devină rutină!

— Am citit câte ceva despre genul de persoană pe care o căutați, spuse doctorul Gulptilil, în timp ce traversau curtea spitalului.

Pașii le răsunau pe asfaltul aleilor, iar Lucy văzu că porțile de fier ale spitalului erau închise pentru noapte de un paznic.

— Este interesant cât de puțina literatura medicală este dedicată acestui fenomen criminal. Din păcate, sunt prea puține studii adevărate. Exista câteva eforturi din partea autorităților polițienești, dar ramificațiile psihologice, diagnosticul și planurile de tratament pentru genul de persoana pe care o căutați sunt în general ignorate. În comunitatea psihiatrica, trebuie să înțelegeți, domnișoara Jones, nu ne place să ne pierdem timpul cu psihopați.

— De ce, domnule doctor?

— Pentru că nu pot fi tratați.

— Deloc?

— Nu. Deloc. Cel puțin, nu psihopatul clasic. Acesta nu răspunde la medicația antipsihotică așa cum face un schizofrenic. Și nici așa cum ar face o personalitate dual, un obsedat, unul suferind de o depresie clinica sau având orice alt diagnostic pentru care s-a creat un tratament. Ah, acum asta nu înseamnă ca psihopatul nu are simptome care pot fi identificate din punct de vedere medical. Nici pe departe. Însă lipsa lor de umanitate, presupun ca aceasta este cel mai potrivit termen, îi plasează în alta categorie, una care nu este bine înțeleasă. Aceștia sfidează planurile de tratament, domnișoară Jones. Sunt necinstiți, manipulatori, adesea grandomani în mod teatral și extrem de seducători. Impulsurile proprii le sunt caracteristice numai lor și nu se potrivesc nicicum convențiilor normale de viață și moralitate. Înfricoșător, trebuie să spun. Sunt indivizi foarte neliniștitori, chiar pentru cineva care vine din lumea spitalicească. Inteligentul psihiatru Hervey Cleckley are o carte interesantă cu studii de caz, pe care m-aș bucura să v-o împrumut. Poate ca aceasta este cea mai cuprinzătoare lucrare despre acest gen de oameni. Însă ar fi o lectura îngrijorătoare pentru dumneavoastră, domnișoară Jones, pentru că psihiatrul trage concluzii care sugerează ca nu prea este nimic de făcut. Cel puțin, nu din punct de vedere clinic.

Lucy se opri în fața clădirii Amherst, iar doctorul mititel se întoarse nerăbdător spre ea, aplecându-și ușor capul, ca și cum ar fi vrut să audă mai bine. Un strigat ascuțit și scurt străbătu văzduhul, ieșind dintr-una dintre clădirile adiacente, dar amândoi îl ignorară.

— Câți pacienți de aici au fost diagnosticați ca psihopați? întrebă Lucy brusc.

Doctorul scutură din cap.

— Ah, întrebarea pe care am anticipat-o, admise el.

— Iar răspunsul care este?

— Cineva cu diagnostic de psihopat nu s-ar potrivi cu planurile de tratament pe care le avem aici. Nu le sunt de ajutor îngrijirea pe termen lung, tratamente psihotrope de lungă durată, chiar și îngrijirea medicala mai radicală pe care o administrăm ocazional, cum ar fi terapia convulsiva cu șocuri electrice. Și nici nu reacționează la alte forme tradiționale de tratament, cum ar fi psihoterapia sau chiar – și chicoti ușor, plin de el, în felul acela care deja o enerva pe Lucy – psihanaliza tradiționala. Nu, domnișoara Jones, psihopatul nu are ce căuta la spitalul Western State. Probabil că mai degrabă își are locul la închisoare, acolo o să-l găsiți în general.

Ea ezită puțin, apoi întreba:

— Dar nu vreți să spuneți ca nu se află niciunul aici, nu-i așa?

Doctorul Gulptilil zâmbi, un zâmbet larg, asemenea unei pisici de Cheshire, și răspunse:

— Nu este niciunul aici cu acest diagnostic scris clar și univoc pe fișa de internare, domnișoara Jones. Sunt unii la care se observă unele tendințe psihopatologice, dar asta este pe planul doi, fața de o boala mintala mai profunda.

Lucy se strâmba, furioasa din cauza răspunsului evaziv al doctorului.

Doctorul Gulptilil tuși.

— Dar, desigur, domnișoara Jones, dacă presupunerile dumneavoastră se dovedesc a fi adevărate, iar vizita dumneavoastră aici nu este o eroare, așa cum mulți par să creadă, atunci cu siguranța că un pacient a fost diagnosticat greșit.

Se întinse, descuie ușa principala de la Amherst și apoi ținu ușa deschisa pentru ea, cu o galanterie forțată și cu o ușoara plecăciune.

Capitolul 14

Târziu în acea seară, Lucy se îndrepta spre cămăruță ei de la etajul al doilea, în aripa asistentelor, întunericul învăluindu-i fiecare mișcare. Era una dintre clădirile cele mai întunecoase din incinta spitalului, izolată într-un colț la umbra, nu departe de centrala electrica cu rotocoalele de fum și zumzăitul ei constant, cumva, cu fața spre cimitirul spitalului. Ca și cum cei morți, din întâmplare îngropați în apropiere, ajutau la potolirea zgomotelor din jurul clădirii. Era o clădire de cărămidă, de forma pătrățoasă, cu trei etaje, îmbrăcată în iedera, cu câteva coloane impozante în stil doric în fața intrării centrale, care fuseseră transformate cu cincizeci de ani în urmă, apoi din nou reconfigurate la sfârșitul anilor 1940 și începutul anilor 1960, astfel încât ce mai rămăsese din prima ei înfățișare – locuință frumoasă și somptuoasă de pe deal a cuiva – era acum doar amintire. Lucy căra în amândouă mâinile o cutie maro de carton, plină cu vreo patruzeci de dosare ale pacienților, un grup cu un oarecare potențial, pe care îl alesese din lista de nume pe care o compilase. Din selecția ei făceau parte și dosarul lui Peter the Fireman și al lui Francis, pe care le luase atunci când domnul Evans nu fusese atât de atent pe cât ar fi trebuit probabil să fie. Pe acestea le luase doar ca să-și satisfacă, spera ea, curiozitatea în legătură cu motivele pentru care cei doi parteneri ai ei ajunseseră în spitalul de boli mintale.

Ideea ei era să se familiarizeze cu ceea ce se găsea în general în dosare și apoi să înceapă să intervieveze pacienții, după ce avea să înțeleagă mai bine ce fel de informații sunt deja disponibile. Nu vedea o alta abordare imediată a problemei. Nu avea niciun fel de dovezi fizice care ar fi putut fi prezentate – cu toate că era sigură că exista probe

semnificative undeva. Un cuțit sau altă armă foarte ascuțită, cum ar fi o unealtă meșterită în pușcărie sau un cutter foarte ascuțit, se gândea ea. Foarte atent ascunse. Trebuiau să mai existe și alte haine pline de sânge și poate un pantof a cărui talpă să păstreze încă urme din sângele asistentei. Și undeva existau cele patru bucăți de degete.

Le dăduse telefon detectivilor care îl aveau pe Lanky în custodie și îi întrebase de toate acestea, dar nu se dovediseră de niciun folos. Unul credea că asasinul le tăiase și le aruncase la toaletă, apoi trăsese apa după ele. „O grămadă de efort pentru un motiv fără nicio logică", se gândi ea. Celălalt detectiv, fără să spună clar, insinua că Lanky le-ar fi mâncat.

— În fond și la urma urmei, conchise detectivul, tipul e nebun de legat!

Nu erau deloc interesați să ia în calcul niciun fel de variante alternative.

— Haideți, domnișoară Jones, spusese primul detectiv, avem făptașul. Și un caz care poate fi trimis la tribunal, numai că el e nebun.

Cutia cu dosare era grea, iar Lucy o ținu în echilibru pe genunchi în timp ce deschidea ușa de la clădirea dormitoarelor. Până acum, se gândea ea, nu văzuse niciun fel de indiciu al vreunui comportament care ar fi trebuit cercetat mai îndeaproape. Toți erau ciudați în spital. Era o lume care suspenda legile obișnuite ale raționalului. În afara spitalului, ar fi existat vreun vecin care să observe un comportament ciudat. Sau un coleg de serviciu care s-ar fi simțit inconfortabil. Poate vreo rudă care ar fi avut îndoieli și neliniști.

Dar nu era cazul aici. Trebuia să descopere noi cai. Trebuia să-l păcălească pe asasinul pe care îl credea ascuns în spital. Avea încredere că va câștiga acest joc. Se gândea că nu trebuie să fie așa de greu să manipulezi un nebun. Sau unul care se da drept nebun. Problema de care se izbea, își

dădea ea seama cu descurajare, era cum să definească parametrii acestui joc.

Odată stabilite regulile, va câștiga, se gândea ea, în vreme ce urca scările înguste cu un pas mic și simțindu-se epuizată ca după o boală. Fusese învățată că toate anchetele erau în esență absolut la fel, o piesă de teatru previzibilă, jucată pe o scenă bine definită. Asta era adevărat atunci când cerceta dosarele unei corporații care se eschivau de la plata taxelor sau atunci când căuta un spărgător de bănci, un pedofil sau un escroc. Un indiciu conduce la următorul, și apoi la al treilea, până când apar toate, sau cel puțin suficiente indicii încât să fie vizibil tot puzzle-ul. Cercetările eșuate – la care încă nu luase parte – erau rezultatul accidental al faptului că unul dintre aceste indicii este ascuns, iar absența lui era exploatata. Oftă și ridica din umeri. Era extrem de important pentru ea, își spuse, să creeze acea presiune externa necesară pentru ca acela pe care îl numiseră Angel să facă greșeli.

„El va face greșeli”, își zise ea impasibila.

Primul lucru va fi să caute în dosare mici acte de violență. Nu credea că cineva capabil de crimele pe care le ancheta ar putea să-și ascundă absolut complet dispoziția naturală către furie, chiar și în incinta spitalului. „Trebuie să fie un semn cât de mic, își spuse ea. O izbucnire. O amenințare. O explozie.” Trebuia doar să fie sigură ca va recunoaște acel semn, atunci când va da de el. În lumea aceasta a spitalului de boli mintale, cineva trebuie să fi văzut ceva care nu intra în parametrii acceptabili de comportament.

De asemenea, avea încredere deplina că, odată ce va începe să pună întrebări, va vedea răspunsuri. Lucy avea mare încredere în metodele ei de cercetare încrucișată a cailor spre adevăr. Nici nu se gândea măcar, în acea clipa, la diferența dintre a pune o întrebare unei persoane sănătoase

mintal și a pune aceeași întrebare uneia care are certificat de nebun.

Scările îi aminteau puțin de căminul de la Harvard. Pașii îi răsunau pe treptele de beton, și deodată își dădu seama că este absolut singura, într-un spațiu ciudat, închis, ascuns. Fu străfulgerată o clipă de o amintire groaznică și-și ținu răsuflarea. Expira încetișor, de parcă aerul fierbinte din plămâni ar fi putut să gonească amintirea care îi înghețase sufletul. Se uită înfricoșată împrejur, doar preț de-o clipă, cu un sentiment de déjà-vu, și apoi își izgoni frica. Nu erau ferestre, și niciun zgomot de afara nu ajungea la ea. Era a doua oară în acea zi, se gândi ea, când zgomotul o surprindea. Prima dată fusese atunci când își dăduse seama că în jurul spitalului plutea o constantă asociație de sunete neplăcute. Gemete, strigăte, mieunaturi și mormăieli. Pe scurt, se obișnuise ca tot timpul să se audă zgomot. Se opri din urcatul scărilor.

Liniștea era la fel de neliniștitoare ca strigătul, se gândi ea.

Ecourile se estompară în jurul ei, și rămase ascultând zgomotul sacadat al propriei respirații. Așteptă până când fu învăluita de o liniște deplină. Se aplecă peste balustrada de fier, uitându-se în sus și-n jos, ca să se asigure că era singura. Nu vedea pe nimeni. Scările erau bine luminate și nu existau niciun fel de colțuri umbrite în care să se ascundă cineva. Așteptă o clipa, încercând să scape de sentimentul de claustrofobie ce punea stăpânire pe ea. Simțea că parcă pereții se apropie de ea, strivind-o încet-încet la mijloc. Pe scări se simțea răcoare, iar Lucy se gândi că sistemul de încălzire din dormitor nu ajungea și în acest spațiu și tremură, iar apoi se gândi că se întâmpla ceva ciudat, pentru că imediat începu să transpire la subraț.

Lucy își scutură capul, de parcă această senzație putea fi alungată doar printr-o mișcare viguroasă.

Punea totul pe seama spitalului și a rolului pe care îl juca ea acolo. Își dădu încă o dată asigurări că, fiind singura persoană în toate mințile din zonă, era foarte probabil să fie nervoasă și că, pur și simplu, tot ce văzuse și ce simțise în ultimele zile în spital se acumulase.

Respiră cu zgomot încă o dată și își frecă pantoful de podea, de parcă ar fi vrut să producă un zgomot firesc.

Însă, dimpotrivă, zgomotul pe care îl făcu o înfioră.

Amintirile o ardeau, ca un acid.

Lucy înghiți în sec, amintindu-și că își impusese o regulă, și anume să nu se lasă pradă amintirilor a ceea ce i se întâmplase cu atât de mulți ani în urmă. Nu avea nimic de câștigat dacă își reamintea de durere, de frică sau dacă retrăia o tortură atât de profundă. Își aminti de mantra pe care o avea tot timpul în minte după ce fusese atacata: „Ești victimă atâta vreme cât permiți asta”. Fără să-și dea seama, vru să-și ducă mâna la obrazul cu cicatrice, dar fu împiedicata de greutatea cutiei pe care o căra. Simțea locul unde fusese rănită, ca și cum ar fi ars-o cicatricea, și-și amintea senzația dureroasă pe care o avusese în camera de gardă a spitalului și copcile chirurgicale, când medicii se chinuiau să-i prindă la loc bucățele de piele. O asistentă o liniștea încetișor, în timp ce doi detectivi, o femeie și un bărbat, așteptau de cealaltă parte a perdelei albe, iar medicul se apleca mai întâi asupra rănilor evidente, care sângerau, și apoi asupra celor mai dificile, care erau cele interne. Atunci auzise pentru prima dată expresia „trusă pentru cercetarea unui viol, dar nu și ultima oară, și, în decurs de câțiva ani, cunoscuse această expresie deopotrivă din punct de vedere profesional, cât și personal. Expira din nou, încetișor. Cea mai groaznica noapte din viața ei începuse pe o scara cam ca aceasta, și atunci

izgoni groaznicul gând la fel de repede cum îi venise.

„Sunt singură, își spuse ea. Sunt absolut singură.”

Scrâșnind din dinți, cu liniștea deplina răsunându-i încă în urechi și încercând să-și dea seama de orice zgomot sau sunet nelalocul lui, împinse ușa și intră pe palierul de la etajul al doilea al clădirii cu dormitoare. Camera ei – fosta cameră a lui Short Blond – era chiar lângă scară. Doctorul Gulptilil îi dăduse o cheie, iar ea puse cutia jos, în timp ce încerca să scoată cheia din buzunar.

O introduse în broasca și se opri.

Ușa era descuiata. Se crăpă câțiva centimetri, lăsând să se vadă întunericul dinăuntru.

Lucy se retrase repede înapoi pe coridor, ca și cum atingerea ușii ar fi electrocutat-o.

Își roti capul la stânga și la dreapta și se aplecă puțin, încercând să zărească pe cineva sau să audă vreun zgomot care să-i spună că se afla cineva prin apropiere. Dar se simțea de parcă ar fi orbit și ar fi asurzit dintr-odată. Toate simțurile îi erau în alertă maximă.

Lucy ezita, neștiind ce să facă.

Cei trei ani ca procuror în cazuri de atacuri sexuale la Suffolk County o învățaseră multe. Obținuse funcții din ce în ce mai importante, încet-încet, devenind asistenta-șef a unității, și se implicase în cazuri unul după altul, acumulând fără odihnă detalii, atac după atac. Caracterul constant al agresiunilor o făcuse să-și creeze un fel de mecanism de testare zilnică, în care fiecare act al existenței sale era comparat cu un standard intern invizibil: „Oare asta să fie mica greșeală care dă cuiva o ocazie?” în schema mai larga a lucrurilor, asta însemna că era conștientă că nu trebuia să umble singura printr-o parcare întunecată noaptea sau să deschidă ușa unui musafir necunoscut și neașteptat. Însemna să țină ferestrele încuiate, să

fie în alertă și tot timpul pregătită, iar uneori însemna să aibă cu ea arma pe care era autorizată să o poarte. Mai însemna și să nu repete greșelile pe care le făcuse într-o noapte groaznică, când era studenta la drept.

Își mușcă buza. Acea armă era încuiata într-o cutie, în geamantanul ei, în camera.

Asculta cu atenție din nou, încercând să se convingă ca nu este nimic în neregula, când tot ce era irațional și îngrozit înlăuntrul ei îi spunea contrariul. Puse jos cutia cu dosarele pacienților, dând-o într-o parte cu piciorul. Ceva din interiorul ei îi striga să aibă grijă.

Ea ignora strigatul din interior și, în schimb, se întinse spre clanța.

Apoi se opri, cu mâna pe fier.

Dacă metalul ar fi fost fierbinte la atingere, nu și-ar fi dat seama.

Se dădu înapoi, respirând sacadat.

Își spuse în sinea ei, de parcă, dacă analiza mai lent situația, i-ar fi dat mai multa importanța: „Ușa era încuiata, iar acum este deschisa. Ce vrei să faci?”

Lucy se mai dădu o dată înapoi. Apoi se întoarse brusc și începu să meargă repede pe coridor. Se uita și-n stânga, și-n dreapta și asculta cu urechile ciulite. Mari pasul, așa că aproape alerga, o fuga rapidă pe podelele acoperite cu covoare, iar încălțările ei făceau doar un zgomot surd. Toate celelalte dormitoare erau încuiate și învăluite în tăcere. Ajunse la capătul holului, începu să respire greu, apoi se aruncă spre scări, iar pantofii începură să facă un zgomot ca de toba pe trepte. Scara era similara cu cea de la celălalt capăt, pe care o urcase cu câteva minute mai devreme, la fel de goală și având același ecou. Împinse o ușă grea, și abia atunci, pentru prima dată, auzi niște voci. Merse spre sursa zgomotului, sărind câte doua trepte odată, și dădu de trei femei tinere, aflate la intrarea de la primul etaj. Toate erau îmbrăcate în

uniforme de asistente pe sub jachetele cu nasturi de diferite culori și ridicară privirea, surprinse, când Lucy se apropie de ele.

Cu niște gesturi pline de agitație, Lucy încerca să-și recapete suflul și spuse:

— Scuzați-mă…

Cele trei asistente se uitară mirate la ea.

— …îmi cer scuze că vă întrerup conversația, spuse ea, dar eu sunt Lucy Jones, procurorul trimis aici ca să…

— Știm cine sunteți, domnișoară Jones, și de ce vă aflați aici, spuse una dintre asistente. Era o femeie de culoare, înaltă, cu umeri atletici, lată în spate și cu părul închis la culoare. S-a întâmplat ceva?

Lucy dădu din cap afirmativ și trase aer în piept, încercând să se adune puțin.

— Nu sunt sigură, spuse ea. M-am întors și am găsit ușa dormitorului meu descuiată. Sunt sigură că am lăsat-o încuiată de dimineață, când m-am dus la clădirea Amherst…

— Asta nu e bine, spuse una dintre asistente. Chiar dacă au intrat cei de la întreținerea clădirii sau femeia de serviciu, trebuiau să încuie ușa după aceea. Asta e regula.

— Îmi pare rău, spuse Lucy, dar eram singură acolo sus și…

Asistenta înaltă de culoare dădu din cap a înțelegere.

— Cu toții suntem puțin agitați, domnișoara Jones, chiar și după ce a fost arestat Lanky. Lucrurile astea pur și simplu nu se întâmpla în spital. Ce-ar fi să vă însoțim înapoi la dumneavoastră în cameră, să ne asigurăm că e totul în regulă?

Nu trebuia să explice nimeni ce a vrut să spună cu „lucrurile astea”, fiindcă toate înțeleseseră.

Lucy le răspunse:

— Vă mulțumesc. Sunteți foarte amabile. V-aș rămâne recunoscătoare.

Atunci cele patru femei se întoarseră și începură să urce scările, mergând laolaltă ca un card de păsări de baltă care plutesc împreună pe lac, dimineața devreme. Asistentele își continuară discuția, bârfind despre vreo doi doctori care lucrau în spital și făceau glume în legătură cu aspectul celui mai recent grup de avocați veniți la spital în acea săptămână pentru o rundă de audieri cvasijuridice. Lucy mergea înainte, conducându-le, mișcându-se rapid spre ușa de la dormitorul ei.

— Chiar vă sunt recunoscătoare, repetă ea, și se repezi la clanță, o înșfacă și împinse.

Însă ceva îi blocă avântul. Ușa nu se deschise.

Lucy apăsă din nou.

Asistentele se uitară întrebătoare la ea.

— Era deschisă, murmură Lucy. Sigur era deschisă.

— Acum pare închisă, spuse asistenta de culoare.

— Sunt sigură că era deschisă. Am pus mâna pe clanță și am băgat cheia în broască, dar, înainte de a întoarce cheia, ușa s-a deschis puțin, le explica Lucy.

Însă îi lipsea convingerea din voce. Cele trei asistente se foiau în spatele ei.

— Hai să intrăm și să verificăm, spuse una dintre ele.

Lucy descuie și păși înăuntru. Era întuneric, așa că apăsă întrerupătorul. Deodată, spațiul mic se lumina. Era o suprafață mică, îngustă, o cameră ca de călugăr, cu pereții goi, un șifonier, un pat pentru o persoană, un birou mic de lemn maro și un scaun greoi cu spătar. Geanta ei rămăsese deschisă în mijlocul patului, pe o cuvertură roșie, care era, de altfel, singura pată de culoare din încăpere. Toate celelalte erau fie maro-închis, fie albe, ca pereții. Sub privirile celor trei asistente, Lucy deschise micul dulap de pe perete și se uită înăuntru, dar era gol. Apoi merse la baia mică și se uită sub duș. Ba chiar se puse într-un genunchi și verifică sub pat,

deși vedeau toate că nu era nimeni ascuns acolo. Femeia se ridică, se scutură de praf și se întoarse spre cele trei asistente.

— Îmi pare rău, spuse ea. Sunt sigură că ușa era descuiată și am avut senzația că e cineva în cameră și mă așteaptă. V-am adus până aici și…

Dar toate trei asistentele scuturară din cap.

— Nu trebuie să vă cereți scuze, spuse negresa.

— Nu îmi cer scuze, spuse Lucy încăpățânată. Ușa era deschisa. Între timp a fost încuiata.

Însă în sinea ei Lucy nu mai era sigură că lucrurile se întâmplaseră chiar așa.

Asistentele tăcură, până când negresa ridica din umeri și zise rar:

— Cum am mai spus, cu toții suntem puțin cam agitați, și e mai bine să te asiguri de două ori decât să-ți pară rău.

Celelalte emiseră murmure de aprobare.

— Vă simțiți bine acum? întrebă asistenta.

— Da, n-am nimic. Mulțumesc pentru grijă, spuse Lucy puțin cam înțepată.

— Atunci, dacă mai aveți nevoie de ajutor, nu ezitați să apelați la cineva. E mai bine să aveți încredere în ce simțiți, în vremuri ca astea.

Asistenta nu explica însă ce voia să spună cu „vremuri ca astea”.

Lucy încuie ușa după asistente, când acestea plecară. Era puțin rușinata; se întoarse și se sprijini de ușă, împingând-o cu spatele. Se uita în jur și-și spuse: „Nu te-ai înșelat. Cineva a fost aici. Cineva a așteptat”.

Se uită spre geantă. „Sau cineva doar s-a uitat pe-aici.” Se duse la modesta colecție de haine și obiecte de toaletă pe care o adusese cu ea și-și dădu seama, în clipa aceea, că lipsea ceva. Nu știa ce, dar știa că într-adevăr ceva îi fusese luat din camera.

* * *

Tu erai, nu-i așa?

Chiar acolo, chiar în acel moment, ai încercat să-i spui lui Lucy ceva important despre tine, dar ei i-a scăpat sensul. Era ceva de maxima importanța și ceva înfricoșător, cu mult mai înfricoșător decât orice a simțit în momentul în care a închis acea ușă în urma ei cu o bufnitură. Gândea tot ca o persoană normală, iar ăsta era marele ei dezavantaj.

* * *

Peter the Fireman se uita prin dormitor, încercând din răsputeri să separe durerea din amintirea îndepărtată de ce avea de făcut acum. Gândurile îi erau marcate de incertitudine, iar Peter simțea amărăciunea pe care o alimentează nehotărârea. Se considera un bărbat hotărât și ferm, iar acum nu se simțea bine cu atâtea îndoieli. Știa că doar un impuls de moment îl făcuse să-i ofere voluntar lui Lucy Jones propriile servicii și ale lui C-Bird, dar era încă sigur că făcuse alegerea corecta. Totuși, entuziasmul lui nu fusese pus față în față cu eșecul, iar el se chinuia să găsească o cale prin care ar putea să reușească. Peste tot găsea doar constrângeri și interdicții și nu înțelegea cum ar putea să depășească toate acele piedici.

În lumea pe care o reprezenta spitalul de boli mintale, el se considera singurul pragmatic.

Oftă. Era târziu în noapte, iar el se rezema de perete, cu picioarele întinse pe pat, și asculta zgomotele pe care le făceau cei care dormeau prin preajmă. Nici noaptea nu luau pauză de la dureri. Oamenii din spital nu puteau să-și gonească problemele, indiferent câte narcotice le prescria Gulp-a-pill. Se gândi că asta era cea mai ascunsă implicație a bolilor mintale: că necesita atât de multa putere de voința și un tratament complex pentru a ajunge într-o poziție în care să se poată spune despre tine că încerci să te faci bine, astfel încât cerințele astea păreau aproape herculeene pentru majoritatea pacienților, ba chiar imposibile pentru unii dintre ei. Auzi un geamăt prelung și vru

să se întoarcă în direcția respectivă, dar își dădu imediat seama cine era autorul. Îl întrista, uneori, când Francis se foia în somn, pentru că știa că tânărul nu merita durerile care veneau nepoftite în întuneric.

El nu credea că face parte din aceeași categorie.

Peter încercă să se relaxeze, dar nu putu. O clipă, se întrebă dacă, atunci când închidea ochii, se agita și el în somn. Însă, își spunea în sinea lui, diferența dintre el și toți ceilalți, inclusiv tânărul lui prieten, era că el era vinovat, în timp ce probabil că ei nu erau.

Deodată simți în nări, inexplicabil, mirosul gros, dulceag al unui combustibil indistinct. Simți miros de gaz, apoi de benzină.

Aproape că sări în sus de surprindere, gata să se arunce de pe pat, atât de puternică era senzația pe care o simțea. Primul lui instinct era să dea alarma, să-i organizeze cumva pe oameni, să-i scoată afară, înainte de a izbucni incendiul inevitabil. Cu ochii minții, vedea chiar limbi de foc galbene și roșietice în jurul paturilor, pe pereți, pe podeaua de la picioarele lor, în căutarea combustibilului. Aproape că simțea senzația de sufocare care urma inevitabil, în timp ce o perdea groasă de fum se lăsa în încăpere. Ușa era încuiată, ca în fiecare noapte, iar el auzea oamenii țipând panicați, strigând după ajutor, lovindu-se de pereți. Fiecare mușchi din corpul lui se întindea la maximum, pentru ca în clipa următoare să se relaxeze din nou, iar el respira sacadat, dându-și seama că mirosul pe care îl simțea în nări nu era altceva decât o halucinație, la fel ca acelea care îi năpădeau pe Francis sau pe Nappy sau chiar ca nălucirile îngrozitoare care îl chinuiseră pe Lanky.

Uneori se gândea că toată viața lui fusese definită de mirosuri. Mirosul de bere și de whisky care îl însoțea pe tatăl lui, amestecându-se cu mirosurile de transpirație uscată și murdărie de la munca dură pe care o făcea pe șantierul de

construcții. Uneori, taică-său aducea cu el miros greu de motorină de la echipamentele pe care le repara. Iar când își îngropa capul în pieptul mare al bărbatului, nările i se umpleau de mirosul vechi al prea numeroaselor țigări care, în cele din urmă, aveau să-l omoare. Mama lui însă, dimpotrivă, mirosea tot timpul a mușețel, pentru că se lupta din răsputeri cu asprimea detergenților pe care îi folosea pentru spălatul rufelor. Uneori, sub mirosul puternic al săpunului care îi plăcea ei, Peter reușea să simtă o boare din mirosul aspru al clorului de rufe. Mirosea cu mult mai bine duminicile, când era îmbrăcata frumos, dar făcuse de mâncare în bucătărie de dimineața, astfel încât în hainele ei bune se combina un miros proaspăt de pâine abia coaptă cu o curățenie insistentă, de parcă asta ar fi vrut Dumnezeu. Biserica însemna haine apretate pe sub robele albe cu auriu ale băiatului de altar și mirosul de tămâie care uneori îl făcea să strănute. Își amintea toate aceste arome de parcă ar fi fost și ele în spital, odată cu el.

Războiul adusese cu el o alta lume întreaga de mirosuri de care își aducea aminte. Mirosuri grele de vegetație și căldură din junglă, cordită și fosfor alb din luptă. Mirosuri umede de fum și napalm în depărtare, care se amestecau cu mirosurile tufișurilor din jurul lor care-i dădeau o senzație de claustrofobie. Se obișnuise cu mirosurile de sânge, vomă și materii fecale, care se amestecau atât de des cu moartea. Mai erau mirosuri de bucate exotice, în satele prin care treceau, și mirosuri periculoase de mlaștini și câmpuri inundate pe lângă care mărșăluiau. Mai era mirosul acru și cunoscut de marijuana din bazele militare și mirosurile puternice, care te făceau să lăcrimezi, ale produselor cu ajutorul cărora își curățau armele. Era un loc plin de mirosuri necunoscute și neliniștitoare.

Când se întorsese acasă, învățase că focul are zeci de mirosuri diferite în diversele lui stadii și în

toate încarnările lui distincte. Focurile de lemne erau diferite de focurile chimice, care nu semănau cu focurile care ardeau betonul. Prima izbucnire a focului era diferita de momentul când focul se ridica în văpăi și se deosebea de mirosul focului vorace care știe că a pus stăpânire pe pradă. Și era cu totul altfel decât mirosurile grele de cherestea arsă sau metale contorsionate care se răspândeau după ce focul fusese învins și stins. Cunoscuse și mirosul unic de epuizare, de parcă oboseala sfâșietoare avea o aromă proprie. Unul dintre primele lucruri pe care le învățase când se înscrisese la cursul de pregătire pentru anchetarea incendiilor fusese cum să-și folosească nasul, pentru că gazolina utilizata la iscarea unui incendiu mirosea altfel decât cherosenul, care mirosea altfel decât orice altă modalitate folosită de oameni pentru a distruge. Unele note caracteristice erau subtile, cu buchete care abia se simțeau, care puteau să te păcălească. Altele erau evidente, la îndemâna oricăror amatori, dar solicitau atenție din primul moment când ajungeai pe ruinele a ceea ce mai rămăsese în urma focului.

Când sosise vremea să pună și el foc, Peter folosise benzină obișnuită, cumpărată de la o benzinărie aflată la mică distanță de biserică. Cumpărată cu cardul de credit făcut pe numele lui. Nu voia ca nimeni să aibă îndoieli cu privire la autorul incendiului.

În semiîntunericul dormitorului de la spitalul de nebuni, Peter the Fireman clatină din cap, cu toate că nu știa sigur ce anume voia să nege cu acest gest. În acea noapte își controlase furia criminală și pur și simplu ignorase tot ce învățase despre cum să disimulezi originea focului, tot ce însemna grijă, atenție și subtilitate. Lăsase o urma atât de evidenta, încât chiar și cel mai novice anchetator l-ar fi identificat. Pornise incendiul, apoi se dusese prin navă la sacristie, cu vocea ridicata a atenționare, dar crezând ca este singur. Se oprise,

auzind focul cum avansează nerăbdător în spatele lui, și se uitase în sus la un vitraliu care deodată părea că strălucește plin de viața, focul reflectându-se în el. Se închinase, așa cum făcuse de mii de ori, apoi ieșise pe aleea centrala, unde așteptase să vadă focul explodând, iar apoi mersese să aștepte poliția, pe treptele din fața casei mamei sale. Știa că făcuse treabă bună și că nici cea mai sârguincioasă companie de pompieri nu va reuși să stingă flacăra până nu avea să fie prea târziu.

Ceea ce nu știuse era că preotul pe care ajunsese să-l urască era înăuntru. Pe o canapea extensibila în biroul lui, și nu acasă, în patul lui, unde ar fi trebuit să fie și unde se afla de obicei la acea oră, și dormea toropit de un narcotic puternic, fără îndoiala prescris de un medic-paroh, îngrijorat că părintele arată palid și tras la față și că slujbele lui par marcate de o stare de neliniște. Și probabil că așa or fi fost într-adevăr slujbele lui, pentru că știa că Peter the Fireman aflase ceea ce-i făcuse el nepoțelului acestuia și mai știa ca toți membrii parohiei, inclusiv Peter, aveau să ia măsuri în legătură cu asta. Asta îl supărase întotdeauna pe Peter: erau atâția alții pe care ar fi putut să-i vâneze preotul, rude ale unor oameni care probabil nu s-ar fi răsculat. Peter se întreba dacă nu cumva drogul care îl ținuse pe preot adormit pe canapeaua extensibilă de la biserică, în timp ce moartea se strecura peste tot în jurul lui, era același cu cel pe care Gulp-a-pill îl dădea de obicei pacienților la spital. Bănuia că așa era, ceea ce dădea naștere unei simetrii deopotrivă plăcute și ironice.

Peter șopti:

— Ce s-a făcut e bun făcut!

Apoi se uită împrejur, să vadă dacă se trezise cineva la auzul cuvintelor lui.

Încerca să închidă ochii. Știa că trebuia să doarmă, dar nu spera ca somnul să-i aducă și odihna.

Oftă frustrat și-și lăsă picioarele pe marginea patului. Vru să meargă la baie și să bea niște apă. Își trecu mâinile peste față, ca și cum ar fi dorit să izgonească niște amintiri.

Și făcând asta, avu senzația ciudată că era urmărit de cineva.

Se ridică brusc, deodată atent, iar ochii lui săgetară dintr-odată încăperea întunecată.

Majoritatea erau învăluiți în întuneric, puțina lumină se strecura într-un colț, dinspre ferestre. Se uita încolo și-ncoace, pe lângă rândurile de paturi în care dormeau oameni neliniștiți, dar nu văzu pe niciunul treaz și, cu siguranța, niciunul nu se uita înspre el. Încercă să alunge senzația, dar nu putu. Îi umplea stomacul cu o energie nervoasa, ca și cum toate simțurile, vederea, auzul, mirosul, gustul și simțul tactil îl avertizau. Încerca să se liniștească, pentru că începea să creadă că poate deveni la fel de paranoic precum cei din jurul lui, dar exact în acel moment prinse o mișcare cu colțul ochiului.

Se răsuci în direcția respectivă și, preț de o secundă, văzu o figura care se uita prin ferestruica de observație din ușa de la intrare. Privirile li se întâlniră și, la fel de repede, figura dispăru.

Peter sări în picioare și, mișcându-se rapid prin întunericul palid, își făcu drum printre paturi până la ușa. Se uită și el prin geamul gros pe coridor. Nu putea vedea decât la câțiva metri în fiecare direcție și nu întrezărea decât întuneric bezna.

Puse mâna pe clanța și apasă. Era încuiat.

Îl năpădiră furia și frustrarea. Scrâșni din dinți și undeva, în adâncul ființei lui, fu de părere că niciodată nu putea să ajungă la ceea ce-și dorea, care se afla mereu dincolo de o ușă încuiata.

Lumina slabă, întunericul plin de umbre, geamul gros, toate conspiraseră pentru a-l împiedica pe Peter să observe cel mai mic detaliu al figurii care spionase încăperea. Tot ce văzuse fusese ferocitatea ochilor care se opriseră asupra lui. Privirea aceea nu lăsase loc de compromis și

fusese ceva necurat, și, poate pentru prima dată, se gândi că poate Lanky avea dreptate cu protestele lui. Ceva rău se strecurase în spital, iar Peter știa că acest rău cunoștea totul despre el. Încercă să se convingă de faptul că înțelegerea acestui lucru îi conferea mai multă putere, însă bănuia că asta nu era decât o amăgire.

Capitolul 15

Până la prânz, eram epuizat. Prea puțin somn. Prea multe gânduri electrizante care-mi alergau în zigzag prin imaginație. Am luat o pauza, m-am așezat pe podea, cu picioarele încrucișate sub mine, și am fumat o țigara. Credeam ca razele de lumină care se strecurau pe fereastră, aducând cu ele dimineața și căldura apăsătoare a văii, îl goniseră pe Angel. Asemenea personajului vreunui romancier gotic, era membru nedezmințit al nopții. Însă toate zgomotele interacțiunii sociale, de oameni care se mișcă încolo și-ncoace prin oraș, de camioane sau de autobuze, sirena îndepărtata a unei mașini de poliție, loviturile ritmice ale băiatului care aruncă ziarul pe peluzele caselor din apropiere, elevi care vorbesc tare în drum spre școală, toate acestea îl izgonesc. Amândoi, și el, și eu, știam că sunt mult mai vulnerabil în liniștea orelor nopții. Noaptea aduce cu ea îndoiala. Întunericul ascunde temeri de tot felul. Mă așteptam să se întoarcă imediat ce apune soarele, încă nu s-a inventat pastila care să aline simptomele singurătății și ale izolării pe care le aduce sfârșitul zilei. Dar între timp eram în siguranță sau, cel puțin, atât de apărat cât puteam să fiu în situația data. Indiferent câte încuietori și lacăte aș fi avut la ușă, ele nu puteau să-mi țină la distanța temerile. Aceasta observație m-a făcut să izbucnesc în râs.

Am revăzut textul care ieșise de sub creionul meu și m-am gândit: „Mi-am luat prea multe libertăți”. Peter the

Fireman m-a tras deoparte în dimineața următoare, la scurt timp după micul dejun, și mi-a șoptit:

— Am văzut pe cineva. La ferestruica de la ușă. Se uita înăuntru, ca și cum l-ar fi căutat pe unul din noi. Nu puteam să dorm și stăteam întins în pat,

când, deodată, am avut senzația că mă privea cineva. Când m-am uitat în sus, l-am văzut.

— L-ai recunoscut? l-am întrebat.

— Nicio șansă! a clătinat Peter ușor din cap. O clipă a fost acolo, și apoi, când am sărit din pat, a dispărut. M-am dus la ferestruică să mă uit, dar n-am văzut pe nimeni.

— Dar asistenta care era de gardă?

— N-am văzut-o nici pe ea.

— Unde era?

— Nu știu. Poate la baie, poate se plimba, poate era sus, stătând de vorbă cu asistenta de acolo!? Poate dormea pe scaun… Nu știu.

— Tu ce crezi? l-am întrebat, cu emoție în glas.

— Aș vrea să cred că a fost doar o halucinație. Nu ducem lipsă de așa ceva pe aici.

— Asta să fi fost?

Peter zâmbi și scutura din cap.

— N-am eu norocul asta!

— Cine crezi că a fost?

Râse, dar nu pentru că s-ar fi gândit la ceva amuzant.

— C-Bird, știi deja cine cred eu că a fost.

Am tăcut o clipă, am inspirat adânc și mi-am înăbușit ecourile dinlăuntru.

— De ce crezi că a venit la ușa?

— A vrut să ne vadă.

Acest moment mi-a rămas în minte cât se poate de limpede. Unde mă aflam, cum eram îmbrăcați. Peter avea șapca lui cu Red Sox, puțin împinsă spre spate. Îmi amintesc și ce am mâncat în acea dimineața: clătite cu gust de carton, scufundate într-un sirop gros și dulce care aducea la gust mai mult cu amestecul de substanțe ala unui chimist decât cu arțarii din New England. Am stins țigara direct pe podea și am început să-mi rumeg amintirile în locul mâncării de care fără îndoială că aveam nevoie. Asta îmi spusese Peter. Restul nu sunt decât presupunerile mele. Nu puteam să jur cu mâna pe Biblie că în noaptea precedentă Peter

fusese prins în țele insomniei de amintirea a ceea ce făcuse cu multe luni în urmă. Nu mi-a spus direct că asta îl ținuse treaz în pat, astfel încât, atunci când l-a invadat senzația că este urmărit, să poată fi în alertă. Nu știu nici măcar dacă m-am gândit atunci la asta. Însă acum, ani de zile mai târziu, pur și simplu mi-am imaginat că asta trebuia să fie. Avea sens, desigur, pentru că Peter era prizonier în hățișul amintirilor. Și nu după mult timp, toate astea au luat proporții, și astfel, ca să spun povestea lui, și pe a lui Lucy, și pe a mea, mi-am dat seama că trebuia să-mi iau anumite libertăți. Adevărul este un lucru alunecos, iar eu nu mă simt deloc confortabil în preajma lui. Ca orice nebun, de altfel. Așadar, dacă scriu corect, poate că este greșit. Poate că este exagerat. Poate că nu s-a întâmplat exact așa cum îmi amintesc, sau poate că memoria mea este atât de întinsă și de torturată de atâția ani de medicamente, încât adevărul va fi întotdeauna ceva care-mi scapă.

Cred că numai poeții sunt de părere că nebunia este eliberatoare, când de fapt este exact pe dos. Toate vocile pe care le auzeam, toate temerile pe care le simțeam, toate amăgirile, toate constrângerile, toate acele lucruri mărunte care conlucrau ca să creeze eul meu cel trist, care a fost gonit din casa în care am crescut și trimis în custodie la Western State, nimic din toate acestea nu avea nicio legătură cu senzația de eliberare, sau chiar cu ideea de a fi unic, într-un fel pozitiv oarecare. Western State a fost doar locul în care eram ținuți în timp ce ne ocupam de construcția propriilor temnițe interioare.

Asta nu se aplica și în cazul lui Peter, pentru că el nu fusese niciodată la fel de nebun ca noi ceilalți.

Și nici în cazul lui Angel.

Și, într-un fel curios, Lucy era puntea de legătura între ei doi.

Stăteam tot la ușa sălii de mese, așteptând-o pe Lucy. Peter căzuse pe gânduri, rememorând în minte ce văzuse și ce se întâmplase în noaptea precedenta. Mă uitam la el cum parcă lua fiecare piesă din acele câteva momente, o ridica în lumină și o întorcea ușor, așa cum face un arheolog cu o relicvă, ștergând cu grijă praful depus în decursul timpului. Cam așa era Peter cu observațiile; poate credea că, dacă pur și simplu răsucea orice lucru în minte, și-l punea în unghiul potrivit, ținându-l în sus, într-o lumină bună, ar putea să vadă lucrurile așa cum erau de fapt.

În timp ce mă uitam la el, se întoarse spre mine și spuse:

— Știm asta acum: Angel nu locuiește în același dormitor cu noi. Poate fi un etaj mai sus, în celălalt dormitor. Poate veni din altă clădire, cu toate că încă nu știu cum ar face asta. Dar cel puțin îi putem exclude pe colegii noștri de cameră. Și mai știm un lucru: a aflat că suntem implicați cumva în chestia asta, dar nu ne cunoaște suficient de bine, și de aceea ne privește.

M-am răsucit pe coridor.

„Cato” se sprijinea de un perete, cu ochii fixați pe tavanul din spatele nostru. Poate că-l asculta pe Peter. Sau poate că asculta o voce adânc ascunsa înlăuntrul ființei lui. Era imposibil de spus. Un bătrân senil, cu pantalonii de pijama în vine, trecu pe lângă noi, cu saliva curgându-i pe o falcă nerasă – mormăia, se împiedica și nu înțelegea că motivul pentru care se împiedica venea chiar de la pantalonii alunecați pe glezne. Și retardatul care ne amenințase cu o zi înainte trecu pe lângă noi, dar, când se întoarse puțin, privirea îi era plină de teamă, și furia și violența din ziua precedentă dispăruseră cu totul. Probabil că medicația își făcuse efectul.

— Cum ne putem da seama cine ne urmărește? am întrebat eu.

M-am uitat în dreapta și-n stânga și am simțit un fior rece pe șira spinării la gândul că oricare dintre sutele de bărbați care se holbează în gol ar putea de fapt să mă urmărească și să mă analizeze.

Peter ridică din umeri.

— Păi, asta-i șmecheria, nu-i așa? Noi suntem cei care căutăm, însă Angel e cel care urmărește. Trebuie să fii atent. Ceva trebuie să se întâmple.

Am văzut-o pe Lucy Jones intrând în clădirea Amherst pe ușa principala. S-a oprit ca să discute ceva cu una dintre asistente, și apoi l-am văzut pe Big Black pregătindu-se s-o însoțească. Am văzut-o cum îi dădea acestuia câteva dosare de deasupra cutiei pline cu documente, pe care o adusese cu ea și pe care apoi a așezat-o direct pe podeaua care strălucea de curățenie. Eu și Peter am făcut un pas spre ea. Însă am fost întrerupți de Newsman, care ne-a văzut și ne-a ieșit în cale. Ochelarii îi stăteau puțin într-o parte, iar o șuviță de păr i se ridicase pe cap, ca o velă de vapor. Zâmbetul îi era la fel de pieziș ca întreaga atitudine.

— Vești proaste, Peter, spuse el, cu toate că zâmbea, ca și cum ar fi fost de fapt o glumă. Mereu sunt vești proaste.

Peter nu-i răspunse, iar Newsman păru puțin dezamăgit și-și apleca ușor capul într-o parte.

— Bine, rosti el rar. Apoi se uită spre Lucy Jones și păru că se concentrează. Parcă pentru a-și aminti trebuia să depună un efort fizic. După câteva clipe de încordare, izbucni într-un rânjet. *Boston Globe.* 20 septembrie 1977. Rubrica de știri locale, pagina 2B: „Refuză să fie victimă; o absolventă a Facultății de Drept de la Harvard este numita șefa Departamentului de investigare a crimelor sexuale”.

Peter se opri. Se întoarse tăcut spre Newsman.

— Cât îți amintești din restul articolului?

Newsman se chinui din nou să scotocească prin memorie, apoi recita:

— „Lucy K. Jones, în vârstă de douăzeci și opt de ani, cu o experiență de trei ani în cadrul Diviziei de trafic și delicte, a fost numită la conducerea recent înființatului Departament de investigare a crimelor sexuale de pe lângă Procuratura din Suffolk County, a anunțat astăzi un purtător de cuvânt. Domnișoara Jones, promoția 1974 a Facultății de Drept de la Harvard, se va ocupa de atacurile sexuale și va coordona departamentul care se ocupă de omuciderile ce au la bază violurile, a mai spus purtătorul de cuvânt.” Newsman trase aer în piept, apoi se avânta din nou: Domnișoara Jones a declarat într-un interviu că se consideră cea mai potrivită pentru acest post, pentru că în primul an de facultate la Harvard a fost victima unui atac. A hotărât să se alăture procuraturii, a precizat ea, în ciuda numeroaselor oferte pe care le-a primit din partea mai multor firme private de avocatură, pentru că atacatorul ei n-a fost arestat niciodată. Punctul său de vedere asupra crimelor sexuale, a declarat Jones, vine dintr-o cunoaștere amănunțită a problemelor emoționale pe care le poate crea un asemenea atac, precum și din sentimentul de frustrare dat de întâlnirea cu un sistem de justiție penala prost echipat pentru a face față unor astfel de acte violente. Ea a mai afirmat că speră să pună bazele unui departament care să devină un model și pentru alte birouri de procuratură…” Newsman ezită puțin, iar apoi spuse: Mai era și o poză. Și… încă puțin. Încerc să-mi aduc aminte.

Peter dădu din cap.

— Nu a apărut și o urmare la rubrica „Lifestyle” în zilele următoare? întrebă el încet.

Din nou, Newsman își cerceta amintirile.

— Nu… spuse el rar.

Omulețul zâmbi și apoi, așa cum făcea întotdeauna, plecă imediat în căutarea unui ziar din acea zi. Peter se uită după el, apoi se întoarse spre mine.

— Ei bine, asta explică un lucru și începe să arunce lumină asupra altora, nu-i așa, C-Bird?

Așa credeam și eu, numai că, în loc să răspund la întrebare, am întrebat, la rândul meu:

— Ce?

— Păi, în primul rând, cicatricea de pe obrazul ei, zise Peter.

Cicatricea, desigur.

Ar fi. Trebuit să fiu mai atent la cicatrice.

Cum stăteam în apartamentul meu și mă uitam la linia albă care cobora pe obrazul lui Lucy Jones desenată de mine pe perete, am repetat aceeași greșeală pe care o făcusem și cu atâția ani în urmă. Mă uitam la imperfecțiunea de pe pielea ei perfecta și mă întrebam cum anume îi schimbase viața. Mă gândeam că mi-ar fi plăcut să o fi atins.

Mi-am aprins încă o țigară. Fumul albăstrui se ridică în spirale în aerul stătut. Poate că mai zăceam încă acolo, pierdut în amintirile mele, dacă n-aș fi auzit niște bătăi puternice în ușă.

M-am ridicat în picioare repede, speriat. Firul gândurilor s-a rupt, înlocuit de o senzație de nervozitate. M-am îndreptat spre ușă, iar apoi mi-am auzit numele strigat cu voce pițigăiată:

— Francis!

A urmat o altă serie de lovituri în ușă.

— Francis! Deschide! Ești acolo?

M-am oprit gândindu-mă o clipă la curioasa alăturare: „Deschide!” urmat de: „Ești acolo?” Ar fi trebuit să le rostească invers.

Desigur, am recunoscut vocea. Am așteptat puțin, pentru că am bănuit că în câteva clipe urma să aud o altă voce cunoscută.

— Francis, te rog! Deschide ușa să te vedem…

Sora Numărul Unu și Sora Numărul Doi. Megan, care era zveltă și, când cerea ceva, se purta ca un copil, dar care devenise un adevărat partizan și dezvoltase un temperament pe măsură, și Colleen, doar pe jumătate cât sora ei, genul timid, care combină de fapt timiditatea cu o incompetență

ameţitoare de tipul „n-ai-putea-sâ-faci-tu-asta-pentru-mine-pentru-că-eu-nu-ştiu-de-unde-să-încep”, chiar şi în legătură cu cele mai simple lucruri în viaţă. N-aveam acum răbdare pentru niciuna din ele.

— Francis, ştim că eşti acolo şi vreau să deschizi imediat uşa asta!

O altă serie de bufnituri în uşă.

Mi-am sprijinit fruntea de lemnul tare, apoi m-am răsucit, astfel încât stăteam cu spatele sprijinit de uşă, blocându-le parcă intrarea. După câteva clipe, m-am răsucit din nou, şi am spus cu voce tare:

— Ce vreţi?

Sora Numărul Unu:

— Vrem să deschizi uşa!

Sora Numărul Doi:

— Vrem să ne asigurăm că eşti bine!

Previzibil.

— Mă simt bine, am zis eu, minţind cu uşurinţă. Sunt ocupat acum. Veniţi altădată.

— Francis, îţi iei medicamentele? Deschide acum!

Vocea lui Megan avea toată autoritatea şi aproape aceeaşi răbdare ca aceea a unui sergent din trupele de marină militară, într-o zi extraordinar de călduroasă, la Parris Island.

— Francis, ne facem griji pentru tine!

Colleen probabil că îşi făcea griji pentru toată lumea. Îşi făcea mereu griji pentru mine, pentru propria familie, pentru părinţi şi pentru sora ei, pentru cei despre care citea în ziarul de dimineaţă sau pe care îi vedea la ştirile de seara, pentru primar şi pentru guvernator, şi probabil şi pentru preşedinte, şi pentru vecini sau pentru familia de pe strada ei care părea că trece printr-o perioada dificilă. A-şi face griji era stilul ei. Era sora cea mai apropiata de părinţii mei bătrâni şi neatenţi, aşa fusese încă de când eram copii, mereu le cerea

aprobarea pentru tot ce făcea și probabil pentru tot ce gândea.

— V-am spus, am rostit eu cu grijă, fără să ridic vocea, dar și fără să deschid ușa, mă simt bine. Doar că sunt ocupat.

— Cu ce ești ocupat? întrebă Megan.

— Sunt ocupat cu proiectul meu, am replicat eu.

Mi-am mușcat limba. „N-o să meargă, mi-am spus. Nicio clipă. O să devină și mai insistentă, pentru că, fără îndoială, i-am stârnit curiozitatea."

— Proiect? Ce fel de proiect? Ți-a spus agentul social că poți să faci un proiect? Francis, deschide chiar acum! Am bătut cu mașina atâta drum până aici pentru că suntem îngrijorate pentru tine, iar dacă nu deschizi…

Nu era nevoie să-și ducă la capăt amenințarea. Nu știam sigur ce avea de gând, însă bănuiam că, indiferent ce va face, avea să fie mai rău decât dacă deschideam ușa. Am crăpat puțin ușa, cam zece centimetri, și m-am așezat în deschizătură, astfel încât să le blochez accesul, ținând ușa cu mâna, gata să o închid.

— Vedeți? Iată-mă, în carne și oase. Exact cum eram ieri, la fel cum voi fi și mâine.

Cele două doamne m-au cercetat cu atenție. Aș fi vrut să mă fi spălat înainte, să arăt puțin mai prezentabil. Așa, cu obrajii nebărbieriți și trași, cu părul nespălat și cu buricele degetelor îngălbenite de nicotină probabil că am făcut o impresie proastă. Am încercat să-mi vâr puțin cămașa în pantaloni, dar mi-am dat seama că nu făceam decât să atrag atenția asupra aspectului meu neîngrijit. Colleen s-a speriat puțin când m-a văzut. Semn rău. Între timp, Megan încerca să se uite în casă pe lângă mine, și cred că a zărit scrisul de pe peretele sufrageriei. Vru să deschidă gura, dar tăcu, se mai gândi puțin, apoi spuse:

— Îți iei medicamentele?

— Desigur.

— Îți iei toate medicamentele?

Sublinia cu grijă fiecare cuvânt, de parcă ar fi vorbit cu un copil deosebit de încet la minte.

— Da.

Era genul de femeie pe care o puteai minți cu ușurință. Nici măcar nu mă simțeam foarte vinovat.

— Nu știu dacă să te cred, Francis!

— Crezi ce vrei.

„Răspuns greșit", m-am apostrofat eu, în sinea mea.

— Auzi din nou voci?

— Nu. Nici pe departe. De unde ai scos ideea asta nebunească?

— Mănânci ceva? Dormi?

Vorbea Colleen. Mai calmă, dar, pe de altă parte, mai scrutătoare.

— Mănânc cât șapte și dorm câte opt ore pe noapte. De fapt, doamna Santiago mi-a pregătit o porție de pui cu orez aseară, am răspuns eu înțepat.

— Ce faci acolo înăuntru? vru să știe Megan.

— Doar îmi fac inventarul vieții. Nimic deosebit.

A scuturat din cap. Nu credea asta, și continuă să clatine din cap.

— De ce nu ne lași înăuntru? întrebă Colleen.

— Am nevoie de intimitate.

— Auzi din nou voci, decise Megan. Sunt sigură!

Am ezitat puțin, apoi am întrebat:

— Cum poți să fii sigură? Le auzi și tu?

Asta, desigur, a enervat-o și mai tare.

— Trebuie să ne dai drumul înăuntru imediat!

Am scuturat din cap.

— Vreau să fiu lăsat în pace! Colleen era gata să izbucnească în plâns.

— Vreau doar să mă lăsați în pace! Chiar așa, de ce ați venit?

— Ți-am spus. Ne facem griji pentru tine, insista Colleen.

— De ce? V-a cerut cineva să vă faceți griji pentru mine?

Cele două surori se uitară pe furiș una la alta, apoi amândouă la mine.

— Nu, bătu în retragere Megan, încercând să-și controleze insistența din voce. Doar ca n-am mai primit vești de la tine de atâta vreme…

Le-am zâmbit. Ce drăguț, acum mințeam cu toții.

— Am fost ocupat. Dacă vreți să vă faceți o programare, ei bine, puneți-i pe oamenii voștri să o sune pe secretara mea și am să încerc să mă ocup de voi înainte de Ziua Muncii.

Nici măcar n-au râs la gluma mea. Am vrut să închid ușa, dar Megan a făcut un pas în față și a pus o mâna pe ea, oprindu-mă.

— Ce sunt cuvintele alea pe care le văd? întrebă ea, arătând înăuntru. Ce scrii?

— Asta e treaba mea, nu a voastră, i-am răspuns înțepat.

— Scrii despre mama și tata? Despre noi? N-ar fi cinstit!

Am fost puțin surprins. Diagnosticul meu fulgerător a fost ca era mai paranoică decât mine.

— Ce te face să crezi că ești atât de interesantă încât să scriu despre tine? am spus eu rar.

Și apoi am închis ușa, poate puțin cam tare, pentru că sunetul de ușa trântita a răsunat în bloc ca și cum s-ar fi tras cu pistolul.

Au început din nou să bată la ușă, dar le-am ignorat. Îndepărtându-mă de ușă, am auzit un murmur de voci familiare aprobatoare, care mă felicitau pentru ceea ce făcusem. Mereu le plăcuseră ieșirile mele pline de sfidare și de independență. Însă a urmat imediat un râs batjocoritor, care răsuna cu ecou și care se ridica și se suprapunea peste vocile cunoscute. Semăna cu un croncănit de cioara, dus de un vânt puternic și trecând invizibil pe deasupra capului meu. M-am

cutremurat și m-am chircit strâns, ca și cum m-aș fi putut ascunde de un sunet.

Știam cine este.

— Poți să râzi! am strigat eu la Angel. Dar cine altcineva știe ce s-a întâmplat?

* * *

Francis se așeză pe un scaun de cealaltă parte a biroului lui Lucy, în timp ce Peter se plimba prin spatele micului birou.

— Așadar, întreba Fireman parcă nerăbdător, domnișoară procuror, care-i șmecheria?

Lucy făcu semn către câteva dosare.

— Cred că e timpul să aducem niște pacienți să vorbească. Pe cei care au mai avut acte de violența în trecut.

Peter încuviință din cap, dar părea puțin trist.

— Cu siguranță, când v-ați apucat să citiți dosarele pacienților v-ați dat seama că ați putea suspecta pe toată lumea de aici, cu excepția celor senili și retardați, dar și ei se poate să fi avut episoade violente. Cred că trebuie să găsim niște criterii care să-i descalifice pe unii, domnișoara Jones… începu el, dar Lucy ridică mâna.

— Peter, de acum încolo spune-mi Lucy. Și așa nu trebuie să-ți spun nici eu pe numele de familie – pentru că știu din dosarul tău că identitatea ta trebuie să fie, dacă nu chiar ascunsă, atunci cel puțin, *ne-accentuată,* așa este? Din cauza notorietății tale în câteva locuri importante din Massachusetts. Și mai știu că, la sosirea aici, i-ai spus lui Gulptilil că nu mai ai nume, un act de disociere pe care l-a interpretat ca pe o dorință a ta de a nu aduce rușinea asupra familiei tale mai largi.

Peter se opri din măsurat camera cu pasul și, o clipă, Francis crezu că va avea o izbucnire de furie. Una dintre vocile lui îi strigă: *Ai grijă!* iar el își ținu gura închisă și doar îi urmări cu atenție pe cei doi. Lucy rânjea, știa că îl indispusese pe Peter, iar acesta avea înfățișarea cuiva care încearcă să

găsească cea mai buna riposta. După o clipa, el se rezema din nou de perete și zâmbi, abordând o expresie asemănătoare cu cea a femeii.

— Bine, Lucy, zise el rar. E bine să ne spunem pe prenume. Dar spune-mi, dacă vrei, nu crezi că intervievarea fiecărui pacient cu trecut violent, sau chiar cu un act sau două de violența de la sosirea aici, nu va da roade? Ba, mai mult chiar, cât timp ai la dispoziție, Lucy? Cât timp crezi că-ți va lua să primești un răspuns aici?

Zâmbetul lui Lucy i se șterse de pe chip instantaneu.

— De ce întrebi asta?

— Pentru ca mă întreb dacă șeful tău din Boston știe ce pui la cale aici.

Se așternu tăcerea în încăpere. Francis era atent la fiecare mișcare a tovarășilor săi: se uita în ochii lor și dincolo de ei, le studia poziția brațelor și a umerilor care indicau diferențe subtile față de cuvintele rostite.

— De ce nu crezi ca dispun de întreaga cooperare din partea biroului?

Peter răspunse simplu:

— Așa este?

Francis văzu că Lucy se pregătea să răspundă ceva, apoi altceva, și în cele din urma, cu totul altceva. Însă rosti în final, rar:

— Da și nu.

— Asta mi se pare că sună ca două explicații diferite.

Ea încuviință din cap.

— Prezența mea aici nu este legată de un caz oficial, încă. Dar cred că trebuie să fie deschis unul. Altele nu s-au hotărât până acum. Sau, mai corect, nu suntem siguri în a cui jurisdicție intră. Așa ca, atunci când am vrut să vin aici, imediat ce am aflat de uciderea lui Short Blond, au luat parte la niște dezbateri contradictorii. Ideea e că mi s-a permis să vin, dar nu în calitate oficială.

— Presupun că aceste amănunte nu i-au fost dezvăluite lui Gulptilil.

— Ai dreptate, Peter.

Peter se duse din nou spre capătul încăperii, ca și cum prin mișcare ar fi putut să pună acțiune și în gânduri.

— De cât timp e nevoie până când administrația spitalului se satură de asta – sau șeful tău te cheamă înapoi?

— Nu mult.

Din nou, Peter păru că ezită, gândindu-se bine la ce voia să spună. Francis își zise că Peter vede faptele și detaliile asemenea unui ghid montan: ia obstacolele ca pe niște oportunități, măsoară realizările cu pași mici uneori.

— Așadar, începu Peter, parcă pentru el însuși, a venit Lucy, convinsă că aici se află un criminal și hotărâtă să-l găsească. Pentru că are un… interes special. Corect?

Lucy dădu din cap afirmativ.

— Corect. Îi dispăruse orice urmă de amuzament de pe chip. Zilele petrecute la Western State cu siguranță nu ți-au afectat capacitățile de anchetator.

Peter clătină din capul.

— Oh, ba da, eu cred că mi le-au afectat, spuse el, fără să precizeze însă dacă spre bine sau spre rău. Și care ar fi acest interes special?

După o tăcere îndelungată, Lucy își aplecă ușor capul.

— Peter, nu cred că ne cunoaștem chiar atât de bine. Dar dă-mi voie să-ți spun asta: tipul care a comis celelalte trei crime a reușit să-mi atragă atenția personal pentru că a luat în râs biroul meu de procuratură.

— La luat în râs?

— Da. Mi-a făcut un fel de „sâc că nu mă prinzi!”

— Nu vrei să dai mai multe explicații?

— Nu acum. Acestea sunt detalii pe care speram să le folosim în eventualitatea unei acuzări. Deci…

Peter o întrerupse:

— Nu vrei să împărtășești detalii cu doi nebuni.

Ea inspira adânc.

— Nu mai mult decât tine, dacă aș vrea să aflu cum ai vărsat benzina prin acea biserică și de ce.

Din nou, amândoi tăcură. Apoi Peter se întoarse spre Francis și spuse:

— C-Bird, care e legătură între toate aceste crime? De ce au avut loc asasinatele astea?

Francis își dădu seama ca era supus unui test și răspunse repede:

— În primul rând, aspectul victimelor. Vârsta și izolarea: toate aveau obiceiul de a călători singure. Erau tinere și aveau părul tuns scurt și trupul zvelt. Au fost găsite altundeva decât în locurile în care au fost omorâte, expuse intemperiilor, ceea ce complică lucrurile din punctul de vedere al poliției. Tu mi-ai spus asta. Și în jurisdicții diferite, ceea ce reprezintă o alta problemă. Tot tu mi-ai spus și asta. Și toate au fost mutilate în același fel, progresiv. Articulațiile degetelor lipsă, la fel ca la Short Blond. Francis inspiră adânc. Am dreptate?

Lucy Jones dădu din cap aprobator, iar Peter zâmbi.

— Ba bine că nu! spuse el. Trebuie să avem grijă, Lucy, pentru că tânărul C-Bird are o memorie a detaliilor și o capacitate de observație cu mult mai bune decât ai putea crede. Apoi tăcu, gândindu-se o clipă. Din nou, vru să spună ceva, apoi păru că se răzgândește în ultimul moment. Bine, Lucy, păstrează pentru tine unele informații care ne-ar putea ajuta. Cel puțin pentru moment. Atunci, care-i șmecheria?

— Trebuie să găsim o modalitate de a-l descoperi pe individul ăsta, spuse ea puțin înțepată, dar ușurată, ca și cum ar fi înțeles în acea clipa că Peter intenționase să întrebe altceva, care ar fi întors conversația în cu totul altă direcție.

Francis nu-și dădea seama dacă se citea recunoștința în spusele lui Lucy, dar îi văzu pe cei doi tovarăși ai săi privindu-se fix, încordați, vorbindu-și fără a rosti vreun cuvânt, de parcă amândoi ar fi înțeles ceva care lui Francis îi scăpa în acel moment. Francis se gândea că poate chiar așa era, dar mai observă ceva: Peter și Lucy creaseră niște punți care îi poziționau pe amândoi pe același plan al existenței. Peter era ceva mai puțin pacientul unui spital de boli mintale, iar Lucy, ceva mai puțin procuror, astfel că păreau a se apropia de ceea ce se numește „parteneriat”.

— Însă problema este, începu Peter cu grijă, că el deja ne-a descoperit.

Capitolul 16

Dacă Lucy a fost surprinsă de cele spuse de Peter, nu arătă acest lucru imediat.

— Ce vrei să zici? întrebă ea.

— Bănuiesc ca Angel a aflat deja ca ești aici și e de presupus că știe și motivul prezenței tale. Cred că nu sunt chiar așa multe secrete aici cum ne-ar plăcea. Sau, mai bine zis, termenul „secret" are aici un alt înțeles. Așa că presupun că este conștient de faptul că ai venit să-l vânezi, în ciuda promisiunilor de confidențialitate ale lui Gulptilil și ale lui Evans. Cât crezi că și-a ținut promisiunile? O zi? Poate două? Pun pariu că oricine ar putea ști acest lucru deja știe. Și bănuiesc că prietenului nostru i-a trecut prin cap ideea că eu și C-Bird te ajutam într-un fel sau altul.

— Și cum ai ajuns tu, mai exact, la aceste concluzii? întrebă Lucy rar.

Vocea îi era marcată de o suspiciune seacă și prudenta, pe care Francis o observă, dar pe care Peter păru că o ignoră.

— Păi, în mare parte sunt doar supoziții, desigur, recunoscu Peter. Însă un lucru mă conduce la următorul…

— Atunci, spuse Lucy, care este *primul lucru?*

Peter o puse repede la curent cu modul în care observase că el fusese urmărit în noaptea precedentă. În timp ce descria ce zărise și povestea cât de repede se dusese la ușă ca să vadă mai bine, se uita la Lucy pentru a-i observa reacția la vorbele lui. Își încheie povestea spunând:

— Așa că, dacă știe destule despre noi cât să vrea să ne vadă, atunci știe și despre tine. E greu de spus, dar… ei bine, asta e!

Ridică ușor din umeri, însă privirea lui era plină de o convingere care contrazicea limbajul trupului.

— La ce oră se întâmpla asta? întrebă Lucy.

— Târziu. Mult după miezul nopții.

Peter îi observă ezitarea.

— Este vreun detaliu pe care ai dori să ni-l împărtășești?

Din nou, Lucy ezită. Apoi spuse:

— Cred că și eu am fost vizitata noaptea trecută.

Peter se dădu înapoi, oarecum speriat.

— Cum așa?

Lucy inspiră adânc, apoi le povesti cum se întorsese la dormitorul asistentelor și-și găsise inițial ușa descuiată, apoi din nou încuiată, când revenise cu asistentele. Cu toate astea, nu putea să spună cine sau de ce fusese la ea, și era convinsă că îi fusese ceva furat, dar nu putea spune ce anume. Toate păreau la locul lor și neatinse. Își inventariase puținele lucruri cu care venise și nu găsise nimic lipsă.

— Așa că, după câte îmi dau seama, toate lucrurile sunt acolo. Și totuși, nu pot să scap de senzația că a dispărut ceva.

Peter dădu din cap aprobator.

— Poate că ar trebui să mai verifici o dată. Ceva evident ar însemna un articol de îmbrăcăminte. Ceva puțin mai subtil ar însemna – se gândi o clipă – un fir de păr din peria ta. Sau poate și-a trasat o dungă cu rujul tău pe piept. Sau s-a dat cu parfumul tău pe dosul mâinii. Ceva de genul ăsta.

Lucy păru oarecum șocată de aceste sugestii și se foi pe scaun, de parcă acesta se încinsese dintr-odată, dar, înainte ca ea să răspundă, Francis scutură din cap cu putere. Peter se întoarse spre el și îl întrebă:

— Ce este, C-Bird?

Francis se bâlbâi puțin când spuse:

— Nu prea cred ca ai dreptate, Peter, murmură el. Nu are nevoie să fure nimic. Adică, nu haine, sau o periuța de dinți, sau un fir de păr, sau un obiect de lenjerie intima, sau parfum, sau orice altceva din ce a adus Lucy cu ea, pentru că deja a furat ceva cu mult mai important și mai mare.

Doar că ea n-a văzut încă. Poate pentru ca nu vrea să vadă.

Peter zâmbi.

— Și atunci despre ce este vorba, Francis? întrebă el rar, cu vocea coborâta, vădind un fel de plăcere ciudata.

Vocea lui Francis tremura puțin.

— I-a furat intimitatea.

Toți trei tăcură o clipă, în timp ce fiecare înțelegea pe de-a-ntregul complexitatea cuvintelor lui Francis.

— Și apoi, și altceva, adăuga el cu grijă.

— Ce anume? întrebă Lucy.

Se înroșise ușor la fața și începuse să bată cu capătul unui creion în birou.

— Poate și sentimentul tău de siguranță, răspunse Francis.

Apăsarea tăcerii se accentua în micuța încăpere. Francis simțea că depășise o limită cu cele spuse. Și Peter, și Lucy erau profesioniști în cadrul cestei investigații, în timp ce el nu era, și fu surprins chiar că avusese curajul să spună ceva, cu atât mai mult ceva atât de provocator ca insinuările lui. Una dintre vocile sale mai insistente îi striga din adâncul ființei: *Taci! Ține-ți gura! Nu te oferi voluntar! Stai ascuns! Păzește-te!* Nu știa dacă să asculte această voce sau nu. După o clipă, Francis dădu ușor din cap și spuse:

— Poate mă înșel. Pur și simplu mi-a trecut așa prin minte, și nici nu am stat să mă gândesc înainte…

Lucy ridică mâna.

— Consider că este o observație foarte pertinentă, C-Bird, zise ea, în stilul oarecum academic pe care îl adopta uneori.

Ba chiar o observație pe care ar trebui să o țin minte. Dar ce spui despre a doua vizită a nopții, la ferestruica, urmărindu-vă pe tine și pe Peter? Ce crezi despre acel moment?

Francis aruncă o privire fugitivă spre Peter, care dădu din cap aprobator și-i făcu un mic gest de încurajare.

— Putea să ne vadă oricând, Francis. În camera de zi, sau la masă, sau chiar venind și plecând de la ședințele de grup. La naiba, ne fâțâim tot timpul pe coridoare. Ne poate vedea bine atunci. De fapt, probabil că asta a și făcut. Doar că nu știm noi. De ce să riște să vina noaptea?

— Probabil că ne urmărește în timpul zilei, Peter, ai dreptate în privința asta, spuse Francis rar. Dar asta nu înseamnă același lucru pentru el.

— Cum așa?

— Pentru că în timpul zilei el este doar un pacient.

— Da? Sigur. Dar…

— Dar noaptea poate deveni el însuși.

Peter vorbi primul, iar în voce i se citea admirația.

— Așadar, spuse el râzând ușor, se pare că, exact așa cum bănuiam, C-Bird vede lucrurile.

Francis ridică ușor din umeri și zâmbi, gândindu-se că tocmai i se făcuse un compliment, și-și dădu seama, într-un cotlon adânc și necunoscut al ființei sale, că primise extrem de rar complimente în cei douăzeci și unu de ani de când se afla pe pământ. Cunoscuse mult mai bine până atunci criticile, plângerile și disprețuirea stângăciilor lui evidente și persistente. Peter se aplecă și-l lovi ușor peste braț.

— O să fii un polițai pe cinste, Francis, spuse el. Poate unul care arată cam ciudat, dar, oricum, un polițai dandy. Trebuie să te deprinzi cu accentul irlandez, să ai un burtoi mai rotunjor și obraji roșcovani, și un baston pe care să-l fâțâi încoace și-ncolo, și o slăbiciune pentru gogoși. Nu, *dependență* de gogoși. Te facem noi polițai, mai devreme sau mai târziu! Apoi se întoarse spre Lucy și spuse: Asta îmi dă o idee.

Zâmbea și ea, pentru ca, se gândi Francis, era greu să nu ți se pară amuzant acest absurd portret cu slăbănogul de Francis înfățișat ca un polițist burtos.

— O idee ar fi foarte bună, Peter, răspunse ea. Ar fi excelent!

Peter tăcu, dar pentru câteva clipe își flutura mâna, asemenea unui dirijor în fața unei orchestre, sau poate asemenea unui matematician care verifică o formulă în aer, în lipsa unei table pe care să scrie numere și ecuații. Apoi își trase un scaun și, întorcându-l, se așeza pe el invers, cu fața spre spătar, gest care lui Francis i se păru că dă atitudinii și vorbelor sale o notă imperioasă. Și începu să vorbească:

— N-avem nicio dovadă concretă, așa este? Deci nu putem continua pe drumul ăsta. Și nu beneficiem de niciun ajutor, mai ales nu din partea poliției locale, care a cercetat locul crimei, a anchetat crima și l-a arestat pe Lanky, corect?

— Corect, îl aproba Lucy. Corect și iar corect.

— Iar noi nu prea credem, în ciuda celor spuse de Gulp-a-pill și de domnul Evil, că ei chiar au de gând să ne ajute, corect?

— Din nou corect. Cred că este evident ca ei încearcă să decidă ce abordare le creează cele mai puține probleme.

— Așa e! Nu e greu să ți-i imaginezi pe amândoi stând în biroul lui Gulp-a-pill, cu domnișoara Luscious alături luând notițe, încercând să vadă ce pot face pentru a-și acoperi spatele din orice direcție, fără prea mare efort. Așa că, de fapt, nu ne-au rămas prea multe de făcut acum. În mod special, un punct de plecare bine evidențiat și fructuos.

Peter era plin de idei. Francis îl vedea tot mai prins în ceea ce făcea.

— Ce presupune orice anchetă? întrebă Peter retoric, uitându-se la Lucy. Eu le-am făcut, tu le-ai făcut. Înseamnă ca alegem aceasta abordare solidă,

robusta și hotărâtă. Adunăm o probă și o adăugăm la alta. Construim o imagine a crimei, cărămida cu cărămidă. Fiecare detaliu al unei crime, de la introducere până la concluzii, se potrivește într-un cadru menit să furnizeze un răspuns. Nu asta te-au învățat la procuratura? Astfel încât acumularea riguroasa de dovezi explicabile să-i elimine pe toți ceilalți, cu excepția suspectului? Astea sunt regulile, corect?

— Știu asta. Și tu știi asta. Dar unde vrei să ajungi de fapt?

— Ce te face să crezi că Angel nu știe și el toate astea?

— Bine. Da. Probabil. Și?

— Așa că nu ne rămâne decât să răsturnam totul cu susul în jos.

Lucy se uita pieziș. Însă Francis înțelese unde bătea Peter.

— Ceea ce vrea el să spună, explică Francis cu grija, este că n-ar trebui să jucăm după niciun fel de reguli.

Peter dădu din cap aprobator.

— Iată-ne aici, în acest loc nebun, și știi ce va fi imposibil, Lucy?

Ea nu răspunse.

— Va fi imposibil să încercam să impunem aici logica și modul de organizare din lumea din exterior. Locul asta este nebun. Așa că avem nevoie de o ancheta care să reflecte lumea de aici. Ceva care să se potrivească aici. Să ne hotărâm acțiunile în funcție de locul în care ne aflam. Când ești la Roma, faci ca romanii.

— Și care ar fi primul pas? întrebă Lucy.

— Exact ce ți-ai imaginat și tu, răspunse Peter. Punem întrebări oamenilor. Tu îi chestionezi aici, în birou. Pornești ușurel și legal, ca la carte. Iar apoi începi să faci presiuni. Îi acuzi fără motiv. Interpretezi greșit ceea ce spun. Le readuci în prim-plan accesele de paranoia. Faci cât de multe lucruri greșite, iresponsabile și imorale poți. Îi

tulburi pe toți. Asta o să facă locul ăsta instabil, ca și cum ar fi clădit pe nisip. Și, cu cât dăm mai mult peste cap procesele obișnuite ale spitalului, cu atât mai puțin se va simți Angel în siguranța.

Lucy dădu din cap aprobator.

— E un plan. Poate nu prea inspirat, dar e un plan. Cu toate ca nu vreau să îmi imaginez care o să fie reacția lui Gulptilil la planul asta.

— Dă-l dracului pe Gulp-a-pill! exclama Peter. Sigur că n-o să-i placă. Și nici domnului Evil. Dar să nu-i lași să-ți stea în cale.

Ea se gândi bine, apoi izbucni în râs.

— De ce nu? Apoi se întoarse spre Francis. N-o să-l lase pe Peter să participe la interviurile pe care le iau. Are prea multe în cârca. Însă tu ești altfel, Francis. Cred că tu vei asista. Veți fi tu și Evans sau doctorul cel mare în persoana, pentru ca vrea să fie cineva prezent, iar astea sunt regulile pe care le-a stabilit Evans. Facem destul fum, și poate că vom avea până la urmă și niște foc.

Sigur ca nimeni nu vedea ce vedea Francis, și anume pericolele implicate de aceasta abordare. Însă își ținu gura, făcu să tacă și toate vocile dinlăuntrul ființei sale care erau emoționate și pline de îndoiala și pur și simplu își plecă, în semn de supunere, capul în fața cursului evenimentelor.

* * *

Uneori, primăvara, după ce fusesem externat de la spitalul Western State și după ce m-am stabilit în orășelul meu, când mă duceam la scara de pești, unde aveam datoria să ajut grupul de ecologiști și să număr somonii care se întorceau, zăream umbrele argintii sclipitoare de pești și mă întrebam dacă ei înțelegeau că actul întoarcerii la locul de origine, pentru reînnoirea ciclului existenței, avea să-i coste viața. Cu carnețelul în mâna, număram peștii, luptându-mă adesea cu impulsul de a-i avertiza cumva. Mă întrebam dacă aveau un fel de imbold genetic adânc înrădăcinat în propria ființa care îi informa că această reîntoarcere avea să-i

ucidă sau dacă totul nu era decât o decepție, că de bunăvoie mergeau acolo și că dorința de a se împerechea era atât de puternică, încât depășea inevitabilitatea morții. Sau erau asemenea soldaților cărora li se dă un ordin imposibil de executat și evident fatal, dar care hotărăsc totuși că sacrificiul este mai important decât viața?

Îmi tremura mâna uneori, când făceam însemnări pe borderoul pentru numărătoare. Atâta moarte care trecea prin fața mea! Uneori înțelegem totul greșit. Ce pare plin de pericole, cum este marele ocean, este de fapt sigur. Ce este familiar și ușor de recunoscut, cum este casa, este în realitate cu mult mai amenințător.

Lumina se estompa în jurul meu, și m-am îndepărtat de perete, îndreptându-mă spre fereastra sufrageriei. Simțeam camera din spatele meu aglomerându-se de amintiri. Pe geam intra o adiere de seară, doar o gură de aer cald. Pe toți ne definește întunericul, mă gândeam eu. Toți putem să facem orice la lumina zilei. Dar numai noaptea, după ce lumea s-a stins, apare adevărata personalitate a fiecăruia dintre noi.

Nici nu-mi mai dădeam seama dacă eram sau nu obosit. Mi-am ridicat ochii și am cuprins cu privirea camera. Era interesant să mă văd singur și să știu că asta n-avea să dureze mult. Aveau să mi se alăture cu toții, mai devreme sau mai târziu. Și Angel avea să se întoarcă. Am dat din cap.

Lucy, mi-am amintit deodată, întocmise o listă de aproape șaptezeci și cinci de nume. Aceștia erau pacienții pe care voia să-i vadă.

* * *

Lucy întocmise o listă de aproximativ șaptezeci și cinci de pacienți din tot spitalul Western State, caracterizați printr-o posibilă dorință de a ucide. Toți erau bărbați care manifestaseră ostilitate față de femei, fie ca era vorba de lovituri într-o dispută conjugală, de limbaj amenințător sau comportament obsesiv, implicând o vecină sau o

membră a familiei, pe care dădeau vina pentru nebunia lor. În continuare, Lucy rămânea fidela în secret ideii că toate crimele erau la bază crime sexuale. Tendința actuala de gândire în lumea justiției criminale era că toate crimele sexuale erau mai întâi crime violente, și apoi, o secunda mai târziu, eliberare sexuala. Nu avea sens pentru ea să dea deoparte tot ce învățase din momentul în care fusese și ea, la rândul ei, victima și până când luase parte la cele câteva zeci de procese în tribunal, unde se aflase fața în față cu un bărbat sau altul, fiecare dintre aceștia fiind, într-o mai mica sau mai mare măsură, imaginea în oglindă a celui care o atacase pe ea. Experiența ei în condamnări era exemplară, iar ea se aștepta să aibă din nou succes, în ciuda piedicilor întâlnite în spitalul de boli mintale. Încrederea era atuul ei.

În timp ce traversa curtea spitalului spre clădirea administrativa, începu să creioneze în minte un portret al celui pe care îl vâna. Suficient de puternic pentru a o răpune pe Short Blond, destul de tânăr pentru a avea fervoarea crimei, dar totuși experimentat, pentru a nu face greșeli pripite. Era convinsa că omul avea deopotrivă cunoștințe practice și genul de inteligența înnăscută care-i face pe unii criminali greu de încolțit. Mintea îi vibra de toate elementele crimelor care o bântuiau și insista să se autoconvingă de faptul că, atunci când va da ochi în ochi cu criminalul, îl va recunoaște imediat.

Motivul acestui optimism era credința că Angel voia într-o anume măsură să se afle cine este. Ea se gândea că acesta probabil va fi încrezut și arogant, iar faptul ca renumita procuroare făcea acest exercițiu intelectual în spitalul de boli mintale fusese dorința lui.

Știa asta într-un fel mult mai profund decât Peter sau Francis sau decât oricine altcineva din Western State. La câteva săptămâni după cea de-a doua crimă, biroul de procuratura la care lucra

ajunsese în posesia celor două bucăți de degete prelevate de la victimă, în cel mai simplu mod cu putință – prin poștă. Făptașul le pusese într-o punga de plastic normală și apoi într-un plic de corespondență autoadeziv, din acelea disponibile practic la orice magazin cu articole de papetărie din New England. Adresa destinatarului fusese bătută la mașină pe o etichetă și scria doar atât: DIRECTORUL DEPARTAMENTULUI PENTRU INVESTIGAREA CRIMELOR SEXUALE.

În plic, alături de rămășițele umane, se afla o singură foaie de hârtie, pe care fusese scrisă, tot la mașină, întrebarea: „Cauți astea?" Și nimic altceva.

La început, Lucy fusese încrezătoare, atunci când suvenirele pline de sânge fuseseră duse la analizat. Nu a trecut mult și s-a confirmat că aparțineau celei de-a doua victime și că fuseseră prelevate post-mortem. Textul de pe etichetă și cel de pe foaia din plic s-au dovedit a fi bătute la o mașină de scris electrica Sears, model 1132, din 1975. Ștampila poștei de pe pachet îi dădea și mai mari speranțe, pentru ca îngusta câmpul cercetării, limitându-l la poșta din South Boston. Într-un stil destul de eficient, mai mult sau mai puțin așa cum descrisese Peter the Fireman activitatea de anchetare în general, Lucy și doi investigatori din subordinea ei luaseră urma fiecărei mașini de scris model Sears 1132 vândute în Massachusetts, New Hampshire, Rhode Island și Vermont pe o perioadă de șase luni înaintea crimei. De asemenea, vorbiseră cu fiecare lucrător la oficiul poștal, pentru a vedea dacă își amintește cumva vreunul să fi primit acel pachet. Dar niciuna dintre pistele de cercetare nu dusese la vreun rezultat viabil.

Poștașii nu se dovediseră de niciun folos. Dacă o mașină de scris fusese achiziționată cu cec sau carte de credit, atunci Sears ar fi trebuit să aibă o înregistrare. Însă acesta era un model ieftin, și mai mult de un sfert dintre mașinile care se vânduseră

în acea perioadă fuseseră cumpărate cu bani gheață. În plus, anchetatorii aflaseră că fiecare dintre cele mai mult de cincizeci de magazine cu vânzări la bucata din New England aveau în vitrină un nou model 1132, care putea fi încercat. Era simplu să te duci la una dintre mașinile astea de scris într-o după-amiază de sâmbătă, când era mai aglomerat, să pui o foaie de hârtie în locașul special prevăzut și să scrii orice, fără să atragi atenția nimănui, nici măcar a vânzătorului.

Lucy sperase ca expeditorul bucăților de degete va face la fel fie cu prima victima, fie cu cea de-a treia, dar nu se întâmplase așa.

Asta era cel mai frustrant: mesajul nu consta în cuvinte, și nici chiar în bucățile din trupul victimelor, ci în faptul că trimisese plicul fără a face o cât de mica greșeală care să ducă la prinderea lui.

În plus, avea ca efect neliniștitor și faptul că o trimitea la literatura legata de Jack Spintecătorul, care scosese o bucata de rinichi de la o victimă prostituata numita Catharine Eddowes, alias Kate Kelly, și o trimisese la Metropolitan Police în 1888, însoțita de un bilet batjocoritor, semnat cu o înfloritură. Nu se simțea deloc confortabil știind că prada ei făcea oarecum trimitere la acest caz celebru. Asta îi spunea multe, dar îi punea la încercare și imaginația. Nu-i plăcea că vâna o persoană care știa istorie, pentru că asta ar fi implicat o oarecare inteligența. Majoritatea criminalilor pe care îi trimisese cu sânge rece la închisoare se remarcaseră printr-o prostie crasa. În Departamentul de investigare a crimelor sexuale, era de la sine înțeles ca forțele care îl făcuseră pe respectivul criminal să comită actul sunt aceleași care îl făceau să devină sentimental și uituc. Cei care nu loveau la întâmplare, ci aveau un plan bine pus la punct și cu precauție, erau mult mai greu de prins.

Aceste crime sfidau, într-un fel ciudat, orice caracterizare. Francis avusese dreptate atunci când Peter îl întrebase care anume era legătură dintre toate aceste crime. Însă Lucy nu putea să nu aibă senzația ca mai era și altceva în afară de tipul de păr sau de conformație și de sălbăticia care făcuse ca aceste crime să aibă loc, cu toate că știa că teama sfida istețimea convențională.

Mergea pe aleile dintre clădirile spitalului, cu mintea pierdută în gânduri despre cel pe care Peter și Francis îl numeau Angel. Nici măcar nu-și dădu seama de ziua frumoasă care se insinua în jurul ei, razele de soare strălucitor își croiau drum printre crengile copacilor, încălzind lumea cu promisiunea de vreme mai bună. Lucy Jones era genul de femeie cu mintea organizată căreia îi plăcea să disece lucrurile, îi plăcea să adune cu rigurozitate detaliile și, în acel moment, excludea din calcule temperatura de afară, razele de soare și vremea din jurul ei, înlocuind aceste simple observații cu o căutare continuă de moduri în care să depășească piedicile pe care le întâmpina. Logica și o aplicare corecta a regulilor, a regulamentelor și a legilor îi caracterizaseră întreaga viață. Ceea ce sugerase Peter o înfricoșase, cu toate că avusese grija să nu-și arate simțămintele. Trebui să recunoască în sinea ei, avea sens ce spusese Peter, de vreme ce ea oricum nu știa cum să procedeze. Dar credea ca acesta era un plan care reflecta pasiunea lui Peter, nu unul rațional.

Însă Lucy se considera un jucător de șah, iar aceasta era o deschidere de joc la fel de buna ca oricare alta la care s-ar fi gândit. Își reaminti să rămână independentă, pentru că numai așa își imagina ea că poate deține controlul evenimentelor.

Cum mergea, cu capul în jos, adâncită în gânduri, deodată i se păru că își aude numele strigat.

O singura șoapta prelunga: „Luuuuuuuuccccyyyyy…” dusa de vântul călduț de afară, atârnată de crengile copacilor din curtea spitalului.

Se opri brusc și se răsuci. Nu era nimeni pe alee în spatele ei. Se uită la dreapta, apoi la stânga și-și aplecă ușor capul înainte, ascultând încordata, dar sunetul dispăruse.

Își spuse că probabil i se păruse. Sunetul putea la fel de bine să fie orice altceva, din zecile de sunete din jur, iar tensiunea o făcuse să audă greșit ceea ce de fapt nu era decât plânsul vreunei dureri sau angoase interne, la fel cu alte sute pe care le ducea vântul în fiecare zi de colo-colo prin lumea spitalului.

Apoi își spuse că toate astea nu sunt altceva decât minciuni.

Fusese numele ei.

Se întoarse spre cea mai apropiata clădire și se uita fix la ferestre. Văzu câteva figuri de pacienți care se uitau tâmp la ea. Se întoarse încet spre alte dormitoare. Amherst se afla la distanța. Williams, Princeton și Yale erau mai aproape. Se răsuci, cercetând clădirile impasive de cărămidă, în speranța unui indiciu. Însă fiecare clădire rămase tăcută, de parcă atenția ei închisese robinetul de temeri și halucinații care se auzeau în mod obișnuit din fiecare clădire.

Lucy rămase împietrită. După o clipă, auzi o cascada de obscenități dintr-o clădire. Urmară niște voci mânioase și apoi câteva țipete pițigăiate. Asta se aștepta să audă, și cu fiecare sunet își spunea că, de fapt, ceea ce auzise fusese un sunet din alta lume, lucru care, observa ea ironic, probabil că o punea pe același plan cu pacienții spitalului. Cu gândul asta merse mai departe, întorcând spatele tuturor ferestrelor și tuturor perechilor de ochi care îi urmăreau pașii din întuneric sau se uitau fix în sus, la albastrul cerului. Era imposibil de spus ce anume făceau de fapt.

Capitolul 17

Peter the Fireman stătea în mijlocul sălii de mese cu o tava în mână și supraveghea activitatea vulcanica din jurul lui. Ora de masă în spital era un lung șir de mici încăierări – o reflectare a marilor războaie interne pe care le purtau toți pacienții. Niciun mic dejun, prânz sau cină nu trecea fără să izbucnească un mic incident. Supărarea era servită la fel de des ca ouăle jumări sau salata de ton.

În dreapta văzu un bătrân senil, care rânjea ca un maniac, lăsând să-i curgă lapte pe bărbie și pe piept, în ciuda eforturilor permanente ale unei sore medicale de a-l împiedica să se înece cu mâncare; în stânga, doua femei se certau pe un bol cu jeleu de lămâie verde. De ce era un singur bol și două persoane care îl voiau era o dilemă pe care Little Black încerca cu răbdare s-o rezolve, deși fiecare din cele două femei, care păreau aproape identice, cu părul ciufulit și halate de casă de culoare roz cu bleu, era nerăbdătoare să ajungă la încăierare. Niciuna nu avea de gând să parcurgă pur și simplu cei zece sau douăzeci de pași până la ușa bucătăriei pentru a primi un alt bol de jeleu. Vocile lor ascuțite, pițigăiate se amestecau cu zgomotul de farfurii și tacâmuri și cu aburul de căldură care venea de la bucătărie, unde se pregătea mâncarea. După o clipă, una din femei se năpusti și aruncă pe podea bolul cu jeleu, iar farfuria răsună ca un foc de pistol.

Peter merse la masa lui obișnuita din colț, unde stătea cu spatele rezemat de perete. Napoleon se afla deja acolo, iar Peter bănuia ca Francis urma să vină în scurt timp, cu toate că nu știa ce făcea tânărul în acel moment. Se așeză și se uita cu suspiciune la farfuria cu budinca de tăieței din fața lui. Avea îndoieli în privința ingredientelor.

— Deci, întreba Peter în timp ce se năpusti asupra mâncării, spune-mi, Nappy, ce ar fi mâncat

un soldat din Marea Armata a Republicii într-o frumoasă zi ca asta?

Napoleon atacase nerăbdător mâncarea și hăpăia, ducând întruna furculița plină la gură ca o mașinărie cu piston. Întrebarea lui Peter îi încetini puțin ritmul, micuțul oprindu-se să se gândească.

— Carne de vita fiartă, spuse el după o clipa de gândire, ceea ce, date fiind condițiile de igienă ale vremii, era o chestie destul de periculoasa. Sau carne de porc sărată. Pâine, cu siguranța. Asta era o marfa la fel ca brânza pe care o cărau cu ei în rucsac. Cred că vin roșu sau apă de la orice fântâna sau izvor găseau prin apropiere. Dacă făceau incursiuni, ceea ce se întâmpla adesea cu soldații, atunci probabil că găseau un pui de găină sau o gâscă la fermele din apropiere și le găteau la frigare sau le fierbeau.

— Și dacă aveau de gând să intre într-o lupta? Primeau probabil o mâncare deosebita?

— Nu. Nu prea cred. De obicei le era foame, și adesea, cum s-a întâmplat în Rusia, mureau de foame. Hrănirea armatei era întotdeauna o problemă.

Peter ținea în fața ochilor o bucata de ceea ce i se spusese că ar fi pui și se întreba dacă ar putea să intre în luptă cu această mâncare ca inspirație.

— Spune-mi, Nappy, tu crezi ca ești nebun? întrebă el deodată, fără nicio introducere.

Rotofeiul se opri, cu o porție semnificativă de tăieței în drum spre gură, în aer, în timp ce se gândea la întrebare. După o clipa, puse furculița jos și ticlui un răspuns:

— Așa cred, Peter, spuse el puțin trist. În unele zile mai mult decât în altele.

— Povestește-mi puțin despre asta, îi ceru Peter.

Napoleon scutură din cap, iar ce îi mai rămăsese din entuziasmul obișnuit se risipi.

— Medicamentele controlează destul de bine halucinațiile. Astăzi, de exemplu. Știu că nu sunt împăratul. Știu multe despre cel care a fost

împăratul. Și despre cum se conduce o armată. Și ce s-a întâmplat în 1812. Astăzi, sunt doar un istoric de doi bani. Însă mâine, nu știu. Poate mă prefac când îmi dau medicamentele diseară. Știi tu, le pun sub limbă și le scuip mai târziu. Există câteva trucuri cu mișcări din mână destul de eficiente, pe care le învață aproape toți aici. Sau poate că dozele vor fi doar puțin peste limită. Și asta e posibil, pentru că asistentele, având atât de multe pastile de împărțit, uneori nu sunt chiar atât de atente la cine ce ia, așa cum probabil că ar trebui. Și atunci o halucinație cu-adevărat puternică n-are nevoie de prea mult ca să prindă rădăcini și să înflorească.

Peter se gândi puțin și întreba:

— Îți e dor de asta?

— De ce să-mi fie dor?

— De halucinații. Atunci când dispar. Te fac să te simți special atunci când le ai și normal, obișnuit, atunci când dispar?

Zâmbi.

— Da. Uneori. Dar uneori mai și dor, și nu numai pentru că vezi cât sunt de înfricoșătoare pentru toți cei din jurul tău. Fixația devine atât de puternica, încât te copleșește. Seamănă cu o banda adezivă care devine tot mai strânsa și mai strânsă înlăuntrul ființei tale. Tu știi că la un moment dat trebuie să se rupă, dar, cu toate că în fiecare clipă tu crezi că o să plesnească și tot ce e în tine o să se risipească în toate părțile, odată te strânge și mai tare. Ar trebui să-l întrebi pe C-Bird despre asta, pentru că sunt convins că el înțelege mai bine.

— O să-l întreb.

Din nou, Peter ezita. În același timp, îl văzu pe Francis mișcându-se abil printre mese ca să li se alăture. Tânărul se mișca la fel cum își amintea Peter din timpul zilelor de patrulare în Vietnam, cu grija ca nu cumva pământul pe care călcau să fie presărat cu bombe ascunse. Francis dribla printre certuri și mânie, fu împins spre dreapta, apoi spre

stânga, de furie și de halucinație, evita grămezile de senilitate și de retardare, pentru a ajunge în cele din urmă la masă, unde se aruncă pe un scaun cu un mormăit de satisfacție. Sala de mese era un teren periculos, plin de capcane, se gândi Peter.

Francis se aruncă asupra porției reci din propria farfurie.

— Probabil că nu vor să ne îngrășăm, zise el.

— Cineva mi-a spus că presară Thorazine în mâncare, șopti conspirativ Napoleon, aplecându-se în fața. În felul ăsta știu că ne mențin calmi și sub control.

Francis se uita la cele doua femei rămase fără jeleu, care încă strigau una la alta.

— Păi, comentă el, nu prea cred, pentru că nu pare să funcționeze cine știe ce.

— C-Bird, întreba Peter, arătând spre cele doua femei. De ce crezi că se cearta?

Francis ridică privirea, avu o clipa de ezitare, dădu din umeri și apoi răspunse:

— Pentru jeleu?

Peter zâmbi, pentru că i se păru amuzant. Apoi dădu din cap.

— Nu, asta vad și eu. Un bol de jeleu de lămâie verde. Nu mi-am dat seama că este ceva atât de important încât să merite să te încaieri pentru asta. Dar de ce pentru jeleu? De ce acum?

În clipa aceea Francis înțelese ce voia de fapt Peter. Peter avea un fel de a îmbrăca întrebări mai importante în altele mai mici, o calitate pe care Francis o admira, pentru că sublinia clar capacitatea de a gândi dincolo de zidurile clădirii Amherst.

— Înseamnă să deții ceva, Peter, spuse el rar. Înseamnă ceva tangibil aici, unde sunt atât de puține lucruri pe care le poți avea de fapt. Nu e vorba de jeleu. E vorba de a avea jeleul. Nu merita să te bați pentru un bol de jeleu. Dar este ceva care-ți amintește de cine ești, și de ceea ce ai putea să fii, și de lumea care te așteaptă, cu condiția să

poți deține suficiente lucruri mărunte care să te readucă printre oameni; ei bine, pentru asta merită să te bați, nu-i așa?

Peter tăcu gândindu-se la cele spuse de Francis; toți trei le văzură pe cele două femei izbucnind deodată în lacrimi.

Privirea lui Peter mai zăbovi puțin asupra femeilor, iar Francis se gândi că fiecare incident de acest fel îl lovea probabil pe Peter adânc în suflet, pentru că el nu făcea parte din această lume. Francis se uită pe furiș la Napoleon, care ridică din umeri, zâmbi și se întoarse fericit la mâncare. „El face parte din locul ăsta, se gândi Francis. Și eu fac parte. Noi toți facem parte, cu excepția lui Peter, iar lui probabil că îi este foarte frică, în adâncul ființei, că va deveni și el tot mai asemănător cu noi, cu cât stă mai mult aici.” Francis auzi un murmur de aprobare în sinea sa.

Gulptilil se uită pieziș la lista de nume pe care i-o aruncă Lucy pe birou.

— Asta înseamnă un mare procent din populația de aici, domnișoară Jones. Aș putea să vă întreb care au fost criteriile hotărâtoare în selectarea acestor pacienți din clientela generală?

Întrebarea mult prea rigidă nu te lăsa să întrevezi disponibilitatea lui de a ajuta și, în plus, odată rostită cu vocea lui cântată, făcu prețiozitatea să pară inutila și ridicolă.

— Desigur, răspunse Lucy. Pentru că n-am găsit un factor determinant care să fie, prin natura lui, unul psihologic, cum ar fi o boală anume, am folosit în schimb incidente anterioare de violența împotriva femeilor. Toți cei șaptezeci și cinci de pacienți de pe această listă au făcut ceva care poate fi considerat ostil la adresa sexului opus. Unii mai mult decât alții, cu siguranța, însă cu toții au în comun un factor.

Lucy vorbi și ea la fel de pompos ca medicul-șef, abilitate pe care o căpătase la procuratură și

care o ajuta adesea în situațiile oficiale. Puțini sunt birocrații care nu sunt intimidați de cineva care le răspunde în propria limbă.

Gulptilil se uită din nou la listă, trecând în revistă coloanele cu nume, iar Lucy se întrebă dacă doctorul era capabil să atribuie o figură și o fișă medicală fiecărui nume în parte. Doctorul se comporta ca și cum ar putea să facă asta, însă Lucy se îndoia că manifesta atâta interes în legătură cu cei care populau spitalul. După câteva clipe, ridică privirea.

— Desigur, afirmația dumneavoastră poate fi valabilă și pentru domnul care se află deja închis pentru crimă, spuse el. Cu toate astea, domnișoară Jones, voi face așa cum doriți, zise Gulptilil. Însă trebuie să vă spun că asta mi se pare a fi un fel de căutare a acului în carul cu fân.

— Este un început, doctore.

— Și un sfârșit, răspunse acesta. Ceea ce mă tem că se va întâmpla cu cercetările dumneavoastră atunci când veți încerca să aflați ceva de la acești pacienți. Îmi imaginez că aceste interviuri vi se vor părea frustrante. Medicul zâmbi, deloc prietenos, și adăugă: Ah, mă rog, domnișoară Jones, veți dori, îmi imaginez, să luați aceste interviuri imediat!? Am să vorbesc cu domnul Evans și poate cu frații Moses, care pot începe să-i aducă pe pacienți în biroul dumneavoastră. În felul ăsta, cel puțin, veți vedea ce înseamnă să întâmpinați pe de-a-ntregul obstacolele cu care ne confruntăm aici.

Știa că doctorul Gulptilil vorbea despre ciudățeniile bolilor mintale, însă felul în care o spusese putea fi interpretat în multe feluri. Ea îi zâmbi directorului și dădu din cap aprobator.

Când ajunse la clădirea Amherst, Big Black și Little Black o așteptau deja pe coridor, lângă cabinetul asistentelor de la primul etaj. Cu ei erau și Peter și Francis, sprijinindu-se de perete ca doi

adolescenți plictisiți care își pierd vremea la un colț de stradă în căutarea scandalului, cu toate că felul în care Peter își rotea privirea în toate părțile, urmărind fiecare mișcare și cântărind fiecare pacient care trecea pe lângă ei, contrazicea această impresie de apatie. Evans nu se vedea prin preajmă, ceea ce, se gândi Lucy, putea fi un lucru bun, date fiind întrebările pe care voia să le pună. Însă mai întâi li se adresă celor doi infirmieri:

— Unde este Evans?

Big Black mormăi:

— Vine acum de la una dintre celelalte clădiri. A avut o ședință cu personalul. Trebuie să ajungă în orice clipă. Doctorul cel mare ne-a sunat aici și ne-a spus că trebuie să escortam câteva persoane la dumneavoastră. Că aveți o lista.

— Așa este.

— Să zicem, începu Little Black, că nu sunt prea nerăbdători să vina să vă întâlnească. În acest caz, ce trebuie să facem?

— Nu le lăsați opțiunea asta. Însă dacă se agită sau încep să-și piardă controlul… atunci pot să vin eu la ei.

— Și dacă tot nu vor să vorbească?

— Hai să nu ne facem tot felul de griji înainte să fie cazul.

Big Black dădu ochii peste cap, dar nu spuse nimic, cu toate că Francis își dădu seama că mare parte din existența lui Big Black în spital consta exact în acest lucru: să își pună tot felul de întrebări înainte ca problemele să apară. Fratele lui lăsă să-i scape un ușor căscat și spuse:

— Vom încerca. Nu putem ști cu exactitate cum vor reacționa oamenii. N-am mai făcut așa ceva până acum. Poate că nu vor fi probleme.

— Dacă refuză, refuză, atunci o să ne gândim la altceva, spuse Lucy. Apoi se aplecă puțin și-și coborî vocea. Am o idee. Mă întreb dacă mă puteți ajuta, băieți, dar să păstrați confidențialitatea.

Așteptă până când cei doi frați se uitară unul la celălalt. Little Black vorbi pentru amândoi:

— Mi se pare că vreți să ne cereți o favoare care ar putea să ne aducă necazuri.

Din nou, Lucy aprobă din cap.

— Nu chiar atât de mari necazuri. Sper.

Little Black rânji larg, ca și cum ar fi întrezărit o glumă în ceea ce spusese Lucy.

— Mereu cel care cere favoarea crede că nu e mare lucru. Însă, domnișoară Jones, noi ascultam. Nu spunem nici da, nu spunem nici nu. Doar ascultăm despre ce e vorba.

— În loc să vă duceți amândoi la fiecare persoană și s-o aduceți aici, aș vrea să se ducă doar unul dintre voi.

— În general, regulamentul prevede că trebuie să fie doi oameni pentru orice transfer ca acesta. Câte unul de fiecare parte. Astea sunt regulile spitalului.

— Păi, haideți să vă spun la ce m-am gândit, începu Lucy, făcând un pas mai aproape de cei doi, pentru ca numai micul lor grup să audă, lucru care nu era necesar în spital, dar era mai mult o mișcare fireasca în conspirația pe care o avea Lucy în minte.

— Trebuie să vă mărturisesc că nu sunt foarte optimistă că aceste interviuri vor da la iveală ceva și mă pregătesc să mă bazez cu-adevărat pe Francis, probabil mult mai mult decât conștientizează el, spuse ea rar.

Ceilalți se uitară rapid spre tânărul Francis, care roși, ca și cum ar fi fost arătat cu degetul în clasa de profesoara de care era îndrăgostit.

— Dar, așa cum arata Peter ieri, ducem lipsa de dovezi palpabile. Aș vrea să încerc să fac ceva în legătură cu asta.

Big Black și Little Black ascultau acum cu atenție. Peter făcu și el un pas mai în față, apropiindu-se de micul grup.

— Ce aș vrea eu, continuă Lucy, este ca, în timp ce eu vorbesc cu acești pacienți, să le fie percheziționate camerele. Ați mai scotocit paturile sau dulapurile pacienților până acum?

Little Black dădu din cap aprobator.

— Desigur, domnișoară Jones. Ocazional, asta face parte din sarcinile noastre.

Lucy aruncă o privire rapidă spre Peter, care părea că-și stăpânește destul de greu dorința de a vorbi.

— Și, adăugă ea rar, ceea ce aș vrea foarte mult este ca Peter să ia parte la aceste percheziții. Să zicem că el este responsabil de asta.

Cei doi infirmieri se uitară unul la altul, înainte ca Little Black să răspundă:

— Peter are un bilet cu „Ieșirea interzisă" lipit pe spate, domnișoară Jones. Asta înseamnă că nu are voie să părăsească această clădire decât în circumstanțe speciale. Și numai doctorul Gulptilil sau doctorul Evans pot să spună care ar fi aceste circumstanțe speciale. Iar Evans nu l-a lăsat să iasă nici măcar o singură dată.

— Prezintă risc de a fugi? întrebă ea, așa cum ar fi făcut-o în fața judecătorului, la o audiere pentru o eliberare pe cauțiune.

Little Black scutură din cap.

— Evans a scris asta în fișa lui. Mai mult ca o pedeapsă, de fapt, pentru că se confrunta cu acuzații serioase din partea colegilor dumneavoastră din acest bun stat. Peter se află aici prin ordin judecătoresc, ca să fie evaluat, iar acel bilet de pe spatele lui face parte din evaluare, presupun.

— Nu e nicio cale de ieșire din chestia asta?

— E o cale de a ieși din orice, domnișoară Jones, dacă este destul de important.

Peter amuțise. Francis văzu din nou că era nerăbdător să vorbească, dar avea bunul-simț să-și țină gura. De asemenea, observă că nici Big Black,

nici fratele său nu spuseseră „nu” la cererea lui Lucy.

— De ce credeți că aveți nevoie de Peter pentru treaba asta, domnișoara Jones? De ce nu suntem de ajuns eu și fratele meu? întrebă încet Little Black.

— Din două motive, îi replică Lucy, poate puțin prea rapid. În primul rând, așa cum știți, Peter a fost un bun anchetator și știe cum și unde să caute, ce să caute și cum să interpreteze orice dovada, dacă e să găsim vreuna. Și pentru că a fost instruit în adunarea de dovezi. Sper că el va zări ceva ce ar putea să vă scape ție sau fratelui tău…

Little Black își strânse buzele, părând că este de acord cu cele spuse de Lucy. Ea luă asta ca pe o încurajare și continuă:

— Și un alt motiv – nu cred că vreau să vă compromit pe niciunul dintre voi în treaba asta. Să zicem că găsiți ceva în căutările voastre. Sunteți obligați să-i spuneți lui Gulptilil, care, la rândul lui, va controla dovada. Cel mai probabil, se va face pierduta sau va fi distrusa. Însă dacă *găsește* Peter ceva, ei bine, e doar un nebun din spital. Poate să lase lucrul respectiv acolo, să-mi spună mie despre el, apoi putem să obținem un mandat de percheziție legal. Țineți minte, eu sper că va veni o vreme când va fi nevoie să vină un polițist și să facă o arestare. Trebuie să păstrez integritatea anchetei, indiferent de metodele folosite. Înțelegeți unde bat, domnilor?

Big Black râse tare, deși nu era nicio glumă în cele spuse de Lucy, cu excepția, poate, a conceptului de „integritate a anchetei” folosit într-un spital de boli mintale. Fratele lui își duse mâna la cap.

— Măi să fie, domnișoară Jones, cred că o să ne băgați în mari belele până terminam treaba asta!

Lucy le zâmbi celor doi. Un zâmbet larg, care îi dezvălui dinții, însoțit de o privire conspirativă. Francis observă asta, și pentru prima oară în viață se gândi că era greu să îi refuzi o rugăminte unei

femei frumoase, lucru care probabil că nu era cinstit, dar cu toate astea era cât se poate de adevărat.

Cei doi infirmieri se uitau unul la altul. După o clipa, Little Black ridica din umeri și se întoarse spre Lucy Jones.

— Uitați cum facem, domnișoară Jones. Eu și fratele meu o să ne străduim. Să nu cumva să afle Evans sau Gulp-a-pill despre asta. Tăcu o clipă, lăsând liniștea să-i învăluie. Peter, să vii să vorbim în particular, poate facem ceva. Am o idee…

Peter the Fireman dădu din cap aprobator.

— Dar, de fapt, după ce ar trebui să ne uităm? întrebă Big Black.

Peter făcu un pas în față, ca să răspundă la întrebare:

— Haine sau pantofi cu pete de sânge. Ăsta ar fi cel mai evident lucru. Apoi, undeva exista un cuțit sau alt soi de armă realizată manual. Indiferent ce este, trebuie să fie ascuțita, pentru că a fost folosita ca să taie carnea și osul. Și setul de chei lipsă, pentru ca Angel al nostru are posibilitatea de a ajunge în locuri încuiate cam oricând are nevoie, iar ușile nu par să reprezinte o piedica pentru el. Orice altceva ce poate fi un indiciu în crima pentru care este închis bietul Lanky. Sau orice poate fi un indiciu pentru celelalte crime care sunt în atenția lui Lucy și care s-au petrecut în cealaltă parte a statului. Cum ar fi tăieturi din ziare. Sau poate un articol din îmbrăcămintea femeilor. Nu știu. Ceea ce știu este că exista acolo un lucru care lipsește încă și care ar fi de ajutor dacă l-am găsi, spuse el. De fapt, mai multe lucruri.

— Ce anume? întrebă Big Black.

— Patru bucăți de degete tăiate, răspunse Peter rece.

Francis se foi incomod în biroul lui Lucy, încercând să evite privirea fixă a lui Evans ațintita asupra lui. Deasupra lor plutea o tăcere grea, ca și

cum în încăpere se dăduse drumul la căldură în momentul în care afară temperatura crescuse brusc, creându-se astfel o atmosferă fierbinte, lipicioasa și umeda. Francis se uita spre Lucy și văzu ca era ocupata cu dosarul unuia dintre pacienți, frunzărind printre paginile cu adnotări și din când în când notându-și câte ceva pe un caiet galben pe care îl ținea în dreapta.

— El n-ar trebui să se afle aici, domnișoara Jones. În ciuda faptului că dumneavoastră credeți că vă poate fi de ajutor și în ciuda permisiunii acordate de doctorul Gulptilil, rămân de părere că este total nepotrivit să implicați un pacient în acest proces. Cu siguranța, indiferent ce intuiție ar putea el avea, este mai puțin calificata decât oricare părere a mea sau a oricui din personalul medical pe care l-ați solicita pentru o asemenea procedura.

Evans reuși să fie extraordinar de artificial, lucru care lui Francis i se păru diferit de limbajul lui obișnuit. În general, domnul Evil avea un ton sarcastic, iritant, care sublinia diferențele dintre ei. Francis presupuse că Evans adopta acest vocabular bombastic, cu termeni lungi, mai ales la ședințele cu personalul spitalului. Și își dădu seama că a te *da* important nu era exact același lucru cu a *fi* important. Înlăuntrul ființei lui se stârni corul de aprobări generale.

Lucy ridica privirea și spuse:

— Haideți să vedem cum merge. Dacă apar probleme, putem oricând să schimbam lucrurile pe parcurs.

Apoi se cufunda din nou în dosarul pe care îl studia.

Însă Evans insista:

— Și, în timp ce el e aici cu noi, unde e celălalt?

— Peter? întrebă Francis.

Din nou, Lucy ridica privirea.

— L-am pus să facă una dintre treburile mai umile legate de acest interogatoriu, spuse ea. Cu toate că ancheta noastră este neoficiala, exista

mereu o treabă de-a dreptul plicticoasă, dar necesara, care trebuie făcută. Data fiind pregătirea lui, am crezut ca el este extrem de potrivit.

Asta îl liniști pe Evans, iar Francis se gândi ca era un răspuns al naibii de deștept ticluit! Francis își dădu seama ca poate, când va fi puțin mai mare, va putea și el să învețe să spună ceva care nu era chiar adevărat, dar fără să mintă totuși.

Mai urmară câteva secunde de tăcere incomoda, iar apoi se auzi o bătaie în ușă și aceasta se deschise. Era Big Black, cu un bărbat pe care Francis îl recunoscu, din dormitorul de sus.

— Acesta este domnul Griggs, spuse Big Black mormăind. De pe lista. În capul listei.

Apoi îl împinse cu mâna lui mare pe individ în încăpere și se dădu la o parte, cu brațele încrucișate la piept, rămânând lângă perete, de unde putea auzi și vedea.

Griggs înainta câțiva pași spre centrul camerei, apoi ezita. Lucy îi arătă un scaun, amplasat astfel încât atât Francis, cât și domnul Evans puteau să-i urmărească răspunsurile la întrebări. Era un bărbat slab și musculos, de vârsta medie și chel, cu degete lungi și pieptul tras și cu un hârâit astmatic care însoțea aproape fiecare cuvânt pe care-l rostea. Ochii lui aruncau priviri pe furiș în toate direcțiile prin încăpere, dându-i aspectul unei veverițe care-și ridica iute capul în cercetarea pericolului îndepărtat. O veverița cu dinți îngălbeniți, inegali și cu un aer neliniștit. Îi aruncă lui Lucy o singura privire pătrunzătoare, apoi se relaxa, întinzându-și picioarele și parând dintr-odată iritat.

— De ce mă aflu aici? întrebă el.

Lucy răspunse rapid:

— După cum probabil știți, în ultimele săptămâni s-au ridicat unele întrebări legate de uciderea unei asistente în aceasta clădire. Speram că puteți să aruncați puțină lumina asupra acelui incident.

Vocea lui Lucy părea oarecum plictisită, de parcă întreba lucruri care făceau parte din rutina de zi de zi, însă Francis văzu în postura ei și în felul în care avea privirea ațintită asupra pacientului că exista un motiv pentru care acesta fusese ales primul. Ceva din dosarul lui îi dăduse o mică speranță.

— Nu știu nimic, răspunse el. Se foi puțin, apoi dădu din mâna prin aer. Acum pot să plec?

Pe fișa din fața ei, Lucy vedea cuvinte precum „episoade de ieșiri necontrolate alternând cu depresie", alături de „tendințe antisociale" și „probleme în controlarea mâniei". Griggs era un potpuriu de probleme, se gândi ea. Tot el fusese cel care o tăiase pe o femeie cu o lamă de ras într-un bar, după ce îi oferise câteva pahare de băutură și fusese refuzat atunci când îi propusese să meargă undeva împreună. Apoi se luptase să scape de poliția care venise să-l aresteze și, la numai câteva zile de la sosirea la spital, le amenințase pe Short Blond și pe alte câteva asistente din spital cu pedepse nespecificate, dar foarte severe, ori de câte ori acestea încercau să-l forțeze să-și ia medicamentele seara, când voiau să schimbe canalul la televizor în camera de zi sau să-l oprească să mai hărțuiască alți pacienți, lucru pe care-l făcea aproape zilnic. Fiecare dintre aceste incidente fusese atent prezentat în fișa lui. Mai era o adnotare potrivit căreia insistase față de avocatul din oficiu că voci nespecificate îi ceruseră să o taie pe femeia în cauză, lucru care îl trimisese direct la spitalul Western State, în loc de închisoarea locala. Pe lângă asta mai era o adnotare, cu scrisul lui Gulptilil, care punea la îndoială veridicitatea acestui lucru. Pe scurt, acesta era un bărbat plin de furie și minciuni, ceea ce, în mintea lui Lucy, îl transforma în primul suspect.

Lucy zâmbi.

— Desigur, spuse ea. Deci, în noaptea crimei…

Griggs îi reteză vorba:

— Dormeam sus. Dopat pentru noapte. Eram zombi, după prostiile pe care ni le dau.

Lucy se opri o clipa și se uita la caietul galben din fața ei, apoi ridică privirea și o fixă asupra pacientului.

— Ați refuzat medicația în acea seara. Exista o notița în fișa dumneavoastră.

Griggs deschise gura, vrând să spună ceva, dar apoi se opri.

— Tre' să știți, spuse el, că nu ești scutit doar fiindcă spui că nu vrei să le iei. Înseamnă doar că un haidamac ca ăsta – arată spre Big Black, iar Francis avu impresia că Griggs ar fi folosit un alt epitet dacă nu i-ar fi fost frică de negrul masiv – te forțează să le iei. Așa că le-am luat. Câteva minute mai târziu, eram deja în lumea viselor.

— Nu-ți plăcea de asistentă, nu-i așa?

Griggs mormăi:

— Nu-mi place niciuna dintre ele. Și-asta o știe toată lumea.

— Și de ce?

— Le place să se dea șefe peste noi. Ne pun să facem una și alta. De parcă noi nu însemnam nimic.

Griggs spunea „noi", dar Francis nu credea că se gândește și la restul pacienților, ci că se referă la el însuși.

— E mai ușor să te bați cu femeile, nu-i așa? întrebă Lucy.

Pacientul ridică din umeri.

— Credeți că aș putea să mă bat cu el? răspunse acesta, arătându-l din nou pe Big Black.

Lucy nu răspunse la întrebare, ci doar se aplecă ușor.

— Nu-ți plac femeile, nu-i așa?

Griggs grohăi ușor, apoi spuse cu o voce feroce:

— Nici de tine nu-mi place prea mult.

— Îți place să rănești femeile, nu-i așa? insista Lucy.

Griggs izbucni într-un hohot de râs, dar nu răspunse.

Păstrându-și vocea calmă și rece, Lucy schimba direcția deodată:

— Unde erai în noiembrie? întrebă ea brusc. În urmă cu aproximativ șaisprezece luni.

— Ha?

— Ai auzit bine.

— Și trebuie să-mi amintesc ceva întâmplat cu așa mult timp în urmă?

— E o problema să-ți amintești? Pentru că eu pot cu siguranță să aflu destul de repede.

Griggs se foi pe scaun, încercând să câștige timp. Francis își dădu seama că omului îi mergea mintea cu repeziciune, încercând să întrevadă pericolul printr-o ceață deasă.

— Lucram pe un șantier de construcții în Springfield, spuse el. Echipa de șosele. Reparam un pod. Urâtă treabă.

— Ai fost vreodată la Concord?

— Concord?

— Ai auzit bine.

— Nu, n-am fost niciodată în Concord. N-am fost deloc în acea parte a statului.

— Când o să-l sun, șeful tău de pe șantierul de construcții n-o să-mi spună că ai avut acces la camioanele companiei, nu-i așa? Și nici că te-a trimis într-o deplasare în zona orașului Boston?

Griggs părea puțin speriat și confuz, o îndoială de-o clipă.

— Nu, spuse el. Alții aveau slujbele astea ușoare. Eu lucram în groapa șantierului.

Lucy luă deodată una dintre fotografiile de la locul uneia dintre crime. Francis văzu că era cadavrul celei de-a doua victime. Ea se ridică în picioare și se aplecă peste masă, aruncând poza sub nasul lui Griggs.

— Îți amintești asta? întrebă ea. Îți amintești când ai făcut asta?

— Nu, spuse el, iar vocea lui pierduse din bravada inițială. Cine-i asta?

— Spune-mi tu!

— N-am văzut-o niciodată.

— Eu cred că da.

— Nu.

— Știi că la echipa aia de șosele unde ai lucrat există înregistrări care arată unde a fost fiecare dintre muncitori, în fiecare zi. Așa că o să-mi fie foarte ușor să demonstrez că ai fost în Concord. Exact ca acea notița cum că nu ți-ai luat medicamentele în seara în care a fost omorâta asistenta. E doar o chestiune de hârțogărie, să umpli golurile. Acum să încercăm din nou: Tu ai făcut asta?

Griggs scutura din cap.

— Dar dacă ai putea, ai face așa ceva, nu-i așa?

El datina din nou din cap.

— Minți!

Griggs respira încet, sacadat, hârâit și trase adânc aer în piept. Apoi vorbi cu o voce pițigăiată, abia reușind să-și înfrâneze furia:

— N-am făcut asta nici unei fete și minți dacă zici că am făcut așa ceva!

— Ce faci cu femeile care nu-ți plac?

Griggs zâmbi bolnăvicios.

— Le tai!

Lucy se așeză la loc și dădu din cap aprobator.

— Cum ai făcut cu asistenta?

Griggs dădu din nou din cap. Apoi se uita în cameră, oprindu-și privirea mai întâi asupra lui Evans, apoi a lui Francis.

— Nu mai răspund la nicio întrebare, spuse el. Dacă vrei să mă acuzi de ceva, n-ai decât.

— Bine, spuse Lucy. Atunci am terminat cu tine pentru moment. Dar poate că ne revedem curând.

Griggs nu spuse nimic. Doar se ridica în picioare. Își plimba niște salivă prin gura și, pentru o clipă, Francis crezu că avea să o scuipe pe Lucy Jones. Probabil că și Big Black crezuse același

lucru, pentru că Griggs făcu doar un pas înainte și se trezi cu mâna uriașului, ca o cange, pe umăr.

— Ai terminat aici, spuse Big Black calm. Nu face nimic care ar putea să mă enerveze și mai tare.

Griggs se smulse din strânsoarea infirmierului și se întoarse. Francis crezu că Griggs voia să mai spună ceva, dar nu zise nimic, ci ieși, după ce împinse puțin scaunul, astfel încât acesta scoase un scârțâit pe podea. O mica dovadă de sfidare.

Lucy ignora asta și începu să scrie câteva notițe pe caietul ei galben. Și domnul Evans scria ceva într-un carnețel. Lucy observă acest lucru și spuse:

— Ei bine, n-am prea reușit să-l facem să spună mare lucru, nu-i așa? Ce scrieți?

Francis rămase tăcut, în timp ce Evans ridică privirea. În ochii lui se citea o ușoara mulțumire.

— Ce scriu *eu? întrebă* el. Păi, în primul rând, o notiță pentru mine însumi să-i modific medicația lui Griggs în zilele următoare. Părea extrem de agitat de întrebările dumneavoastră, și aș putea spune că este foarte probabil să se comporte agresiv, probabil față de unul dintre pacienții mai vulnerabili din jurul lui. Una dintre femeile în vârsta, de exemplu. Sau poate față de cineva din personal. E la fel de posibil. Pot să cresc unele dintre doze pe termen scurt, ca să previn să se manifeste această mânie.

Lucy tăcu o clipa, apoi continuă:

— Și ce-o să faceți?

— Îl liniștesc o săptămână-două. Poate chiar mai mult.

Domnul Evil ezita, apoi adăugă, păstrând încă tonul acela ce trăda mulțumirea de sine:

— Vedeți dumneavoastră, aș fi putut să vă ofer o scurtătură aici. Aveți dreptate că Griggs a refuzat medicația în noaptea crimei. Dar acest refuz a însemnat că a primit o injecție intravenoasă mai târziu în aceeași seară. Vedeți cea de-a doua adnotare pe tabel? Am fost acolo și am

supravegheat procedura. Așa că, atunci când spune că dormea în momentul în care a avut loc crima, pot să vă asigur că spune adevărul. Era sedat. Din nou, Evans tăcu o clipa, apoi continua: Poate mai sunt și alții pe care vreți să-i luați la întrebări în cazul cărora vă pot ajuta dinainte?!

Lucy părea frustrata. Francis își dădu seama că nu numai ca nu-i plăcea să piardă timpul, dar ura să aibă de-a face cu situația din spital. Se gândi că trebuie să-i fie foarte greu, pentru că ea nu mai fusese într-un loc ca ăsta. Apoi își dădu seama că foarte puțini oameni care se pretind normali s-au aflat vreodată într-un asemenea loc.

Își mușcă limba și se abținu să spună ceva. În mintea lui se învârtejeau imagini feroce de la interviul abia terminat. Chiar și vocile pe care le auzea de obicei rămăseseră tăcute înlăuntrul ființei lui, pentru că, ascultându-l pe celălalt pacient, Francis începuse să înțeleagă lucruri. Nu halucinații. Nu iluzii optice sau auditive. Ci lucruri în legătura cu cel care vorbea. Văzuse culmea mâniei și a furiei, văzuse o plăcere ascunsa în ochii individului, la fel cum văzuse imaginea morții. Văzuse un om capabil de multă depravare. Dar, în același timp, văzuse un om caracterizat printr-o mare și groaznică slăbiciune. Un bărbat care tot timpul *vrea,* dar care foarte rar *face.* Dar nu-l văzuse pe cel pe care îl căutau, pentru că toată furia lui Griggs era prea evidenta. Iar Francis știu, exact în clipa aceea, cum stătea în micul birou, ca puține lucruri aveau să fie evidente la Angel.

Exact în aceeași clipă în care Francis rămânea perplex pentru că văzuse lucruri care treceau dincolo de încăperea în care Lucy, domnul Evil și el realizau interviul, Peter the Fireman și Little Black terminau percheziția micului spațiu de locuit al pacientului Griggs. Peter își scosese îmbrăcămintea obișnuită și lăsase deoparte șapca lui cu Boston Red Sox, iar acum purta jacheta și

pantalonii albi ca zăpada care reprezentau uniforma infirmierilor în spital. Uniforma fusese ideea lui Little Black. Era, într-un fel, un camuflaj perfect în spital; ar fi trebuit să te uiți de doua ori ca să vezi ca persoana care purta aceasta uniforma nu era de fapt infirmier, ci Peter. Într-o lume a halucinațiilor și a iluziilor de toate felurile, ar fi creat confuzie și îndoiala. Spera ca uniforma îi crea o deghizare suficient de bună ca să ducă la bun sfârșit ceea ce îi spusese Lucy, cu toate ca știa că, dacă ar fi fost să fie zărit de Gulp-a-pill, sau de domnul Evil, sau de oricare dintre cei care îl știau destul de bine, ar fi fost aruncat imediat într-o celulă de izolare, iar Little Black ar fi avut de suferit din asta. Infirmierul cel mititel nu părea extrem de îngrijorat replica lui fiind:

— Circumstanțele neobișnuite necesită soluții neobișnuite.

Comentariu care părea mai sofisticat decât orice și-ar fi imaginat Peter ca ar fi Little Black în stare să emită. Tot Little Black spuse că el era administratorul magaziei sindicatului, iar fratele lui mai mare era secretarul sindicatului, ceea ce le conferea o oarecare acoperire în cazul în care ar fi fost prinși.

Însă percheziția în sine se dovedi fără succes.

Nu îi luă mult lui Peter să caute printre obiectele personale ale pacientului, depozitate într-o valiză descuiata sub pat. Și nici nu-i fu extrem de greu să-și treacă mâinile prin pat, să verifice cearșafurile și salteaua în căutarea a ceva ce ar fi putut să aibă o oarecare legătură cu crima. Cercetase rapid și la zona alăturată, căutând orice alt loc unde ar fi putut să fie ascuns un cuțit sau ceva de acest fel. Nu a fost foarte complicat, pentru ca nu erau chiar atât de multe locuri în care s-ar fi putut ascunde ceva în zona patului pacientului.

Peter se ridica în picioare și dădu din cap. Fără să scoată o vorbă, Little Black făcu un gest care

însemna că trebuiau să se întoarcă la locul unde stabiliseră să îl întâlnească pe fratele lui.

Peter dădu din cap aprobator și făcu un singur pas înainte, apoi deodată se răsuci și se uită prin cameră. Ca întotdeauna, unii bărbați stăteau întinși în pat, cu ochii în tavan, pierduți într-o visare despre care puteai doar să-ți dai cu presupusul. Un bătrân dădea din cap înainte și-napoi, plângând. Un altul părea că tocmai spusese o glumă, pentru că se îmbrățișase singur și chicotea incontrolabil. Un alt individ, retardatul pe care-l văzuse mai devreme pe coridor, stătea în colțul mai îndepărtat al dormitorului, aplecat pe marginea patului, cu ochii fixați undeva în fața lui, holbându-se la podea. O clipa, retardatul ridică privirea și se uită în cameră, părând că vede ceva, apoi se întoarse. Peter nu-și dădu seama, în acel moment, dacă tipul înțelegea sau nu că ei veniseră să percheziționeze o zonă din dormitor. N-aveai cum să-ți dai seama ce înțelegea retardatul și ce nu. Era posibil, desigur, ca acțiunile lor să fie pur și simplu ignorate, pierzându-se în impasivitatea care-l însoțea pe bolnav. Însă Peter își dădu seama că era la fel de posibil ca așa, cu mintea lui încețoșată de zilnicele medicamente psihotrope, să facă o legătură între pacientul chemat la interviu și percheziția care urmase. Peter nu știa nici dacă această informație va părăsi zidurile încăperii sau nu. Însă îi era teamă că, dacă individul pe care-l vânau afla despre aceste percheziții, atunci sarcina lor avea să fie mult îngreunată. Dacă pacienții ar afla că sunt percheziționate diverse zone din spital, lucrul acesta ar avea în mod sigur un impact. Cât de mare, asta nu știa. Peter nu se hazarda să meargă mai departe cu observațiile sale, și anume să remarce că Angel cu siguranță ar vrea să ia măsuri dacă ar afla ce face Peter.

Se uită din nou la amestecul de oameni din încăpere și se întrebă dacă zvonurile aveau să circule repede prin spital sau nu.

Lângă el, Little Black murmură:

— Hai, Peter. Să mergem.

Dădu din cap aprobator și îl însoți pe infirmier, împingând rapid ușa dormitorului.

Capitolul 18

Mai târziu în aceeași zi, sau poate după o zi sau doua, dar cu siguranță cândva în timpul procesului de escortare a nebunilor în biroul lui Lucy Jones, am conștientizat faptul ca nu mai luasem niciodată parte la ceva până atunci.

Când m-am gândit la asta, mi-am dat seama că este un lucru foarte curios să crești și să înțelegi că în jurul tău au loc tot felul de legături – și totuși, eram destinat să fiu întotdeauna exclus din toate. Este groaznic, copil fiind, să nu fii în stare să te alături celorlalți. Poate cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla.

Odinioară, locuiam pe o străduță tipică de suburbie, cu case cu unul sau două niveluri, vopsite în alb, aparținând oamenilor din clasa medie, cu peluze verzi, frumos tunse și poate cu unul sau două rânduri de flori perene viu colorate plantate sub ferestre și o piscina în spatele casei. Autobuzul de școala oprea de două ori în cartierul nostru ca să-i ia pe copii. După-amiaza era un aflux continuu și agitat, un val de tineri pe stradă. Băieți și fete cu blugii tociți în genunchi, mai puțin duminica, când băieții ieșeau din case în sacouri albastre, cămăși albe scrobite și cravate de poliester, iar fetele purtau rochii cu volane și doar câteva zorzoane. Apoi ne adunam cu toții, împreună cu părinții, în stranele uneia sau alteia dintre bisericile din apropiere. Era un amestec tipic din Western Massachusetts, majoritatea catolici, care discutau dacă era un păcat să mănânci carne vinerea, laolaltă cu câțiva adepți ai bisericii episcopale și cu baptiști. Erau chiar și câteva familii de evrei în cartier, dar ei trebuiau să meargă cu mașina în cealaltă parte a orașului, la sinagoga.

Era atât de tipic, într-un fel incredibil, copleșitor, cosmic de tipic. Un cartier tipic, de pe o strada tipică, populată cu familii tipice care

votaseră cu democrații și erau leșinați după familia Kennedy, care mergeau la jocurile din liga celor mici în serile calde de primăvara nu atât ca să se uite, ci mai mult ca să stea de vorbă. Vise tipice. Aspirații tipice. Tipic în toate privințele, de la prima oră a dimineții până seara târziu. Temeri tipice, îngrijorări tipice. Conversații ancorate în normalitate. Chiar și secrete tipice ascunse în spatele unui exterior tipic. Un alcoolic. Un soț care-și bate soția. Un homosexual. Totul era tipic, tot timpul.

Desigur, cu excepția mea.

Despre mine se vorbea cu voce joasă, aceleași șoapte care erau de obicei folosite pentru veștile șocante potrivit cărora o familie de negri se mutase la doua străzi distanță sau că primarul fusese văzut ieșind dintr-un motel însoțit de o femeie care nu era nicicum soția lui.

În toți acei ani, nu am fost niciodată invitat la o aniversare. Niciodată nu am fost chemat să rămân peste noapte la un prieten. Niciodată nu am fost înghiontit în spatele unei mașini de familie în timpul unei ieșiri pe nepusa masa la o înghețata la Friendly's. Niciodată n-am primit niciun telefon noaptea ca să bârfesc despre școala, sau despre sport, sau despre cine s-a sărutat cu cine după balul de la sfârșitul clasei a șaptea. N-am jucat niciodată într-o echipa, n-am cântat în cor și nici n-am făcut parte dintr-o formație. Niciodată nu am fost la un meci de fotbal toamna, într-o vineri seara, și niciodată nu m-am îmbrăcat din proprie inițiativa cu un frac pentru a merge la o serbare de sfârșit de an. Viața mea era unica din cauza lipsei tuturor acestor nimicuri care constituie normalitatea oricui.

N-aș fi putut spune ce uram mai mult: lumea iluziilor din care veneam și la care nu luasem parte niciodată sau lumea singuratica în care trebuia să trăiesc – o populație formată doar din mine, dacă nu puneam la socoteala vocile.

Atâția ani le-am auzit strigându-mă pe nume: *Francis! Francis! Francis! Vino afară!* Era așa cum presupuneam că m-ar fi strigat copiii din cartier să vin afară într-o seara călduroasa de iulie, după ce a apus soarele, iar căldură zilei s-a dus după ora cinei, dacă ar fi fost să mă strige vreodată, ceea ce nu s-a întâmplat însă niciodată. Cred că, într-un fel, e greu să-i învinovățești. Nu știu dacă eu aș fi vrut să ies și să mă joc. Și, crescând, la fel au făcut și vocile mele, așa încât tonurile lor s-au schimbat, ca și cum ar fi ținut pasul cu fiecare an care se scurgea din viața mea.

Toate gândurile astea probabil ca mi-au venit de undeva, din lumea diafană dintre vis și trezie, pentru că am deschis ochii deodată în apartament. Probabil că ațipisem puțin, spatele mă durea, rezemat de un perete gol. Erau gânduri pe care medicamentele pe care le luam de obicei le înăbușeau. Mă durea gâtul, și m-am ridicat în picioare tremurând. Încă o dată, ziua trecuse pe lângă mine și eram din nou singur, cu excepția amintirilor, a fantomelor și a murmurului familiar al acestor voci îndelung suprimate. Acestea erau entuziasmate să redescopere o portița spre imaginația mea. Într-un fel, mă simțeam ca și cum vocile s-ar fi trezit înlăuntrul ființei mele, așa cum îmi imaginam că face o iubita adevărată, dacă aș fi avut vreodată o iubită adevărată. Cerșeau atenție în imaginația mea, oarecum ca la o licitație aglomerată, făcând oferte pentru un număr de produse diferite.

M-am întins nervos și m-am dus la fereastra. M-am uitat pe geam la noaptea care începea să se insinueze în oraș, la fel cum făcusem de zeci de ori până atunci. Mi-am fixat privirea pe o umbră, în spatele unui magazin de piese auto aflat mai jos, pe stradă. Am urmărit cum se întinde marginea umbrei și m-am gândit ca este ciudat cum fiecare umbra are o asemănare doar foarte vaga cu clădirea, sau copacul, sau persoana care i-a dat

naștere. Ia o formă proprie, evocându-și strămoșii, dar rămânând în același timp independenta. La fel, dar diferita. Umbrele, mă gândeam eu, pot să-mi spună multe despre lumea mea. Poate că eram mai mult umbră decât viu. Apoi, cu colțul ochiului, am observat o mașina de poliție în patrulare care se mișca încet prin cartier.

Deodată m-a cuprins ca un foc gândul că veniseră să mă caute pe mine. Simțeam chiar și cele două perechi de ochi dinăuntrul vehiculului întunecat uitându-se la fațada blocului în care locuiam ca niște faruri, până când se opreau direct asupra ferestrei mele. M-am tras într-o parte ca să nu mă vadă.

M-am chircit și m-am lipit de perete.

Veniseră să mă ia. Știam la fel de sigur cum știam că noaptea urmează după zi și ziua după noapte. Mi-am ținut respirația. Aveam senzația că fiecare bătaie de inimă din piept răsuna ca o trâmbița. Am încercat să mă lipesc și mai tare de perete, ca și cum ar fi putut să mă camufleze. Simțeam ofițerii de poliție afara, la ușă.

Dar apoi nimic.

Fără bătăi insistente în ușă.

Fără voci ridicate, strigând acel cuvânt unic care spune totul: „Poliția!”

Tăcerea mă înconjura și, după o clipă, m-am aplecat ușor înainte, uitându-mă pe fereastra, și am văzut strada pustie.

Nicio mașina. Niciun polițist. Doar mai multe umbre.

M-am oprit o clipa. Oare fusese de fapt acolo?

Am respirat încet. Când m-am reîntors la perete, mi-am repetat insistent că totul era în regula și că nu trebuia să-mi fac griji, ceea ce mi-a adus aminte că exact asta încercam să-mi spun în toți acei ani petrecuți la spital.

Figurile mi-au rămas întipărite în memorie, uneori chiar și numele. Încet, în cursul acelei zile, Lucy adusese unul după altul pacienți despre care

credea ca au unele dintre elementele profilului pe care îl construise în mintea ei. Oameni mânioși, într-un fel, era o împărțire a celor care formau clientela spitalului. Tot felul de boli mintale au fost aduse în acea încăpere și așezate pe scaunul din fața ei, uneori cu un mic ghiont din partea lui Big Black, alteori doar cu un gest din partea lui Lucy sau cu un semn din cap din partea domnului Evans.

Cât despre mine, doar ascultam în liniște.

Era o parada de lucruri imposibile. Unii dintre ei aveau priviri alunecoase, ochii le fugeau încolo și-ncoace, evazivi cu fiecare răspuns, la fiecare întrebare. Alții se chirceau îngroziți pe scaun, cu transpirația curgându-le șiroaie pe frunte, cu vocea tremurătoare, și parcau atacați de fiecare întrebare a lui Lucy, chiar și de acelea de rutină sau nesemnificative. Alții erau agresivi și ridicau vocea imediat, strigând cu o furie încurajată de întrebare, și nu o dată dădeau cu pumnul în masă, plini de indignare și de negare. Câțiva erau muți și rămâneau holbându-se în gol, ca și cum fiecare afirmație care ieșea din gura lui Lucy, fiecare întrebare care atârna în aer era ceva de pe un cu totul alt plan al existenței, ceva care nu însemna nimic în nicio limbă pe care o cunoșteau ei, și astfel era imposibil să răspundă. Unii răspundeau în dodii, alții cu fantezie, unii cu mânie, alții cu teamă. Vreo doi rămăseseră cu privirile ațintite în tavan, în timp ce alți doi strângeau mâinile ca și cum ar fi strâns pe cineva de gât. Unii se uitau la fotografiile de la locul crimelor cu frică, alții cu o fascinație neliniștitoare. Unul mărturisea întruna: „Eu am făcut-o! Eu am făcut-o!” Și repeta asta tot timpul, fără măcar să-i dea voie lui Lucy să pună întrebarea care ar fi indicat de fapt că el ar fi făcut ceva. Unul nu spunea nimic, ci doar mârâia și și-a băgat mâna în pantaloni ca să se excite până când l-a strâns de umăr Big Black, forțându-l să se oprească. Pe parcursul întregului proces, domnul

Evil stătea lângă ea, mereu grăbit, la sfârșitul interviului – când pacientul era condus afară și escortat la locul lui să explice de ce bărbatul acesta sau acela era descalificat pentru motivul acesta sau acela. Abordarea lui avea o anume claritate iritantă; trebuia să fie de ajutor și informativ, când, în realitate, obstrucționa ancheta și mai mult încurca lucrurile. Eu mă gândeam că domnul Evil nu era nici pe departe atât de inteligent pe cât se credea, dar nici atât de prost cum credeau unii dintre noi, ceea ce, când mă gândesc acum la asta, mi se pare o combinație foarte periculoasa.

Și, pe parcursul procesului de intervievare, mi-am dat seama de cel mai curios lucru din lume: că începeam să înțeleg. Ca și cum aș fi putut să pricep de unde venea fiecare durere. Și cum toate acele dureri acumulate evoluaseră de-a lungul anilor și se transformaseră în nebunie.

Am simțit cum întunericul îmi cuprinde sufletul.

Fiecare fibră din corp striga la mine să mă ridic și să fug, să ies din camera aceea, îmi striga că tot ce vedeam și auzeam era groaznic, erau informații și cunoștințe pe care n-aveam dreptul să le posed, că nu aveau nevoie de ele și nici dorința de a le aduna. Însă am rămas pe loc împietrit, fără să mă pot mișca, la fel de îngrozit de mine însumi cum eram îngrozit de cei care intrau pe ușa și care făcuseră, la rândul lor, ceva groaznic.

Eu nu eram ca ei. Și totuși, eram.

* * *

Prima dată când ieși din clădirea Amherst, Peter se simți aproape copleșit și trebui să se țină de balustrada ca să nu cada. Lumina puternica a soarelui îl inundă, o adiere de vânt calda, de sfârșit de primăvară, îi zburătăci părul, mirosul de hibiscus de pe alei îi umplu narile. Ezita, nesigur pe picioare, pe treapta cea mai de sus a scărilor care duceau afara, de parcă ar fi fost beat sau amețit, ca și cum s-ar fi învârtit ca un titirez câteva săptămâni înăuntrul clădirii, iar acum era prima

dată când nu i se mai învârtea capul. Îi ajungea la urechi zgomotul traficului din spatele zidurilor spitalului, iar într-o parte auzea niște copii care se jucau pe pajiștea din fața clădirii în care locuiau familiile câtorva angajați. Asculta cu atenție și, dincolo de vocile fericite, reuși să distingă un radio. Motown. Un ritm care te prinde, seducător și cu armonii de sirena la refren.

Peter era flancat de Little Black și de fratele lui mai mare, dar cel mai mic dintre cei doi infirmieri îi șopti:

— Peter, trebuie să ții capul în jos. Nu lăsa pe nimeni să se uite direct la tine.

Fireman purta o pereche de pantaloni albi și un halat scurt, asemenea celor doi infirmieri, cu toate ca ei aveau pantofi mari negri, conform regulamentului, în timp ce el era încălțat cu o pereche de bascheți, și oricine s-ar fi uitat cu atenție ar fi observat diferența. El aprobă imediat și lăsă capul în jos, dar îi era greu să țină ochii în pământ prea mult timp. Trecuseră prea multe săptămâni de când nu mai ieșise și chiar și mai mult de când nu mai mersese undeva fără ca amintirile trecutului să-l strângă de mâini și de picioare ca niște cătușe.

În dreapta, văzu un grup pestriț de pacienți care munceau în grădină, iar pe cimentul unui fost teren de baschet, alți șase pacienți pur și simplu se plimbau în jurul a ce mai rămăsese dintr-o plasă de volei, în vreme ce alți doi infirmieri fumau și urmăreau fără prea mult zel mulțimea amestecată, dintre care aproape toți stăteau cu fețele în sus, spre soarele cald al după-amiezii. O femeie ciudată, de vârstă medie, dansa ușor, mișcându-și brațele oarecum grațios și legănându-se mai întâi spre dreapta, apoi spre stânga, ca într-un vals fără ritm și fără scop, dar la fel de delicat ca la o curte renascentistă.

Puseseră la punct sistemul de percheziție dinainte. Little Black sunase înainte prin interfon

la cealaltă clădire și urmau să intre pe o ușa laterala și, în timp ce Big Black mergea să escorteze în clădirea Amherst, pacientul de pe lista lui Lucy, Peter și Little Black cercetau zona în care locuia acesta. De fapt, Little Black stătea de pază să nu vina alți infirmieri sau vreo asistenta curioasa, în timp ce Peter căuta rapid prin colecția sărăcăcioasă și patetică de lucruri deținută de cel în cauză. Se pricepea foarte bine la asta, căuta abil cu degetele printre haine, hârtii și cearșafuri, fără să deranjeze niciun lucru de la locul lui, și se mișca foarte rapid. Își dăduse seama în timpul primei percheziții în propria clădire că era imposibil să țină secret de toată lumea ceea ce făcea – mereu exista un pacient sau altul care își făcea de lucru prin dormitor, stătea chircit în pat sau abia se holba spre peretele din fața lui, iar ei puteau să privească în siguranță pe fereastră sau să se păzească pentru a nu se strecura cineva până la ei. Peter se gândi ca nu exista limita pentru paranoia în spital. Problema era că cineva care se comporta suspicios în contextul spitalului de boli mintale nu însemna același lucru ca în lumea reală. La Western State Hospital paranoia era normală și era acceptată ca făcând parte din rutina zilnica a spitalului, la fel de obișnuită și așteptată ca mesele, bătăile și lacrimile.

Big Black îl văzu pe Peter ridicându-și privirea spre soare și zâmbi.

— Te cam face să-ți pară rău, nu-i așa? spuse el încet. O zi frumoasă ca asta.

Peter aprobă din cap.

— Într-o zi ca asta, continuă uriașul, parcă nu e cinstit să fii bolnav.

Little Black li se alătura pe neașteptate.

— Știi, Peter, o zi ca asta nu face decât să înrăutățească lucrurile pe-aici. Îi face pe toți să simtă ce pierd. Simți lumea cum se desfășoară chiar acolo, dincolo de zidurile spitalului.

Zilele reci, ploioase, cu vânt și zăpadă, astea sunt zile cu care toată lumea poate să trăiască foarte bine. Nici nu le observi. În schimb, o zi frumoasă ca asta este greu de suportat pentru toți.

Peter nu răspunse, iar Big Black completa:

— E foarte greu pentru micuțul tău prieten. C-Bird are încă speranțe și vise. Ăsta e genul de zi în care le este foarte greu unora ca el, pentru că te face să vezi cât de departe sunt toate acele lucruri.

— O să iasă, spuse Peter. Și chiar foarte curând. Nu pot să-l țină așa de mult aici.

Big Black răspunse:

— Aș vrea să fie așa. C-Bird are o mulțime de necazuri.

— Francis? întrebă Peter fără să-i vină să creadă. Dar este inofensiv. Orice tâmpit poate să vadă asta. Adică, probabil că nici măcar n-ar trebui să se afle aici…

Little Black dădu din cap, ca și cum ar fi vrut să spună că nici ce spusese Peter nu era adevărat, și nici Fireman nu putea să înțeleagă ce știau ei, dar nu spuse nimic. Peter aruncă o privire pe furiș în direcția intrării principale în spital, cu poarta uriașă de fier și zidurile de cărămidă. Se gândea că, la închisoare, reținerea era întotdeauna chestiune de timp. Actul definea timpul. Putea să fie vorba de un an sau doi, sau de douăzeci sau treizeci, dar era întotdeauna un număr finit, chiar și pentru cei condamnați pe viață, pentru că tot se măsura în zile, săptămâni și luni și, în cele din urmă, inevitabil intervenea fie o audiere de eliberare condiționată, fie moartea. În schimb, asta nu era valabil pentru spitalul de boli mintale, își dădu el seama, pentru că ședereа aici era definită de ceva cu mult mai nepalpabil și mai dificil de obținut.

Big Black parcă îi ghici gândurile lui Peter, pentru că spuse cu tristețe în glas:

— Chiar dacă trece printr-o audiere de externare, are de parcurs un lung drum până să-i dea drumul de aici.

— N-are niciun sens! spuse Peter. Francis este deștept și n-ar face rău nici unei muște…

— Da, se repezi Little Black, și tot aude voci chiar cu toate tratamentele, iar doctorul cel mare nu poate să-l facă să înțeleagă pentru ce se află aici, iar domnul Evil nu-l are deloc la inimă, cu toate că nu văd de ce. Iar toate astea, Peter, conduc la ideea că prietenul tău va sta aici și n-o să fie nicio audiere programată pentru el. Nu la fel cum se întâmplă cu alții de aici. Și cu siguranță nu ca tine.

Peter vru să răspundă, dar se răzgândi și închise gura. Merseră puțin în liniște, iar el încercă să lase ziua caldă să-i șteargă gândurile reci cu care îl înfriguraseră cei doi infirmieri. În cele din urmă spuse:

— Vă înșelați. Amândoi vă înșelați. O să iasă de aici. O să se ducă acasă. Știu eu.

— Niciunul dintre cei de-acasă nu-l vrea înapoi, spuse Big Black.

— Nu ca tine, zise Little Black. Toată lumea vrea o bucățică de Fireman. O să sfârșești undeva, și sigur nu aici.

— Da, răspunse Peter, cu amărăciune. Înapoi la închisoare. Unde mi-e locul. Să fac între douăzeci de ani și închisoare pe viață.

Little Black ridică din umeri, de parcă ar fi vrut să spună că Peter reușise din nou să spună dacă nu ceva cu totul greșit, atunci cel puțin oarecum altfel decât stăteau lucrurile. Mai parcurseră câțiva pași spre dormitorul Williams.

— Ține-ți capul în jos, spuse Little Black când se apropiară de intrarea în clădire.

Peter își lăsă din nou capul în jos și-și coborî privirea, astfel încât acum se uita fix la cărarea neagră plină de praf pe care mergeau. Era dificil, pentru ca fiecare rază de soare care-i atingea spatele îi amintea că se afla în altă parte decât ar fi trebuit, iar fiecare adiere de vânticel cald îi sugera vremuri mai fericite. Merse în continuare,

încercând să se convingă că nu ducea la nimic bun să-și amintească acum ce fusese ei odinioară și ce ajunsese și ca era mai bine să se uite la ceea ce avea să devină. Era greu, își dădu el seama, pentru ca, ori de câte ori se uita la Lucy, vedea o viață care ar fi putut să fie a lui, dar care îi scăpase, și nu pentru prima oară se gândea ca fiecare pas pe care îl făcea doar îl aducea un pic mai aproape de o prăpastie înfricoșătoare, pe marginea căreia se clătina nesigur și reușea să-și păstreze echilibrul doar pentru ca se agăța bine de rocile ascuțite și era ținut în loc de frânghii subțiri și fragile.

Bărbatul din fața ei zâmbi tâmp, dar nu spuse nimic.

Pentru a doua oară, Lucy întrebă:

— Îți amintești de asistenta care era cunoscuta sub porecla de Short Blond?

Bărbatul se aplecă înainte pe scaun și mormăi ușor. Nu era nicio confirmare, nicio negare, doar un semn că auzise întrebarea. Francis ar fi descris acest sunet ca un mormăit, dar asta numai în lipsa unui cuvânt mai bun, pentru că bărbatul nu părea deloc impresionat nici de întrebare, nici de scaunul cu spătarul tare, nici de femeia procuror din fața lui. Era un bărbat masiv, lat în umeri, cu parul tăiat scurt și cu ochii larg deschiși. La colțul gurii i se adunase puțină salivă, iar el se legănă pe un ritm pe care îl auzea doar în capul lui.

— Vrei să răspunzi la vreo întrebare? întrebă Lucy Jones, iar frustrarea i se strecură în voce.

Din nou, bărbatul rămase tăcut, lăsând să se audă doar zgomotul de legănare înainte și-napoi făcut de scaunul pe care stătea. Francis se uită la palmele bărbatului, care erau mari și noduroase, aproape la fel de bătute de vreme ca ale unui bătrân, ceea ce nu era corect, pentru că Francis era de părere că bărbatul tăcut nu era cu mult mai în vârsta decât el însuși. Uneori Francis se gândea că, în spitalul de boli mintale, regulile obișnuite de

îmbătrânire erau oarecum alterate. Oameni tineri păreau bătrâni. Oameni bătrâni păreau antici. Bărbați și femei care ar fi trebuit să capete vitalitate cu fiecare bătaie de inimă se târau ca și cum greutatea anilor le marcase fiecare pas, în timp ce alții care se apropiau de sfârșitul vieții aveau o simplitate și nevoi de copil. Se uita o clipa și la propriile mâini, vrând parcă să verifice ca erau mai mult sau mai puțin potrivite cu vârsta lui. Apoi se uita din nou la mâinile bărbatului masiv. Palmele mari, antebrațe solide și brațe musculoase. Fiecare venă parcă vorbea despre o forță cu greu ținută în frâu.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Lucy.

Bărbatul lăsă să-i scape încă un grohăit, care n-avea nimic în comun cu nicio limbă pe care o auzise vreodată Francis, înainte de a veni la spital, dar o limba pe care se obișnuise s-o audă în camera de zi. Era un zgomot de animal, care exprima ceva simplu, precum foamea sau setea, fără acea asprime pe care ar fi avut-o dacă la baza sunetului ar fi stat furia.

Evans se întinse și luă dosarul din fața lui Lucy Jones, uitându-se rapid peste paginile adunate în el.

— Nu cred că intervievarea acestui subiect o să ducă la vreun rezultat, spuse el, cu o îngâmfare pe care nu și-o putu disimula.

Lucy, puțin supărată, se întoarse spre domnul Evil.

— Și de ce, mă rog?

Acesta arătă spre un colț al dosarului.

— Există un diagnostic de retardare profunda. Nu ați văzut asta?

— Ceea ce am văzut eu, spuse Lucy rece, este un istoric de acte violente asupra femeilor. Apoi a mai fost un incident – l-au prins în timp ce încerca să violeze un copil – și o alta întâmplare – a lovit pe cineva care a ajuns în cele din urmă la spital.

Evans se mai uita o dată în dosar. Dădu apoi din cap aprobator și spuse:

— Da, da, zise el repede. Văd asta. Dar ceea ce ajunge să fie scris într-un dosar ca acesta nu este adesea o relatare exactă a ceea ce s-a întâmplat. În cazul acestui bărbat, fata cea tânără era fiica vecinilor care adesea se juca cu el necăjindu-l și care fără îndoială are partea ei de vină, iar familia ei n-a depus plângere. Iar celălalt caz a fost propria mamă, pe care a împins-o în timpul unei certe, când bărbatul a refuzat să facă o treabă casnică, iar aceasta s-a lovit de colțul unei mese, necesitând un drum la spital. Un moment în care nu și-a dat seama cât de puternic este. Și mai cred că îi lipsește acea inteligență criminală pe care o căutați dumneavoastră, pentru că, și vă rog să mă corectați dacă greșesc, teoria dumneavoastră despre crima aceasta sugerează că asasinul este un bărbat destul de sofisticat.

Lucy lua înapoi dosarul din mâinile lui Evans și se uită spre Big Black.

— Cred că poți să-l duci înapoi la dormitorul lui acum, spuse ea. Domnul Evans are dreptate.

Big Black înaintă și-l apucă pe bărbat de braț, ridicându-l de pe scaun. Omul zâmbi, iar Lucy îi spuse:

— Mulțumesc pentru timpul acordat.

Dar bărbatul nu dădu semne că ar fi înțeles vreun cuvânt, cu toate că tonul și sentimentul trebuie să fi fost evidente, pentru că rânji și făcu un semn de adio cu mâna înainte de a-l urma cuminte pe Big Black afară pe ușă. Zâmbetul plăcut de pe fața lui nu avea niciun semn de ezitare.

Lucy se lăsă pe spate pe scaunul ei și oftă.

— Merge greu, conchise ea.

— Am avut rețineri de la început, replică domnul Evans.

Francis văzu că Lucy se pregătea să spună ceva și exact în acea clipă auzi două sau trei dintre

vocile lui strigându-i: *Spune-i! Haide, spune-H,* așa că se aplecă pe scaunul lui și deschise gura pentru prima oară în ultimele ore.

— Este în regulă, Lucy, spuse el rar, apoi prinse puțin curaj. Nu asta e ideea.

În aceeași clipă, domnul Evans deveni foarte nervos că Francis spusese ceva, de parcă ar fi fost întrerupt, când de fapt nu fusese așa. Lucy se întoarse spre Francis.

— Ce vrei să zici?

— Problema nu e ce spun ei, explică Francis, adică n-are niciun sens, pe bune, indiferent ce întrebări le pui în legătură cu noaptea crimei, sau unde se aflau, sau dacă o cunoșteau pe Short Blond, sau dacă au fost violenți în trecut. Nu contează ce îi întrebi în legătură cu acea noapte, sau chiar despre cine sunt ei, nu e important. Indiferent ce spun, indiferent ce aud aceștia, indiferent ce răspund, nu trebuie să asculți niciun cuvânt.

Așa cum probabil că ghicise Francis, domnul Evans flutură din mână a respingere.

— Nu crezi că ar putea fi important ceea ce spun, C-Bird? În acest caz, care ar mai fi scopul acestui mic exercițiu?

Francis se chirci pe scaunul lui, temându-se să-l contrazică pe domnul Evil. Existau persoane, știa el, care țineau minte lipsa de respect și afronturile și mai târziu aveau grijă să te facă să plătești pentru asta, iar domnul Evans era una dintre aceste persoane.

— Cuvintele, spuse Francis rar și puțin mai încet, cuvintele n-o să însemne nimic. Va trebui să vorbim altă limbă ca să-l găsim pe Angel. Un cu totul alt mijloc de comunicare, iar unul dintre acești oameni care intră pe ușă îl va folosi. Trebuie doar să recunoaștem acest mijloc de comunicare atunci când va fi cazul. Putem să-l găsim aici, continua el, vorbind cu grijă, dar nu va fi exact ceva la care ne așteptam.

Cu un fornăit, Evans își scoase carnetul și scrise o mică adnotare pe o foaie de hârtie liniată. Lucy Jones se pregătea să-i răspundă lui Francis, când văzu gestul psihologului și se întoarse spre el.

— Ce-a fost asta? întrebă ea, arătând spre carnetul din mâna lui.

— Nu mare lucru, răspunse el.

— Ei bine, insistă ea, trebuie să fie ceva. Un memento să cumpărați lapte în drum spre casă. O hotărâre să solicitați un nou loc de muncă. O maximă sau o cugetare, un joc de cuvinte, niște versuri sau o poezie. Dar a fost ceva. Ce?

— O observație despre micul dumneavoastră prieten aici de fața, răspunse Evans sec. O notiță pentru mine însumi că fantasmele lui Francis sunt încă prezente. Așa cum reiese din ceea ce tocmai a spus, despre crearea unui soi de limbaj nou.

Lucy, dintr-odată plină de furie, se pregătea să răspundă că ea înțelesese tot ce spusese Francis, dar tăcu. Aruncă o privire rapidă spre Francis și văzu că fiecare cuvânt rostit de domnul Evans îi răscolise acestuia lumea plină de temeri. „Nu spune nimic, își zise ea în sinea ei. Doar o să înrăutățești lucrurile.”

Cu toate că nu reușea să-și imagineze exact cum se putea ca lucrurile să devină și mai rele de-atât pentru Francis.

— Deci cine este următorul? întrebă Lucy în loc de orice altceva.

— Hei, Fireman! spuse Little Black cu o voce puțin ridicată și ușor precipitat. Ar fi cazul să te grăbești. Se uită la ceasul de la mână și apoi ridică privirea și adăugă: Trebuie să ne mișcăm.

Peter își trecea mâinile prin lenjeria unuia dintre potențialii suspecți ai lui Lucy, și se uită la Little Black, puțin surprins:

— Ce-i graba asta? întrebă el.

— Gulp-a-pill, răspunse Little Black rapid. Curând iese să-și facă rondul de prânz și trebuie să

te duc înapoi la Amherst și să te scot din hainele astea înainte să înceapă să se plimbe prin spital și să te zărească undeva unde n-ar trebui să te afli și, în plus, îmbrăcat așa cum nu ar trebui să fii.

Peter dădu din cap aprobator. Își strecura palmele pe sub marginea cearșafului, pipăind salteaua de dedesubt. Una dintre temerile lui Peter era aceea că Angel ar fi reușit cumva să taie o parte a saltelei și apoi să ascundă în ea arma și suvenirele. Asta ar fi făcut el, dacă ar fi avut vreun articol pe care ar fi vrut să-l ascundă de infirmieri și de asistente sau de alt pacient cu ochi cercetători.

Nu simți nimic, și dădu din cap.

— Ești aproape gata? întrebă Little Black.

Peter continuă să pipăie salteaua, verificând fiecare umflătură și formă ca să se asigure că este cum trebuie. Văzu că pacienții care stau de obicei în dormitor îl priveau de la locurile lor. Unii erau intimidați de Little Black, pentru că se înghesuiau prin colțuri, lipiți de pereți. Alți câțiva stăteau pe marginea patului, cu privirea în gol, ca și cum lumea în care se aflau ei era în cu totul altă parte.

— Da, aproape, murmură Peter către infirmier, care-și bătu încă o dată ceasul de la mână cu vârful degetului.

Patul era curat. Nimic suspect la prima vedere. Mai trebuia să se uite rapid prin lucrurile omului, adunate într-un dulap de sub marginea metalică a patului. Peter trase dulapul afară. Cotrobăi puțin, fără să găsească nimic mai suspect decât niște șosete în disperată nevoie de a fi spălate. Se pregătea să se retragă, când ceva îi atrase atenția.

Era un tricou simplu alb, împachetat și așezat aproape de fundul dulapului. Nu diferea cu nimic de tipul de tricouri ieftine vândute la magazinele de reduceri din întregul New England și purtate de mulți dintre cei din spital pe sub cămășile mai groase de iarnă, în lunile mai friguroase. Dar nu asta îi atrăsese atenția.

Tricoul avea o mare pată roșie-maronie pe piept.

Mai văzuse astfel de pete până atunci. În timpul instrucției lui ca anchetator de incendii. Sau în timpul petrecut în jungla din Vietnam.

Peter ținu tricoul în mâini o clipă, frecând țesătura între degete, ca și cum aceasta ar fi putut să-i spună mai multe. Little Black se afla la câțiva metri distanță și în cele din urmă spuse de-a dreptul insistent:

— Peter, trebuie să plecăm acum! Nu vreau să dau explicații, și mai mult ca sigur nu vreau să mă ia la întrebări doctorul cel mare.

— Domnule Moses, spuse Peter rar. Uitați-vă la asta. Little Black făcu un pas înainte, ca să se poată apleca peste umărul lui Peter. Peter nu spuse nimic, dar îl auzi pe infirmier scoțând un fluierat ușor de mirare.

— Ar putea să fie sânge acolo, Peter, spuse el după o clipă. Cu siguranța arată a sânge.

— Asta m-am gândit și eu, răspunse Peter.

— Nu ăsta e unul dintre lucrurile pe care trebuie să le căutam? întrebă Little Black.

— Așa este, într-adevăr, răspunse Peter încetișor.

Împături cu grija tricoul exact la fel cum îl găsise și-l strecură în aceeași poziție în care fusese înainte de a-l scoate el din dulap. Apoi împinse dulapul în locașul de sub pat, sperând că a reușit să-l așeze exact așa cum fusese. Apoi se ridică.

— Să mergem, spuse el.

Peter mai aruncă o privire la mica mulțime de oameni din încăpere, dar îi fu greu să-și dea seama din privirile lor goale dacă observaseră ceva sau nu.

Capitolul 19

Peter își scoase hainele albe de infirmier chiar la ușă, în zona de la intrarea în clădirea Amherst. Little Black luă pantalonii și halatul de la el, le împături și le strecură sub braț, în timp ce Peter își trăgea pe el o pereche de blugi tociți.

— O să ascund astea, spuse el, până când suntem siguri că Gulptilil și-a terminat rondurile și putem să ne întoarcem la treabă. Infirmierul slab și musculos se uită apoi la Peter și adăugă: O să-i spui domnișoarei Jones despre ce am văzut și unde am văzut?

Peter dădu din cap aprobator.

— Imediat ce iese domnul Evans de la ea din birou.

Little Black făcu o grimasă.

— O să afle. Într-un fel sau altul. Mereu află. Mai devreme sau mai târziu, omul ăsta parcă știe tot ce se întâmplă pe aici.

Peter se gândi că asta era o informație curioasă, dar nu comenta.

O clipă, Little Black păru nehotărât.

— Deci ce-o să facem cu un om care are ascuns un tricou pătat de sânge – probabil nu al lui?

— Cred că trebuie să păstrăm tăcerea și deocamdată să ținem pentru noi ce-am aflat, spuse el. Cel puțin, până când domnișoara Jones hotărăște cum vrea să procedeze. Cred că trebuie să fim foarte atenți. În fond și la urma urmei, ocupantul patului cu pricina este acum înăuntru și vorbește cu ea.

— Crezi ca o să se prindă de ceva când vorbește cu el?

— Nu știu. Doar că trebuie să fim atenți.

Little Black dădu din cap aprobator. Peter observă că infirmierul era sensibil la volatilitatea informațiilor pe care le aflaseră. Un singur tricou pătat de sânge, care putea să provoace tot felul de

dificultăți. Peter își trecu mâna prin păr, analizând situația, și-și dădu seama ca trebuia să fie precaut și agresiv deopotrivă. Gândul îi zbură la prima măsura care trebuia luată: izolarea individului care dormea în patul în care făcuseră descoperirea. Își dădu seama că erau multe de făcut, acum, că exista un suspect real. Însă toată instruirea lui sugera precauție în abordare, chiar dacă asta venea în contradicție cu felul lui de a fi. Zâmbi, pentru că recunoscu dilema familiară cu care se confruntase toată viața, echilibrul între pașii mici și plonjările la distanța. Era conștient de faptul că se afla unde se afla cel puțin în parte din cauza eșecului în încercarea de a se stăpâni.

Cel mai mare dintre frații Moses stătea în picioare pe coridorul din fața biroului unde își desfășură interviurile Lucy. Supraveghea un pacient care rivaliza cu el ca mărime și, probabil, și ca forța, cu toate că el nu lăsa să se vadă dacă acest detaliu îl îngrijora câtuși de puțin. Bărbatul se legănă înainte și-napoi, asemenea unui camion înțepenit în noroi, care își tot învârte roțile în gol ca să iasă. Când Big Black îi zări venind pe fratele lui și pe Peter, îl înghionti pe bărbat înainte.

— Trebuie să-l escortam pe acest domn înapoi la Williams, spuse el, pe când se apropiau unii de alții. Big Black se uita în ochii fratelui sau și adăugă: Gulp-a-pill e sus, își face rondul la etajul trei.

Peter nu aștepta să-i spună infirmierul ce să facă.

— O să stau aici până vine domnișoara Jones, zise el.

Se rezemă de perete, încercând în același timp să-l observe bine pe bărbatul pe care îl însoțea Big Black. Se strădui chiar să se uite în ochii lui, să-i măsoare statura, aspectul, ca și cum ar fi putut să privească în sufletul lui. Un om care ar putea fi un criminal.

În timp ce Peter își lua un aer indiferent, iar trioul format de pacient și infirmieri trecea pe lângă el, nu putu să reziste tentației de a vorbi cu voce tare, dar totuși destul de încet – o șoapta destinata numai urechilor bărbatului escortat.

— Buna ziua, Angel, spuse el. Știu cine ești.

Niciunul din frații Moses nu auzi salutul.

Dar nici pacientul nu dădu nici cel mai mic semn de ezitare. Abia se mișca, târându-se după frații Moses, aparent inconștient de faptul că cineva i se adresase. Se mișca de parcă ar fi avut mâinile și picioarele legate, cu pași mici, cu toate că în realitate nimic nu-i restricționa mișcările.

Peter se uita după bărbat, urmărindu-l cum dispare prin ușile de la intrare, apoi se ridică de lângă perete și păși spre biroul unde aștepta Lucy Jones. Nu știa exact ce să înțeleagă din cele întâmplate.

În orice caz, înainte de a ajunge la birou, ieși Lucy Jones, urmată îndeaproape de domnul Evil, care se vedea clar că vorbea foarte energic cu Lucy, și de Francis, aflat mult în urma lor, de parcă ar fi încercat să se distanțeze astfel de psiholog. Peter văzu că C-Bird părea tulburat, ca și cum îl preocupa un gând sau o idee. Însă tânărul ridică privirea și, văzându-l pe Peter, păru că-și revine imediat și se îndepărta de domnul Evil, apropiindu-se de prietenul său. În același timp, Peter îl zări pe Gulptilil intrând pe hol de pe scara de la capătul îndepărtat, conducând o grămada de membrii ai personalului. O mulțime de carnețele și pixuri notau observații, luau notițe. Peter o zări pe Cleo cu țigara atârnată de buze ridicându-se de pe un fotoliu vechi și inconfortabil, direct în calea directorului. Își făcea drum ca un războinic din vechime care apără porțile cetății.

— Ah, domnule doctor! Vocea îi era doar puțin mai slabă decât strigatul. Ce aveți de gând să faceți în legătură cu porțiile inadecvate care se servesc la masă? Nu cred că actuala legislatură a statului și-a

pus în cap să ne înfometeze până la moarte, atunci când a pus bazele acestui loc. Am prieteni, care au prieteni, care cunosc oameni în locuri înalte și ar putea să aducă la urechile guvernatorului problemele de sănătate mintală…

Gulp-a-pill se opri și se întoarse spre Cleo. Grupul de medici interni și rezidenți care îl însoțea se opri și, ca un cor dintr-un spectacol pe Broadway, toți se întoarseră la unison.

— Nu am știut că exista vreo problemă, cum la fel n-am știut că te-ai plâns în legătură cu asta. Însă nu consider necesar să implici tot guvernul statului în această chestiune. Am să vorbesc cu personalul de la bucătărie și am să mă asigur că toată lumea primește de mâncare atât cât dorește.

Cleo însă abia se pornise.

— Paletele de ping-pong sunt stricate, continuă ea, câștigând elan cu fiecare cuvânt rostit. Trebuie înlocuite. Mingile se sparg des, devenind astfel nefolositoare, iar plasele sunt găurite și prinse cu sfori. Masa este scorojită și instabila. Spuneți-mi, domnule doctor, cum poți să-ți îmbunătățești jocul cu echipament inadecvat, care nu atinge nici măcar standardele minime ale Asociației de Tenis de Masă a Statelor Unite?

— Din nou, n-am știut că aceasta reprezintă o problemă. Am să cercetez bugetul pentru recreație pentru a vedea dacă există fonduri pentru achiziții.

Asta ar fi trebuit s-o mai tempereze, dar Cleo era departe de a fi terminat ce avea de spus.

— E prea mare zgomot în dormitoare noaptea pentru a putea dormi bine. Mult, mult prea mare zgomot. Somnul este important pentru sănătate și pentru progresul general spre însănătoșire. Colegiul Medicilor recomandă cel puțin opt ore de somn neîntrerupt zilnic. Și, mai mult decât atât, avem nevoie de spațiu. Prizonierii condamnați pe viață au mai mult spațiu de locuit decât noi. Înghesuiala asta a scăpat de sub control. Și avem nevoie de mai multa hârtie la toalete. Mult mai

multă hârtie la toalete. Și – deja vocea ei ajunsese o cascada de plângeri – de ce nu sunt mai mulți infirmieri care să ne ajute noaptea, când avem coșmaruri? În fiecare noapte, cineva strigă după ajutor. Coșmaruri, coșmaruri, coșmaruri. Strigi, și strigi, și plângi, și niciodată nu vine nimeni. Asta e rău, cât se poate de rău, fir-ar al dracului!

— Noi, ca multe alte instituții de stat, avem probleme cu personalul, Cleo, răspunse doctorul pe un ton plin de bunăvoință. Desigur, voi înregistra plângerile și sugestiile tale și voi vedea dacă putem face ceva. Dar dacă personalul și-așa insuficient care lucrează noaptea ar trebui să răspundă la fiecare plânsei pe care-l aude, s-ar obosi până la epuizare într-o noapte, doua, Cleo. Coșmarurile sunt ceva cu care toți trebuie să ne obișnuim din când în când, din păcate.

— Nu prea e cinstit. Cu toate medicamentele cu care voi, ticăloșilor, ne umflați, ar trebui să fiți în stare să găsiți ceva ca oamenii să doarmă fără să fie tulburați peste măsură.

Cleo părea că se încinge vorbind, ridicându-se cu o trufie regală, o adevărată Maria Antoaneta a clădirii Amherst.

— Am să cercetez ghidul medicilor pentru medicamente în plus, minți doctorul. Mai sunt și alte chestiuni pe care vrei să le lămurim?

Cleo părea puțin neliniștită, puțin frustrata, dar apoi, aproape la fel de rapid, în privire i se zări umbra unui gând mult mai viclean.

— Da, spuse ea brusc. Vreau să știu ce se întâmpla cu săracul de Lanky. Și apoi ridică mâna și arătă spre Lucy, care aștepta răbdătoare într-o parte a coridorului. Și mai vreau să știu dacă ea poate să-l găsească pe adevăratul criminal.

Cuvintele răsunară cu ecou pe coridor.

Gulptilil zâmbi și răspunse încet:

— Lanky continua să se afle închis, acuzat de crimă cu premeditare. Cred ca ți-am mai explicat asta. A avut o audiere pentru cauțiune, dar, așa

cum era de așteptat, nu i-a fost acordată. I-a fost numit un avocat din oficiu și continuă să ia medicamentele de la spital. Este reținut tot la închisoarea districtuala, în așteptarea altor audieri. Am auzit că este în toane bune…

— Asta-i o minciună, spuse Cleo furioasă. Lanky probabil că este nefericit departe de aici. Aici este casa lui, așa cum este ea, iar noi îi suntem prietenii, așa cum suntem. Trebuie să fie adus înapoi aici imediat! Inspiră adânc, și apoi imită sarcastic cuvintele doctorului: Ți-am mai spus asta. De ce nu mă asculți?

— Cât despre celelalte întrebări ale tale, continuă Gulptilil, ignorând acuzațiile lui Cleo, ei bine, mai bine te adresezi domnișoarei Jones. Însă dumneaei nu are obligația să informeze pe nimeni în legătură cu progresele pe care simte că le-a făcut. Sau *nu* le-a făcut.

Ultimele cuvinte fură subliniate de tonul acid al lui Gulptilil.

Cleo se dădu un pas înapoi, murmurând ceva. Gulptilil se îndepărtă de ea și, ca un conducător de cercetași într-o excursie prin pădure, făcu semn grupului de rezidenți care îl însoțeau să-l urmeze. Însă abia făcu câțiva pași, când Cleo izbucni cu voce tare, insistent, acuzator:

— Sunt cu ochii pe tine, Gulptilil! Vad ce se întâmplă! Poate că-i puteți păcăli pe vreunii dintre cei de aici, dar nu pe mine! Apoi continua ceva mai încet, dar nu destul de încet ca să n-o audă medicul: Sunteți toți niște ticăloși!

Directorul se opri, pe jumătate întors, dar apoi se răzgândi. Francis îi văzu expresia de pe față și își dădu seama că nu era capabil să-și ascundă starea de disconfort de moment.

— Suntem în pericol cu toții, iar voi, ticăloșilor, nu faceți nimic! izbucni Cleo.

Apoi chicoti, trase adânc din țigară, mai spuse ceva ca pentru ea însăși și se aruncă pe fotoliu, de unde continuă să se uite după directorul care își

vedea de drum pe coridor, și rânji cu o expresie de automulțumire pe chip. Cu țigara în mână ca o bagheta, făcu un semn în aer. Asemenea unui dirijor mulțumit de notele finale ale aranjamentului orchestral.

În mod ciudat, Francis fu încurajat de izbucnirea bombastica a lui Cleo. I se păru că ieșirea ei atrăsese atenția tuturor pacienților de prin preajma. Nu-și dădea seama dacă însemnase ceva pentru fiecare dintre ei, dar zâmbi în sinea lui de această manifestare de răzvrătire, dorindu-și să aibă aceeași încredere în a cere ceva. Cleo, la rândul ei, probabil că-și dăduse seama de gândurile lui Francis, pentru că lăsă să-i scape un rotocol mare de fum în aerul statut de pe coridor, iar apoi îi adresă un zâmbet lui Francis.

Peter, care se strecurase în spațiul de lângă băiat, trebuie să fi gândit la fel, pentru că șopti:

— Când va veni revoluția, ea va fi pe baricade. La naiba, probabil că va conduce răzmeriță, și este destul de mare ca să fie o baricadă ea însăși!

— Ce revoluție? întrebă Francis.

— Nu lua totul ad litteram, C-Bird, spuse Peter zâmbind. Gândește simbolic.

— Asta poate că este mai ușor pentru regina Egiptului, răspunse Francis. Dar nu cred că și pentru mine.

Cei doi râmjiră.

Gulptilil însă nu părea la fel de amuzat.

— Ah, Peter și Francis, spuse el, iar tonurile cântătoare ale vocii se auzeau din nou, fără a aduce însă nimic plăcut. Cei doi anchetatori ai mei! Și ce progrese mai faceți? întrebă el.

— Încet și încetișor, răspunse Peter. Așa aș descrie situația. Însă domnișoara Jones e cea care trebuie să aprecieze aceste lucruri.

— Desigur. Ea stabilește un tip de progres. Eu și ceilalți care ne ocupam de asta aici suntem mai preocupați de un cu totul alt tip de progres, nu-i așa?

Peter ezita o clipa, apoi aprobă dând din cap.

— Sigur că suntem, insistă Gulptilil. Aceasta este o întâlnire întâmplătoare, dar amândoi trebuie să veniți la mine în birou în această după-amiază. Francis, e timpul ca noi doi să avem o mica discuție despre acomodarea ta continua. Iar tu, Peter, vei avea un vizitator important în aceasta după-amiază. Frații Moses vor fi informați de sosirea acestuia și te vor însoți la administrație.

Directorul ridica o sprânceana, curios de reacția celor doi. Se uita la fețele lor vreme de jumătate de minut, apoi își continuă drumul câțiva pași, până la Lucy.

— Domnișoara Jones, ziua buna! Ați reușit să faceți ceva cu dilema dumneavoastră?

— Am reușit să elimin un număr de potențiali suspecți.

— Asta, presupun, este ceva ce socotiți a fi de valoare?

Lucy nu răspunse.

— Ei bine, reluă Gulptilil, vă rog să continuați. Cu cât mai repede avem niște concluzii, cu atât mai bine pentru toți cei implicați, cred. Domnul Evans v-a fost de folos în timpul interogatoriilor?

— Desigur, replică Lucy repede.

Apoi Gulptilil se întoarse spre domnul Evil.

— Mă veți ține la curent, de asemenea, în legătură cu evoluția lucrurilor? întrebă el.

— Desigur, încuviința Evans.

Toată vorbăria asta i se păru lui Francis un fel de joc de scenă birocratic. Era sigur că Evans îl ținea la curent pe Gulp-a-pill cu tot ce se întâmpla în fiecare clipă. Și presupunea ca domnișoara Jones era conștientă de acest lucru.

Directorul își văzu de drum și ieși pe ușa principală. După o clipa, Evans se întoarse spre Lucy Jones și spuse:

— Ei bine, cred că luăm o pauză acum, iar eu am de rezolvat niște treburi la birou.

Apoi ieși și el repede.

Francis auzi pe cineva din camera de zi râzând tare. O voce stridenta și batjocoritoare, care făcu parcă înconjurul clădirii Amherst. Dar când se întoarse să vadă de unde se auzea râsul, acesta amuți în umbrele amiezii care se întrezăreau pe ferestrele zăbrelite.

Peter se dezlipi de lângă perete și-i șopti lui Francis:

— Vino încoace!

Apoi se apropie de Lucy. În acea clipă, Fireman schimba brusc direcția și se concentra imediat asupra altui lucru decât Cleo și cererile ei sau plăcerea de a-l vedea pe Gulptilil pus la punct. Francis văzu că Peter avea o expresie serioasă pe față. O luă pe Lucy de cot, o răsuci și-i zise:

— Am găsit ceva despre care trebuie să-ți vorbesc.

Femeia dădu din cap aprobator, fără să spună o vorbă, după ce îi cercetă și ea chipul lui Peter. Cei trei intrară în micul ei birou.

— Ultimul bărbat pe care l-ai intervievat, întreba Peter, în vreme ce se așezau cu toții, ce fel de impresie ți-a făcut?

Lucy ridică o sprânceană.

— Fără să lungim vorba, niciuna! răspunse ea și se întoarse spre Francis. Nu-i așa, Francis?

Acesta dădu din cap confirmând, apoi ea continuă:

— Omul ăsta, deși posedă forța fizica de a face unele dintre lucrurile pe care le cercetăm, suferă de retardare severă. N-a putut să ne comunice nimic cât de cât important, doar a stat acolo tot timpul cât i-am pus întrebări, iar Evans a fost de părere ca trebuie scos de pe listă. Cel pe care-l căutăm are minte. Cel puțin, atâta cât să-și planifice crimele și să evite să fie prins.

Peter păru puțin surprins și spuse:

— Evans a crezut că tipul ăsta trebuie eliminat de pe lista suspecților?

— Și-a exprimat acest punct de vedere, răspunse Lucy.

— Ei bine, asta e curios, pentru că am descoperit un tricou pătat de sânge între lucrurile lui.

Lucy se lăsă pe spate pe scaun și nu spuse nimic la început. Francis o urmări cum absoarbe această informație și observă cum se pune în gardă. Propria imaginație o luă razna și, după o clipă, Lucy se aplecă și întrebă:

— Peter, poți să descrii ce ai găsit? Cum poți să fii sigur că este ceea ce spui?

Peter le povesti totul celor doi.

— Ești absolut sigur că era sânge? întrebă Lucy în cele din urmă.

— Cât pot să fiu de sigur fără teste de laborator.

— Au fost spaghete la masă aseară. Mă gândesc că poate tipul are probleme în manipularea ustensilelor. Poate și-a dat sos pe piept…

— Nu era genul acela de pată. Era groasă, de un maro-roșcat și mânjită împrejur. Nu ca și cum ar fi fost frecată de cineva care a vrut să o curețe. Nu, era ceva pe care cineva voia să-l păstreze intact.

Lucy vorbi rar:

— Ca un suvenir? Căutăm pe cineva care vrea să păstreze suvenire.

— Presupun că asta ar avea mai mult sau mai puțin efectul unei aduceri-aminte, răspunse Peter. Pentru asasin, adică. Știi, cum merge familia în vacanță, și mai târziu își developează filmul și toți stau și se uită la fotografiile din călătorie, retrăind amintirile. Așa cred eu despre Angel al nostru, că acest tricou i-ar furniza cam aceeași încântare și satisfacție. Poate să-l țină, să-l atingă și să-și amintească. Îmi imaginez că reamintirea momentului este probabil la fel de puternica precum momentul în sine, conchise Peter.

Francis simți un potop de voci în el însuși. Păreri contradictorii, sfaturi, teamă și sentimente neliniștitoare. După o clipă, dădu din cap,

aprobând cele spuse de Peter. Însă o întrebă pe Lucy:

— A existat vreo indicație, în oricare dintre crime, ca a fost luat ceva de la victime, altceva decât degetele?

Când era pe punctul de a răspunde la cele spuse de Peter, femeia se răzgândi și se întoarse spre Francis. Scutură din cap.

— Din câte știm noi, nu. N-au lipsit articole de îmbrăcăminte. Cel puțin, din ce ne dam seama din inventarele de lucruri care au fost făcute. Dar asta nu exclude complet acest lucru.

Francis era tulburat de ceva, dar nu putea să spună de ce anume, și niciuna dintre vocile lui nu era clară și hotărâtă. În cap îi răsunau opinii contradictorii, iar el făcea tot ce putea să le amuțească, pentru a reuși să se concentreze.

Lucy bătea nervoasă cu un creion în masă. Se întoarse spre Peter și-l întrebă:

— Ai mai găsit și altceva incriminatoriu?

— Nu.

— Degetele?

— Nu. Și nici vreun cuțit. Sau setul de chei.

Se lăsă pe spate, însă Francis fu cel care vorbi.

— Cred, începu el rar, ca tot ceea ce am spus mai devreme este adevărat. Fu și el puțin surprins că avea vocea atât de puternică. Înainte să te întorci tu, Peter. Când Evans era aici. Se gândi că își auzea propria voce, dar ieșind parcă dintr-un alt Francis, nu din acel Francis care se știa el că este, ci dintr-un alt Francis – acel Francis care spera să devină într-o bună zi. Atunci când am spus că trebuie să descoperim limbajul lui Angel.

Peter se uită la Francis intrigat, iar Lucy se concentra mai bine. Francis ezită un moment, ignora clipa de îndoială și apoi spuse:

— Mă întreb dacă asta nu este prima lecție de comunicare. Ceilalți tăcuseră, iar el adăugă: Trebuie doar să aflăm ce vrea să spună și de ce.

O clipă, Lucy se întrebă dacă hăituirea asasinului în spital ar putea s-o înnebunească și pe ea. Însă ea înțelegea nebunia ca pe un efect al frustrării, nu ca pe o boală organică. Acesta reprezenta un mod de gândire periculos, își dădu iute seama și, cu un efort mental, respinse aceasta noțiune. Îi trimisese pe Peter și pe Francis să ia prânzul, în vreme ce ea încerca să-și dea seama cum trebuie să procedeze și să pună la cale un plan de acțiune. Singură, în biroul ei mic, desfăcu în fața ei pe masă dosarul celui pe care încercase să-l intervieveze de dimineață. „Unele lucruri trebuie să însemne ceva, își spunea ea. Unele legături ar trebui să fie clare."

Scutură din cap, ca și cum acest gest ar fi putut să îi alunge din minte contradicțiile care o copleșeau. Acum avea un nume. O dovadă. Începuse alta dată o anchetă oficială cu mult mai puțin de-atât. Și totuși, nu se simțea confortabil. Dosarul din fața ei trebuia să-i arate ceva convingător, dar el făcea exact contrariul. Un bărbat într-un stadiu de retardare avansat, incapabil să răspundă nici măcar la cele mai simple întrebări, care se uitase în gol spre ea fără a părea că înțelege ceva din ce fusese întrebat avea în posesie un obiect pe care doar asasinul ar fi putut să-l aibă. Asta nu se potrivea deloc.

Primul ei impuls era să-l trimită pe Peter să ia tricoul din cutia de sub patul bărbatului. Orice laborator criminalistic competent ar fi putut să vadă dacă sângele de pe tricou se potrivește cu cel al lui Short Blond. De asemenea, era posibil ca pe tricou să se mai găsească un fir de păr, iar o examinare microscopica ar fi putut să scoată la iveală și alte legături între victimă și cel care o atacase. Problema era însă că asta ar fi fost o procedură ilegala și probabil ca proba ar fi fost respinsa de orice judecător la audiere. Și mai era problema curioasa a lipsei celorlalte obiecte pe care le căutau. Nici asta n-avea sens pentru ea.

Lucy avea o extraordinară capacitate de concentrare. În cariera ei scurta, dar fulminantă, în calitate de procuror, se remarcase prin faptul ca fusese capabilă să vadă crimele pe care le cercetase așa cum vezi un film. Pe ecranul imaginației ei, putea să pună laolaltă detalii, astfel încât, mai devreme sau mai târziu, reușea să vadă tot actul crimei. Asta îi adusese o asemenea notorietate. Atunci când intra în curtea de judecată, Lucy înțelegea, poate chiar mai bine decât cel pe care îl acuza, de ce și cum anume comisese acesta delictul. Aceasta calitate era cea care o făcea așa formidabila. Însă în spital se simțea în derivă. Decorul pur și simplu nu se potrivea deloc cu lumea criminală cu care era ea obișnuita.

Lucy oftă copleșită de frustrare. Se uită a suta oară la dosarul din fața ei, și tocmai se pregătea să-l închidă trântindu-l, când auzi o ușoara bătaie la ușa. Ridica privirea și văzu ușa deschizându-se.

Francis se uită înăuntru, băgându-și doar capul de după ușă.

— Bună, Lucy, spuse el. Pot să te deranjez?

— C-Bird, intră. Am crezut că te-ai dus să iei prânzul.

— Asta am făcut. Sau asta fac. Însă mi-a trecut ceva prin cap pe drum, iar Peter mi-a zis să vin să-ți spun imediat.

— Ce anume? întrebă Lucy, făcându-i semn tânărului să intre și să se așeze.

Francis făcu asta cu o serie de gesturi greoaie, care arătau că era deopotrivă nerăbdător și reținut.

— Retardatul, începu Francis rar, nu părea absolut deloc genul de persoana pe care o căutăm. Vreau să spun ca unii dintre ceilalți care au trecut pe aici și care au fost excluși de pe lista de suspecți păreau, cel puțin parțial, candidați mult mai buni. Sau, cel puțin, cum credem noi ca trebuie să arate sau să vorbească un candidat.

Lucy aprobă dând din cap.

— La asta m-am gândit și eu. Dar tipul ăsta – cum de are tricoul?

Francis se cutremură puțin înainte de a răspunde:

— Pentru că cineva a vrut ca noi să-l găsim. Cineva a știut că noi facem interogatorii și percheziții, a făcut legătura dintre cele doua activități, a anticipat ce urma să facem și a plasat tricoul.

Lucy inspira scurt. Asta avea sens pentru ea.

— De ce ar vrea cineva să ne conducă spre aceasta persoana?

— Nu știu încă, spuse Francis. Nu știu.

— Adică, adaugă Lucy, dacă vrei să înscenezi cuiva o crima pe care tu ai comis-o, atunci ar avea mai mult sens să plasezi obiecte în posesia unuia care ar fi cu adevărat suspect. Cum ar putea comportamentul acestui bărbat să ne stârnească interesul?

— Știu și asta, spuse Francis. Însă bărbatul acesta este altfel. Este candidatul cu cele mai puține șanse. Un zid. Așa că trebuie să mai existe și alt motiv pentru care a fost ales.

Se ridica brusc, de parcă ar fi auzit un zgomot puternic chiar lângă el.

— Lucy, spuse el rar, este ceva la omul ăsta care trebuie să ne dea vreun indiciu. Trebuie doar să ne dăm seama ce este.

Lucy apucă dosarul tipului și-l ridică.

— Crezi că ar putea să ne ajute ceva de aici? întrebă ea.

Francis dădu din cap aprobator.

— Poate. Poate. Nu știu ce se scrie într-un dosar.

Lucy îi aruncă dosarul peste masă.

— Vezi ce poți să găsești, pentru ca eu nu am găsit nimic.

Francis se ridică și lua dosarul. Nu văzuse niciodată un dosar medical de spital, și o clipă se simți ca și cum ar fi făcut ceva ilegal. Ceea ce toți

pacienții cunoșteau unul despre celălalt era atât de bine definit de rutina zilnica a spitalului, încât, după un scurt timp petrecut aici, aproape că uitau că toți ceilalți pacienți aveau viața lor dincolo de zidurile spitalului. Înăuntru, pacienții rămâneau oarecum dezgoliți de toate acele elemente care țineau de trecut, familie, viitor. Francis își dădea seama că undeva exista un dosar și despre el, altul despre Peter și că acestea conțineau tot felul de informații care în acel moment i se păreau extrem de îndepărtate, ca și cum totul s-ar fi întâmplat pe un alt plan al existenței, în alt timp, unui alt Francis.

Se aplecă asupra dosarului retardatului.

Era scris în limbaj prescurtat medical și împărțit în patru secțiuni. Prima parte cuprindea informații generale despre casa și familia lui; partea a doua conținea istoricul clinic, care includea înălțimea, greutatea, tensiunea arterială și altele asemenea; a treia parte era cursul tratamentului, cu accent pe diferite medicamente prescrise; iar cea de-a patra parte era pronosticul medical. Secțiunea finală consta din numai câteva cuvinte: „Sub pază. Posibil îngrijire pe termen lung”.

Mai era un grafic care indica faptul că, în câteva ocazii, retardatul fusese externat din spital pe perioada unor weekenduri pentru a merge la familie.

Francis citi despre un bărbat care crescuse într-un orășel nu departe de Boston și care se mutase în Massachusetts doar cu un an înainte de a fi spitalizat. Avea în jur de treizeci de ani și o soră și doi frați, toți normali, care duceau o viață aparent normală, de rutină excesivă. Fusese diagnosticat ca retardat pentru prima dată în școală și luase parte la diverse programe de dezvoltare în decursul vieții. Niciunul dintre acestea nu dăduse roade cu-adevărat.

Francis se lăsă pe spate pe scaun și imediat văzu o situație simplă, ca scoasă din cutie. O mamă și

un tată care îmbătrânesc. Un fiu mai robust și tot mai greu de controlat odată cu trecerea anilor. Un fiu care nu putea să-și controleze impulsurile sau furia. Impulsul sexual. Forța. Și niște frați care voiau să plece departe, cât mai departe, fără să dorească să-i vină în ajutor cumva.

Vedea puțin din el însuși în fiecare cuvânt pe care-l citea acolo. Altfel, dar în același timp la fel.

Francis citi o dată dosarul, apoi încă o dată, conștient tot timpul că Lucy îi urmărea cu atenție trăsăturile feței, măsurând fiecare reacție pe care o avea la cuvintele de pe pagină.

După o clipa, își mușca buza. Mâinile începură să-i tremure. Avea senzația că lucrurile încep să se învârtă în jurul lui, ca și cum cuvintele de pe pagina se combinau cu gândurile din capul lui și-l amețeau. Simți un fior de pericol și inspiră adânc, apoi se îndepărtă de dosar, lăsându-l pe masa lui Lucy.

— Ai vreo idee, Francis? îl întreba ea.

— Nu prea, îi răspunse.

— Nu-ți vine nimic în minte?

Francis scutură din cap. Însă Lucy își dădu seama că mintea. Știa că Francis avea idei. Doar că nu voia să i le dezvăluie.

* * *

Încerc să-mi aduc aminte: ce m-a speriat mai tare?

Acela a fost unul dintre momente, la Lucy în birou. Începeam să înțeleg anumite lucruri. Nu halucinații, ca acelea care îmi sunau în urechi și-mi răsunau în cap. Cu ele eram familiarizat și, cu toate că erau problematice și dificile și ajutau la definirea nebuniei mele, eram obișnuit cu ele, cu cererile și cu temerile care veneau din partea lor, cu lucrurile pe care puteau sau nu puteau să mi le ceara la un moment dat. În fond și la urma urmei, erau acolo cu mine și mă însoțeau încă din copilărie. Însă ce mă speria atunci era faptul că începeam să înțeleg anumite lucruri despre Angel.

Despre cine ar putea să fie. Cum ar putea să gândească. Pentru Peter și Lucy nu era la fel. Ei înțelegeau că Angel era un adversar. Un criminal. O țintă. Cineva care se ascundea de ei și pe care ei aveau puterea să-l descopere. Amândoi mai vânaseră oameni până atunci, îi prinseseră și-i aduseseră în fața justiției, așa că era un context diferit pentru acțiunea lor decât ce mă înconjura pe mine dintr-odată. În acele momente, începusem să-l văd pe Angel ca pe cineva la fel ca mine. Doar că mult mai rău. Făcuse niște pași și, pentru prima dată, credeam că îi pot detecta mișcările. Totul înlăuntrul meu striga că nu e bine să pășesc pe urmele lui. Dar îmi mai spunea că e posibil.

Voiam să-mi iau zborul. Un cor de voci înlăuntrul meu cânta cu voce tare spunându-mi că nu era bine ce se întâmpla. Vocile mele erau o arie din opera auto-apărării și mă atenționau să ies, să fug, să alerg, să mă ascund și să mă salvez.

Însă cum puteam să fac asta? Spitalul era încuiat. Zidurile erau înalte. Porțile, puternice. Iar propria boală mă împiedica să zbor.

Cum aș fi putut să le întorc spatele singurelor două persoane care crezuseră că sunt și eu bun la ceva?

— Așa e, Francis. Nu puteai să faci asta!

Mă târâsem pe jos și mă făcusem ghem într-un colț al sufrageriei, uitându-mă la cuvintele de pe perete, când l-am auzit pe Peter vorbind. Ușurarea a pus stăpânire pe mine și m-am răsucit, căutându-l cu privirea prin încăpere.

— Peter? am răspuns eu. Te-ai întors?

— Nici n-am plecat. Am fost aici tot timpul.

— Angel a fost aici. L-am simțit.

— Se va întoarce. Este aproape, Francis. Se va apropia și mai mult.

— Face iarăși ce a mai făcut.

— Știu, C-Bird. Dar ești pregătit pentru el de data asta. Știu că ești.

— Ajută-mă, Peter.

Simțeam cum lacrimile mă invadează.

— Oh, C-Bird, de data asta e lupta ta.

— Mi-e frică, Peter.

— Sigur că ți-e frică, spuse el, cu tonul pe care îl folosea uneori, dar fără să te judece. Dar asta nu înseamnă că totul este fără speranță. Înseamnă doar că trebuie să fii atent. La fel ca data trecută. Asta nu s-a schimbat. Ai fost foarte atent prima dată, nu-i așa?

Am rămas în colțul meu, dar cercetam cu ochii speriați întreaga cameră. Probabil că m-a văzut, pentru că, atunci când m-am uitat la el, cum stătea rezemat de peretele din fața mea, mi-a făcut un semn cu mâna și a început să rânjească familiar. Vedeam ca era îmbrăcat cu un tricou portocaliu, dar care se tocise de atâta purtat, pentru că era rupt și murdar. Ținea o cască argintie strălucitoare în mâna, iar fața îi era plina de funingine, și mizerie, și dâre de transpirație. Probabil că a văzut că-l cercetam, pentru că a început să râdă, a făcut un semn din mâna și a dat din cap.

— Scuze pentru aspectul dezordonat, C-Bird.

Mi s-a părut că arata puțin mai bătrân decât îmi aminteam, iar dincolo de rânjet am văzut câteva dintre ridurile pe care le lasă durerea și problemele.

— Te simți bine, Peter? l-am întrebat.

— Desigur, Francis. Doar ca am trecut prin multe. La fel ca tine. Purtam întotdeauna hainele cu care ne îmbracă soarta, nu-i așa, C-Bird? Nimic nou în chestia asta. Se întoarse spre perete, iar ochii îi parcurgeau coloanele de cuvinte în sus și-n jos. Dădu din cap aprobator. Faci progrese, spuse el.

— Nu știu, am răspuns eu. Cu fiecare cuvânt pe care-l scriu mi se pare că încăperea devine mai întunecata.

Peter parcă voia să spună că anticipase asta.

— Am trecut prin mult întuneric, nu-i așa, Francis? Și, prin o parte din el, împreuna. Despre

asta scrii. Adu-ți aminte: am fost atunci, acolo cu tine și suntem cu tine și acum, aici. Poți să ții minte asta, C-Bird?

— Am să încerc.

— Lucrurile s-au complicat puțin în ziua aceea, nu-i așa?

— Da. Pentru amândoi. Și pentru Lucy, în consecință.

— Spune tot, Francis, m-a sfătuit Peter.

M-am întors spre perete să văd unde rămăsesem. Când m-am răsucit din nou spre Peter, dispăruse.

Capitolul 20

Peter fu cel care sugeră ca Lucy să acționeze în două direcții distincte. Prima cale, sublinie el, era să continue să interogheze pacienți. Era de importanță critica, spunea Peter, ca nici pacienții, nici personalul spitalului să nu știe că descoperiseră o dovada, pentru că era încă neclar pentru toți ce reprezenta exact. Însă dacă s-ar fi aflat acest lucru, ar fi pierdut controlul asupra situației. Asta era o consecința a lumii instabile a spitalului de boli mintale, i-a explicat Peter lui Lucy. Nu exista nicio modalitate de a anticipa neliniștea, poate chiar panica pe care avea s-o provoace în rândul personalităților fragile care formau populația spitalului. Asta însemna, printre altele, că tricoul avea să rămână acolo unde era și ca niciun fel de agenți externi nu trebuiau implicați, cu atât mai puțin poliția locală care îl luase pe Lanky în custodie, chiar dacă riscau să piardă aceasta dovada pe parcurs. Și, adăugă el, oamenii din clădirea Amherst începeau să se obișnuiască de acum cu valul de pacienți din alte clădiri care veneau escortați de Big Black la interogatoriile lui Lucy și probabil ca exista o modalitate de a transforma aceasta rutina într-un avantaj. Cea de-a doua sugestie a lui Peter fu puțin mai dificil de dus la îndeplinire.

— Trebuie, îi spuse el încet lui Lucy, să facem ca tipul ăla masiv și lucrurile lui să fie transferate în clădirea Amherst. Și trebuie să facem asta într-un fel care să nu atragă prea mare atenție asupra schimbării.

Lucy fu de acord. Stăteau pe coridor, formând un grup static în mijlocul curentului de pacienți care se plimbau prin clădire la amiază, în timp ce se pregăteau să înceapă terapia de grup și orele de meșteșugărit. În aer persista fumul de țigară obișnuit și zgomotul de pași amestecat cu voci.

Peter, Lucy și Francis păreau singurele persoane care nu se mișcau. Ca niște stânci în mijlocul unui râu care curge cu viteză mare, în jurul lor forfotea activitatea și agitația.

— Bine, spuse Lucy. Mi se pare logic. Să-l avem sub ochi. Dar în afară de asta?

— Nu știu. Nu știu exact, răspunse Peter. Este singurul suspect pe care-l avem, iar C-Bird nici măcar nu crede că este adevăratul suspect, observație la care cred că mă alătur și eu. Dar cum se potrivește asta în schema mai larga a lucrurilor, ei bine, va trebui să ne dăm seama. Iar singurul mod de a face asta…

— …este să-l ținem aproape, sub observație. Da. Asta este extrem de logic, spuse ea. Apoi ridică o sprânceană, ca și cum i-ar fi venit o idee. Cred că știu cum să procedez. Lăsați-mă să fac câteva aranjamente.

— Dar în liniște, insistă Peter. Nu spune nimănui…

Lucy zâmbi.

— Peter, mă descurc cu asta. A fi procuror înseamnă să faci lucrurile să se întâmple exact așa cum vrei tu să se întâmple. Apoi Lucy adăugă, ca și cum ar fi vrut să sublinieze cu o glumă: Mai mult sau mai puțin. Lucy ridică privirea și îi văzu pe frații Moses croindu-și drum pe culoar și le făcu semn din cap. Domnilor, cred că trebuie să ne întoarcem la treabă. Mă întreb dacă pot să stau puțin de vorbă cu dumneavoastră în taină, înainte să se întoarcă Evans.

— Sta de vorbă cu doctorul cel mare, spuse Little Black cu grija.

Se întoarse apoi spre Peter și-i făcu un mic gest din mâna, care era mai mult o întrebare. Peter dădu din cap afirmativ.

— Fam spus, îl lamuri el. Altcineva mai…

— Fam spus fratelui meu, zise Little Black. Dar atât.

Big Black făcu un pas înainte.

— Nu cred că fraierul ala este cel pe care-l căutăm, adaugă el. Vreau să spun că tipul ăsta abia dacă poate să mănânce singur. Îi place să stea și să se joace cu păpuși. Poate să se uite ia televizor. Nu-l prea vad ca un criminal, decât dacă nu cumva îl enervezi foarte tare. Băiatul ăsta e puternic. Mai puternic decât știe.

— Francis a zis cam același lucru, interveni Peter.

— C-Bird are instinct, râse Big Black.

— Deci, pentru moment, nu mai știe nimeni, bine? interveni Lucy. Să încercam să păstram lucrurile așa.

Little Black ridică din umeri, dar își dădu ochii peste cap, ca și cum ar fi vrut să spună că, într-un loc unde toți aveau secrete din trecutul lor, era aproape imposibil să ții un secret despre prezent.

— Încercam, spuse el. Mai e ceva. C-Bird, Gulp-a-pill vrea să te vadă. Apoi infirmierul cel masiv se întoarse spre Peter. Pe tine trebuie să te duc la el puțin mai târziu.

Peter păru intrigat.

— De ce crezi… începu el, dar amândoi infirmierii dădură din cap.

— Fără speculații, zise Little Black. Nu încă.

În timp ce fratele lui îl escorta pe Francis pe intrarea principala a clădirii Amherst către biroul doctorului Gulptilil, Little Black îi urma pe Peter și pe Lucy în camera pentru interviuri. Domnișoara procuror se duse direct spre cutia cu dosarele pacienților pe care le adunase și luă fișa tipului masiv și retardat, aflată deasupra. Apoi verifică rapid lista ei scrisa de mână cu potențialii suspecți, până când găsi unul care se gândi ea ca o va ajuta în ce voia să facă. Lua dosarul acestuia și, arătându-i-l lui Little Black, îi spuse:

— Ăsta e următorul cu care vreau să vorbesc.

Acesta se uita înspre dosar și dădu din cap afirmativ.

Îl știu. Nenorocitul dracului! exclamă el. Apoi se rușina: Scuzați-mi limbajul, domnișoară Jones. Dar am avut de-a face o dată sau de două ori cu tipul asta. Este genul de ticălos de pe-aici.

— Cu atât mai bine, spuse ea. Având în vedere ce am de gând.

Little Black se uită întrebător la ea, iar Peter se aruncă pe scaun zâmbind.

— Domnișoara Jones are o idee, sublinie el.

Lucy luă un creion și începu să-l răsucească între degete, în timp ce se uita în fișa pacientului. Persoana în chestiune era un clinchet permanent al instituțiilor de stat, pentru că își petrecuse mare parte din viață fie în închisoare, pentru o imensă varietate de atacuri, furturi și furtișaguri, fie în spitale de boli mintale, plângându-se de halucinații auditive și suferind de izbucniri de furie. Unele dintre aceste halucinații, se gândi Lucy, erau inventate. Unele erau reale. Ceea ce probabil că era adevărat, desigur, era faptul că tipul avea calități psihopatice, manipulative, care erau mai mult sau mai puțin ideale pentru ce avea ea în minte. Și o furie explozivă.

— Cum de ți-a pus tipul ăsta probleme? l-a întrebat ea pe Little Black.

— Pur și simplu este unul dintre aceia care vor întotdeauna să depășească limita, știți ce vreau să spun? Daca-l pui să se ducă într-o parte, el se duce în cealaltă. Dacă-i spui să stea aici, îl și vezi acolo. Dacă încerci să-l împingi puțin, țipă ca din gura de șarpe că îl bați și face o plângere oficială către doctorul cel mare. Și îi place să iasă în evidență în fața celorlalți pacienți. Tot timpul îl necăjește pe unul sau pe altul. Cred că fură lucruri de la oameni fără ca aceștia să-și dea seama. Un ticălos de primă clasă, dacă mă întrebați pe mine.

Lucy spuse:

— Bine, hai să-l aducem la interogatoriu și să vedem dacă nu cumva reușim să-l punem să facă exact ce vreau eu.

Dar, în afară de asta, nu vru să explice nimic, cu toate că observă că Peter se concentra cu mare atenție la vorbele ei și apoi se relaxă pe locul lui, de parcă ar fi întrezărit ceva în spatele celor spuse de Lucy, ca un efect întârziat al unui dispozitiv mecanic. Lucy se gândi că probabil așa era și că asta era o calitate pe care poate că va ajunge s-o admire. Apoi, când se mai gândi puțin, își dădu seama că văzuse mai multe calități la Peter pe care deja începuse să le admire, lucru care o făcea și mai curioasă referitor la motivele pentru care acesta se afla în spital și făcuse ceea ce făcuse.

Domnișoara Luscious îl luă în primire pe Francis imediat ce Big Black îl aduse în biroul directorului. Ca întotdeauna, secretara avea o expresie atât de neprietenoasă, de parcă ar fi vrut să spună că orice întrerupere a rutinei zilnice atât de atent puse la punct și pe care o stabilise cu o organizare de fier era ceva ce ea, personal, ura. Îi dădu lui Big Black un mesaj că trebuia să îl întâlnească pe fratele său la clădirea Williams și apoi aproape că-l împinse pe Francis pe ușa biroului, spunând:

— Ai întârziat. Trebuie să te grăbești.

Gulp-a-pill era în picioare lângă fereastră, uitându-se afară, la un rond din curte. Continuă să facă asta și după ce intră Francis. Acesta se așeză pe un scaun de cealaltă parte a biroului doctorului și se uită și el pe aceeași fereastră, încercând să înțeleagă ce i se păruse doctorului atât de interesant. Își dădu seama că avusese singurele ocazii de a se uita afara pe o fereastra care nu era zăbrelită numai în biroul directorului. Asta făcea lumea să pară mult mai bună decât era în realitate.

Doctorul se întoarse brusc.

— O zi frumoasa, Francis, nu crezi? Primăvara se pare că a pus stăpânire peste toate.

— Uneori, cum stăm noi doar înăuntru, este greu să-ți dai seama de schimbarea anotimpului,

spuse Francis. Multa grăsime și mizerie pe geamuri. Dacă geamurile ar fi spălate, pun pariu că asta ar influența în bine starea de spirit a oamenilor.

Gulptilil dădu din cap aprobator.

— Asta e o sugestie excelenta, Francis, și chiar arată preocupare din partea ta. Am să menționez asta lucrătorilor care se ocupa de întreținerea clădirilor și a terenului, să vedem dacă pot să adauge și spălatul geamurilor la treburile lor, cu toate ca bănuiesc că sunt și-așa supraaglomerați.

Directorul se așeză în spatele biroului, se adună și se apleca puțin înainte, cu coatele pe suprafața mesei și cu brațele ridicate, astfel încât formau un V inversat, și-și sprijini bărbia în vârful acestuia.

— Deci, Francis, știi ce zi este azi? întrebă el.

Francis răspunse rapid:

— Vineri.

— Și cum de ești atât de sigur?

— Macaroane cu ton în meniul de la prânz. Standard pentru o zi de vineri.

— Da. Și de ce?

— În semn de respect pentru pacienții catolici, presupun, răspunse Francis. Unii dintre ei găsesc încă necesar să mănânce pește vinerea. Și familia mea face așa. Slujba duminica. Pește vinerea. Este ordinea normala a lucrurilor.

— Dar tu?

— Nu cred că eu sunt atât de credincios.

Gulptilil găsi interesant acest lucru, dar nu urmă cursul discuției în această direcție.

— Știi în cât suntem azi? întrebă el.

Francis dădu din cap.

— Cred că este cinci sau șase mai, spuse el. Îmi pare rău. Zilele pur și simplu parcă intră una în alta, amestecându-se, în spital. Și de obicei mă bazez pe Newsman să mă pună la curent cu evenimentele curente, dar azi nu l-am văzut.

— Suntem în cinci mai. Poți să ții minte asta pentru mine?

— Da.

— Și îți amintești cine este președintele Statelor Unite?

— Carter.

Gulptilil zâmbi, dar nu-și mișcă bărbia de pe V-ul inversat.

— Așadar, continuă directorul, ca și cum ce avea de gând să spună era o continuare logică a conversației anterioare, m-am întâlnit cu domnul Evans, care mi-a raportat că, deși ai făcut progrese în ce privește socializarea și înțelegerea bolii de care suferi, precum și a impactului pe care aceasta îl are asupra ta și asupra celor apropiați, el crede că, în ciuda medicației curente, continui să auzi voci care aparțin unor persoane care nu sunt prezente, voci care îți spun să acționezi în anumite feluri, și că încă mai ai idei fixe referitoare la evenimente.

Francis nu răspunse pentru că nu auzise nicio întrebare, înlăuntrul său, șoaptele ricoșau în dreapta și-n stânga, dar rămaseră totuși înfundate, greu de auzit, de parcă le-ar fi fost teamă că ar fi putut să le audă și doctorul dacă ridicau tonul.

— Spune-mi, Francis, continua Gulptilil, crezi că aprecierea domnului Evans este corectă?

— Este greu de răspuns, zise Francis. Se foi puțin pe loc, conștient, în acea clipă, că, orice face, orice cuvânt rostește, orice inflexiune a vocii și orice gest poate fi critic pentru părerea pe care și-o forma doctorul. Cred că domnul Evans considera orice lucru spus de unul dintre noi, pacienții, și cu care el nu este de acord ca fiind o halucinație, așa că e greu să știu ce trebuie să răspund acum.

Doctorul zâmbi și în final se lasă pe spate.

— Aceasta este o afirmație gândita și organizată, Francis. Foarte bine.

O clipă, Francis fu cât pe ce să se relaxeze, dar imediat, la fel de repede, își aminti că nu trebuia să aibă încredere în doctor, și mai ales în niciun compliment aruncat în direcția lui. În sinea lui auzi

un murmur de aprobare. Dacă vocile erau de acord cu el, asta îi dădea mereu încredere lui Francis.

— Dar domnul Evans este și un profesionist, Francis, așa că nu trebuie să dezaprobăm așa de repede ceea ce spune. Spune-mi, cum e viața în Amherst pentru tine? Te înțelegi cu ceilalți pacienți? Cu restul personalului? Aștepți cu nerăbdare ședințele de terapie ale domnului Evans? Și spune-mi, Francis, crezi că te apropii de momentul întoarcerii acasă? Timpul petrecut de tine aici s-a dovedit a fi, cum să spun, *profitabil?*

Doctorul se mișcă puțin în față, un fel de mișcare de predare pe care Francis o recunoscu. Întrebările care pluteau în aer erau un câmp minat, iar el trebuia să fie foarte atent la ce răspunde.

— Dormitorul e bun, domnule doctor, deși supraaglomerat, și cred că reușesc să mă înțeleg cu toată lumea, mai mult sau mai puțin. Uneori este dificil să vezi valoarea ședințelor de terapie ale domnului Evans, deși este mereu de folos atunci când discutam evenimente curente, pentru că uneori mi-e teamă că suntem prea izolați aici, în spital, și că toate evenimentele din lume continuă fără implicarea noastră în ele. Și mi-ar plăcea foarte mult să merg acasă, domnule doctor, însă nu sunt foarte sigur ce trebuie să vă demonstrez dumneavoastră și familiei mele ca să am voie să mă întorc acolo.

— Niciunul dintre ei, întreba doctorul bățos, nu a găsit necesar și nu a considerat că merită să vină să-ți facă o vizita?

Francis se chinui să-și țină sub control emoțiile care amenințau să izbucnească.

— Nu încă, domnule doctor.

— Un telefon, poate? O scrisoare, doua?

— Nu.

— Asta cu siguranța te deranjează, nu-i așa, Francis?

Inspira adânc.

— Da, spuse Francis.

— Dar nu te simți abandonat?

Francis nu era sigur care ar putea fi răspunsul corect, așa că spuse:

— Mă simt bine.

Gulptilil zâmbi, dar nu era un zâmbet amuzat, ci un rânjet șiret, ca de șarpe.

— Te simți bine, presupun, pentru că auzi încă vocile care au fost cu tine atâția ani?

— Nu, minți Francis. Medicamentele le-au șters.

— Dar recunoști ca au fost acolo în trecut?

În sinea sa auzea ecourile: *Nu, nu, nu, nu spune nimic, ascunde-ne, Francis!*

— Nu sunt foarte sigur ce vreți să spuneți, domnule doctor, răspunse el.

Însă era conștient că asta n-avea să-l facă pe doctor să renunțe.

Gulptilil aștepta câteva clipe, lăsând tăcerea să plutească în încăpere, ca și cum ar fi așteptat ca Francis să mai aducă o completare, ceea ce nu se întâmplă.

— Spune-mi, Francis, crezi că în spital se afla un criminal în libertate?

Francis inspiră scurt. Nu se aștepta la această întrebare, cu toate că, își dădu el seama, ar fi fost corect să spună că nu se aștepta la *nicio* întrebare în mod special. O clipa, privirea îi rătăci prin încăpere, ca și cum ar fi căutat o cale de ieșire. Inima îi bătea cu putere, iar toate vocile îi amuțiseră, pentru că toate știau ca în întrebarea doctorului erau ascunse tot felul de noțiuni importante, iar el n-avea nici cea mai mica idee care ar putea fi răspunsul corect. Îl văzu pe doctor ridicând o sprânceana, întrebător, iar Francis știa ca întârzierea era la fel de periculoasă ca orice altceva.

— Da, spuse el rar.

— Nu crezi că asta este doar o halucinație, ba încă una paranoică?

— Nu, spuse el, încercând fără succes să nu sune ezitant.

Doctorul dădu din cap.

— Și de ce crezi asta? întrebă el.

— Domnișoara Jones pare convinsa. Și la fel și Peter. Și nu cred ca Lanky…

Gulptilil ridică mâna.

— Am mai discutat o dată despre acest lucru. Spune-mi ce s-a schimbat în, hm, *anchetă* care să arate că sunteți pe calea cea buna?

Francis simțea nevoia să se foiască pe scaun, dar nu îndrăzni.

— Domnișoara Jones continua să interogheze potențiali suspecți, spuse el. Nu cred că a ajuns încă la nicio concluzie despre niciunul, alta decât că i-a eliminat de pe lista pe unii dintre ei. Domnul Evans o ajută la asta.

Gulptilil tăcu o clipă, cântărind răspunsul.

— Mi-ai spune, nu-i așa, Francis?

— Ce să vă spun, domnule doctor?

— Dacă a ajuns la vreo concluzie.

— Nu sunt sigur…

— Ăsta ar fi un semn, cel puțin pentru mine, că ai ajuns la o percepție mult mai sigura a realității. Asta mi-ar arăta un progres din partea ta, cred, dacă ai putea să te exprimi în această privință. Și cine știe unde poate să ducă asta, Francis? Să ai control asupra realității, asta e un pas important pe drumul spre vindecare. Un pas deloc de neglijat și un drum foarte important. Iar acest drum poate să ducă spre tot felul de schimbări. Poate chiar la o vizita a familiei. Poate o permisie acasă pentru weekend. Și apoi poate chiar libertăți și mai mari. Un drum cu posibilități semnificative, Francis.

Doctorul se apleca spre Francis, care rămase tăcut.

— M-am făcut înțeles? întrebă el.

Francis dădu din cap.

— Bine. Atunci o să ne facem timp să mai vorbim despre lucrurile astea în următoarele zile,

Francis. Și, desigur, dacă ți se pare important să vorbești cu mine în orice moment, despre orice detaliu sau observație ai avea, ușa mea îți este mereu deschisa. O să-mi fac mereu timp pentru tine. La orice oră, înțelegi?

— Da. Așa cred.

— Sunt mulțumit de progresul tău, Francis. Și, la fel, sunt mulțumit că am purtat aceasta discuție.

Din nou, Francis rămase tăcut.

Doctorul făcu un semn cu mâna spre ușă.

— Cred că am terminat pentru moment, Francis, și trebuie să mă pregătesc pentru un vizitator important. Poți să pleci. Secretara mea o să aibă grija să fii condus înapoi la Amherst.

Francis se ridică de pe scaun și făcu câțiva pași spre ușa biroului, când fu oprit de vocea doctorului Gulptilil:

— Ah, Francis, era să uit. Înainte să pleci, poți să-mi spui ce zi este azi?

— Vineri.

— Și ce data?

— Cinci mai.

— Excelent! Și numele distinsului nostru președinte?

— Carter.

— Foarte bine, Francis! Sper că vom avea în curând ocazia să mai stăm de vorba.

Și, acestea fiind spuse, Francis ieși din încăpere. Nu îndrăzni să privească înapoi peste umăr ca să vadă dacă doctorul se uita după el. Simțea însă privirea lui Gulptilil arzându-i spinarea, exact în locul în care capul se unea cu gâtul. *Ieși afară acum!* auzi el de undeva, din adâncul creierului, și se grăbi să urmeze ordinul.

Bărbatul care stătea în fața lui Lucy era musculos și mic de statură, având aspectul unui jocheu la o cursă de cai. Zâmbea pieziș, un zâmbet care lui Lucy i se părea că se apleacă în aceeași direcție cu umerii, lucru care îi dădea un aspect

ciudat. Avea un păr brunet sârmos care îi înconjura fața și ochii albaștri care străluceau cu o intensitate neliniștitoare. La fiecare a treia răsuflare, părea că respiră ca un astmatic, lucru care însă nu-l împiedica să-și aprindă țigară după țigară, astfel încât în scurt timp nu i se mai vedea fața de fum. Evans tuși o dată sau de două ori, iar Big Black se retrase într-un colț al biroului, suficient de aproape și totodată suficient de departe. Lucy se gândi că Big Black avea o cunoaștere instinctivă a distanțelor – aproape automat lăsa exact distanța potrivită față de fiecare pacient.

Lucy aruncă o privire în direcția dosarului din fața ei.

— Domnule Harris, începu ea, îmi puteți spune dacă recunoașteți vreuna dintre aceste persoane?

Spunând asta, îi arata fotografiile de la locurile crimelor.

Bărbatul o luă pe rând pe fiecare și o examina îndelung, cu atenție. Apoi scutură din cap.

— Oameni uciși, spuse el, subliniind „uciși”. Morți și părăsiți în păduri, mi se pare. Nu-i treaba mea.

— Ăsta nu e un răspuns.

— Nu. Nu-i cunosc. Rânjetul i se lați pe toată fața. Și, dacă i-aș ști, credeți că aș recunoaște asta?

Lucy îi ignoră spusele.

— Aveți un trecut violent, sublinie ea.

— O bătaie într-un bar nu-i o crimă.

Lucy se uită fix la el.

— Și nici să conduc beat. Sau să-l bat pe un tip care m-a înjurat.

— Uitați-vă cu atenție la a treia poză, îl îndemnă Lucy rar. Vedeți data înscrisă în partea de jos?

— Da.

— Puteți să-mi spuneți unde vă aflați la acel moment?

— Eram aici.

— Nu, nu erați. Vă rog să nu mă mințiți.

Bărbatul numit Harris se foi.

— Atunci înseamnă că eram la Walpole cu vreuna dintre acele treburi pe care le place să mi le pună în cârcă.

— Nu, nu erați. Repet: nu mă mințiți.

Harris se foi din nou.

— Eram la Cape. Aveam o slujbă acolo, lucram pentru unul care face acoperișuri.

Lucy se uită la dosar.

— Curioasa potrivire, nu-i așa? Vă aflați undeva, pe vreun acoperiș, pretinzând ca auziți voci și, în același timp, după câteva ore, câteva case din cartierul unde lucrați sunt jefuite.

— Nimeni nu m-a acuzat de asta.

— Asta pentru ca i-ați făcut să vă trimită aici.

Bărbatul zâmbi din nou, arătându-și dinții inegali. „Un bărbat alunecos, un ticălos”, se gândi Lucy. Însă nu cel pe care îl căuta. Lucy îl simțea pe Evans cum devine nerăbdător.

— Deci, continua ea rar, nu aveți nicio legătură cu niciuna dintre crimele astea?

— Așa este, spuse Harris. Acum pot să plec?

— Da, admise Lucy. Când Harris se pregătea să se ridice de pe scaun, adăugă: Imediat ce îmi explicați de ce un alt pacient ne-a spus că v-ați lăudat cu aceste crime.

— Ce? izbucni Harris, iar vocea i se ridicase cu o octavă. Cineva a spus că am făcut ce?

— M-ați auzit. Așa ca explicați-mi de ce vă lăudați în dormitor, la Williams, nu? Spuneți-mi, de ce ați spus așa ceva?

— N-am spus niciodată așa ceva! Sunteți nebună!

— Ăsta e un loc plin de nebuni, sublinie Lucy rar. Spuneți-mi de ce!

— N-am spus așa ceva. Cine v-a zis?

— Nu am libertatea să divulg sursa informației.

— Cine?

— Ați afirmat niște lucruri care au fost auzite în dormitorul în care stați. Ați fost indiscret, ca să nu spun mai mult. Aș vrea să vă explicați.

— Când am…

Lucy zâmbi.

— Recent. Această informație a ajuns la noi foarte recent. Deci negați că ați spus ceva?

— Da. E o nebunie! De ce m-aș fi lăudat cu așa ceva? Nu știu ce aveți de gând, cucoană, dar încă n-am ucis pe nimeni. Nu e logic…

— Credeți că tot ce se întâmplă aici trebuie să fie logic?

— Cineva vă minte, cucoană! Și cineva vrea ca eu să dau de necaz.

Lucy dădu din cap aprobator, încet.

— Am să iau în considerare asta, spuse ea. Bine. Puteți pleca. Totuși, s-ar putea să ne revedem curând.

Harris aproape că sări în sus de pe scaun și făcu un pas înainte, lucru care îl determină pe Big Black să își schimbe imediat poziția, lucru pe care Harris îl observă. Se opri.

— Ticălosu', spuse el.

Apoi se întoarse și ieși, după ce își strivi țigara cu talpa încălțărilor pe podeaua încăperii.

Evans era roșu la față.

— Aveți idee ce probleme pot să provoace acele întrebări? izbucni el. Arată înspre dosar, cu degetul fix pe diagnosticul lui Harris. Vedeți ce scrie aici? Temperament exploziv. Probleme în a-și controla furia. Iar dumneavoastră îl provocați cu o serie de întrebări ca nuca-n perete, despre care știți că nu vor avea alt rezultat în afara de furie. Pun pariu că Harris ajunge într-o celula de izolare înainte de sfârșitul zilei, iar eu o să cer să fie sedat. La dracu'! Asta a fost o acțiune pur și simplu iresponsabilă, domnișoară Jones. Și dacă aveți de gând să continuați cu întrebări care au singurul scop de a strica ordinea lucrurilor aici, mă văd forțat să vorbesc cu doctorul Gulptilil despre asta!

Lucy se răsuci spre Evans.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu m-am gândit. Am să încerc să fiu mai atentă cu următoarele

interogatorii.

— Trebuie să iau o pauză, spuse Evans, ridicându-se mânios.

Ieși din cameră ca o furtună.

Însă Lucy zâmbea satisfăcută.

Și ea se ridica și ieși din birou pe coridor. Peter aștepta, cu zâmbetul pe buze, ca și cum înțelegea tot ce se întâmplase în absența sa. Îi făcu un semn din cap, vrând să spună că a auzit și a văzut destul, și admiră inventivitatea de care dăduse dovadă într-un timp așa de scurt. Dar nu apucă să-i spună nimic, pentru că în acea clipă Big Black ieși din cabinetul asistentelor cu un set de cătușe și lanțuri. Lanțurile scoteau un zgomot care răsuna pe coridor. Mai mulți pacienți care se aflau prin zonă îl văzură pe infirmier și o luară la fugă care-ncotro ca potârnichile.

Însă Peter rămase stană de piatră, așteptând.

De la câțiva pași distanță, Cleo se ridică, trupul ei masiv clătinându-se, ca scuturat de uragan.

Lucy îl zări pe Big Black apropiindu-se de Peter, căruia îi ceru scuze în șoaptă, și apoi îi prinse cătușele de mâini și lanțurile în jurul gleznelor, fără să scoată un sunet.

Însă în momentul în care se auzi zgomotul ultimului lanț prins, Cleo, roșie la față de furie, începu să strige deodată:

— Ticăloșii! Ticăloșii! Nu le da voie să te ia, Peter! Avem nevoie de tine!

Tăcerea puse stăpânire pe coridor.

— La dracu'! urlă Cleo. Avem *nevoie* de tine!

Lucy văzu că fața lui Peter era impasibilă și că rânjetul lui lipsit de griji dispăruse. Bărbatul ridică mâinile, ca și cum ar fi vrut să verifice rezistența cătușelor, iar ei i se păru că vede cum un val de durere îi străbate înfățișarea, apoi se întoarce și-i dă voie lui Big Black să-l conducă pe coridor, încătușat ca o fiară sălbatică în care nu poți să ai încredere.

Capitolul 21

Peter înainta cu atenție pe aleile spitalului lângă Big Black, în felul specific celor legați de mâini și de picioare. Uriașul infirmier nu spunea nimic, rușinat de necesitatea acestei escorte. Își ceruse scuze de la Peter când ieșeau din clădirea Amherst, și apoi tăcuse. Însă mergea repede, ceea ce-l făcea pe Peter aproape să alerge după el și-l obliga să țină capul în jos, cu ochii la asfaltul negru pe care calea, concentrat, ca nu cumva să se împiedice și să cadă.

Peter simți atingerea soarelui după-amiezii pe gât și reuși să ridice capul de vreo două ori pentru a vedea dârele de lumină care se strecurau printre clădirile din curtea spitalului, la asfințit. Se simțea puțina răcoare în aer, ca o evocare a faptului că primăvara în New England te avertiza să nu te încrezi așa de tare în venirea rapidă a verii. Pe alocuri, vopseaua albă de pe ferestre strălucea, făcând gemurile zăbrelite să semene cu niște ochi care-i urmăreau deplasarea pe alei. Cătușele de la mâini mușcau adânc din carnea de la încheieturi, iar Peter își dădu seama că îi dispăruse toată exuberanța pe care o simțise prima dată când se strecurase afară din clădirea Amherst în compania celor doi frați pentru a începe să-l caute pe Angel, dispăruse și bucuria care îl inundase cu fiecare miros și simț de care-și aducea aminte, înlocuite de un sentiment întunecat de întemnițare. Nu știa la ce întâlnire era dus, însă presupunea că era ceva important.

Avu confirmarea la vederea a doua limuzine Cadillac negre, parcate în fața clădirii administrative a spitalului. Erau atât de lustruite, încât străluceau.

— Ce se întâmplă? șopti Peter către Big Black.

Infirmierul scutură din cap.

— Mi-au spus doar să iau cătușele și lanțurile și să te aduc repede. Așa că acum știi la fel de multe ca mine.

— Adică nimic, sublinie Peter, iar uriașul dădu din cap aprobator.

Se chinui să urce treptele în spatele lui Big Black și se grăbi pe hol spre biroul lui Gulptilil. Domnișoara Luscious aștepta în spatele biroului de la secretariat, iar Peter văzu că mutra acră atât de familiara fusese înlocuită cu o expresie de nemulțumire și că-și acoperise bluza ei obișnuită, strânsă pe corp, cu un pulover larg.

— Grăbiți-vă, spuse ea. Vă așteaptă. Dar nu aduse lămuriri despre cine erau *ei,* cei care așteptau.

Lanțurile zăngăniră când el se grăbi să avanseze spre birou, iar Big Black îi ținu ușa deschisă să intre. Peter se strecură în încăpere.

Mai întâi îl văzu pe Gulp-a-pill în spatele biroului. Directorul se ridică atunci când îl văzu intrând. Ca de obicei, era un scaun liber în fața biroului acestuia. În încăpere se mai aflau încă trei bărbați. Toți purtau hainele negre cu guler alb de cleric. Peter nu-i recunoscu pe doi dintre ei, însă al treilea era o figură familiară oricărui bun catolic din Boston. Cardinalul se afla în mijlocul unei canapele așezate la perete. Stătea picior peste picior și părea relaxat. Unul din ceilalți preoți era lângă el și ținea în mână o mapă de piele de culoare maro, un caiet de notițe cu foi galbene și un stilou mare negru, cu care se juca nervos. Celui de-al treilea preot îi fusese oferit un scaun în spatele biroului lui Gulptilil, exact lângă locul directorului. El avea în fața un teanc de hârtii.

— Ah, domnule Moses, mulțumesc. Te rog, fii bun și scoate-i lui Peter legăturile de la mâini și de la picioare.

După ce se conforma, infirmierul făcu un pas înapoi. Apoi se dădu și mai mult în spate, cu ochii

la director, care dintr-un semn cu mâna îi dădu de înțeles că poate să plece.

— Așteaptă afară să te chemăm, te rog, domnule Moses. Sunt sigur că nu e nevoie de măsuri speciale de securitate în timpul acestei întâlniri. Se uită la Peter și adăugă: Suntem toți niște gentlemeni, nu-i așa?

Peter nu răspunse. Nu prea se simțea gentleman în acel moment.

Fără nicio vorbă, Big Black se întoarse și ieși, lăsându-l pe Peter singur. Gulptilil făcu un semn către scaun.

— Stai jos, Peter, spuse el. Domnii aceștia ar vrea să-ți pună câteva întrebări.

Peter dădu din cap aprobator și se așeză cu greutate, dar alunecă spre partea din față a scaunului. Încercă să pară încrezător, deși știa că nu prea reușea. Simțea cum îl inundă un val de emoții, o gama largă, de la ură la curiozitate, și voia să li se adreseze scurt și la obiect.

— Îl recunosc pe cardinal, spuse Peter, uitându-se direct la directorul spitalului. I-am văzut fotografia în numeroase ocazii. Dar mă tem că nu-i cunosc pe ceilalți doi domni. Au niște nume?

Gulptilil dădu din cap afirmativ.

— Părintele Callahan este asistentul personal al cardinalului, îl lămuri medicul, indicându-l pe cel care stătea lângă cardinal pe canapea.

Era un bărbat de vârstă medie, cu început de chelie, care purta ochelari cu lentile groase împinși mult în față; apucă strâns stiloul și începu să bată ritmic cu el pe carnețelul de notițe. Făcu un semn cu capul spre Peter, dar nu se ridică să dea mâna cu el.

— Iar celălalt domn este părintele Grozdik, care are câteva întrebări pentru tine.

Peter dădu din cap. Preotul cu nume polonez era mult mai tânăr, probabil apropiat de vârsta cu el. Era suplu, atletic, înalt de aproape doi metri. Costumul său negru era croit pe talia subțire și îi

dădea un aspect de felina. Parul negru și-l purta lung, dar pieptănat pe spate, și avea niște ochi albaștri pătrunzători, fixați asupra lui Peter; nu-și luase privirea de la Peter de când acesta intrase pe ușa biroului. Nici el nu se ridică, nu dădu mâna și nici nu spuse nimic ca salut, ci doar se aplecă ușor. Peter întâlni privirea ațintita asupra lui și spuse:

— Presupun că și părintele Grozdik are un titlu. Poate mi-l dezvăluie și mie.

— Mă ocup de Biroul juridic al arhidiocezei, spuse el.

Preotul avea o voce plată, fără inflexiuni, în care nu se putea citi nimic.

— Poate, dacă întrebările părintelui sunt de natură juridică, ar trebui să fie prezent și avocatul meu? opina Peter.

Formulase cererea special ca pe o întrebare, sperând să poată ghici ceva în răspunsul preotului.

— Noi toți speram că veți fi de acord să purtăm o discuție informală, răspunse preotul.

— Asta, desigur, depinde de ceea ce vreți să aflați, răspunse Peter. Mai ales că observ că părintele Callahan deja a început să ia notițe.

Părintele mai în vârstă se opri din scris chiar în mijlocul cuvântului. Ridică privirea spre clericul mai tânăr, care făcu un semn cu capul spre acesta. Cardinalul rămase nemișcat pe canapea, uitându-se cu atenție la Peter.

— Aveți vreo obiecție? întrebă părintele Grozdik. Ar putea fi important mai târziu să avem o înregistrare a acestei întâlniri. Asta ar fi deopotrivă pentru protecția dumneavoastră, cât și a noastră. Și, dacă nu va fi cazul, atunci vom distruge înregistrarea. Însă, dacă aveți vreo obiecție… Lăsă fraza neterminata.

— Nu încă. Poate mai târziu.

— Bine. Atunci putem începe.

— Vă rog, răspunse Peter fără nicio inflexiune în voce.

Părintele Grozdik se uită în jos, spre hârtiile din fața lui, lăsând un moment de respiro înainte de a continua. Peter își dădu seama într-o clipă că omul fusese instruit în tehnici de interogare. Vedea asta în felul răbdător, în maniera clamă pe care o avea preotul de a-și pune ordine în gânduri înainte de a deschide gura cu o întrebare. Peter ghici în el o pregătire de soldat și întrezări și cursul vieții acestuia: liceul Saint Ignatius, apoi Boston College. Instrucție ROTC[22] la colegiu, un sejur peste hotare la poliția militară, întoarcere la Facultatea de Drept de la Boston College și mai multă instrucție iezuită, apoi drumul rapid până la arhidiocеză. Cunoscuse câțiva ca părintele Grozdik, care ajunseseră, prin virtutea intelectului și prin ambiție, în primele rânduri ale clerului. Singurul lucru nelalocul lui i se părea lui Peter a fi numele polonez, nu irlandez, lucru care i se părea interesant. Dar, în aceeași clipă, își dădu seama ca propriul trecut era de catolic irlandez, la fel cu al cardinalului și al asistentului acestuia, și, astfel, prin aducerea cuiva de altă origine etnică, îi era trimis un mesaj. Nu știa exact ce avantaje le oferea acest lucru celor trei preoți. Dar bănuia că va afla în scurt timp.

— Deci, Peter, începu preotul, ești de acord să-ți spun Peter? Aș vrea să avem această conversație într-o manieră informală.

— Desigur, părinte, încuviința Peter, dând din cap.

Asta era o mișcare isteața, se gândi el. Toți ceilalți aveau o autoritate și un statut. El avea doar un prenume. Folosise și el tehnica aceasta cu mai mulți incendiatori pe care îi interogase.

— Deci, Peter, începu preotul din nou, te afli aici, în spital, pentru o evaluare mentala cerută de curtea de judecată înainte de a continua cu acuzațiile împotriva ta, este corect?

— Da. Încearcă să-și dea seama dacă sunt nebun. Prea nebun pentru a putea să fiu judecat.

— Asta pentru că mulți dintre cei care te cunosc socotesc ca acțiunile tale sunt, cum să le numesc? Să le spunem „nepotrivite cu caracterul”? Aceasta ar fi o alegere corectă a termenilor?

— Un pompier care dă foc. Un bun catolic care dă foc unei biserici. Sigur, „nepotrivit cu caracterul” îmi convine.

— Și ești nebun, Peter?

— Nu. Dar asta v-ar spune mulți dintre cei de aici dacă i-ați întreba, așa că nu știu dacă părerea mea personală contează prea mult.

— La ce concluzii crezi că a ajuns personalul medical de aici până acum?

— Presupun că sunt cu toții încă în plin proces de acumulare de impresii, părinte, dar cred că și ei au ajuns cam la aceeași concluzie ca mine. Vor îmbrăca totul într-o formă medicală, desigur. Vor spune că sunt copleșit de furie neconsumată. Nevrotic. Obsedat. Poate chiar antisocial. Însă vor spune că știam ce fac și că știam că nu e bine, iar acesta este standardul juridic, mai mult sau mai puțin, este corect, părinte? Probabil că v-au învățat asta la Facultatea de Drept de la Boston College, am dreptate?

Părintele Grozdik zâmbi și se mișcă puțin pe scaun, iar apoi răspunse fără nicio urmă de umor în glas:

— Da, ai ghicit bine, Peter. Sau ai zărit inelul clasei?

Părintele ridică mâna și lăsă să se vadă un inel mare de aur, care prinse strălucirea unei raze de lumina care pătrunsese pe fereastră. Peter își dădu seama că preotul se așezase astfel încât cardinalul să poată urmări reacția lui Peter la întrebări, fără ca acesta să poată să se întoarcă și să vadă ce face cardinalul, la rândul lui.

— Este o chestie curioasă, nu-i așa, Peter? întrebă părintele Grozdik, cu vocea tema și rece.

— Curioasă, părinte?

— Poate „curioasa” nu este cuvântul potrivit, Peter. „Interesantă din punct de vedere intelectual” ar putea fi o interpretare mai bună a dilemei în care te afli. Aproape existențială. Ai studiat mult psihologia, Peter? Sau poate filosofia?

— Nu, am studiat uciderea. Atunci când am făcut armata. Cum să ucizi și cum să salvezi oamenii de la ucidere. Și, după ce m-am întors acasă, am studiat incendiile. Cum să le stingi. Și cum să le pornești. În mod cu totul surprinzător, nu mi s-a părut că aceste doua domenii de studiu ar fi atât de diferite.

Părintele Grozdik zâmbi și aproba dând din cap.

— Da. Peter the Fireman, așa am înțeles că ți se spune, însă cu siguranța ești conștient că sunt unele aspecte ale situației în care te afli care transcend interpretările simple.

— Da, răspunse Peter. Știu asta.

Preotul se apleca înainte.

— Te gândești mult la rău, Peter?

— La rău, părinte?

— Da. Prezența pe pământ a unor forțe care pot fi explicate cel mai bine ca fiind răul.

Peter ezită, apoi dădu din cap.

— Da. Am petrecut mult timp gândindu-mă la asta. Nu se poate să mergi în locurile în care am fost eu și să nu fii convins că râul are un loc pe pământ.

— Da. Război și distrugeri. Cu siguranță, acestea sunt arene în care râul are mână liberă. Te interesează asta? Poate din punct de vedere intelectual?

Peter dădu din umeri, ca și cum ar fi vrut să se arate nonșalant în legătură cu întrebările, dar în sinea lui își punea la treabă toată puterea de concentrare. Nu știa în ce direcție avea de gând preotul să întoarcă discuția, dar stătea în expectativă. Tăcu.

Părintele Grozdik ezită, apoi întrebă:

— Spune-mi, Peter, ce ai făcut tu… consideri că este ceva rău?

Peter tăcu o clipă, apoi răspunse:

— Îmi ceri o mărturisire, părinte? Vreau să spun, o mărturisire de felul celor la care am dreptul să nu spun nimic[23]. Nu o spovedanie, pentru că sunt aproape sigur că nu mi se poate da un anumit număr de Tatăl Nostru și de Ave Maria de rostit, nu există o penitență potrivită pentru comportamentul meu.

Părintele Grozdik nu zâmbi și nici nu păru extrem de neliniștit de răspunsul lui Peter. Era un om echilibrat, foarte rece și direct, se gândi Peter, ceea ce venea în contradicție cu întrebările piezișe pe care le adresa. „Un om periculos și un adversar dificil", își spuse Peter. Problema era că nu știa cu siguranță dacă preotul îi era adversar. Cel mai probabil. Dar asta nu explica prezența lui aici.

— Nu, Peter, spuse preotul sec. Niciunul dintre aceste feluri de confesiune. Hai să te liniștesc într-o privință… Spusese asta cu un ton care era destinat să facă exact opusul… Nimic din ce vei spune azi aici nu va fi folosit împotriva ta într-o curte de judecata.

— Atunci poate că în altfel de curte? răspunse Peter, pe un ton ușor persiflant.

Preotul nu răspunse la provocare.

— Cu toții suntem judecați la urma urmei, nu crezi, Peter?

— Asta rămâne de văzut, nu-i așa?

— La fel și răspunsul la tot felul de mistere. Însă răul, Peter…

— Bine, părinte, spuse Peter. Atunci răspunsul la prima întrebare a dumitale este „da". Cred că mare parte din ceea ce am făcut este rău. Atunci când cercetezi lucrurile dintr-o anume perspectiva, și anume perspectiva Bisericii, pare foarte clar. Este motivul pentru care mă aflu aici și pentru care voi merge la închisoare în scurt timp. Probabil pentru tot restul vieții. Sau pe-aproape.

Părintele Grozdik cugetă la această afirmație și apoi continua:

— Însă presupunerea mea, Peter, este că nu-mi spui adevărul. Că, adânc în sinea ta, nu crezi că ai făcut ceva cu-adevărat rău. Sau tu crezi că, atunci când ai pus focul, ai intenționat să folosești un rău ca să ștergi altul. Poate asta este ceva mai aproape de adevăr.

Peter refuză să răspundă. În schimb, lăsă tăcerea să se așternă.

Preotul se aplecă puțin înainte.

— N-ar fi corect să spunem că ai crezut că acțiunile tale au fost greșite pe un anumit plan moral. Dar corecte pe un altul?

Peter simți cum transpira la subsuori și la ceafa.

— Nu sunt sigur că vreau să vorbesc despre asta, spuse el.

Preotul lăsă privirea în jos și cercetă câteva hârtii, frunzărind prin ele rapid până când găsi ce căuta, examină documentul, apoi ridica din nou ochii spre Peter, cu o altă întrebare:

— Îți amintești primul lucru pe care l-ai spus poliției când ofițerii au ajuns la casa mamei tale? Și, aș putea să adaug, când ai fost găsit stând pe treptele din fața casei, cu canistra și chibriturile în mână?

— De fapt, am folosit o brichetă.

— Desigur. Accept corecția. Și le-ai spus…?

— Se pare că aveți raportul poliției în față.

— Îți amintești că ai spus: „Acum suntem chit”, înainte de a te aresta?

— Da.

— Poate îmi poți explica asta.

— Părinte Grozdik, începu Peter sec, presupun că nu v-ați afla aici dacă nu ați cunoaște răspunsul la această întrebare.

Părintele se uită într-o parte, spre cardinal, însă Peter nu putu să vadă răspunsul acestuia. Ghici un ușor semn din cap sau din mână. Totul nu durase decât o clipa, însă ceva se mișcase.

— Într-adevăr, Peter. Cel puțin cred că știu. Spune-mi, îl cunoșteai pe preotul care a murit atunci, în incendiu?

— Părintele Connolly? Nu. Nu l-am cunoscut niciodată. De fapt, nici nu prea știam multe despre el. Cu excepția, desigur, a unui singur detaliu. Mă tem că, după ce m-am întors din Vietnam, contactul meu cu biserica a fost, să spunem, limitat. Știți, părinte, acolo vezi atât de multă cruzime și moarte, și totul e lipsit de sens, încât începi să te întrebi unde este Dumnezeu. E greu să nu ai o criză de credință, sau cum vrei s-o numești.

— Așa că ai dat foc la o biserică și, odată cu ea, și unui preot…

— N-am știut că e acolo, spuse Peter. Nu mi-am dat seama că mai sunt și alții înăuntru. Am crezut că biserica e goală. Am strigat și am bătut la niște uși. Ghinion, cred. Așa cum am spus, am crezut că e goala.

— Nu era. Și, ca să fiu cinstit, nu sunt sigur că te cred în privința asta. Cât de tare ai bătut? Cât de tare ai strigat? Un om a murit și trei au fost răniți. Înfricoșător.

— Da. Și voi merge la închisoare imediat ce se încheie micul meu sejur aici, în spital.

— Și zici că nu-l cunoșteai pe preot…

— Dar, părinte, știam *despre* el.

— Ce vrei să spui?

— Cât de multe vreți să aflați, părinte? Poate că nu cu mine trebuie să vorbiți. Ci cu nepotul meu. Băiatul de la altar. Și poate și cu câțiva dintre prietenii lui…

Părintele Grozdik ridică mâna, oprindu-l pe Peter în mijlocul propoziției.

— Am vorbit cu numeroși enoriași. Multe informații au ajuns la noi în perioada care a urmat incendiului.

— Atunci, bănuiesc că deja știți că, indiferent cât de multe lacrimi au fost vărsate ca să deplângă moartea nefericita a părintelui Connolly, sunt cu

mult mai puține decât cele care au fost și vor mai fi încă vărsate de nepotul meu și de câțiva dintre prietenii lui.

— Deci ai luat asupra ta…

Peter simți în cele din urmă un impuls de furie, cunoscut, neglijat, o furie deloc diferită de cea pe care o simțise atunci când auzise vocea plângătoare a nepotului lui, povestindu-i ce i se întâmplase. Se aplecă înainte și, uitându-se fix la părintele Grozdik, spuse:

— Nimeni n-ar fi făcut ceva. Știam asta, părinte, exact așa cum știu că primăvara vine după iarnă, iar vara precedă toamna. Cu absolută certitudine. Așa că am făcut ce am făcut pentru că știam că nimeni altcineva nu va reacționa. Cu siguranța, nu dumneata sau cardinalul, aici de față. Iar poliția? Nicio șansă! Mă întrebi despre rău, părinte. Ei bine, e ceva mai puțin rău pe lume acum, după ce am pus eu acel foc. Și poate că, dacă faci suma, totul a fost greșit. Dar poate n-a fost deloc. Așa că, lua-te-ar dracu', părinte, pentru ca nu îmi pasă. O să plec acum. Iar atunci când doctorii ăștia o să-și dea seama că nu-s nebun, pot să mă trimită la închisoare și să arunce cheia, și totul va reveni la normal, nu-i așa? Un echilibru perfect, părinte. Un om moare. Cel care l-a omorât merge la închisoare. Cade cortina. Toată lumea poate să-și continue viața.

Părintele Grozdik îl ascultă pe Peter, și apoi spuse foarte calm:

— S-ar putea să nu trebuiască să mergi la închisoare, Peter.

* * *

Adesea m-am întrebat ce i-a trecut prin minte și ce a fost în sufletul lui Peter când a auzit aceste cuvinte. Speranță? Euforie? Sau poate frică? Nu mi-a spus, cu toate că mi-a povestit mai târziu în acea seară toate detaliile întâlnirii cu cele trei fețe bisericești. Cred ca m-a lăsat pe mine să-mi închipui singur, pentru că ăsta era stilul lui Peter.

Dacă cineva nu ajungea la o concluzie pe cont propriu, atunci la acea concluzie nu merita să se ajungă. Așa că, atunci când l-am întrebat, el a dat din cap și a spus:

— C-Bird, tu ce crezi?

Peter venise la spital pentru a fi evaluat, știind că singura evaluare care însemna ceva era cea pe care o purta cu el. Uciderea lui Short Blond și sosirea lui Lucy Jones treziseră în el gândul că ar putea să echilibreze lucrurile și mai mult. Peter era încercat de o grămadă de emoții despre ce auzise și ce făcuse, iar întreaga lui viață fusese transformată într-o înțelegere statornică a modului în care putea să echilibreze totul. Să pună în balanța un rău cu un bine. Doar așa putea să doarmă noaptea și să se trezească ziua următoare, măcinat de dorința de a face totul bine. Era dus de curent, încercând mereu să găsească dreptatea, dar aceasta îi scăpa printre degete. Însă mai târziu, când am cântărit bine lucrurile astea, mi-am dat seama că nici trezirea lui, nici somnul nu puteau să se elibereze niciodată de coșmaruri.

Pentru mine, totul era mult mai simplu. Eu doar voiam să merg acasă. Problema cu care mă confruntam eu era mai puțin definită de vocile pe care le auzeam decât de ceea ce vedeam. Angel nu era o halucinație, așa cum este înțeles îndeobște termenul. Era carne, și oase, și furie, iar eu începeam să înțeleg toate acestea. Semăna cu un țărm care începe să se întrevadă prin ceață, iar eu navigam direct spre el. Am încercat să-i spun asta lui Peter, dar n-am putut. Nu știu de ce. Era ca și cum aș fi dezvăluit despre mine ceva ce nu voiam să iasă la iveală, așa că am ținut totul ascuns. Cel puțin pentru moment.

* * *

— Nu sunt sigur că te urmăresc, părinte, spuse Peter, încercând să recâștige controlul asupra unui noian de emoții.

— Arhidioceza își face multe griji în legătură cu acest incident, Peter.

Peter nu răspunse imediat, cu toate că i se îngrămădeau pe vârful limbii o grămadă de vorbe sarcastice. Părintele Grozdik se uita la el, încercând să citească răspunsul în felul în care acesta se balansa pe scaun, în poziția corpului și în privire. Peter se gândea că se trezise în cel mai dur joc de poker pe care îl jucase vreodată.

— Griji, părinte?

— Da, exact. Vrem să facem ce este bine în această situație, Peter.

Părintele continuă să evalueze reacțiile lui Peter.

— Ce este bine… spuse Peter rar.

— Este o situație complicată, cu multe aspecte conflictuale.

— Nu sunt sigur că sunt cu totul de acord, părinte. Un bărbat comitea acte de, să-i spunem, o oarecare depravare. Era foarte probabil că nimeni n-avea să-l tragă la răspundere pentru ce făcuse. Așa că eu, cu mintea înfierbântată și copleșit de furie și de impulsul de moment, m-am hotărât să fac ceva în legătură cu asta. Singur, singurel. O treabă pentru o singură persoană, ai putea spune, părinte. Crimele au fost comise, părinte. Prețul a fost plătit. Iar acum sunt dispus să-mi suport pedeapsa.

— Cred că în acest caz concluzia este mult mai subtila de-atât, Peter.

— Puteți crede ce vreți.

— Dă-mi voie să te întreb ceva: te-a pus cineva să faci ce ai făcut?

— Nu. Eu singur am făcut asta. Nici măcar nepotul meu nu mi-a sugerat asta, iar el va fi cel care va purta cicatricele.

— Crezi că va mai redeveni vreodată întreg datorita acțiunii tale?

Peter scutură din cap.

— Nu. Iar asta mă întristează foarte tare.

— Desigur, încuviință părintele Grozdik rapid. Ai spus cuiva, după aceea, de ce ai acționat astfel?

— Cum ar fi poliției, celor care m-au arestat?

— Exact.

— Nu.

— Dar aici, în spital, ai dezvăluit cuiva motivele din spatele acțiunilor tale?

Peter se gândi îndelung, apoi spuse:

— Nu. Dar se pare că mai multe persoane cunosc motivul. Poate nu știu complet de ce am procedat așa, dar știu, totuși. Nebunii vad uneori lucrurile cu acuratețe, părinte. O limpezime care nouă ne scapă.

Părintele Grozdik se aplecă puțin. Peter avu impresia că se uita la o pasăre de prada care se apropie în cercuri deasupra vânatului.

— Ai văzut multe scene de război, nu-i așa?

— Am văzut câteva.

— Istoricul tău militar arată că ai petrecut aproape tot timpul pe front, în zone de război. Și că în mai multe ocazii ai fost decorat pentru acțiunile tale. Ai primit și o medalie Purple Heart[24], pentru rănile din luptă.

— Așa este.

— Și ai văzut oameni murind?

— Eram medic. Sigur că am văzut.

— Și cum au murit? În brațele tale, de mai multe ori, aș putea să pariez.

— Ați câștiga pariul, părinte.

— Așadar, te-ai întors acasă, și crezi că experiența aia n-a avut niciun impact asupra ta. Din punct de vedere emoțional?

— N-am spus asta.

— Ai auzit de o boala numita stres posttraumatic, Peter?

— Nu.

— Doctorul Gulptilil ar putea să-ți explice mai bine. Mai demult era numita pur și simplu oboseala de după lupta, dar acum a primit o denumire mult mai tehnica.

— Unde vreți să ajungeți?

— Îi poate face pe oameni să se comporte, cum să spun, am să folosesc expresia de la început, „nepotrivit cu caracterul”. Mai ales atunci când sunt supuși unui stres puternic.

— Am făcut ce-am făcut. Punct, sfârșitul poveștii.

— Nu, Peter, interveni părintele Grozdik, dând din cap. Începutul poveștii.

Amândoi rămaseră tăcuți o clipa. Peter se gândi ca preotul probabil spera ca el să spună ceva, să împingă conversația mai departe, dar el nu avea chef să facă asta.

— Peter, te-a pus cineva la curent cu ce s-a mai întâmplat după ce ai fost arestat?

— În ce privință, părinte?

— Biserica incendiată a fost rasă de pe fața pământului. Locul a fost curățat și pregătit. Au fost donați bani. Mari sume de bani. O generozitate extraordinară. Un adevărat efort al comunității. Au fost desenate planuri. Pe acel loc urmează să fie construită o altă biserică, mai mare și mult mai frumoasă, un lăcaș de cult ce va exprima cu adevărat gloria și dreptatea, Peter. A fost înființată o bursă în numele părintelui Connolly. Există discuții chiar pentru adăugarea unui centru de tineret la proiect, în memoria lui, desigur.

Peter deschise ușor gura. Fusese redus la tăcere.

— Revărsarea de dragoste și afecțiune este cu-adevărat memorabilă.

— Nu știu ce să spun.

— Ascunse sunt căile Domnului, nu-i așa, Peter?

— Nu sunt prea sigur că Domnul are ceva în comun cu toate astea, părinte. M-aș simți ceva mai bine dacă nu L-ați implica în această ecuație. Deci care e ideea?

— Ideea e, Peter, că se pregătește un mare bine. Se va naște din cenușă, ca să spun așa. Cenușa pe care tu ai creat-o.

În sfârșit Peter înțelese. De aceea stătea cardinalul pe canapea și-i urmărea fiecare mișcare. Adevărul despre părintele Connolly și înclinația lui pentru băieții de altar erau lipsite de importanța comparativ cu tot ce se întâmplase ulterior. Peter se răsuci pe scaun și se uită direct spre cardinal.

Acesta dădu din cap aprobator spre Peter și i se adresă pentru prima dată:

— Un mare bine, Peter, spuse el. Însă unul care ar putea să fie în pericol.

Peter își dădu seama imediat de asta. Niciun centru pentru tineret nu primea numele unuia care molestează tinerii.

Iar cel care amenința tot acest bine era chiar el.

Peter se întoarse din nou spre părintele Grozdik.

— Vreți să-mi cereți ceva, nu-i așa, părinte?

— Nu chiar, Peter.

— Atunci ce doriți?

Părintele Grozdik își lipi buzele și le întinse într-un zâmbet, iar Peter își dădu seama imediat că a pus întrebarea greșită într-un fel greșit, pentru că, astfel lăsase să se înțeleagă că va face ce-i va cere preotul.

— Ah, Peter, spuse părintele Grozdik rar, însă cu o răceală care îl surprinse chiar și pe Fireman. Ceea ce vrem noi… ce vrem noi toți – spitalul, familia ta, Biserica – este ca tu să te faci bine.

— Bine?

— Pentru asta, am vrea să te ajutăm.

— Să mă ajutați?

— Da. Există o clinică, o instituție care este cea mai bună în ce privește cercetarea și tratamentul stresului posttraumatic. Noi credem, Biserica crede, chiar și familia ta crede că îți va fi mult mai bine dacă vei sta acolo decât îți este aici, la Western State.

— Familia mea?

— Da. Toți ai tăi sunt nerăbdători să primești acest ajutor.

Peter se întrebă ce li se promisese. Sau cu ce fuseseră amenințați. Se înfurie o clipa, se foi pe scaun, apoi deodată se întrista când își dădu seama că probabil nu rezolvase nimic pentru niciunul dintre ei, în special pentru nepotul rănit. Vru să spună toate astea, dar se opri și-și alungă aceste gânduri adânc în minte.

În schimb, întrebă:

— Și unde se află această instituție?

— În Oregon. Poți să ajungi acolo în câteva zile.

— Oregon?

— Da. Într-o parte foarte frumoasă a acestui stat, sau cel puțin așa am aflat din surse de încredere.

— Și ce se întâmpla cu acuzațiile care mi se aduc?

— Acceptarea planului de tratament de acolo va avea ca rezultat retragerea acuzațiilor.

Peter se gândi îndelung, apoi întreba:

— Și ce trebuie să fac, în schimb?

Părintele Grozdik se pregăti din nou să vorbească, iar Peter avu impresia ca clericul știuse cu mult înainte de venirea la Western State ce va răspunde la aceasta întrebare. Părintele Grozdik vorbi cu o voce joasă, clară, foarte rar:

— Ne așteptăm să nu faci și să nu spui, astăzi sau în alt moment în viitor, absolut nimic care ar putea să pericliteze realizarea unui asemenea progres cu un așa entuziasm.

Cuvintele acestea îl făcură să simtă fiori reci pe șira spinării, iar primul lui răspuns fu mânia. Se simțea invadat de un amestec de gheață și foc. Furia se amesteca acum cu răceala. Reuși cu mari eforturi să se controleze.

— Zici că de fapt ați discutat deja toate astea cu familia mea? întrebă el cu voce lipsită de orice inflexiune.

— Nu crezi că întoarcerea ta aici, în acest stat, le va provoca o mare angoasă, prin faptul că le amintești de atât de multe lucruri și de atât de

multe probleme? Nu crezi că va fi mult mai bine pentru Peter the Fireman să înceapă o viață nouă, undeva, la distanță? Nu crezi că le datorezi șansa de a-și vedea de viețile lor, fără să fie urmăriți de amintirile groaznice ale unor asemenea evenimente neplăcute?

Peter nu răspunse.

Părintele Grozdik frunzări hârtiile de pe birou, din fața lui. Apoi spuse:

— Poți să ai o nouă viață, Peter. Dar avem nevoie de acceptul tău. Și repede, pentru că această oferta s-ar putea să nu fie valabilă mult timp. Mulți au făcut sacrificii importante și aranjamente dificile în multe locuri, pentru a ți se face aceasta ofertă, Peter.

Peter își simțea gâtul uscat. Când reuși să vorbească, într-un final, cuvintele se auziră ca un chițăit:

— Vreți repede. Adică în câteva minute? Zile? O săptămână, o luna, un an?

Părintele Grozdik zâmbi iar.

— Am vrea să te vedem că primești tratamentul potrivit în câteva zile, Peter. De ce să prelungim drumul spre echilibrul tău emoțional?

Cu siguranță, această întrebare nu aștepta răspuns.

Părintele se ridică.

— Va trebui să-i comunici doctorului Gulptilil decizia ta curând, Peter. Noi, desigur, nu-ți vom cere să iei o decizie acum, pe loc. Sunt sigur că trebuie să te gândești la multe, însă este o ofertă bună, Peter, și chiar una care te va scoate din această serie de circumstanțe nefericite.

Se ridica și Peter. Se uită la doctorul Gulptilil. Rotofeiul doctor indian își ținuse gura închisa pe tot parcursul conversației. Doctorul făcu un semn către ușă, și în cele din urmă spuse:

— Peter, poți să-l rogi pe domul Moses să te conducă înapoi la Amherst. Poate să facă asta fără lanțuri, de această dată.

Peter se dădu un pas înapoi, iar doctorul adăugă:

— Ah, Peter, când ajungi la singura decizie posibilă în această chestiune, doar îl informezi pe domnul Evans că vrei să vorbești cu mine, iar apoi vom face toate demersurile necesare pentru transferul tău în cele mai bune condiții.

Părintele Grozdik tăcu o clipă lângă doctor, în spatele biroului. Dădu din cap și spuse:

— Domnule doctor, ar fi bine ca Peter să discute doar cu dumneavoastră în această chestiune. În special, sunt de părere că domnul Evans, asociatul dumneavoastră, n-ar trebui să fie, cum să spun, *implicat* în niciun fel, sub nicio forma.

Gulp-a-pill se uita nedumerit la preot, care adaugă, ca explicație:

— Fratele lui, domnule doctor, a fost unul dintre cei răniți în timp ce alerga prin biserică încercând în zadar să-l salveze pe părintele Connolly. Fratele lui Evans se află încă în cursul unei terapii pe termen lung și deosebit de dureroase din cauza arsurilor căpătate în acea noapte tragică. Mă tem că asociatul dumneavoastră s-ar putea să manifeste o oarecare atitudine ostilă față de Peter.

Peter ezită, se gândi la unul, două, poate chiar vreo zece răspunsuri, dar în final nu spuse niciunul cu voce tare. Făcu un semn din cap spre cardinal, care îi imită gestul, dar fără niciun zâmbet. Fața clericului părea lipsită de expresie, lucru care îi spunea lui Peter că se afla pe o margine foarte îngustă a prăpastiei.

Coridorul de la parterul clădirii Amherst era plin de oameni. Se auzea un murmur pe hol, de la pacienții care vorbeau unii cu alții sau cu ei înșiși. Numai atunci când se întâmpla ceva ieșit din comun pacienții tăceau, altfel făceau tot felul de zgomote care ar putea fi numite discuții. Orice schimbare era mereu periculoasă, se gândi Francis. Se speria când își dădea seama că începea să se obișnuiască aici, să-și accepte existența la Western

State. „O persoană sănătoasă la cap, își spuse el în sinea lui, se acomodează la schimbare și primește cu bucurie ineditul.” își promise să se atașeze de orice lucru nou, să se lupte cu dependența de rutină. Chiar și vocile lui îl aprobară dinlăuntru, ca și cum și ele ar fi văzut pericolul de a deveni doar o altă figură de pe culoar.

Însă, exact când își spunea asta, se lăsă liniștea pe coridor. Zgomotul se stinse încetul cu încetul, ca un val care se retrage de pe malul mării. Când Francis ridică privirea, văzu motivul: Little Black conducea trei bărbați prin mijlocul holului spre dormitorul de la primul etaj. Francis îl recunoscu pe retardatul masiv, care ducea cu ușurința un dulap în brațe și avea o păpușă mare Raggedy Andy îndesată sub braț. Bărbatul avea o vânătaie pe frunte și buza puțin spartă, însă zâmbea tâmp către oricine se uita la el. Mormăi ceva ca un salut din spatele lui Little Black.

Al doilea bărbat era mai scund și cu mult mai în vârsta, purta ochelari și avea părul foarte fin, în șuvițe albe. Lăsa impresia unui dansator, iar Francis îl văzu făcând o pirueta pe coridor, de parcă totul nu era decât un spectacol. Cel de-al treilea bărbat era tem, un individ modest, mic și îndesat, trecut de prima tinerețe, lat în umeri, cu părul de culoare închisă. Mergea tot înainte, chinuindu-se să țină pasul cu retardatul sau cu Dancer[25]. Un „cato”, se gândi Francis la început. Sau pe-aproape. Dar apoi, când se uită cu mai multă atenție, zări ochii negri ai bărbatului uitându-se pe furiș încolo și-ncoace, cercetând marea de pacienți care se dădeau la o parte din fața procesiunii conduse de Little Black. Francis văzu că ochii bărbatului se îngustează, ca și cum nu-i plăcea ceea ce vedea, iar un colț al gurii i se ridică în sus, cu un mârâit de câine rău. Francis își schimba imediat diagnosticul și recunoscu un bărbat care avea nevoie de manevre serioase

pentru a fi ținut în frâu. Căra în brațe o cutie de carton cu puținele lucruri pe care le avea.

Francis o zări pe Lucy ieșind din birou și oprind u-se să urmărească grupul care se deplasa spre dormitor. Prinse ușoara mișcare din cap a lui Little Black în direcția femeii, semnalându-i faptul că diversiunea pe care o pusese ea la cale avusese succes. O diversiune care necesitase mutarea câtorva dintr-un dormitor în altul.

Lucy se duse la Francis și-i șopti repede la ureche:

— C-Bird, ține-te după ei și asigură-te că omul nostru ajunge într-un pat unde tu și Peter puteți să fiți cu ochii pe el.

Francis dădu din cap, vru să spună că retardatul nu era cel pe care trebuiau să-l urmărească ei, dar nu scoase niciun sunet. În schimb, se desprinse de lângă perete și se mișcă pe holul care se umpluse din nou de bâzâit și discuții, după trecerea celor trei.

O zări pe Cleo lângă cabinetul asistentelor, cu ochii pe fiecare dintre cei trei care treceau pe lângă ea. Francis aproape că văzu cum îi merge mintea femeii masive, inspectând cu sprâncenele încruntate și cu o mână ridicată, arătând spre cei trei bărbați care treceau pe hol. Lui Francis i se păru că arată de parcă ar măsura ceva, apoi Cleo izbucni cu o voce isterică:

— Nu sunteți bine-veniți aici! Niciunul dintre voi!

Însă niciunul nu se întoarse, nu-și schimbă pasul și nici nu arătă nicio secunda că ar fi auzit sau ar fi înțeles spusele lui Cleo.

Ea își drese vocea și făcu un semn din mâna. Francis trecu repede pe lângă ea, încercând să țină pasul cu mersul rapid al lui Little Black.

Când intră în dormitor, văzu că retardatul fusese plasat în vechiul pat al lui Lanky, în timp ce ceilalți erau plasați nu departe de perete. Se uită la Little Black, care la rândul lui supraveghea

aranjarea paturilor și a lucrurilor fiecăruia, apoi îi conduse pe cei trei într-un scurt tur, care consta în a le arata baia, posterul cu regulile spitalului, care probabil ca erau la fel ca în dormitorul din care tocmai fuseseră transferați, și a-i informa că în câteva minute va avea loc cina. Apoi acesta dădu din umeri și ieși, oprindu-se doar cât să-i șoptească lui Francis:

— Spune-i domnișoarei Jones că a fost o bătaie groaznică în clădirea Williams. Tipul pe care l-a enervat s-a dus direct la ăsta masiv. A fost nevoie de vreo doi infirmieri să-i despartă, iar ceilalți doi au fost implicați fără voie în încăierare. Celălalt ticălos o să stea câteva zile într-o celulă de detenție și observație. Probabil că o să primească și o doză mărita de calmant, ca să-l liniștească. Spune-i că a funcționat așa cum și-a imaginat ea, doar că toată lumea în Williams este întoarsă pe dos și foarte supărată și o să trebuiască vreo două zile pentru ca lucrurile să se așeze.

Apoi Little Black împinse ușa și ieși, lăsându-l singur cu cei trei nou-veniți.

Francis îl urmări pe retardat, care se așeză pe marginea patului, îmbrățișându-și păpușa. Apoi începu să se legene, cu un fel de rânjet pe fața, fiind doar pe jumătate conștient de noile împrejurimi. Dancer făcu o mică pirueta, și apoi merse la fereastra zăbrelită și înțepeni locului, uitându-se afara la ce mai rămăsese din după-amiază.

Însă cel de-al treilea bărbat, cel mic și îndesat, îl zări pe Francis și parcă înlemni imediat. Apoi sări ca ars și, arătând cu degetul spre Francis, parcurse cu viteză distanța dintre ei. Gâfâia de furie.

— Tu trebuie să fii acela, scuipa el, într-o șoapta plina de furie. Tu trebuie să fii acela! Tu ești cel care mă caută, așa este?

Francis nu răspunse, ci doar se retrase spre perete. Bărbatul ridică pumnul și îl ținu deasupra fălcii lui Francis. Ochii îi scăpărau de furie, dar era

contrazis de inflexiunile ca de șarpe ale vocii, cuvintele care răsunau împrejur având mai degrabă tonalitate de avertisment.

— Pentru că eu sunt cel pe care-l cauți.

Cuvintele parcă șfichiuiră aerul.

Apoi, cu un zâmbet nonșalant, trecu ca o furtuna pe lângă Francis și ieși pe hol.

Capitolul 22

Însă am aflat, nu-i așa?

Poate nu chiar în momentul ăla, dar destul de curând.

La început am fost surprins de vehemența cu care a recunoscut și mi-a aruncat-o în față. Simțeam un tremur în mine, iar toate vocile îmi strigau avertizări, pline de neîncredere, primeam impulsuri contradictorii care mă împingeau să mă ascund și să-l urmăresc pe tip, dar cele mai multe îmi spuneau să fiu atent la ceea ce am înțeles. Dar, desigur, ce-mi spusese bărbatul nu avea sens. De ce ar fi venit Angel direct la mine, când făcuse atât de multe ca să ascundă cine era? Iar dacă tipul scund și îndesat nu era de fapt Angel, de ce spusese ceea ce spusese?

Plin de îndoieli, cu sufletul străbătut de o furtuna de întrebări și conflicte, am inspirat adânc, mi-am potolit puțin inima care bătea tare și am gonit pe ușă afară din dormitor ca să mă iau după pitic pe coridor, lăsându-i în urmă pe Dancer și pe retardat. L-am văzut oprindu-se să-și aprindă o țigară, apoi ridicând privirea și admirând noua lume în care fusese transferat. Mi-am dat atunci seama că peisajul fiecăreia dintre clădiri era diferit. Arhitectura era similară, holurile și birourile, camera de zi, sala de mese, spațiile de dormit, dulapurile și debaralele, celulele de izolare de la etaj, toate urmau mai mult sau mai puțin același tipar, poate cu mici diferențe de design. Dar în fiecare clădire, contururile și topografia erau definite de toată varietatea de nebunii pe care le conținea. Iar asta era motivul pentru care s-a oprit piticul, cercetând. I-am prins privirea, și mi-am dat seama ca este genul de nebun gata să izbucnească. Un tip care are în general foarte puțin control asupra furiilor din sângele care-i curge în vene, luptându-se cu Haldolul sau cu Prolixul care îi sunt

administrate zilnic. Trupurile noastre erau câmpuri de bătaie ale unor armate aflate în război, un război al psihozelor cu narcoticele, luptându-se să preia controlul, iar piticul părea să fie prins în acest război la fel ca noi toți.

Nu credeam că Angel era prins în acest război.

L-am văzut pe pitic împingând într-o parte un bătrân senil, un bărbat slăbuț, genul bolnăvicios, care se împiedica și aproape căzu pe podea și în același timp izbucni în lacrimi. Tipul mic și îndesat merse mai departe pe coridor, oprindu-se doar ca să se rățoiască la doua femei care stăteau într-un colț și cântau cântece de leagăn celor două păpuși pe care le țineau în brațe. Când un „cato" cu părul vâlvoi, îmbrăcat în pijamale largi și cu halatul descheiat, îi ieși inofensiv în cale, urla la figura fără nicio expresie să se dea la o parte și-și continua drumul, accelerând ritmul mersului, ca și cum picioarele lui țineau isonul mâniei pe care o simțea crescând în el. Și fiecare pas pe care-l făcea îl ducea mai departe de cel pe care îl căutam noi. Nu cred că aș putea spune exact de ce, dar știam cu o certitudine care creștea pe măsură ce îl urmăream pe tip pe coridor. Vedeam chiar în imaginație exact felul în care, atunci când izbucnise bătaia orchestrată de Lucy în clădirea Williams, tipul scund și îndesat fusese imediat prins în mijlocul încăierării și de aceea fusese și el transferat la Amherst. Un addendum la incident. Nu era genul care să stea și să se uite la desfășurarea unui conflict dintr-un colț sau refugiindu-se lângă perete. Era genul care răspundea imediat, sărea direct în mijlocul evenimentelor, indiferent de cauza acestora, sau de cine cu cine se bătea, sau de ce, sau unde, și așa mai departe. Pur și simplu îi plăcea bătaia pentru că îi permitea să se detașeze de toate impulsurile care îl chinuiau și să se piardă în vâltoarea de a arunca pumni în dreapta și-n stânga. Iar apoi, când

se ridica plin de sânge, nebunia lui nu-i dădea voie să se întrebe de ce făcuse ceea ce făcuse.

Din câte mi-am dat seama, o parte din boala lui consta în a atrage tot timpul atenția.

Dar de ce fusese atât de clar, arătându-și fața către mine? „Eu sunt cel pe care-l cauți!”

La mine în apartament, m-am aplecat înainte și mi-am sprijinit capul de perete, cu fruntea pe cuvintele scrise, cu mintea pierdută adânc în amintiri. Presiunea de la tâmple îmi amintea de o compresă rece pusă pe piele, în încercarea de a reduce un acces de febră din copilărie. Am închis ochii o clipa, sperând să mă odihnesc puțin.

Dar o șoaptă a brăzdat aerul. S-a auzit sâsâind direct în spatele meu.

— N-ai crezut că o să-ți ușurez treaba?

Nu m-am întors. Știam că Angel era și nu era lângă mine, în același timp.

— Nu, am spus cu voce tare. N-am crezut că o să-mi ușurezi treaba. Dar mi-a luat ceva timp să-mi dau seama de adevăr.

* * *

Lucy îl zări pe Francis ieșind din dormitor și urmărind o altă persoana decât cea pe care îl însărcinase ea să nu o piardă din ochi. Văzu că Francis căpătase o paloare neobișnuita și i se păru pornit pe ceea ce făcea, aproape fără să vadă ceva în jurul lui, în atmosfera ce preceda cina, pe coridorul aglomerat. Făcu un pas spre el, dar apoi se opri, știind că probabil C-Bird avea un motiv pentru care se comporta așa.

Îi pierdu din ochi pe cei doi când intrară în camera de zi și începu să-și croiască drum într-acolo, când îl văzu pe domnul Evans venind spre ea pe hol. Avea expresia sălbatică a unui câine supărat că i-a fost furat osul bine garnisit cu carne.

— Deci, spuse el furios, sper că sunteți mulțumită. Am un infirmier la urgență cu mâna fracturată și a trebuit să transfer trei pacienți de la Williams și să-l izolez pe un al patrulea într-o

celulă pentru cel puțin douăzeci și patru de ore, poate mai mult. Una dintre clădiri e plină de vacarm și agitație, iar unul dintre cei transferați este probabil supus unui risc important, pentru că a trebuit să-și schimbe locația după mulți ani. Și fără nicio vină proprie. Pur și simplu a fost prins în bătaie din greșeală, dar a sfârșit prin a fi amenințat. La dracu'! Sper că vă dați seama ce regres în vindecare înseamnă toate astea și cât de periculos este, mai ales pentru pacienții care au ajuns să accepte un lucru și sunt dintr-odată aruncați în alt loc!

Lucy îi aruncă o privire plină de răceală.

— Credeți că eu am reușit toate astea?

— Da, așa cred! îi aruncă Evans.

— Probabil că sunt mult mai deșteaptă decât credeam, răspunse ea sarcastic.

Domnul Evans fornăi nervos, iar fața i se înroși și mai tare. Arata exact ca unul căruia nu-i place să vadă lumea atent echilibrata pe care o controlează deranjata în niciun fel, se gândi Lucy. El vru să-i răspundă nervos, într-un acces de furie, dar reuși, într-un mod care lui Lucy i se păru neliniștitor, să-și recâștige calmul și să vorbească pe un ton reținut:

— Din câte îmi amintesc, rosti domnul Evans rar, aranjamentul ca dumneavoastră să lucrați aici, în aceasta instituție, era direct condiționat de lipsa oricărui deranj. Cred că-mi aduc aminte că ați fost de acord să nu vă expuneți prea mult și să nu stați în calea planurilor de tratament care sunt deja în desfășurare.

Lucy nu răspunse. Dar înțelese unde bătea Evans.

— Așa am înțeles eu, continua domnul Evans. Dar corectați-mă dacă greșesc.

— Nu, nu greșiți, încuviință ea. Îmi pare rău. N-o să se mai întâmple.

Știa prea bine că astea erau niște minciuni.

— Nu cred până nu văd, spuse el. Și presupun că intenționați să continuați să intervievați pacienți dimineață.

— Da, așa intenționez.

— Mai vedem noi, spuse el.

Și, cu amenințarea plutind în aer în urma lui, domnul Evil se întoarse pe călcâie și o porni spre ușa principală. Se opri însă după numai câțiva pași când îl zări pe Big Black însoțindu-l pe Peter the Fireman. Psihologul observă imediat că Peter nu era legat așa cum fusese mai devreme.

— Hei! striga el și făcu semn cu mâna către Big Black și către Peter. Stai pe loc!

Infirmierul uriaș se opri. Peter la rândul lui ezită și el.

— De ce nu este legat? urla domnul Evans din cale-afară de nervos. Omul ăsta n-are voie să iasă din aceasta clădire fără cătușe la mâini și lanțuri la picioare. Astea sunt ordinele!

Big Black scutură din cap.

— Doctorul Gulptilil a spus că e în regulă.

— Ce?

— Doctorul Gulptilil… repetă Big Black, dar fu întrerupt imediat.

— Nu cred. Omul ăsta se află sub restricție judecătorească. Îi sunt aduse acuzații serioase de omucidere. Avem o responsabilitate…

— Așa a spus.

— Am să verific asta. Chiar acum. Evans se răsuci, lăsându-i pe cei doi cu gura căscată în mijlocul coridorului; se repezi spre intrarea principală, mai întâi zdrăngăni cheile, apoi înjură atunci când folosi o cheie nepotrivită, înjură și mai tare când nici a doua nu se potrivi și, în cele din urmă, renunță și se avântă pe coridor spre biroul său, dându-i pe pacienți la o parte din drum.

*

Francis se ținu scai de tipul scund și îndesat care-și tot croia drum prin Amherst. Ceva din felul în care-și ținea capul ușor aplecat într-o parte, buza

ridicata și dinții albi rânjiți, ceva din felul cum ținea umerii aduși înainte și cum își legăna antebrațele cu tatuaje mari îi atenționa pe ceilalți pacienți să se dea la o parte din calea lui. O plimbare în căutarea unei prăzi, prin Amherst. Piticul se uita cu mare atenție prin camera de zi, ca paznicul unui teren. Puținii pacienți rămași în salon se strânseră pe la colțuri sau se ascunseră în spatele unor reviste vechi, evitând contactul vizual direct. Piticului îi plăcea asta, era mulțumit să vadă că-și făcea loc în forță în noul sediu și păși în mijlocul încăperii. Nu părea să-și fi dat seama ca e urmărit de Francis până când nu se opri.

— Deci, spuse el cu voce tare, acum sunt aici. Să nu încerce nimeni să se pună cu mine.

Lui Francis i se păru prostesc să arunce așa, în aer, chestia asta. Și poate și laș, în același timp. Singurele persoane rămase în încăpere erau bătrâni și infirmi sau, dacă nu, erau pierduți în lumea lor îndepărtata. Nu era nimeni care ar fi putut să se ridice și să-l provoace pe tipul scund și îndesat.

În ciuda vocilor care-i strigau să aibă grija, Francis făcu câțiva pași spre el. Acesta își dădu în sfârșit seama de prezența lui Francis și se răsuci.

— Tu! spuse el tare. Credeam ca ne-am lămurit.

— Vreau să știu ce-ai vrut să spui, zise Francis precaut.

— Ce am vrut să spun? răspunse tipul, luându-l în derâdere cu o voce cântată pe Francis. Ce am vrut să spun? Am vrut să spun ce-am spus și am spus ce-am vrut să spun, și asta e tot!

— Nu înțeleg, insista Francis, puțin prea nerăbdător. Când ai spus: „Eu sunt cel pe care îl cauți”, ce ai vrut să spui?

Tipul începu să zbiere:

— E destul de evident, nu?

— Nu, răspunse Francis precaut, clătinând din cap. Nu e. Pe cine crezi că aș căuta eu?

Piticul îndesat rânji.

— Cauți unul rău de tot, aia cauți. Și l-ai găsit. Ce? Nu crezi că pot să fiu destul de rău pentru tine? Făcu un pas spre Francis, cu pumnii strânși, aplecându-se ușor înainte și legănându-se amenințător.

— Cum ai știut că te caut? insistă Francis, continuând să rămână pe loc, în ciuda tuturor avertizărilor dinlăuntru, care-i spuneau să fugă.

— Toată lumea știe. Tu, și celălalt, și cucoana de-afară. Toată lumea știe, îi aruncă piticul.

„Nu există secrete”, se gândi Francis. Apoi își dădu seama că nu era bine.

— Cine ți-a spus? întrebă deodată Francis.

— Poftim?

— Cine ți-a spus?

— Ce dracu’ vrei să zici?

— Cine ți-a spus că eu caut pe cineva? întrebă Francis, cu vocea ridicată, mânat de ceva diferit decât vocile cu care era obișnuit, forțându-se să scoată cuvintele din gură, deși fiecare vorbă pe care o spunea îl apropia și mai mult de pericolul în fața căruia se afla. Cine ți-a spus să mă cauți? Cine ți-a spus cum arăt? Cine ți-a spus cine sunt eu, cine ți-a zis numele meu? Cine?

Tipul scund și îndesat ridică o mână și duse pumnul direct sub falca lui Francis. Apoi îl atinse ușor și delicat pe Francis cu degetele, ca și cum i-ar fi promis ceva.

— E treaba mea! îi răspunse el. Nu a ta. Cu cine vorbesc, ce fac. Asta e treaba mea.

Francis văzu că ochii tipului se lărgesc ușor, ca și cum s-ar deschide în fața unei idei care abia atunci i-a venit. Își dădu seama că în imaginația volatila a îndesatului se amestecau un număr nedefinit de elemente, iar undeva în acel amestec exploziv se aflau și informații care-l interesau pe el.

Francis insistă:

— Sigur că e treaba ta, spuse el, schimbând tonul cu unul mai domol, în speranța că-l ajuta mai

mult. Dar poate că este puțin și treaba mea. Vreau doar să știu cine ți-a spus să vii la mine și să-mi spui ce mi-ai spus.

— Nimeni, se încăpățâna bărbatul, mințind, evident.

— Ba a fost cineva, îl contrazise Francis.

Tipul lăsă mâna în jos de la fața lui Francis, iar acesta văzu fulgere în ochii lui, ascunse în spatele furiei. Asta îi amintea de Lanky, atunci când făcuse fixația pentru Short Blond sau când se năpustise asupra lui Francis în dormitor. O absorbție totala a unei singure noțiuni, un val copleșitor de o unica senzație, și totul îngropat adânc în el, într-o caverna unde nici cele mai bune medicamente nu pot pătrunde.

— Este treaba mea, insista piticul.

— Cel care ți-a spus ar putea să fie cel pe care-l caut, explica Francis.

Tipul dădu din cap.

— Du-te dracului! exclama el. N-am de gând să te ajut cu nimic.

O clipă, Francis stătu în fața tipului fără să se miște, gândindu-se doar că era atât de aproape de ceva și că ar fi foarte important dacă ar afla ce este, pentru ca ar fi ceva concret cu care ar putea să se ducă la Lucy Jones. Și, în aceeași clipa, văzu mașinăria dinăuntrul bărbatului învârtindu-se mai repede și mai repede: mânie, furie, frustrare, toate terorile obișnuite ale unui nebun convalescent, iar în acel moment vulcanic, Francis își dădu seama ca a împins lucrurile puțin prea departe. Făcu un pas înapoi, dar piticul veni după el.

— Nu-mi plac întrebările tale, spuse tipul cu voce joasă și plină de răceală.

— Bine, am terminat, răspunse Francis, încercând să se retragă.

— Nu-mi plac întrebările tale și nici tu nu-mi placi. De ce ai venit după mine aici? Ce tot încerci să mă faci să spun? Ce vrei să-mi faci?

Fiecare întrebare lovi ca un ciocan. Francis aruncă o privire în dreapta și-n stânga, încercând să zărească un loc unde să fugă, unde să se poată ascunde, dar nu avea unde. Puținii oameni din camera de zi se strânseseră, ascunzându-se pe la colțuri sau uitându-se pierduți pe pereți și în tavan, căutând orice i-ar fi putut ajuta să se mute, măcar mental, în alt loc, departe de acela. Îndesatul îl împunse pe Francis cu pumnul în piept, dându-l un pas mai în spate și aproape dezechilibrându-l.

— Nu cred ca-mi place să-mi ieși în fața, spuse el. Nu cred că-mi place nimic ce are legătură cu tine.

Îl împinse din nou pe Francis, mai tare de data asta.

— Bine, replică Francis, ridicând mâna. Te las în pace.

Piticul se înțepeni în fața lui, încordat.

— Da, așa să faci, spuse el mârâind furios, iar eu o să mă asigur de asta.

Francis văzu pumnul venind, și reuși doar să ridice puțin fruntea atât cât să atenueze cât de cât lovitura înainte ca pumnul să-i aterizeze pe obraz. O clipă văzu stele verzi la propriu, se răsuci, încercând să-și păstreze echilibrul, și se împiedica ușor de un scaun. Asta îl ajuta de fapt, pentru ca îl făcu pe piticul îndesat să arunce a doua lovitură aiurea, astfel că abia îi atinse nasul lui Francis, destul de aproape cât să-i simtă căldură. Francis se dădu din nou în spate, aruncând scaunul pe podea, iar piticul sări înainte, de data asta pocnindu-l în umăr. Fața îi era roșie de furie, iar asta îi scădea din precizia loviturilor. Francis căzu pe spate atingând podeaua cu un pocnet, simțind cum i se taie răsuflarea pentru o clipă, iar tipul sari pe el și începu să-i care la pumni în piept. Băiatul reuși să-și țină mâinile libere și se acoperi, apărându-se. Apoi începu să lovească și el la întâmplare, în timp ce și piticul lovea ca o ploaie sălbatică în brațele lui Francis.

— Te omor! strigă el. Te omor!

Francis se chircise de tot, se răsucea în dreapta și-n stânga, încercând din răsputeri să evite rafala de lovituri, doar în parte conștient că nu fusese lovit prea tare și știind că, dacă îndesatul ar sta o clipă să se gândească la avantajele atacului sau, atunci ar fi de două ori mai rău pentru Francis.

— Lasă-mă-n pace! strigă, dar fără niciun rost.

În spațiul îngust dintre brațele sale, Francis văzu că piticul se ridică puțin și se adună, dându-și seama dintr-odată că avea nevoie să-și organizeze atacul. Fața tipului era tot roșie de furie, dar citi dintr-odată pe ea că piticul avea un scop și un motiv, de parcă avea să-și canalizeze într-o singură lovitură toată furia adunată în el. Francis închise ochii și striga:

— Oprește-te!

Dar și de data asta fără rost. Își dădu seama că avea să fie rănit foarte tare. Se chirci, fără să mai fie conștient ce cuvinte striga ca să-l facă pe tip să se oprească, dar știind că vorbele nu însemnau nimic în fața furiei care se revărsă asupra lui.

— Te omor! repeta bărbatul scund și îndesat.

Francis nu se mai îndoia că avea să facă exact ce spunea.

Piticul scoase un strigăt gutural, iar Francis încercă să-și ferească măcar capul, dar, în acea clipă, totul se schimbă. O forță ca un vânt uriaș îi lovi, făcându-i să se răsucească încolăciți și lovindu-se reciproc. Pumni, mușchi, lovituri și țipete, toate se amestecau laolaltă, iar Francis se răsuci într-o parte, conștient dintr-odată că greutatea piticului se ridicase de pe pieptul lui, iar el fusese eliberat. Se răsuci o dată, apoi se făcu ghem lângă perete și văzu că piticul și Peter erau deodată înlănțuiți, legați ca-ntr-o grămada. Peter își petrecuse picioarele în jurul tipului și reușise să-și pună o mâna în jurul încheieturii bărbatului. Cuvintele dispărură într-o hărmălaie de strigăte, iar ei se răsuceau ca un bulgare; Francis văzu că pe

fața lui Peter se citea furia, în timp ce-i răsucea mâna omului până era gata să i-o rupă. Și, în același timp, o alta pereche de brațe apăru în fața ochilor lui Francis, când frații Moses, îmbrăcați în halate albe, se aplecară asupra celor doi încleștați în luptă. O clipă se auzi o orchestră de țipete, strigăte de furie, și apoi Big Black reuși să apuce un braț al piticului, în timp ce își punea și el brațul în jurul gâtului acestuia, ca-ntr-o îmbrățișare strânsa, iar Little Black îl trase pe Peter la o parte, aruncându-l stângaci pe o canapea.

Piticul începu să strige obscenități, să se înece și să scuipe.

— Ai dracului negri imbecili! Dați-mi drumul! Dați-mi drumul! N-am făcut nimic!

Peter se lăsa pe spate pe canapea, cu picioarele întinse. Little Black îi dădu drumul și se duse lângă fratele sau. Cei doi, cu experiență în treburile de genul ăsta, îl răsuciră pe tipul scund și îndesat, ca să ajungă între ei, cu mâinile ținute strâns. Acesta mai dădu puțin din picioare, dar curând se opri.

— Țineți-l strâns! auzi Francis lângă el.

Ridică privirea și văzu că Evans care, fluturând deasupra capului o seringă hipodermică, se agita în pragul ușii.

— Țineți-l! repeta domnul Evans și, cu seringa într-o mâna și cu o bucata de vată impregnată cu spirt în cealaltă, se apropie de cei doi infirmieri și de tipul isteric, care începu din nou să se răsucească, să se lupte și să strige furios:

— Du-te dracului! Du-te dracului! Du-te dracului!

Domnul Evil apuca puțina piele și băgă acul în brațul tipului cu o singură mișcare experimentată.

— Du-te dracului! strigă din nou individul, dar pentru ultima oară.

Sedativul își făcu rapid efectul. Francis nu știa exact în câte minute, pentru că pierduse noțiunea timpului, înlocuind-o cu adrenalina și frica. Dar, în

câteva clipe, bărbatul se relaxa. Francis îi văzu ochii sălbătici dându-se peste cap și apoi căzând într-un fel de stare de inconștiența. Frații Moses se relaxară și ei și, slăbind strânsoarea în care-l țineau pe bătăuș, se dădură înapoi și-l așezară pe podea.

— Avem nevoie de o targa ca să-l ducem la celula de izolare, spuse domnul Evil. O să înțepenească imediat.

Îi făcu un semn cu mâna lui Big Black, care dădu din cap aprobator.

Omul mormăi, se răsuci, iar picioarele i se mișcau ca ale unui câine care visează că aleargă. Evans dădu din cap.

— Ce mizerie! spuse el. Ridica privirea și-l văzu pe Peter care stătea pe podea, trăgându-și răsuflarea și frecându-și mâna, pe care se vedea o urma roșie de mușcătură. Și tu! spuse Evans înțepat.

— Și eu, ce? întrebă Peter.

— Izolare. Douăzeci și patru de ore.

— Ce? N-am făcut nimic altceva decât să-l iau pe ticălosul ala de pe C-Bird.

Little Black se întorsese cu o targă pliantă și cu o asistenta. Se apleca peste tipul mic și îndesat și îi puse o cămașă de forță. În același timp ridică privirea și, uitându-se la Peter, dădu ușor din cap.

— Ce ar fi trebuit să fac? Să-l las pe ăla să-l bată pe C-Bird până îl omora?

— Izolare. Douăzeci și patru de ore, repeta Evans.

— Eu nu… începu Peter.

Evans ridica din sprâncene.

— Sau ce? Mă amenințI?

Peter inspira adânc.

— Nu. Doar obiectez.

— Cunoști regulile pentru bătaie.

— El se bătea. Eu am încercat să-l țin.

Evans se opri lângă Peter.

— Interesanta diferențiere. Izolare. Douăzeci și patru de ore. Vrei să mergi de bunăvoie sau forțat?

întrebă, ridicând seringa.

Francis văzu că Evans chiar voia ca Peter să facă alegerea greșita.

Peter părea să-și controleze cu greu propria furie. Francis îl văzu scrâșnind din dinți.

— Bine, spuse el. Fie cum spuneți. Izolare. Arătați-mi drumul, la dracu'!

Spunând asta, se chinui să se ridice în picioare și îl urma supus pe Big Black, care, împreuna cu fratele lui, îl urcaseră pe targa pe pitic și îl scoteau pe ușa camerei de zi.

Evans se întoarse spre Francis.

— Ai o zgârietură pe obraz, spuse el. Du-te să te vadă o asistenta.

Apoi ieși și el din camera de zi, fără să arunce măcar o privire spre Lucy, care se afla la ușă și prinsese un moment ca să-i arunce lui Francis o privire interogativă.

Târziu în acea seară, în camera micuța din dormitorul asistentelor, Lucy stătea singură în întuneric și încerca să vadă ce progrese făcuse cu ancheta. Nu putea să doarmă și se ridicase pe pat, cu spatele lipit de perete, uitându-se în gol, încercând să distingă formele din cameră. Ochii i se adaptau foarte încet la lipsa luminii, dar, după câteva clipe, putu să distingă forma inconfundabilă a biroului, măsuța, dulăpiorul de lângă birou, noptiera și lampa. Continuă să se concentreze și recunoscu grămada de haine pe care le aruncase la întâmplare pe un scaun tare de lemn când venise mai devreme și se pregătise pentru culcare.

Se gândi ca asta reprezenta o oglinda a evenimentelor prin care trecea. Erau lucruri familiare, și totuși rămâneau ascunse, distorsionate, ținute în umbră de întunericul din spital. Avea nevoie să găsească o cale de a scoate la lumina dovezile, suspecții și teoriile. Doar că nu-și dădea seama exact cum putea să facă asta.

Își lăsă capul pe spate și se gândi că făcuse destul de multe ca să complice rău lucrurile. În același timp, în ciuda oricărui lucru concret la care să se raporteze, se simțea mai sigură ca oricând că se afla periculos de aproape de a-și atinge scopul pentru care venise la spital.

Încercă să și-l imagineze pe cel pe care îl vâna, dar își dădu seama că, așa cum i se întâmpla cu formele din cameră, nu putea să distingă nimic clar. Lumea spitalului pur și simplu nu se deschidea către presupuneri facile, se gândi ea. Își aminti zeci de momente când stătuse față în față cu un suspect fie într-o camera de interogatorii a poliției, fie, mai târziu, la tribunal, și observase toate micile detalii, zbârciturile de pe mâini, privirea furișă, poate felul în care își ținea capul, toate acestea amestecându-se și formând portretul cuiva care era definit îndeaproape de vină și de crima. Când îi avea în față, mereu, se gândi ea, dar mereu, era atât de *evident!* Cei pe care îi urmărise în procesul arestării și al acuzării purtau adevărul acțiunilor lor ca pe niște costume ieftine. Nu se înșelase niciodată.

Continuând să scruteze noaptea, își spuse că trebuie să înceapă să gândească mai imaginativ. Mai pieziș, nu direct. Mai subtil. În lumea din care venea, nu prea avusese îndoieli atunci când se găsise față în față cu prada ei. Lumea asta însă era exact pe dos. Aici nu exista decât îndoială. Și rămase pe gânduri, simțind răcoare la spate, și nu era curentul de la geamul deschis, ci gândul că poate chiar se aflase față în față cu cel pe care îl vâna. Însă aici se afla pe teritoriul lui.

Își ridică mâna la față și-și atinse cicatricea. Cel care o atacase putea fi definit un clișeu al anonimatului. Fața îi era acoperită de o mască de schi, așa că îi văzuse doar ochii întunecați. Purta mânuși negre de piele, blugi și un pulover în multe culori, de felul celor disponibile în orice magazin cu echipament sportiv. În picioare era încălțat cu

adidași Nike. Puținele cuvinte pe care le rostise fuseseră guturale, dure, ascunzând orice accent. De fapt, nici nu avea nevoie să spună ceva, din câte își amintea ea. Lăsase cuțitul de vânătoare cu care îi tăiase fața să vorbească în locul lui.

Se gândise îndelung la asta. După nefericitul eveniment, se gândise mult la acest detaliu, pentru ca îi spunea ceva într-un fel ciudat și o făcea să se întrebe dacă violul fusese într-adevăr scopul atacului sau desfigurarea ei.

Lucy se lasă pe spate, legănându-se, și se lovi ușor cu capul de perete de câteva ori, ca și cum micile lovituri ar fi putut să-i elibereze gândurile de unde îi erau lipite, în imaginație. Se gândea uneori cum i se schimbase viața din momentul în care fusese atacata pe scara acelui cămin. Cât durase? Trei minute? Cinci minute de la început până la sfârșit, de la prima senzație terifianta, atunci când a fost apucata de braț, și până la sunetul pașilor lui îndepărtându-se?

„Nu mai mult de-atât, cu siguranță”, își spuse ea. Și, începând din acel moment, totul se schimbase.

Atinse marginile cicatricei cu buricele degetelor. Se retrăseseră, aproape că nu se mai cunoșteau, odată cu trecerea anilor.

Se întreba dacă avea să mai iubească vreodată. Se îndoia.

Nu era totul atât de simplu, să ajungi să-i urăști pe toți bărbații pentru fapta unuia singur. Sau să nu poți să vezi diferența dintre bărbații pe care ajunsese să-i cunoască și cel care îi făcuse atâta rău. Era mai mult de-atât, se gândi ea, era ca și cum un loc anume dinlăuntrul ei fusese stins, întunecat sau transformat în gheață. Știa că individul care o atacase îi determinase cursul vieții și că, de fiecare dată când arata cu degetul acuzator în curtea de judecata spre vreo fața gălbejită de inculpat condamnat la închisoare, mai plătea din

râul care i se făcuse. Însă se îndoia că golul din sufletul ei avea să se mai umple vreodată.

Se gândi apoi la Peter the Fireman. „Prea mult îmi seamănă”, se gândi ea. Asta o întrista și o neliniștea, nu înțelegea că amândoi erau răniți la fel și că asta îi unea. În schimb, încercă să și-l imagineze în celula de izolare. Era locul din spital cel mai asemănător cu închisoarea și, în unele privințe, era chiar mai rău. Exista pentru un singur scop: să elimine orice gânduri externe care ar fi putut să se strecoare în lumea pacientului. Pereții erau căptușiți cu un material gri. Patul era așezat direct pe podea. O singură saltea simplă și o pătură. Fără pernă. Fără șireturi. Fără curea. O toaletă cu puțină apă în bol, ca să împiedice pe oricine ar fi avut de gând să se înece în acest mod trist. Nu știa dacă Peter fusese pus într-o cămașă de forță. Asta era procedura, și se gândi că domnul Evil voise probabil să respecte regulamentul. Se gândi cum putea oare Peter să rămână în toate mințile, când totul în jurul lui era nebunesc. Probabil că avea nevoie de o mare stăpânire de sine ca să-și aducă aminte permanent că nu aparținea acestei lumi.

„Probabil că e foarte dureros”, se gândi Lucy.

În această privința, își dădu ea seama, semănau chiar și mai mult.

Lucy inspiră adânc și își spuse că somnul este extrem de important. Avea nevoie să se concentreze de dimineață. Ceva îl făcuse pe Francis să îl înfrunte pe bărbatul mic și îndesat, și nu știa ce fusese, dar bănuia că era ceva relevant. Zâmbi. Francis se dovedise mai de ajutor decât își imaginase ea la început.

Închise ochii, schimbând un întuneric cu altul, și deodată fu convinsă că aude un sunet ciudat, destul de familiar, dar și neliniștitor în același timp. Deschise ochii și recunoscu sunetul moale al pașilor pe mocheta de pe holul din fața camerei ei. Fluieră ușor și-și dădu seama că inima îi gonea cu

putere, lucru care, își spuse imediat în sinea ei, era o greșeală. Zgomotul de pași nu era atât de neobișnuit în dormitorul asistentelor. În fond și la urma urmei, erau diferite ture, care necesitau prezența femeilor douăzeci și patru de ore pe zi, iar asta făcea ca orele de somn în acest dormitor să nu fie cele normale.

Dar, ascultând, își dădu seama că pașii se opriseră la ușa ei.

Înțepeni în pat, cu capul întins în direcția din care auzea sunetul slab, distinctiv, al pașilor.

Își spuse mai întâi că se înșală, dar apoi i se păru că aude clanța de la ușă coborând ușor.

Lucy se întoarse imediat spre noptieră și, făcând mult zgomot, reuși să aprindă veioza. Lumina inundă încăperea, iar ea clipi de câteva ori în timp ce ochii i se obișnuiau cu schimbarea. Aproape în aceeași clipă se aruncă din pat în cealaltă parte a camerei, lovindu-se de un coș metalic pentru hârtii, care se răsturnă cu zgomot pe podea. Ușa avea o încuietoare, și Lucy văzu că nu fusese mișcată din poziția încuiat. Traversând repede camera, își puse urechea pe ușa solidă de lemn și ascultă.

Nu auzi nimic.

Încercă să prindă un sunet. Orice i-ar fi putut spune că era cineva afară, că cineva fugea, că era singură acum sau că nu era.

Tăcerea o cuprindea, la fel de groaznică precum zgomotul care o alertase mai devreme.

Aștepta.

Lăsă secundele să treacă.

Un minut. Poate două.

Prin fereastra deschisa din spatele ei auzi vocile unor persoane care treceau pe acolo. Se auzi cineva râzând, apoi altcineva.

Se întoarse la ușă. Descuie și, cu o mișcare brusca, deschise ușa.

Coridorul era gol.

Ieși și se uita în dreapta și-n stânga.

Era singură.

Lucy mai inspira o dată adânc, lăsând aerul din plămâni să-i calmeze inima care bătea cu putere. Dădu din cap. „Tot timpul ai fost singura, își spuse ea. Lași prostiile astea să te influențeze.” Spitalul era un loc al extremelor nefamiliare, iar faptul că era înconjurată de atât de mulți oameni cu comportament ciudat o făcuse prea nervoasă. Dacă era ceva de care trebuia să se teamă, atunci sursa temerilor ei trebuia să se teamă și mai tare. Acest sentiment de bravadă avu darul s-o mai liniștească puțin.

Apoi se retrase din nou în camera pe care o ocupase odinioară Short Blond. Încuie ușa și, înainte de a se întoarce în pat, puse scaunul de lemn sprijinit în ușă. Nu atât ca o barieră adițională, pentru că se îndoia că ar fi funcționat, ci proptit în așa fel încât, dacă s-ar fi deschis ușa, ar fi căzut pe podea. Luă apoi coșul de gunoi metalic și-l puse deasupra, adăugând la turnul acesta și valijoara ei. Credea că zgomotul pe care l-ar face căderea acestora pe podea ar fi destul de puternic încât să o avertizeze, oricât de adânc ar dormi.

Capitolul 23

Tu erai?

— N-am fost niciodată eu, tot timpul am fost eu.

— Ți-ai asumat niște riscuri, i-am aruncat eu, înțepat. Puteai să joci la sigur, dar n-ai făcut așa, și a fost o greșeală. Nu mi-am dat seama de la început, dar în cele din urma am văzut lucrurile așa cum erau de fapt.

— N-ai văzut multe, C-Bird.

— Tu nu ești aici, am spus eu rar, dar neîncrederea răzbătea din vocea mea. Ești doar o amintire.

— Nu numai că sunt aici, sâsâi Angel, dar de data asta am venit după tine.

M-am răsucit, vrând să înfrunt vocea care mă hârțuia. Dar era ca o umbră, zbura dintr-un colț întunecat al camerei în altul, îmi scăpa mereu printre degete. M-am aplecat și am luat o scrumieră plina cu mucuri de țigări strivite și am aruncat-o cât am putut de tare spre umbră. Râsul ei s-a amestecat cu o explozie de sticlă spartă, când scrumiera s-a lovit de perete. M-am răsucit în dreapta, apoi în stânga, încercând să îl prind, însă Angel se mișca prea repede. Am țipat la el să stea pe loc, i-am strigat că nu mi-e frică de el, să se lupte cinstit, dar toate strigătele mele au răsunat ca un plânset de copil pe terenul de joacă, încercând să se lupte cu o brută mai mare decât el. Mă simțeam tot mai rău cu fiecare clipa, parcă mă micșoram cu fiecare secundă care trecea, deveneam tot mai vlăguit. Furios, am luat scaunul de lemn și l-am aruncat spre cealaltă parte a camerei. S-a lovit de tocul ușii, desprinzând o bucată de lemn din el, și apoi a căzut pe podea cu o bufnitura puternica.

Cu fiecare secundă care trecea disperarea mea creștea. Am deschis larg ochii, căutându-l prin încăpere pe Peter, care ar fi putut să-mi vină în

ajutor, dar el nu era acolo. Am încercat să mi-i imaginez pe Lucy, pe Big Black, pe Little Black sau pe alții din spital, în speranța de a aduce pe cineva aproape, care să-mi vină în ajutor în luptă.

Eram singur, iar singurătatea mea era ca un pumnal în inimă.

O clipă am crezut că eram pierdut, dar apoi, prin toată ceața nebuniei trecute și a nebuniei ce-avea să mai vină, am auzit un sunet nelalocul lui. O bătaie insistentă care părea, cum să spun, ne-corectă. Nu chiar greșită, ci cumva altfel. Mi-au trebuit câteva clipe ca să mă adun și să înțeleg ce era. Cineva bătea la ușă.

Angel mi-a suflat o nouă rafală rece în ceafă.

Bătaia în ușă insista. Și se auzea mai tare, ca și cum cineva ar fi dat volumul mai tare.

M-am apropiat atent de zgomot.

— Cine e? am întrebat circumspect.

Nu eram foarte sigur că zgomotul de dincolo de ușă era mai real decât vocea sâsâită ca de șarpe a lui Angel, sau chiar decât prezența întăritoare a lui Peter într-una dintre vizitele lui întâmplătoare. Totul se amesteca, un haos plin.

— Francis Petrel?

— Cine e? am repetat eu.

— Domnul Klein de la Centrul de Sănătate.

Numele avea un aer vag familiar. Dar mi se părea atât de îndepărtat, ca și cum ar fi fost o amintire din copilărie, nu ceva recent. Mi-am sprijinit capul de ușă, încercând să asociez o figură la numele acesta, și, încet-încet, trăsăturile au format un chip în imaginația mea. Un tip zvelt, cu început de chelie, cu ochelari cu lentile groase și puțin peltic, care-și freca bărbia nervos la sfârșitul după-amiezii, când era obosit, sau dacă unul dintre pacienți nu făcea progrese. Nu eram sigur că se afla de fapt aici. Nu eram sigur că îl auzeam cu adevărat. Dar știam că undeva chiar exista un domn Klein, că stătuserăm de vorbă de multe ori în biroul lui foarte luminos și că exista o vagă

posibilitate ca bărbatul de la ușă să fie într-adevăr el.

— Ce doriți? am întrebat eu, stând tot lângă ușă.

— Ai lipsit de la ultimele vreo două ședințe pe care ți le programaseși. Ne facem griji pentru tine.

— Am lipsit la ședințe?

— Da. Și ai o medicație care necesită monitorizare. Probabil trebuie să-ți mai prescriu rețete. Vrei să deschizi ușa, te rog?

— De ce ați venit după mine?

— Ți-am spus, continuă domnul Klein. Ai programări regulate la clinică. Ai lipsit la ședințe. N-ai mai lipsit niciodată până acum. Încă de la externarea din Western State. Oamenii își fac griji.

Am scuturat din cap. Știam destule încât să nu deschid ușa.

— Mă simt bine, am mințit eu. Vă rog să mă lăsați în pace.

— Nu mi se pare că te simți bine, Francis. Din vocea ta mi se pare că ești stresat. Am auzit strigăte din apartamentul tău când urcam scările. Suna ca și cum ar fi avut loc o luptă. E cineva cu tine?

— Nu, am spus eu.

Asta nu era pe de-a-ntregul adevărat, dar nici pe de-a-ntregul fals.

— De ce nu deschizi ușa ca să vorbim mai ușor?

— Nu.

— Francis, n-ai de ce să te temi.

Aveam toate motivele să mă tem.

— Lăsați-mă-n pace! Nu am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Dacă te las în pace, promiți să vii singur la clinica?

— Când?

— Astăzi. Cel mai târziu mâine.

— Poate.

— Asta nu prea sună a promisiune, Francis.

— Am să încerc.

— Am nevoie de cuvântul tău că ai să vii la clinică fie astăzi, fie mâine, ca să te examinez.

— Că altfel ce?

— Francis, spuse el răbdător, chiar trebuie să pui întrebarea asta?

Mi-am sprijinit din nou capul de ușă și m-am lovit ușor de ea o dată, de două ori, în încercarea de a goni gândurile și temerile din creier.

— O să mă trimiteți înapoi la spital, am spus eu cu grijă; și foarte încet.

— Poftim? Nu te aud.

— Nu vreau să mă întorc acolo, am continuat eu. Am urât locul acela. Era să mor. Nu vreau să mă întorc la spital.

— Francis, spitalul este închis. Închis pentru totdeauna. Nu trebuie să te întorci acolo. Nimeni nu mai trebuie să se întoarcă acolo.

— Pur și simplu nu pot să mă întorc.

— Francis, de ce nu deschizi ușa?

— Nu sunteți acolo, am spus eu. E doar un vis.

Domnul Klein ezită puțin, apoi spuse:

— Francis, surorile tale își fac griji pentru tine. Multa lume este îngrijorată pentru tine. Lasă-mă să te conduc la clinică.

— Clinica nu e reală.

— Este. Știi asta. Ai fost acolo de multe ori până acum.

— Plecați!

— Atunci promite-mi că ai să vii tu singur acolo.

Am inspirat adânc.

— Bine. Promit.

— Spune-o, insista domnul Klein.

— Promit că am să vin la clinica.

— Când?

— Astăzi. Sau mâine.

— Am cuvântul tău?

— Da.

L-am simțit pe domnul Klein ezitând din nou, dincolo de ușa, ca și cum ar fi cântărit spusele

mele și s-ar fi gândit dacă să mă creadă sau nu. În cele din urma, după câteva secunde de tăcere, spuse:

— Atunci, bine. Accept asta. Dar să nu mă dezamăgești, Francis.

— N-am să fac asta.

— Dacă mă dezamăgești, Francis, am să mă întorc.

Asta mi se părea ca o amenințare.

— O să fiu aici, am spus eu.

I-am ascultat pașii îndepărtându-se pe culoar.

„Bine", mi-am spus eu, și m-am întors la peretele cu scrisul. L-am gonit pe domnul Klein din amintiri, laolaltă cu foamea, setea, somnul și tot ce ar mai fi putut să mă rețină din povestit.

* * *

Era trecut de miezul nopții, iar Francis se simțea singur, înconjurat de respirațiile grele și sforăiturile din dormitorul de la Amherst. Se afla în acea stare de semitrezie, un loc aflat la mijloc, între realitate și vis, unde lumea din jurul lui era neclară, ca și cum își pierduse legăturile cu existența și era plimbată înainte și-napoi de curenți pe care nu-i vedea.

Își făcea griji pentru Peter, care era închis într-o celulă de izolare din ordinul domnului Evil și probabil se lupta cu tot felul de temeri odată cu cămașa de forța. Francis își aminti de orele petrecute de el acolo și-l cuprinse tremuratul. Legat și singur… îl îngroziseră. Bănui că trebuie să fie la fel de greu și pentru Peter, care probabil nici nu beneficiase de avantajele îndoielnice de a fi sedat. Peter îi spusese de multe ori lui Francis ca nu îi era frică să meargă la închisoare, însă Francis credea că închisoarea, oricât de grea ar fi fost, nu se compara cu celula de izolare de la Western State. Să fii în celulele de izolare era ca și cum ai fi petrecut fiecare secundă cu fantome ale unei dureri inimaginabile.

„Ce noroc avem ca suntem toți nebuni. Pentru că, dacă n-am fi, locul asta ne-ar înnebuni în scurt timp”, își spuse.

Francis simți cum îl cuprinde disperarea pentru că își dădu seama că Peter înțelegea realitatea, iar acesta era atuul care avea să-i deschidă, într-un fel sau altul, ușa spitalului. În același timp, știa cât de greu îi va fi lui să urce suficient de mult pe panta alunecoasa și stâncoasă a imaginației sale, ca să-i convingă pe Gulptilil, sau pe Evans sau pe oricine altcineva de la Western State să-l externeze. Chiar de-ar fi fost să înceapă să-i dea informații lui Gulp-a-pill despre Lucy Jones și despre progresul anchetei procuroarei, așa cum voia doctorul, se îndoia că asta ar fi dus la altceva decât mai multe nopți în care să-i asculte pe colegii lui gemând în chinuri, în timp ce visau lucruri groaznice.

Chinuit de tot ce-l hărțuia în somn, luptându-se cu tot ce-l înconjura când era treaz, Francis închise ochii și făcu să amuțească zgomotele din jurul lui, rugându-se pentru câteva ore de somn fără vise înainte de a veni dimineața.

În dreapta lui, la câteva paturi mai încolo, auzea un sunet scos de un pacient care se răsucea și gemea, în mijlocul unui coșmar. Continua să țină ochii închiși, ca și cum asta ar fi putut să amuțească orice agonie personala care se desfășură în jurul lui.

Într-o clipă, zgomotul încetă, iar el se chirci, murmurând pentru el, sau poate dând ascultare unei voci care-i spunea: *Culcă-te!*

Însă următorul zgomot pe care-l auzi fu ceva nefamiliar. Ca o zgârietură. Urmată de un sâsâit.

Apoi o voce și senzația bruscă a unei mâini care îl apăsa peste ochi.

— Ține ochii închiși, Francis. Asculta doar, dar ține ochii închiși.

Francis inspiră scurt. O gură mica de aer foarte fierbinte. Primul lui instinct fu să strige, dar se abținu. Corpul îi tresări și vru să se ridice, dar

imediat se simți împins înapoi pe pernă cu forță. Ridica o mână ca să-l apuce de încheietura pe Angel, dar imediat fu oprit de sunetul vocii acestuia:

— Nu te mișca, Francis! Nu deschide ochii până nu-ți spun eu! Știu că ești treaz. Știu că auzi tot ce spun eu, dar așteaptă comanda mea.

Francis deveni rigid pe pat. Dincolo de întunericul din spatele ochilor, simțea o persoană care stătea aplecată asupra lui. Aducând cu ea teroare și întuneric.

— Știi cine sunt, nu-i așa, Francis?

Francis dădu ușor din cap afirmativ.

— Francis, dacă te miști, mori. Dacă deschizi ochii, mori. Dacă încerci să strigi, mori. Înțelegi cadrul micii noastre discuții din noaptea asta?

Vocea lui Angel era foarte joasă, doar puțin mai puternica decât o șoaptă, dar îl lovea ca niște pumni. Nu îndrăzni să se miște, chiar dacă propriile voci îi strigau să fugă și să se ascundă. Și cum zăcea fără să se miște, invadat de un tumult de confuzie și îndoială, mâna de deasupra ochilor lui se evaporă deodată, înlocuită de ceva cu mult mai rău.

— Simți asta, Francis? întrebă Angel.

Simțea o senzație de rece pe obraz. O presiune rece ca gheața. Nu se mișcă.

— Știi ce-i asta, Francis?

— O lamă, șopti tânărul ca răspuns.

Urmă o ezitare de moment, apoi vocea joasă, groaznică reluă:

— Știi ceva despre cuțitul ăsta, Francis?

Băiatul dădu din nou din cap, dar nu înțelesese întrebarea cu-adevărat.

— Ce știi, Francis?

Înghiți greu. I se uscase gâtul. Simțea lama care continua să îi împungă fața și nu îndrăzni să-și schimbe poziția, pentru că se gândi că ar fi tăiat în carnea lui. Continuă să-și țină ochii închiși, însă

încerca și să înțeleagă ceva despre dimensiunile celui de lângă el.

— Știu că este ascuțit, spuse Francis cu voce slabă.

— Dar cât de ascuțit?

Francis nu putu să răspundă, simțind cum i se uscase gâtul dintr-odată. În schimb, mormăi ușor.

— Să răspund eu la întrebarea asta, continua Angel, cu o voce la fel de joasă, abia o șoapta, dar cu un ecou care reverbera înlăuntrul ființei lui Francis mai tare decât orice strigăt. Este foarte ascuțit, cea mai ascuțită lamă din lume, așa că, dacă te miști doar un milimetru, îți pătrunde în carne. Și este și puternic, Francis, destul de puternic încât să taie pielea, și mușchii, și chiar osul. Dar știi asta deja, nu-i așa, Francis, pentru că știi deja câteva locuri în care a intrat acest cuțit, nu-i așa?

— Da, croncăni ușor Francis.

— Crezi ca Short Blond a înțeles ce înseamnă acest cuțit, atunci când i-a mușcat din gât?

Francis nu știa ce voia să spună bărbatul, așa ca nu zise nimic.

Se auzi un râs ușor, viperin.

— Gândește-te la întrebarea asta, Francis. Aș vrea să-mi răspunzi.

Francis continua să-și țină ochii strâns închiși. O clipa, spera că vocea era doar un coșmar și că de fapt nu i se întâmpla nimic din toate astea, însă, chiar în clipa când își punea aceasta dorința, presiunea lamei pe obraz creștea. Într-o lume plina de halucinații, lama cuțitului era extrem de ascuțita și cât se poate de reala.

— Nu știu, se îneca Francis.

— Nu-ți folosești imaginația destul, Francis. Aici, asta e tot ce avem, nu-i așa? Imaginația. Ne poate duce în locuri unice și teribile, ne poate obliga să mergem pe căi stranii și îngrozitoare, să facem lucruri urâte, poate chiar crime, dar este singurul lucru cu-adevărat al nostru, nu crezi?

Francis se gândi că așa era. Ar fi dat din cap aprobator, dar îi era teamă că orice mișcare i-ar fi creat o cicatrice permanentă pe față, la fel ca aceea de pe fața lui Lucy, așa că rămase cât de rigid și de nemișcat putu, abia dacă mai respira, luptându-se cu mușchii care voiau să se răsucească de teroare.

— Da, șopti el, iar buzele abia i se mișcară.

— Îți dai seama câta *imaginație* am eu, Francis?

Din nou, indiferent ce cuvinte va fi vrut să spună, abia de se auzi un croncănit.

— Așadar, ce a cunoscut Short Blond, Francis? A cunoscut doar durerea? Sau poate ceva mai adânc, cu mult mai înfricoșător? A făcut oare legătura între senzația cuțitului care-i tăia în carne și sângele care se scurgea din ea, și care a fost în stare să înțeleagă că propria viață era cea care dispărea, și propria neputință o făcea atât de patetică?

— Nu știu, spuse Francis.

— Dar tu, Francis? Simți cât de aproape ești de moarte?

Francis nu putu să răspundă. În spatele ochilor închiși vedea doar o mare roșie de teroare.

— Simți că viața ta atârnă de un fir de păr, Francis?

Știa că nu mai era nevoie să răspundă la aceasta întrebare.

— Înțelegi că pot să-ți iau viața exact în clipa asta, Francis?

— Da, spuse Francis, dar nici nu mai știa de unde găsise puterea să rostească acel cuvânt.

— Îți dai seama că pot să-ți iau viața în zece secunde? Sau în treizeci de secunde; sau poate că aș putea să aștept un minut întreg, depinde cât de mult aș vrea să savurez momentul. Sau poate ca n-o să se întâmple deloc în noaptea asta. Poate că mâine se potrivește mai bine cu planurile mele. Sau săptămâna viitoare. Sau anul viitor. Oricând vreau eu, Francis. Ești aici, în patul ăsta, în spitalul ăsta, în fiecare noapte și nu știi niciodată când aș

putea să mă întorc, așa-i? Sau poate că ar trebui să fac acum treaba asta și să mă scutesc de efort…

Partea plată a cuțitului păru că se rotește puțin, și ascuțișul îi atinse pielea, iar apoi se răsuci la loc.

— Viața ta îmi aparține, continuă Angel. Este a mea și pot s-o iau oricând vreau.

— Ce vrei? întrebă Francis. Simțea lacrimile adunându-se în spatele pleoapelor bine strânse, iar frica îi izbucni în cele din urma, când palmele și picioarele începură să-i tremure de groază.

— Ce vreau? râse Angel, sâsâind, cu vocea tot abia o șoapta. Am ce vreau în noaptea asta și sunt aproape să iau tot ce vreau. Foarte aproape.

Francis simți că Angel aproape că își lipise fața de a lui, astfel încât buzele lor se aflau la numai câțiva centimetri unele de altele, ca ale îndrăgostiților.

— Sunt aproape de tot ce este important pentru mine, Francis. Atât de aproape, că sunt ca o umbră pe urmele tale. Sunt ca un miros lipit de tine, pe care numai un câine îl poate adulmeca. Sunt ca răspunsul la o ghicitoare puțin prea complicată ca să poată fi rezolvată de unii ca tine.

— Ce vrei să fac eu? aproape că imploră Francis.

Era ca și cum ar fi fost ceva ce putea face, o treabă sau un serviciu care să-l elibereze de prezența lui Angel.

— Nimic, Francis. Doar să ții minte mica noastră discuție atunci când îți vezi de treburile tale zilnice. Urmă o tăcere scurtă, iar apoi acesta continuă: Poți să numeri până la zece, și apoi să deschizi ochii, Francis. Amintește-ți ce ți-am spus. Și, întâmplător – glasul lui Angel era bucuros și groaznic în același timp –, am lăsat un mic cadou pentru prietenul tău Fireman și pentru târfa aia de procuroare.

— Ce?

Angel își coborî fața mai aproape de Francis, astfel încât acesta îi putea simți respirația pe piele.

— Vreau să las un mesaj. Uneori mesajul constă în ceea ce iau. Dar de data asta va fi ce rămâne în urma.

Spunând asta, presiunea de pe obrazul lui dispăru brusc și-l simți pe bărbat ridicându-se de pe pat. Francis continua să-și țină răsuflarea, iar apoi începu să numere. Încet, de la unu până la zece, înainte de a deschide ochii.

Îi mai trebuiră câteva secunde pentru ca ochii să i se acomodeze cu întunericul, dar, când reuși, înălță capul și se uita spre ușa dormitorului. O clipă, Angel apăru conturat, strălucitor, aproape incandescent. Era întors cu fața, uitându-se la Francis, însă tânărul nu putu să remarce nicio trăsătură distinctivă, cu excepția unei perechi de ochi care parcă îi ardeau în cap și a unei aure albe care îl înconjura ca o lumina din altă lume. Apoi viziunea dispăru, iar ușa se închise în urma ei cu o bufnitura surda, urmata de zgomotul inconfundabil al încuietorii care i se păru lui Francis ca i-ar izola afară toate speranțele și posibilitățile. Se scutura, tot corpul îi tremura incontrolabil, de parcă ar fi fost aruncat într-o apa înghețata și intrase în șoc hipotermic. Rămase în pat, cufundat în întunericul terorii și al neliniștii care se înrădăcinase înlăuntrul lui și care parcă se răspândea fără control, ca o infecție, în tot corpul, întrebându-se dacă va putea să se miște când va veni lumina dimineții. Vocile îi rămaseră tăcute, de parcă și ele s-ar fi temut că Francis s-ar afla pe marginea unui abis al groazei și ar putea să alunece și să cadă, fără să mai poată urca vreodată înapoi.

Stătu întins, nemișcat, tot restul nopții.

Respira în spasme scurte. Își simțea degetele tresărindu-i din când în când.

Nu făcea nimic altceva decât să asculte sunetele din jurul lui și bubuiturile din piept. Când veni dimineața, nu era sigur ca poate să-și forțeze membrele să se miște, nu era sigur nici că poate să-și mute ochii din poziția fixa în care

rămăseseră, ațintiți spre tavan, dar remarcând doar clipele groaznice prin care trecuse. Simțea că emoțiile îi fac ravagii prin minte, lovindu-se la întâmplare, alunecând, alergând, fără niciun control. Nici nu mai era sigur că avea puterea să le pună în ordine și să câștige un control cât de mic, și, o clipă, crezu că de fapt murise în acea noapte, că Angel chiar îi tăiase gâtul așa cum îi făcuse și lui Short Blond și că tot ce gândea, și auzea, și vedea acum era doar un vis și o reverie care îi cuprindea ultimele secunde ale vieții, ca de fapt lumea din jurul lui era chiar întunecată, noaptea se închidea în junii lui și că propriul sânge se scurgea încet-încet, cu fiecare bătaie de inimă.

— Gata, oameni buni, auzi el pe cineva în ușă. E timpul să vă sculați. Micul dejun așteaptă.

Era Big Black, trezindu-i pe rezidenții dormitorului așa cum făcea în fiecare zi.

În jurul lui, oamenii începură să mormăie în fel și chip, trezindu-se și lăsând în urmă toate visele cu problemele și coșmarurile care îi chinuiseră peste noapte, fără să-și dea seama că un coșmar real, care respira, se afla în mijlocul lor.

Francis rămase rigid, de parcă ar fi fost lipit de pat. Membrele îi refuzau orice comanda.

Câțiva se holbau la el, când treceau pe lângă patul lui.

Îl auzi pe Napoleon spunând:

— Haide, Francis. Să mergem la micul dejun…

Însă rotofeiului își pierdu glasul când văzu expresia de pe fața lui Francis.

— Francis? auzi el, dar nu răspunse. C-Bird, te simți bine?

Din nou, în el se duse o luptă. Vocile începuseră să facă larmă. Se rugau, îl lingușeau, insistau, iar și iar. *Scoală-te, Francis! Haide, Francis! Ridică-te! Pune picioarele pe podea și trezește-te! Te rog, Francis, te rog, scoală-te!*

Nu știa dacă avea puterea. Nu știa dacă va mai avea vreodată aceasta putere.

— C-Bird? Ce se întâmpla? se auzi vocea lui Napoleon, din ce în ce mai îngrijorata, aproape scâncind.

Nu răspunse, ci continua să se holbeze în tavan, crezând tot timpul, din ce în ce mai puternic, că murea. Sau poate să murise deja și că tot ceea ce auzea nu erau decât ultimele reverberații ale vieții, însoțindu-i ultimele bătăi de inimă.

— Domnule Moses! Veniți aici! Avem nevoie de ajutor!

Napoleon era brusc pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Francis simțea în el două impulsuri opuse. Unul care parcă îl arunca la pământ, altul care insista să-și ia zborul. Ambele se luptau pentru supremație înlăuntrul lui.

Big Black își croi drum până lângă el. Francis îl auzi ordonându-le celor care se mai aflau în dormitor să iasă pe coridor. Se apleca peste Francis, uitându-se adânc în ochii lui, și în același timp începu să murmure tot felul de obscenități.

— Haide, fir-ar al dracului, Francis, scoală-te! Ce s-a întâmplat?

— Ajutați-l! se ruga Napoleon.

— Asta încerc să fac, răspunse Big Black. Francis, spune-mi, ce-i cu tine?

Bătu din palme în fața ochilor lui Francis, încercând să-l facă să aibă o reacție. Îl apucă de umăr și îl scutura cu putere, dar tânărul rămase țeapăn pe pat.

Francis se gândi că pur și simplu nu mai are cuvinte. Se îndoia puternic de posibilitatea sa de a mai vorbi. Înlăuntrul lui, lucrurile formau o crusta pe deasupra, ca gheața deasupra unui helești.

Vocile deformate reluară comenzile și ordinele și începură să se roage, să-l facă să răspundă.

Singurul gând care pătrundea prin groaza lui Francis era ideea simplă că, dacă nu se mai mișcă, va muri cu siguranță. Iar coșmarul va deveni adevărat. Era ca și cum cele două se amestecaseră.

Așa cum ziua și noaptea nu mai erau diferite, la fel și starea de vis și cea de trezie. La marginea stării de conștientă, o parte din el îl împingea să stingă luminile, să se retragă, să găsească siguranța în refuzul de a mai trăi, în timp ce altă parte îl implora să se dea la o parte din calea cântecului de sirenă al morții, să împingă cât colo moartea care-l copleșise dintr-odată.

— Nu muri, Francis!

La început, crezu că îi vorbea una dintre vocile familiare. Apoi, în secundele acelea primejdioase, își dădu seama că era el însuși.

Și astfel, adunând cu fiecare clipă ce brumă de forță mai găsi în el, Francis începu să mormăie cuvinte pe care un minut mai devreme crezuse că nu le va mai putea rosti niciodată.

— A fost aici… spuse Francis, asemenea cuiva care rostește ultimele cuvinte pe patul de moarte, dar, în mod surprinzător, puținele cuvinte parcă îi dădură energie să continue.

— Cine? întrebă Big Black.

— Angel. A vorbit cu mine.

Infirmierul se dădu înapoi un pas, apoi se repezi înainte.

— Te-a rănit?

— Nu. Da. Nu știu sigur, spuse Francis.

Se aduna și devenea mai tare cu fiecare cuvânt rostit. Se simțea ca și cum abia i-ar fi trecut febra.

— Poți să te ridici în picioare?

— Am să încerc, răspunse Francis.

Cu ajutorai lui Big Black, care îl susținea, și al lui Napoleon, care-l ținea de mână, ca și cum i-ar fi fost teama să nu cadă și să se spargă, Francis se ridică și-și dădu picioarele jos din pat. Ameți o clipa când sângele nu-i mai inundă creierul. Apoi se ridică în picioare.

— E bine, șopti Big Black. Probabil că te-a speriat ca dracu'!

Francis nu răspunse. Era evident.

— O să fii bine, C-Bird?

— Sper.

— Să ținem asta pentru noi, bine? Vorbește cu domnișoara Jones și cu Peter când iese de la izolare.

Francis dădu din cap aprobator. Încă tremura. Își dădu seama că uriașul infirmier negru știa cât de aproape fusese să nu se mai dea jos din pat deloc. Sau să cada într-una dintre găurile negre care-i înghițiseră pe pacienții catatonici, pierduți într-o lume doar a lor. Făcu un pas nesigur înainte, apoi altul, simțindu-și sângele cum îi curge prin vene și cum dispar riscurile unei alte nebunii și mai mari decât cea care îl stăpânea deja. Își simțea mușchii și inima funcționând. Vocile începură să râdă vesele, apoi tăcură, bucurându-se parcă de fiecare clipa. Respiră greu, asemenea unuia care tocmai reușise să evite să fie lovit de o piatră mare în cădere. Apoi zâmbi, recâștigându-și puțin din rânjetul familiar.

— Bine, îi spuse Francis lui Napoleon, ținându-se încă de brațul masiv al lui Big Black ca să se echilibreze. Cred că aș avea nevoie de ceva de mâncare.

Amândoi dădură din cap afirmativ și făcură un pas înainte, dar Napoleon ezita.

— Ce-i asta? spuse el brusc.

Francis și Big Black se răsuciră după privirea lui Napoleon.

Amândoi văzură același lucru, în aceeași clipa. Mai era cineva care nu reușise să se dea jos din pat în acea dimineața. Trecuse neobservat, pentru ca Napoleon atrăsese toată atenția asupra lui Francis. Omul zăcea nemișcat, o formă pe un pat de oțel.

— Ce dracu'! exclamă uriașul infirmier, mai nervos ca niciodată.

Francis făcu câțiva pași în față și văzu cine era.

— Hei! strigă Big Black, dar nu primi niciun răspuns.

Francis inspiră adânc, și apoi traversă dormitorul, pe lângă paturile înghesuite, spre cel

care zăcea culcat pe spate.

Era Dancer. Bărbatul mai în vârstă care fusese transferat la Amherst în ziua precedenta. Colegul de pat al retardatului.

Francis se uită în jos și văzu membrele rigide, țepene ale omului.

„S-a zis cu mișcările grațioase, pe o muzică pe care o auzea numai el”, se gândi Francis.

Fața lui Dancer era imobilă, aproape ca de porțelan. Avea pielea albă, de parcă ar fi fost machiat pentru scenă. Ochii îi erau larg deschiși; la fel și gura. Părea surprins, poate șocat sau chiar mai mult, poate terifiat de moartea care venise după el în noaptea aceea.

Capitolul 24

Peter the Fireman stătea cu picioarele încrucișate pe patul de oțel din celula de izolare, ca un tânăr și nerăbdător Buda așteptând cu entuziasm iluminarea. Dormise puțin în noaptea precedenta, deși căptușeala de pe pereți și de pe tavan reușea să acopere mare parte din sunetele din clădire, cu excepția unui strigat ascuțit sau a unui urlet furios care se auzeau din vreuna dintre celelalte camere asemănătoare cu cea în care era el închis. Strigătele astea la întâmplare erau pentru el la fel ca sunetele scoase de animale, care răsunau prin pădure după lăsarea întunericului; n-aveau nicio logică evidentă și niciun scop, decât pentru cel care le emitea. Pe la miezul nopții, Peter se întreba dacă strigătele pe care le auzea erau reale sau erau mai degrabă sunete care fuseseră emise de pacienți morți de mult și, ca undele radio emise în eter, erau menite să reverbereze o eternitate în întuneric, fără să se oprească niciodată, fără să înceteze și fără să-și găsească locul. Se simți deodată hăituit.

În timp ce lumina zilei se strecura în celulă prin gemulețul de observație din ușă, Peter începu să cântărească impasul în care se afla. Nu avea nicio îndoiala ca oferta cardinalului era sincera, deși acesta probabil ca nu era cuvântul corect, pentru că sinceritatea nu prea avea nimic de-a face cu această situație. Oferta pur și simplu îi cerea să dispară. Să părăsească toate aspectele tangibile ale vieții sale și să dispară într-o nouă existență. Casa lui, familia, trecutul vor continua să existe doar în amintirea lui. Odată ce accepta oferta, nu exista cale de întoarcere. Cine era el și ce făcuse și de ce procedase așa – totul avea să se evapore din conștiința colectivă a arhidiocezei din Boston, pentru a fi înlocuit cu ceva nou și strălucitor și cu efecte luminoase care ajungeau până în rai. În

familie, ar fi fratele care a murit în împrejurări necunoscute sau unchiul plecat pentru totdeauna, și, cu trecerea timpului, familia ar ajunge să creadă orice mit ar crea Biserica, iar ceea ce fusese odinioară ar ajunge să dispară pentru totdeauna.

Își cântări alternativele: închisoare; MEI Bridgewater[26]; securitate maximă; carceră și bătăi. Probabil pentru aproape tot restul vieții, deoarece considerabila influență a arhidiocezei, care în acest moment face presiuni asupra judecătorilor pentru a-i permite lui Peter să dispară într-un program desfășurat în Oregon, s-ar întoarce împotriva lui dacă el ar respinge planul. Știa că nu vor mai exista alte înțelegeri ulterioare.

Peter aproape că auzi fâșâitul unei uși zăbrelite închizându-se în spatele lui și zgomotul sec al încuietorii. Zâmbi, pentru că se gândi la asta ca la ceva tot atât de apropiat ca una dintre halucinațiile prietenului său C-Bird, numai că asta era unică și era doar a lui.

Își aminti o clipă de sărmanul de Lanky, năpădit de frică și de iluzii, căruia îi dispăruse orice înțelegere pe care o avea despre viața lui neînsemnată la spital, cum se întorsese și începuse să se roage de Peter și de Francis să-l ajute. În acea clipă își dori ca Lucy să fi auzit acele plânsete. I se părea că întreaga lui viață lumea îl chemase în ajutor și că, de fiecare dată când sărise în ajutorul cuiva, oricât de bune i-ar fi fost intențiile, ceva mersese prost.

Peter auzea niște zgomote pe coridor, dincolo de ușa zăvorâtă a celulei de izolare, printre care distinse sunetul înfundat al unei alte uși care se deschise, apoi se închise cu zgomot. Nu putea să refuze oferta cardinalului. Și nu putea nici să-i lase pe Francis și pe Lucy singuri în fața lui Angel.

Își dădu seama că, la orice concluzie ar fi ajuns, trebuia să avanseze cu ancheta cât de repede putea. Timpul nu mai era un aliat bun.

Peter se uita la ușa încuiata, ca și cum ar fi așteptat să o deschidă cineva exact în acea clipă. Dar nu se mai auzea niciun sunet, nici chiar de pe coridorul liniștit din spatele ușii, iar el rămase pe pat, încercând să-și țină sub control nerăbdarea și gândindu-se că situația în care se găsea era un rezumat al întregii sale vieți. Era ca și cum, peste tot pe unde mersese, o ușă încuiata îl împiedicase să se miște liber.

Așadar, aștepta să intre cineva, și aluneca tot mai mult într-o prăpastie clădită pe contradicții, neștiind dacă va mai fi în stare să urce vreodată.

— Nu se văd semne evidente de violența, spuse medicul-șef cu o voce plata, aproape formală.

Doctorul Gulptilil stătea în picioare lângă trupul lui Dancer, care zăcea întins pe pat, cu aspectul lui țeapăn, de porțelan. Domnul Evil se afla lângă el, alături de alți doi psihiatri și de un psiholog din celelalte clădiri ale spitalului. Unul dintre ei, aflase Francis, avea dublă specializare, și de patolog al spitalului, și era aplecat asupra lui Dancer, cercetându-l cu atenție. Medicul acesta era înalt și zvelt, cu un nas coroiat, ca un cioc de acvila, și ochelari cu lentile groase, și avea un tic nervos, să-și dreagă glasul ori de câte ori voia să spună ceva și să dea din cap, așa încât smocul de păr negru cam nepieptănat i se mișca în sus și-n jos, indiferent dacă era de fapt de acord sau nu. Avea un clipboard cu un formular pe el și lua notițe, scriindu-le repede în timp ce Gulp-a-pill vorbea.

— Niciun semn de încăierare, spuse Gulptilil. Niciun semn extern de traumă. Nicio rana evidentă de niciun fel.

— Atac de cord, spuse doctorul cu aspect de vultur, dând repede din cap. Vad din fișa lui că a fost tratat pentru probleme cardiace în ultimele două luni.

Lucy Jones se afla chiar în spatele doctorilor.

— Uitați-vă la mâinile lui, spuse ea brusc. Unghiile sunt rupte și pline de sânge. Ar putea fi răni provocate în timp ce se apăra.

Toți medicii se întoarseră spre ea, dar domnul Evans fu cel care răspunse.

— A fost implicat într-o luptă ieri, așa cum bine știți, într-adevăr, doar era de față când cei doi care se băteau s-au lovit de el. Nu a luat parte la bătaie, ci s-a luptat să se elibereze. Presupun că așa au ajuns să-i fie afectate unghiile.

— Să înțeleg că ați spune același lucru și în legătură cu zgârieturile de pe brațele lui?

— Da.

— Și despre felul în care cearșaful și pătura sunt boțite în jurul lui?

— Atacul de inima poate să fie foarte rapid și foarte dureros, așa că e posibil să se fi contorsionat puțin înainte de a fi răpus.

Toți medicii scoaseră sunete de aprobare. Gulp-a-pill se întoarse spre Lucy.

— Domnișoara Jones, spuse el, vorbind rar, răbdător, ceea ce doar sublinia cât de nerăbdător era de fapt. Moartea, din păcate, nu este ceva cu totul ieșit din comun în spital. Acest nefericit domn era în vârstă și fusese adus aici de mulți ani. A mai suferit un atac de cord înainte, iar eu nu mă îndoiesc că stresul emoțional provocat de transferul de la Williams la Amherst zilele trecute, dublat de încăierarea în care a fost prins fără să aibă nicio vina, coroborate și cu efectul medicamentelor de-a lungul anilor, toate acestea au contribuit la slăbirea și mai mult a sistemului lui cardiovascular. O moarte foarte normală și nicidecum specială sau remarcabilă, aici, la Western State. Vă mulțumesc pentru observație…

Tăcu, astfel încât dădu de înțeles că de fapt nu-i mulțumea pentru nimic, după care continuă: Dar dumneavoastră nu căutați pe cineva care folosește un cuțit și care în mod cumva ritualic mutilează

mâinile victimelor și care, din cunoștințele noastre, își concentrează atacurile asupra femeilor tinere?

— Ba da, răspunse Lucy, aveți dreptate.

— Deci aceasta moarte nu pare să se potrivească tiparului care vă interesează pe dumneavoastră.

— Din nou, domnule doctor, aveți dreptate.

— Atunci, va rugăm să ne permiteți să ne ocupam de acest deces așa cum procedam în mod obișnuit.

— Nu chemați niciun fel de autorități?

Gulptilil zâmbi amabil, dar din nou asta abia dacă îi ascundea iritarea.

— Când un pacient moare în timpul operației, mai cheamă chirurgul neurolog poliția? Această situație este similara, domnișoară Jones. Trimitem un raport la autoritățile statului. Ținem o conferința cu personalul spitalului despre rata mortalității. Contactăm ruda cea mai apropiata, dacă exista. În unele cazuri, atunci când exista semne de întrebare, predam cadavrul pentru autopsie. În alte cazuri însă, nu facem asta. Și adesea, domnișoară Jones, pentru că acest spital este singura casa și singura familie pe care o au unii nefericiți pacienți, avem îndatorirea de a duce cadavrele direct în mormânt.

Dădu din umeri, dar, din nou, un gest care voia să arate dezinteres și nonșalanță ascundea de fapt ceea ce Lucy își dădu seama că este furie.

În pragul ușii se adunaseră o mulțime de pacienți care încercau să vadă ce se întâmpla în dormitor. Gulptilil aruncă o privire înspre domnul Evil.

— Cred că este cam morbid pentru ei, domnule Evans. Haideți să-i dam pe oamenii ăștia afară și să ducem persoana asta la morgă.

— Domnule doctor… începu Lucy din nou, dar el îi taie vorba și se întoarse spre domnul Evans.

— Spuneți-mi, domnule Evans, s-a trezit cineva din această clădire azi-noapte și a observat vreo luptă? A fost vreo bătaie pe care a văzut-o cineva?

S-au auzit strigăte și lovituri de pumni și imprecații? Orice se potrivește în tipul de conflict cu care suntem obișnuiți?

— Nu, domnule doctor, răspunse Evans. În niciun fel.

— Poate o luptă pe viața și pe moarte?

— Nu.

Gulptilil se întoarse spre Lucy.

— Cu siguranță, domnișoară Jones, dacă ar fi fost o crima, cineva din toată camera asta s-ar fi trezit și ar fi văzut sau ar fi auzit ceva. În lipsa acestei persoane însă…

Francis făcu o jumătate de pas înainte, vrând să spună ceva, dar se opri.

Aruncă o privire spre Big Black, care clatină din cap abia perceptibil. Infirmierul uriaș îi dădea un sfat bun, își dădu seama Francis. Dacă ar fi descris ce auzise și prezența de lângă patul lui, cel mai probabil ar fi fost considerată încă o halucinație de către medicii predispuși la această concluzie. „Am auzit ceva – dar nimeni altcineva n-a mai auzit. Am simțit ceva – dar nimeni altcineva n-a observat. Știu că a avut loc o crimă – dar nimeni altcineva nu crede asta.” Francis înțelese imediat că situația lui era fără speranță. Protestul lui ar fi fost observat și apoi înregistrat în dosar ca încă o indicație în plus a cât de departe se afla de însănătoșire și de momentul ieșirii din spital.

Francis își ținu răsuflarea. În spital, prezența lui Angel nu era încă nici realitate, nici iluzie. Știa că Angel înțelegea asta. Nu e de mirare, se gândi Francis, împreuna cu corul de aprobări dinlăuntrul lui, că asasinul era încrezător. „Poate să scape indiferent ce ar face.”

Întrebarea este, își spuse Francis în sinea lui: „Cu ce anume voia el să scape?”

Așa că nu scoase un sunet și se uită fix la Dancer. „Ce-l omorâse, se întrebă Francis? Nu era pic de sânge. Nu erau urme în jurul gâtului. Doar o mască mortuară fixată pe chipul dansatorului.

Probabil că o pernă ținută pe față. Panică tăcută. Moarte în tăcere. O scurtă zbatere, și apoi stingerea totală. „Asta am auzit oare azi-noapte? se întrebă Francis. Da, își spuse cu durere, numai că n-am deschis ochii.”

Cuțitul care o omorâse pe Short Blond fusese rezervat de data asta pentru el. Însă mesajul de pe pat era pentru ei toți. Francis își simțea mușchii tremurând. Nu-și revenise cu totul încă și înțelegea cât de aproape fusese noaptea trecută fie de moartea reală, fie de o nebunie și mai profundă. Se gândi că era ca și cum acestea două mergeau mână-n mână, un set de alternative neplăcute.

— Urăsc genul ăsta de decese, îi spuse Gulptilil domnului Evans. Îi supără pe toți. Aveți grijă ca medicația să fie potrivită pentru toți cei care par concentrați fără motiv pe acest eveniment, spuse directorul, aruncând o privire în direcția lui Francis. Nu vreau ca pacienții să se gândească prea mult la acest deces, mai ales că săptămâna viitoare avem programată o audiere.

— Știu ce vreți să spuneți, îl aprobă Evans.

Însă Francis fu deodată atent la cuvintele doctorului. Nu știa dacă moartea lui Dancer avea să fie altceva mai mult decât o simplă curiozitate pentru toți cei din clădire. Însă știa sigur că o audiere programată pentru săptămâna viitoare ar fi avut un impact dramatic asupra multor pacienți. Cineva ar putea să plece acasă, iar speranța în Western State era soră cu iluzia și cu halucinația.

Aruncă o ultimă privire spre Dancer și simți o mare tristețe. „Uite pe cineva care și-a primit eliberarea pe neașteptate”, se gândi Francis.

Însă în tot noianul asta de frică și tristețe pe care-l simțea, Francis percepea și altceva: o suprapunere de evenimente pe care nu le putea identifica exact, dar care îi fixau în minte o bănuială rece, care îl îngrijora.

În dormitor fusese adusa o targă pe roți pentru a lua cadavrul lui Dancer. Gulptilil și domnul Evil

supravegheară ca acesta să fie mutat de pe patul lui acoperit de un cearșaf alb. Lucy scutura din cap, uitându-se la ceea ce credea ca este locul unei crime, lipsit de victima.

Gulptilil rămase în urma și, mergând după targa cu cadavrul, îl zări pe Francis. Se opri și spuse:

— Ah, domnule Petrel, mă întreb dacă nu cumva ar fi timpul să avem o altă ședința.

Francis își imagina ce voia doctorul. Dădu din cap, pentru că nu știa ce altceva să facă. Dar apoi, cu o mișcare care îl lăsă pe director cu gura căscată de uimire, Francis își ridică brațele deasupra capului și făcu o pirueta, mișcându-și brațele și picioarele cât de grațios putu, ca într-un balet, imitând în mod intenționat dansul celui mort, pe o muzica pe care numai el o auzea.

Gulptilil încercă să-l întrerupă, întrebându-l brusc:

— Domnule Petrel, vă simțiți bine?

Întrebarea i se păru lui Francis de-a dreptul tâmpită, pentru ca el pur și simplu dansase în fața doctorului.

La ședința obișnuită de terapie de grup din acea zi, conversația s-a abătut spre programul spațial. Newsman recitase titlurile din ultimele câteva zile, însă exista o neîncredere răspândită în rândurile pacienților de la Western State în legătură cu posibilitatea să fi pășit cineva pe Luna. Cleo în mod special era neîncrezătoare și bombănea tot timpul și despre faptul că guvernul ascundea ceva, și despre alte pericole necunoscute dar din cale-afară de rele, acum chicotea, pentru ca imediat să devină morocănoasă și tăcută. Schimbarea stării ei de spirit era evidenta pentru toți, cu excepția domnului Evil, care ignora cea mai mare parte a semnelor de nebunie atunci când acestea apăreau. Asta era abordarea lui obișnuita. Îi plăcea să asculte, să ia notițe, iar apoi pacientul descoperea mai târziu, când se ducea la coada pentru

medicația de seara, ca i-au fost modificate dozajele. Asta avea darul să înghețe conversația de multe ori, pentru că toată lumea de la spital vedea în medicația zilnică multe dintre zalele lanțului care-i ținea închiși aici.

Moartea lui Dancer nu fusese pomenită, cu toate că toți se gândeau la asta. Uciderea lui Short Blond îi fascinase și-i speriase, însă moartea lui Dancer le amintea tuturor de propria condiție de muritori, ceea ce reprezenta un cu totul alt tip de frică. Nu o singură dată, pacienții așezați în cerc au izbucnit în râs sau și-au suprimat un suspin, niciuna dintre aceste tendințe neavând nimic de-a face cu conversația, ci reprezentând manifestări spontane, pornind de la un gând sau altul.

Lui Francis i se păru că domnul Evil îl urmarea pe el în special, cu mare atenție. Puse asta pe seama comportamentului lui bizar de mai devreme.

— Dar tu, Francis? îl întreba Evans brusc.

— Îmi cer scuze, dar eu, ce? răspunse Francis.

— Ce crezi despre astronauți?

Se gândi puțin, apoi clătină din cap.

— E greu de imaginat, răspunse el.

— Ce este greu?

— Să fii atât de departe, conectat doar la computere și unde radio. Nimeni nu a mai fost atât de departe până acum. Asta e interesant. Nu e vorba de încrederea în echipamentul folosit, ci e vorba despre faptul că nicio alta aventură nu a fost ca asta vreodată.

Domnul Evil dădu din cap afirmativ.

— Dar exploratorii din Africa sau de la Polul Nord?

— Ei se confruntau cu elemente ale naturii. Necunoscute, însă astronauții se confrunta cu ceva diferit.

— Cu ce anume?

— Cu mituri, spuse Francis. Se uita în jurul lui la toți ceilalți, apoi întrebă: Unde este Peter?

Domnul Evil se foi pe scaun.

— E tot la izolare, spuse el. Dar trebuie să iasă în curând. Să ne întoarcem la astronauți.

— Ei nu exista, interveni Cleo. Dar Peter există. Apoi scutura din cap: Poate nu exista, adăuga ea. Poate că toată chestia asta e doar un vis, iar noi trebuie să ne trezim în orice clipă.

Apoi izbucni o cearta între Cleo, Napoleon și alți câțiva despre ce exista cu adevărat și ce nu și dacă în cazul în care ceva avea loc undeva unde tu nu erai prezent, acel lucru se întâmplase cu adevărat sau nu. În urma discuției, grupul începu să facă zgomot, toți dând din mâini agitați, cu chef de ceartă, iar Evans le dădu voie să se fâțâie încolo și-ncoace. Câteva clipe, Francis doar asculta, pentru că, în mod cu totul ciudat, i se părea că există unele asemănări între poziția lui în spital și oamenii în încercarea lor de a cuceri spațiul. Rătăceau în deriva, se gândi, la fel ca el.

Credea că-și revenise din sperietura pe care o trăsese în noaptea precedentă, însă nu prea avea încredere în capacitatea lui de a trece de noaptea care urma să vina.

Încercă să-și amintească toate cuvintele pe care i le spusese Angel, însă îi era greu să își aducă totul aminte atât de exact cum ar fi vrut. Își dădu seama că frica amestecă și amețește lucrurile. Era ca și cum ai încerca să vezi bine atunci când te uiți într-o oglindă care deformează. Imaginea nu este clara.

O clipă își spuse: „Nu mai încerca să-l vezi pe Angel. Încearcă să vezi ce vede Angel”.

Adânc înlăuntrul lui, vocile îi strigară deodată avertizări: *Oprește-te! Nu face asta!*

Francis se foi neliniștit pe scaun. Vocile nu l-ar fi avertizat dacă n-ar fi perceput ceva important și periculos. Scutura ușor din cap, ca și cum ar fi vrut să restabilească legătura cu grupul care continua să se certe, și se uită la ei, exact când Napoleon zicea:

— Și de fapt de ce avem nevoie să mergem în spațiu…?

Și văzu că Cleo îl cerceta din cealaltă parte a cercului cu o privire atentă, puțin amuzată, puțin curioasă, puțin impresionată. Se aplecă ușor înainte pe scaun, ignorându-l pe Napoleon, lucru care îl înfurie pe rotofei, și spuse încet în direcția lui Francis:

— C-Bird a văzut ceva, nu-i așa?

Apoi chițăi, iar corpul i se scutura de parcă ar fi râs de o glumă pe care numai ea a înțeles-o, exact în momentul în care Peter intră în încăpere.

Acesta făcu un semn de salut cu mâna către grup, și apoi o plecăciune formala către colegii lui pacienți, ca slujitorul unui rege din secolul al XVI-lea. Apucă imediat un scaun pliant de oțel și intră în cerc.

— Nu chiar așa de rău, spuse el, anticipând întrebarea.

— Lui Peter pare să-i placa la izolare, spuse Cleo.

— Nu sforăie nimeni, răspunse Peter, iar toți izbucniră în chicoteli și afișară rânjete.

— Discutam despre astronauți, spuse domnul Evil. În timpul care a mai rămas, aș vrea să ajungem la o concluzie în cadrul acestei discuții.

— Sigur, spuse Peter. N-am vrut să întrerup.

— Bine. Acum, mai vrea cineva să adauge ceva? întrebă domnul Evil, întorcându-se de la Peter și cercetând pacienții adunați.

Fu întâmpinat cu tăcere.

Evans lăsă să treacă câteva secunde.

— Nimeni?

Din nou, grupul, atât de zgomotos cu câteva minute mai devreme, rămase tăcut. Francis se gândi că le era caracteristic: că uneori cuvintele veneau dinspre toți deodată aproape necontrolate, inundând totul în jur, iar alteori dispăreau, și toți se uitau înlăuntrul lor cu o fervoare aproape religioasă. Schimbările de spirit erau un lucru comun.

— Haideți, spuse Evans, iar exasperarea i se citea în glas. Făceam progrese un moment înainte să fim întrerupți. Cineva, Cleo?

Ea scutura din cap.

— Newsman?

Acesta nu avu niciun titlu de recitat.

— Francis?

Francis nu răspunse.

— Spuneți ceva, zise Evans înțepat.

Francis îl văzu pe Evans foindu-se și devenind din ce în ce mai nervos. Se gândi că era o chestiune de control. Domnului Evil îi plăcea să controleze totul în dormitor, și încă o dată Peter distrusese această putere. Mai mult decât orice pacient, indiferent cât de pătruns de nebunie ar fi fost, niciunul dintre ei nu se putea compara cu nevoia domnului Evans de a stăpâni fiecare moment din zi și din noapte în clădirea Amherst.

— Spuneți ceva! repetă Evans și mai rece.

Era un ordin.

Francis se repezi, încercând să-și imagineze ce voia domnul Evil să audă, dar, ca răspuns, abia reuși să murmure:

— Eu n-o să mă duc niciodată în spațiu…

Evans ridica din umeri și pufni:

— Păi, sigur că nu…

De parcă Francis spusese cel mai prostesc lucru pe care-l auzise vreodată.

Însă Peter, care privea și asculta, se aplecă deodată înainte.

— De ce nu? repetă el.

Francis se întoarse când auzi vocea lui Fireman. Peter rânjea.

— De ce nu? spuse el din nou.

Evans era de-a dreptul supărat.

— Nu încurajăm iluziile aici, Peter, izbucni el.

Însă Peter, odihnit de perioada petrecuta între pereții vătuiți ai celulei de izolare, îl ignoră.

— De ce nu, Francis? întrebă el a treia oară.

Francis făcu semn cu mâinile în jurul lui, vrând să arate spitalul.

— Dar, C-Bird, continua Peter, iar vocea lui prindea avânt pe măsura ce vorbea, de ce n-ai putea să fii tu astronaut? Ești tânăr, ești în putere, ești deștept. Vezi lucruri pe care alții nu le observa. Nu ești îngâmfat și ești curajos. Cred că ai fi un astronaut perfect.

— Dar Peter… începu Francis.

— Niciun dar. Cine spune că, într-o bună zi, NASA n-o să se hotărască să trimită un nebun în spațiu? Adică, cine ar fi mai potrivit decât unul dintre noi? Adică, lumea crede că un astronaut nebun e mult mai rapid decât tipul de militar-care-salută-steagul, corect? Poate că o să trimită politicieni, sau oameni de știință, sau poate chiar turiști, într-o buna zi. Poate ca o să descopere că, atunci când trimit un nebun în spațiu, plutirea în afara forței de gravitație care să ne țină pe Pământ, cine știe, poate ne ajuta? Ca un experiment științific. Poate…

Se opri să răsufle. Evans vru să spună ceva, dar, înainte de a scoate un sunet, Napoleon adăugă ezitant:

— Peter ar putea să aibă dreptate. Poate că gravitația ne înnebunește…

Cleo sari și ea în discuție:

— Ne ține jos…

— Toată greutatea aia pe umerii noștri…

— Ne împiedică gândurile să se zbenguie în sus și-n jos…

Din toate părțile, pacienții începură să dea din cap aprobator, unul după altul. Deodată, fiecare parcă-și găsise limba. Mai întâi se auziră murmure de aprobare, apoi o aclamare bruscă.

— Am putea să zburăm. Am putea să plutim.

— Nimeni nu ne-ar mai ține pe loc.

— Cine ar fi exploratori mai buni decât noi?

Femeile și bărbații zâmbeau și aprobau. Ca și cum în acea clipa toți se vedeau dintr-odată

astronauți, suindu-se spre ceruri, legăturile cu pământul fiind șterse, în timp ce se ridicau fără niciun efort prin vidul înstelat. Era sălbatic de seducător și, vreme de câteva clipe, grupul păru că se îndreaptă spre cer, fiecare imaginându-și forța gravitației rupta de el și experimentând ciudata libertate fantastica în acele secunde.

Evans vru să vorbească, apoi se opri.

În schimb, aruncă o privire furioasă spre Peter și, fără o vorba, ieși din încăpere.

Grupul amuți, privind spatele domnului Evil. În câteva secunde, ceața problemelor se lasă din nou asupra lor.

În orice caz, Cleo spuse cu voce tare, scuturând din cap:

— Cred că numai tu, C-Bird, spuse ea brusc, va trebui să mergi în ceruri pentru noi toți.

Cumințți, pacienții care formau grupul se ridicară, își strânseră scaunele și le puseră lângă perete la locul lor, cu zgomote metalice. Apoi, pierduți în propriile gânduri, ieșiră cu toții din camera de terapie, în coridorul principal al clădirii Amherst, amestecându-se cu valul de pacienți care se mișcau în sus și-n jos pe hol.

Francis îl apucă de braț pe Peter.

— A fost aici azi-noapte.

— Cine?

— Angel.

— S-a întors iar?

— Da. L-a omorât pe Dancer, dar nimeni nu vrea să creadă, și apoi a ținut un cuțit pe fața mea și mi-a spus că ar putea să mă omoare pe mine, sau pe tine, sau pe oricine vrea, oricând vrea.

— Isuse! exclamă Peter. Îi dispăruse orice urmă de bucurie pe care o simțise pentru ca-l făcuse pe domnul Evil să plece. Ce a mai spus? întrebă el.

Ezitând, Francis încerca din greu să-și amintească tot ce se întâmplase și simți că o parte din frică mai rămăsese în el. Era greu să-i spună lui Peter despre presiunea lamei de cuțit pe fața lui.

La început crezuse că dacă povestea o să se simtă mai bine, dar nu se întâmplase așa. În schimb, îi reveniseră starea de frică și neliniștea.

— Cum a ținut cuțitul? întrebă Peter.

Francis îi arătă.

— Isuse! repetă Peter. Cred că te-a speriat de moarte, C-Bird!

Francis recunoscu dând din cap, nevrând să spună cu voce tare cât de speriat fusese. Dar apoi, în acea clipă, ceva îl surprinse și se opri, cu sprâncenele încruntate, încercând să înțeleagă. Peter văzu consternarea bruscă a lui Francis și întrebă:

— Ce este?

— Peter… începu Francis. Ai fost odată anchetator. De ce ar ține Angel cuțitul pe fața mea în felul ăsta?

Peter rămase pe gânduri.

— N-ar fi trebuit… continuă Francis. N-ar fi trebuit să-l țină la gâtul meu?

— Ba da, încuviința Peter.

— În felul ăsta, dacă aș fi strigat…

— Gâtul, vena jugulară, laringele, acelea sunt locurile vulnerabile. Așa omori pe cineva cu cuțitul.

— Dar nu l-a ținut așa. Mi l-a ținut la față.

Peter dădu din cap afirmativ.

— E foarte curios, spuse el. Nu a crezut că o să strigi…

— Oamenii strigă tot timpul aici, n-ar fi însemnat nimic.

— Adevărat, însă a vrut să bage groaza în tine.

— A reușit, recunoscu Francis.

— Ai apucat să vezi…

— M-a pus să țin ochii închiși.

— Dar vocea?

— Cred că aș putea s-o recunosc dacă aș mai auzi-o o dată. Mai ales de foarte aproape. Sâsâia, ca un șarpe.

— Crezi că încerca să-și ascundă vocea cumva?

— Nu. Ciudat. Nu cred. Ca și cum nici nu-i păsa.

— Altceva?

Francis scutura din cap.

— Era… *încrezător*, spuse el cu grijă.

Peter și Francis ieșiră din camera de terapie. Lucy îi aștepta pe la mijlocul coridorului, lângă cabinetul asistentelor. Se îndreptară spre ea și, în timp ce-și făceau loc printre grupurile de pacienți, Peter îl zări pe Little Black stând nu departe de cabinet, la câțiva metri de Lucy Jones, și-l observă notând ceva într-un caiet mare negru, legat de grilajul metalic cu un lănțișor argintiu, precum cele de la bicicletele pentru copii. În clipa aceea, îi veni o idee și se duse repede la Little Black, dar Francis îl opri apucându-l de braț.

— Ce e? întrebă Peter.

Francis pali deodată, și avea o ezitare nervoasă în voce.

— Peter, începu el rar, mi-a venit o idee.

— Ce anume?

— Dacă nu i-a fost teamă să îmi vorbească, asta înseamnă că nu-și făcea griji că aș putea să-i aud vocea din întâmplare undeva. Nu-și făcea griji că aș putea să-i recunosc vocea pentru că știe că nu exista nicio șansa să o aud vreodată.

Peter se opri, aprobă dând din cap și-i făcu un semn lui Lucy.

— Interesant, Francis, spuse el. Asta e foarte interesant.

Francis se gândi că nu „interesant” voise Peter să spună.

Se răsuci și se gândi în sinea lui: „Găsește liniștea!”

Observă că mâna îi tremura ușor când se gândi la asta și-și dădu seama dintr-odată că i se uscase gâtul. Simțea un gust amar în gură și încerca să-și adune salivă, dar nu reuși. Se uită la Lucy, care avea o expresie de enervare; se gândi că asta n-avea nicio legătură cu ei, ci cu lumea în care

intrase atât de încrezătoare și care acum se dovedea mai alunecoasă decât se așteptase.

În timp ce procuroarea se apropia de ei, Peter merse spre Little Black.

— Domnule Moses, începu el cu grija, ce faceți?

Infirmierul ridica privirea spre Peter.

— Rutina, veni răspunsul lui.

— Ce vreți să spuneți?

— Rutină, continua Little Black. Fac niște notări în jurnal.

— Ce se mai scrie în acel jurnal?

— Orice schimbări cerute de doctorul cel mare sau de domnul Evil. Orice este ieșit din comun, cum ar fi o lupta, sau niște chei pierdute, sau un deces ca al lui Dancer. Orice schimbare în programul obișnuit. Dar și o mulțime de prostioare, Peter. Cum ar fi la ce ora te duci la baie noaptea, și când intri pe ușă, și când intri în dormitor, și orice telefon primești sau orice lucru pe care, cum am spus, oricine din cei care lucrează aici îl consideră ceva ieșit din comun. Sau poate observi că un pacient face un progres într-o direcție sau alta. Și asta poate să fie scris aici. Când intri la post la începutul turei, trebuie să verifici ce s-a petrecut în tura precedentă. Și apoi, înainte de plecare, trebuie să scrii propriile observații și să semnezi. Chiar dacă e vorba numai de câteva cuvinte. Asta se întâmplă în fiecare zi. Jurnalul trebuie să ușureze treaba pentru cei care vin după tine, ca să fie la curent cu orice s-a întâmplat.

— Există un jurnal din asta…

Little Black îl întrerupse:

— Câte unul pe fiecare etaj, în fiecare cabinet al asistentelor. Cei de la securitate au propriul jurnal.

— Deci, dacă ai asta, știi, mai mult sau mai puțin, când s-a întâmplat totul. Adică, lucrurile obișnuite?

— Jurnalul este important, spuse Little Black. Ține evidența tuturor lucrurilor. Trebuie să ai o înregistrare pentru orice se întâmpla aici. E ca o cărțulie de istorie.

— Cine păstrează aceste jurnale?

Little Black ridică din umeri.

— Sunt stocate undeva la subsol în niște cutii.

— Dar dacă ar fi să mă uit într-unul dintre astea, aș afla tot felul de lucruri, nu-i așa?

— Pacienții n-au voie să vadă jurnalele. Nu că ar fi ceva de ascuns sau ceva de genul ăsta. Dar sunt pentru personal.

— Dar dacă aș vedea unul… chiar și unul vechi, păstrat în cutii, aș avea o idee destul de buna despre când se întâmpla cutare sau cutare lucru și cu ce periodicitate, nu-i așa?

Little Black dădu din cap aprobator.

Peter continuă, dar acum vorbea cu Lucy Jones:

— De exemplu, aș afla când aș putea să mă plimb prin spital fără să fiu observat. Și aș putea să știu când e cel mai sigur să o prind pe Short Blond singura în cabinetul asistentelor de la etajul unu la miezul nopții și, în plus, și toropită de oboseală, pentru că ea lucra de obicei tura dubla câte o zi pe săptămână, nu-i așa? Și aș mai ști și că paznicii au verificat de mult ușile și poate că acum dorm pe undeva și că nimeni altcineva n-o să fie prin preajmă, cu excepția unui grup de pacienți adormiți și drogați, așa este?

Nu mai era nevoie ca Little Black să răspundă la aceasta întrebare. Sau la oricare alta.

— Așa se face că știe! conchise Peter ușor. Nu cunoaște tot absolut sigur, cu precizie de ceasornic, dar știe destul încât să poată ghici cu un mare grad de aproximație, așteaptă și prinde momentul potrivit.

Francis se gândi că era posibil. Simți un fior străbătându-l pe dinăuntru, pentru că începu să înțeleagă că tocmai se mai apropiaseră cu un pas de Angel, iar el îi simțise deja prezența și nu-și

dorea să se mai trezească atât de aproape de cuțitul și de vocea acestuia.

Lucy dădea din cap, și în cele din urma le spuse lui Peter și lui Francis:

— Nu pot să găsesc o explicație, dar ceva nu e în regula. Ba nu, ceva este corect și greșit, în același timp.

Peter râânji.

— Ah, Lucy, spuse el, imitând telul în care îi plăcea lui Gulptilil să-și înceapă propozițiile, cu o pauză prelungita și pronunțând engleza cu accentul cântat al medicului indian. Ah, Lucy, repetă el, ți-ai dat seama de logica de aici, de la balamuc. Te rog să continui.

— Locul asta începe să mă influențeze, spuse ea încet. Cred că am fost urmărită în dormitorul asistentelor azi-noapte. Am auzit zgomote la ușă care au dispărut când m-am ridicat. Data trecuta, am simțit ca cineva mi-a umblat prin lucruri, cu toate ca nu lipsea nimic. Continui să cred că facem progrese, și totuși nu pot să arăt nimic palpabil. Încep să cred că o să aud voci în orice clipă.

Se întoarse și se uită la Francis, care nu părea atent, pierdut în gândurile lui. Se uita în jos pe coridor și o zări pe Cleo care tocmai se afla într-o dispută aprinsă, ea știa pe ce temă, și dădea din mâini energic, vocea îi bubuia, dar fără ca vorbele ei să aibă vreun sens.

— Sau, adaugă Lucy dând din cap, o să ajung să-mi imaginez că sunt reîncarnarea vreunei prințese egiptene.

— Asta ar putea să ducă la un conflict semnificativ, răspunse Peter zâmbind.

— Tu o să supraviețuiești, continua Lucy. Tu nu ești nebun ca toți ceilalți. De îndată ce o să ieși, o să fii în regula. Dar C-Bird… ce o să se întâmple cu el?

— Francis are probleme mai mari, spuse Peter, posomorându-se dintr-odată. El trebuie să

demonstreze ca nu este nebun, dar cum să faci asta aici? Locul asta este făcut să înnebunească și mai tare oamenii, nu să-i vindece de nebunie. Face ca toate bolile de care suferă lumea să devină contagioase… continuă Peter, amărăciunea făcându-și loc în vocea lui. E ca și cum ai veni aici cu o răceala, care se transformă în bronșită, apoi în pneumonie, și în cele din urmă în vreo afecțiune respiratorie incurabila, iar ei îți spun: „Am făcut tot ce-am putut…!”

— Trebuie să ies de aici, spuse Lucy. Și voi trebuie să ieșiți de aici.

— Corect, răspunse Peter. Dar cel care are cea mai mare nevoie să iasă de aici este C-Bird, pentru că altfel va fi pierdut pentru totdeauna. Peter zâmbi din nou, dar acest zâmbet abia dacă putea ascunde tristețea. Noi doi ne asemănăm, ne alegem propriile necazuri. Le alegem într-un fel pervers, nevrotic. Peste Francis, toate necazurile au venit fără ca el să aibă vreo vină. El este nevinovat, ceea ce nu se poate spune despre mine.

Lucy se întinse și atinse brațul lui Peter, parcă pentru a-i întări spusele. Peter rămase o clipă nemișcat, cu senzația de arsura pe braț de la atingerea lui Lucy. Apoi se dădu un pic înapoi, de parcă n-ar fi putut să suporte presiunea. Dar în același timp zâmbi și-și întoarse fața de la Lucy, de parcă n-ar mai fi suportat să vadă ceea ce vedea.

— Trebuie să-l găsim pe Angel, spuse Peter. Și asta foarte repede!

— De acord, încuviință Lucy.

Dar apoi se uita la Peter curioasa, pentru ca își dădu seama că intenționase să spună ceva mai mult decât o simpla încurajare.

— Ce e?

Însă înainte ca el să răspundă la întrebare, Francis, care până atunci cântărise ceva înlăuntrul lui și nu fusese atent la ceilalți, ridică privirea și se apropie de cei doi.

— Am o idee, spuse el ezitant. Nu știu, dar…

— C-Bird, trebuie să-ți spun ceva… începu Peter, dar apoi se întrerupse. Ce idee ai?

— Ce trebuie să-mi spui?

— Mai poate să aștepte puțin, spuse Peter. Dar ideea ta?

— Am fost atât de speriat, începu Francis. Tu nu erai acolo, și era beznă, și cuțitul ăla pe obrazul meu… Teama este amuzantă, Peter, continuă el, pentru că îți modifica gândirea în asemenea măsură, încât nu mai poți să vezi nimic altceva din cauza ei. Și pun pariu că Lucy știe asta, dar eu nu știam, și asta mi-a dat o idee…

— Francis, încearcă să mă faci să înțeleg… spuse Peter, cum ar fi vorbit cu un elev din școala primară: cu afecțiune, dar interesat.

— O teamă ca asta te face să te gândești doar la un singur lucru: cât de speriat ești, și ce-o să se întâmple, și dacă o să se întoarcă, și lucrurile groaznice pe care le-a făcut, și ce poate încă să mai facă, pentru ca știam că ar fi putut să mă omoare, iar eu voiam să mă duc într-un loc sigur, unde să fiu doar eu…

Lucy se aplecă asupra lui Francis, pentru că păru să priceapă dintr-odată unde voiau să bată vorbele lui.

— Continuă, îl încuraja ea.

— Dar toată frica aia a ascuns ceva ce ar fi trebuit să văd.

Peter dădu din cap aprobator.

— Ce?

— Angel știa că tu n-o să fii acolo azi-noapte.

— Jurnalul. Sau a văzut singur. Sau a auzit că am fost dus la izolare…

— Așa că era cea mai buna situație ca să acționeze azi-noapte, pentru ca nu voia să încerce să se pună cu amândoi în același timp, cred. Astea sunt doar supoziții, dar așa mi se pare. În orice caz, trebuia să se miște azi-noapte, pentru că situația era perfecta ca să bage groaza în mine…

— Da, spuse Lucy. Înțeleg.

— Și a trebuit să-l omoare pe Dancer. De ce?

— Ca să ne arate că poate să facă orice vrea. Ca să sublinieze mesajul. Nu suntem în siguranță.

Francis respiră greu, pentru că ideea că Dancer fusese omorât doar ca să demonstreze ceva îl neliniștea foarte tare. Nu-și imagina ce-l enervase pe Angel atât de tare, dar atunci, chiar în clipa aceea, își dădu seama că de fapt putea să-și imagineze. Asta îl sperie și mai tare, dar se refugie în lumina puternică de pe coridor și în compania lui Peter și a lui Lucy. „Ei sunt competenți și puternici", se gândi Francis, iar Angel avea grijă cu ei, pentru că ei nu erau nebuni și slabi ca el. Expiră ușor și continuă:

— Dar astea sunt riscurile. Credeți că mai era și alt motiv pentru care se afla în dormitor azi-noapte?

— Ce fel de motiv?

Francis aproape că se bâlbâia, fiecare gând parcă reverbera, mai adânc și mai îndepărtat, ca și cum se afla pe marginea unei mari prăpăstii care implica numai uitare. Închise o clipa ochii și văzu o lumină roșie sub pleoape care aproape că-l orbi. Se gândi îndelung și-și potrivi bine cuvintele, pentru că exact în acea clipă își dădu seama ce anume voia Angel din dormitor.

— Retardatul… începu Francis. El avea ceva ce-i aparținea lui Angel.

— Tricoul însângerat…

— Păi, mă întreb…

Francis nu apucă să termine. Ridică privirea spre Peter, care se întoarse spre Lucy Jones. Nu mai fu necesar să încuviințeze toți cu voce tare. În câteva secunde, toți trei traversară coridorul și împinseră ușa dormitorului.

Avură norocul să-l găsească pe uriașul retardat așezat pe marginea patului, intonând încetișor un cântec de leagăn pentru păpușa Raggedy Andy. În spatele dormitorului se mai aflau câțiva pacienți;

majoritatea stăteau întinși, se uitau pe fereastră sau rămăseseră cu privirile fixe în tavan, deconectați de la orice. Retardatul ridica privirea către cei trei și zâmbi. Lucy se erija în conducătorul grupului și făcu un pas înainte.

— Bună, zise ea. Mă mai ții minte?

El dădu din cap.

— Ea este prietena ta? întrebă Lucy.

Din nou, bărbatul dădu din cap.

— Și aici dormiți voi doi?

El bătu cu mâna în saltea, iar ea se așeză alături. Chiar dacă era înaltă și suplă, Lucy părea pitica pe lângă retardatul care se foi puțin ca să-i facă loc.

— Și aici locuiți voi doi…

Omul zâmbi din nou. Se concentra puțin, și apoi rosti cu greutate:

— Locuiesc în spitalul mare.

Cuvintele căzură ca niște bolovani de pe buzele lui. Fiecare era greu pronunțat și rigid, iar Lucy își imagina că era un efort monumental să rostească fiecare cuvânt.

— Iar aici îți ții lucrurile? întrebă ea.

Din nou, retardatul mișca din cap în sus și-n jos.

— A încercat cineva să-ți facă rău?

— Da, spuse retardatul rar, și chiar și acest unic cuvânt parcă era greu de pronunțat. M-am bătut.

Lucy inspira adânc, dar, înainte să apuce să spună ceva, văzu că retardatul avea ochii plini de lacrimi.

— M-am bătut, repeta el, și apoi adăugă: Nu-mi place să mă bat. Mama zice să nu mă bat. Niciodată.

— Mama ta e înțeleaptă! exclama Lucy.

N-avea nici cea mai mică îndoială ca, dacă i s-ar da voie, retardatul ar putea să rănească multă lume.

— Sunt prea mare, spuse el. Fără bătăi.

— Cum o cheamă pe prietena ta? întrebă Lucy, arătând spre păpușă.

— Andy.

— Pe mine mă cheamă Lucy. Pot să fiu și eu prietena ta?

El dădu din cap aprobator și zâmbi.

— Mă ajuți cu ceva?

Uriașul își încruntă sprâncenele, iar ea se gândi ca nu înțelegea ce îi spusese, așa că îi explică:

— Am pierdut ceva.

El mormăi ca răspuns ceva ce voia să însemne că și el pierduse ceva odată și că nu-i plăcuse asta.

— Vrei să te uiți tu în lucrurile tale?

Retardatul ezită, apoi ridică din umeri. Se aplecă sub pat și scoase cu o singură mână o ladă mare verde, ca de armată.

— Ce? întrebă el.

— O bluză.

El îi dădu cu grijă lui Lucy păpușa Raggedy Andy, și apoi desfăcu închizătoarea. Ea observă că lada nu era încuiată. Retardatul ridica ușor capacul, iar femeia văzu bruma de lucruri pe care le ținea el acolo. Deasupra erau împachetați câțiva chiloți și câteva perechi de șosete, alături de o fotografie cu retardatul și mama lui. Poza era veche de câțiva ani și era puțin zgâriată și ruptă pe margini, de unde fusese ținută de prea multe ori. Sub acestea se găseau o pereche de blugi și una de pantofi, vreo două tricouri sport și un pulover verde-închis.

Tricoul pătat de sânge lipsea. Lucy se uită rapid spre Peter, care scutură din cap.

— A dispărut, spuse el încetișor.

Ea se întoarse spre retardat.

— Mulțumesc, zise. Poți să-ți pui lucrurile la loc acum.

El își închise lada și o puse la loc sub pat. Ea îi dădu înapoi păpușa.

— Mai ai și alți prieteni aici? întrebă ea, arătând spre restul camerei.

El scutură din cap.

— Singur-singurel, spuse el.

— Am să fiu eu prietena ta, spuse Lucy, ceea ce îl făcu să zâmbească, deși ea își dădu seama ce minciuna era asta, lucru care o făcu să se simtă puțin vinovata, în parte pentru lipsa de speranța a retardatului, și puțin pentru ea însăși, pentru că nu-i plăcea deloc să dezamăgească pe cineva care în fond nu era decât un copil și care avea să îmbătrânească, dar niciodată nu avea să devină mai deștept.

Când se întoarseră în biroul lui Lucy, aceasta spuse:

— Ei bine, se pare ca ideea de a găsi și ceva dovezi palpabile e un pic prea exagerata.

Era descurajata, însă Peter era mai degrabă pornit.

— Nu, nu, tot am aflat ceva. Faptul că Angel ar fi pus ceva într-un loc și apoi s-a obosit să se ducă și să ia acel lucru de acolo ne spune ceva despre personalitatea lui.

Însă Francis simțea că i se învârte capul. Mâinile îi tremurau ușor, pentru ca, înlăuntrul lui, ceea ce de obicei era o rețea de curenți și întuneric, acum parcă se lumina puțin.

— Apropiere, spuse el.

— Poftim?

— A avut un motiv pentru care l-a ales pe retardat. Pentru că știa că va fi interogat de Lucy. Pentru că era destul de aproape ca să pună printre lucrurile lui o dovada. Pentru că acesta nu constituia o amenințare. Tot ce face Angel are un scop.

— Cred că ai dreptate, încuviința Lucy rar. Dacă stai să te gândești, ce ne spune asta?

Peter răspunse cu răceală în glas:

— Ne spune ca nu prea se ascunde.

Francis gemu, ca și cum doar ideea asta îl săgetase ca o lovitura în piept. Se legănă înainte și-napoi, iar Peter și Lucy îl urmăriră cu îngrijorare. Peter înțelese pentru prima oară că tot ceea ce era un exercițiu de inteligență pentru el și pentru Lucy,

o aventură de-a cine e mai deștept dintre ei și un asasin inteligent, era poate ceva mult mai dificil și mai periculos pentru Francis.

— Vrea să-l căutăm, spuse Francis, iar cuvintele îi gâlgâiră asemenea sângelui care țâșnește dintr-o rană mortala. Îi place tot jocul ăsta.

— Ei bine, atunci trebuie să punem capăt jocului, conchise Peter.

Francis ridică privirea.

— Trebuie să nu facem ce se așteaptă el să facem, pentru că știe. Nu am idee cum sau de ce, dar știe.

Peter inspiră adânc, și rămaseră cu toții tăcuți câteva clipe, gândindu-se la spusele lui Francis. Peter nu credea ca este momentul potrivit, dar nici nu găsea alt moment mai bun, iar orice întârziere ar fi înrăutățit și mai mult lucrurile.

— Nu mai am mult timp, spuse el încet. Într-una dintre zilele următoare am să fiu luat de aici. Pentru totdeauna.

Capitolul 25

M-am rostogolit pe jos și am simțit podeaua tare sub obraz, în timp ce mă luptam cu suspinele care-mi cutremurau tot corpul. Toată viața m-am învârtit între o singurătate și alta, iar numai amintirea momentului în care l-am auzit pe Peter the Fireman spunând că o să mă lase singur la Western State m-a aruncat într-o neagra disperare, la fel ca aceea pe care o simțisem atunci, în clădirea Amherst, cu atâția ani în urma. Cred ca știusem din primul moment când ne-am întâlnit că eu o să rămân în urmă, și totuși, când am auzit asta din gura lui, a fost ca o lovitură în capul pieptului. Unele supărări sunt atât de adânci, că nu-ți părăsesc sufletul oricât de mult timp trece, iar asta era una dintre ele. Când am scris cuvintele pe care le-a spus Peter în acea după-amiază, mi-am reînviat toate sentimentele de disperare care zăcuseră ascunse în mine atâția ani, camuflate de medicamente, de planuri de tratament și de ședințe terapeutice. Sufletul mi-a erupt ca un vulcan, umplându-mă de cenușă gri.

Mă văicăream ca un copil înfometat, abandonat în întuneric. Trupul mi-era cuprins de convulsii la șocul amintirii. Chircit pe jos, pe podeaua rece, ca un marinar naufragiat aruncat pe un țărm îndepărtat și străin, am cedat în fața zădărnicii complete a poveștii mele și am lăsat să iasă suspinele unul după altul, în șuvoi, până când, epuizat, am tăcut.

Când liniștea groaznică a oboselii a pus stăpânire pe văzduhul din jurul meu, am distins un râs batjocoritor îndepărtat, retrăgându-se în umbre. Angel era încă în apropiere, savurând fiecare gram de durere pe care o simțeam.

Am ridicat capul și am gemut. El a rămas aproape. Destul de aproape încât să mă poată atinge, dar destul de departe încât eu să nu-l pot

atinge. Simțeam cum se micșora distanța dintre noi, câte un milimetru cu fiecare secundă. Ăsta era stilul lui. Se ascundea. Evada. Manipula. Controla. Apoi, când găsea momentul potrivit, se năpustea. Diferența era ca, de data asta, eu eram ținta.

M-am adunat și m-am ridicat în picioare, mi-am trecut mâna peste fața plină de lacrimi. M-am răsucit și am scotocit încăperea cu privirea.

— Aici, C-Bird, lângă perete.

Dar nu era Angel, sâsâind cu vocea lui criminală, ci era Peter.

M-am răsucit în direcția din care auzeam vocea. Stătea pe podea, sprijinit de peretele pe care scrisesem.

Părea obosit. Nu, nu e chiar așa. Trecuse dincolo de epuizare, în cu totul alt tărâm. Tricoul îi era plin de funingine și de mizerie și era murdar și pe fața brăzdată de dâre de transpirație. Hainele îi erau rupte, iar ghetele grele maro îi erau pline de noroi, frunze și ace de pin. Se juca întruna cu casca argintie de oțel, răsucind-o în mâini și aruncând-o în sus ca pe o șapcă de copil. După câteva clipe în care s-a recules puțin, în sfârșit a luat casca și, lovind ușor cu ea de perete, a spus:

— Ai ajuns la asta. Cred că n-am înțeles deloc cât de îngrozit ai fost de Angel. N-am văzut niciodată lucrurile așa ca tine. E un lucru bun că măcar unul din noi era nebun. Sau măcar destul de nebun.

Cu toată mizeria de pe el, zeflemeaua lui Peter tot își făcea loc la suprafața. Am avut un sentiment de ușurare. Și totuși, m-am aplecat, chircindu-mă chiar în fața lui, destul de aproape încât aș fi putut să întind mâna și să-l ating, dar n-am făcut asta.

— E aici acum, am șoptit eu cu grijă. Ne ascultă.

— Știu, răspunse Peter. Dă-l dracului!

— A venit după mine de data asta. Așa cum a promis atunci.

— Știu, a repetat Peter.

— Am nevoie de ajutorul tău, Peter, am spus eu. Nu știu cum să mă lupt cu el.

— Nici data trecută n-ai știut, dar te-ai prins tu până la urmă, răspunse Peter. Ceva din zâmbetul lui larg, strălucitor reuși să treacă de toată epuizarea și de toată mizeria și molozul de pe el.

— Acum e altfel, am spus eu. Înainte era… am ezitat.

— Real? a întrebat Peter.

Am dat din cap aprobator.

— Iar acum nu este?

N-am știut ce să-i răspund.

— Mă ajuți? l-am întrebat din nou.

— Nu știu dacă ai nevoie de ajutor. Dar o să încerc să fac tot ce pot.

Peter se ridică în picioare încet. Abia acum am observat că avea dosul mâinilor plin de sânge. Pielea îi era ruptă, iar carnea atârna de pe oase și tendoane. Probabil că a văzut unde mă uitam, pentru că s-a uitat și el în jos și a ridicat din umeri.

— N-am ce să fac, mi-a dezvăluit el. E tot mai rău.

Nu i-am cerut mai multe detalii pentru că am crezut că înțeleg. În liniștea scurtă care a urmat, s-a întors și s-a uitat la perete. A scuturat din cap.

— Îmi pare rău, C-Bird, a spus el încet. Știam că o să te doară, dar n-am înțeles cu adevărat cât de greu avea să fie.

— Eram singur. Mă-ntreb uneori dacă există ceva mai rău pe lumea asta.

Peter zâmbi.

— Există lucruri cu mult mai rele. Dar înțeleg ce vrei să spui. Și totuși, n-am avut încotro, nu-i așa?

Era rândul meu să dau din cap.

— Nu. A trebuit să faci ce au vrut ei. Era singura ta șansă, înțeleg.

— N-a fost prea bine pentru mine, spuse Peter. A râs ca de o glumă bună, dar apoi a dat din cap.

Îmi pare rău, C-Bird. N-am vrut să te părăsesc, dar, dacă aș fi stat…

— Ai fi ajuns ca mine. Înțeleg, Peter, am spus eu.

— Dar am fost acolo în momentul cel mai important, a continuat el.

Am aprobat dând din cap.

— Și Lucy la fel.

Din nou, am dat din cap aprobator.

— Așa că noi toți am plătit un preț, nu-i așa? a întrebat el.

În acea clipă, am auzit un sunet prelung, ca un urlet de lup. Era un sunet nepământean, plin de furie și de răzbunare. Angel.

Auzise și Peter. Dar pe el nu-l înfricoșa așa cum mă înfricoșa pe mine.

— Vine după mine, Peter, am șoptit eu. Nu știu dacă pot să-i țin piept singur.

— Adevărat, răspunse Peter. Nu poți să fii sigur de nimic, niciodată. Dar îl cunoști, C-Bird. Îi cunoști punctele tari; îi cunoști și punctele slabe. L-ai cunoscut și atunci, și exact de asta aveam nevoie, nu-i așa? Apoi s-a uitat la perete. Scrie, C-Bird. Toate întrebările. Și toate răspunsurile.

S-a dat apoi un pas înapoi, ca pentru a-mi face loc să continui să scriu. Am inspirat adânc și am mers mai departe. Nici nu mi-am dat seama când a dispărut Peter de lângă mine, în timp ce eu luam crâmpeiul de creion, însă am observat că răcoarea respirației lui Angel înghețase camera în jurul meu, așa că m-a cuprins un fior în timp ce am continuat să scriu:

> Până seara, Francis fu copleșit de senzația că tot ce se întâmpla avea un sens, dar că nu putea să vadă cum anume…

Până seara, Francis fu copleșit de senzația ca tot ce se întâmpla avea sens, dar ca nu putea să vadă cum anume. Ideile amestecate care-i străbăteau

imaginația încă îl derutau, complicate în plus de vocile pe care le auzea, mai nehotărâte și mai îndoielnice ca niciodată. Formaseră un nod de confuzii în mintea lui, strigându-i sugestii și ordine contradictorii, îl obligau să fugă, să se ascundă, să riposteze, atât de frecvent, că abia dacă mai auzea și alte discuții în jurul lui. Încă mai credea că totul va fi evident doar dacă pur și simplu va privi lucrurile prin microscopul potrivit.

— Peter, Gulp-a-pill a spus că sunt niște audieri programate pentru săptămână asta…

Peter ridică din sprâncene.

— Asta va face oamenii să se comporte ciudat.

— De ce? întrebă Lucy.

— Speranță, răspunse Peter, ca și cum doar acest cuvânt în sine ar putea să explice multe lucruri în același timp. Apoi se uita iar la Francis. Ce este, C-Bird?

— Mi se pare că există o legătură, cumva, între toate astea și dormitorul de la Williams, spuse el rar. Angel a trebuit să-l aleagă pe retardat, deci trebuia să-i cunoască rutina ca să-i poată pune tricoul între lucruri. Și cu siguranță ca și-a dat seama că retardatul va fi unul dintre cei pe care avea să-i interogheze Lucy.

— Apropierea, spuse Peter. Ocazia de a observa. Bine, Francis!

Lucy dădu și ea din cap aprobator și spuse:

— Cred că pot să fac rost de registrul pacienților din acel dormitor.

Francis se gândi o clipă, apoi întrebă:

— Lucy, poți să faci rost și de lista cu pacienții programați pentru audieri în vederea externării?

Vorbise încet, ca să nu-l audă nimeni.

— De ce?

El ridica din umeri.

— Nu știu, spuse el. Dar se întâmplă atât de multe, iar eu încerc să fac niște conexiuni.

Lucy dădu din cap, însă Francis nu era sigur ca îl credea.

— Am să văd dacă pot să fac rost și de lista asta, zise ea, însă Francis avu impresia că aprobase asta doar ca să-i facă pe plac, dar că de fapt ea nu vedea nicio potențială legătură. Lucy se uită apoi la Peter. Am putea aranja să percheziționăm tot dormitorul de la Williams. N-ar trebui să ia prea mult timp și s-ar putea să iasă la iveală ceva prețios.

Lucy se gândi că era extrem de important să încerce să mențină și o latură concretă a anchetei. Listele și supozițiile erau interesante, însă ea se simțea mult mai confortabil cu genul de detalii pe baza cărora puteai să depui mărturie în sălile de judecată. Pierderea tricoului murdărit de sânge o supăra mult mai tare decât lăsa să se vadă și era nerăbdătoare să găsească altă dovadă palpabilă care să-i poată furniza o bază solidă pentru caz.

Lucy se gândi din nou: cuțit, amprente, haine și încălțăminte murdare de sânge.

„Pe undeva, trebuie să existe ceva”, își spuse Lucy.

— Asta ar putea să însemne ceva, murmură Peter.

Se uită la domnișoara procuror și înțelese despre ce era vorba.

Francis era însă mai puțin sigur. El credea că Angel anticipase deja această mișcare. Se gândi că ei trebuiau să vină cu ceva cu totul diferit. Ceva la care Angel să nu se fi gândit. Ceva altfel, diferit și care să aibă legătură mai mult cu locul unde se aflau decât cu cel în care le-ar fi plăcut să se afle. Cei trei o porniră spre biroul lui Lucy, însă Francis îl zări pe Big Black lângă cabinetul asistentelor și se desprinse din grup ca să vorbească puțin cu el. Ceilalți își văzură de drum mai departe, fără să își dea seama că Francis rămăsese în urmă.

Big Black ridică privirea.

— E devreme pentru medicamente, C-Bird, spuse el. Însă presupun că nu asta vrei, nu-i așa?

Francis clătină din cap.

— M-ați crezut, nu-i așa?

Infirmierul se uită în jur înainte de a răspunde:

— Sigur că da, C-Bird. Problema este că n-ai nimic de câștigat aici dacă ești de acord cu un pacient, dacă banii sunt de cu totul altă părere. Înțelegi, nu? N-are nicio legătură cu adevărul sau cu minciuna. E vorba despre slujba mea.

— S-ar putea să se întoarcă. S-ar putea să se întoarcă și la noapte.

— Posibil. Mă îndoiesc, totuși. Dacă ar fi crezut că e bine să te omoare, C-Bird, ar fi făcut-o deja.

Francis fu de acord cu asta, cu toate că era una dintre acele declarații menite deopotrivă să te liniștească și să te înspăimânte.

— Domnule Moses, bălmăji Francis aproape fără suflare, de ce nimeni de aici nu vrea să o ajute pe domnișoara Jones să-l prindă pe omul ăsta?

Big Black înțepeni și începu să dea din colț în colț.

— Eu vreau să ajut, nu? Și fratele meu ajută.

— Știți ce vreau să spun, insistă Francis.

Big Black dădu din cap afirmativ.

— Asta da, C-Bird. Asta da.

Apoi se uită în jur, ca pentru a se reasigura de ceea ce știa deja, și anume că nimeni nu era atât de aproape încât să audă ce răspuns va da. Și totuși, vorbi cât se poate de încet și cu grijă:

— Trebuie să înțelegi ceva, C-Bird. Aici, dacă este găsit individul ăla pe care-l caută domnișoara Jones, o să urmeze publicitate negativă, iar toată atenția o să se îndrepte asupra noastră, poate o să fie și o anchetă a statului, și titluri pe prima pagină în ziare, și reportaje la televiziuni, și toți o să apară pe-aici; ei bine, asta ar însemna sfârșitul pentru carierele unora. Mult prea multe întrebări o să fie puse. Probabil că întrebări dificile, cum ar fi de ce n-ați făcut aia sau de ce n-ați făcut cealaltă? Poate chiar va trebui să aibă loc niște audieri la guvern. O grămadă de chestiuni, și nimeni care lucrează pentru stat, mai ales un doctor sau un psiholog, nu

vrea să răspundă la întrebări despre cum au lăsat un asasin liber prin spital fără să se sinchisească prea tare. E vorba de scandal aici, C-Bird. E mult mai ușor să acoperi totul și să găsești explicații pentru un cadavru sau două. Asta e ușor. Nimeni nu e de vină, toată lumea își primește salariul, nimeni nu-și pierde slujba, iar lucrurile continua zi de zi, exact ca mai înainte. Nu diferă cu nimic de oricare alt spital. Sau închisoare, dacă stai să te gândești mai bine. Totul este să faci lucrurile să meargă mai departe. Nu te-ai prins de asta până acum?

Ba da, își dădu seama că se prinsese. Doar că nu-i plăcea.

— Trebuie să ții minte, adăugă Big Black, dând din cap, nimănui nu prea îi pasa de nebuni.

Domnișoara Luscious ridica privirea și se uită furioasă la Lucy când intră în anticamera biroului doctorului Gulptilil. Își făcu de lucru cu niște formulare, apoi se întoarse la mașina de scris și începu să se prefacă a scrie ceva de maximă urgență, exact când Lucy se apropie de biroul ei.

— Doctorul este ocupat, spuse ea, iar degetele îi zburau peste clapele mașinii de scris, micul cilindru de oțel de la vechea mașină Selectric rotindu-se pe o foaie de hârtie. Nu am în agendă programată vreo întâlnire cu dumneavoastră, adăuga ea.

— O să dureze doar o clipă, spuse Lucy.

— Atunci, să văd dacă vă pot strecura. Luați loc.

Secretara nu făcu nici cel mai mic efort să-și schimbe poziția sau măcar să ridice receptorul până ce Lucy nu se depărta de birou și se trânti pe o canapea din sala de așteptare.

Continuă să se uite fix la domnișoara Luscious, insistent, până ce secretara, obosită de această privire, ridică receptorul de pe birou și se întoarse cu spatele la Lucy în timp ce vorbea. Urmă un

scurt schimb de replici, iar apoi secretara se întoarse și spuse:

— Doctorul vă poate primi acum.

„Clișeu aproape comic, date fiind împrejurările”, se gândi Lucy.

Doctorul Gulptilil stătea în picioare în spatele biroului și se uita la copacul de la fereastră. Își drese glasul când intră Lucy, dar rămase pe poziție, fără să se miște, în timp ce femeia îl aștepta să dea un semn că știe de prezența ei. După câteva clipe, el se întoarse și, dând ușor din cap, se așeză cu aplomb pe scaunul din spatele biroului.

— Domnișoară Jones, începu el cu grijă, sosirea dumneavoastră aici este mai mult decât bine-venită, pentru că mă scutește de efortul de a vă convoca eu.

— Să mă convocați?

— Într-adevăr, continuă Gulptilil. Deoarece am avut recent o discuție cu șeful dumneavoastră, procurorul-șef din Suffolk County. Iar dumnealui este, hai să spunem, extrem de curios în legătură cu prezența dumneavoastră aici, dar și cu progresul dumneavoastră. Apoi doctorul se lăsă pe spate, cu zâmbetul lui de crocodil. Aveți să-mi cereți ceva? Asta v-a adus în acest birou?

— Da, răspunse Lucy scurt. Aș dori numele și dosarele pacienților din Williams, dormitorul de la etajul al doilea, și, dacă este posibil, schema aranjării paturilor acestora, ca să pot să fac o legătură între nume, diagnostic și locație pentru fiecare.

Doctorul Gulptilil dădu din cap aprobator, încă zâmbind.

— Da. E vorba despre dormitorul în care este agitație maxima acum, din cauza interviurilor luate de dumneavoastră?

— Da.

— Va mai trece o vreme până se vor liniști lucrurile pe acolo. Dacă vă dau aceste informații, îmi promiteți că mă veți informa înainte de a

declanșa orice fel de activități în acea parte a spitalului?

Lucy scrâșni din dinți.

— Da. De fapt, aș vrea ca toată zona să fie percheziționata.

— Percheziționată? Adică vreți să luați la rând și să cercetați puținele lucruri pe care le au acei pacienți?

— Da. Am motive să cred că unele dintre dovezile disponibile se află în acel dormitor, așa că aș vrea permisiunea dumneavoastră pentru a-l percheziționa.

— Dovezi? Și pe ce anume vă bazați această presupunere?

Lucy se gândi o clipă, apoi spuse:

— Am fost informată din surse de încredere că unul dintre pacienții din acea zonă a fost în posesia unui tricou murdar de sânge. Natura rănilor lui Short Blond sugerează că oricine ar fi comis crima ar trebui să aibă hainele murdărite de sângele ei.

— Da. Asta ar avea sens. Dar nu a găsit poliția niște lucruri pline de sânge asupra sărmanului Lanky, atunci când a fost arestat'?

— Am convingerea că acele modeste lucruri au fost plasate la el de altă persoană.

Doctorul Gulptilil zâmbi.

— Ah, da, spuse el. I-au fost puse în cârcă de acest Jack Spintecătorul al zilelor noastre. Un geniu criminal. Nu, îmi cer scuze, nu acesta este cuvântul. *O minte diabolic de criminală.* Chiar aici, în spitalul nostru de boli mintale. Nu? Puțin probabil, dar este o explicație care ar justifica continuarea anchetei dumneavoastră. Cât despre acest tricou însângerat de care ați pomenit… aș putea să-l văd?

— Nu se află în posesia mea.

El dădu din cap.

— Domnișoară Jones, am anticipat răspunsul dumneavoastră la această întrebare. Așadar, dacă voi permite percheziția pe care o cereți, asta nu va

da naștere unor probleme în legătură cu lucruri pe care le-am putea descoperi?

— Nu. Acesta este un spital de stat, iar dumneavoastră aveți tot dreptul să percheziționați orice zona în căutarea unor lucruri de contrabanda, a vreunei substanțe sau a vreunui lucru interzis. Eu doar vă cer să vă angajați în această activitate de rutina în prezența mea.

Gulptilil se legănă cu scaunul câteva clipe.

— Deci, acum, dintr-odată, credeți că eu și oamenii mei vă putem fi de folos cu ceva.

— Nu cred ca înțeleg ce vreți să insinuați, răspunse ea, ceea ce era, desigur, o minciuna, pentru că înțelegea perfect ce voia doctorul să spună.

Evident, Gulptilil văzu același lucru, pentru că spuse:

— Ah, domnișoara Jones, lipsa dumneavoastră de încredere față de personalul de aici este foarte descurajantă. Însă voi face aranjamentele necesare pentru percheziția pe care ați cerut-o, fie și numai pentru a vă convinge de inutilitatea anchetei dumneavoastră. Iar numele și aranjarea paturilor la Williams, și pe acestea vi le pot pune la dispoziție. Apoi, poate ca vom pune punct șederii dumneavoastră aici.

Lucy își aminti ceea ce spusese Francis, așa că adaugă:

— Încă un lucru. Aș putea primi și o lista cu pacienții programați pentru audieri în vederea externării săptămână aceasta? Dacă nu este prea greu…

Doctorul se uita pieziș la ea.

— Da, pot să vă dau și asta. Ca parte a eforturilor mele de a sprijini ancheta dumneavoastră, am s-o pun pe secretara mea să va dea aceste documente. Doctorul avea capacitatea de a face cu ușurința ca o minciuna să treacă drept adevăr, calitate pe care Lucy o găsi neliniștitoare. Deși nu vad ce posibile conexiuni ar putea avea

audierile noastre obișnuite cu ancheta dumneavoastră. Sunteți atât de bună să mă lămuriți, domnișoară Jones?

— Prefer să nu fac asta. Nu încă.

— Răspunsul dumneavoastră nu mă surprinde, spuse el înțepat. Totuși, am să vă dau lista de care aveți nevoie.

Ea dădu din cap.

— Mulțumesc.

Și vru să plece.

Gulptilil ridică mâna.

— Dar trebuie să vă cer ceva, domnișoară Jones.

— Ce anume, domnule doctor?

— Trebuie să vă sunați superiorul, domnul cu care am avut o discuție atât de plăcută nu cu mult timp în urmă. Acum, pun pariu, ar fi un bun moment ca această convorbire telefonică să aibă loc. Dați-mi voie.

Se întinse și întoarse telefonul de pe birou spre Lucy, ca aceasta să poată forma numărul. El nu se obosi să părăsească încăperea.

Lui Lucy îi răsunau încă în urechi admonestările șefului ei. „O pierdere de timp” și „doar freci menta” fuseseră doar cele mai nesemnificative plângeri ale lui. Cea mai insistentă fusese: „Arată-mi rapid un progres real sau întoarce-te cât de curând”. Mai fusese o litanie nervoasă despre cazurile care se adunau pe biroul ei, nerezolvate, probleme care necesitau atenție urgentă. Încercase să-i explice că spitalul de boli mintale era un loc neobișnuit pentru a încerca să conducă o anchetă aici cu tehnicile obișnuite, însă el nu fusese prea interesat să audă aceste scuze. „Vino cu ceva în următoarele zile, că altfel va trebui să te aducem înapoi.” Ăsta fusese ultimul lucru pe care îl spusese. Lucy se întreba cât de mult fusese șeful ei otrăvit de discuția anterioară cu Gulptilil, însă era ¡relevant. Tipul era un irlandez din Boston, un lăudăros flușturatic și nechibzuit, care, atunci când

era convins că era ceva de urmărit, se focaliza pe acel lucru, cu intensitate, calitate care făcuse să fie reales de multe ori. Însă lăsa baltă o ancheta imediat ce aceasta atingea pragul, de altfel destul de coborât, al toleranței sale pentru frustrare, ceea ce, se gândi Lucy, era o tehnica de expediere diplomatica, dar care n-o ajuta prea mult.

Și, de altfel, Lucy trebuia să admită că lipsea genul de progres la care se putea raporta un politician. Nici măcar nu putea să demonstreze legătura dintre cazuri, în afară de stilul crimelor. Era o situație care te făcea să-ți pierzi complet mințile. Pentru Lucy era foarte clar că asasinul lui Short Blond, Angel, care îl terorizase pe Francis, și cel care comisese crimele din districtul ei erau una și aceeași persoană. Și că se afla chiar aici, sub nasul ei, bătându-și joc de ea.

Uciderea lui Dancer era cu certitudine opera lui. El știa asta, ea știa asta. Totul avea sens.

Dar în același timp nu avea sens. Arestările de criminali și acuzările nu se fac pe baza a ceea ce știi, ci a ceea ce poți să demonstrezi, și, până acum, ea nu putea să demonstreze nimic.

Își dădu seama că, pentru moment, Angel rămânea intangibil. Lucy se îndrepta spre clădirea Amherst, pierduta într-un amalgam de gânduri. Seara era răcoroasa, iar țipete pierdute se auzeau răsunând pe aleile spitalului, dar ea nu-și dădu seama ca agonia provocată de aceste zgomote scâncite se evaporase în aerul răcoros din jurul ei. Dacă n-ar fi fost atât de adâncită în sondarea propriilor credințe, poate că ar fi observat că sunetele care o deranjaseră atunci când sosise la Western State dispăruseră acum într-un loc al acceptării înlăuntrul ei în asemenea măsură, încât ea însăși devenea un lucru fix în spital, o tangentă la toată nebunia care trăia aici atât de nefericita.

Peter ridică privirea și își dădu seama că era ceva în neregula, dar nu putea să își dea seama ce

anume. Asta era problema cu spitalul asta: totul era răsucit, întors pe dos, distorsionat și avea o forma nedefinită. Era aproape imposibil să vezi cu exactitate. O clipa, râvni la simplitatea unui incendiu. Era un soi de libertate în mersul printre rămășițele carbonizate, ude și mirositoare ale unui incendiu și în imaginarea încet, cu ochii minții, cu exactitate, a felului cum izbucnise focul și cum progresase, de la podea spre pereți, și apoi la tavan și acoperiș, accelerat de un combustibil sau altul. Exista un soi de precizie matematică în analizarea unui incendiu, și-i dădea o mare satisfacție să țină în mână lemn ars sau oțel răsucit, să simtă căldura reziduală trecându-i prin palme și să știe că putea să-și imagineze tot ce fusese distrus ca și cum ar fi văzut lucrurile acelea cu câteva clipe înainte ca incendiul să izbucnească. Era asemenea abilității de a vedea trecutul, doar că mult mai clar, fără ceața pe care ți-o dau emoția și stresul. Totul se afla pe o hartă a evenimentelor, iar el râvnea la vremurile mai ușoare, când putea să urmeze fiecare rută către o destinație exactă. Mereu se gândise la el însuși ca la unul dintre marii artiști a cărui datorie era să restaureze mari picturi distruse de timp sau de elemente ale naturii, să recreeze culorile și liniile din pensulă ale atâtor genii vechi, pe calea unui Rembrandt sau da Vinci, un artist neînsemnat, și totuși crucial.

În dreapta lui, un bărbat îmbrăcat în pijamale largi de spital, nepieptănat și neîngrijit, izbucni într-un râs draconic când se uită în jos și văzu că își udase pantalonii. Pacienții se aliniau pentru medicamentele de seară, iar Peter îi văzu pe Big Black și pe Little Black încercând să mențină cât de cât ordinea. Ca și cum ai încerca să organizezi valurile care lovesc plaja pe timp de furtună; totul revenea mai mult sau mai puțin în același loc, dar toți erau manevrați de forțe la fel de greu de stăpânit ca vânturile sau curenții.

Peter se scutură și se gândi: „Trebuie să ies de aici!” încă nu se credea nebun, dar știa că multe dintre acțiunile lui ar putea fi considerate nebunești și, cu cât stătea mai mult în spital, cu atât acestea vor ajunge să-i domine existența. Îl trecură transpirațiile la acest gând și-și dădu seama că erau oameni – domnul Evil, de exemplu – care ar fi fost fericiți să-l vadă ruinându-se în spital. Avea noroc; se agăța încă de tot felul de vestigii ale sănătății mintale. Ceilalți pacienți îi arătau respect, știind că el nu era la fel de nebun ca ei. Însă asta putea să ia sfârșit într-o bună zi. Ar putea să înceapă să audă aceleași voci ca ei. Să înceapă să se legene, să murmure, să-și ude pantalonii și să stea la rând pentru medicamente. Știa că, dacă nu va scăpa de aici, avea să fie integrat în rândul lor.

Indiferent ce oferea Biserica, știa că trebuia să accepte.

Se uită în jurul lui, la fiecare pacient care se îngrămădea spre cabinetul asistentelor și la rândurile de medicamente aliniate în spatele porții de fier.

Unul dintre ei era un criminal. Știa.

Sau poate că unul care se alinia în același timp în clădirile Williams, sau Princeton, sau Harvard, dar după același program, era un criminal.

Dar cum să-l descoperi?

Încercă să se gândească la acest caz cu ochii unui anchetator de incendii, și se sprijini de perete, vrând să vadă unde a început, pentru că asta i-ar fi putut spune cum a prins curaj, a înflorit și în cele din urmă a explodat. Așa procesa el fiecare scenă de incendiu la care era chemat; lucra invers, de la sfârșit spre început, până la prima scânteie, iar asta îi spunea nu numai cum izbucnise incendiul, ci și cine stătuse acolo și-l urmărise. Presupunea că era un dar curios. În vechime, regii și prințesele se înconjurau de oameni care puteau să vadă în viitor, cheltuind cu aceștia averi și timp, când înțelegerea

trecutului era probabil o cale mult mai bună de a vedea ce li se deschidea înainte.

Peter expiră încet. Spitalul avea un fel de a face oamenii să se lupte cu toate gândurile care răsunau înlăuntrul lor. Dar nu-și duse gândul la capăt, pentru că-și dădu seama că-și mișca ușor buzele în timp ce vorbea cu el însuși.

Din nou, expiră adânc. Era cât pe ce. Aproape că vorbea singur.

Își privi mâinile doar ca să se asigure că este întreg. „Ieși de aici, își spuse el. Indiferent ce trebuie să faci pentru asta, ieși."

Dar, în timp ce ajungea la această concluzie, o zări pe Lucy Jones intrând pe coridor. Mergea cu capul în jos, iar el își dădu seama că Lucy era deopotrivă adâncită în propriile gânduri și supărată. Și, exact în acea clipă, Peter văzu un viitor care-l înfricoșa, lăsându-l cu un sentiment de goliciune, fără speranță. El avea să iasă, să dispară, încadrat în vreun program din Oregon. Ea avea să iasă, să se întoarcă la biroul ei și la judecarea crimelor una după alta. Francis însă avea să rămână în urma lor, împreună cu Napoleon, Cleo și frații Moses.

Lanky avea să meargă la închisoare.

Iar Angel avea să găsească pe altcineva ale cărui degetele să le taie.

Capitolul 26

Francis petrecu o noapte agitată, uneori zăcând rigid pe pat și ascultând orice sunet care i se părea neobișnuit în dormitor și care i-ar fi semnalat întoarcerea lui Angel. Zeci de astfel de zgomote trecură de pleoapele lui strâns închise, răsunându-i la fel de tare în piept precum propriile bătăi de inimă. De o sută de ori i se păru că simte respirația fierbinte a lui Angel pe frunte, iar senzația lamei reci a cuțitului nu îi dispăruse niciodată din memorie. Chiar și în puținele momente când reușea să uite de temerile nopții care-l făceau să transpire și îl umpleau de neliniște și, în cele din urmă, cădea într-un fel de somn, odihna îi era perturbata de imagini înfricoșătoare. O vedea pe Lucy ridicând o mână mutilata ca a lui Short Blond. Apoi imaginea asta se evapora, iar el se vedea pe sine, cu gâtul tăiat și încercând disperat să-și țină rana închisă cu mâinile.

Primi cu bucurie primele raze de lumina ale dimineții care se strecurau pe fereastra, pe lângă barele metalice și plasa de sârma, măcar și pentru singurul motiv că orele în care Angel lua în stăpânire spitalul se sfârșiseră. Rămase în patul lui câteva clipe, agățându-se încă de un gând foarte ciudat, și anume, ideea pe jumătate neterminată că nu era deloc normal ca pacienții din spital să se teamă să nu fie omorâți asemenea celor din afara zidurilor spitalului. În interior, viața părea să fie ceva mai sigură, nu avea exact același coeficient de periculozitate ca afara. Francis se gândi că probabil oamenii nu valorau la fel de mult și, în consecință, nu se punea un preț prea mare pe viața lor. Își aminti că citise odată într-un ziar că valoarea părților componente ale corpului uman se ridică la o sumă derizorie, undeva în jur de un dolar sau doi. Probabil că toți cei internați la

Western State valorau doar câteva centime. Sau poate nici atât.

Francis se duse la chiuvetă și se spălă, pregătindu-se pentru ziua care începea. Se simțea puțin mai bine în prezența semnelor familiare ale vieții din spital; Little Black și uriașul lui frate erau afara pe coridor, încercând să-i facă pe pacienți să iasă din dormitoare și să meargă în sala de mese pentru micul dejun; erau ca niște mecanici care meșteresc la un motor, încercând să-l facă să pornească. Îl văzu pe domnul Evil intrând pe hol și ignorându-i pe toți cei care îi ațineau calea cu o problema sau alta. Francis își dorea să se lase învăluit de rutina.

Și imediat cum îl atinse acest gând, se temu de el.

Așa treceau zilele. Spitalul, cu menirea lui de a lăsa pur și simplu timpul să treacă, era ca un drog, ba chiar mai puternic decât cele care veneau sub formă de pastile sau injecții. Și odată cu dependența venea și uitarea.

Francis scutură din cap, pentru că un lucru îi era clar: Angel era mult mai apropiat de lumea din afară, iar el bănuia că, dacă voia să mai facă vreodată parte din acea lume, acesta era muntele pe care trebuia să-l escaladeze. Își spuse ca găsirea celui care a omorât-o pe Short Blond s-ar putea să fie singura dovada de sănătate mintală pe care o mai putea aduce.

În capul lui, vocile erau un tumult nemaivăzut. Cu siguranța încercau să-i spună ceva, dar nu cădeau de acord asupra chestiunilor care trebuiau spuse.

Cu toate acestea, un avertisment ajungea totuși la el. Toate vocile erau de acord că, dacă avea să rămână singur să-l înfrunte pe Angel, fără Peter și Lucy, era puțin probabil că va supraviețui. Nu știa exact când va muri sau cum. Cândva, strecurat undeva pe agenda lui Angel. Ucis în pat. Sufocat ca Dancer, sau cu gâtul tăiat ca Short Blond, sau

poate în altfel la care nu se gândise încă, dar urma să se întâmple cu siguranță.

Nu va avea unde să se ascundă, soluția va fi să se cufunde într-o nebunie și mai mare, care să-i oblige pe medici să-l închidă în fiecare zi, toată ziua, într-una dintre celulele de izolare.

Se uita împrejur în căutarea celor doi colegi anchetatori și se gândi, pentru prima oară, că venise timpul să răspundă la întrebările pe care Angel le tot punea.

Francis se rezemă de peretele coridorului. *E acolo! E chiar acolo, în fața ta!* Ridica privirea și o văzu pe Cleo care făcea atmosfera pe coridor, dădea din mâini de parcă ar fi fost pânzele unui vas mare, de croazieră, care-și făcea loc printre niște bărcuțe de agrement sfioase. Tot ce o supărase în această dimineață se pierduse într-o avalanșă de obscenități, pe care le rostea în ritm cu bătaia din brațe, astfel încât fiecare „La dracul", sau „Ticăloșii!", sau „Proștii dracului!" se auzea asemenea tic-tacului unui ceas. Pacienții se dădeau la o parte din calea ei, iar în acea clipă Francis înțelese ceva: *Problema nu e că Angel știe cum să fie diferit. Ci că știe cum să se amestece printre ceilalți.*

Când ridică din nou privirea spre Cleo, îl zări pe Peter. Acesta părea că ia parte la o conversație aprinsă cu domnul Evil, care clătina din cap; Peter mai întâi se apropie de psiholog, apoi se retrase. După o clipă, domnul Evil făcu un semn cu mâna că refuză orice avea Peter de spus și, întorcându-se pe călcâie, se îndrepta în direcția din care venise, Peter, rămas cu gura căscată, ridică vocea și strigă după domnul Evil:

— Trebuie să-i spuneți lui Gulptilil! Astăzi!

Apoi tăcu. Domnul Evil rămase cu spatele întors la el, refuzând să ia în seamă ce-i strigase Peter. Francis se desprinse de lângă perete și merse repede spre el.

— Peter? întrebă Francis.

— Hei, C-Bird, răspunse bărbatul, ridicând privirea ca și cum tocmai fusese întrerupt. Ce este?

Francis șopti:

— Peter, când te uiți la noi, ceilalți pacienți de aici, ce vezi?

Peter ezita puțin, iar apoi răspunse:

— Nu știu, Francis. Mă simt puțin ca Alice în Țara Minunilor. Totul devine din ce în ce mai ciudat.

— Dar ai văzut toate tipurile de nebunie care sunt aici, așa-i?

Peter ezita, aplecându-se dintr-odată puțin înainte. Lucy venea pe coridor, iar Peter o salută făcându-i cu mâna și se apropie de Francis.

— C-Bird vede ceva, spuse el încet. Ce este?

— Cel pe care-l căutăm, șopti Francis când Lucy se apropiase de ei, nu este mai nebun decât tine. Dar se ascunde pretinzând că este altceva.

— Continuă, îl îndemna Peter în șoaptă.

— Toată nebunia lui, cel puțin nebunia cu omorârea oamenilor și cu tăiatul degetelor, toată chestia asta nu e ca una dintre nebuniile obișnuite pe care le avem aici. El plănuiește. Gândește. El e răul despre care vorbea Lanky tot timpul. Nu e vorba despre a auzi voci, sau a avea halucinații, sau ceva de genul asta. Dar se ascunde aici, înăuntru, pentru că nimeni nu s-ar gândi să vadă în el altceva decât un nebun, să vadă ceva rău…

Francis dădu din cap, ca și cum ar fi fost dureros să dea glas gândurilor care-i treceau prin cap.

— Ce vrei să spui, C-Bird? Ce crezi tu? îl întreba Peter, coborându-și vocea și mai mult.

— Ce vreau să spun e că am parcurs toate acele fișe de internare și am organizat toate acele interogatorii pentru că noi căutam ceva care să facă legătura între cineva de aici și lumea din afară. Tu și Lucy ce ați căutat? Bărbați care au dat dovadă de violență în trecut. Psihopați. Bărbați cu furie evidentă. Înregistrați la poliție. Poate oameni care aud voci care le ordonă să rănească femeile.

Vreți să găsiți pe cineva care este deopotrivă nebun și criminal, așa este?

Lucy vorbi în cele din urmă:

— Asta e singura abordare care are sens…

— Dar aici, în spital, *toată lumea* are un impuls sau altul de nebunie. Și oricare dintre ei ar putea fi criminal, corect? *Toată lumea* se află aici când de o parte, când de alta a unei granițe subțiri.

— Da, dar… începu Lucy, gândindu-se încă la spusele lui Francis.

Francis se răsuci spre ea.

— Dar nu credeți că Angel știe și el asta?

Lucy nu răspunse.

Francis inspiră adânc.

— Fișa lui Angel nu ne poate ajuta cu nimic, nu ne oferă ceva la care să ne putem raporta. Afară este cineva. Aici înăuntru este altcineva. Ca un cameleon care-și schimbă culoarea după mediul înconjurător. Și este o persoană pe care nu ne-am gândi niciodată să o luăm în considerare. În felul ăsta este în siguranță. Și în felul ăsta poate să facă tot ceea ce dorește.

Peter părea sceptic, iar Lucy, la rândul ei, avea o privire care spunea că are nevoie de mai multe argumente ca să fie convinsă. Ea vorbi prima:

— Deci, Francis, crezi că Angel se preface că este bolnav mintal?

Lăsă întrebarea să plutească în aer, ca și cum în cuvântul „se preface” insinuase deja imposibilitatea acestui lucru.

Francis scutură din cap a negație, iar apoi dădu din cap afirmativ. Contradicțiile care i se păreau lui atât de clare nu erau la fel și pentru ceilalți doi.

— Nu poate să simuleze că aude voci. Nu poate să simuleze că are halucinații. Nu ar putea să simuleze că este – Francis inspiră adânc, apoi continuă – ca mine. Doctorii pot să-și dea seama de asta. Chiar și domnul Evil ar recunoaște asta în scurt timp.

— Atunci? întrebă Peter.

— Uitați-vă în jur! îi îndemnă Francis.

Arată spre hol, unde uriașul retardat care fusese transferat de la Williams se sprijinea de perete, strângându-și în brațe păpușa Raggedy Andy și mângâindu-i ușor hainele, cu zâmbetul pe buze. Apoi Francis zări un „cato” care stătea nemișcat în mijlocul culoarului, cu ochii în tavan, de parcă privirea lui ar fi putut să treacă prin tavan, prin stâlpii de susținere, prin podeaua și mobila de la etajul al doilea, apoi prin acoperiș, spre cerul albastru al dimineții.

— Cât de greu ar putea fi să par tâmp? întrebă el încetișor. Sau să taci tot timpul? Iar dacă ai fi asemenea unuia dintre ei, cine ți-ar acorda cea mai mică atenție măcar?

* * *

Un zgomot înfiorător, prevestitor de rele, miorlăitor, precum o sută de pisici, se agăța de fiecare nerv din corpul meu. Transpirația umedă și lipicioasă îmi curgea de pe frunte și-mi intra în ochi, dându-mi o senzație de usturime și de orbire. Nu mai puteam să respir, răsuflăm ca un bolnav, mâinile îmi tremurau, nu mă puteam încrede în vocea mea, care nu mai scotea niciun alt sunet decât un geamăt slab, fără speranță.

Angel era aplecat asupra mea, scuipând foc de furie.

Nu mai era nevoie să spună de ce, pentru că fiecare cuvânt pe care-l scrisesem îi striga motivele.

M-am răsucit pe podea, ca străbătut de un curent electric. Nu mă supuseseră niciodată unui tratament cu șocuri electrice la Western State. Probabil că asta a fost singura cruzime deghizată în tratament pe care n-a trebuit s-o îndur. Dar am bănuit că durerea pe care am simțit-o în acel moment nu diferea prea mult de asta.

Vedeam. Înțelegeam.

Atunci când, pe holul spitalului, am rostit aceste cuvinte, a fost ca și cum aș fi dat de perete

înlăuntrul meu o ușă pe care nu voisem niciodată până atunci s-o deschid. Ușa cel mai bine baricadata, bătută în cuie și sigilata din sufletul meu. Când ești nebun, nu ești capabil de nimic. Dar, în același timp, ești capabil de toate lucrurile din lume. Agonia apare atunci când ești prins între cele două extreme.

Toată viața, tot ce mi-am dorit mai mult și mai mult era să fiu normal. Chiar și plin de neliniști, ca Peter și Lucy, dar normal. Capabil să funcționez modest în lumea din afară, să mă bucur de cele mai simple lucruri. De o dimineața frumoasa. De salutul unui prieten. De o masă gustoasa. O conversație de rutina. Un sentiment ca faci parte dintr-un loc. Însă nu puteam, pentru că știam, exact în acel moment, că eram blestemat să fiu pentru totdeauna mai aproape în spirit și acțiune de cel pe care îl uram, de omul care mă speriase. Angel dădea viață tuturor gândurilor rele și criminale care zăcuseră ascunse în mine. Era o oglinda inversată a mea. Eu aveam aceeași furie. Aceeași dorința. Același rău primordial. Doar ca îl ascunsesem, îl dădusem la o parte, îl aruncasem în cel mai adânc abis înlăuntrul ființei mele și-l acoperisem cu gânduri pline de nebunie cum ai acoperi ceva cu pământ, astfel încât era îngropat și speram să nu iasă la suprafața niciodată.

În spital, Angel nu a făcut decât o singura greșeală reala.

Trebuia să mă fi ucis atunci când a avut ocazia.

— Deci, mi-a șoptit el în ureche, am venit să rectific aceasta eroare de judecata.

* * *

— Nu mai e timp, spuse Lucy.

Se uita în jos, la dosarele risipite pe masa din biroul ei de împrumut, unde avea loc ancheta. Peter se plimba nervos, încercând să-și limpezească puzderia de gânduri care o asaltaseră. Când vorbi, se uită la ea pieziș:

— Cum așa?

— O să mi se ordone să plec de aici. Probabil în următoarele zile. Am vorbit cu șeful meu, iar el crede că nu e decât o pierdere de vreme. Nu i-a plăcut de la început ideea să vin, dar la insistențele mele a cedat. Acum a ajuns la limita…

Peter dădu din cap aprobator.

— Nici eu n-o să mai fiu multă vreme pe-aici, spuse el. Cel puțin așa cred. Nu dădu mai multe explicații, dar adăugă: însă Francis o să rămână aici.

— Nu numai Francis, sublinie Lucy.

— Așa este. Nu numai Francis. Peter ezita o clipă: Crezi ca are dreptate? În privința lui Angel? Că este cineva pe care nu l-am lua în seamă?

Lucy inspiră adânc. Își încrucișa strâns degetele, apoi le desfăcea, aproape în același ritm cu respirația, ca și cum ar fi fost gata de a izbucni de furie, încercând totuși să-și controleze emoțiile. Acesta era un concept străin de spital, unde lumea dădea tot timpul frâu liber emoțiilor. Reținerea – alta decât cea încurajata de medicamentele antipsihotice – era aproape imposibila. Însă în ochii lui Lucy se citea că suporta un fel de pedeapsă, iar când ridică privirea spre Peter, el zări necazuri în spatele cuvintelor.

— Nu suport… spuse ea foarte încet.

El nu răspunse, pentru că știa că Lucy avea să se explice imediat.

Femeia se așeză cu greu pe un scaun de lemn, dar se ridica la fel de repede. Se apleca să apuce marginile mesei, ca și cum asta ar fi putut să-i liniștească tulburarea din interior. Când se uita din nou la Peter, acesta nu-și dădu seama dacă în ochii ei vede hotărâre criminală sau altceva.

— Ideea de a lăsa un violator și un criminal în urma mea aici e mai mult decât îmi pot imagina! Indiferent dacă Angel este sau nu același cu criminalul din celelalte trei cazuri ale mele – și eu cred că este –, mi se zbârlește părul numai când mă gândesc să-l las aici liber.

Nici acum Peter nu scoase un cuvânt.

— N-o să fac asta, spuse ea. Nu pot să fac asta!

— Dar dacă vei fi forțată să pleci? murmură el.

Aceeași întrebare putea să și-o pună și sieși.

Lucy se uită fix la el.

— Cum să fac asta? dădu ea un răspuns pe măsura întrebării lui.

În încăpere se lăsă liniștea, și apoi, deodată, tânăra se uită la grămada de dosare ale pacienților. Cu o singură mișcare cu mâna, le mătură pe toate de pe birou, aruncându-le spre perete.

— La dracu! exclamă ea.

Dosarele de plastic căzură cu zgomot, iar hârtiile din ele plutiră o clipă în aer.

Peter tăcu, iar Lucy se dădu un pas înapoi, ținti un coș de hârtii metalic și-i trase un șut cu piciorul, trimițându-l în perete.

Se uită la Peter.

— N-am să fac asta! sublinie ea. Spune-mi, ce este mai rău? Să fii criminal sau să permiți unui criminal să ucidă din nou?

Exista un singur răspuns la această întrebare, dar Peter nu era sigur că Lucy voia să-l audă.

Lucy inspiră adânc de câteva ori înainte de a-și coborî privirea, iar ochii ei îi întâlniră pe ai lui Peter.

— Înțelegi, Peter? șopti ea. În sufletul meu, știu un singur lucru: dacă plec fără să-l găsesc pe omul ăsta, va mai muri cineva. Nu știu cât timp va mai trece, dar la un moment dat, peste o lună, șase luni sau un an, am să văd un alt cadavru și am să mă uit la mâna dreaptă de la care vor lipsi patru degete, plus degetul mare, de data asta. Și tot ce am să văd o să fie oportunitatea pe care am pierdut-o acum, aici. Și chiar, dacă am să-l prind pe individul ăsta și am să-l văd în boxa acuzaților, în fața unui judecător și ajurații, stând în picioare ca să-i fie citite toate acuzațiile, tot am să știu ca cineva a murit pentru că eu am dat greș în acest moment.

Peter se arunca pe un scaun și-și acoperi fața cu palmele, de parcă s-ar fi spălat pe față, doar că nu făcea asta. Se uită din nou la Lucy, răspunzând într-un mod caracteristic vorbelor ei.

— Știi, Lucy, spuse el încetișor, de parcă ar fi tras cineva cu urechea, înainte să fiu anchetator de incendii, am fost o vreme pompier. Îmi plăcea, să știi. Să te lupți cu focul e unul dintre acele lucruri care au o anume ambivalență. Stângi un foc, care altfel distruge ceva. Simplu, nu? Uneori, la un incendiu foarte mare, simțeai pe față căldura și auzeai zgomotele pe care le face focul când este scăpat de sub control. E un zgomot groaznic, furios. Parcă vine direct din iad. Și atunci e o clipă când ceva din tine îți spune: „Nu intra acolo!", dar tu intri, oricum. Mergi înainte pentru că focul e rău și pentru că toți ceilalți membri ai echipei tale sunt deja înăuntru, iar tu știi, pur și simplu, că trebuie să intri. E cea mai dificilă decizie ușoară pe care trebuie s-o iei vreodată.

Lucy se gândi la cele spuse de Peter, și apoi întrebă:

— Dar acum?

— Cred, spuse el rar, că trebuie să ne asumăm niște riscuri.

— Riscuri?

— Da.

— Dar oare Francis are dreptate? continuă ea. Crezi că aici, în spital, totul este cu sus-n jos? Dacă am fi fost afara și am fi făcut această anchetă, iar un detectiv ar fi venit la noi și ne-ar fi spus că trebuie să avem în vedere suspectul *cel mai puțin probabil,* mai mult ca sigur, l-aș fi scos din anchetă. N-are niciun sens, iar anchetele se presupune că trebuie să aibă un sens.

— Nimic de aici nu prea are sens, sublinie Peter.

— De aceea probabil că Francis are dreptate. Oricum, a mai avut dreptate și cu alte ocazii.

— Așadar, ce facem? Trecem din nou prin toate fișele pacienților din spital și căutam… El se opri,

apoi întreba: Ce căutam?

— Ce altceva putem face?

Peter ezită din nou, gândindu-se îndelung la cele întâmplate. După o clipă, ridică din umeri și scutură din cap.

— Nu știu, spuse el rar. Sunt reticent…

— Reticent la ce?

— Ei bine, când i-am scuturat puțin pe rezidenții din clădirea Williams, ce s-a întâmplat?

— Un om a fost omorât. Doar că ei nu cred asta…

— Nu, în afară de asta, ce s-a întâmplat? Angel și-a făcut apariția. A ieșit din ascunzătoare ca să-l omoare pe Dancer – poate. Nu știm sigur. Însă știm că și-a făcut apariția în dormitor ca să-l amenințe pe Francis cu cuțitul.

Lucy inspiră adânc.

— Cred că înțeleg unde bați.

— Trebuie să-l facem să iasă din nou.

Ea dădu din cap aprobator.

— O capcană.

Peter încuviință:

— O capcană. Dar ce vom folosi pe post de momeală?

Lucy zâmbi. Însă nu era genul de zâmbet izvorât din ceva amuzant. Era mai mult acea înfățișare drăcească a cuiva care își dă seama că, pentru a realiza multe, trebuie să rișt mult.

La începutul după-amiezii, Big Black adună o mică trupă de rezidenți ai clădirii Amherst pentru o ieșire afară, în grădină. Trecuse ceva vreme de când Francis văzuse ce rezultase din semințele pe care le plantaseră, înainte de moartea lui Short Blond și de arestarea lui Lanky.

Era o după-amiază plăcută. Caldă, cu raze de lumină care se jucau pe pereții vopsiți în alb ai clădirilor spitalului. O adiere blândă risipea norii albi care se mai adunau din când în când, deasupra, pe cerul albastru. Francis își ridică

privirea spre soare, lăsând căldură să-l pătrundă și ascultând murmurul de satisfacție din capul lui, care probabil că venea de la voci, dar la fel de bine putea să fie doar un sentiment de speranța care se înfiripa în imaginația lui. Câteva minute chiar crezu că poate să uite tot ce se întâmpla în jurul lui și pur și simplu să se bucure de soare. Era genul de după-amiază care face ca orice întuneric al nebuniei să pară îndepărtat.

Zece pacienți luau parte la aceasta excursie în curte. Cleo se plasă în fruntea plutonului, luând conducerea imediat ce ieșiră din clădirea Amherst. Tot mai murmura, dar se grăbea înainte, cu o țintă precisă în contradicție cu lentoarea acestei zile. Napoleon încercă la început să țină pasul cu ea, dar nu reuși, și se plânse lui Big Black că Cleo îi obliga să meargă prea repede, ceea ce-i făcu pe toți să se oprească și dădu naștere unei mici dispute.

— Eu trebuie să fiu prima! strigă Cleo mânioasa. Se ridica impozantă, uitându-se în jos la ceilalți cu o atitudine regală, consecința directă a unor gânduri încăpățânate ale ei. Este locul meu. Dreptul și îndatorirea mea! adăugă ea.

— Atunci nu mai merge atât de repede, răspunse Napoleon gâfâind și tremurând din toate încheieturile.

— O să mergem cu viteza mea, răspunse ea.

Big Black avea o figură exasperată.

— Cleo, te rog… începu el, iar Cleo se întoarse spre el.

— Orice formă de vrednicie este nepotrivită.

Big Black se uită spre Francis.

— Treci tu în frunte, spuse el.

O clipă, Cleo se puse în calea lui Francis, însă acesta avea o expresie atât de resemnata, încât ea se dădu la o parte, fornăind cu dispreț imperial. Când trecu pe lângă ea, Francis văzu ca avea flăcări în priviri, ca și cum gândurile care-i treceau prin cap erau pârjolite de un foc necontrolat. Spera ca văzuse și Big Black acest lucra, dar nu era

sigur, pentru că infirmierul încerca să mențină o oarecare ordine în grup. Un barba! plângea deja, iar o femeie ieșise de pe poteca.

Francis păși în fruntea grupului și spuse:

— Să mergem!

Speră ca toți ceilalți să-l urmeze. După câteva momente, grupul păru că acceptă conducerea lui Francis, poate pentru că aplana un potențial conflict, pe care nu-l dorea nimeni. Cleo rămase în spatele lui și, după ce îi spuse de câteva ori să meargă mai repede, fu atrasă de strigătele care răsunau în spațiul liber dintre clădiri.

Se opriră la marginea grădinii și, indiferent care va fi fost motivul tensiunii care mocnea înlăuntrul lui Cleo, femeia amuți o clipă.

— Flori! spuse ea uimită. Am plantat flori!

Pâlcuri amestecate de roșu și alb, galben, albastru și verde se înșirau la întâmplare pe patrulaterul mocirlos al grădinii spitalului. Bujori, floarea miresei, violete și lalele se risipiseră pe solul umed. Grădina se afla într-un haos similar cu mințile lor, diferite flori creșteau în direcții diferite, plantate fără nicio ordine sau organizare, și totuși înfloriseră sălbatic. Francis făcuse ochii mari, puțin cam mirat, pentru că asta îi reamintise, în acea clipă, cât de mohorâte le erau de fapt viețile. Însă chiar și acest gând deprimant fu alungat de bucuria exuberantă pe care o simțea la vederea florilor din fața lui.

În câteva secunde, Big Black distribui uneltele modeste de grădinărit. Erau instrumente de jucărie, din plastic, și nu erau folosite în scopul pentru care fuseseră create, dar, se gândi Francis, erau mai bune decât nimic. Se lăsă pe vine lângă Cleo, care abia dacă-și dădea seama de prezența lui, și începu să lucreze la aranjarea straturilor de flori, încercând să facă puțină ordine în explozia de culori care-i înconjura.

Francis pierdu noțiunea timpului. Chiar și Cleo, care încă mai murmura diferite obscenități, parcă

alungase o parte din stresul ei obișnuit, cu toate că, din când în când, suspina în timp ce săpa și plivea pământul moale din gradina și nu o dată Francis o văzu atingând petalele florilor cu lacrimi în ochi. Aproape toți pacienții lăsaseră pământul moale să li se strecoare printre degete. În aer plutea un miros de renaștere și de vitalitate, iar Francis se gândi ca mireasma asta îl umplea de optimism mai mult decât orice medicamente antipsihotice care i-ar fi fost vreodată administrate.

Când se ridică în picioare, după ce Big Black anunță că ieșirea în gradina luase sfârșit, se uita la straturile de flori și observă că arată mai bine. Fuseseră smulse aproape toate buruienile care amenințau florile; rândurile fuseseră și ele aranjate. Francis se gândi că era ca și cum s-ar fi uitat la o pictura care era doar pe jumătate terminata. Avea o formă, dar era loc și de mai bine.

Încerca să scuture o parte din noroiul de pe mâini și de pe haine, dar numai cu jumătate de inimă. Își dădu seama că nu-l deranja senzația de murdar, cel puțin nu în aceasta după-amiază.

Big Black ordona grupul în șir indian și puse la loc instrumentele de grădinărit din plastic într-o cutie mare de lemn verde, numărându-le de cel puțin trei ori. Apoi, în timp ce se pregătea să dea semnalul de plecare înapoi spre Amherst, se opri, iar Francis îl văzu uitându-se la un mic grup de oameni strânși la circa cincizeci de metri depărtare, exact pe marginea incintei spitalului, în spatele unui gard de sârma.

— Acela e cimitirul, șopti Napoleon.

Apoi și el, la fel ca toți ceilalți, amuți.

Francis îi văzu pe doctorul Gulptilil și pe domnul Evans, împreuna cu alte două persoane importante din staful spitalului. Era și un preot, cu gulerul lui specific, și câțiva muncitori în uniforme gri, cu lopeți în mâini sau sprijinindu-se de mânerul acestora, așteptând doar o comanda. În timp ce grupul se aduna, Francis auzi un zgomot

de motor diesel și văzu un excavator care ajunse grupul din urmă. În spatele lui se afla un Cadillac negru station wagon, iar Francis, șocat, își dădu seama că era un dric.

Dricul se opri, iar excavatorul își continua drumul. Big Black murmura:

— Poate ca ar trebui să mergem, dar rămase țintuit locului.

Ceilalți pacienți se înșirară ca să se uite și ei.

Fu nevoie de numai vreo doua minute pentru ca excavatorul, cu zgomotul mecanic specific, să sape o groapa și să depună alături pământul din ea. Oamenii de la întreținerea spitalului lucrau pe margini cu lopețile, pregătind groapa. Francis îl zări pe Gulptilil ca înaintează un pas, cercetează lucrarea și le face oamenilor semn să se oprească. Apoi, cu alt semn din mâna, făcu semn dricului să se apropie. Automobilul se opri la doar câțiva metri. Doi bărbați în costume negre ieșiră din mașina și, mergând în spate, deschiseră portiera. Li se alăturară patru dintre oamenii de la întreținerea spitalului, iar acest grup amestecat de purtători de sicrie scoaseră din mașină un coșciug simplu, metalic. Soarele târziu al după-amiezii se reflectă pe capacul sicriului.

— Este Dancer, șopti Napoleon.

— Cretinii dracului! exclamă Cleo încet. Fasciști criminali! Apoi adaugă cu glas tare, cu o sonoritate teatrală: Să-l îngropăm în bunul stil roman!

Cei șase bărbați se luptară cu sicriul, lucru care lui Francis i se păru ciudat, dat fiind că Dancer era foarte ușurel. Îi urmări cum lăsară sicriul în groapă, apoi se dădură la o parte, în timp ce preotul spuse câteva cuvinte de rutina. Văzu că niciunul dintre ei nu catadicsise să lase capul în jos în semn de respect.

Preotul se dădu înapoi, doctorii se întoarseră și o luară pe alee în sus, iar angajații de la pompe funebre îl puseră pe Gulptilil să semneze niște

hârtii înainte de a se întoarce la mașina lor și de a pleca. Excavatorul se îndepărtă și el, clănțănind. Doi dintre oamenii de la curățenie începură să arunce pământ peste sicriu. Francis auzi zgomotul surd al bulgarilor care loveau sicriul metalic, dar chiar și acest sunet se estompă curând.

— Să mergem! li se adresă Big Black. Francis?

Își dădu seama că trebuia să conducă grupul, ceea ce făcu, încet, cu toate că simțea prezența lui Cleo în ceafă, presându-l să meargă mai repede. Respirația ei era scurtă și sacadata, ca o mitralieră.

Parada lor zdrențăroasă făcuse doar jumătate de drum spre Amherst, când deodată, scoțând un sunet pe jumătate înjurătură, pe jumătate blestem, Cleo își făcu loc pe lângă Francis. Corpul ei masiv se scutura și trepida în timp ce Cleo se grăbea pe aleea din spatele clădirii Williams. Se opri într-un loc plin de iarba și rămase cu privirea ațintită în sus, spre ferestre.

Lumina după-amiezii târzii se reflecta în geamurile clădirii, astfel încât Francis nu vedea fețele din spatele acestora, în schimb, fiecare fereastră semăna cu un ochi care se uită la ei de pe o față lipsită de orice expresie. Clădirea era asemenea multora dintre pacienți – le arunca o privire plată și lipsită de emoție, ascunzând cu grija orice tumult interior.

Cleo se adună, își puse mâinile în șolduri și strigă:

— Te văd!

Era imposibil. Lumina reflectată o orbea, așa cum i se întâmpla și lui Francis. Ea continuă, ridicând și mai mult vocea:

— Știu cine ești! Tu l-ai omorât! Te-am văzut, și știu totul despre tine!

Big Black își făcu loc pe lângă Francis.

— Cleo! strigă el. Taci din gură! Ce vrei să spui?

Ea îl ignoră. Ridică un singur deget acuzator și-l îndreptă spre etajul al doilea al clădirii Williams.

— Criminalii! strigă ea. Asasinii!

— Cleo! La dracu'! Big Black se aruncă lângă ea. Taci dracului din gură!

— Animale! Diavoli! Fasciști criminali ce sunteți!

Big Black întinse mâna și o apucă de braț pe femeia corpolentă, răsucind-o spre el. Vru să deschidă gura și să strige la ea, dar Francis îl văzu totuși pe infirmierul uriaș că se abține, își recâștiga controlul și-i spune, în schimb, în șoaptă:

— Cleo, te rog, ce faci?

Ea pufăi spre Big Black.

— Ei l-au omorât, spuse ea calm.

— Cine a omorât pe cine? întrebă Big Black, răsucind-o astfel încât să fie cu spatele către Williams. Ce vrei să spui?

Cleo chirăi puțin, apoi rânji larg.

— Marcus Antonius, spuse ea. Actul IV, scena șaisprezece.

Râzând încă, îl lăsă pe Big Black s-o conducă înapoi în rând. Francis se uită din nou în sus, la ferestrele clădirii Williams. Nu știa cine e posibil să fi auzit izbucnirea. Sau cum au interpretat-o.

Francis nu o zări pe Lucy Jones, care stătea nu departe de ei, ascunsă în spatele unui copac, pe aleea care ducea de la clădirea administrativă la poarta principala. Fusese și ea martoră la explozia acuzatoare a lui Cleo. Dar nu se prea gândi la asta, pentru că era mult mai concentrată asupra căii pe care se pregătea să meargă și care, pentru prima dată de câteva zile, avea să o ducă într-o scurtă excursie afară din spital, în orașul din apropiere. Urmări șirul de pacienți intrând în clădirea Amherst, apoi se întoarse și merse repede, gândindu-se că n-o să-i ia mult să găsească lucrurile de care avea nevoie.

Capitolul 27

Lucy se așeză tăcută pe marginea patului din camera pe care o ocupa în dormitorul asistentelor, lăsând noaptea să se târască ușor pe lângă ea. Înșirase pe pat obiectele pe care le achiziționase în acea după-amiază, dar, în loc să le cerceteze cu atenție, fixa de câteva ore întunericul din fața ei. Când se ridica, merse în baia micuța, unde începu să-și cerceteze cu atenție fața în oglinda de deasupra chiuvetei.

Își ridică părul de pe frunte cu o mâna, iar cu cealaltă atinse marginile cicatricei care se întindea imediat de sub linia parului, traversând sprânceana, apoi se lăsa puțin într-o parte, în locul în care lama cuțitului evitase globul ocular, apoi traversa obrazul și se sfârșea în bărbie. În locul unde pielea se regenerase, cicatricea era doar puțin mai deschisa la culoare decât restul tenului. În vreo două locuri, tăietură abia dacă se vedea. În alte locuri, era dureros de evidenta. Se gândi că, în mod ciudat, se obișnuise totuși cu cicatricea și o accepta pentru ceea ce reprezenta. Odată, cu câțiva ani în urmă, la o întâlnire care începuse promițător cu un tânăr medic, el se oferise s-o pună în legătură cu un celebru chirurg plastician care, insistase acesta, ar fi putut să-i corecteze cicatricea astfel încât să nu se mai vadă că fața ei fusese vreodată tăiată. Nu-l contactase niciodată pe chirurgul plastician și nici nu mai mersese la altă întâlnire cu acel doctor sau cu altul.

Lucy se considera genul de persoana care își definește existența în mod continuu, în fiecare zi. Bărbatul care îi făcuse cicatricea pe fața și îi furase intimitatea crezuse că o rănește, își spuse ea, când, în realitate, nu făcuse decât să-i ofere un scop și un motiv de concentrare. Mulți oameni se aflau după gratii din cauza a ceea ce-i făcuse acel bărbat în acea noapte, când ea era studenta la Facultatea de

Drept. Își spuse că va mai trece ceva timp până când datoria – pe care o avea față de sufletul și trupul ei – va fi plătită pe de-a-ntregul. Clipele unice, de importanța maxima, se gândea Lucy, dădeau oamenilor direcția în viață. Ceea ce o făcea să nu se simtă confortabil în spital era felul în care pacienții nu erau neapărat caracterizați de acte aparte, ci de mari acumulări de mici incidente infinitezimale, care îi aruncau în depresii sau în schizofrenie, psihoze și nevroze maniaco-depresive. Peter, trebui ea să recunoască, era mai apropiat de ea în spirit și temperament. Și el lăsase un singur moment, unic, să-i influențeze întreaga viață. Fusese, desigur, un impuls de moment. Chiar și justificabil, la un anumit nivel, el rămânea tot produsul unei lipse de control de moment. Impulsul ei era cu mult mai rece, cu mult mai calculat și, în lipsa unui termen mai potrivit, putea fi numit răzbunare.

Deodată, îi reveni în minte o amintire dură, de genul celor pe care n-ai cum să le izgonești: la spitalul Massachusetts General, unde fusese dusă după ce fusese descoperita suspinând, plină de sânge, rătăcind la întâmplare într-un rond dintre clădiri de doi studenți la fizică care se întorceau târziu de la laborator, poliția o interogase multă vreme, în timp ce un doctor și o asistenta efectuau examinarea specifica în cazul unui viol. Detectivii stăteau la capul ei, în timp ce medicul și asistenta acestuia lucrau într-un cu totul alt loc, mai jos de talia fetei.

— L-ai văzut pe cel care te-a atacat?

— Nu, nu chiar. Purta o mască de schi, și tot ce am văzut au fost ochii lui.

— L-ai recunoaște?

— Nu.

— De ce mergeai singură noaptea prin campus?

— Nu știu. Am învățat la biblioteca și atunci mă întorceam acasă.

— Ce ne poți spune ca să ne ajuți să-l prindem?

Tăcere.

Dintre toate lucrurile groaznice care i se întâmplaseră în acea noapte, se gândi ca singurul care rămânea cu ea pentru totdeauna era cicatricea de pe față. Aproape că intrase în comă din cauza șocului, mintea îi zburase din cap, depărtându-se de orice senzație, iar atunci individul o tăiase. N-o omorâse – ar fi putut cu ușurință să facă asta. Nici nu era nevoie să facă altceva. Lucy era aproape inconștientă și pierduta, iar el avusese oportunitatea să fugă neobservat. În schimb, se aplecase asupra ei, îi lăsase un semn pe față pentru totdeauna, iar apoi, prin ceața creata de durere, îl auzise șoptindu-i doar câteva cuvinte la ureche: „Să ții minte!”

Cuvintele o răniseră mai mult decât faptul că-i distrusese frumusețea.

Așa și făcuse. Dar nu în felul în care crezuse atacatorul.

Dacă nu putuse să-l bage în temnița pe cel care o îngrozise, ajutase, în schimb, la închiderea a zeci de răufăcători care procedaseră la fel cu alte femei. Dacă regreta ceva, era doar faptul că atacul îi răpise toată inocența și liniștea vieții. Râsul venea cu mult mai greu acum, iar dragostea părea imposibil de atins. Însă, își spunea adesea, era posibil să fi pierdut oricum aceste calități în scurt timp. Devenise asemenea unui călugăr, prin disperarea cu care căuta să pedepsească râul.

Se uită în oglindă și-și puse încet la loc toate amintirile, în compartimentele memoriei unde le păstra ordonate. Ce-a fost a fost. Știa că prada ei era asemenea atacatorului ei, așa cum era oricare dintre cei pe care îi trimisese la închisoare. Găsirea lui Angel însă avea să însemne mult mai mult decât pur și simplu a opri un criminal să mai ucidă.

Se simți asemenea unui atlet care se concentrează doar la cursa din fața lui.

— O capcană, spuse ea cu voce tare. Pentru o capcană e nevoie de momeala.

Își trecu mâna prin cascada de păr negru care-i încadra ovalul feței, lăsându-l să cadă apoi printre degetele ei ca picăturile de ploaie.

Păr scurt.

Păr blond.

Toate cele patru victime purtau părul scurt. Toate aveau aproximativ aceleași caracteristici fizice. Toate fuseseră omorâte în același fel, cu aceeași armă, iar gâtul le fusese tăiat la fel, de la stânga la dreapta. Mutilarea mâinii după moarte fusese la fel. Apoi trupurile le fuseseră abandonate în medii similare. Chiar și în cazul ultimei victime. În spital, când se gândea la debaraua care fusese martora la ultimele secunde de viață ale lui Short Blond, Lucy vedea felul în care criminalul recrease locațiile rurale, forestiere, de la celelalte crime. Și își aminti că șterse orice urmă cu apă și produse de curățat cam în același fel în care natura îl ajutase în acest sens la primele trei crime.

Era aici, Lucy știa asta. Ea presupunea că îl privise chiar în ochi, la un moment dat, în timpul ultimelor zile în spital, dar nu-i văzuse adevărata față. Gândul ăsta îi dădu fiori, dar îi și alimenta furia care se acumula în sufletul ei.

Se uita la șuvițele de păr negru pe care le ținea delicat în mână.

Un mic preț de plătit.

Se întoarse brusc și reveni lângă pat. Primul lucru pe care-l făcu fu să scoată o valijoară neagră de unde o așezase inițial, sub pat. Valijoara avea un cifru; formă combinația și o deschise. În interior mai era un buzunar cu fermoar, și Lucy îl deschise și pe acesta, scoțând un toc maro închis în care se afla un pistol micuț de calibru 38. Ținu pistolul în mână puțin, cântărindu-l. Trăsese cu el de mai puțin de șase ori în toți anii de când îl avea, și-l simțea nefamiliar, dar incisiv, în palmă. Apoi, cu o singură mișcare sigură, luă toate celelalte lucruri pe care le pusese pe pat: o perie de păr, o foarfecă de tuns, o cutie de vopsea de păr.

Părul îi va crește la loc cu timpul, se gândi ea.

Și, odată cu el, va reveni și culoare naturală.

Spunându-și că nu făcea nimic iremediabil și că ireparabil ar fi fost să nu facă tot posibilul pentru a-l găsi pe Angel chiar atunci, în acel moment, luă obiectele cu ea în baie și le aranjă pe etajeră. Apoi ridica foarfecă și, parcă așteptându-se să vadă sânge curgând, începu să-și taie părul.

Una dintre șmecheriile pe care le învățase Francis de-a lungul timpului, începând din prima zi, în copilăria lui, când auzise voci, era cum s-o repereze pe cea care avea sens cel mai mult în simfonia discordiei din capul lui. Ajunsese să știe că nebunia lui era definita de abilitatea de a face ordine în ceea ce-l asalta ca un torent din interior și de a găsi drumul cel bun. Nu era chiar logic, dar exista o dimensiune practică în ceea ce învățase să facă.

Își spuse că situația din spital nu era cu totul diferită. „Detectivul ia multe indicii disparate și le pune laolaltă într-un întreg consistent”, se gândi el. Francis era convins că deja atlase tot ce trebuia să știe pentru a picta portretul celui care avea să devină Angel, însă nu se știe cum, în lumea sălbatic de instabila a spitalului de boli mintale, contextul rămânea ascuns.

Francis se uită la Peter, care-și spăla fața cu apă rece la chiuveta. „El nu va putea să vadă niciodată ce pot să văd eu”, își spuse în sinea lui. Înlăuntrul lui răsună un cor de aprobare.

Dar înainte de a-și duce gândul mai departe, îl văzu pe Peter ridicând privirea de la chiuvetă, uitându-se în oglinda și dând dezaprobator din cap, oarecum dezamăgit de imaginea reflectata. În același timp, Peter îl zări pe Francis în spatele lui și zâmbi.

— Ah, C-Bird. O dimineață bună îți doresc! Am mai supraviețuit o noapte aici, ceea ce, dacă te gândești mai bine și pui în balanță, nu e un pas mic

și este o realizare care trebuie sărbătorită cu un mic dejun pe placul inimii, dacă nu chiar gustos de-a binelea. Ce crezi că ne va aduce această zi frumoasă?

Francis clătina din cap ca să arate că nu era prea sigur.

— Poate un pic de progres?

— Poate.

— Poate ceva bun?

— Puțin probabil.

Peter râse.

— Francis, prietene, nu există nicio pastilă și cu siguranța nicio injecție pe care ți-ar putea-o administra aici pentru a-ți reduce cinismul.

Francis dădu din cap aprobator.

— Și niciuna care să-ți aducă ție optimismul.

— *Touché!* recunoscu Peter. Își pierdu zâmbetul și, aplecându-se asupra lui Francis, spuse: O să facem progrese astăzi, promit! Apoi zâmbi din nou și adăugă: *Progres.* Asta e un fel de glumă. O să înțelegi curând.

Francis n-avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea Peter, dar întrebă:

— Cum poți să promiți așa ceva?

— Pentru că Lucy crede că a o abordare diferită ar putea să funcționeze.

— O abordare diferită?

Peter se uită în jur, apoi șopti:

— Dacă nu poți să mergi tu însuți la cel pe care-l vânezi, poate reușești să-l aduci pe individ la tine.

Francis se dădu un pas înapoi cu groază, ca lovit de zgomotul a zeci de voci dinlăuntrul lui, care-i strigau avertismente. Peter nu observa transformarea bruscă în înfățișarea lui Francis, ca apropierea unui nor de furtuna la orizont, în vreme ce tânărul îi analiza spusele. În schimb, Peter îl lovi pe Francis cu palma pe spate și adăugă sardonic:

— Haide! Să mâncăm niște clătite apoase sau niște ouă slinoase și să vedem ce începe să se

întâmple. E o zi mare astăzi, C-Bird. Ochii și urechile mari!

Cei doi plecară de la chiuvete, unde cei din dormitor începeau să se împiedice și să se târască pe ușa dormitorului în hol. Începutul rutinei zilnice. Francis nu era deloc sigur la ce anume trebuia să fie atent, însă orice întrebări va fi avut fură imediat șterse de un țipăt ascuțit și disperat care răsuna pe coridor, reverberând în aerul din jurul lor cu completă neputință care le dădea fiori tuturor celor care-l auzeau.

* * *

E ușor să-ți amintești acel țipăt.

M-am gândit la el de multe ori, mulți ani după aceea. Există țipete de frică, țipete de șoc, țipete de neliniște, de tensiune sau chiar de disperare. Acest țipăt parcă amestecase toate aceste caracteristici la un loc, în ceva cu totul lipsit de speranța, dincolo de orice logică, amplificat de toate terorile spitalului de boli mintale laolaltă. Țipătul unei mame când vede pericolul apropiindu-se de copilul ei. Țipatul de durere al soldatului când își vede rana și-și dă seama că este mortală. Ceva instinctiv și animalic care izbucnește doar în momentele cele mai rare și pline de groază. Era ca și cum ceva stabilit la baza tuturor lucrurilor dispăruse deodată, brusc, și era mai mult decât puteai suporta.

Am aflat cine scotea acel țipăt, însă a devenit o parte din noi toți, cei care-l auzeam. Și a rămas cu noi, oricât de mult timp a trecut.

Am ieșit pe coridor chiar în spatele lui Peter, care se deplasa repede spre sursa zgomotului. Eram doar parțial conștient de prezența celorlalți, care se strângeau pe margini, lipiți de pereți. L-am văzut pe Napoleon strângându-se într-un colț și pe Newsman, dintr-odată deloc curios, ghemuindu-se la podea, parcă ascunzându-se de zgomotul vibrant. Pașii lui Peter răsunau pe coridor și se grăbeau pentru a descoperi originea țipătului. Am prins doar o clipă privirea lui Peter, care trăda

hotărâre și limpezime, trăsături complet nefamiliare în spital. Ca și cum sunetul îi declanșase o mare îngrijorare, iar el încerca să depășească toate temerile care veneau odată cu aceasta îngrijorare.

Țipătul venea de la celălalt capăt al coridorului, dincolo de ușa de la dormitorul femeilor. Dar amintirea țipatului îmi era la fel de vie în minte ca în acea dimineața din clădirea Amherst. Se răsucea în jurul meu, ca fumul de la un foc, iar eu am apucat creionul și am scris furios pe peretele apartamentului. De teamă ca nu cumva râsul batjocoritor al lui Angel să intervină printre amintirile mele, trebuia să scriu repede, înainte să se întâmple asta. În imaginația mea, îl vedeam pe Peter alergând, de parcă ar fi vrut să depășească ecoul țipătului.

* * *

Peter se grăbi pe coridorul clădirii Amherst, știind că numai un singur lucru în lume ar putea să dea naștere unui asemenea gen de disperare, chiar și în cazul unui nebun: moartea. Îi dădea la o parte pe ceilalți pacienți, care se trăgeau pe margini din fața sunetului, aproape panicați, neliniștiți și plini de frică, în timp ce încercau să scape de țipătul care-i îngrozea. Chiar și „cato” și retardații, care păreau tot timpul impasibili în fața desfășurării existenței celor din jurul lor, se strângeau lângă pereți, încercând să se ascundă. Un tip se legăna într-un colț, cu mâinile strâns lipite pe urechi. Peter auzea zgomotul propriilor pași alergând pe culoar și se gândi că era ceva în el care-l atrăgea mereu spre moarte.

Francis era chiar în spatele lui, luptându-se cu instinctul de a fugi în direcția opusa, atras și el de graba lui Peter. Îl auzi pe Big Black strigând:

— Dați-vă la o parte, vă rog! La o parte! Lăsați-ne să trecem!

Infirmierul împreuna cu fratele lui veneau și ei în goana pe coridor. O asistenta în uniformă alba

ieși din spatele plasei metalice a cabinetului asistentelor. Numele ei era asistenta Richards, dar evident că i se spunea Riches[27], deși acum eleganța poreclei era anulată de privirea disperata din ochi.

La ușa dormitorului femeilor, o femeie neîngrijita cu parul cenușiu se legănă și vorbea singură. Alta făcea piruete în cercuri. O a treia își lipise fruntea de perete și murmura, lui Francis i se păru că într-o limbă străină, dar la fel de bine puteau să fie cuvinte fără sens; era greu de spus. Alte două femei se văicăreau și suspinau și se aruncaseră la podea, unde se răsuceau și se contorsionau ca posedate de diavol. Nu putea să-și dea seama dacă vreuna din ele fusese cea care țipase. Putea să fie oricare din ele sau altă persoană pe care n-o văzuse încă. Însă i se părea că zgomotul de disperare plutea în jurul lor, un țipăt necurmat de sirenă, atrăgându-i inexorabil înainte. În capul lui, vocile îi strigau avertizări, încercând să-l facă să se oprească, să se retragă, să fugă din calea pericolului. Fu nevoie de un mare efort ca să le ignore și încercă să țină pasul cu Peter, ca și cum rațiunea și înțelegerea lui Fireman ar fi putut de fapt să-l atragă și pe el.

Peter ezită doar o clipă, oprindu-se în prag, se întoarse spre femeia cu aspect neîngrijit și o întreba cu o voce plină de autoritate:

— Unde?

Femeia arata cu mâna spre capătul coridorului, spre scările din spatele a ceea ce trebuiau să fie uși încuiate, și apoi izbucni într-o cascadă de râsete, care se sparseră la fel de repede, devenind suspine.

Peter făcu un pas în fața, cu Francis pe urmele lui, și întinse mâna după clanța de la ușa mare metalică. O deschise cu o singura mișcare lipsită de teamă, apoi se opri.

— Sfântă Fecioară, mamă a lui Isus! izbucni el.

Peter inspiră puțin, apoi se apuca să spună cealaltă jumătate a rugăciunii:

— Ajută-ne pe noi, păcătoșii, în această clipă de moarte…

Ridică apoi mâna ca pentru a-și face cruce, parcă fără să-și dea seama că aplica învățăturile școlii catolice, dar se opri la mijloc.

Francis se strecură pe lângă el, simți că nu poate să respire și făcu un pas înapoi. Se dădu într-o parte ca să-și revină. Se gândi că inima lui se oprise și că va leșina.

— Rămâi acolo, C-Bird, șopti Peter.

Probabil că nu intenționase asta, dar vorbele lui căzură ca niște fulgi duși de o pală de vânt.

Big Black și Little Black se opriră din goana lor exact în spatele celor doi pacienți și rămaseră muți de uimire. După o clipă, Little Black spuse încetișor:

— La dracu'! La dracu'!

Și nimic altceva. Big Black își întoarse fața spre perete.

Francis se forța să se uite înainte.

Atârnând de un știreang fabricat dintr-un cearșaf gri, agățat de scara de fier ce ducea la etajul al doilea, era trupul lui Cleo.

Fața ei grasă era acum diformă și umflată, contorsionată grotesc în moarte. Știreangul din jurul gâtului îi săpase în piele, tăindu-i în carne ca un nod la capătul balonului unui copil. Parul îi cădea în cascade pe umeri, într-o mare dezordine, iar ochii îi erau larg deschiși și fixați înainte. Gura era deschisă puțin într-o parte, dându-i un aspect de-a dreptul șocant. Purta o cămașă de noapte simplă, gri, care-i atârna de pe umeri ca un sac, iar una dintre sandalele roz îi alunecase din picior pe podea. Francis văzu că avea unghiile de la picioare pictate cu ojă roșie.

Își dădu seama că are dificultăți de respirație și vru să se întoarcă, să-și ferească ochii, însă portretul morții etalat în fața lui avea un efect hipnotic, și rămase țintuit locului, cu privirea la persoana care atârna de scară. Încercă să facă

legătura între Cleo cea cu torentele ei de obscenități și cu capacitatea de a-i bate pe toți competitorii de la masa de ping-pong și această figura mătăhăloasă și grotescă din fața ochilor lui. Casa scărilor era în penumbră, ca și cum becurile de la cele două etaje nu reușeau să risipească întunericul care abia aștepta să pună stăpânire pe acest loc. Pentru că se circula foarte puțin pe aici, aerul era umed, ca în interiorul unui pod în care nu intra nimeni.

Se mai uita o dată la figura atârnata, apoi văzu ceva.

— Peter, șopti el încetișor, uită-te la mâna ei.

Ochii îi coborâră de la fața lui Cleo la mâna ei, și Peter amuți. Apoi exclamă:

— Fir-aș al dracului!

Degetul mare de la mâna dreaptă a lui Cleo fusese retezat. Un firicel de un roșu aprins mergea de la încheietura mâini și de-a lungul piciorului gol și se oprea într-o baltă pe podea, chiar sub cadavru. Francis se uită fix la cercul de sânge, apoi își duse mâna la gură.

— La dracu'! spuse iar Peter.

Degetul cel mare retezat se afla pe podea, la câțiva metri de centrul cercului maro de sânge lipicios, aruncat acolo ca și cum ar fi fost un gunoi.

Lui Francis îi veni o idee și privi împrejur rapid, în căutarea unui singur obiect. Se uita în stânga și-n dreapta, cercetând cât de repede putu, dar nu văzu nici urmă de ceea ce căuta. Vru să spună ceva, dar se răzgândi. Și Peter, la rândul lui, rămăsese fără grai.

Little Black fu cel care vorbi, în cele din urmă.

— O să plătească al dracului de mult pentru asta! spuse el morocănos.

Francis aștepta lângă perete, stând jos pe podea, în timp ce o mulțime de lucruri se întâmplau în fața ochilor lui. Avea senzația ciudată că își dorea ca totul să nu fie decât o simplă halucinație sau

poate un vis urât, că avea să se trezească dintr-un moment în altul și că ziua obișnuita la Western State avea să înceapă din nou ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Big Black îi lăsase pe Peter, Francis și pe propriul frate în casa scărilor, uitându-se la cadavrul lui Cleo, iar el se întorsese, cum îi cerea datoria, la cabinetul asistentelor și chemase paza, apoi sunase la biroul doctorului Gulptilil și, în cele din urmă, la apartamentul domnului Evil. Peter se rotise în jurul corpului lui Cleo, încercând să memoreze tot, să-și fixeze în memorie toate detaliile. Francis admira conștiinciozitatea și profesionalismul lui Fireman, însă el personal se îndoia că va putea vreodată să uite detaliile scenei de moarte din fața lui. Totuși, atât Francis, cât și Peter făcură ce mai făcuseră o dată, atunci când descoperiseră cadavrul lui Short Blond: se uitară la întreaga scenă, măsurară, fotografiară, așa cum ar fi făcut niște criminaliști profesioniști, doar că nu aveau niciun fel de aparat de fotografiat, așa că-și formau propriile specificații interne.

Pe coridor, Big Black și Little Black încercau să restabilească liniștea. Pacienții erau extrem de afectați, plângeau, râdeau, unii chicoteau, câțiva suspinau, alții încercau să se comporte ca și cum nu se întâmplase nimic, alții se ascundeau pe la colțuri. La un radio, undeva, se auzeau hiturile din anii 1960, iar Francis deslușI acordurile inconfundabile ale melodiei *In the Midnight Hour,* urmată de *Don't Walk Away, Renee.* Muzica făcea întreaga situație să pară chiar și mai nebunească decât era deja, în timp ce chitara și armoniile vocale se amestecau cu haosul dimprejur. Apoi auzi un pacient care cerea cu voce tare ca micul dejun să fie servit imediat, în timp ce altul întreba dacă puteau să meargă afară și să culeagă flori pentru un mormânt.

Nu trecu mult timp și sosiră cei de la pază, urmați imediat de Gulp-a-pill și de domnul Evil.

Amândoi se grăbeau cu acel pas pe jumătate alergat, pe jumătate mers, care-i făcea să pară că nu dețineau controlul asupra situației. Domnul Evil dădu la o parte din cale câțiva pacienți, în timp ce Gulptilil pur și simplu naviga printre aceștia, ignorându-le rugămințile și întrebările de tot felul.

— Condu-mă! îi ceru el lui Big Black.

Trei bărbați de la securitate, îmbrăcați cu cămăși gri, stăteau în pragul ușii, așteptând să le spună cineva ce să facă, blocându-i vederea. Niciunul dintre cvasipolițiști nu făcuse nimic altceva de când venise decât să se holbeze la cadavrul lui Cleo, iar acum se dădură la o parte ca să le facă loc lui Gulptilil și lui Evans.

Directorul spitalului făcu un pas înainte și exclamă, din cale-afară de uimit:

— Dumnezeule! Oh, Doamne, dar e groaznic!

Apoi clătină din cap.

Evans se strecură pe lângă el ca să vadă. Răspunsul lui, cel puțin la început, se limită la:

— La dracu'!

Cei doi administratori continuară să cerceteze scena. Francis văzu că amândoi zăriseră degetul mare de la mână tăiat și șireangul de la gâtul femeii legat de scară. Însă îi trecu prin cap ideea curioasă că de fapt cei doi vedeau altceva decât văzuse el. Nu era vorba că ei n-ar fi văzut-o pe Cleo atârnând moartă. Ci că reacționau diferit. Ca și cum ar fi stat în fața unei renumite opere de artă într-un muzeu și-i cereau celui de lângă el să-și spună părerea, iar acesta emitea un hohot de râs în loc de un sunet de admirație sau un oftat în loc de un zâmbet.

— Ce ghinion, spuse Gulptilil încetișor. Apoi se întoarse spre domnul Evans. Au existat semne clare… începu el, dar nu mai era nevoie să termine întrebarea.

Evans deja dădea din cap afirmativ.

— Am notat în jurnal că se comporta tot mai ciudat. Au mai existat și alte semne în ultima

săptămână că trecea printr-o perioadă mai dificilă. V-am trimis un memorandum săptămâna trecută în legătură cu câțiva pacienți care trebuiau să fie cercetați din punct de vedere medical, iar ea se afla acolo, chiar în capul listei. Poate că ar fi trebuit să fiu mai insistent, însă nu părea să traverseze un moment de criză de asemenea proporții. Cu siguranță, a fost o greșeală.

Gulptilil dădu din cap aprobator.

— Îmi amintesc de acel memorandum. Din păcate, uneori chiar și cele mai bune intenții… spuse el. Apoi adăugă: Ah, păi, e greu să anticipezi lucrurile astea, nu-i așa? Nu se purta ca și cum ar fi așteptat un răspuns la această întrebare. Însă, neauzind niciunul, ridică din umeri. O să iei notițe mai atente, da?

— Desigur, încuviința Evans.

Gulp-a-pill se întoarse apoi spre cei trei oameni de la pază.

— În regula, domnilor. Domnul Moses o să vă arate cum s-o dați jos pe Cleo. Aduceți un sac pentru cadavre și o targa. Haideți s-o ducem imediat la morga…

— Așteptați o clipa!

Obiecția venise din spatele tuturor, iar ei se întoarseră spre persoana care-o emisese. Era Lucy Jones, la câțiva metri depărtare și uitându-se pe deasupra tuturor la cadavrul lui Cleo.

— Dumnezeule! exclamă Gulptilil, aproape ținându-și respirația. Domnișoara Jones? Doamne, ce-ați făcut?

Însă răspunsul la asta, se gândi Francis, era mai mult decât evident. Parul ei lung și negru dispăruse, înlocuit de un păr vopsit blond, tăiat scurt de tot, aproape la întâmplare. Gulptilil se holbă la ea amețit. Parcă ar fi văzut o opera de artă distrusa.

* * *

M-am îndepărtat de cuvintele de pe perete, grăbindu-mă să mă arunc pe podea, speriat, ca un

păianjen care încearcă să evite o gheată grea ce se abate asupra lui. M-am odihnit cu spatele lipit de peretele opus și am făcut o pauză, mai întâi ca să-mi aprind o țigară, apoi ca să mă relaxez o clipă cu capul sprijinit pe genunchi. Țineam țigara în mână, lăsând un firicel subțire de fum să se ridice spre nări. Așteptam să aud vocea lui Angel și să îi simt respirația prin firișoarele scurte de păr de pe ceafa mea. Chiar dacă nu era acolo, știam că nu era departe. Nu era nici urmă de Peter sau de oricine altcineva, deși m-am întrebat o clipă dacă nu cumva Cleo avea să mă viziteze în acel moment.

Toate fantomele îmi erau aproape.

Pentru o clipă, m-am văzut asemenea unui vrăjitor medieval lângă un cazan plin cu ochi de liliac și rădăcini de mătrăgună, bălmăjind niște descântece, capabil să invoc orice viziune malefică de care aș avea nevoie.

Când am deschis ochii către mica lume din jurul meu, am întrebat-o:

— Cleo? Ce s-a întâmplat? Nu trebuia să mori!

Am scuturat din cap, am închis ochii, dar în întuneric am auzit-o pe Cleo vorbind cu vocea ei aspră, morocănoasă, cu care mă obișnuisem:

— Oh, C-Bird, dar trebuia! Ticăloșii dracului! Trebuia să mor! Cretinii m-au omorât! Am știut de la început că așa vor face!

M-am uitat în jur s-o văd, dar la început era doar o voce. Apoi încet-încet, ca o navă care-și face apariția din ceață, Cleo a luat formă în fața ochilor mei. S-a rezemat de peretele pe care scriam povestea și și-a aprins și ea o țigară. Purta un halat de casă în culori pastelate și aceleași sandale roz pe care mi le aminteam de când murise. Într-o mâna ținea țigara aprinsa, iar în cealaltă, o paleta de ping-pong. Ochii îi străluceau cu un fel de plăcere maniacală, ca și cum ar fi fost eliberata de ceva dificil și tulburător.

— Cine te-a omorât, Cleo?

— Nenorociții!

— Cine anume?

— Dar, C-Bird, tu știi! Ai știut din primul moment când ai ajuns lângă scări, unde așteptam eu. Vedeai, nu-i așa?

— Nu, am spus eu, scuturând din cap. Eram atât de confuz. Nu eram sigur.

— Exact despre asta era vorba, C-Bird. Exact despre asta. Totul era o contradicție, iar în toate astea, tu vedeai adevărul, nu?

Am vrut să răspund, dar tot nu eram sigur. Eram tânăr pe-atunci și nesigur, la fel de nesigur ca astăzi.

— A fost acolo, nu?

— Sigur că da! A fost mereu acolo. Sau poate că n-a fost acolo. Depinde cum vezi lucrurile, C-Bird. Dar tu ai văzut, nu-i așa?

Eram încă nesigur.

— Ce s-a întâmplat, Cleo? Ce s-a întâmplat cu-adevărat?

— Păi, C-Bird, am murit. Știi.

— Da, dar cum?

— Ar fi trebuit să mor mușcată de o viperă ascunsă la sân.

— Dar n-a fost așa.

— Nu, vai, așa este! N-a fost așa. Și totuși, a fost destul de aproape. Ba chiar am apucat să rostesc și cuvintele, C-Bird: „Mă sting, Egiptule, mă sting…”, ceea ce mi-a adus destulă satisfacție.

— Cine le-a auzit?

— Știi tu.

Am încercat o strategie diferita.

— Te-ai luptat, Cleo?

— M-am luptat întotdeauna, C-Bird. Toată viața mea de doi bani a fost o lupta.

— Dar te-ai luptat cu Angel, Cleo?

A zâmbit și a agitat paleta de ping-pong prin aer, împrăștiind fumul de la țigară.

— Sigur că da, C-Bird. Mă cunoști doar. Nu m-am dat bătuta așa ușor.

— El te-a omorât?

— Nu. Nu chiar. Și totuși, într-un fel, da. Așa cum era totul în spital, C-Bird. Adevărul este nebun, și complicat, și la fel de turbat cum eram noi toți.

— Așa am crezut și eu, am răspuns.

Ea a râs.

— Știam că puteai să vezi. Spune-le acum, așa cum ai încercat să le spui atunci. Ar fi fost mai ușor dacă te-ar fi ascultat. Dar cine îi ascultă pe nebuni?

Observația asta ne-a făcut pe amândoi să zâmbim, pentru că era cea mai apropiată de adevăr, așa cum îl vedeam la acel moment.

Am inspirat adânc. Mă simțeam ca și cum aș fi pierdut ceva de mare preț și nu îmi rămăsese decât un imens gol în stomac.

— Mi-e dor de tine, Cleo.

— Și mie mi-e dor de tine, C-Bird. Mi-e dor să fiu vie. Ce zici de o partida de ping-pong? Ți-aș da și un avans.

A zâmbit, iar apoi s-a stins.

Eu m-am întors la peretele pe care scriam. O umbră a trecut peste el, iar apoi am auzit vocea pe care mă chinuiam atât s-o uit.

— Micul C-Bird vrea răspunsuri înainte de a muri, nu-i așa?

Fiecare cuvânt era confuz, aproape ca o durere de cap care pulsează, ca și cum cineva bătea la ușa imaginației mele. M-am dat un pas înapoi, întrebându-mă dacă nu cumva chiar era cineva la ușă care încerca să intre, și m-am chircit pe jos, ascunzându-mă de întunericul care se strecura în cameră. Căutam în suflet cuvinte curajoase cu care să răspund, dar acestea lipseau. Simțeam că-mi tremură mâna, și m-am gândit ca sunt în pragul unei mari dureri, dar undeva dinlăuntrul meu am găsit răspunsul:

— Am toate răspunsurile, am spus eu. Le-am avut mereu.

Dar propriile vorbe m-au speriat la fel de tare ca vocea lui Angel. M-am strâns și mai tare și m-am chircit pe jos, și deodată am auzit telefonul în camera alăturată. Țârâitul aparatului n-a făcut altceva decât să-mi sporească și mai tare frica și nervozitatea. Imediat s-a oprit, și am auzit robotul telefonic cumpărat de una din surorile mele.

— Domnule Petrel, sunteți acolo?

Vocea părea distanta, dar familiara.

— Sunt domnul Klein de la Centrul de Sănătate. N-ați venit la întâlnirea la care ați spus că o să veniți. Vă rog, ridicați receptorul. Domnule Petrel? Francis? Va rog să mă contactați imediat ce primiți mesajul, altfel mă văd obligat să iau măsuri…

Am rămas țintuit locului.

— O să vină după tine, am auzit vocea lui Angel. Nu vezi, C-Bird? Ești într-o cușca din care nu poți să ieși.

Am închis ochii, dar asta nu m-a ajutat cu nimic.

— O să vină după tine, Francis, iar de data asta o să te ia pentru totdeauna. Gata cu apartamentul propriu. Gata cu slujba de numărat peștii pentru ecologiști. Gata cu Francis care se plimbă liber pe străzi zi de zi. Gata cu povara pentru surorile și pentru părinții tai în vârsta, care oricum nu prea te-au iubit după ce-au văzut ce s-a ales din tine. Nu, o să vrea să-l închidă pe Francis pentru tot restul vieții. Închis, îmbrăcat într-o cămașă de forță și plin de bale. Asta o să ajungi, Francis. Sigur poți să vezi asta… Angel râse, iar apoi adăugă: Desigur, dacă nu te omor eu mai înainte.

Aceste cuvinte erau mai ascuțite decât orice lamă de cuțit.

Voiam să spun: „Ce mai aștepți?”

În schimb, în timp ce mă răsuceam pe jos și mă târâm ca un bebeluș, iar lacrimile îmi curgeau șiroaie pe obraji, am traversat camera până la peretele pe care scrisesem. Era tot timpul cu mine, la fiecare pas, și nu înțelegeam de ce nu mă ia în stăpânire. Am încercat să-i blochez prezența, ca și

cum memoria ar fi fost singura salvare, alături de amintirea vocii autoritare a lui Lucy care parcă traversa anii.

* * *

Lucy veni în față.

— Nimeni să nu atingă nimic! ceru ea. Acesta este locul unei crime.

Domnul Evans părea încurcat de apariția ei și murmura ceva ca răspuns, dar nimeni nu înțelese nimic. Doctorul Gulptilil, și el zăpăcit de schimbarea ei de înfățișare, scutură din cap și făcu un pas în calea lui Lucy, vrând să o încetinească, fiind el însuși un obstacol în calea ei. Bărbații de la pază, Big Black și Little Black începură să se foiască.

— Are dreptate, spuse Peter. Trebuie chemată poliția.

Vocea lui Fireman păru să risipească surpriza lui Evans, care se întoarse brusc spre el spunând:

— Ce dracu' vrei?

Gulptilil ridică mâna, dar nu făcu nici semnul negației, nici al aprobării. În schimb se foi, ca și cum și-ar fi schimbat doar poziția corpului sub formă de amibă.

— Nu aș fi atât de convins, spuse el calm. N-am mai avut o dată aceeași discuție, la decesul precedent din aceasta clădire?

Lucy Jones răspunse, respirând greu:

— Ba da, cred că da.

— Ah, desigur. Un pacient în vârstă care a murit de atac de inimă. Și pe care, dacă-mi amintesc bine, tot așa ați vrut să-l anchetați, ca pe o crimă.

Lucy arătă spre corpul diform al lui Cleo, care atârna încă grotesc în casa scărilor.

— Mă îndoiesc că asta ar putea să fie un atac de inimă.

— Dar nici nu are semnele distinctive ale cazurilor dumneavoastră, răspunse Gulp-a-pill.

— Ba are! răspunse Peter brusc. Degetul mare tăiat.

Doctorul se răsuci și se uită câteva clipe la mâna lui

Cleo, iar apoi la priveliștea macabră de pe podea. Dădu din cap, așa cum făcea adesea, dar răspunse:

— Poate. Dar atunci, domnișoară Jones, înainte de a aduce poliția locală și tot deranjul pe care acest lucra îl implică, ar trebui să cercetăm noi înșine decesul și să vedem dacă ajungem la un consens. Pentru că prima mea impresie nu este că se poate vorbi despre o omucidere.

Lucy Jones se uită pieziș, vru să comenteze, dar se opri.

— Cum doriți, domnule doctor, zise ea. Cum doriți.

Lucy îl urmă pe doctor în casa scărilor. Peter și Francis se dădură la o parte, uitându-se doar. Domnul Evil se ținu după ei, după ce mai întâi îl fixă pe Peter cu o privire în care parcă-și arăta colții, însă toți ceilalți rămaseră în spate, în pragul ușii, ca și cum, dacă s-ar fi apropiat, ar fi amplificat, cumva, imaginea din fața lor. Francis văzu nervozitate și frică în mai multe perechi de ochi și se gândi că portretul morții lui Cleo reușise să treacă de granițele normale ale sănătății și ale bolii mintale; era la fel de neliniștitor și pentru cei normali, și pentru cei nebuni.

Vreme de aproape zece minute, Lucy și doctoral Gulptilil se plimbară încet în spațiul îngust din casa scărilor, fiecare pereche de ochi pătrunzând în fiecare colțișor, inspectând fiecare centimetru al spațiului cu pricina. Francis îl văzu pe Peter urmărindu-i cu atenție pe cei doi și încercă și el să se uite la ce priveau aceștia, vrând să ghicească și ce le trecea prin cap. În timp ce făcea asta, Francis începu să înțeleagă. La început, fusese ca un aparat foto care nu focaliza bine, totul era neclar și estompat, dar, în timp ce stătea acolo, căpătase o anume claritate și reuși să-și imagineze ultimele momente din viața lui Cleo.

În cele din urmă, doctorul Gulptilil se întoarse spre Lucy.

— Așadar, spuneți-mi, domnișoară procuror, cum seamănă asta a omucidere?

Ea arăta spre degetul mare tăiat.

— Făptașul meu taie mereu degetele. Ea ar fi a cincea. Deci, degetul mare.

Doctorul scutură din cap.

— Uitați-vă în jur, spuse el rar. Nu exista niciun semn de lupta. Nimeni nu a venit până acum să ne spună că s-a auzit zgomot din zona asta azi-noapte. Mi-ar fi greu să cred că asasinul dumneavoastră – sau orice alt asasin, de fapt – ar putea să atârne o femeie așa solidă și cu asemenea forță într-un ștreang fără să atragă măcar *puțina* atenție. Iar victima asta… ei bine, ce anume din modul cum a murit vă amintește de celelalte?

— Nimic… încă, răspunse Lucy.

— Vă imaginați, domnișoara Jones, începu Gulptilil cu grija, că nu s-a auzit de sinucidere în acest spital?

Francis se gândi că nu s-a auzit.

— Sigur că nu-mi imaginez asta.

— Și nu a avut femeia în chestiune o fixație nesănătoasă asupra asasinării asistentei?

— Nu știu asta.

— Poate ne luminează domnul Evans?

Evans făcu un pas și ieși din pragul ușii, unde stătea.

— Era mult mai interesată de cazul acela decât oricine altcineva. Avusese câteva izbucniri Semnificative, în care pretindea că deține cunoștințe și informații despre crima. Dacă e cineva de vină, atunci acela sunt eu, pentru că nu mi-am dat seama cât de critică devenise această obsesie…

Rostise această ultima mea culpa pe un ton care însemna exact opusul. „Cu alte cuvinte, se gândi Francis, el crede că are cea mai mică parte de vină.” Ridică privirea și se uită la fața umflată a lui

Cleo, gândindu-se că toată situația este suprearealistă. Oamenii se ceartă în legătură cu ce s-a întâmplat, literalmente la picioarele femeii moarte. Încercă să și-o amintească în viață, dar nu reuși. Ar fi vrut să se simtă trist, dar, în schimb, era mai degrabă vlăguit, ca și cum emoția descoperirii îl epuizase ca escaladarea unui munte. Se uită din nou în jurul lui, tăcut, și se gândi: „Ce s-a întâmplat?”

— Domnișoară Jones, moartea nu este un lucru de care nu s-a auzit în spital. Acest act se potrivește într-o schemă tristă cu care suntem familiarizați. Din fericire, nu este atât de frecvent pe cât și-ar imagina cineva, deși se întâmpla uneori atunci când nu reușim să recunoaștem la timp problemele care îi duc pe pacienții la asta. Se știe că așa-numitul dumneavoastră asasin abuzează sexual de victimele sale. Dar aici nu avem semnele unei asemenea agresiuni. În schimb, avem o femeie care, cel mai probabil, și-a mutilat singură mâna ca urmare a amăgirilor ei tot mai mari legate de crima anterioară. Cred că vom găsi o foarfecă sau o lamă ascunsă printre lucrurile ei personale. În plus, presupun că vom descoperi că aceste cearșafuri transformate în șireang sunt chiar de pe patul ei. Pacienții psihotici care vor să-și ia viața sunt plini de resurse. Îmi pare rău… Arătă spre paznicii care așteptau. Trebuie să ne reluăm rutina.

Francis se așteptă ca Peter să spună ceva, dar Fireman își ținu gura.

— Și, domnișoară Jones, adăugă Gulp-a-pill, aș vrea să discutam cât de curând impactul *tunsorii* dumneavoastră, să-i spunem. Spunând asta, directorul spitalului se întoarse spre domnul Evil și adăugă: Servește micul dejun. Să se revină la activitățile obișnuite ale dimineții.

Evans dădu din cap aprobator. Se uită la Francis și la Peter și le făcu un semn cu mâna.

— Voi doi, înapoi în sala de mese, vă rog! spuse el.

Vorbise politicos, însă ordinul fusese clar.

Peter se cutremura la ideea că Evans îi dă instrucțiuni, de orice fel. Dar se uită la Gulptilil.

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră, îi spuse el.

Evans mârâi, dar Gulp-a-pill dădu din cap afirmativ.

— Desigur, Peter, spuse el. Așteptam această conversație.

Lucy mai aruncă o ultimă privire înspre cadavrul lui

Cleo. Francis nu-și dădu seama dacă în ochii ei citește descurajare sau altfel de resemnare. Aproape că o vedea crezând că totul se sfârșește prost, indiferent ce ar fi făcut ea. Era privirea cuiva care crede că pur și simplu nu poate obține ceea ce-și dorește.

Francis se întoarse și se mai uită și el la trupul lui Cleo. Își lăsă privirea să se mai plimbe o dată peste întreaga scenă, în timp ce paznicii dădeau jos cadavrul.

„Crimă sau sinucidere?” se gândea el. Pentru Lucy, era foarte probabilă una din aceste variante. Pentru directorul spitalului, cealaltă variantă era evidentă. Fiecare variantă însă avea nevoie de confirmări.

Însă Francis simțea un gol în suflet, pentru că el vedea cu totul altceva.

„Crimă sau sinucidere?” se gândi el. Ieși din casa scărilor și se uită rapid din ușă în dormitorul femeilor. Știa că patul lui Cleo era chiar lângă ușă. Observă că amândouă cearșafurile erau intacte și că nu se vedea nici urmă de cuțit sau sânge, dacă acolo își secționase ea degetul mare de la mână. Auzea înlăuntrul lui ecourile vocilor care-i strigau răspunsuri contradictorii, dar le amuți imediat. „Crimă sau sinucidere? Dar amândouă?”, șopti el pentru sine, luând-o după Peter.

Capitolul 28

Trupul lui Cleo fu cărat afară din clădirea Amherst de paznici, timp în care Big Black și fratele său goneau pacienții înnebuniți către sala de mese, pentru micul dejun. Ultimul lucru pe care îl văzu Francis din împărăteasa de odinioară era o halca masiva de carne închisa într-un sac negru pentru cadavre și dispărând pe ușa principala, în timp ce el era mânat cu toți ceilalți la coada pentru mâncare. După câteva minute, Francis rămase pe gânduri, cu privirea fixata pe o farfurie cu pâine prăjită însiropată, dar fără niciun gust, încercând să înțeleagă ce s-a întâmplat în orele în care mare parte dintre ei dormeau. La masă i se alătură Peter, care, adâncit și el în gânduri negre, începu să-și plimbe mâncarea prin farfurie cu furculița. Newsman se tot învârtea pe lângă ei, vru să zică ceva, dar fu oprit de Peter, care începu:

— Știu care vor fi titlurile zilei de azi: „O pacientă din spital are parte de o moarte violentă. Nimănui nu-i pasă nici cât negru sub unghie!”

Newsman se uită la el gata să izbucnească în plâns și se grăbi să ajungă la o masă neocupată. Francis crezu că Peter se înșală, pentru că erau numeroși cei supărați de moartea lui Cleo. Se uită împrejur, ca și cum ar fi vrut să-i arate pe aceștia lui Fireman, însă îl văzu mai întâi pe retardatul greoi, care nu reușea să-și taie felia de pâine prăjită în bucăți bune de mâncat, apoi privirea îi alunecă la o altă masă, unde stăteau trei femei, la fel de indiferente la mâncarea din fața lor, fiecare vorbind singură.

Un alt retardat se uita spre Francis, deranjat de ceva din privirea sau din postura acestuia, ceea ce-l făcu pe tânăr să-și mute ochii înapoi la Peter.

— Peter, întreba el rar, ce crezi ca s-a întâmplat cu Cleo?

Fireman clătină din cap.

— Tot ce se putea să meargă prost a mers prost, spuse el. Era obsedată de ceva rău, știi tu, toate lucrurile care trebuie să fie conectate și să ne mențină pe linia de plutire s-au scurtcircuitat cumva sau s-au pârlit, iar nimeni n-a văzut asta sau n-a făcut nimic, și uite ce s-a întâmplat! S-a dus. Puf! Ca un truc de magie pe scenă. Evans trebuia să fi observat ceva. Poate Big Black, sau Little Black, sau asistenta Wrong, sau asistenta Riches, sau poate chiar eu, dar cineva trebuia să fi observat că se întâmpla ceva. Exact ca în cazul lui Lanky, înainte de asasinarea lui Short Blond. Se întâmplau tot felul de lucruri în capul lui. Băteau ciocanele, buldozerele, excavatoarele, parcă un șantier de construcții era în plină desfășurare pe marginea autostrăzii, doar că nu l-a observat nimeni. Iar atunci când în sfârșit și-au dat seama, a fost prea târziu.

— Crezi că s-a sinucis?

— Desigur, spuse Peter.

— Dar Lucy a spus…

— Lucy s-a înșelat. Gulp-a-pill a avut dreptate. Nu exista nici urma de lupta. Cât despre degetul cel mare retezat – ei bine, aici probabil că a ieșit la iveala nebunia ei. Vreo iluzie ciudata. Probabil că, în acel ultim moment, a însemnat ceva pentru ea. Doar că nu știm care a fost logica ei și nici nu vom ști vreodată.

Francis înghiți în sec și întreba:

— Chiar ai cercetat cu atenție degetul acela, Peter?

Fireman scutura din cap.

— Îmi plăcea de Cleo, spuse el. Avea personalitate. Caracter. Nu era doar o tablă nescrisă, ca atâția oameni de aici. Aș vrea să fi pătruns în capul lui Cleo măcar o clipă, ca să înțeleg cum se legau toate pentru ea. Trebuie să fi existat un fel de logica unică și ciudata, caracteristica ei. Ceva care să aibă legătură cu Shakespeare, cu Egiptul și cu chestiile astea. Ea

era propriul teatru, nu-i așa? Făcea parte dintr-o scenă de undeva, cred. Sau poate că transforma totul în jurul ei într-o scenă. Poate că ăsta e cel mai bun epitaf pentru ea.

Francis își dădu seama că înlăuntrul lui Peter e o vâltoare de idei, ca valurile înspumate ale marii. În concepția lui Francis, Peter nu mai era deloc acel anchetator de incendii pe care-l știa. Francis continuă să pună întrebări, cu voce șoptită.

— Nu părea genul care s-ar sinucide și nicidecum genul care să se mutileze.

— Adevărat, răspunse Peter, oftând din adâncul sufletului. Dar mă gândesc ca nimeni nu pare exact genul care ar vrea să se sinucidă până când nu face asta, iar atunci, dintr-odată, toată lumea dă din cap și zice: „Păi, sigur", pentru că deodată pare al dracului de evident! Scutură din cap și continua: C-Bird, trebuie să plec de aici. Mai inspira o dată adânc, apoi se corecta: Trebuie să *plecăm* de aici.

Apoi Peter ridică privirea și văzu ceva pe fața lui Francis, pentru că se opri și doar se uită la tânăr. După o tăcere îndelungă, întreba:

— Ce este?

— A fost aici, șopti Francis.

Peter strânse din sprâncene și se aplecă.

— Cine?

— Angel.

Peter scutura din cap.

— Nu cred.

Francis șopti:

— A fost. A venit lângă patul meu noaptea trecută și mi-a spus cât de ușor i-ar fi să mă omoare, iar noaptea asta a fost aici cu Cleo. Este peste tot, doar că nu-l putem vedea. Se afla în spatele tuturor lucrurilor care s-au întâmplat în Amherst și o să fie în spatele celor care se vor întâmpla în continuare. Cleo s-a sinucis? Sigur. Probabil. Dar cine i-a descuiat ușile pentru asta?

— I-a descuiat ușile…

— Cineva a deschis ușa la dormitorul femeilor. Cineva s-a asigurat ca ușa de la casa scărilor să nu fie încuiată. Și cineva a ajutat-o să treacă de cabinetul asistentelor fără să fie văzuta…

— Pai, spuse Peter, ăsta e un punct de vedere bun. De fapt, mai multe puncte bune… Apoi rumega în liniște câteva clipe cele observate, înainte de a continua: C-Bird, ai dreptate în legătura cu un lucru. Cineva i-a deschis ușile. Dar cum poți să fii atât de sigur că a fost Angel?

— Vad asta, răspunse Francis încetișor.

Peter păru ușor perplex și mai mult decât îndoielnic.

— Bine, spuse el. Ce vezi?

— Cum s-a întâmplat. Mai mult sau mai puțin.

— Continua, C-Bird, îl îndemnă Peter, coborând tonul vocii.

— Cearșaful. Cel care a fost legat ca un ștreang.

— Da?

— Patul lui Cleo era intact. Cearșafurile sunt tot pe el.

Peter nu spuse nimic.

— Degetul cel mare…

Fireman dădu din cap, încurajându-l să continue.

— Degetul cel mare nu a fost lăsat să cadă direct în jos. A fost mutat câțiva metri. Iar dacă Cleo l-ar fi tăiat singura, ei bine, ar fi trebuit să se găsească totuși ceva – foarfecă sau cuțit sau altceva – chiar acolo. Dar nu era nimic. Iar dacă ar fi fost tăiat în altă parte, ei bine, atunci ar fi fost sânge. Poate o dâră de sânge care să iasă din casa scărilor. Dar nu era așa ceva. Doar balta de sânge de sub trupul ei. Francis mai inspiră o dată adânc, apoi șopti: Pot să vad toate astea.

Peter rămăsese cu gura căscata, gata să pună cea mai evidenta întrebare, când apăru Little Black. Arata cu degetul arătător spre Peter, împungând aerul și întrerupându-le conversația.

— Tu, sus! spuse el. Doctorul cel mare zice să te duci acum la el.

Peter ezită puțin între a-i cere amănunte lui Francis și a-i îndeplini cererea lui Little Black. Așa că spuse:

— C-Bird, ține-ți părerile pentru tine până mă întorc, bine?

Francis vru să răspundă, dar Peter se aplecă și adăugă:

— Nu lăsa pe nimeni să creadă că ești mai nebun decât ești deja. Așteaptă-mă, bine?

Avea sens ce spunea Peter, iar tânărul lui prieten dădu din cap aprobator. Peter își puse tava peste celelalte folosite și îl urma cuminte pe infirmier. Câteva clipe, Francis rămase pe scaun, singur în mijlocul sălii de mese. Auzea un zgomot constant – zdrăngănitul farfuriilor și al tacâmurilor, râsete, strigate și cineva care cânta fals o melodie de nerecunoscut, care nu prea se potrivea cu cea care se auzea de la un radio aflat în spate, la bucătărie. „O dimineață obișnuita”, se gândi el. Dar, când se ridică, pentru ca nu putea să mai ia nicio înghițitura de pâine prăjită, văzu că domnul Evil stătea într-un colț și-l urmărea cu mare atenție. Și, în timp ce traversa încăperea, avu senzația că și alți ochi îl urmăreau. Vru să se întoarcă, ca să vadă dacă poate să-i observe pe cei care-l urmăresc, dar apoi se răzgândi. Nu era foarte sigur că vrea să știe cine îi urmărește fiecare mișcare în sala de mese. Se întrebă o clipă dacă moartea lui Cleo împiedicase altceva. Mari pasul la gândul ca era posibil ca asasinarea lui însuși să fi fost plănuita pentru acea noapte, doar că acțiunea fusese întreruptă de o oportunitate mai mare care se ivise de la sine.

Când Peter sosi însoțit de Little Black în anticamera de la biroul doctorului Gulptilil, auzi prin ușă tonul ridicat al vocii medicului, care spunea ceva plin de frustrare și aproape fără să-și rețină furia. Infirmierul îl legase doar la mâini, nu

și la picioare, așa ca Peter era, cel puțin în mintea lui, doar parțial prizonier. Domnișoara Luscious se afla în spatele biroului, dar aruncă doar o privire în direcția lui Peter când intră pe ușă, arătând apoi cu capul o banca pe care să stea ca să aștepte. Peter se strădui să audă exact de ce era atât de supărat Gulp-a-pill – pentru că se gândea că era mult mai probabil să-l ajute un director îngăduitor decât unul furios. Într-o clipa își dădu seama ca motivul mâniei doctorului era Lucy, iar asta îl făcu să tresară.

Primul lui instinct fu să se ridice și să se repeadă în biroul doctorului.

Se abținu inspirând adânc.

Apoi auzi prin ușa și prin peretele gros:

— Domnișoara Jones, vă fac direct și personal răspunzătoare pentru toată dezordinea din spital! Cine știe ce alți pacienți se afla în pericol din cauza acțiunilor dumneavoastră?!

„La dracu!” își spuse Peter și se ridică brusc, traversând încăperea înainte ca Little Black sau domnișoara Luscious să poată reacționa.

— Hei! striga secretara durdulie. Nu poți…

— Sigur că pot, spuse Peter, apucând clanța ușii cu ambele mâini încătușate.

— Domnule Moses, striga domnișoara Luscious.

Însă infirmierul de culoare se mișcă agale, aproape nonșalant, ca și cum faptul că Peter intra ca o furtună în biroul doctorului Gulptilil era cel mai firesc lucru din lume.

Gulp-a-pill ridica privirea cu fața roșie ca focul, rămas perplex. Lucy stătea în scaunul inchizitorial din fața biroului doctorului, ușor palida, dar fără nicio expresie, ca de gheața, ca și cum și-ar fi pus o platoșă, iar cuvintele doctorului pur și simplu se loveau de ea și ricoșau. Rămase lipsita de expresie și când Peter pătrunse în birou, urmat de Little Black.

Directorul inspiră adânc, adunându-se puțin, se uită rece în cealaltă parte a camerei și spuse:

— Peter, mă ocup de tine într-o clipa. Te rog să aștepți afara. Domnule Moses, dacă sunteți drăguț…

Însă Peter îl întrerupse.

— Este vina mea, spuse el.

Doctorul Gulptilil se afla la mijlocul semnului prin care îl trimitea afara, dar se opri cu mâna în aer.

— Vina? spuse el. Și cum așa, Peter?

— Am luat parte la tot ce a făcut ea până acum. Și, cu siguranță, ca să-l scoți pe criminalul asta din bârlog, e nevoie de mulți pași. Am vrut să aduc lucrurile în punctul asta de la bun început, așa ca și eu sunt de vina pentru dezordine.

Doctorul Gulptilil ezita, apoi spuse:

— Îți atribui prea multa putere, Peter, când de fapt opțiunile tale sunt limitate.

Aceasta afirmație îl ameți pe Peter. Trase scurt aer în piept și spuse:

— Este o mișcare foarte simpla în orice ancheta criminalistica, la un moment dat trebuie întreprins ceva dramatic pentru a forța ținta să acționeze într-un fel care s-o izoleze și s-o facă vulnerabilă.

Lui Peter i se păru ca sunase lăudăros și didactic și nici măcar nu era chiar așa de adevărat, dar cel puțin era ceva potrivit de spus în acel moment, și vorbise și cu destula convingere ca măcar *să pară* adevărat.

Gulptilil se legănă cu scaunul, inspira, se opri. Amândoi, Peter și Lucy, se uitau la el și amândoi gândeau mai mult sau mai puțin același lucru: ceea ce-l făcea pe doctor o persoana curios de periculoasă era capacitatea lui de a se da un pas înapoi din fața oricărei insulte, manifestări de mânie, ultragiu sau a oricărui fel de pasiune care stătea să izbucnească și, în schimb, se liniștea, adoptând rapid o atitudine pașnică, de observator. Asta o neliniștea pe Lucy, pentru ca ea era

obișnuita să vadă oamenii consumându-și furiile, chiar dacă ea nu era dispusă să facă același lucru. Peter se gândea că asta e o capacitate formidabilă. I se părea că orice conversație avută cu psihiatrul era ca și cum ai juca pocher cu el, iar Gulptilil avea toate jetoanele valoroase, în timp ce toți cei care stăteau de cealaltă parte a mesei doar pariau bani pe care nu-i aveau. Amândurora li se păru că doctorul calcula ceva în cap. Little Black se întinse și-l apucă pe Peter de braț, ca să-l tragă înapoi în sala de așteptare, dar, brusc, doctorul păru că se răzgândește.

— Ah, domnule Moses, spuse el, iar vocea îi revenise la normal, furia care trecuse de ziduri dispărându-i rapid. Poate ca n-o să fie necesar, în fond și la urma urmei. De fapt, intră, Peter.

Făcu un semn către un alt scaun.

— Vulnerabil, spui?

— Da, răspunse Peter.

Ce altceva ar fi putut să spună?

— Mai vulnerabil, crezi, decât în ce s-a transformat domnișoara Jones cu această încercare copilărească de a imita caracteristicile fizice ale victimelor din cazurile care o interesează?

— E greu de spus, răspunse Peter.

Doctorul zâmbi ușor.

— Sigur că e. Dar ai mai spune, dacă aceasta persoană pe care o urmărește – acest posibil *imaginar* criminal – există cu adevărat aici, în interiorul spitalului, că ea a făcut ceva care îi va atrage imediat atenția neștirbita, ca o consecința inevitabilă?

— Așa cred.

— Foarte bine. Și eu bănuiesc la fel. *Dacă* acest domn este aici. Așa că putem să presupunem, nu-i așa, Peter, că, dacă n-o să se întâmple *nimic* cu domnișoara Jones în scurt timp, atunci putem crede, în consecință, ca acest posibil criminal nu a fost, de fapt, prezent în spital? Că nefericita

asistenta a fost ucisă de Lanky într-un acces criminal, așa cum o indică dovezile?

— Ăsta ar fi un salt important, domnule doctor, răspunse Peter. Cel pe care îl urmărim eu și domnișoara Jones este posibil să fie mult mai disciplinat decât am putea crede.

— Ah, da. Un criminal disciplinat. O caracteristică foarte neobișnuită pentru un criminal suferind de psihoză, nu? Din câte am discutat, sunteți în căutarea unui bărbat *dominat* de impulsuri criminale, sau acum ăsta nu mai e un diagnostic convenabil? Ori, dacă este, așa cum a sugerat domnișoara Jones la sosirea dumneaei aici, un fel de Jack Spintecătorul mitologic, asta ar putea să explice multe lucruri. Dar atunci, în puținele scrieri pe care le-am citit despre acest personaj istoric, am aflat că avea prea *puțin* de-a face cu disciplina. Criminalii impulsivi sunt conduși de forțe uriașe, Peter, și în cele din urma sunt incapabili să se abțină. Dar asta e o discuție pe care ar trebui să o aibă istoricii acestor lucruri și nu să ne preocupe pe noi azi, aici. Aș putea să vă întreb pe amândoi: dacă asasinul despre care sunteți atât de convinși că se află aici este capabil să se abțină, asta nu ar scădea și mai puțin probabilitatea să-l descoperiți vreodată? Indiferent câte zile, săptămâni sau chiar ani l-ați căuta?

— Nu pot să prezic viitorul mai bine ca dumneavoastră, domnule doctor.

Gulptilil zâmbi.

— Ah, Peter, un răspuns foarte inteligent. Unul care vorbește despre potențialul tău de recuperare atunci când vei ajunge în acest program sugerat de prietenii tăi clerici. Să înțeleg că acesta este de fapt motivul intrării tale ca o furtună la mine în birou? Pentru a-mi semnala dorința de a primi oferta lor atât de generoasă?

Peter ezită. Doctorul Gulptilil îl urmări îndeaproape.

— Acesta a fost, desigur, motivul tău? întrebă el, iar tonul vocii lui nu lăsa loc unui alt răspuns în afară de cel evident.

— Da, răspunse Peter.

Era impresionat de felul în care Gulptilil reușise să combine două chestiuni distincte: un criminal necunoscut și problemele lui legale.

— Deci Peter dorește să părăsească spitalul pentru un nou program de tratament și o nouă viață, iar domnișoara Jones a făcut un gest riscant, crezând că îl va face să reacționeze pe cel care constituie motivul prezenței sale aici, pentru a-l putea duce în fața justiției. Nu este aceasta o descriere corectă a momentului în care ne aflam acum?

Atât Lucy, care nu scosese niciun sunet, cât și Peter dădură din cap aprobator.

Doctorul Gulptilil își permise un rânjet abia schițat, la colțurile gurii.

— Atunci, cred că putem spune liniștiți că o perioada scurta, dar potrivită, de timp ne va permite să răspundem ambelor întrebări cu certitudine. Azi este vineri. Cred că luni dimineața pot să va spun la revedere amândurora. Nu-i așa? Avem timp mai mult decât suficient pentru a descoperi dacă abordarea domnișoarei Jones va da roade. Și pentru a se ajunge la o… *înțelegere,* ca să-i spunem așa, în ceea ce privește situația lui Peter.

Lucy se foi. Se gândi la câteva lucruri pe care ar putea să le spună, care să schimbe termenul-limită impus de doctor, însă, în timp ce se gândea la asta, văzu ca și doctorul, la rândul lui, tot rumega ceva în minte, întorcând ideile pe toate fețele. Își imagină că la un joc de șah al birocrației n-ar avea nicio șansă să câștige în fața psihiatrului, mai ales că se juca după regulile lui. Așa că, în schimb, spuse:

— Luni dimineața. Bine.

— Și, desigur, pentru că singura v-ați pus în aceasta situație riscantă, fără îndoială că veți fi de acord să semnați o scrisoare care să absolve administrația spitalului de orice responsabilitate pentru menținerea siguranței dumneavoastră!?

Privirea lui Lucy se îngusta, iar tonul vocii se încărca de tot disprețul pe care îl putu aduna.

— Da.

— Minunat. Deci am rezolvat o problema. Acum, Peter, dă-mi voie doar să dau un telefon…

Scoase o agenda din piele neagra din primul sertar al biroului. După ce o deschise, scoase o carte de vizita de culoarea fildeșului. Citi un număr de telefon pe care îl forma. Se sprijini de spătarul scaunului, în timp ce se făcea legătura telefonica. După o clipa, spuse în receptor:

— Cu părintele Grozdik, vă rog. La telefon doctorul Gulptilil de la spitalul Western State. Urmă o mica pauză, și apoi Gulp-a-pill spuse: Părinte? Buna ziua! Veți fi bucuros să aflați că Peter se află la mine în birou și a fost de acord cu aranjamentele despre care am discutat de curând. În toate privințele. Acum, presupun că trebuie făcute ceva hârtii, ca să punem capăt acestei nefericite situații…

Peter se lăsă pe spate parcă epuizat, dându-și seama ca întreaga viața i se schimbase. Era ca și cum s-ar fi privit de undeva de deasupra. Nu îndrăzni să arunce o privire spre Lucy, care se afla de asemenea într-o situație-limită, dar nu știa nici ea prea bine despre ce era vorba, pentru ca succesul și eșecul parcă se amestecaseră în capul ei.

Francis străbătu coridorul spre camera de zi, privind peste grămezile de pacienți, spre masa de ping-pong. Un bătrân purtând pijama cu dungi și un pulover cu nasturi încheiat până la gât, cu toate ca era foarte cald în încăpere, luase o paleta și o răsucea în mâna, ca și cum ar fi jucat, dar nu exista

niciun oponent de cealaltă parte, și nici nu avea o minge, așa ca partida era jucată în liniște. Bătrânul era foarte atent, concentrându-se la fiecare punct, anticipând fiecare întoarcere a mingii de la adversarul imaginar, și părea foarte captivat, de parcă scorul era pe muchie de cuțit.

În camera de zi era liniște, cu excepția zumzetului celor două televizoare, vocile crainicilor și ale actorilor de telenovele amestecându-se cu murmurele pacienților care făceau conversație în principal cu ei înșiși. Din când în când, cineva lovea de masă un ziar sau o revista, și adesea un pacient se strecura din greșeală pe locul ocupat de altul, ceea ce dădea de asemenea naștere la discuții. Însă camera de zi era liniștita pentru un loc care putea să fie martor la explozii. Francis se gândi că lipsa trupului masiv și a prezenței lui Cleo înăbușise o parte din neliniștea obișnuită din încăpere. Moartea, ca tranchilizator. Nu era decât o iluzie, se gândi el, pentru că se percepea tensiunea și frica. Se întâmplase ceva care-i făcea pe toți să se simtă în pericol.

Francis se lăsă să alunece într-un fotoliu deșelat și se întreba cum de ajunsese în acest punct. Își simți inima gonindu-i cu putere, pentru că se gândea că numai el singur înțelegea ce se întâmplase cu o noapte înainte. Spera că Peter se întoarce, ca să-i poată împărtăși gândurile, dar nu mai era sigur că Peter îl credea.

Una dintre voci îi șoptea: *Ești singur singurel! Mereu ai fost singur! Mereu vei fi singur!* Și nu se sinchisi să se certe cu ea sau să nege ceva în sinea lui.

Apoi o altă voce, tot șoptit, de parcă se temea să nu fie auzită și de altcineva în afară de el, adăugă: *Nu, e cineva care te caută, Francis.*

Știa cine era acesta.

Francis nu era sigur cum de știa că Angel stătea la pândă și-l vâna. Dar era convins că așa se întâmpla. Se uită un moment în jurul sau, să vadă

dacă nu cumva poate să zărească pe cineva urmărindu-l, dar problema cu spitalul de boli mintale era că toți se urmăreau unii pe alții și se ignorau unii pe alții, cam în același timp.

Francis se ridica brusc. Știa un singur lucru: trebuia să-l găsească pe Angel înainte ca acesta să vina după el.

O porni spre ușa dormitorului, când îl zări pe Big Black. Îi veni o idee și-l strigă pe infirmier.

— Domnule Moses?

Uriașul se întoarse.

— Ce e, C-Bird? Azi e o zi proastă. Nu-mi cere ceva ce nu pot să-ți dau.

— Domnule Moses, când sunt programate audierile pentru externări?

Big Black îi arunca o privire chiorâșă.

— O serie au loc în această după-amiază. Imediat după prânz.

— Trebuie să fiu acolo.

— Ce?

— Trebuie să urmăresc aceste audieri.

— Pentru ce?

Francis nu putu să spună la ce se gândea de fapt, așa că, în schimb, răspunse:

— Pentru că vreau să ies de aici, iar dacă pot să văd ce fac alții la audierile de externare, o să mă ajute să nu fac aceleași greșeli.

Big Black ridică o sprânceană.

— Păi, C-Bird, spuse el, mi se pare de bun-simț. Nu știu dacă mi-a mai cerut cineva până acum așa ceva.

— Ar putea să mă ajute, insista Francis.

Infirmierul se uita cu îndoială, dar apoi ridică din umeri, își coborî vocea:

— Nu știu dacă să te cred pe de-a-ntregul, C-Bird. Dar hai să-ți spun ceva. Dacă promiți că nu faci necazuri, te iau cu mine și putem să ne uităm împreună. S-ar putea să încălcăm niște reguli. Nu știu. Dar mi se pare că astăzi au fost încălcate tot felul de reguli.

Francis răsuflă ușurat.

În imaginația lui începea să se contureze un portret, iar asta era o trăsătură de penel importanta.

Nori cenușii se învălmășiseră pe cer, iar o căldură umeda, bolnăvicioasă, îmbibase aerul dimineții, în timp ce Lucy Jones, Peter cu cătușe la mâini și Little Black mergeau încet prin curtea spitalului. Lucy simțea încă ploaia, deși aceasta stătuse de o oră, două. Cei trei rămaseră tăcuți pe primii câțiva metri; chiar și pașii lor pe aleea de macadam negru parcă erau înăbușiți de căldura tot mai sufocantă și de cerul întunecat. Little Black își trecu mâna peste frunte, se uita la transpirația care se adunase pe dosul palmei și spuse:

— Fir-ar al dracului, chiar simți că vine vara!

Ceea ce era adevărat. Mai făcură câțiva pași, când Peter the Fireman se opri brusc.

— Vara? spuse el. Se uita în sus, cercetând cerul în căutarea unei raze de soare, dar nu se zărea deloc așa ceva. Însă ce căuta el nu se găsea în aerul plin de aburi din jurul lor. Domnule Moses, ce se întâmplă?

Little Black se opri și el, uitându-se curios la Peter.

— Cum adică ce se întâmplă? întrebă el.

— Adică în lume. În Statele Unite. În Boston sau Springfield. Red Sox joacă bine? Mai sunt ostatici în Iran? Au loc demonstrații? Discursuri? Conferințe? Economia merge bine? Ce se întâmpla cu bursa? Care este filmul numărul unu?

Little Black scutură din cap.

— Trebuie să-l întrebi pe Newsman toate lucrurile astea. El e cu știrile.

Peter se uita în jurul lui. Privirea i se fixă pe zidurile spitalului de boli mintale.

— Lumea crede că astea sunt menite să ne țină pe noi toți înăuntru, spuse el rar. Dar nu asta se întâmpla în realitate. Zidurile țin lumea afară. Peter dădu din cap. E ca și cum ai fi pe o insulă.

Sau asemenea unuia dintre acei soldați japonezi blocați în jungla, cărora nu li s-a spus ca războiul a luat sfârșit și care credeau, an după an, ca își fac datoria, că luptă pentru împăratul lor. Suntem blocați într-un fel de urzeală temporală ca în *Zona crepusculară*, în care totul pur și simplu trece pe lângă noi. Cutremure. Uragane. Explozii de tot felul, naturale sau provocate de mâna omului.

Lucy se gândi că Peter avea perfectă dreptate, dar tot ezită o clipă înainte de a interveni:

— Vrei să spui ceva cu asta?

— Da. Desigur. Pe tărâmul ușilor încuiate cine ar fi rege?

Lucy dădu din cap aprobator:

— Cel cu cheile.

— Deci, continuă Peter, cum pui o capcană pentru cineva care poate să deschidă toate ușile?

Lucy se gândi puțin.

— Trebuie să-l faci să deschidă ușa unde îl aștepți chiar tu.

— Corect, încuviință Peter. Așadar, ce ușa va fi aceea?

Se uită spre Little Black, care ridica din umeri. Însă Lucy se gândi bine, și apoi inspira adânc, ca și cum ideea care-i venise i se păruse uimitoare, poate chiar șocanta.

— Știm o singură ușă pe care a deschis-o, spuse ea. Ușa care m-a adus pe mine aici.

— Ce ușă vrei să spui?

— Unde se afla Short Blond când a venit după ea?

— Singură în cabinetul asistentelor din clădirea Amherst, târziu în noapte.

— Atunci, acolo va trebui să fiu.

Capitolul 29

Până la prânz începuse să plouă, o burniță ciudată, întreruptă frecvent de averse mai puternice sau chiar de câte o rază optimistă de lumină, care aducea un pic de seninătate, dar era rapid măturata de alt rând de dușuri întunecate. Francis gonise alături de Big Black, copleșit de apă și de umiditatea lipicioasa, sperând oarecum că trupul mare al infirmierului va sapa o falie prin vremea mohorâta, iar el va putea să rămână uscat, în grija uriașului. Era genul de zi, se gândi el, care sugera boli epidemice foarte răspândite: fierbinte, apăsătoare, înăbușitoare și umeda. Aproape tropicală, ca și cum vremea conservatoare, uscata a spitalului din New England ar fi fost dintr-odată cucerita de vreo ploaie tropicală bizară. Vremea, se gândi Francis, era absolut la fel de ciudată și de nebună ca ei toți. Chiar și briza ușoară care vălurea băltoacele de pe asfaltul trotuarului avea o densitate parcă de pe alta lume.

După cum era obiceiul în spital, audierile pentru externări se țineau în clădirea administrației, în sala de mese a personalului, care fusese transformată într-o așa-zisă sală de judecata pentru aceasta ocazie. Părea un fel de sală de împrumut, cu lucruri diferite puse laolaltă Erau mese pentru responsabilii cu audierile și pentru avocații pacienților. Scaune de fier pliante incomode aranjate pe rânduri pentru cei internați în spital și pentru familiile lor. Un birou fusese pregătit pentru un stenograf și un scaun pentru martori. Încăperea era aglomerata, dar nu până la refuz, iar puținele cuvinte care se rosteau se spuneau în șoaptă. Francis și Big Black se așezară pe doua scaune de pe rândul din spate. La început, Francis își imagină că aerul din încăpere era înăbușitor, apoi, când se mai gândi la asta, își dădu seama că spațiul era plin

nu atât de aer, cât de nori de speranța și de neputință.

Audierile erau prezidate de un judecător districtual din Springfield ieșit la pensie. Avea părul grizonat, era foarte gras și roșu la fața și făcea gesturi largi. Avea un ciocănel cu care bătea des în masă chiar și fără motiv și purta o roba neagra cam ponosita, care probabil văzuse și vremuri mai bune și cazuri mai importante cu ani în urma. În dreapta lui se afla un psihiatru de la Departamentul pentru Sănătate Mintală, o tânără cu lentile groase, care răsfoia întruna niște hârtii și nu găsea niciodată imediat ceea ce căuta, iar în stânga lui se găsea un avocat de la Biroul procurorului districtual local, care stătea tolănit pe scaun, plictisit – cu siguranța pierduse vreun concurs la birou, de vreme ce se pricopsise cu însărcinarea de la spital. La o masă era un alt tânăr avocat cu părul în dezordine, îmbrăcat într-un costum nepotrivit, ușor mai preocupat și atent, care era reprezentantul pacienților, iar vizavi de el se găseau diferiți membri ai personalului din spital. Toți voiau să imprime o caracteristică oficiala lucrurilor, pentru a formula deciziile atât în termeni medicali, cât și legali. Evenimentul avea acel iz de autenticitate, de responsabilitate, de organizare și de grija, de parcă fiecare caz care era audiat fusese cercetat cu atenție, verificat cu grija și înțeles în întregime înainte de a fi prezentat, când de fapt Francis își dădu seama imediat că în realitate se întâmplase exact opusul.

Francis simțea cum îl cuprinde disperarea. Uitându-se în jurul lui în sala, își dădu seama că elementul critic în audierile pentru externare trebuiau să fie familiile care stăteau tăcute, așteptând să fie strigat numele fiului, sau al fiicei, sau al nepoatei, sau al nepotului, sau chiar al mamei sau al tatălui lor. Fără ei, nimeni nu era externat. Chiar dacă ordinul inițial care-i adusese la Western State expirase de mult, dacă nu venea

nimeni care să fie disponibil să-și asume responsabilitatea pentru ei în lumea de afară, poarta spitalului rămânea închisă. Francis nu se putu abține să nu se întrebe cum ar putea el să-i convingă pe părinții lui să-i deschidă ușa, când ei nici măcar nu veneau să-l viziteze la spital.

În capul lui, o voce insista: *N-o să te iubească niciodată într-atât încât să vină aici și să ceară să te întorci la ei…*

Iar apoi o altă voce spunea repede: *Francis, trebuie să găsești altă modalitate să demonstrezi că nu ești nebun.*

Aprobă în sinea lui, înțelegând că lucrurile ascunse de domnul Evil și de Gulp-a-pill erau extrem de importante. Francis se foi puțin pe scaun și începu să treacă încet cu privirea peste toți cei din sală. Păreau constituiți din tot felul de haine potrivite la întâmplare, rupte pe margini, ponosite, nefasonate. Unii dintre bărbați purtau sacouri și cravate care nu-și găseau locul acolo, iar Francis știa că fuseseră îmbrăcați astfel ca să facă impresie buna, când, de fapt, reușeau mai mult opusul. Femeile purtau rochii simple și strângeau în mâini șervețele Kleenex, ca să-și șteargă din când în când lacrimile. Francis se gândi că în acea sală plutea un iz de eșec și o mare cantitate de vina. Pe mai multe fețe se citeau semnele vinovăției, și o clipă fu tentat să spună: „Nu e vina voastră că am ajuns ceea ce suntem!” Dar apoi se gândi că de fapt nu era prea sigur că afirmația era corectă, îl auzi pe judecătorul roșu la față spunând:

— Să trecem mai departe…

Și lovi în același timp cu ciocănelul de doua sau trei ori scurt în masă, iar Francis se întoarse să urmărească procesul.

Dar până să-și dreagă judecătorul glasul, iar psihiatrul cu dosarele în dezordine și privirea confuză să citească un nume, Francis auzi câteva dintre vocile lui spunându-i, toate în același timp: *De ce am venit aici, Francis? N-ar trebui să fim*

deloc aici. Trebuie să fugim repede. Să plecăm. Să ne întoarcem la Amherst. Acolo suntem în siguranță…

Francis se întoarse mai întâi spre dreapta, apoi spre stânga, observându-i pe toți cei adunați. Niciunul dintre pacienții din sală nu-l văzuse intrând, niciunul nu se uita fix la el, niciunul nu-l privea răuvoitor, cu ură sau furie.

Presupunea că lucrurile aveau să se schimbe în această privință.

Și inspiră adânc, pentru că știa că, dacă avea dreptate, în acel moment, înconjurat de pacienți și de personalul spitalului, chiar așa cum stătea, în umbra lui Big Black, era în cel mai mare pericol în care se aflase vreodată. Pericol din cauza celui despre care credea că se găsește în aceeași încăpere cu el. Și pericol din cauza celor ce se petreceau înlăuntrul lui.

Își mușca limba și încerca să-și golească mintea. Încerca să se convingă să fie doar o tablă neagră așteptând să fie scrisă. Se întrebă dacă respirația lui sacadată, sau fruntea plina de transpirație, sau palmele lipicioase sunt observate de Big Black și cu un mare efort de voința insista: „Fii calm!” Apoi inspira adânc și le spuse, în sinea lui, tuturor vocilor dinlăuntru: „Toți avem nevoie de o cale ca să ieșim de aici!” Francis se foi pe scaun, sperând că nimeni, mai ales Big Black, sau domnul Evil, sau altcineva din personalul administrativ să nu vadă cât de tulburat era. Stătea încordat pe marginea scaunului, nervos, înfricoșat, dar obligat să fie acolo și să asculte, pentru că se aștepta să audă ceva important în acea zi. Își dorea ca Peter să se afle alături de el, sau Lucy, cu toate că nu credea că ar fi putut să o convingă că era crucial să asculți. Pentru moment, Francis era singur și nutrea speranța că se afla mai aproape de un răspuns decât și-ar fi imaginat oricine.

Lucy intra pe ușile de la morga spitalului și simți răcoarea de la prea mult aer condiționat. Era o cămăruță de subsol, aflată într-una dintre clădirile de la periferia incintei spitalului, care era în general utilizata pentru depozitarea echipamentului scos din uz și a proviziilor de mult uitate. Avea calitatea îndoielnică de a se afla aproape de cimitirul improvizat. În mijlocul camerei se găseau o masă metalică-lucioasă pentru examinarea cadavrelor și un dulap cu șase sertare frigorifice pe un perete. Un birou din oțel și sticla găzduia o colecție modesta de bisturie și alte instrumente chirurgicale. Într-un colț mai erau înghesuite un dulap și un birou pe care se afla o mașina de scris IBM Selectric veche, iar în perete, sus de tot, era tăiata o singura fereastra care dădea spre incinta spitalului, dar care permitea doar unei mici raze de lumina să-și facă loc printr-o crusta de mizerie. Doua neoane bâzâiau în tavan ca un roi de insecte.

Camera avea un aspect pustiu, abandonat, cu excepția unui ușor miros de mizerie umană care plutea în aer. Pe masa de examinare se afla un clipboard, de care erau prinse câteva formulare. Lucy se uita de jur-împrejur după cineva, dar nu era nimeni, așa că înainta un pas. Observa că pe masa de examinare se aflau câteva canale de scurgere, precum și un „Șanț în podea. Toate astea aveau urme de pete întunecate. Ridică clipboardul și citi un raport de autopsie preliminar care afirma ceva evident: Cleo murise prin strangulare provocată de un cearșaf. Privirea îi întârzie pe foaie unde scria: „automutilare”, adică degetul mare tăiat, și apoi asupra diagnosticului care spunea: „schizofrenie de tip paranoid, nediferențiată, cu halucinații și tendințe sinucigașe”. Lucy bănui că aceasta din urmă observație fusese, ca atâtea altele, adăugată post-mortem. „Când cineva se spânzură, potențialul preexistent al acelei persoane pentru

autodistrugere devine un pic mai clar”, se gândi Lucy.

Citi mai departe: „Nicio rudă apropiata”. Exista și rubrica „în caz de deces vă rugăm să anunțați pe:”, care fusese completata cu o linie trasă în spațiul liber.

Un medic legist, o persoană cunoscută în mediile criminalistice, se adresase odată, pe când ea se afla în ultimii ani la facultate la un curs de dovezi criminalistice, în termenii cei mai grandilocvenți, studenților de la Drept, spunându-le ca mortul vorbește cel mai elocvent despre felul în care s-a stins, adesea arătându-l cu degetul direct pe cel care-i dăduse ilegal o mâna de ajutor. Cursul fusese foarte frecventat și energic aplaudat, însă în acest moment Lucy se gândea că fusese ridicol de abstract și foarte nerealist. Iar acuma tot ce avea era un trup lipsit de viața într-un frigider aflat în colțul unei cămăruțe uitate și un raport de autopsie înghesuit pe o singură foaie de hârtie galbenă, prinsă cu o agrafă de o mapă, iar ea nu credea că-i va spune ceva, mai ales ceva care să o ajute să-l găsească pe criminal.

Lucy puse mapa înapoi pe masa de examinare și merse spre dulapul frigorific. Niciuna dintre uși nu era însemnată, așa că o deschise pe prima, apoi pe a doua, scoțând la iveală un pachet de șase cutii de Coca-Cola pe care le lăsase cineva la răcit. A treia ușă opuse însă rezistența, ca și cum ar fi fost puțin înțepenită, iar Lucy ghici că acolo se afla cadavrul. Inspiră adânc și trase ușa câțiva centimetri.

Trupul gol al lui Cleo era înghesuit înăuntru.

Masivitatea ei îngreuna manipularea sertarului, iar când Lucy trase mai mult de el, acesta nici nu se mișcă.

Lucy scrâșni din dinți și se pregăti să tragă mai tare, când auzi ușa de la intrare deschizându-se în spatele ei. Se răsuci și-l văzu pe doctorul Gulptilil în prag.

O clipă păru surprins. Dar imediat își recompuse trăsăturile și dădu din cap.

— Domnișoară Jones, spuse el rar, asta e ceva neașteptat. Nu sunt sigur că ar trebui să va aflați aici.

Ea nu răspunse.

— Uneori, continuă directorul, chiar și o moarte publică precum cea a domnișoarei Cleo trebuie să aibă parte de un pic de intimitate.

— Sunt de acord cu asta, cel puțin în principiu, spuse ea arogantă.

Surpriza ei inițiala la sosirea doctorului fusese imediat înlocuita de atitudinea beligeranta pe care o purta ca armura.

— Ce va așteptați să aflați aici?

— Nu știu, răspunse Lucy.

— Credeți că aceasta moarte poate să vă spună ceva? Ceva ce nu știți deja?

— Nu știu, repetă ea.

Era oarecum stânjenită că nu putea să-i dea un răspuns mai bun. Doctorul intră în încăpere, figura lui impozanta și pielea-i întunecata parcă strălucind sub luminile de deasupra capului. Se mișca acum cu o repeziciune care venea în contradicție cu masivitatea corpului, iar Lucy crezu o clipă că avea să trântească și să închidă ușa de la sertarul în care se găsea trupul lui Cleo. Dar, în schimb, acesta puse mâna pe mâner și trase; în cele din urma, femeia decedată ieși la iveală, astfel că acum trupul ei era expus între cei doi.

Lucy se uita în jos la semnele purpurii care înconjurau gâtul lui Cleo. Parcă fuseseră absorbite de pielea care deja devenise alba ca de porțelan. Moarta avea un ușor zâmbet grotesc pe față, ca și cum moartea ei fusese cumva o glumă. Lucy inspira și expira încet.

— Vreți ca lucrurile să fie simple, clare, evidente, spuse rar doctorul Gulptilil. Însă, domnișoara Jones, răspunsurile nu sunt niciodată așa. Cel puțin, nu aici.

Ea ridică privirea și dădu din cap aprobator. Doctorul zâmbi forțat, un rânjet asemănător cu al lui Cleo.

— Semnele externe ale strangulării sunt evidente, spuse el, însă forțele care au condus-o la acest final sunt adânc îngropate. Iar cauza reala a morții va scăpa, presupun, chiar și celei mai iscusite examinări a celui mai mare patolog din lume, pentru că motivele sunt ascunse în nebunia ei.

Doctorul Gulptilil întinse mâna și atinse pielea lui Cleo o clipa. Se uita în jos, spre femeia moarta, dar cuvintele lui îi erau adresate lui Lucy.

— Nu înțelegeți locul ăsta, spuse el. N-ați făcut nici cel mai mic efort să-l înțelegeți încă de când ați venit, pentru ca ați sosit cu aceleași temeri și prejudecăți pe care le au majoritatea celor care nu sunt familiarizați cu bolile mintale. Aici, ce este anormal este normal, iar ce este bizar este rutina. Ați abordat ancheta de aici ca și cum lucrurile s-ar fi petrecut în lumea din afara zidurilor. Ați căutat dovezi, documente și alte piste similare. Ați cercetat arhivele și v-ați plimbat pe holuri, exact așa cum ați fi făcut și dacă locul acesta nu era un balamuc. Asta este, desigur, așa cum am încercat să vă avertizez, absolut inutil. Și astfel, domnișoara Jones, mă tem că eforturile dumneavoastră aici sunt sortite eșecului. Așa cum am presupus de la bun început.

— Mi-a mai rămas ceva timp.

— Da. Și așteptați un răspuns de la ținta misterioasa și probabil inexistenta a anchetei dumneavoastră. Poate că asta ar fi o activitate potrivita în lumea cu care sunteți obișnuită, domnișoara Jones. Dar aici?

Lucy arătă spre părul tuns.

— Nu credeți că asta e ceva neașteptat și s-ar putea să funcționeze?

— Da, răspunse doctorul. Dar asupra cui o să funcționeze? Și în ce fel?

Din nou, ea tăcu. Doctorul se uita în jos la fața lui Cleo și scutura din cap.

— Ah, săraca de Cleo! Îmi plăceau atât de mult obsesiile ei antice, pentru că avea un fel de energie magică foarte recreativa. Știați că putea să citeze toată drama lui Shakespeare, vers cu vers, cuvânt cu cuvânt? Din păcate, vai, în după-amiaza aceasta ea va fi încredințată propriei Țarine a Olarului. Cioclul trebuie să ajungă în orice clipa să-i pregătească trupul.

O viața plina de tulburare, durere și anonimat, domnișoară Jones. Indiferent cine a ținut la ea odinioară și poate ca, la un moment dat, chiar a iubit-o a disparat din înregistrările noastre și din orice fel de memorie instituționala avem noi aici. Așa că, anii ei pe această planetă se reduc la extrem de puțin. Un număr foarte modest. Nu prea pare cinstit, nu-i așa? Cleo avea o personalitate complexa, păreri ferme, credințe puternice. Faptul că toate astea erau nebune. În natura lor, nu diminuează cu nimic pasiunea pe care o avea. Aș vrea să fi lăsat un semn cât de mic pe aceasta lume, pentru că merita un epitaf mai mare decât notița din înregistrările spitalului pe care o va primi. Fără piatra de mormânt la cap. Fără flori. Doar încă un pat în acest spital, numai ca acesta va fi la câțiva metri sub pământ. Merita oficii funerare cu trompete și artificii, elefanți, lei, tigri și cortegiu tras de cai, ceva potrivit pentru natura ei regală.

Lucy îl auzi pe doctor suspinând. Acesta ridica privirea de la Cleo și se uită la Lucy.

— Și deci, domnișoara Jones, unde vă duce asta?

— Tot mai caut, doctore. Caut până în ultimele mele momente de ședere aici.

El se uita pe furiș spre ea.

— Ah, obsesie. Căutare fără a ceda în fața tuturor obstacolelor. Calitate care trebuie să

recunoașteți că se potrivește mai mult profesiunii mele decât funcției dumneavoastră.

— Poate *perseverență* este un cuvânt mai bun.

El dădu din umeri.

— Cum doriți. Dar răspundeți-mi la o întrebare, domnișoara Jones: ați venit aici să căutați un nebun? Sau o persoană sănătoasa mintal?

Nu așteptă răspunsul ei, care oricum întârzia. În schimb, doctorul împinse cadavrul lui Cleo înapoi în dulapul frigorific cu un scârțâit – probabil ca arcurile și rotițele se plângeau din cauza greutății. Apoi adaugă:

— Mă duc să-l caut pe cioclu, care trebuie să sosească dintr-o clipă-n alta; așteaptă o zi plină. Vă doresc o zi bună, domnișoară Jones!

Lucy îl urmări pe doctor ieșind, trupul lui durduliu legănându-se ușor sub lumina neoanelor, și se gândi că avea un pic de respect față de criminalul care reușise să găsească spitalul acesta. În ciuda eforturilor ei, trebuia să recunoască faptul ca acesta rămânea ascuns între zidurile spitalului și, probabil, din câte își dădea seama, complet imun la aptitudinile ei de anchetatoare.

* * *

— Așa te gândeai, nu-i așa?

Am închis ochii, știind că, inevitabil, Angel avea să vină lângă mine în câteva clipe. Am încercat să-mi potolesc respirația și bătăile accelerate ale inimii, pentru că eu credeam că fiecare cuvânt pe care aveam să-l rostesc era periculos, deopotrivă pentru el și pentru mine.

— Nu numai că așa mă gândeam, dar era adevărat.

M-am răsucit mai întâi la dreapta, apoi la stânga, încercând să văd sursa cuvintelor pe care le auzeam în apartament. De fiecare parte a mea nu erau decât aburi, fantome, lumini care pluteau.

— Eram complet în siguranța, în fiecare minut, în fiecare secundă, orice aș fi făcut. Sigur, C-Bird, poți să vezi asta?

Vocea era aspră, arogantă și mânioasă, iar fiecare cuvânt parcă era o palma peste față, ca sărutul unui mort.

— Te aflai la adăpost de ei, am spus eu.

— Ei nici măcar nu înțelegeau legea, se lăudă el. Legile făcute de ei înșiși erau complet inutile.

— Dar nu te aflai la adăpost de mine, am răspuns eu, obraznic.

— Și tu crezi că ești la adăpost de mine acum? spuse Angel aspru. Crezi că ești la adăpost de tine însuți?

N-am răspuns. A urmat un scurt moment de tăcere, și apoi o explozie, ca un pistol, urmata de zgomotul spart de sticlă zdrobita în sute de ciobulețe. O scrumieră plină cu mucuri de țigară sari pe un perete, aruncata cu viteza luminii și cu forța. M-am chircit, m-am făcut mic. Capul mi se învârtea de parcă aș fi fost beat, epuizarea, tensiunea, frica, toate puseseră stăpânire pe mine. În aer se simțea un miros statut de fum, și am văzut scrum plutind.

— Ne apropiem de sfârșit, Francis, sublinie Angel, bătându-și joc de mine. Nu simți? Nu îți dai seama? Nu înțelegi ca e aproape gata? Vocea lui mă necăjea: Așa cum a fost și cu atâția ani în urma, spuse el amar. Se apropie timpul morții.

M-am uitat în jos, la mâna mea. Eu aruncasem scrumiera când i-am auzit vocea? Sau el aruncase scrumiera ca să-mi demonstreze că lua formă, câștiga substanța, încetul cu încetul? Ca devenea real, încă o dată. Îmi simțeam mâna tremurând.

— O să mori aici, Francis. Trebuia să mori atunci, dar acum o să mori aici. Singur. Uitat. Lipsit de dragoste. Și mort. O să treacă multe zile până când o să-ți găsească cineva corpul, mai mult decât suficient timp pentru ca viermii să-ți infesteze pielea, stomacul să ți se umfle, iar duhoarea de hoit să pătrundă prin pereți.

Am clătinat din cap, luptându-mă cât de tare puteam.

— Oh, ba da, continua el. Așa o să fie. Niciun cuvânt în ziare, nicio lacrima n-o să cadă la înmormântarea ta – dacă va mai fi vreo slujba de înmormântare. Crezi că oamenii o să se adune ca să te elogieze, Francis, umplând stranele vreunei biserici frumușele? Să țină discursuri generoase despre toate realizările tale? Despre toate lucrurile mari și pline de însemnătate pe care le-ai făcut înainte de a muri? Nu cred ca o să se întâmple așa ceva, Francis. Nici pe departe. Tu o să mori și gata. Doar o mare ușurare pentru toți cei cărora nu le-a pasat de tine nici cât negru sub unghie și care se vor bucura în secret că nu mai ești o povară pentru viața lor. Tot ce mai rămâne din tine este mirosul pe care-l lași în urmă în acest apartament, de care probabil că următorii chiriași vor încerca îndelung să scape cu dezinfectant și leșie.

Am făcut un mic semn spre peretele scris.

El a râs.

— Crezi că o să-i pese cuiva de scrijeliturile tale tâmpite? O să dispară în câteva minute. Secunde chiar. O să vină cineva, o să se uite la mizeria pe care a făcut-o un nebun, o să ia o bidinea și o să acopere totul. Și tot ce s-a întâmplat cu atâta vreme în urmă va fi îngropat pentru totdeauna.

Am închis ochii. Dacă vorbele lui mă loveau atât de tare, cât mai era până aveau să mă lovească pumnii lui? În acel moment mi se părea că Angel devenea tot mai puternic cu fiecare clipă, în timp ce eu deveneam tot mai slab. Am inspirat adânc și am început să mă trag spre capătul camerei, cu creionul în mână.

— Nu vei trai să termini povestea, a spus el. Înțelegi asta, Francis? Nu vei trai! Nu voi permite asta! Crezi că poți să scrii sfârșitul aici, Francis? Mă faci să râd! Sfârșitul îmi aparține mie. Mereu a fost așa! Mereu va fi așa!

Nu știam ce să cred. Amenințarea lui era la fel de reala în acel moment cum fusese cu ani în urmă. Dar m-am luptat și am crezut ca trebuie să

încerc. Aș fi vrut ca Peter să fie acolo să mă ajute, și probabil că Angel mi-a citit gândul. Sau poate că am murmurat numele lui Peter fără să-mi dau seama, pentru că Angel a râs iar.

— Nu poate să te ajute de data asta. E mort.

Capitolul 30

Peter se zori pe coridorul clădirii Amherst, își iți capul pe ușă în camera de zi, se opri la ușile sălilor de examinare, aruncă o privire în sala de mese, dădu la o parte grămezile de pacienți, căutându-l fie pe Francis, fie pe Lucy Jones, dar niciunul nu se vedea prin apropiere. Avea senzația copleșitoare că se întâmpla ceva grav, dar lui îi era negata prezența, își aminti deodată cum se plimba prin jungla din Vietnam, în timpul războiului, cerul de deasupra, pământul reavăn de sub picioare, aerul înăbușitor și frunzișul umed care îi mângâia hainele, toate erau la fel ca în fiecare zi, dar nu aveai cum să știi, decât dacă dispuneai de un fel de al șaselea simț, ca după colț te așteaptă un trăgător de elită, sau o ambuscadă, sau poate doar un fir aproape invizibil întins peste potecă, așteptând răbdător să fie atins și astfel să declanșeze o mina îngropata. Totul era rutină, toate erau la locul lor, ca de obicei, exact așa cum trebuiau să fie, cu excepția lucrului ascuns care promitea o tragedie. Asta vedea acum și în spital, în jurul lui.

Se opri o clipă lângă una dintre ferestrele cu zăbrele, acolo unde un bătrân într-un scaun cu rotile fusese lăsat singur, neînsoțit. Un firișor de salivă îi curgea pe bărbie, amestecându-se cu firele din barbă. Avea privirea fixată asupra peisajului de dincolo de fereastră, iar Peter îl întreba:

— Ce vezi, moșule?

Dar nu primi niciun răspuns. Ploaia care cădea deforma oricum priveliștea, iar dincolo de perdeaua de ploaie era doar o zi gri, mohorâta și întunecată. Peter se aplecă și luă o bucată de hârtie igienică de culoare maronie dintr-un sul din poala bătrânului și-i șterse barba. Bărbatul nu se uita la Peter, dar dădu din cap recunoscător. Însă rămase tăcut. Orice gândise poate despre prezent, își amintise despre trecut sau poate chiar planificase

pentru viitor se pierduse în ceața care i se așternuse peste lumina ochilor. Peter se gândi ca zilele care-i mai rămăseseră bătrânului erau mai efemere decât picăturile de ploaie care se scurgeau pe geamul ferestrei.

În spatele lui, o femeie cu părul lung, nepieptănat, care i se ridicase, electrizat, în șuvițe albe pe cap, se tot fâțâia încolo și-ncoace pe coridor, ca beată, și se opri deodată, ridica privirea spre tavan și spuse:

— Cleo s-a dus! S-a dus pentru totdeauna…

Apoi porni din nou motorul angrenajului care nu se oprea niciodată și se puse în mișcare.

Peter se îndrepta spre dormitor. „Halal cămin, își spuse el. O zi, două. Doar atât va fi. O suta de hârțoage, o strângere de mână sau un salut din cap. O urare de bine, și gata. Peter the Fireman va fi dus de aici, și altceva se va întâmpla cu viața lui de-acum înainte."

Nu prea știa ce să creadă. Lumea spitalului îi influența pe toți, se gândi el. Dădea naștere la indecizie. În lumea reală, deciziile erau clare, și cel puțin aveau potențialul de a fi cinstite. Factorii puteau fi măsurați, înțeleși și puși în balanță. Se luau hotărâri. Dar în interiorul zidurilor și în spatele ușilor încuiate, nimic din toate astea nu părea la fel.

Lucy își tăiase părul și-l vopsise blond. Dacă asta n-avea să scoată la iveală impulsul criminal în cel pe care-l vânau, atunci nu știa ce anume ar fi putut să facă. Peter scrâșni din dinți. Se uita în sus spre tavan, asemenea unui motociclist care așteaptă ca semaforul să-și schimbe culoarea din roșu în verde. Se gândi că Lucy își asuma un risc. Și Francis, la rândul lui, se gândi el, mergea pe un drum periculos. Dintre ei trei, își dădu el seama, el riscase cel mai puțin. De fapt, trebui să admită ca nu riscase nimic încă. Cu siguranța, nu se expusese nici unui pericol imediat, vizibil.

Peter se întoarse și părăsi încăperea. Când ieși pe hol, o zări pe Lucy Jones lângă micul ei birou și se grăbi spre ea.

Una după alta, audierile ținuseră toată dimineața, până după-amiază. De fapt erau un simulacru de audieri; Francis înțelesese repede că, dacă aranjaseși toți factorii necesari ca să te califici pentru audiere, era foarte probabil să fii externat. Șarada pe care o urmărea era o operă birocratica, menita să se asigure ca nu își asumau riscuri neprevăzute, iar carierele lor nu erau amenințate de nimic. Nimeni nu voia să externeze pe cineva care avea să fie invadat imediat de o furie psihotică.

Tânărul plictisit de la Biroul procurorului trecea în revistă fiecare caz destul de superficial. La tot ce spunea se aduceau la fel de uniform obiecții de către celălalt tânăr din partea Biroului de avocați din oficiu, care avea rolul de avocat al pacienților și comportamentul înfocat al făcătorului de bine. Mai importante pentru comisia de audiere erau părerea personalului din spital și recomandările din partea tinerei de la Departamentul pentru Sănătatea Mintală, care tot își frunzărea hârtiile și notițele și care vorbea ezitant, cu jumătate de voce, ceea ce i se părea ciudat lui Francis, pentru ca ea era cea întrebata dacă externarea unuia sau a altuia era o mișcare sigura, iar femeia habar n-avea.

„Constituie un pericol pentru el însuși sau pentru ceilalți?”

Era ca o litanie bisericeasca. Bineînțeles că e inofensiv, se gândi el, cu condiția să nu întrerupă tratamentul și să nu se regăsească iarăși în circumstanțele care-i înnebuniseră de la bun început. Desigur, acestea erau singurele circumstanțe valabile, așa că era greu să fii optimist în legătura cu șansele reale ale cuiva, dincolo de zidurile spitalului.

Pacienții erau externați. Pacienții veneau înapoi. Un bumerang al nebuniei.

Francis se foi pe scaun, stând tot aplecat înainte, ascultând cu mare atenție fiecare cuvânt rostit, uitându-se la fețele fiecărui pacient, fiecărui doctor, fiecărui părinte, frate, sora sau vâr care se ridica pentru a vorbi. În sufletul lui nu simțea nimic altceva decât tulburare și haos. Vocile lui amenințau că-l trimit valvârtej într-un loc întunecat, plin de durere. Îi strigau disperate să plece. Insistând, țipând, rugându-se, implorându-l, cerându-i – toate la fel de des, aproape isterice. Ca și cum ar fi fost prins în capcana vreunei orchestre drăcești, unde fiecare instrument cânta mai tare și mai aspru, mai dezacordat cu fiecare secundă care trecea.

Înțelegea de ce. Din când în când, închidea ochii, încercând să se odihnească puțin. Dar nu-l ajuta prea mult. Continua să transpire, să-și simtă fiecare mușchi din corp încordat. Îl surprindea faptul că nu văzuse încă nimeni lupta în care era prins, pentru că se gândea ca oricine s-ar uita la el ar putea să vadă într-o singura clipa că se datina pe marginea unei prăpastii.

Francis inspira adânc, dar i se păru că nu e aer în camera.

„Ce nu vad ei? se întreba el. Spitalul este locul unde se ascunde Angel. Ca să fie liber să ucidă, trebuie să poată să vină și să plece."

Se uita de cealaltă parte a sălii la comisia de audieri. „Asta e ușa de ieșire", își reaminti ei.

Francis arunca o privire rapidă spre grupul de familii și prieteni care-i înconjurau pe pacienți. „Toată lumea crede că Angel este un criminal singur. Dar eu știu ceva ce ei nu știu: cineva de aici, fie că știe sau nu, îl ajuta. De ce a ucis-o pe Short Blond? De ce să atragă atenția asupra sa aici, unde se afla în siguranță?"

„Nici Lucy, nici Peter nu au găsit răspunsul la aceasta întrebare", se auzi Francis spunând în sinea sa. Asta îl speria mai mult ca orice. Faptul că știuse să pună aceasta întrebare îi făcea capul să vâjâie și

simți că-l cuprinde un val de greață. Vocile îi răsunară în cap, avertizându-l, lingușindu-l, insistând să nu se aventureze în întunericul care-l atrăgea.

„Ei cred că Angel a ucis-o pe Short Blond pentru că trebuia să ucidă."

Inspiră puțin aer stătut.

„Poate că da. Poate că nu."

Se ura în acea clipă mai mult ca oricând. „Și tu ai putea să fii criminal", se auzi Francis spunând. O clipa, crezu că vorbise cu voce tare, dar nimeni nu se întoarse și nu-i acordă nicio atenție, așa că până la urma își dădu seama că de fapt vorbise în gând.

Big Black se tot plimba, plictisit de rutina zumzăitoare a fiecărei audieri. Când se întoarse în sală, Francis făcu un efort imens să gonească neliniștea care pusese stăpânire pe el. Uriașul infirmier se aruncă în scaunul de lângă Francis și șopti:

— Deci, C-Bird, te-ai prins cum stau lucrurile astea? Ai văzut destul?

— Nu chiar, răspunse Francis cu voce joasă.

Ceea ce nu văzuse încă era lucrul de care se temea cel mai tare și pe care îl aștepta.

Big Black se aplecă să nu fie auzit:

— Trebuie să ne întoarcem la Amherst. Ziua e aproape pe terminate. Oamenii o să te caute în curând. E vreo terapie de grup programată pentru seara asta?

— Nu, spuse Francis, mințind doar pe jumătate, pentru că de fapt nu cunoștea răspunsul. Domnul Evans a anulat-o după toată agitația de dimineață.

Big Black scutură din cap.

— N-ar trebui să anuleze ședințele astea. Vorbea cu Francis, dar mai mult cu lumea spitalului. Infirmierul ridică privirea. Haide, C-Bird, spuse el. Trebuie să ne întoarcem. Au mai rămas doar vreo doua audieri din astea. N-o să fie cu nimic diferit față de ce ai văzut deja.

Francis nu știa ce să spună, pentru că nu voia să-i dezvăluie lui Big Black adevărul, care însemna că una din audieri avea să fie cu totul diferită. Se uita în cealaltă parte a sălii.

Mai așteptau trei pacienți. Fiecare dintre ei era ușor de recunoscut în mulțimea de oameni. Pur și simplu nu erau la fel de bine îngrijiți. Părul le era fie lipit de cap, fie ciufulit. Hainele nu erau așa de curate. Purtau pantaloni în dungi și cămăși încheiate până la gât, sau sandale cu șosete neasortate. Nimic la ei parcă nu se potrivea, nu numai îmbrăcămintea sau felul cum priveau desfășurarea lucrurilor. Dar parcă erau puțin strâmbi. Mâinile le tremurau, iar fețele aveau tresăriri la colțurile gurii – rezultatul medicamentelor și efectele lor secundare. Toți trei erau bărbați, cu vârstele cuprinse între treizeci și patruzeci și cinci de ani, după cum își dădu seama Francis. Niciunul nu se distingea prin ceva anume; nu erau grași, sau înalți, sau cu părul albit, sau cu cicatrice ori tatuaje, sau orice altceva care să-i facă să iasă în evidență, își purtau emoțiile pe dinăuntru. Pe dinafară erau tăcuți, ca și cum medicamentele le șterseseră nu numai nebuniile, ci și mare parte din numele și trecutul lor.

Niciunul nu-și întorsese ochii spre el, cel puțin din câte își dăduse seama. Rămăseseră stoici, aproape impasivi, cu privirea ațintită înainte, pe măsură ce era prezentat fiecare caz pe parcursul acestei lungi zile. Nu le vedea bine fețele; în cel mai bun caz, îi zărea din profil.

Unul era înconjurat de vreo patru vizitatori. Francis ghici doi părinți în vârsta și o sora cu soțul ei, care se foia pe scaun, în mod evident nefericit să se afle aici. Un alt pacient stătea între două femei, amândouă cu mult mai în vârstă decât el, iar Francis presupuse că erau o mamă și o mătușă. Al treilea stătea lângă un bărbat mai în vârstă, țeapăn, într-un costum albastru, cu o expresie severă și neînduplecata pe față, și o femeie cu mult mai

tânăra, probabil o sora sau o nepoată, căreia părea că nu-i este teamă deloc și care asculta cu atenție tot ce se spunea, luându-și din când în când notițe pe un carnețel galben.

Judecătorul supraponderal bătu cu ciocănelul.

— Ce ne-a mai rămas? întrebă el brusc. Se face târziu.

Femeia psihiatru ridică privirea.

— Trei cazuri, onorată instanță, spuse ea, bâlbâindu-se puțin. N-ar trebui să fie grele. Doi dintre ei sunt aici cu diagnostic de retardare, iar cel de-a treilea a ieșit din starea de catatonie și a demonstrat un mare progres cu ajutorul medicamentelor antipsihotice. Niciunul nu are nicio pedeapsă în desfășurare…

— Vino, C-Bird, șopti Big Black, un pic mai insistent. Trebuie să ne întoarcem. N-o să se întâmple nimic altceva decât până acum. Cazurile astea o să fie ștampilate, parafate și expediate imediat. E timpul să plecam.

Francis își aruncă o privire spre tânăra psihiatru, care continua să i se adreseze judecătorului pensionar:

— Toți acești domni au mai fost externați până acum, onorată instanță…

— Să mergem, C-Bird, spuse Big Black pe un ton care nu prea mai lăsa loc de negociere.

Francis nu știa cum să-i spună că tot ce avea să urmeze constituia motivul pentru care pierduse toată ziua.

Se ridică, iar Francis își dădu seama că nu avea nicio șansă. Big Black îl împinse ușor spre ușă, și fu forțat s-o ia într-acolo. Nu se întoarse, cu toate ca avea impresia că măcar unul dintre cei trei bărbați care rămăseseră se rotise puțin pe scaun și se uita spre el, iar privirea lui îi ardea spatele lui Francis. Simțea o prezența care era deopotrivă rece și calda și își dădu seama ca așa simțea criminalul, atunci când se apleca cu cuțitul și teroarea asupra victimei.

O clipă i se păru că aude o voce care îi strigă: „Noi doi suntem la fel, tu și cu mine!” Dar apoi își dădu seama ca nu se auzea niciun glas real în sala de audieri cu excepția vocilor participanților direcți. Ce auzise el nu era altceva decât o halucinație.

Vocea era și nu era reală, în același timp.

Fugi, Francis, fugi! îi strigară vocile.

Însă nu fugi. Pur și simplu merse mai departe încet, imaginându-și că prada se afla chiar în spatele lui, dar ca nimeni, nici Lucy, nici Peter și nici frații Moses, domnul Evil sau doctorul Gulp-a-pill nu l-ar crede dacă ar striga asta în gura mare. Mai rămăseseră trei pacienți în acea sala. Doi erau chiar ceea ce pretindeau. Unul însă nu era. Iar lui Francis i se păru ca sub masca aceea falsa de nebunie îl aude pe Angel râzând de el.

Mai înțelese un lucru: lui Angel parcă îi plăcea să-și asume riscuri, însă Francis nu mai făcea parte din categoria acceptabila. Nu l-ar mai fi lăsat în viața prea mult timp de-acum încolo.

Big Black ținu ușa clădirii administrative deschisă și ieșiră în burnița de-afara. Francis își ridica fața spre cer și simți cum îl pătrunde umezeala, de parcă în acel moment cerul ar fi putut să-i spulbere toate temerile și îndoielile. Ziua se apropia de sfârșit, iar griul văzduhului se transforma într-un negru spălăcit care anunța noaptea. În depărtare, Francis auzea o mașinărie grea lucrând repede și cu sârg și se întoarse în acea direcție. Și Big Black se întorsese și se uita peste împrejurimile spitalului. Dincolo de gradina, în cimitirul încropit în cel mai îndepărtat colț al spitalului Western State, un excavator mare galben scotea ultima încărcătură de pământ reavăn aruncând totul într-o parte.

— Stai pe loc, C-Bird, spuse Big Black brusc. Trebuie să ne oprim puțin aici. Infirmierul uriaș își plecă ușor capul, iar apoi Francis îl auzi șoptind:

„Tatăl nostru, care ne ești în ceruri…” și restul scurtei rugăciuni.

Francis asculta tăcut. Când ridică apoi capul, Big Black spuse:

— Cred că astea sunt cam singurele cuvinte rostite la moartea bietei Cleo. Suspina. Poate va avea parte de mai multa pace acum. Dumnezeu știe că a avut parte de prea puțină când era în viață. Asta e trist, C-Bird. Chiar trist. Să nu mă faci să spun o rugăciune și pentru tine. Să rămâi în viață. Lucrurile o să se schimbe în bine, desigur. Ai încredere în mine.

Francis dădu din cap afirmativ. Nu credea cu-adevărat în vorbele lui Big Black, deși voia să creadă. Și, uitându-se încă o dată spre cerul care se întuneca și ascultând în depărtare zgomotul săpării mormântului lui Cleo, se gândi chiar în acel moment că asculta uvertura unei simfonii, notele, măsurile și ritmurile care promiteau că vor mai veni și alte decese.

Lucy se gândi că era cel mai simplu, cel mai puțin complicat plan cu care puteau să vină și, probabil, singurul care le dădea ceva speranțe de reușită. Pur și simplu avea să facă tura de noapte la asistente, aceea care se dovedise fatală pentru Short Blond. După ce-și va ocupa poziția de la cabinetul asistentelor singură, îl va aștepta pe Angel să apară.

Lucy era căprioara priponită. Angel era tigrul care mânca oameni. Era cel mai vechi șiretlic. Avea să lase interfonul deschis la postul de la etajul doi, un etaj mai sus de ea, unde se vor afla frații Moses, așteptând semnalul ei. În spital, strigatele de ajutor erau destul de des întâlnite și la fel de des ignorate, așa că au hotărât că, dacă o vor auzi pe Lucy strigând „Apollo”, îi vor sări în ajutor. Lucy alesese cuvântul cu ironie. Ar fi putut la fel de bine să fie astronauți care se îndreaptă spre îndepărtata Lună. Frații Moses nu credeau că

le ia mai mult de câteva secunde ca să coboare scările, blocând astfel una din căile de scăpare. Tot ce avea Lucy de făcut era să-l țină ocupat pe Angel câteva momente – fără să moară făcând asta. Intrarea din față a clădirii Amherst avea încuietoare dublă, ca și intrarea laterală. Toți își imaginau că vor putea să-l încolțească pe criminal înainte de a o tăia pe Lucy sau de a reuși să-și facă drum prin spital și apoi prin împrejurimile acestuia. Dar chiar dacă ar fi reușit să fugă, cei de la pază aveau să fie alertați până atunci, iar opțiunile lui Angel se îngustau rapid. Și, chiar mai important, îi vor vedea fața.

Peter insistase în mod special asupra acestui punct și a încă unui detaliu. Era extrem de important, spusese el, să fie aflată identitatea lui Angel, indiferent de ceea ce se întâmpla. Era singurul mod de a construi un dosar de acuzații împotriva lui.

Ceruse de asemenea ca ușa de la dormitorul bărbaților de la etajul unu să fie lăsată descuiată, pentru ca și el să poată monitoriza situația, chiar dacă asta însemna o noapte de nesomn. Argumentase că așa avea să se afle mai aproape de Lucy și că Angel se aștepta cel mai puțin la un atac de la o ușă care de obicei este încuiată. Frații Moses spuseseră că asta era adevărat – dar că nu puteau să lase ușa descuiata ei înșiși.

— E împotriva regulamentului, spusese Little Black. Doctorul cel mare o să ne dea afară dacă afla de asta…

— Păi… începu Peter, dar fu imediat întrerupt de Little Black, cu mâna ridicată.

— Desigur, Lucy va avea propriul set de chei pentru toate ușile de pe aici. Ce face cu ele când este de serviciu la cabinetul asistentelor nu e treaba noastră… adăugase el. Dar nu putem să lăsam noi ușa aia descuiata. Dacă-l găsim pe tipul ăsta, toate bune. Dar nu vreau să dau de și mai multe necazuri decât ce am deja pe cap.

Lucy se uita în jos spre patul ei. Era liniște în dormitoarele asistentelor, iar ea avea impresia că e singură în clădire, cu toate că știa că nu era așa. Undeva erau oameni care vorbeau, poate chiar râdeau de o gluma sau își povesteau ceva. Ea nu. Întinsese o uniformă albă de asistentă pe pat. Avea să fie costumul ei pentru seara asta. În sinea ei, simți un râs batjocoritor. Rochia de la prima împărtășanie. Rochia de la ceremonia de absolvire. Rochia de nuntă. Rochia de înmormântare. O femeie își așază cu grijă costumele pentru ocaziile speciale.

În mână ținea pistolul mic și cu țeava scurtă. Îl puse în geantă. Nu spusese nimănui că-l are.

Lucy nu se aștepta cu-adevărat să apară Angel, dar nu știa ce altceva putea să facă în timpul care-i mai rămăsese. Șederea ei aici se apropia de sfârșit, oricum nu mai era bine-venită de mult, iar până luni dimineața avea să plece și Peter. Asta însemna că mai aveau doar această noapte. În unele privințe, deja începuse să planifice lucrurile mai departe, gândindu-se la ce va fi obligată să facă atunci când misiunea ei avea să se încheie cu un eșec, iar ea va trebui să părăsească spitalul. În cele din urma, știa că Angel fie va ucide din nou în spital, fie va ieși și va ucide în afara zidurilor spitalului. Dacă ar monitoriza fiecare audiere pentru externare și ar supraveghea fiecare deces de la spital, mai devreme sau mai târziu el va face o greșeală, iar ea va fi gata să-l acuze. Desigur, își dădea seama că problema cu această abordare era evidentă: asta însemna că vor mai muri și alții.

Inspiră adânc și luă uniforma de asistentă. Încercă să nu se gândească la cum va arata altă victima fără nume, fără fața, dar foarte reala. Sau cine va fi. Sau ce speranțe, și vise, și dorințe putea să aibă. Ea exista undeva într-o lume paralelă, la fel de reală ca oricine altcineva, dar totodată ca o fantomă. O clipă, Lucy se întrebă dacă această femeie care aștepta să moară era oarecum ca

halucinațiile pe care le aveau atâția dintre pacienții spitalului. Era undeva acolo, fără să știe că era următoarea pe lista lui Angel, dacă acesta nu-și făcea apariția la cabinetul asistentelor de la etajul unu din clădirea Amherst în acea noapte.

Cu povara viitorului acestei femei necunoscute pe umeri, Lucy începu să se îmbrace.

* * *

Când am ridicat privirea ca să-mi trag sufletul, Peter era acolo în apartament, rezemându-se nonșalant de perete, cu brațele încrucișate la piept și o expresie preocupată pe față. Dar asta era tot ce-mi era familiar în legătură cu el; hainele îi erau numai ferfenițe, pielea de pe brațe îi era toată pârjolită, cu pete roșii și negre. Murdăria și sângele îi pătau obrajii și gâtul. Avea atât de puțin din cel pe care mi-l aminteam eu, nu sunt sigur că l-aș fi recunoscut. Camera s-a umplut de miros urât, și deodată am simțit izul de carne arsă și de putreziciune.

M-am scuturat de senzația de groază și mi-am salutat singurul prieten.

— Peter, am spus eu, ușurat, ai venit să mă ajuți.

El a scuturat din cap, dar nu a spus nimic cu voce tare. A făcut doar un semn spre gât și apoi spre buze, ca un mut care încearcă să arate că nu poate vorbi.

Eu am făcut semn spre peretele pe care se afla povestea.

— Începeam să înțeleg, am spus eu. Am fost acolo, la audierile de externare. Am știut. Nu totul, dar începeam să știu. În timp ce traversam împrejurimile spitalului, pentru prima dată am văzut altceva, nu? Dar tu unde erai? Unde era Lucy? Toți făceați planuri, dar nimeni nu voia să mă asculte, iar eu eram cel care vedea cel mai mult.

El a zâmbit iar, ca pentru a sublinia adevărul din spusele mele.

— De ce n-ai stat să mă asculți? am întrebat iar.

Peter a ridicat din umeri trist. Apoi a întins o mâna aproape descărnată, ca degetele osoase ale unui schelet. În clipa în care am ezitat, mâna care o căuta pe a mea a dispărut, ca și cum o ceață s-ar fi strecurat între el și mine și, după ce am clipit, Peter se evaporase. Fără niciun cuvânt. A dispărut ca în trucurile iluzioniștilor pe scena. Am scuturat din cap, încercând să-mi clarific gândurile, și când am ridicat din nou privirea, am văzut că încet, ca într-un film, exact în locul în care se aflase Peter lua acum forma Angel.

Strălucea alb, ca luminat de ceva din interior. M-a orbit așa ca mi-am pus mâna streașină la ochi, iar când m-am uitat din nou, era tot acolo. Doar că era ca o fantomă, vaporos, ca și cum ar fi fost opac, format din o parte apă, o parte aer și o parte imaginația mea. Trăsăturile îi erau indistincte, șterse pe la margini. Singurele lucruri clare erau cuvintele lui.

— Bună ziua, C-Bird, a spus el. Nu e nimeni aici care să te ajute. N-a rămas nimeni care să te ajute nicăieri. Acum suntem doar noi doi și ce s-a întâmplat în acea noapte.

M-am uitat la el și mi-am dat seama că are dreptate.

— Nu vrei să-ți amintești acea noapte, nu-i așa, Francis?

Am scuturat din cap, nu aveam încredere în propria voce.

El a arătat spre povestea care se dezvolta pe perete.

— Se apropie momentul morții, Francis, a spus el rece. Apoi a adăugat: în acea noapte și în asta.

Capitolul 31

Francis îl găsi pe Peter lângă cabinetul asistentelor de la etajul întâi. Era ora la care se dădeau medicamentele, iar pacienții se aliniaseră ca să le primească. Se crease o mică ambuscadă, câteva plângeri despre una sau alta, o îmbulzeală, dar în mare parte lucrurile se desfășurau în ordine; era imposibil să-ți dai seama dacă măcar un singur lucru sugera că asta însemna că urma altă noapte, din alta săptămână, a altei luni din încă un an, pentru majoritatea dintre ei.

— Peter, spuse Francis încet, dar fără să-și ascundă tensiunea din voce, Peter, trebuie să-ți vorbesc neapărat. Și lui Lucy. Cred că l-am văzut. Cred că știu cum putem să-l găsim. În imaginația înfierbântată a lui Francis, tot ce trebuia era să scoată dosarele celor trei bărbați care mai rămăseseră în sala de audieri. Unul dintre ei era Angel. Era sigur de asta, iar entuziasmul lui se revărsa din fiecare cuvânt rostit.

Peter the Fireman însă părea distras de ceva, abia dacă auzea. Se uita fix în cealaltă parte a holului, iar Francis îi urmări privirea. Se uita și-i zări pe Newsman și pe Napoleon, pe retardatul masiv și pe cel furios, trei dintre femeile cu păpuși și toate celelalte figuri care populau clădirea Amherst. Aproape că se așteptă să audă vocea lui Cleo tunând și fulgerând plângeri imaginare cum că „ticăloșii dracului” au dat greș încă odată cu ceva, urmat de chicotitul ei inconfundabil. Domnul Evil se afla în spatele tejghelei, urmărind împărțirea medicamentelor de către asistenta Wrong și luând notițe pe o foaie prinsă pe un clipboard. Destul de des, Evans ridica privirea și se uita în direcția lui Peter. Într-o clipa, Evans lua un păhărel de hârtie din șirul aflat în fața lui, apoi ieși din cabinetul asistentelor și își croi drum printre pacienții care se dădură la o parte ca apele râului

ca să-l lase să treacă. Veni glonț spre Peter și spre Francis înainte ca tânărul să fi avut timp să-i spună lui Peter ceva din ce-l tulbura.

— Poftim, domnule Petrel, spuse Evans înțepat, aproape formal. Thorazine. De cincizeci. Asta o să vă ajute să amuțiți vocile acelea pe care tot negați că le auziți.

Îi întinse păhărelul de hârtie lui Francis.

— Până la fund, spuse el. Francis luă pastila, o duse la gură și imediat o strecură cu limba într-un loc din spatele dinților, ascunzând-o. Evans îl urmări îndeaproape, apoi îi făcu un semn să deschidă gura. Francis se supuse, iar psihologul își aruncă o privire superficială în gura lui. Nu-și dădu seama dacă Evans văzuse pastila sau nu, dar domnul Evil spuse repede:

— Vezi tu, C-Bird, pentru mine nu prea contează dacă iei medicamentele sau nu. Dacă le iei, atunci există o șansă să ieși de-aici într-o bună zi. Dacă nu, atunci uită-te în jurul tău…

Făcu un gest larg cu mâna, oprindu-se în cele din urmă asupra unui pacient în vârstă, cu părul alb, fragil, cu pielea subțire ca o foaie de hârtie, o rămășiță palidă a unui bărbat întemnițat într-un scaun cu rotile care scârțâia când se mișca.

— Și imaginează-ți că asta va fi casa ta pentru totdeauna.

Francis respiră sacadat, dar nu răspunse. Evans mai așteptă o clipă, parcă pentru un răspuns, apoi ridică din umeri și se întoarse spre Peter.

— Fără medicamente pentru Fireman în seara asta, spuse el înțepat. Fără pastile pentru adevăratul criminal de aici. Nu acest criminal imaginar pe care tot îl cauți. Adevăratul asasin din locul ăsta. Tu.

Evans își miji ochii.

— Nu exista pastilă care să repare ce e stricat la tine, Peter. Nimic care să te facă întreg din nou. Nimic care să îndrepte râul pe care l-ai făcut. O să ne părăsești, în ciuda obiecțiilor mele. Cuvântul

meu n-a fost luat în considerație de Gulptilil și de ceilalți oameni importanți care au venit să te vadă. O afacere de milioane. Să te internezi într-un spital la modă, într-un program la moda, departe de aici, ca să tratezi o boală inexistenta care îl mistuie pe Fireman. Dar nimeni nu are o pastila, sau un tratament, sau chiar un fel de neurochirurgie avansata care să repare cu-adevărat ceea ce are Fireman. Aroganța. Vinovăție. Și amintiri. N-are niciun fel de importanța ce devii, Peter, pentru că înlăuntrul tău vei rămâne același. Un asasin.

Se uită de-aproape la Peter, care rămase nemișcat în mijlocul coridorului.

— Credeam, continuă Evans cu amărăciune în glas, că fratele meu va fi cel care va purta cu el cicatricele focului toată viața. Dar mă înșelam. El o să se facă bine. O să continue să facă lucruri bune și importante. Însă tu, Peter, tu nu vei uita niciodată, așa e? Tu vei fi cel cu cicatricele pe viață. Cu coșmaruri, Peter. Coșmaruri pentru totdeauna.

Spunând acestea, domnul Evil se răsuci brusc și se întoarse la cabinetul asistentelor. Nimeni nu-i adresa un cuvânt, când trecu pe lângă șirul de pacienți, care probabil că nu erau conștienți de multe lucruri, dar recunoșteau furia atunci când o vedeau și se dădeau cu grijă la o parte.

Peter privi dușmănos în urma domnului Evil, dar spuse ceva care exprima chiar contrariul:

— Presupun că are dreptate, într-o oarecare măsura, să mă urască. Ceea ce am făcut a fost bine pentru unii și rău pentru alții.

Probabil că ar fi trebuit să continue cu asta, dar n-o făcu. În schimb, se întoarse spre Francis și i se adresă:

— Ce voiai să-mi spui?

Francis își arunca o privire împrejur ca să se asigure ca nimeni din personal nu-l vedea și-și scuipa pastila în palmă, strecurând-o apoi în buzunarul pantalonilor. Se simțea mistuit de emoții

contradictorii, neștiind ce să spună. În cele din urma inspira adânc și întreba:

— Așadar, pleci… Dar Angel?

— O să-l prindem la noapte. Dacă nu la noapte, atunci în curând. Așa că spune-mi despre audierile de externare.

— Era acolo. Știu. Am simțit…

— Ce-a spus?

— Nimic.

— Atunci ce-a făcut?

— Nimic. Dar…

— Atunci cum poți să fii atât de sigur, C-Bird?

— Peter, am simțit. Sunt sigur.

Cuvintele exprimau o siguranța care lipsea din tonul plin de îndoiala al lui Francis.

Peter dădu din cap.

— Nu e mare lucru, C-Bird. Dar trebuie să-i spunem lui Lucy dacă putem.

Francis se uita la Peter și simți brusc un val de frustrare și poate și puțina mânie. Nu era ascultat acum, nu fusese ascultat încă, iar el își dădu seama că nu-l vor asculta niciodată. Ceea ce voiau ei era ceva solid și concret. Însă în spitalul de boli mintale nu prea existau asemenea lucruri.

— Ea pleacă. Tu pleci…

Peter dădu din cap.

— Nu știu ce să-ți spun, C-Bird. Urăsc să te las în urmă. Dar, dacă stau…

— Tu și Lucy plecați. Amândoi ieșiți. Eu n-o să ies niciodată.

— N-o să fie chiar atât de rău, o să fii în regulă, spuse Peter, dar chiar și el știa ca asta era o minciuna.

— Nici eu nu vreau să mai stau, spuse Francis, cu voce tremurătoare.

— O să ieși, spuse Peter. Uite, C-Bird, îți promit. După ce trec prin programul ăsta al naibii la care mă trimit, și apoi, odată ce mă eliberez, te scot eu de aici. Nu știu exact cum, dar o să te scot. N-o să te las aici.

Francis voia să creadă asta, dar nu-și permitea. Se gândi că în scurta lui viață mulți oameni îi făcuseră promisiuni și predicții – și că foarte puține dintre ele se adeveriseră. Prins între două tipuri de viitor, unul descris de Evans, altul promis de Peter, Francis nu știa ce să creadă, însă știa că se apropia mai mult de unul decât de celălalt.

În schimb, el se repezi:

— Angel, Peter. Ce se întâmplă cu Angel?

— Sper că la noapte e noaptea cea mare, C-Bird. E cam singura noastră șansă. Ultima șansă. Nu contează. Dar este o abordare rezonabilă și cred că o să funcționeze.

Înlăuntrul lui Francis se auzi un murmur distinct, în timp ce vocile mormăiau toate deodată. Era prins la mijloc, între a le acorda lor atenție sau a fi atent la Peter, care descria pe scurt planul pentru acea seara. Peter nu voia ca Francis să afle prea multe detalii, de parcă ar fi vrut să-l țină pe Francis departe în acea noapte, departe de miezul acțiunii.

— Lucy va fi ținta? întrebă Francis.

— Da și nu, răspunse Peter. Ea va fi acolo și va fi momeala. Dar asta-i tot. O să fie bine. Totul este stabilit. Frații Moses o s-o acopere dintr-o parte, iar eu o să fiu de cealaltă parte.

Francis se gândi că nu era adevărat.

Ezită o clipă. I se părea că are prea multe de spus.

Apoi Peter se aplecă spre Francis, lăsând capul în jos, astfel că doar cuvintele lor pluteau între ei.

— C-Bird, ce te frământa?

Francis își tot freca mâinile, ca și cum ar fi vrut să spele ceva lipicios de pe degete.

— Nu știu sigur, spuse el, cu toate ca știa că asta e o minciuna, fiindcă era sigur. Vocea îi tremura și voia cu disperare s-o facă mai puternică acum cu forță, pasiune și convingere, dar, pe măsură ce vorbea, își dădea seama că fiecare cuvânt care i se rostogolea de pe buze era încărcat de slăbiciune.

Pur și simplu am simțit asta. A fost aceeași senzație ca atunci când a venit la capul patului meu și m-a amenințat. În noaptea în care l-a omorât pe Dancer cu perna. La fel am simțit când am văzut-o pe Cleo atârnând…

— Cleo s-a spânzurat.

— El a fost acolo.

— Ea și-a luat singură viața.

— El a fost acolo! spuse Francis, adunând toată insistența pe care o găsi în el.

— De ce crezi asta?

— El i-a mutilat mâna. Nu Cleo. Degetul mare a fost mutat, nu putea să fi căzut în locul în care a fost găsit. Nu s-a descoperit nicăieri nicio foarfecă sau un cuțit improvizat. Sânge era doar acolo, în casa scărilor, nicăieri altundeva, așa că tăierea degetului trebuie să se fi petrecut acolo. Nu ea a făcut asta. Ci el.

— Dar de ce?

Francis își duse mâna la frunte. I se păru că arde, că are febră, ca și cum lumea din jurul lui era pârjolită de soare.

— Ca să facă legătura între cele două. Ca să ne arate că este peste tot. Nu pot să spun cu exactitate, Peter, dar a fost un mesaj, pe care nu-l înțelegem.

Peter se uită cu atenție la Francis, dar fără entuziasm. Era ca și cum deopotrivă credea și nu credea tot ce auzea.

— Și la audieri? Ai spus că i-ai *simțit* prezența?

Cuvintele lui Peter erau pline de scepticism.

— Angel trebuie să poată veni și pleca. Are nevoie de acces atât aici, cât și dincolo. La lumea dinăuntru și la lumea din afara zidurilor spitalului.

— De ce?

Francis inspiră adânc.

— Putere. Siguranța.

Peter dădu din cap afirmativ și ridică din umeri în același timp.

— Poate că așa este. Dar, în fond și la urma urmei, C-Bird, este doar un criminal cu predilecție

pentru un anumit gen de fete și o tunsoare anume, cu o înclinație pentru mutilare. Presupun că Gulptilil sau alt psiholog ar putea să stea și să facă speculații în legătură cu motivele, poate chiar să vină cu o teorie despre cum a fost molestat Angel când era copil, dar asta nu este relevant. Dacă stai să te gândești, el este doar un alt băiat rău care face rele, iar eu cred că-l vom prinde la noapte, pentru că este tipul impulsiv, care nu va putea să refuze capcana pe care i-am întins-o. Probabil asta trebuia să facem de la bun început în loc să pierdem timpul cu interviuri și dosare ale pacienților. Într-un fel sau altul, se va arăta. Punct.

Francis vru să-i dezvăluie mai multe lui Peter, dar nu putu.

— Peter, zise el cu grijă, cred că tot ce spui este adevărat. Dar să presupunem că nu este. Să presupunem că nu este ceea ce credeți tu și Lucy. Să presupunem că tot ce s-a întâmplat până acum este cu totul altceva.

— C-Bird, nu văd unde vrei să ajungi.

Francis înghiți în sec. Gâtul îi era uscat și abia reușea să șoptească.

— Nu știu, nu știu, repetă el. Dar tot ce am făcut noi – tu, eu și Lucy – este ceea ce se aștepta el…

— Ți-am mai spus: asta înseamnă o anchetă. O examinare punct cu punct a faptelor și a detaliilor.

Francis scutură din cap. Vru să izbucnească, dar, în schimb, simți doar frică. În cele din urma, ridică ușor capul și se uită în jurul lui. Îl văzu pe Newsman, care avea un ziar deschis și memora studios titlurile. Îl văzu pe Napoleon care se credea general francez. Își dori s-o vadă pe Cleo, care trăise odată într-o lume de regină. Își fixă privirile asupra unor bătrâni pierduți în amintiri și asupra retardaților femei și bărbați, rătăciți și ei în lumea lor copilărească. Peter și Lucy foloseau logica – chiar logica psihiatrică – pentru a-l găsi pe asasin. Însă C-Bird își dădu seama că asta era cea mai

ilogică abordare dintre toate, într-o lume plină de fantezii, iluzii, halucinații și confuzie.

Vocile îi strigară: *Stop! Aleargă! Ascunde-te! Nu-ți imagina! Nu face speculații! Nu înțelege!*

Exact în acel moment, Francis își dădu seama că știa ce avea să se întâmple în acea noapte. Și ca n-avea nicio putere să preîntâmpine asta.

— Peter, spuse el rar, poate că Angel *vrea* ca totul să se întâmple în felul asta.

— Presupun că e posibil, spuse Peter râzând, ca și cum ăsta ar fi fost cel mai nebunesc lucru pe care-l auzise. Era foarte încrezător. Asta ar fi cea mai mare greșeala a lui, nu-i așa?

Francis nu știu ce să răspundă, însă cu siguranța nu credea asta.

* * *

Angel s-a aplecat asupra mea atât de aproape, încât îi simțeam respirația rece care-mi înghețа orice cuvânt. M-am cutremurat în timp ce scriam, cu fața tot spre perete, vrând să-i ignor prezența. L-am simțit citind peste umărul meu și a râs cu același zgomot groaznic pe care l-am recunoscut de când s-a așezat lângă mine pe patul de spital și mi-a promis ca o să mor.

— C-Bird vedea atât de multe. Dar nu prea putea să pună lucrurile cap la cap, zise el în batjocura.

M-am oprit din scris, cu mâna chiar deasupra peretelui. Nu m-am uitat spre el, dar am vorbit cu voce tare, o voce subțire, ușor panicata, cerând niște răspunsuri.

— Am avut dreptate, nu-i așa, în legătura cu Cleo?

El a râs din nou.

— Da. Ea nu știa că sunt acolo, dar eram. Și ceea ce a fost cel mai neobișnuit în noaptea aia, C-Bird, este că aveam toate intențiile s-o omor înainte de ivirea zorilor. Am vrut să-i tai gâtul în somn, și apoi să ascund niște dovezi la una dintre celelalte femei din dormitor. Asta a funcționat cu

Lanky exact așa cum mă așteptam. Probabil că ar fi funcționat din nou. Sau poate doar cu perna pe față. Cleo era astmatică. Fuma prea mult. Probabil că nu ar fi trecut mult până s-ar fi sufocat. Asta a funcționat cu Dancer.

— De ce Cleo?

— M-am hotărât atunci când a arătat cu degetul spre clădirea unde locuiam eu și a strigat în gura mare că mă cunoaște. N-am crezut-o, desigur. Dar de ce să risc? Toate celelalte mergeau exact așa cum voiam. Dar C-Bird știe asta, nu-i așa? C-Bird știe, pentru că el este ca mine. Vrea să ucidă. Știe cum să ucidă. Urăște atât de tare. Îi place ideea morții atât de mult. Uciderea este singurul răspuns pentru mine. Și pentru C-Bird.

— Nu, am gemut eu. Nu e adevărat.

— Știi singurul răspuns, Francis, șopti Angel.

— Vreau să trăiesc, am spus eu.

— Și Cleo voia la fel. Dar voia și să moară. Viața și moartea pot fi atât de aproape una de alta. Aproape același lucru, Francis. Și, spune-mi, ești altfel decât ea?

N-am răspuns la această întrebare. În schimb, am întrebat:

— Ai privit-o murind?

— Desigur, a răspuns Angel sâsâind. Am văzut-o luând cearșaful de sub pat. Probabil că-l păstra exact pentru asta. Avea dureri mari, iar medicamentele n-o ajutau deloc și tot ce întâlnea zi după zi, an după an era tot mai multă durere. Nu i-a fost frică să se sinucidă, C-Bird, așa cum îți este ție. Era o împărătească, și a înțeles nobilitatea gestului de a-și lua propria viață. Necesitatea acestuia. Eu doar am încurajat-o pe drumul ei și m-am folosit de moartea ei. Am deschis ușile, apoi am urmat-o afară și am urmărit-o intrând în casa scărilor…

— Unde era asistenta de serviciu?

— Dormea, C-Bird. Ațipise, cu picioarele în sus, cu capul în jos, sforăia. Chiar crezi că-i pasă

de vreunul dintre voi măcar atât încât să stea trează?

— Dar de ce ai tăiat-o după aceea?

— Ca să vă arăt ceea ce tu ai ghicit mai târziu, C-Bird. Să vă arăt că aș fi putut s-o omor. Dar, mai ales, am știut că asta va da naștere la discuții; cei care voiau să creadă că fusesem acolo ar fi văzut asta ca pe o dovadă, iar cei care nu voiau să creadă că am fost acolo ar fi văzut-o ca pe o întărire a punctului lor de vedere. Îndoiala și confuzia sunt cu-adevărat de ajutor, C-Bird, atunci când plănuiești ceva precis și perfect.

— Cu excepția unui singur lucru, am șoptit eu. Nu ai ținut cont de mine.

El a fornăit și a răspuns:

— Dar de asta sunt acum aici, C-Bird. Pentru tine.

* * *

Cu puțin timp înainte de ora zece seara, Lucy se grăbea spre clădirea Amherst ca să ia în primire tura de noapte. „Tura morții”, cum era numită în ziare și la poliție. Era o noapte groaznică, undeva între furtună și căldură sufocantă, iar Lucy lăsă capul în jos gândindu-se că uniforma ei albă era o pată de culoare prin aerul dens și întunecat.

În mâna dreaptă avea un inel cu chei care zdrăngăneau în mersul ei rapid pe alee. Deasupra ei, un stejar se apleca și scoase un sunet, scuturând niște frunze cu o adiere pe care Lucy n-o simți și care părea nelalocul ei în noaptea tăcuta și umedă. Își aruncase cartea de buzunar, cu pistolul încărcat ascuns în ea, în geanta de pe umărul drept, ceea ce-i dădea un aspect nepăsător, lucru care era departe de ce simțea ea de fapt. Ignoră un strigăt ciudat, ceva disperat și singuratic care parcă plutea dinspre unul dintre dormitoare.

Lucy deschise cele două încuietori de la ușa clădirii Amherst și împinse ușa grea cu umărul, strecurându-se înăuntru. O clipă fu tentată să se dea înapoi. De fiecare dată când fusese în această

clădire, fie în biroul ei, fie croindu-și drum pe coridoare, aceasta era plină de oameni, lumina și zgomot. Acum, cu toate că nici măcar nu era prea târziu, totul părea transformat. Ceea ce păruse înghesuit și tot timpul ocupat, energizat de tot felul de nebunii de diverse forme și de gânduri nelegitime, era acum tăcut, cu excepția unor strigăte sau țipete ca de păsări de pradă care se auzeau în locul pustiu. Coridorul era întunecat; doar un pic de lumină care dădea beznei o nuanță de gri-închis venea pe ferestre de la clădirile din depărtare. Singura lumina adevărată de pe coridor era un mic con de strălucire, în spatele ușii baricadate de la cabinetul asistentelor, unde strălucea o singură lampă de birou.

Văzu o formă mișcându-se în cabinet și răsuflă ușurată când îl zări pe Little Black ridicându-se din spatele biroului și descuind ușa de sârmă.

— Exact la timp, spuse el.

— N-aș rata asta pentru nimic în lume, spuse ea cu falsă bravură.

El dădu din cap.

— Cred că ați venit doar pentru o noapte lungă și plicticoasa, spuse el. Arata spre interfonul de pe birou. Era demodat, o cutiuță cu un singur buton de pornire și oprire deasupra și o rotiță pentru a reduce zgomotul de fond. Asta o să vă țină în legătură cu fratele meu și cu mine, spuse el. Dar trebuie să vă auzim spunând „Apollo”, pentru că chestiile astea cred că au zece, poate douăzeci de ani și nu merg prea bine. Și telefonul face legătura cu etajul de sus. Trebuie doar să formați 202 și suna la noi. Dacă sună de două ori și apoi închideți, considerăm asta tot un semnal și venim în fugă.

— 202. Am înțeles.

— Dar e puțin probabil că o să aveți nevoie de asta, spuse Little Black. Din experiența mea, nimic logic sau așteptat nu se întâmplă așa cum trebuie, oricât de bine ar fi planificat. Sunt destul de sigur

că acela pe care îl vânați știe că veți fi aici. Vorba circula foarte repede, dacă spui ce trebuie cui trebuie. Se află imediat. Dar dacă tipul ăsta este atât de inteligent pe cât credeți, mă îndoiesc că va intra în ceva dacă s-a prins că e o capcana. Totuși, nu se știe.

— Corect, spuse Lucy. Nu se știe niciodată.

Little Black dădu din cap aprobator.

— Atunci, sunați. Sunați dacă se întâmpla ceva cu oricare dintre pacienți și nu vreți să vă ocupați de asta. Pur și simplu ignorați pe oricine strigă după ajutor sau ceva. În general, noi așteptam până dimineața ca să ne ocupăm de orice probleme ivite peste noapte.

— Bine.

Dădu din cap.

— Emoții?

— Nu, răspunse Lucy.

Știa că simte *ceva,* doar că nu știa dacă erau emoții.

— Mai târziu, o să trimit pe cineva să verifice că e totul în regulă. E bine așa, da?

— Mereu apreciez compania. Doar că nu vreau să-l sperii pe Angel.

— Nu cred că e genul care să se sperie așa ușor, spuse Little Black. Se uita pe coridor. Am verificat ca ușile dormitoarelor să fie încuiate, spuse el. La bărbați și la femei. În special cea de acolo pe care Peter voia s-o las descuiată. Desigur, știți care e cheia care o descuie, chiar ultima, la căpătui inelului… Făcu cu ochiul conspirativ. Cred că toți de-acolo dorm duși acum.

Spunând asta, Little Black o lua în jos pe coridor. Se întoarse o dată și făcu cu mâna, dar era atât de întuneric la capătul holului, lângă scară, la celălalt capăt, încât abia dacă mai zărea altceva decât uniforma albă cu care era îmbrăcat.

Lucy auzi ușa închizându-se; își puse cartea de buzunar pe masă, lângă telefon. Așteptă câteva secunde, destul cât să o cuprindă întunericul cu o

senzație umeda și lipicioasă, iar apoi luă cheile și merse pe coridor spre dormitorul bărbaților. Cât de încet putu, băgă cheia în broasca ușii și o răsuci o dată, auzind un clic îndepărtat. Inspiră adânc, apoi se întoarse la cabinetul asistentelor și se puse pe așteptat.

Peter stătea treaz, cu picioarele încrucișate, pe pat. Auzi clicul încuietorii de la ușă și știu că asta însemna că Lucy descuiase ușa. Și-o imagină cu ochii minți întorcându-se repede la cabinetul asistentelor. Lucy era atât de frapantă cu înălțimea ei, cicatricea, felul în care se mișca, încât lui Peter îi era ușor să își imagineze fiecare mișcare a ei. Se încordă, încercând să audă zgomotul pașilor ei, dar nu reuși. Zgomotul dormitorului plin de bărbați adormiți, înfășurați în cearșafuri și în diferite grade de disperare, acoperea orice zgomot modest venind de pe coridor. Prea mult sforăit, respirații grele, vorbe în somn în jurul lui pentru a mai putea să fie atent la un singur sunet izolat. Se gândi că asta ar putea să fie o problemă, așa că, atunci când se convinse că toți în jurul lui reușiseră să adoarmă într-un fel sau altul, el se dezveli în tăcere, se deplasă rapid pe lângă ei și veni la ușă. Nu îndrăzni să o deschidă, pentru că se gândi că zgomotul poate să trezească pe cineva, oricât de drogat ar fi fost. În schimb, Peter pur și simplu se așeză jos, cu spatele la perete, astfel încât stătea pe podea, așteptând să audă un zgomot neobișnuit sau cuvântul care semnaliza sosirea lui Angel.

Își dorea să fi avut o armă. Un pistol, se gândi, i-ar fi fost de folos. Fie și o bâtă de baseball sau un baston de polițist, își aminti că Angel ar avea un cuțit și că va trebui să stea departe de el până la sosirea fraților Moses, până era chemata paza și până când acțiunea era finalizată cu succes.

Lucy, se gândi el, nu ar fi fost de acord cu rolul fără un pic de ajutor. Nu spusese că va fi înarmată, dar el bănuia asta.

Avantajul lor consta în surpriza și în număr. Își imagina ca trebuia să fie suficient.

Peter îi aruncă o privire lui Francis și dădu din cap. Tânărul părea adormit, ceea ce, credea el, era un lucru bun. Regreta că îl lăsa pe Francis în urma, dar simțea că, probabil, una peste alta, avea să fie mai bine pentru el. De la venirea lui Angel la patul lui – eveniment de care Peter încă nu era sigur că avusese loc cu-adevărat –, i se părea că Francis era din ce în ce mai derutat, că-și pierdea controlul din ce în ce mai mult. C-Bird cobora pe o panta pe care Peter o putea doar ghici, și cu siguranța nu voia să ia parte la asta. Îl întrista să vadă ce se întâmpla cu prietenul lui și să nu poată face nimic în legătură cu asta. Francis nu suportase deloc bine moartea lui Cleo, se gândi Peter, și, mai mult decât oricare dintre ei, dezvoltase o obsesie bolnăvicioasă pentru găsirea lui Angel. Parcă nevoia lui Francis de a găsi criminalul ar fi fost semnalul pentru altceva foarte important pentru tânăr. Era ceva dincolo de hotărâre și foarte periculos.

Desigur, Peter se înșela în legătura cu asta. Obsesiile erau domeniul lui Lucy, dar el nu voia să vadă asta.

Își sprijini capul de perete și închise ochii o clipa. Simțea oboseala în vene, în același timp cu emoțiile, înțelegea că se schimbau atât de multe în viața lui, în acea noapte, în dimineața următoare. În sinea sa, Peter goni amintirile și se întreba ce va urma în propria poveste. În același timp, continua să asculte cu atenție, așteptând un semnal de la Lucy.

Se întreba dacă avea s-o mai vadă vreodată, după acea noapte.

La câțiva metri mai încolo, Francis stătea întins la orizontală pe pat, perfect conștient că Peter trecuse în tăcere pe lângă el și se așezase lângă ușa. Știa că somnul era foarte departe, însă moartea nu, și respiră ușor, rar, așteptând ceva ce

simțea ca era inevitabil să se întâmple. Ceva ce fusese scris în piatra, planificat până în cele mai mici detalii.

Măsurat, descifrat și stabilit. Se simțea ca și cum era prins într-un curent, care-l trăgea undeva mai aproape de cine era el sau de cine ar putea fi, și că încerca în van să înoate contra curentului.

* * *

Eram toți exact acolo unde se aștepta Angel să fim. Am vrut să scriu asta, dar n-am scris. Pur și simplu ne ocupaserăm locurile pe o scenă și simțeam ultimele emoții înainte de ridicarea cortinei, întrebându-ne dacă am învățat bine rolurile, mișcările de coregrafie. Angel știa unde ne aflam fizic, dar încă și mai mult. Știa unde ne aflam și cu sufletul.

Poate cu excepția mea, pentru că sufletul meu era foarte confuz.

M-am răsucit pe o parte și pe alta, gemând, ca un rănit pe câmpul de luptă care vrea să strige după ajutor, dar abia reușește să scoată un sunet de durere. Îngenuncheasem pe podea, peretele tremura în fața mea.

Lângă mine, Angel mugea ca un leu, cu vocea ca un torent, înecându-mi protestele. A strigat:

— Știam eu. Știam eu. Ați fost atât de proști cu toții… atât de normali… atât de sănătoși mintal!

Vocea parcă rezona când se lovea de pereți, câștiga forță în umbră și apoi lovea ca niște pumni.

— N-am fost nimic din toate acele lucruri! Am fost cu mult mai mult!

Apoi mi-am coborât capul și am strâns din ochi, strigând:

— Eu nu… lucru care nu prea avea sens, însă sunetul propriei voci certându-se cu el a fost ca o injecție cu adrenalină.

Am inspirat, așteptând o lovitură din partea lui, dar cum aceasta nu veni, am ridicat privirea și am văzut camera dintr-odată inundată de lumină. Explozii, izbucniri de stele, ca niște săgeți de

fosfor la distanță, trasoare prin întuneric, o bătălie în noapte.

— Spune-mi, am cerut eu, cu vocea puternica, acoperind sunetul luptei.

Micul meu apartament parcă exploda de violența războiului.

Angel era pe lângă mine, peste tot, mă înconjura. Am scrâșnit din dinți.

— Spune-mi! am strigat din nou, și mai tare, cât de tare puteam.

Apoi o voce moale și periculoasa mi-a șoptit în ureche:

— Știi răspunsurile, C-Bird. Le-ai văzut în acea noapte. Doar că nu vrei să recunoști, nu-i așa, Francis?

— Nu, am strigat eu.

— Nu vrei să spui ce știa C-Bird în acea noapte, în patul lui de spital, pentru că asta ar însemna ca Francis să se sinucidă acum, nu-i așa?

N-am putut să răspund. Lacrimile și suspinele mi-au invadat trupul.

— Va trebui să mori. Ce alt răspuns exista, C-Bird? Pentru că tu știai răspunsul în acea noapte, nu-i așa?

Simțeam cum își face loc agonia prin trupul meu și am șoptit singurul răspuns care știam că va amuți vocea lui Angel.

— N-avea nicio legătura cu Short Blond, nu-i așa? am întrebat eu. Niciodată n-a avut nicio legătură.

A râs. Râsul adevărului. Un zgomot groaznic, sfâșietor, ca și cum s-ar fi spart ceva ce nu mai putea fi reparat niciodată.

— Ce altceva a mai văzut C-Bird în acea noapte? întrebă Angel.

Mi-am amintit cum stăteam întins în pat. Nemișcare, la fel de rigid ca oricare alt catatonic înghețat într-o viziune teribilă a lumii, fără să fie dispus să se miște, fără să vrea să vorbească, fără să facă nimic altceva decât să respire, pentru că,

așa cum stăteam întins, am văzut întreaga lume a morții pe care o adunase Angel. Peter era la ușă. Lucy era la cabinetul asistentelor. Frații Moses erau sus. Toți erau singuri, izolați, separați și vulnerabili. Și cine era cel mai vulnerabil? Lucy.

— Short Blond, m-am bâlbâit eu. Era doar…

— O parte din puzzle. Ai văzut asta, C-Bird. În noaptea asta e la fel ca atunci.

Vocea lui Angel bubuia cu autoritate.

Abia mai puteam să rostesc ceva, pentru că știam că vorbele pe care le încropeam atunci erau aceleași cu cele care îmi veniseră în minte în acea noapte, cu atâția ani în urmă. Una. Două. Trei. Și apoi Short Blond. Ce au făcut toate aceste crime? Au adus-o inevitabil pe Lucy în locul în care era singura, în întuneric, în mijlocul unei lumi care nu se ghida după logică, sănătate mintală sau organizare, orice ar fi crezut Guiptilil, sau Evans, sau Peter, sau frații Moses, sau orice altă autoritate din spitalul Western State. Era o lume arctică guvernată de Angel.

Angel a mârâit și m-a lovit. Înainte fusese vaporos, ca o fantomă. Dar lovitura asta a căzut cu putere. Am gemut de durerea neașteptata, iar apoi m-am chinuit să mă ridic în genunchi și m-am târât până lângă perete. Abia mai puteam să țin creionul în mână. Asta am văzut în întuneric în acea noapte.

* * *

Se apropia miezul nopții. Orele se scurgeau lent, parcă se târau. Noaptea înconjura lumea în jurul ei. Francis stătea întins nemișcat, iar mintea lui cerceta tot ce știa. O serie de crime care o aduseseră pe Lucy la spital, iar acum ea era la câțiva metri de el, cu părul tuns și vopsit blond, așteptând criminalul. Tot felul de crime și de întrebări, și care era răspunsul la toate astea? Parcă era la îndemână, și totuși era ca și cum ar fi încercat să smulgă o pană de pe aripile vântului care o ducea departe.

Se răsuci pe pat și se uită spre Peter, care se odihnea cu capul pe brațele întinse pe genunchi. Francis se gândi că probabil îl ajunsese oboseala. Nu avea avantajul pe care îl avea Francis, al panicii și al fricii care îi țineau somnul la distanță.

Francis vru să-i explice că totul era foarte aproape de a-i fi clar și deschise gura, dar nu-i ieși niciun cuvânt. Și, în liniștea disperării, exact în acea clipă, auzi zgomotul inconfundabil al ușii care fusese descuiată mai devreme: acum era încuiată.

Capitolul 32

Peter tresări ca ars la zgomotul ușii încuiate. Sări în picioare, întrebându-se cum se întâmplase de ațipise și nu auzise pașii de cealaltă parte a peretelui. Puse mâna pe clanță și împinse cu umărul în ușă, iar în acel moment părea ca zgomotul care îl trezise venea de undeva din vis și nu era real. Clanța se răsuci, dar ușa nu se clinti, și simți yala care ținea ușa pe loc. Dădu drumul clanței și făcu un pas înapoi, iar un torent de emoții sălbatice puse stăpânire pe el, altceva decât panică, altceva decât neliniștite, șoc sau surpriză. Era plin de simple așteptări bazate pe presupuneri rezonabile în legătură cu felul în care avea să treacă această noapte, și dintr-odată își dădu seama că tot ce și-a imaginat că va avea loc se evaporase, iar în locul acestei imagini era un mister înfricoșător, în primul moment, nu știu ce să facă, inspiră adânc, amintindu-și că nu o dată fusese pus în situații care necesitau calm, când trecuse prin tot felul de pericole. Bătălii când era soldat. Incendii când era pompier. Își mușcă adânc buza și-și spuse că trebuie să-și păstreze calmul și să rămână liniștit, iar apoi se aruncă asupra micuței ferestre din ușă, încercând să vadă pe coridor. Nu se întâmplase nimic încă, își aminti el, care să facă această noapte altfel decât oricare alta.

În spatele lui, Francis se dăduse jos din pat. Era pus pe picioare de forțe pe care nu le recunoștea pe de-a-ntregul. Auzea propriul cor de voci strigându-i: *Se întâmplă chiar acum!* Dar nu știa *ce* anume se întâmpla. Se ridica în picioare, aproape ca o statuie, lângă pat, așteptând momentul următor, sperând că îi va fi clar în câteva secunde ce va *trebui* să facă. Și că, atunci când va fi chemat să acționeze, va putea să facă asta. Era ros de îndoială. Nu reușise niciodată să facă nimic, nici

măcar o singură dată, din câte își amintea, în întreaga lui viață de până atunci.

Lucy ridică privirea din spatele biroului de la cabinetul asistentelor, scrutând prin gardul de sârmă întunericul gri-negru al holului, și văzu o figură aproape de capăt, acolo unde cu vreo două ore mai devreme Little Black îi făcuse cu mâna în semn de la revedere. Era o forma umană, care parcă se materializase din nimic. Se aplecă înainte și zări un infirmier în halat alb care se opri lângă ușa dormitorului bărbaților, apoi continuă să meargă agale pe hol ca s-o salute. Omul îi făcu cu mâna, iar Lucy văzu că zâmbește. Avea o înfățișare încrezătoare, nonșalantă – sau cel puțin nu mergea cu ezitarea pe care o recunoștea la marea majoritate a pacienților. Ei se mișcau mereu purtându-și povara bolii pe umeri. Bărbatul ăsta avea o lejeritate a pașilor care îl includea într-o altă categorie. Cu toate astea, ea puse mâna pe cartea de buzunar, asigurându-se că pistolul este la îndemână.

Infirmierul se apropie. Nu era foarte masiv, poate nu mai înalt decât ea, dar cu o structura mai atletică. Cum se mișca pe hol, parcă venea dintr-un nor, lua formă, devenea din ce în ce mai clar cu fiecare pas. El se opri și verifică mai întâi ușa de la una dintre debarale, asigurându-se că este încuiată, apoi o a doua, cea care ducea jos, la sistemul de încălzire din subsol. Scutură ușa, apoi scoase un set de chei asemănătoare cu cele care îi fuseseră date ei pentru noaptea asta și băgă una dintre ele în broasca. Poate că se afla la vreo șase metri de ea, iar Lucy apucă pistolul. Începu să se îndrepte spre interfon, dar ezita în momentul în care infirmierul se întoarse cu spatele la ușa de la subsol și spuse cu o voce deloc neplăcuta:

— Idioții de la întreținere lasă mereu ușile astea deschise, oricât le spunem să nu mai facă așa. Mă

mir ca n-am pierdut până acum vreo zece pacienți prin tunelele alea!

El zâmbi și dădu din umeri. Ea nu spuse nimic.

— Domnul Moses mi-a zis să cobor și să verific că totul e în regulă cu dumneavoastră, spuse infirmierul. A zis că e prima noapte aici… și toate cele. Sper că nu v-am dat emoții.

— N-am nimic, spuse Lucy, ținând în continuare mâna pe mânerul pistolului. Spuneți-i că-i mulțumesc, dar nu am nevoie de niciun fel de ajutor.

Infirmierul veni mai aproape.

— Așa mă gândeam și eu. Tura de noapte înseamnă că stai singur și te cam plictisești și în mare parte stai treaz, dar nimic altceva. Dar poate să fie un pic mai înfricoșător după miezul nopții, cu siguranță.

Lucy se uită cu atenție la bărbat, încercând să-și întipărească bine în minte fiecare detaliu al înfățișării lui, comparând fiecare trăsătură, fiecare inflexiune cu imaginea pe care și-o crease în minte despre Angel. Era oare înălțimea corectă, construcția fizică corectă, vârsta corectă? „Cum arată un criminal?” își simți stomacul făcându-se ghem, iar mușchii brațelor și picioarelor începură să-i tremure de tensiune. Nu se așteptase ca un criminal să vină mergând agale pe hol cu zâmbetul pe buze. „Cine ești tu?” se întrebă ea în gând.

— De ce n-a coborât domnul Moses în persoană?

Infirmierul dădu din umeri.

— Au fost vreo doi în dormitorul de la etajul al doilea care s-au luat la harța după stingere, iar el a trebuit să-l escorteze pe unul din ei la etajul patru și să se asigure că este legat, pus sub observație și ținut la pământ cu o injecție cu Haldol. Așa că l-a lăsat pe frate-său mai mare la birou și mi-a zis mie să cobor până aici. Dar se pare ca aveți totul sub control exact cum trebuie. Pot să va ajut cu ceva înainte să mă întorc sus?

Lucy ținea în continuare mâna pe armă și ochii țintă la infirmier. Încerca să-l cerceteze centimetru cu centimetru pe măsură ce acesta se apropia. Părul lui negru era lung, dar bine pieptănat. Uniforma albă de infirmier era bine călcată și în picioare purta tenișii care nu făceau zgomot. Ea se uită lung în ochii lui, în căutarea acelei sclipiri de nebunie sau a întunericului de moarte. Cerceta înfățișarea bărbatului, în căutarea vreunui indiciu care să-i spună cine era, așteptând un fel de semnătura care să clarifice totul. Apucă pistolul mai bine și îl trase pe jumătate din cartea de buzunar, pregătindu-se. Făcu asta cât se putu de pe furiș. În același timp, se uită în jos, la mâinile bărbatului.

Degetele păreau lungi, aproape exagerate. Ca o gheară. Dar erau goale.

Bărbatul se apropie și mai mult, acum la doar câțiva metri distanță, destul de aproape încât Lucy putu să simtă un fel de căldură între ei. Crezu că erau doar propriile emoții.

— Oricum, îmi pare rău dacă v-am luat prin surprindere. Ar fi trebuit să vă dau un telefon și să vă anunț că am să cobor. Sau poate domnul Moses ar fi trebuit să vă sune, dar el și fratele lui sunt puțin cam ocupați.

— E în regulă, spuse ea.

Infirmierul făcu un semn către telefonul de lângă mâna ei.

— Trebuie să-l sun pe domnul Moses să-i spun că mă întorc în aripa cu celulele de izolare. Bine?

Ea făcu un semn cu capul spre telefon.

— Sigur, spuse ea. Știți, n-am reținut numele dumneavoastră…

Acum el era destul de aproape încât putea s-o atingă, dar între ei se afla sârma protectoare care înconjura cabinetul asistentelor. Pistolul parcă strălucea roșu ca focul în mâna ei, parcă striga la ea să-l scoată din ascunzătoare.

— Numele meu? întrebă el. Îmi pare rău. De fapt, nu vi l-am spus…

Bărbatul vârî mâna prin deschizătura din gardul de sârmă pe unde erau împărțite medicamentele și luă receptorul telefonului din furca, ridicându-l la ureche. Ea îl urmări cum formează trei numere și apoi așteaptă.

O confuzie de moment o șfichiui ca un sloi de gheață pe dinăuntru. Infirmierul nu formase 202.

— Hei, spuse ea. Ăsta nu e…

Iar apoi lumea parcă explodă.

Durerea, ca un câmp roșu, îi exploda în ochi. Frica o săgeta cu fiecare bătaie de inima. Capul i se învârtea ametit, iar ea simți cum cade în fața, pierzându-și echilibrul, și o a doua lovitura îi veni drept în figura, urmată rapid de o a treia și apoi a patra. Falca, gura, nasul și obrajii dintr-odată parcă luaseră foc, cascade de agonie instantanee îi întunecau vederea. Simțea că-și pierde cunoștința, întunericul punând stăpânire pe ea. Cu ce mai rămăsese din amintire și control, încercă să-și scoată pistolul. I se părea că se află într-un con de durere și confuzie care-i întuneca mintea; cu toate că doar cu câteva secunde mai devreme ținuse strâns în mână pistolul, aceasta strângere acum părea flască, moale, suficienta. Mișcările îi erau extrem de încetinite, parcă erau reținute de sfori și lanțuri. Încerca să ridice arma spre infirmier, în timp ce abia dacă auzea o voce în ea spunându-i: „Trage! Trage!” Dar atunci, la fel de brusc, pistolul – și cu el, unicul ei sentiment de siguranță – dispăru de lângă ea, zdrăngănind, iar Lucy căzu, lovindu-se de linoleum, unde simți doar gustul sărat al sângelui. I se păru singura senzație disponibila, celelalte fiind șterse de torentele de durere. Exploziile îi aruncau scântei de un roșu aprins în ochi. Zgomote asurzitoare îi distrugeau auzul. Duhoarea fricii îi umplea narile, ștergând orice altceva. Voia să strige după ajutor, însă

cuvintele păreau dintr-odată depărtate și intangibile, ca dincolo de un mare defileu.

Iată ce se întâmplase: infirmierul apucase brusc receptorul greu al telefonului, și cu un upercut scurt și brutal, îl lovise de falca lui Lucy cu eficiența loviturii de knockout a unui boxer, în timp ce se întindea prin deschizătură gardului de sârmă și o apuca de halat. Apoi, când ea se dăduse înapoi, o apucase sălbatic și o trăsese din nou, astfel încât Lucy se lovise cu fața de gardul de sârmă care era acolo ca s-o protejeze. O împinsese înapoi, o trăsese din nou și o lovise de gard de trei ori, apoi o aruncase jos, unde ea se lovise cu fața de podea. Pistolul, pe care îl aruncase cu ușurință din mâna ei cu ajutorul receptorului telefonului, alunecase pe podea și ajunsese într-un colț al cabinetului asistentelor. Fusese un atac de o forță năucitoare și cu eficiență maximă. Doar câteva secunde de forța brutală și precisă, iar sunetele nici măcar nu depășiseră locul în care se desfășurase totul. Într-o clipă, Lucy era atentă, cerceta, cu mâna pe pistolul care credea că o să-i fie de ajutor; în clipa următoare, era jos, abia dacă se putea dezmetici, un singur gând îngrozitor răsunându-i în minte: „O să mor în noaptea asta aici!”

Lucy încerca să ridice capul de pe podea și, prin ceața șocului, îl văzu pe infirmier deschizând calm ușa de la cabinetul asistentelor. Făcu un efort uriaș ca să se ridice în genunchi, dar nu reuși. Încercă să-și impună să strige după ajutor, să riposteze, să facă tot ce-și planificase, iar mai devreme i se păruseră atât de ușor de făcut. Dar până să-și adune forța necesară, el fusese lângă ea. O lovitură sălbatică în coaste îi înăbușise și puțina suflare care-i mai rămăsese în piept, iar Lucy gemu puternic, în timp ce Angel se aplecă peste ea și-i șopti cuvintele care o aruncară în cea mai profundă disperare pe care o cunoscuse de când era.

— Nu-ți amintești de mine? sâsâi el.

Lucrul cu adevărat îngrozitor în acel moment, lucrul care depășea toate lucrurile groaznice care se întâmplaseră în ultimele câteva secunde era faptul că, atunci când i-a auzit vocea aproape de ureche, cu o intimitate care vorbea doar despre ura, i se păru un fel de salt în timp, o punte peste ani.

Peter se răsuci în dreapta și-n stânga, încercând să vadă pe coridorul clădirii Amherst, cu fața lipita de ferestruica de geam armat. Era învăluit în întuneric și nu vedea decât umbra și raze de lumina vagă, dar nimic nu trăda niciun semn de prezența străină sau de activitate. Își lipi urechea de ușă, încercând să audă ceva prin oțelul gros, însă eforturile îi fura zadarnice, oricât de mult se chinuia. Nu știa ce se întâmpla – dacă se întâmpla ceva. Tot ce știa cu certitudine era că ușa care trebuia să fie lăsata descuiata era acum bine încuiata, că, fără să vadă sau să audă, se putea întâmpla orice și că deodată, brusc, nu mai putea nimic. Apucă de clanța și trase furios de ea, făcând un zgomot ușor, nici măcar atât cât să-l trezească pe vreunul dintre ceilalți din dormitor. Înjura și trase din nou.

— El este? auzi Peter peste umăr.

Se răsuci și-l văzu pe Francis în picioare, la câțiva metri depărtare. Tânărul avea ochii larg deschiși de frica și tensiune, o raza de lumină venind printre zăbrelele de la o fereastra îndepărtată căzându-i pe față și făcându-l să para chiar și mai tânăr.

— Nu știu, spuse Peter. N-aș putea spune.

— Ușa…

— Este încuiată, răspunse el. Nu trebuia să fie încuiată, dar este.

Francis inspiră adânc. Era absolut sigur de un singur lucru.

— El este! rosti el, cu o hotărâre care îl surprinse.

Durerea o învăluia ca-ntr-o rețea, oprindu-i orice mișcare. Se lupta să rămână cu simțurile treze, pentru că înțelegea că viața ei depindea de asta, dar nu mai știa cum să facă asta. Un ochi deja nu-l mai putea ține deschis, și se gândi că probabil are falca ruptă. Încercă să se târască departe de vocea lui Angel, dar el o lovi cu piciorul din nou, și apoi brusc se lăsă să cadă peste ea, o încăleca și o țintui la pământ. Ea gemu, iar și apoi conștientiza faptul că individul avea ceva în mână. Când el puse obiectul pe fața ei, Lucy știu imediat ce era. Un cuțit, la fel cu cel care îi întinase frumusețea cu o rană sângerândă, cu ani în urma.

El șopti, dar spusele lui avură forța comenzii unui sergent:

— Nu mișca! Nu muri prea repede, Lucy Jones. Nu după atâta vreme…

Ea împietri de frica.

El se ridica și se îndreptă încet, fără grabă, spre birou și, cu două mișcări scurte, tăie firele de la telefon și de la interfon.

— Acum, spuse el, întorcându-se la ea, un pic de conversație înainte de a avea loc inevitabilul.

Ea se dădu înapoi și nu răspunse.

El se lăsă din nou să cadă deasupra ei, încă o dată țintuind-o la podea cu genunchii.

— Ai idee cât de aproape am fost de tine, de atâtea ori încât am pierdut numărătoarea? Știi ca ți-am fost alături la fiecare pas, zi de zi, săptămână de săptămână, secundele s-au transformat în minute, anii au venit și au trecut, și mereu am fost acolo, atât de aproape, că aș fi putut să întind mâna și să te prind oricând, atât de aproape că puteam să-ți simt mirosul, să-ți aud respirația? N-am plecat niciodată de lângă tine, Lucy Jones, din noaptea în care ne-am întâlnit prima oară.

Își lipi fața de a ei.

— Ai făcut bine, spuse Angel. Ai învățat fiecare lecție la Facultatea de Drept. Inclusiv cea pe care ți-am predat-o eu.

Angel se uită în jos spre ea, cu fața devenita o masca de furie.

— Mai e timp doar pentru o ultima lecție, spuse el.

Îi puse cuțitul la gât.

Francis făcu un pas în față, uitându-se fix la Peter.

— El este, repeta el. E aici, acum.

Peter se uita din nou la ferestruica din ușa.

— Nu am auzit semnalul. Frații Moses ar trebui să fie aici…

Însă se mai uita o dată la amestecul de frica și insistența de pe fața lui Francis și se întoarse, puse umărul în ușa încuiata și împinse, gemând de efort. Apoi se dădu înapoi și se mai arunca o dată în metalul ușii, dar nu reuși nimic altceva decât să provoace un zgomot slab, înăbușit. Peter simți panica plutind în jurul lui, dintr-odată conștient ca, într-un loc în care timpul aproape că n-avea importanță, acum secundele contau enorm.

Făcu un pas în spate și lovi cu putere ușa cu piciorul.

— Francis, spuse el cu voce tare, trebuie să ajungem acolo.

Însă Francis deja trăgea cu putere de rama de metal a patului, încercând să scoată unul dintre stâlpii de susținere. Într-o clipa Peter își dădu seama ce încerca să facă tânărul și sări alături de el să scoată împreuna bucata de fier, care să le servească ca un fel de drug cu care să atace ușa. Peter avea o senzație ciudată care se contopea cu celelalte senzații de frica și îndoială în legătură cu ce se întâmpla în fața lui, dar, dincolo de asta, credea că tot ceea ce simțea atunci era probabil același lucru cu ce se află în sufletul unei persoane care este prinsa într-o clădire în flăcări, uitându-se la peretele în foc care amenința să se prăvălească asupra ei. Peter gemu de efort.

Pe podeaua cabinetului asistentelor, Lucy se lupta disperata să nu-și piardă cunoștința. În orele, zilele și lunile după ce fusese atacată, cu atâția ani în urma, în mintea ei pusese iar și iar filmul inevitabil însoțit de tot felul de „ce-ar fi fost dacă…”, și „doar dacă…”Acum încerca să adune toate acele amintiri, sentimente de vinovăție și învinuiri, temeri interne și orori – să încerce să găsească printre ele ceva care ar putea s-o ajute cu-adevărat, pentru că momentul acesta era la fel ca atunci. Doar că de data asta avea mai mult decât tinerețe, inocență și frumusețe de pierdut. Strigă la ea însăși, chinuindu-se dincolo de durere și disperare să găsească o modalitate de a contracara atacul.

Îi ținea piept lui Angel singură, într-o lume plină de oameni, la fel de izolată și de abandonată ca pe o insulă pustie sau într-o pădure necălcată de picior de om. Ajutorul era doar la un etaj distanță. Ajutorul era mai jos, pe hol, în spatele unei uși încuiate. Ajutorul era peste tot. Dar ajutorul nu venea de nicăieri.

Moartea avea chipul unui bărbat care o țintuise pe podea. El avea toată puterea; înțelegea că Angel planificase cu obsesie, anticipase acest moment. Ani de zile de reținere și dorința, doar ca să ajungă la acest moment. Știa, într-un fel unic, care mergea dincolo de ceea ce învățase la orice curs de la Facultatea de Drept, că trebuia să-i folosească propriul triumf împotriva lui, așa că, în loc să-i spună: „Oprește-te!”, sau „Te rog!”, sau chiar „De ce?”, ea îi scuipa printre buzele sângerânde și dinții sparți o afirmație plină de neadevăr și aroganță:

— Am știut tot timpul că tu ești…

El ezită. Apoi îi puse partea lată a cuțitului pe obraz.

— Minți! sâsâi Angel.

Dar nu o tăie. Nu încă, iar Lucy înțelese că mai câștigase câteva secunde. Nu era o șansă să

rămână în viață, ci doar un moment care-l făcu pe Angel să ezite.

Zgomotul făcut de Peter și Francis în încercarea lor sălbatică de a rupe o bucată de metal începu în cele din urmă să-i trezească pe pacienții din dormitor din somnul lor neliniștit. Ca fantomele ridicându-se dintr-un cimitir de Halloween, unul după altul, bărbații din dormitor se trezeau, luptându-se cu seducția sedativelor zilnice, se foiau, mârâiau, își frecau ochii, mirați de panica lui Peter, în timp ce acesta se lupta din toate puterile cu fierul patului.

— Ce se întâmplă, C-Bird?

Francis auzi întrebarea și ridică rapid capul în direcția din care venise. Era Napoleon. Când Francis tăcu, la început neștiind ce să spună, îi văzu pe bărbații din dormitor coborând din pat unul după altul, adunându-se cu toții într-o grămada dezordonată, fără formă, în spatele lui Napoleon, holbându-se prin întuneric la Peter și la Francis, ale căror eforturi disperate păreau că încep să dea roade. Aproape că reușiseră să scoată o secțiune dintr-un cadru al patului și gemeau chinuindu-se să răsucească metalul care nu ceda deloc.

— Este Angel, spuse Francis. Este afară.

Se auzi un murmur general de surpriză și teamă. Vreo doi bărbați se traseră în spate, cutremurându-se la gândul că asasinul lui Short Blond ar putea să fie aproape.

— Ce face Fireman? întrebă Napoleon, iar vocea îi tremura de ezitarea stârnită de nehotărâre.

— Trebuie să deschidem ușa, spuse Francis. Peter încearcă să scoată ceva cu care să spargem ușa.

— Dacă Angel e afară, atunci n-ar trebui mai degrabă să baricadam ușa?

Un alt pacient murmura aprobator.

— Trebuie să-l ținem la distanță. Dacă intra aici, ce ne mai salvează?

Din spatele celor strânși, Francis auzi pe cineva spunând:

— Trebuie să ne ascundem!

La început se întreba dacă nu cumva era una dintre vocile lui. Dar atunci, în timp ce oamenii se foiau nehotărâți, își dădu seama că vocile lui amuțiseră toate deodată.

Peter ridica privirea. Transpirația de efort îi curgea pe frunte, făcându-i fața să strălucească în lumina palidă din cameră. O clipă fu aproape copleșit de toată nebunia asta. Cei din dormitor, cu fețele deja marcate de frica de ceva groaznic și neobișnuit, credeau că e mai bine să blocheze ușa decât s-o deschidă. Se uită la palmele sale și văzu că i se jupuise pielea de pe mari porțiuni și-și rupse unghiile trăgând de pat. Se uita din nou în sus și-l văzu pe Francis mergând spre colegii de dormitor și dând din cap.

— Nu, spuse Francis cu o răbdare care sfida gravitatea momentului. Angel o s-o omoare pe domnișoara Jones dacă nu o ajutăm. E exact așa cum a spus Lanky. Trebuie să facem ceva! Să ne protejăm din fața răului. Trebuie să întreprindem ceva! Să ne ridicăm și să luptăm! Dacă nu, o să ne găsească. Trebuie să acționăm! Chiar acum!

Din nou, cei din dormitor se dădură înapoi. Se auzi un râs, un suspin, câțiva scoaseră sunete de frică. Francis văzu neajutorarea și îndoiala pe fețele lor.

— Trebuie să ajutăm, se rugă el. Chiar acum.

Ei tremurau, se răsuceau în stânga și-n dreapta de parcă tensiunea a ceea ce li se cerea – orice ar fi fost asta – crease o adiere care îi tulburase.

— Asta este, spuse Francis, cu vocea marcată de o hotărâre care îl șoca. Ăsta este primul moment important. Chiar acum! Este momentul în care toți nebunii din această clădire de spital fac ceva la care nu s-ar aștepta nimeni. Nimeni nu crede că

putem să facem ceva. Nimeni nu și-ar imagina vreodată că putem să reușim ceva împreună. O s-o ajutăm pe domnișoara Jones, și vom face asta împreuna. Cu toții în același timp.

Iar atunci văzu lucrul cel mai neașteptat. Din spatele grupului de pacienți bolnavi mintal, retardatul cel masiv, atât de copilăresc în tot ce făcea, tipul care parcă nu înțelegea niciodată nici chiar cele mai modeste, cele mai simple și mai clare cerințe, ieși deodată în față. Își făcu loc printre toți, venind direct la Francis. Avea un aer de bebeluș, iar lui Francis îi era imposibil să înțeleagă cum de ajunsese să înțeleagă măcar ceva din ce se întâmpla în acea noapte, însă prin inteligența lui limitată pătrunsese cumva ideea că Peter avea nevoie de ajutor, și era genul de ajutor pe care numai el putea să-l dea. Retardatul puse păpușa Raggedy Andy pe un pat și trecu pe lângă Francis cu hotărâre în priviri. Cu un geamăt și cu un singur braț uriaș, se aplecă, apuca rama de fier a patului și, cu o singură mișcare, trase bara de la locul ei, care se rupse cu un scrâșnet. Retardatul o flutura în aer deasupra capului, izbucni într-un rânjet larg și-i dădu bara de fier lui Peter.

Fireman apucă bara de fier și îi introduse imediat un capăt în spațiul dintre ușă și rama, lângă broasca ușii. Cu toată forța, Peter împinse tare în ranga improvizată să spargă ușa.

Francis văzu bara îndoindu-se, metalul se plânse cu un zgomot animalic, iar ușa începu să se clatine.

Peter lăsă să-i scape un icnet de efort și se dădu un pas înapoi. Puse din nou bara de fier în spațiul dintre ușă și ramă și se pregătea să se năpustească iar asupra ei, când Francis îl întrerupse.

— Peter, spuse el, cu vocea agitata. Care era cuvântul?

Fireman se opri.

— Ce? întrebă el confuz.

— Cuvântul! Cuvântul! Cuvântul pe care trebuia să-l folosească Lucy atunci când striga după ajutor.

— *Apollo,* răspunse Peter.

Apoi se întoarse să se ocupe din nou de ușă. Doar ca de data asta retardatul uriaș veni să-l ajute și puseră amândoi umărul.

Francis se întoarse spre oamenii adunați, care înghețaseră pe loc, așteptând o eliberare.

— Bine, zise el, mărșăluind ca un general în fața armatei în momentul atacului. Trebuie să dăm și noi o mâna de ajutor.

— Ce vrei să facem noi?

De data asta, Newsman fu cel care vorbi.

Francis ridică o mâna, asemenea starterului de la o întrecere.

— Trebuie să facem un zgomot care să fie auzit la etajul de sus. Trebuie să strigam după ajutor…

Unul dintre ei deja începuse să strige: Ajutor! Ajutor! cât de tare putea, apoi iar Ajutor!, mult mai încet.

— N-are niciun rost să strigăm ajutor. Toți știm asta, spuse Francis bombastic. Nimeni nu ne dă atenție. Nimeni nu vine. N-are rost să strigăm „ajutor”. Trebuie să strigăm „Apollo!” cât de tare putem…

Timiditatea, confuzia, îndoiala transformară bărbații într-un cor refractar. Urma apoi o mormăială: „Apollo”.

— „Apollo?” întrebă Napoleon. Dar de ce „Apollo”?

— E singurul cuvânt care va funcționa, rosti Francis.

Știa că asta sună nebunește, dar o spuse cu atâta convingere, că înlătură orice obiecție ulterioară.

Câțiva începură imediat să strige:, *Apollo! Apollo!”,* dar Francis îi făcu să tacă rapid cu o mișcare din mână.

— Nu, striga Francis, orchestrându-i, organizându-i. Trebuie să fim toți, altfel n-o să ne

audă. Urmați-mă, la numărătoarea mea, la trei începem. Hai să încercam…

El numără și se auzi un singur „Apollo” modest, dar la unison.

— Bine, bine, spuse Francis. Dar de data asta cât de tare putem. Se uită peste umăr la Peter și la retardat, care gemeau amândoi de epuizare, chinuindu-se cu ușa. De data asta, trebuie să ne facem auziți.

Ridică mâna.

— La semnalul meu, spuse el. Trei, doi, unu…

Francis lăsă mâna în jos rapid, ca o sabie.

— Apollo! strigară cu toții.

— Din nou! strigă Francis. A fost foarte bine. Din nou, acum, trei, doi, unu…

Din nou tăie aerul cu mâna.

— Apollo! răspunseră oamenii.

— Din nou!

— Apollo!

— Și din nou!

— Apollo!

Cuvântul se ridica, ieșind din grupul de pacienți și explodând prin pereții groși și prin întunericul spitalului de boli mintale, o explozie de stele, un cuvânt ca artificiile; nu se mai auzise vreodată de asta în azilul de nebuni, și probabil n-avea să se mai audă vreodată de-atunci înainte, dar cel puțin în acea noapte neagră trecu de toate încuietorile și barierele, rupse orice zăgaz, se ridica, zbură, prinse aripi și-și găsi eliberarea în sunet, alunecând în aerul dens, gonind direct spre urechile celor doi infirmieri de deasupra, care fura primii receptori și care rămaseră muți, surprinși de sunetul care provenea dintr-o sursă atât de neașteptată.

Capitolul 33

— Apollo! am spus cu voce tare.

În mitologie, era zeul Soare, al cărui car strălucitor semnala venirea zilei. De asta aveam nevoie în acea noapte, de două lucruri care de obicei se găseau foarte greu în spitalul de boli mintale: viteză și claritate.

— Apollo! am spus eu a doua oară, probabil strigând.

Cuvântul a răsunat între pereții apartamentului, ajungând în toate colțurile, ricoșând în sus până la tavan. Era un cuvânt unic, minunat, care mi se rostogolea pe buze cu o forță a amintirii atât de puternică, încât îmi alimenta propria hotărâre. Trecuseră douăzeci de ani de când strigasem cuvântul acesta cu voce tare, și m-am întrebat dacă n-avea să aibă același efect acum pe care îl avusese și atunci.

Angel mugea de furie. Sticla zdrăngănea în jurul meu, oțelul trepida răsucindu-se, de parcă ar fi fost cuprins de foc. Podeaua se cutremura, pereții se contorsionau, tavanul se legăna. Întreaga lume se prăbușea, sfâșiată în mici fărâme în jurul meu, pe măsură ce îl rodea furia. Mi-am prins capul în mâini, astupându-mi urechile cu palmele, încercând să acopăr zgomotele uriașe ale distrugerii care se petrecea în jurul meu. Lucrurile se spărgeau, se fărâmițau și explodau, se dezintegrau sub picioarele mele. Mă aflam în mijlocul unui câmp de lupta înfricoșător, iar vocile mele erau ca strigătele unor osândiți la moarte care mă asaltau. Mi-am ascuns capul în mâini câteva clipe, încercând să mă plec sub proiectilele amintirilor.

În acea noapte, cu douăzeci de ani în urmă, Angel avusese dreptate în legătură cu atât de multe. Anticipase tot ce avea să facă Lucy; înțelesese exact cum avea să se comporte Peter;

știa precis cu ce aveau să fie de acord frații Moses să ajute. Cunoștea îndeaproape spitalul și felul cum acesta afecta gândirea fiecăruia. Ceea ce înțelesese Angel mai bine decât oricine era cât de obișnuit, și de plin de rutină, și de organizat, și de jalnic de previzibil era tot ce făceau oamenii sănătoși la minte. Știa că planul pe care aveau să-l facă aceștia îi vor da avantajul izolării, al liniștii și al circumstanțelor favorabile. Ceea ce crezuseră că va fi o capcană pentru el era de fapt cel mai prielnic complex de circumstanțe. El era, într-o măsură cu mult mai mare decât ei, un student într-ale psihologiei și un atent observator al morții și era imun la planurile lor pământești. Ca s-o ia prin surprindere trebuia doar să nu încerce s-o surprindă. Ea se înființase de bunăvoie; probabil că fusese încântat la culme să audă că avea să facă asta. Și, în acea noapte, știa că moartea îi va fi la îndemână, chiar în fața lui, pregătită ca o buruiană care a înfrunzit și trebuie plivită. Petrecuse ani de zile pregătindu-se pentru momentul în care urma s-o aibă pe Lucy sub cuțit încă o dată și luase în considerație aproape fiecare factor, fiecare dimensiune, fiecare gând, însă, în mod absolut ciudat, pierduse din vedere lucrul cel mai evident, deși cel mai ușor de uitat.

Nu ținuse cont de nebuni.

Am strâns din ochi, amintindu-mi. Nu-mi era foarte clar dacă totul se întâmplase în trecut sau se întâmpla în prezent, în spital sau în apartament. Totul îmi revenea în minte, noaptea asta și noaptea de atunci, una și aceeași.

Peter scotea sunete adânci, guturale, în timp ce smulgea ușa din balamale, împreună cu retardatul masiv care transpira de efort, fără o vorbă, chinuindu-se alături de el. Lângă mine, Napoleon, Newsman, toți ceilalți erau aranjați ca un cor, așteptând instrucțiunile mele. Îi vedeam tremurând de frică și de emoție, pentru că ei înțelegeau mai bine ca oricine că aceea era o noapte pe care n-

aveau s-o mai trăiască vreodată, o noapte în care fanteziile și imaginația, halucinațiile și iluziile, toate deveniseră realitate.

Iar Lucy, atât de aproape, dar singură cu cel care nu se gândea la nimic altceva decât la moartea ei de atât de mult timp, simțind cuțitul la gât, știa că trebuia să continue să câștige timp.

* * *

Lucy încercă să gândească, detașându-se de răceala cuțitului și de ascuțișul lamei care-i săpa în piele, o senzație groaznică pătrunzând adânc în fierbințeala momentului și reducându-i capacitatea de a raționa. Pe coridor auzea zgomotul de metal lovit, de la ușa care era izbită, și zgomotele de rezistența ale acesteia, în timp ce Peter și retardatul masiv încercau s-o deschidă cu bara ruptă de la pat. Scârțâia încet, ezitând să se deschidă și să-i elibereze. Însă, mai presus de acest zgomot, auzi ridicându-se în aer cuvântul „Apollo” cântat de pacienții din dormitor, ceea ce-i dădu o fărâmă de speranță.

— Ce înseamnă asta? întrebă Angel cu sălbăticie.

Faptul că el avea răbdare în mijlocul acestor zgomote care se auzeau dintr-odată într-o lume care ar fi trebuit să doarmă o speria foarte tare.

— Ce?

— Ce înseamnă asta? întrebă el, iar vocea îi era mai joasă, mai aspră.

Nu era nevoie să adauge și o amenințare, se gândi Lucy. Tonul era destul de clar. Ea continuă să-și repete în gând: „Câștigă timp!” Așa că ezită să-i răspundă.

— Este un strigăt de ajutor, spuse ea.

— Ce?

— Au nevoie de ajutor, repetă ea.

— De ce au… și atunci se opri. Se uita în jos la ea, cu figura contorsionată. Chiar în întunericul de pe podeaua de la cabinetul asistentelor, Lucy văzu pliurile de pe fața lui, linii și umbre, care mai de

care mai groaznice. Odinioară purtase o mască atunci când o terorizase, dar acum nu: „El vrea să fie văzut pentru că se așteaptă ca acesta să fie ultimul lucru pe care-l mai văd.” Inspiră și gemu de durerea provocată de buza spartă și de falca umflate.

— Știu ca ești aici, scuipa ea cuvintele printre picături de sânge. Vin după tine.

— Cine?

— Toți nebunii de pe hol.

Angel se apleca peste ea.

— Știi cât de repede poți să mori aici, Lucy? întrebă el.

Ea dădu din cap afirmativ. Nu credea că trebuie să răspundă la aceasta întrebare, de teamă ca nu cumva cuvintele să cobească. Lama cuțitului îi mușca din piele, și-și simți carnea rupându-se sub presiunea lui. Era o senzație înfricoșătoare, pe care și-o aminti foarte bine de la prima lor întâlnire, cu ani în urma.

— Știi că pot să fac ce vreau, Lucy, iar tu n-ai nicio putere să schimbi ceva în legătura cu asta?

Din nou, Lucy nu scoase niciun sunet.

— Știi că aș fi putut să urc la tine cât ai stat aici, în spital, și să te omor chiar în fața tuturor, iar tot ce ar fi spus ei ar fi fost: „E nebun…” și nimeni nu m-ar fi condamnat? Asta spune legea ta, Lucy, cu siguranța știi asta, nu?

— Atunci, hai, omoară-mă, spuse ea arogant. Exact cum ai făcut cu Short Blond și cu toate celelalte femei.

El lăsă capul mai jos, pentru ca ea să-i simtă respirația pe față. Aceeași mișcare pe care ar face-o un iubit, lăsându-și partenera adormită atunci când trebuie să plece la o oră matinală.

— Nu te-aș omorî niciodată ca pe ele, Lucy, sâsâi el. Ele au murit ca să te aducă pe tine la mine. Au fost doar niște elemente dintr-un proiect. Moartea lor a fost doar o afacere. Necesara, dar nu remarcabilă. Dacă aș fi vrut ca tu să mori la fel ca

ele, te-aș fi putut omorî de o suta de ori. De o mie de ori. Gândește-te la toate momentele când ai fost singura în întuneric. Poate că nu erai singura în acele momente. Poate ca eram lângă tine, doar că tu nu știai asta. Dar am așteptat ca noaptea asta să se întâmple așa cum îmi doream eu. Am vrut ca tu să vii la mine.

Ea nu răspunse. Se simțea prinsa în vârtejul nebuniei și al urii lui Angel și ameți, simțind cum se slăbește legătură ei cu viața.

— A fost atât de ușor, sâsâi el. Să creez o serie de crime de care tânăra și zeloasa domnișoară procuror nu s-a putut abține să nu fie atrasă. Doar că n-ai știut că ele n-au însemnat nimic, nu-i așa, Lucy?

Ea gemu drept răspuns.

De pe hol, ușa care ceda scoase un sunet de eliberare. Angel ridică privirea, uitându-se în direcția zgomotului, scrutând întunericul de pe coridor. În acest moment de ezitare, Lucy știu ca viața ei atârna în balanță. El își dorise câteva minute în întunericul nopții ca să-i savureze moartea. Prevăzuse totul, de la modul în care o abordase până la atac, și dincolo de acesta. Plăsmuise și prevăzuse fiecare cuvânt pe care avea să i-l spună, fiecare atingere, fiecare rana în carnea ei, fiecare tăiere cu cuțitul pe calea spre moarte. Totul fusese o fantezie în mintea lui, în fiecare secunda, pe care se simțise obligat să o transforme în realitate. Asta îl făcea puternic, fără frică și îl transforma în asasinul care era. Fiecare părticică a ființei sale se concentrase pe acest moment. Dar nu se întâmpla așa cum organizase el totul în minte, zi de zi, până în cele mai mici detalii, planificând, anticipând, simțind deliciul morții atunci când avea s-o ofere. Ea îi simți mușchii încordați, prins între ce era real și ce era fantezie. Tot ce mai spera ea acum era ca realul să preia conducerea. Nu știa dacă mai era suficient timp.

Și atunci auzi încă un sunet, pătrunzând prin toată teroarea care venise ca o cascadă în jurul ei. Venea de sus, și era sunetul unei uși trântite, și zgomot de pași pe cimentul de pe scări. „Apollo!” își atinsese ținta.

Angel scoase un țipăt de frustrare, care răsună pe hol.

Apoi se aplecă din nou asupra ei.

— Deci în noaptea asta Lucy este norocoasă. Foarte norocoasa. Nu cred că mai pot să stau aici. Însă am să vin după tine în altă noapte, când te aștepți mai puțin. Într-o noapte în care toate temerile tale și toate pregătirile nu vor conta absolut deloc, eu am să fiu acolo. Poți să te înarmezi. Să pui gărzi la ușă. Să te muți pe o insula părăsită sau într-o jungla uitata de lume. Dar mai devreme sau mai târziu, Lucy, am să vin după tine. Și atunci vom putea să terminam asta. El se încorda din nou, iar ea îl simți ezitând. Apoi se apleca spre ea și-i șopti: Să nu stingi lumina niciodată, Lucy. Să nu te culci în întuneric niciodată.

Pentru că anii nu înseamnă nimic pentru mine și, într-o zi, o să vin după tine!

Ea respiră sacadat, aproape copleșita de profunzimea obsesiei lui.

Apoi se ridica de pe ea, coborând ca un călăreț de pe calul lui. Adaugă cu sânge rece:

— Odinioară ți-am dat ceva care să-ți amintească de mine de fiecare dată când te uiți în oglinda. Acum o să-ți aduci aminte de mine de fiecare dată când pășești.

Și spunând asta, înfipse cuțitul în genunchiul ei drept, răsucindu-l sălbatic o singura dată, scurt. Ea urlă de o durere cu mult mai atroce decât orice suferința fizică simțise până atunci în toată viața, fiecare mușchi și tendon contorsionându-i-se brusc. Neagra inconștiența puse stăpânire pe ea, iar Lucy se rostogoli pe spate, dându-și doar vag seama că era singura și ca Angel o lăsase acolo

bătută, rânită, sângerând și că abia dacă mai era în viață și posibil schilodită de o promisiune cu mult mai sumbră.

*

Ușa de metal mai scoase un ultim muget, iar o rază de întuneric se zări între ramă și oțel. Francis văzu coridorul de dincolo de ușă căscându-se ca o gură care așteaptă deschisă. Retardatul se îndreptă deodată de spate, aruncând ranga fabricată de ei la podea, unde căzu cu zgomot. Îl apucă pe Peter și îl trase la o parte, iar el făcu câțiva pași în spate. O clipă, își lăsă capul în jos, ca un taur în arenă, înfuriat de capa roșie a toreadorului, apoi deodată o porni înainte, izbucnind în același timp într-un urlet de atac. Retardatul se aruncă în ușă, care se clătină și cedă cu un sunet bubuitor. Clătinându-se, scuturând capul într-o parte și-n alta, gâfâind, cu o șuvița subțire de sânge de culoare închisă curgându-i de la marginea superioară a frunții, printre ochi, pe marginea nasului, retardatul se retrase. Scutură din cap și se cuprinse cu brațele, cu conștiința ferma a îndeplinirii sarcinii, și apoi mai scoase încă un sunet de furie și se izbi din nou cu putere. De data asta ușa se deschise, iar retardatul se împiedică gata să cadă pe hol, alunecând în spărtura neagră.

Peter sări înainte, cu Francis pe urmele lui, urmat de restul nebunilor, atrași de energia momentului, lăsând în urmă mare parte din nebunie, în timp ce le era tot mai clara nevoia de a merge înainte. Napoleon îi regrupa, cu brațul în aer deasupra capului, de parcă ar fi avut o sabie, strigând: „Pe locuri! Fiți gata!” Newsman spunea ceva despre titlurile ziarelor de a doua zi și despre cum devenise el parte din poveste, în timp ce se prăvăleau cu toții pe coridor, o grămadă de oameni, toți cu același gând în minte.

În confuzia de moment a sosirii lor, Francis îl zări pe retardat ridicându-se, scuturându-se de praf și întorcându-se în dormitor cu o expresie de

satisfacție și de glorie pe față. Francis mai apucă să-l vadă aruncându-se pe pat, luându-și păpușa Raggedy Andy în brațe și întorcându-se să contemple ușa distrusă cu o privire de mulțumire.

Apoi Francis îl văzu pe Peter alergând repede spre cabinetul asistentelor, pătruns de importanța momentului. O lumina slaba venea de la lampa de pe biroul de la cabinet, iar tânărul zări o figură întinsa pe podea. Deodată se aruncă în acea direcție, picioarele lui lipăind pe podea de parcă băteau o toba de urgență. În același moment, îi văzu pe frații Moses venind pe ușa mai îndepărtata ce dădea spre scări, iar când trecură pe lângă dormitorul femeilor, începură să se audă strigate, note pițigăiate care se combinau într-o simfonie de confuzie și panica, iar un allegro de frica necunoscută ținea isonul.

Peter se aplecase asupra siluetei lui Lucy, iar Francis ezită o clipa, de frică să nu fi ajuns prea târziu și ea să fi fost deja moartă. Dar atunci, prin tot zgomotul care pusese dintr-odată stăpânire pe tot holul, o auzi pe Lucy gemând de durere.

— Dumnezeule! exclama Peter. Este foarte grav rânită! Îi luase o mână și o mângâia, încercând să-și dea seama ce are de făcut. Peter ridica privirea spre Francis, și apoi spre frații Moses, care ajunseseră și ei în fugă, răsuflând obosiți, la cabinetul asistentelor. Are nevoie de ajutor, spuse el.

Little Black dădu din cap aprobator, se întinse după telefon și imediat văzu că n-avea sens, pentru că avea firul tăiat. Se gândi puțin, cuprinzând cu privirea cabinetului asistentelor, apoi răspunse:

— Rezistați! Mă duc înapoi sus să sun după ajutoare.

Big Black se întoarse spre Francis, având întipărită pe față o expresie care-i trăda agitația și îngrijorarea.

— Trebuia să spună cuvântul la interfon sau la telefon… Ne-a luat câteva secunde când v-am

auzit pe toți…

Nu era nevoie să termine ce voia să spună, pentru că dintr-odată importanța acelor câteva secunde despre care vorbea ajunse în balanță cu viața lui Lucy Jones.

Lucy simțea cum o invadau valuri de durere.

Era doar parțial conștientă că Peter se afla lângă ea și că frații Moses și Francis erau în apropiere. Toți i se păreau undeva, pe un țărm îndepărtat, iar ea se lupta cu valurile și curenții să ajungă la țărm, la fel cum se chinuia să rămână conștienta. Știa că trebuia să spună ceva important înainte de a ceda în fața agoniei care o cuprindea și de a se lăsa pradă abisului și întunericului care o chemau. Își mușcă cu putere buza însângerată și se chinui să scoată câteva cuvinte, gândindu-se doar la promisiunea care îi fusese făcută cu câteva secunde mai devreme.

— Este aici, șopti ea stins. Găsiți-l, va rog. Terminați cu el!

Nu știa dacă spusele ei aveau vreun sens sau dacă o auzise cineva. Nici măcar nu era sigură că vorbele pe care izbutise să le alcătuiască în imaginație reușiseră să-i iasă de pe buze. Dar cel puțin încercă și, suspinând adânc, se abandona în bezna inconștienței, fără să știe dacă avea să se mai trezească vreodată din strânsoarea seducătoare a acesteia, dar înțelegând, cel puțin, că toată durerea pe care o simțea se va șterge.

— Lucy, fir-ar al dracului! Rămâi cu noi! strigă Peter la ea, dar fără prea mare efect. Apoi ridică privirea și spuse: S-a dus. Își puse urechea pe pieptul ei, ascultându-i inima, și murmura: Trăiește, dar…

Big Black se aruncă și el pe podea lângă ea. Imediat începu să facă presiune asupra rănii de la genunchi, pe unde pierdea mult sânge.

— Să-mi aducă cineva o pătură! strigă el.

Francis se întoarse și-l văzu pe Napoleon ducându-se în dormitor să aducă o pătură.

Pe hol, reveni Little Black în fugă.

— Sosesc ajutoare, strigă el.

Peter se dădu puțin înapoi, dar rămase tot lângă Lucy. Francis îl văzu uitându-se în jos, și amândoi observară pistolul lui Lucy pe podea. Tânărului i se părea că totul se desfășoară cu încetinitorul în clădirea Amherst, și deodată își dădu seama ce spusese Lucy și ce ceruse ea.

— Angel, li se adresă el încet lui Peter și fraților Moses. Unde este Angel?

* * *

Atunci a fost momentul, exact în acea clipa, exact atunci, tot ce știam despre nebunia mea și tot ce ar fi putut într-o bună zi să mă ajute să mă însănătoșesc la minte, totul s-a sudat într-o mare conexiune electrica, exploziva. Angel urla, vocea fiindu-i larma asurzitoare de zgomot furios. I-am simțit strânsoarea mâinii pe încheietura mea, încercând să mă oprească să ajung la perete, se ținea, se chinuia să apuce creionul din mâna mea, luptându-se cu mine, încercând să mă împiedice să scriu, cu mâna tremurândă, ce s-a întâmplat mai departe. Ne-am luptat, ne-am strâns în brațe cu putere; simțeam pe trup câte o lovitura pentru fiecare cuvânt scris. Știam că toată ființa lui se aplecase asupra mea, să mă vadă că mă opresc din scris, cad și mor chiar în acel moment, chiar acolo, cedând, cu câțiva metri înainte de finiș.

Am opus rezistență, chinuindu-mă să țin totuși creionul în mână, și am continuat să scriu. Strigam, mă certam, urlam la el, gata să mă sparg ca o sticlă.

Peter ridică privirea și spuse…

— Dar unde…

* * *

Peter ridică privirea și spuse…

— Dar unde…

Iar atunci Francis se întoarse și-și luă ochii de la trupul întins pe jos al lui Lucy, scrutând întunericul

coridorului. În depărtare, auzi deodată sirena unei ambulanțe și se întreba, ciudat, dacă ambulanța care venea după Lucy era aceeași care îl adusese pe el la Western State.

Francis se uită mai întâi într-o parte, dar în realitate își cerceta inima. Se uită pe hol, dincolo de dormitorul femeilor, spre scara unde se omorâse Cleo și apoi mâna îi fusese mutilata de oportunistul Angel. Dădu din cap și-și spuse: „Nu. Nu pe-acolo. Ar fi dat nas în nas cu frații Moses". Apoi se întoarse și cercetă celelalte rute. Ușa principală de la intrare. Scara de la capătul holului dinspre dormitorul bărbaților. Închise ochii și se gândi: „N-ai fi venit aici în seara asta dacă n-ai fi știut sigur că ai o ieșire de urgență. Te-ai fi gândit la multe lucruri care puteau să nu meargă bine, dar mult mai important, motiv de mult mai mare îngrijorare, știai că trebuie să dispari, ca să poți savura ultimele momente din viața lui Lucy. Nu ai fi vrut să împărți astea cu nimeni. Deci ți-ar fi trebuit un loc în care să poți fi singur cu întunericul tău. Te cunosc și știu ce-ți trebuie, iar acum voi ști și unde te-ai dus".

Francis o porni încet spre intrarea principală. Încuiată cu yale duble. Dădu din cap. Prea mult timp. Prea multa nesiguranță. Ar fi trebuit să scoată cele doua chei și să iasă afara, unde ar fi putut să fie văzut de cei de la paza. Și să mai și încuie ușile în urma lui, ca să nu atragă atenția asupra direcției pe unde a ieșit. *Nu pe acolo*, strigară toate vocile lui Francis. *Știi! Vezi!* Nu știa dacă vocile îi strigau ca să-l încurajeze sau ca să-l ducă la disperare. Tânărul se răsuci ușor și se uita pe coridor spre ușa spartă de la dormitorul bărbaților. Din nou clatină din cap. Angel ar fi trebuit să treacă pe lângă ei toți și ar fi fost imposibil, chiar și pentru unul care se mândrea cu crima și cu calitățile de iluzionist.

Și atunci, Francis văzu.

— Ce este, C-Bird? întrebă Peter.

— Știu, răspunse Francis. Sirena ambulanței se apropia tot mai mult, iar el își imagina că în curând o să audă zgomot de pași pe aleile din curtea spitalului, alergând spre clădirea Amherst. Știa că asta e imposibil, dar i se părea că-i aude pe Gulp-a-pill, și pe domnul Evil, și pe toți ceilalți alergând într-acolo.

Francis traversă holul și ajunse la ușa care ducea la subsol și la centrala de încălzire de sub pământ.

— Aici, spuse el cu grijă. Și, ca un magician ușor nesigur la petrecerea unui copil, trase și deschise ușa care ar fi trebuit să fie încuiată.

Francis ezită în partea de sus a scărilor, zbătându-se între teamă și ceva nerostit, o îndatorire bolnăvicioasă. Niciodată, în viața lui, nu acordase prea multă atenție noțiunii de curaj, insistând în schimb pe dificultatea de a trăi de pe-o zi pe alta cu sentimentele despre viață intacte. Însă în acea clipă înțelese că pentru a face și un singur pas spre subsol e nevoie de ceva forță, de care nu știa dacă e capabil, fiindcă nu apelase la ea niciodată până atunci. Sub el, un singur bec arunca umbre în colțuri și abia lumina treptele care coborau în spațiul de depozitare subteran. Dincolo de arcul slab de lumina era un întuneric adânc, pătrunzător. Simți un aer stătut, cald. Mirosea a vechi și a murdărie, de parcă toate gândurile groaznice și speranțele distruse ale generațiilor de pacienți care își trăiau nebuniile în lumea de deasupra se scurseseră la subsol, la un loc cu praful, pânzele de păianjeni și murdăria. Era un loc care parcă vorbea despre boala și despre moarte, iar el știu, când se opri o clipă înainte de a coborî, că era un loc în care Angel s-ar simți confortabil.

— Acolo jos, spuse el, contrazicând vocile pe care le auzea înlăuntrul lui strigând: *Nu intra acolo!*

Dar ignoră tot ce i se spunea. Peter veni imediat lângă el. În mâna dreaptă, Fireman strângea pistolul lui Lucy. Francis nu văzuse îndemânarea

cu care acesta îl subtilizase din colțul unde zăcea, dar era recunoscător că îl avea. Peter fusese soldat, iar Francis își dădu seama că Fireman ar ști cum să folosească arma. În gaura neagră care parcă-i chema, le-ar fi trebuit ceva de genul ăsta, iar Francis presupuse că o să le fie de ajutor. Peter strânse arma aproape de șold, ascunzând-o bine.

Peter dădu din cap aprobator, apoi se uită spre Big Black și spre fratele său, care încerca să-i ofere primul ajutor lui Lucy. Francis îl văzu pe infirmierul uriaș ridicând privirea și uitându-se la Fireman.

— Domnule Moses, spuse Peter încetișor, dacă nu ne întoarcem în câteva minute…

Nu era nevoie ca Big Black să răspundă. Dădu din cap și-atât. Little Black fu și el de acord. Făcu un gest rapid din mâna.

— Mergeți, spuse Little Black. Imediat ce sosesc ajutoarele, venim după voi.

Francis nu crezu că vreunul din ei observase pistolul din mâna lui Peter. Inspiră adânc, încercă să-și golească sufletul și gândurile de orice altceva decât găsirea lui Angel și, cu un pas ezitant, începu să coboare scările.

I se părea că mulți cârcei de căldură și întuneric îl apucă de picioare cu fiecare pas. Era imposibil să meargă așa în liniște cum ar fi vrut, nesiguranța încuraja zgomotul, astfel că, de fiecare dată când punea piciorul pe pământ, i se părea că face un zgomot bubuitor, când de fapt nu era deloc așa, picioarele parcă îi erau învelite în vata. Peter era chiar în spatele lui, împingându-l ușor, viteza fiind importantă pentru el. „Poate chiar este, își zise Francis. Poate că trebuie să-l prindem pe Angel înainte de a se pierde în noapte.”

Subsolul era cavernos, larg, luminat doar de un bec. Cutii de carton și canistre goale de mult uitate creau obstacole. Un strat subțire de praf acoperea totul, iar ei se mișcau cât de repede puteau printre rame de pat nefolosite, saltele murdare, croindu-și

drum pe o alee care parcă nu diferea cu nimic de o junglă deasă de obiecte abandonate. Un boiler uriaș se afla într-un colț și o singură rază arunca un pic de lumină asupra țevilor imense de căldură care intrau printr-un perete, creând un tunel care deveni imediat o gaura neagră.

— Acolo jos, arătă Francis. Acolo s-a dus.

Peter ezită.

— Cum poți să vezi pe unde a luat-o? întrebă el. Arătă apoi spre bezna fără sfârșit a tunelului. Și unde crezi că ne duce asta?

Francis se gândi că răspunsul la această întrebare era mult mai complicat decât își imagina Fireman. Dar răspunse:

— Iese în alta clădire, cum ar fi Williams sau Harvard, sau duce la centrala electrică. Iar el n-are nevoie de lumină. Trebuie doar să meargă, pentru că știe unde ajunge.

Peter dădu din cap aprobator. Îi veniră în cap mai multe lucruri. În primul rând, n-aveau cum să fie siguri dacă Angel știa ca ei se afla pe urmele lui, ceea ce se gândi ca ar putea fi un avantaj, dar ar putea și să nu fie. Iar în al doilea rând, pe orice cale ar fi apucat-o Angel în drumurile lui anterioare spre clădirea Amherst, în noaptea aia avea să fie altfel, pentru că nu mai era în siguranța la Western State Hospital. Așa ca în noaptea aia Angel avea de gând să dispară.

Însă Peter nu știa exact cum avea să facă asta.

Aceleași lucruri îi veniseră și lui Francis în minte. Însă el mai înțelesese ceva: nu trebuia să subestimeze furia lui Angel.

Cei doi înaintară prin întuneric.

Era greu să-ți faci loc prin cotiturile țevii de încălzire. Tunelul nu fusese făcut pentru altceva decât pentru echipamentul de aburi, cu siguranța nu pentru oameni care să-l folosească pe post de drum pe sub pământ, între clădiri. Dar, chiar dacă nu fusese construit cu acest scop, tot era folosit pentru asta. Francis simțea că are spațiu atât cât să

meargă ghemuit pe jumătate, pe jumătate să se împleticească într-o lume potrivita mai degrabă pentru șobolani și alte rozătoare, cărora li s-ar fi părut o locuința excelenta. Era un spațiu antic, construit într-o altă epoca, lăsat în paragina – era imposibil să i se pară folositor cuiva, cu excepția criminalului pe urmele căruia se aflau.

Merseră mai departe pe pipăite, oprindu-se la fiecare câțiva pași ca să asculte sunetele, cu mâinile întinse în fața ca doi orbi. Era groaznic de cald, iar fruntea li se umplu repede de transpirație. Amândoi se simțeau acoperiți de mizerie, dar continuau să meargă, pătrunzând tot mai adânc în tunel, strecurându-se pe lângă orice obstacol, agățându-se cu grijă de marginea țevii de încălzire, un tub vechi de când lumea ce părea că se dezintegrează la cea mai mică atingere.

Francis respira doar în rafale scurte și sacadate. Praful și murdăria parcă îi intrau odată cu fiecare înghițitura de aer de care aveau nevoie plămânii lui. Simțea gustul a zeci de ani de pustiire cu fiecare pas și se întreba dacă era pierdut sau se regăsise pe sine, cu fiecare pas făcut mai departe în tunel.

Peter rămase chiar în spatele tânărului, oprindu-se des ca să-și ciulească urechile și să se uite, înjurând în gând întunericul care îi încetinea. Era copleșit de senzația că mergeau mult prea încet, cu jumătate din siguranța cu care ar fi trebuit, și-i șopti lui Francis să înainteze mai repede. În întunericul tunelului părea că pierduseră orice legătură cu lumea de deasupra și că ei doi erau singuri în această vânătoare, iar prada lor, undeva în față, ascunsă, invizibilă și foarte periculoasă. Încercă să-și forțeze mintea să fie logică, să înțeleagă și să ia în considerație, să anticipeze și să prezică, dar era imposibil. Acestea erau calități care țineau de aer și de lumina de deasupra, iar Peter își dădu seama că nu le mai poate deține. Știa că Angel are un plan, o schemă, dar nu era în stare

să-și dea seama dacă era vorba de evadare, eschivare sau doar ascundere. Tot ce știa în momentul ăsta era că trebuia să meargă mai departe și să-l pună și pe Francis să meargă, pentru că se temea că în nicio junglă în care fusese, nicio clădire în flăcări în care pusese piciorul nu era la fel de periculoasa ca drumul pe care o pornise. Peter verifica pistolul, ca să aibă siguranța pusă, și-l strânse și mai tare lângă el.

Se împiedica o dată și înjura, apoi mai înjură o dată când își recâștiga echilibrul.

Francis aluneca pe un gunoi și gâfâi, cu brațele întinse, să se echilibreze. Se gândea că fiecare pas era la fel de nesigur ca al unui copil. Dar când se uita în sus, văzu deodată o lumină foarte slabă, galbenă, care părea la kilometri depărtare. Știa că întunericul și distanțele erau înșelătoare, și într-o clipă înțelese că în fața lor era altceva; încerca să se grăbească spre lumină, dornic să iasă din întunericul tunelului, indiferent de ceea ce îi aștepta în față.

— Ce crezi? îl auzi pe Peter spunând.

— Centrala electrica? răspunse el ușor. O alta clădire?

Niciunul nu avea idee unde ajunseseră. Nici măcar nu știau dacă merseseră în linie dreaptă de la clădirea Amherst spre locul unde erau acum. Erau dezorientați, înfricoșați și marcați de tensiunea momentului. Peter se ținea bine de armă, pentru că, măcar pentru el, asta era ceva real, ceva sigur într-o lume nesigura. Francis nu avea nimic concret pe care să se bazeze.

El se grăbi spre lumina slaba din fața lui. Cu fiecare pas, aceasta creștea, nu în intensitate, ci în dimensiuni, oarecum asemenea unui răsărit de soare slab, pe dealuri îndepărtate, luptându-se cu ceața, și norii, și tot ce rămâne după o furtuna năprasnică. Se gândi că erau atrași de lumină cu aceeași hotărâre cu care vine molia spre lumânarea aprinsă. Nu știa dacă și cu același efect.

— Mergi în continuare, îi ceru Peter.

Spusese asta mai mult ca să-și audă vocea și să se reasigure că scăpase de senzația de claustrofobie din tunelul de încălzire. Francis, la rândul lui, se bucură să-l audă pe Peter vorbind, chiar dacă vorbele veneau din întunericul din spatele lui, imateriale, ca și cum ar fi fost rostite de o fantomă care se ținea după el.

Cei doi se chinuiră să meargă înainte, dându-și seama că lumina galbenă și palida care-i chema aducea în cele din urmă un pic de claritate pe drumul pe care mergeau. Francis ezita, cu mâna murdară ridicata în față, parcă deodată nefamiliarizat cu senzația de a vedea. Se împiedică iar, când i se agăță de picior un gunoi fără formă. Apoi se opri, pentru că în acest moment ceva absolut evident se afla chiar la limita rezonabilului și voia să înțeleagă ce este. Peter îi dădu un mic ghiont, și se apropiară de locul din perete unde ieșea conducta, și, în timp ce se rostogoleau afară la lumina slabă, binecuvântând capacitatea de a vedea din nou, Francis își dădu seama ce încerca să înțeleagă.

Traversaseră lungimea tunelului, dar nu simțise nici măcar o dată senzația lipicioasa a atingerii neplăcute a pânzelor de păianjen, întinse prin locul întunecat. Cu siguranță, se gândise Francis, asta era improbabil. Trebuiau să fie păianjeni în acel tunel.

Apoi înțelesese ce însemna asta. Altcineva mersese pe drumul acela, rupând pânzele de păianjen înaintea lor.

Ridică ușor capul și păși înainte. Se afla la marginea altei încăperi întunecate, pline de umbre întunecate și cavernoase. La fel ca și în camera din care veniseră în subsolul de la Amherst, un singur bec slab, înfipt într-o crăpătură lângă scara din capătul îndepărtat față de ei, dădea o aură slabă de lumină. În jurul lui erau aceleași grămezi de materiale aruncate, echipament abandonat, și

Francis se întrebă o clipă dacă merseseră undeva sau doar se învârtiseră în cerc, pentru că totul era la fel. Se întoarse, cercetă umbrele din jurul lui și avu senzația ciudată că tot gunoiul se mutase, deschizând o cărare în fața lor. Peter ieși din tunel în spatele lui, cu pistolul deasupra capului, ca și cum s-ar fi pregătit să tragă.

— Unde suntem? întrebă Francis.

Peter nu mai avu timp să răspundă, pentru că încăperea rămase complet în întuneric.

Capitolul 34

Peter inspira scurt, făcând un pas înapoi, ca și cum ar fi fost lovit peste fața. În același timp, își striga furios în sinea lui că trebuie să-și păstreze cumpătul, ceea ce era foarte greu în mijlocul valului brusc de întuneric care îi lovise pe amândoi. Lângă el îl auzi pe Francis țipând de frica și îl simți ghemuindu-se.

— C-Bird, comanda el, nu te mișca!

Francis, pe de altă parte, găsi ca asta e un ordin ușor de urmat, pentru că dintr-odată înghețase, cuprins de o panică totala. Faptul ca văzuseră o lumina mică, după ce coborâseră prin întunericul tunelului, faptul ca învinseseră întunericul care îi învăluia și ieșiseră la lumină, pentru ca apoi, dintr-odată, să le fie luata și aceasta bruma de claritate, asta îl înfricoșa mai mult ca orice. Simțea fiecare bătaie de inimă în piept, dar asta îi spunea doar că încă se afla în viața, și totuși, în același timp, toate vocile dinlăuntrul lui îi strigau că se află pe marginea unei prăpăstii.

— Liniște! șopti Peter, pășind ușor înainte, în încăpere, în întunericul beznă, ținând strâns în mâna pistolul. Ținea mâna stânga întinsa în fața, atingându-l doar pe Francis pe umăr, ca să-și dea seama de poziția lui în subsol. Pistolul pregătit pentru tragere făcu un clic înfricoșător în întuneric. Și Peter era pregătit, încercând să nu se miște sau să scoată vreun sunet.

Francis își auzi vocile strigând: *Ascunde-te! Ascunde-te!* Dar știa că n-avea unde să se ascundă în acel moment. Se ghemui la podea, încercând să se facă mic, cât de mic putea; picioarele i se fixaseră bine pe podeaua de ciment, respira sacadat, nervos și se întreba la fiecare răsuflare dacă avea să fie ultima. Era doar vag conștient de prezența lui Peter, iar Fireman, înlăuntrul căruia propriile emoții veniră în contradicție cu

antrenamentul, se puse în pericol și făcu un pas în fața amândurora. Piciorul lui scoase un sunet lipăit pe podeaua de ciment. Îl simți pe Peter răsucindu-se ușor, mai întâi la dreapta, apoi la stânga, în încercarea de a-și da seama din ce parte vine amenințarea.

Făcând calcule în minte cu ferocitate, Francis încerca să înțeleagă ce se întâmpla. N-avea nicio îndoiala că Angel le stinsese lumina și aștepta undeva în groapa întunecata în care se găseau prinși ca-ntr-o capcana. Singura diferența era ca Angel se găsea pe terenul lui și se mișca pe un teritoriu familiar, în timp ce el și Peter abia dacă se uitaseră o secunda sau doua la mediul înconjurător, înainte de a fi lăsați pe întuneric. Francis își simți palmele strângându-i-se în pumni, și apoi, ca o cascada înlăuntrul său, toți mușchii i se contractară, întinși la maximum, ținând la el să se miște, dar nu putea. Era atât de lipit de locul acela, de parcă asfaltul de sub picioarele lui ar fi fost ud, și acum se solidifica în jurul tălpilor de la încălțări.

— Liniște! șopti Peter.

Continuă să se răsucească mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, ținând pistolul în față, gata să tragă.

Francis simți spațiul dintre el și moarte îngustându-se cu fiecare secunda care trecea. Simțea întunericul desăvârșit din încăpere ca pe un coșciug deasupra căruia fusese trântit capacul, iar singurul zgomot pe care-l mai auzea era cel al pământului aruncat peste sicriu. O parte din el voia să plângă, să scâncească, să se chircească și făcându-se covrig, ca un copil mic. Vocile care strigau înlăuntrul lui voiau asta cu disperare, îi spuneau să fugă. Să-și ia zborul. Să găsească un colț în care să se bage singur, să se ascundă. Dar Francis știa că nicăieri nu era în siguranța și încerca să-și țină respirația și să asculte.

Un zgomot ca un râcâit se auzi în dreapta lui. Se întoarse într-acolo. Putea să fie un șobolan. Putea

să fie Angel. Nesiguranța era prezenta peste tot.

Întunericul făcea ca totul să pară otova: mâinile goale, un cuțit sau un pistol. Dacă balanța armelor atârnase cumva în favoarea lui Peter care avea pistolul lui Lucy, acum se răsturnase în favoarea celui care îi vâna în tăcere în încăperea din subsol. Francis se gândea, încercând să împingă rațiunea dincolo de stânca de panică ce amenința să se prăvălească asupra lor. Se gândi în sinea lui: „Atâta amar din viața mi-am petrecut-o în întuneric, încât ar trebui ca acum să mă simt în siguranță".

Același lucru, își dădu el seama, trebuia să fie valabil și pentru Angel.

Apoi se întrebă în sinea lui: „Ce ai văzut înainte de a veni întunericul?"

În imaginație, reconstrui cele câteva secunde de lumina pe care le avuseseră la dispoziție. Și înțelese acest lucru: Angel simțise că era urmărit sau auzise zgomotele făcute de cineva în urma lui. Alesese să nu fugă, ci să se întoarcă și să aștepte ascuns. Lăsase lumina aprinsă doar atât cât să vadă cine era pe urmele lui, iar apoi făcuse întuneric. Francis se chinui să-și imagineze încăperea. Angel avea să vină după ei pe drumul pe care și-l crease și pe care mersese și altădată, de mai multe ori chiar. N-avea nevoie de lumină atâta vreme cât putea simți drumul pe care venea să aducă moartea. Francis își reconstrui încăperea în minte. Încercă să-și amintească exact unde stătea. Se aplecă înainte, ascultând; i se părea că respirația îi sună ca o tobă – atât de tare încât amenința să acopere orice alt zgomot.

Și Peter știa că erau în pericol. Fiecare fibră din corp îi striga să se pregătească, să se înarmeze, să facă ceva, o mișcare, să înțeleagă importanța momentului. Însă nu putea. O clipă se gândi că întunericul era un dezavantaj pentru toată lumea, dar apoi înțelese că nu era așa. Întunericul îi sublinia vulnerabilitatea.

Și el știa că Angel are un cuțit. Deci era doar o chestiune de a închide spațiul dintre ei. În lumea care îl înconjurase ca o capcană, pistolul din mâna lui era un avantaj mult mai mic decât crezuse la început.

Se întorcea la dreapta și la stânga. Panica amestecată cu tensiunea îl orbeau la fel ca întunericul. Știa că oamenii raționali, puși în fața unor probleme raționale, găseau calea printre soluțiile raționale, însă nu era nimic rațional în împrejurările în care ajunseră ei. Le era la fel de imposibil să se retragă cum le era să meargă mai departe. Nu puteau să se miște, nu puteau decât să rămână pe poziție. Întunericul îi învăluise ca un cocon.

Francis se gândi că noaptea accentua zgomotele, dar apoi înțelese imediat că le ascundea și le distorsiona. „Singurul mod de a vedea este acela de a asculta”, își zise el, așa că, în acea clipă, închise ochii și înălță capul, răsucindu-se puțin. Se concentra din răsputeri, încercând să treacă de forma corpului lui Fireman și să vadă unde se găsește Angel.

La dreapta lor, la numai câțiva metri, se auzi o bufnitură.

O auziră amândoi și se întoarseră într-acolo. Peter ridică arma; simți că toată tensiunea din corpul lui se găsește în presiunea degetului pe trăgaci și trase sălbatic în acea direcție.

Explozia pistolului îi asurzi. Licărirea glonțului tras a fost ca un șoc electric. Glonțul țipă în întuneric, ricoșând în camera cavernoasă cu scop precis de a ucide, dar fără efect.

Francis simți mirosul de praf de pușcă, aproape ca și cum ecoul împușcăturii avea miros. Auzi respirația grea, emoționată a lui Peter și pe el înjurând încet. Și apoi avu un singur gând îngrozitor: Peter tocmai dăduse la iveală poziția lor.

Dar până să poată spune ceva sau să se holbeze prin întuneric în altă direcție, auzi un sunet ușor, străin, chiar lângă el, aproape la picioarele lui, și apoi imediat o formă de fier trecu pe lângă el, parcă în zbor, parcă fără vreo legătură cu podeaua sau cu pământul, ci zburând prin aer și lovindu-se de Peter. Atins într-o parte, Francis căzu pe spate, se împiedica de ceva, își pierdu echilibrul și se prăvăli pe podea, lovindu-se la cap, iar în clipa următoare pierdu orice legătură cu locul unde erau și cu ce se întâmpla în jur.

Se luptă cu un val de durere amețitoare și de inconștiența – și apoi își dădu seama că undeva, la câțiva metri depărtare, dar fără să-i poată vedea, Peter și Angel se încăieraseră dintr-odată, cu corpurile unite în strânsoare, se rostogoleau în praf și în mizerie printre gunoaiele din subsol. Francis întinse mâinile, dar cei doi se îndepărtaseră de el, și o clipă, preț de o singură clipă groaznica, fu absolut singur; auzea vag sunetele animalice pe care le scoteau cei doi în lupta lor disperată care avea loc undeva aproape sau poate la kilometri depărtare.

În clădirea Amherst, domnul Evans era mânios la culme, se chinuia de zor să-i organizeze pe pacienți și să-i întoarcă în dormitor, însă Napoleon, emoționat de cele întâmplate, nu voia să asculte, ținea morțiș că aveau ordine de la C-Bird și de la Fireman, așa că, până când domnișoara Jones nu era luată în siguranță cu ambulanța, iar C-Bird și Fireman nu se întorceau de unde dispăruseră, nimeni nu se mișca. Această demonstrație de curaj din partea mărunțelului nu era cu totul reală, pentru că, în timp ce stătea în mijlocul coridorului, înfruntându-l pe domnul Evil, cu Newsman de partea lui, mulți dintre ceilalți pacienți începuseră deja că se vânzolească în spatele lor. Pe culoar, femeile încă încuiate în dormitor strigau la unison tot felul de amenințări – „Crima! Foc! Viol!

Ajutor!” – mai mult sau mai puțin cam tot ce le venea în minte în absența înțelegerii a ceea ce se întâmpla de fapt. Larma la care dăduseră naștere făcea să fie foarte dificil să te concentrezi la ceva.

Doctorul Gulptilil stătea aplecat asupra trupului însângerat al lui Lucy, în timp ce doi medici de pe ambulanță se ocupau de ea cu febrilitate. Unul din ei reușise în sfârșit să-i oprească sângerarea piciorului cu un bandaj cu compresie, în timp ce celălalt îi fixa o perfuzie în braț. Era palida, la limita dintre conștientă și inconștiența, încerca să vorbească, dar nu putea găsi cuvintele care să treacă de buzele ei uscate și de durere. În cele din urma renunța și-și permise să intre și să iasă din realitate, doar vag conștienta că oamenii încercau s-o ajute. Cu ajutorul lui Big Black, medicii de pe ambulanță o puseră pe o targa și o ridicară. Doi gardieni de la paza în uniforme gri stăteau alături și nu știau ce să facă, așteptând instrucțiuni.

Când Lucy fu scoasa din clădire pentru a fi dusa la ambulanța, Gulptilil se întoarse spre frații Moses. Primul lui instinct fu să le ceară răspicat o explicație, dar apoi se hotărî să aștepte un moment mai prielnic. În schimb, abia întreba:

— Unde?

Big Black făcu un pas înainte. Haina lui albă de infirmier fusese stropita de sânge în încercarea de a opri hemoragia de la rănile lui Lucy. Și Little Black era și el la fel.

— Jos la subsol, spuse Big Black. C-Bird și Fireman s-au dus după el.

Gulptilil dădu din cap.

— Dumnezeule! murmură el, gândindu-se însă că în situația dată s-ar fi potrivit niște obscenități. Arătați-mi! le ceru el.

Frații Moses îl conduseră pe director la ușa subsolului.

— Au intrat în tunel? întrebă Gulptilil, știind deja răspunsul.

Big Black dădu din cap afirmativ.

— Aveți idee unde iese?

Little Black scutura din cap.

Doctorul Gulptilil n-avea nicio intenție să meargă după cineva prin gaura întunecata din tunelul de încălzire. Inspira adânc. Avea mare încredere ca Lucy Jones va supraviețui, în ciuda sălbăticiei cu care fusese rânită, doar dacă nu cumva pierderea de sânge și șocul conspirau să-i fure viața. Era posibil și asta, se gândi el cu detașarea profesiei. Totuși, în acel moment nu prea îi pasa de ce se întâmpla cu ea. Însă îi era extrem de clar ca și altcineva avea probabil să moara în acea noapte, și deja încerca să anticipeze problemele care urmau după toate astea.

— Păi, spuse el, putem să presupunem fie că iese în Williams, pentru că asta e cea mai apropiată clădire, fie că merge înapoi către centrala electrică, așa că trebuie să căutam în aceste locuri.

Desigur, ceea ce nu spuse cu voce tare era că în acele destinații se presupunea că vor ieși cu succes din tunel Francis și Peter, presupunere pe care nu era complet dispus să o facă.

În întuneric, Peter se lupta din răsputeri.

Știa că e grav rănit, dar nu știa exact cât de grav. Simțea că fiecare parte din încăierare era separata, distincta și încerca să se concentreze individual asupra fiecăreia, ca să vadă dacă putea să alcătuiască o apărare ca un întreg. Simțea că-i pulsează sângele dintr-o rană de pe braț și știa că Angel se lăsase cu toată greutatea pe el. Pistolul pe care îl ținuse atât de strâns în mână dispăruse, îndepărtat cu ușurință într-un colț întunecat de forța asaltului lui Angel, fără să poată ajunge la el, așa că acum tot ce-i mai rămăsese în arena era dorința de a trăi.

Lovi cu putere, simți carnea lui Angel și-l auzi gemând de durere, apoi îi mai trase o lovitură, dar imediat simți cuțitul pe braț, cum îl străpunge adânc. Peter scoase un sunet care nu aparținea

decât limbii supraviețuirii și lovi cât de tare putu cu picioarele. Se bătea cu o umbră, cu ideea morții, cu aceeași forță cu care îl înfrunta criminalul care îl presa cu greutatea lui.

Prinși în încleștare, orbi și pierduți, cei doi încercau să găsească o cale de a se omorî unul pe celălalt. Era o luptă nedreapta, pentru că Angel reuși din nou să-i înfigă cuțitul undeva în trupul lui Fireman, iar acesta se gândi că avea să fie tăiat bucățele încet-încet de loviturile repetate. Ridică brațele și riposta, lovituri una după alta, în încercarea de a găsi un loc vulnerabil în întunericul bezna.

Simțea respirația lui Angel, îi simțea forța, și se gândi ca n-o să reușească să dea gata combinația mortală de cuțit și obsesie. Cu toate astea, Peter se lupta din răsputeri, zgâria, apuca, spera să ajungă la ochii lui Angel sau poate la abdomen, ceva care să-i dea un mic răgaz în fața cuțitului care îl tot cresta. Întinse mâna, nimeri obrazul lui Angel și înțelese că gâtul asasinului era aproape, așa că se repezi sălbatic și, când îi simți pielea, strânse mâna, făcându-l să se înece pe cel care încerca să-l omoare. Dar, în aceeași clipă, simți cuțitul pătrunzându-i într-o parte, săpând pe lângă carne și mușchi și căutându-i stomacul, sperând să se ridice și să-i pătrundă în inimă. Un văl de durere îi acoperi vederea, iar Peter gâjâi pe jumătate, pe jumătate suspină la gândul că avea să moară chiar acolo, chiar în acea clipă, în întuneric. Simți cuțitul care căuta moartea și îl apucă de mână pe Angel, încercând să încetinească totuși ceea ce i se părea inevitabil.

Și apoi deodată, ca o explozie, o forță uriașă parcă îi lovi pe amândoi.

Angel gemu, lovit într-o parte, ținându-l pe Peter doar cu jumătate de forță, iar asasinul scuipă cu o furie mută.

Peter nu-și dădu seama cum reușise Francis să-l atace pe Angel din spate, dar reușise, iar acum

tânărul stătea atârnat de spatele asasinului, încercând furios să-l strângă de gât.

Francis urla un fel de strigat de lupta înfiorător, în care pusese laolaltă toate temerile și îndoielile. Toată viața lui nu ripostase niciodată, nu se luptase niciodată pentru ceva mai important, nu-și asumase nicio șansă, nu făcuse ca nicio clipă să fie ori cea mai bună, ori cea mai rea din viața lui, până în acel moment. Așa că își aruncă fiecare fărâmă de speranță în luptă, lovindu-l pe Angel cu pumnii în spate și în cap, apoi bătându-se cu criminalul, încercând să-l tragă înapoi, jos de pe Peter. Se folosi de fiecare fărâmă de nebunie ca să vină în sprijinul puținilor mușchi, lăsând orice frică și respingere pe care le trăise vreodată să alimenteze lupta. Îl apucă pe Angel cu o tenacitate născuta din disperare, nevrând să lase coșmarul sau asasinul să-i fure singurul prieten pe care credea ca-l va avea vreodată.

Angel se răsucea și se scutura, luptându-se groaznic. Era prins între cei doi bărbați, unul rănit, celălalt cu siguranța înnebunit de frică, dar impulsionat de ceva cu mult mai important, așa că ezită, neștiind cu care să se lupte, nesigur dacă să termine mai întâi prima bătaie, și apoi să se întoarcă la celălalt, lucru care părea din ce în ce mai imposibil sub ploaia de lovituri pe care le arunca Francis. Apoi rămase blocat, când Francis îl apucă de braț și i-l răsuci la spate. Această schimbare brusca lărgi strânsoarea cu care Angel îi ținea cuțitul înfipt în coapsa lui Peter și, cu o rezervă de putere care parcă venea de undeva dintr-un loc ascuns în adâncul lui, Fireman apucă mâna lui Angel cu ambele mâini, neutralizându-i presiunea asupra lamei cuțitului, oprindu-i drumul spre moarte.

Francis nu știa cât avea să mai reziste. Știa că Angel era mai puternic în multe privințe și că, dacă ar avea vreo șansa, atunci asta i s-ar oferi chiar în acel moment, chiar la început, înainte ca Angel să-i

acorde lui întreaga atenție. Trase cu toată puterea, investind fiecare părticică de putere pe care o avea în dorința de a-l elibera pe Peter de sub Angel. Și, spre uimirea lui, reuși, cel puțin în parte. Angel se răsuci, pierzându-și echilibrul, apoi se dădu înapoi cu putere, așa încât acum îl țintuia pe Francis cu trupul lui. Francis încerca să-și încolăcească picioarele în jurul criminalului cu toată hotărârea, ca o mangustă care mușcă dintr-o cobră, în timp ce Angel încerca să găsească un mod de a se slăbi din strânsoarea lui Francis.

Și, în acea clipă de confuzie, cele trei trupuri s-au încâlcit; Peter și-a dat seama că pumnalul rămăsese înfipt în coapsa lui, așa că l-a apucat și l-a tras afară din carne, simțindu-și viața pulsând din nou. Adunându-și toate puterile, Peter apuca bine cuțitul și-l înfipse înainte, sperând că nu-l omoară pe Francis, căutându-l pe cel pe care îl văzuse deja capabil să omoare. Iar când vârful cuțitului dădu de carne, Peter îl împlântă până la plasele, pentru că știa că asta e singura lui șansă, și singurul lucra la care spera era puțin noroc.

Angel, apucat strâns cu ultimele puteri de Francis, urlă deodată. Era un urlet venit din altă lume, un sunet care combina tot râul pe care îl făcuse atâtor oameni, exploda și răsună ciocnindu-se de ziduri, luminând întunericul cu moarte, agonie și disperare. Propria armă îl trădase. Peter băgase cuțitul necruțător în pieptul lui Angel, găsind inima de care criminalul nu crezuse niciodată că avea nevoie.

Peter se hotărî să folosească tot ce-i mai rămăsese în acest atac final, așa că apăsă în continuare cu toată greutatea pe cuțit, până când îl auzi pe Angel dându-și ultima suflare.

Apoi căzu pe spate, cu gândul la zeci, poate sute de întrebări pe care voia să le pună, dar nu putea, și închise ochii, în așteptarea propriului sfârșit.

Francis îl simți însă pe Angel împietrind și murind sub strânsoarea sa. Rămase în aceeași

poziție, ținându-l pe cel mort foarte mult timp, sau cel puțin așa i se păru, când, de fapt, poate că nu trecură decât câteva secunde. Vocile pe care le auzea de atâta vreme dispăruseră pe moment, luând cu ele fricile, sfaturile, dorințele și ordinele lor, iar el era doar conștient că e tot întuneric și că singurul lui prieten pe lumea asta respira încă, dar avea o respirație slabă și se apropia de un sfârșit pe care Francis refuza să-l ia în considerație.

Și astfel, Francis se eliberă de strânsoarea lui Angel și șopti în urechea lui Peter:

— Rezistă!

Cu toate că nu-și imagina că Fireman îl mai auzea, își apucă prietenul de umăr, îl strânse în brațe și, asemenea unui bebeluș lăsat jos din brațele mamei, începu să se târască pe podeaua subsolului, căutând lumina și calea spre ieșire, sperând să găsească ajutor undeva.

Capitolul 35

Zgomotul din apartamentul meu ajunsese la paroxism, tot numai amintire, tot numai furie. Îl simțeam pe Angel cum mă sufocă după anii de tăcere, de mânie mocnită, furia lui era fără sfârșit, nelimitată. M-am ghemuit pe jos, simțindu-i loviturile pe cap, pe umeri – îmi sfâșia inima pe dinăuntru și fiecare gând care-mi trecea prin minte. Țipam, suspinam, lacrimile îmi brăzdau fața, dar nimic din ce spuneam cu voce tare nu avea efect sau sens. Era nemilos, de neoprit. Ajutasem la uciderea lui în acea noapte, cu ani în urmă, iar el era cu mine acum, ca să-și desăvârșească răzbunarea, și era de neclintit. M-am gândit că poate așa și trebuia să fie, în mod pervers. Poate că nu aveam niciun drept să supraviețuiesc acelei nopți în tunelurile spitalului, iar acum venise să revendice victoria care era de fapt a lui. Într-un fel, mi-am dat eu seama, fusese mereu cu mine și, oricât de mult m-aș fi luptat cu el atunci, de fapt nu avusesem niciodată nicio șansă împotriva întunericului pe care-l aducea cu el.

M-am răsucit și am aruncat cu un scaun în forma lui fantomatică, privind rama de lemn cum se sfărâmă și se rupe în bucăți cu zgomot. Am strigat sfidător la el, cu puținele resurse pe care le mai aveam, sperând că, în momentele care mi-au mai rămas și în puținul spațiu de la baza peretelui care aștepta ultimele cuvinte, puteam să termin povestea.

M-am târât, exact ca în acea noapte, pe podeaua rece.

În spatele meu, auzeam tropăituri, o repetiție a unui ordin groaznic, pe podeaua apartamentului meu. Niște voci ce păreau cunoscute, dar de departe, strigau la mine, ca și cum ar fi venit de la mare distanță, peste o prăpastie pe care nu speram

vreodată să o pot traversa. Nu credeam că există în realitate aceste voci. Am strigat:

— Plecați! Lăsați-mă în pace!

Fără să știu de fapt dacă sunetul era real sau fantezie. Toate aceste lucruri au ajuns îngrămădite în imaginația mea, iar înjurăturile și strigătele lui Angel îmi răsunau în urechi, blocând orice fel de zbierete care se mai auzeau de undeva, de dincolo de limitele apartamentului.

L-am tras, pe jumătate cărat pe sus, pe jumătate târât, pe Peter pe podeaua subsolului, încercând să mă îndepărtez de cadavrul asasinului care rămânea undeva, în vidul din spatele nostru. Pipăiam drumul, dând la o parte obstacolele pe care le găseam în cale, și continuam drumul înainte, neștiind dacă merg în direcția cea bună. Simțeam că Peter era cu fiecare pas mai în siguranță, dar și mai aproape de moarte, ca și cum ar fi fost două linii convergente pe un grafic, iar când ajungeau să se unească, eu pierdeam lupta, iar el murea. Aveam mici speranțe că mai avea să supraviețuiască vreunul din noi, așa că, atunci când am zărit deschizându-se o ușă în fața mea și o rază de lumină pătrunzând în întunericul care mă înconjura, am înotat spre ea, strângând din dinți și luptând împotriva a tot ce avusese loc. Angel urla în spatele meu, dar asta numai în noaptea din prezent, pentru că în noaptea din urmă cu douăzeci de ani era mort, iar eu m-am întins spre perete și m-am gândit că, în cel mai rău caz, chiar dacă era să mor în următoarele clipe, tot trebuia să spun despre cum m-am uitat eu în sus și am zărit umbra inconfundabilă a corpului masiv al lui Big Black în lumina slabă, precum și muzica din vocea lui când m-a strigat:

— Francis? C-Bird? Tu ești acolo?

*

— Francis? strigă Big Black din pragul ușii care ducea la spațiul de depozitare din subsolul centralei electrice și la tunelurile de încălzire care

se întretăiau pe sub curtea spitalului; fratele lui era alături de el, iar doctorul Gulptilil, doar la un pas, doi în spate. C-Bird, ești acolo jos?

Înainte de a găsi comutatorul ca să aprindă becul slab care ar fi putut să ilumineze scările hodorogite, auzi o voce slabă, dar cunoscută, pătrunzând prin întuneric și răspunzându-i:

— Domnule Moses, vă rog, ajutați-ne!

Niciunul din cei doi frați nu ezită. Strigătul slab care își făcuse drum cu greu din beznă le spunea tot ce aveau nevoie să știe. Frații Moses goniră înainte, în timp ce doctorul Gulptilil, ținându-se încă puțin mai în spate, ezitant, în cele din urmă găsi comutatorul și-l răsuci, făcând un pic de lumină.

Ceea ce văzu în lumina care venea de la singurul bec slab, galben îl puse în acțiune. Luptându-se să iasă dintre gunoaie și echipament abandonat, stropit de sânge și mizerie, apărea Francis. Chiar în spatele lui, tras de acesta, era Peter, care părea aproape inconștient și-și ținea mâna presată peste o imensă rană pe coapsă, care lăsase o dâră roșie, șocantă în urmă, pe ciment. Doctorul Gulptilil se uită și fu uimit să vadă un al treilea pacient în subsol, cu ochii deschiși de surpriză și de moarte, cu un cuțit uriaș înfipt în piept.

— Oh, Dumnezeule! exclamă doctorul și se grăbi să-i prindă din urmă pe cei doi frați, care deja încercau să-i ajute pe Peter și pe Francis.

Francis repeta întruna:

— Eu sunt bine, mă simt bine, ajutați-l pe el.

Cu toate că nu era complet sigur că *se simțea bine,* era singurul gând care-i mai trecea prin minte, dincolo de epuizare și de ușurare. Big Black se uită de jur-împrejur și înțelese dintr-o privire ce se întâmplase acolo în acea noapte; se aplecă peste Peter, trăgând la o parte zdrențele cămășii lui Fireman și dând la iveală rana căscată. Little Black se duse la Francis și-l cercetă rapid, cu privire de

expert, examinându-i fiecare rana, în ciuda clătinărilor din cap și a protestelor acestuia.

— Stai pe loc, C-Bird, îl dădăci Little Black. Trebuie să mă asigur că ești bine. Apoi șopti altceva, uitându-se la cadavrul lui Angel: Cred că ai făcut treabă bună în noaptea asta aici, C-Bird. Indiferent ce ar spune alții.

Apoi fu mulțumit că tânărul nu era rănit grav și se întoarse să-l ajute pe fratele lui.

— Cât e de grav? întrebă Gulp-a-pill, aplecându-se spre cei doi infirmieri și uitându-se la Peter.

— Destul de grav! răspunse Big Black. Trebuie să ajungă la spital imediat.

— Putem să-l ducem sus? întrebă doctorul.

Big Black nu răspunse. Se aplecă și, cu brațele lui masive petrecute pe sub Peter, îl ridică de pe podeaua rece și, cu un geamăt, îl urcă pe scări spre camera principală a centralei electrice, ca un mire care-și trece mireasa peste pragul casei. Merse încet, cu grija spre ușa de la intrare, apoi îngenunche ușor și lăsă jos corpul lui Peter.

— Trebuie să chemăm ajutoare pentru Fireman imediat, spuse el, întorcându-se spre doctorul Gulptilil.

— Înțeleg, spuse directorul. Deja văzuse un telefon vechi cu disc și forma un număr. Paza? spuse el, când răspunse cineva. Sunt doctorul Gulptilil. Mai am nevoie de o ambulanță, da, așa este, încă o ambulanță imediat, la centrala electrica. Da, este o problemă de viață și de moarte. Vă rog să sunați chiar acum!

Apoi închise.

Francis se târâse după Big Black și stătea acum lângă Little Black, care vorbea cu Peter, spunându-i întruna să reziste, amintindu-i ca asta nu era cea mai buna noapte ca să moară, mai ales după tot ce se întâmplase și ce realizaseră. Tonul lui calm, liniștitor reuși să aducă un zâmbet pe fața lui Peter, trecând peste toată durerea adunată, peste șocul

resimțit și peste senzația că viața i se scurgea din vene. Însă nu spuse nimic. Big Black îl mângâie pe cap, iar apoi își scoase halatul, îl împături și începu să-l apese pe rana lui Peter.

— Ambulanța este pe drum, Peter, spuse doctorul Gulptilil, aplecându-se spre Fireman, însă nici el, nici ceilalți nu își dădură seama dacă fusese auzit.

Doctorul Gulptilil inspiră adânc, se uită în jur și văzu că erau singuri, și apoi începu să calculeze feroce în minte, încercând să-și dea seama de gravitatea pagubelor din această noapte. Directorul medical se gândi realist că a spune că era o mizerie totală însemna doar să minimalizeze evenimentele. Parcă și vedea un șir amețitor de rapoarte, anchete, întrebări dure probabil cu răspuns foarte dificil, care-l așteptau din acel moment. Avea pe cap o domnișoară procuror care scăpase de sub control, acum în drum spre spitalul local cu răni groaznice, iar niciun medic de la Urgență n-avea să-și țină gura în legătură cu acest caz, ceea ce însemna că poliția avea să-l viziteze în doar câteva ore. Acum se uita la un pacient cu o importantă notorietate și un interes substanțial pentru mulți oameni și-l vedea cum sângerează pe podea, agățându-se de viață la doar câteva ore de momentul când trebuia să fie trimis în secret în alt stat. Iar apoi mai avea un al treilea pacient mort și la fel de clar îi era că fusese omorât de acest foarte cunoscut pacient și de prietenul lui schizofrenic.

Îl recunoscuse pe acest al treilea pacient și știa că există undeva, în spital, un dosar pe care scrisese cu mâna lui, chiar pe copertă, fără putință de tăgadă: „Retardare severă. Catatonic. Prognostic rezervat. Necesita îngrijire pe termen lung”.

Mai știa că în dosar mai exista o notiță cum că pacientul acum mort fusese externat pe perioada weekendurilor în custodia unei mame în vârsta și a unei mătuși.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult își dădea seama că de ceea ce hotăra în aceste câteva momente atârna cariera lui. Pentru a doua oară în acea noapte, auzi în depărtare sirena ambulanței, ceea ce-l făcu să se gândească mai repede.

Doctorul Gulptilil respiră sacadat. Se uită în jos la Peter și spuse:

— O să supraviețuiți, domnule Fireman.

Spuse asta fără să știe dacă era adevărat sau nu, știind însă cât de important era. Apoi ridica privirea spre frații Moses.

— Trebuie să ne purtăm ca și cum noaptea asta n-ar fi avut loc, spuse el rigid.

Cei doi infirmieri se uitară unul la altul, apoi dădură din cap afirmativ.

— E greu să faci lumea să nu observe unele lucruri, zise Little Black.

— Atunci, trebuie să-i facem să observe cât mai puțin.

Little Black făcu un semn cu capul spre subsol, unde rămăsese cadavrul lui Angel.

— Cadavrul ăla o să dea totul de gol, murmură el. Vorbea încet, păzindu-și cu grija spusele, înțelegând că acesta era un moment extrem de important. Bărbatul ăla de acolo a fost un criminal.

Doctorul Gulptilil dădu din cap, vorbind ca și cum s-ar fi adresat unor copii de școală, accentuând fiecare cuvânt rostit:

— Nu exista nicio *dovadă* reală care să susțină asta. Tot ce știm cu siguranță este că a încercat s-o atace pe domnișoara Jones mai devreme. Pentru ce, nu știm. Și, ceea ce este mai important, ce a făcut el cu alte ocazii, în alte locuri, ei bine, asta rămâne un mister. N-are nicio legătură cu noi aici, în noaptea asta. Din nefericire, ceea ce nu este deloc un mister e că acest pacient a fost urmărit și apoi ucis de acești doi pacienți. Acuma, poate ca ei au avut motivele lor pentru ceea ce au făcut…

Tăcu, așteptând ca Little Black să termine fraza începută de el. Dar fratele cel mic din familia Moses nu zise nimic, așa că doctorul Gulptilil fu obligat s-o termine el.

— …dar poate că nu au avut. Indiferent de asta însă, vor avea loc arestări. Titluri pe prima pagină a ziarelor. Poate o anchetă oficială. Cu siguranță, este de așteptat o anchetă a statului. Sunt posibile acuzații de crimă. Nimic nu va mai fi la fel pentru o vreme…

Doctorul Gulptilil tăcu, urmărind expresiile pe fețele celor doi frați.

— Și poate, adăugă el încet, poate că nu numai domnul Petrel și Fireman o să facă față acuzațiilor. Cei care i-au ajutat să facă posibila aceasta noapte dezastruoasa, și ei s-ar putea să-și fi pus slujbele în pericol…

Din nou așteptă, măsurând cu atenție impactul celor spuse asupra celor doi infirmieri.

— N-am făcut nimic rău, spuse Big Black. Și nici Francis sau Peter…

— Desigur, spuse doctorul Gulptilil repede, scuturând din cap. Din punct de vedere moral, sigur. Din punct de vedere etic? Cu siguranța. Dar din punct de vedere legal? Toți au făcut ce trebuia, sunt sigur. Vad asta. Însă alții, adică anchetatorii din afara… nu sunt la fel de sigur de felul în care vor percepe aceste evenimente groaznice.

Toți tăcură, apoi doctorul Gulptilil spuse repede:

— Cred ca trebuie să gândim creativ. Și cât de repede se poate. Avem nevoie, repetă el, *să se fi întâmplat cât mai puțin posibil din aceasta noapte.* Și, spunând asta, făcu un semn spre subsol.

Little Black văzu, și la fel și fratele său. Fără nicio vorbă, cei doi frați înțeleseră ce li se cerea. Amândoi dădură din cap aprobator.

— Dar dacă bărbatul ala n-ar fi mort, spuse Little Black, atunci pe C-Bird și pe Fireman nu i-ar mai întreba nimeni nimic. Și nici pe noi.

— Corect, încuviință doctorul Gulptilil sec. Cred că ne-am înțeles.

Little Black se gândi o clipă. Apoi se întoarse spre fratele lui și spre Francis și spuse:

— Veniți cu mine. Mai avem ceva de făcut.

Îi conduse înapoi la subsol, întorcând o dată capul spre doctorul Gulptilil, care acum se aplecase asupra lui Peter și îi apăsa pe răni, oprind cu halatul lui Big Black sângele care curgea pulsând.

— Trebuie să dați telefon, spuse Little Black.

Directorul dădu din cap aprobator.

— Grăbiți-vă, spuse el. Apoi, în timp ce Francis se uita la el, doctorul Gulptilil îl lăsă o clipă pe Peter și se întoarse la birou, unde ridica telefonul și forma un număr. După o clipa, două, inspira adânc și spuse:

Da. Poliția? La telefon doctorul Gulptilil de la spitalul Western State. Trebuie să raportez că unul dintre cei mai periculoși pacienți ai noștri a fugit din spital în noaptea asta. Da, se pare că este înarmat. Da, vă putem da numele și descrierea fizică a acestuia… Se uită înapoi la Francis și-i făcu un semn cu mâna să se grăbească. Afară, în depărtare, sunetul ambulanței se auzea tot mai tare.

Ploaia scuipa pe fața lui Francis, disprețuind cele întâmplate. „Sau poate, se gândi Francis, este hotărâtă să spele cu totul ultimele ore.” Nu știa exact. Un vânt sălbatic apleca în toate părțile un copac din apropiere, parcă șocat de procesiunea care trecea pe lângă el la miezul nopții.

Big Black se afla în față, cu cadavrul lui Angel aruncat peste umărul lui mare ca un sac fără forma. Chiar în spatele lui, Little Black mărșăluia în noapte, cu două lopeți și o sapă în brațe. Francis ținea coada șirului, grăbindu-se când îi spunea Little Black. În spatele lor, Francis auzi că sosise ambulanța în fața centralei electrice, iar pe un zid îndepărtat vedea reflectarea girofarului roșu. În față trăsese și o mașină neagră de securitate, iar

luminile ei făceau un arc alb în întunericul dimprejur. Însă ei trei se aflau în afara razelor de lumină de orice fel, folosind doar mici fărâme de lumină ca să-și facă drum spre colțul incintei spitalului.

— Liniște! spuse Little Black, cu toate că nu era necesar.

Francis ridică privirea spre cerul nopții de deasupra capului și se gândi că seamănă cu ebonită, de parcă mâna unui pictor hotărâse că noaptea nu era chiar atât de neagră cât ar fi trebuit și mai adăugase câteva pete de culoare neagră.

Când Francis lăsă din nou privirea în jos, văzu imediat încotro se îndreptau. Nu departe, se afla grădina unde plantase flori alături de Cleo. Acum se afla din nou lângă ea. Îi urmă pe frații Moses pe lângă gardul de sârmă metalică în cimitirul mic, unde Big Black lăsă jos cadavrul lui Angel de pe umăr pe pământ. Bufni, iar Francis se gândi că ar fi trebuit să i se facă rău auzind zgomotul acesta, dar, spre surprinderea lui, nu i se făcu. Se uită la individ și se gândi că probabil trecuse pe lângă el pe un coridor, într-o sală de mese, pe o alee sau în camera de zi de sute de ori când fusese în viață și nu știuse niciodată cine era cu-adevărat, până în noaptea aceea. Apoi scutură din cap contrazicându-se singur și se gândi că n-avea cum să fie adevărat, că, dacă măcar o singură dată s-ar fi uitat direct în ochii lui Angel, era sigur că ar fi văzut în ei tot ceea ce văzuseră ei în acea noapte.

Big Black luă una dintre lopeți și se duse într-o parte a micii movile de pământ proaspăt săpat, unde fusese îngropată Cleo cu o zi înainte. Francis merse lângă el, luă sapa și, fără să spună o vorba, o ridică deasupra capului și o împlântă în pământul moale. Fu puțin surprins cât de ușor săpau pământul moale al mormântului lui Cleo. Parcă pământul aștepta sosirea lor în acea noapte.

În spatele lor, fără să-i vadă, medicii de pe ambulanța se lupta din greu pentru a doua oară în

ultimele câteva ore. Nu trecu mult până când toți trei auziră sirena ambulanței care pleca, îndreptându-se spre cel mai apropiat spital de urgență, la fel cum făcuse și mai devreme, cu aceeași viteză mare, pe aceeași cale.

În timp ce sirena se auzea tot mai slab, ei rămaseră doar cu sunetul camuflat al lopeților și al târnăcopului în pământul reavăn. Ploaia continua, udându-i până la piele, însă Francis abia dacă era conștient de senzația de frig sau de disconfort. Simți că i se formează o bătătura în palmă, dar o ignoră, continuând să ridice târnăcopul deasupra capului iar și iar și simțindu-l cum mușca din pământ. Trecuse cu mult de pragul de epuizare.

Francis nu era sigur dacă le luase o oră sau mai mult ca să sape la doi metri sub pământ, unde dădură de oțelul ieftin al sicriului lui Cleo. Câteva clipe, ploaia parcă bătu darabana pe capacul sicriului, iar Francis speră în mod ciudat ca zgomotul să nu-i deranjeze somnul reginei.

Apoi dădu din cap și se gândi: „I-ar plăcea asta. Fiecare împărătească merita un sclav în viața de apoi”.

Big Black aruncă lopata fără să scoată o vorba. Se uită la fratele lui, iar acesta îl ajută să ridice cadavrul lui Angel de mâini și de picioare. Opintindu-se puțin, alunecând în pământul reavăn, cei doi infirmieri reușiră să-l aducă până lângă mormânt, și apoi, cu un ultim efort, îl aruncară pe Angel deasupra sicriului, iar acesta bufni sec. Big Black se uita la Francis, care stătea pe marginea gropii, ezitant, iar de data asta infirmierul spuse:

— Nu e nevoie să spui o rugăciune pentru omul asta, pentru că nu există rugăciuni pe lumea asta destul de eficiente, ca să-l ajute acolo unde se duce el.

Francis știa că avea dreptate.

Apoi, fără ezitare, cei trei își luară lopețile și târnăcopul și începură să umple repede mormântul,

chiar când se iveau primii zori în depărtare, la orizont.

* * *

Și asta fusese tot, atunci.

M-am răsucit, rostogolindu-mă ca o minge, la baza peretelui scris.

Tremuram, în încercarea de a calma haosul din jurul meu. De undeva de la kilometri distanța auzeam strigate și un bubuit puternic, parcă fiecare frica și îndoiala și câtime de vinovăție pe care le ținusem ascunse în toți acești ani îmi băteau la ușă, amenințând că rup balamalele și intra peste mine. Știam că-i sunt dator lui Angel o moarte, iar el venise s-o reclame. Povestea fusese spusa, iar eu nu credeam ca mai am dreptul să mai trăiesc. Am închis ochii și, în timp ce auzeam voci puternice și strigate insistente venind în cascada asupra mea, l-am așteptat să-și ia revanșa, pregătindu-mă în fiecare clipă să simt gheața atingerii lui. M-am chircit într-o bucățică cât de mică și de fără importanța am putut și am auzit pași care alergau spre mine, în timp ce eu așteptam calm, trist să mor.

Partea a treia

Alb-gălbui mat

Capitolul 36

— Bună ziua, Francis!

M-am uitat pieziș la auzul vocii atât de cunoscute.

— Bună ziua, Peter! am răspuns. Unde mă aflu?

— Înapoi la spital, răspunse el zâmbind, cu vechea lui privire de „puțin-îmi-pasă" licărindu-i în ochi. Probabil că am avut o expresie alarmata, pentru că a ridicat mâna. Nu în spitalul *nostru,* desigur. Acela s-a dus pentru totdeauna. Ești într-un spital nou. Cu mult mai drăguț decât Western State. Uită-te în jurul tău, C-Bird. Observi cum condițiile de cazare sunt cu mult mai bune?

Am întors ușor capul la dreapta, apoi și la stânga. Eram întins pe un pat tare, și am simțit cearșafuri călcate și curate sub piele. Un tub intravenos picura un lichid într-un ac care-mi intra în braț, iar eu eram îmbrăcat într-o cămașă speciala de spital, legată la spate, de un verde pal. Pe peretele din fața patului meu se afla o pictură mare, înfățișând o barcă cu pânze albe dusă de briză pe apele unui golf într-o zi frumoasă de vară. Iar survolarea mea rapida scoase la iveală faptul ca încăperea în care mă aflam avea o fereastră, care îmi oferea o priveliște mică, dar bine-venită, a unui cer albastru, cu doar câțiva norișori împrăștiați, care mi se păreau, cu totul curios, o repetare a după-amiezii din pictură.

— Vezi? zise Peter arătând cu mâna spre toate astea. Nu e rău deloc.

— Nu, am recunoscut eu. Nu e rău.

M-am uitat la Fireman. Era așezat pe marginea patului, lângă picioarele mele. L-am măsurat din cap până-n picioare. Era altfel decât ultima dată când îl văzusem în apartamentul meu, atunci când carnea îi atârna de pe oase, iar sângele îi brăzda fața, și murdăria îi strica zâmbetul. Acum purta treningul albastru pe care mi l-am amintit de prima

oară când ne-am întâlnit, în fața biroului lui Gulptilil, și aceeași șapcă cu Boston Red Sox împinsă spre spate.

— Sunt mort? l-am întrebat.

Clătina din cap, zâmbind ușor.

— Nu, spuse el. Tu nu ești mort. Eu sunt.

Am simțit un fel de ușurare care îmi opri cuvintele pe care voiam să le rostesc.

— Știu, am spus. Îmi amintesc.

Peter zâmbi din nou.

— Nu Angel m-a ucis, știi. Ți-am mulțumit oare, C-Bird? M-ar fi omorât cu siguranța acolo jos, dacă n-ai fi fost tu. Și aș fi murit și dacă nu m-ai fi tras din subsol și nu i-ai fi chemat pe frații Moses în ajutor. Mi-ai făcut mult bine, Francis, și am fost recunoscător, chiar dacă nu ți-am spus asta niciodată. Peter ofta, și o ușoara unda de tristețe i se strecura în voce. Ar fi trebuit să te ascultăm tot timpul, dar nu te-am ascultat și ne-a costat enorm. Tu erai cel care știa unde să caute și ce să caute. Însă noi n-am fost atenți, nu-i așa? zise el, ridicând din umeri.

— Te-a durut? am întrebat eu.

— Ce? Să nu te ascultăm?

— Nu, am făcut eu un semn cu mâna în aer. Știi ce vreau să spun.

Peter râse scurt.

— Să mor? Așa am crezut, dar, dacă e să spun adevărul, nu m-a durut deloc. Sau, cel puțin, nu atât de tare.

— Ți-am văzut poza în ziare atunci când s-a întâmplat asta. Era poza ta, dar numele era diferit. Zicea că erai în Montana. Dar tu erai, nu-i așa?

— Desigur. Un nume nou. O viața nouă. Dar aceleași vechi probleme.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost o prostie, pe bune. Nu era un foc chiar așa de mare, iar noi aveam doar câteva echipaje care se luptau cu el, aproape la întâmplare; cu toții credeam că i-am venit de hac. Săpaseră șanțuri

toată dimineața și cred că mai aveam doar câteva minute înainte de a-l declara stins și a-i retrage pe toți, când s-a schimbat direcția vântului. A început să bată cu putere și a dat naștere la ceva înfiorător. Am spus echipajelor să fugă pe creasta dealului, și am auzit focul chiar în spatele nostru, împins de vânt. Făcea un zgomot groaznic, ca un răget, parcă eram urmăriți de un tren uriaș. Toți au scăpat, în afară de mine, și aș fi scăpat și eu, dacă n-ar fi căzut unul dintre tipi, iar eu m-am întors după el. Deci eram acolo, cu focul între noi, așa că l-am acoperit să se târască pe dedesubt, ca să scape, iar eu am încercat să fug, chiar dacă știam că n-aveam nicio șansă, iar focul m-a prins la doar câțiva metri de creastă. Ghinion, cred, dar totul pare atât de potrivit, C-Bird. Cel puțin, ziarele m-au numit erou, însă nu mă simțeam deloc așa de eroic. Era cam la ce mă așteptam, cred, probabil ce meritam. Ca și cum ar fi fost totul pus în balanță, în cele din urmă.

— Ai fi putut să te salvezi, am spus.

El ridică din umeri.

— M-am salvat alte dați. Și am fost salvat, mai ales de tine. Iar dacă nu m-ai fi salvat tu, atunci n-aș mai fi putut să fiu acolo să-l salvez pe colegul meu, așa că totul a mers cum trebuie, mai mult sau mai puțin.

— Dar mi-e dor de tine, i-am replicat eu.

Peter the Fireman zâmbi.

— Desigur. Dar nu mai ai nevoie de mine. De fapt, Francis, n-ai avut niciodată nevoie de mine. Nici chiar în prima zi în care ne-am cunoscut, dar tu nu-ți dădeai seama de asta atunci. Acum poate îți dai seama.

Nu știam dacă așa era, dar nu am spus nimic, până când mi-am adus aminte de ce mă aflam în spital.

— Dar Angel? O să se întoarcă.

Peter scutură din cap și-și cobori vocea, dând greutate celor spuse.

— Nu, C-Bird. A avut momentul lui atunci, acum douăzeci de ani, dar tu l-ai învins, și l-ai mai învins o dată, după tot acest timp. Acum a dispărut pentru totdeauna. N-o să te mai necăjească pe tine sau pe oricine altcineva, poate o să mai existe doar în coșmarurile unora, unde-i este locul și unde va rămâne. Nu e perfect, desigur, sau bine și frumos. Dar așa stau lucrurile. Lasă o cicatrice, dar noi continuăm. Dar o să fii liber, îți promit!

Nu știam dacă să-l cred.

— O să fiu din nou singur, singurel, m-am plâns eu.

Peter râse tare. Era un râset sănătos, sincer, neînfrânat.

— C-Bird, C-Bird, C-Bird, spuse el dând din cap. N-ai fost niciodată singur.

Am întins mâna ca să-l ating și să-mi dovedesc că spusele lui erau adevărate, dar Peter the Fireman s-a stins, a dispărut de pe marginea patului de spital, iar eu m-am întors la somnul meu fără vise.

Niciuna dintre asistentele de la spital nu avea porecle, am aflat eu repede. Erau plăcute, eficiente, dar ca-ntr-o afacere. Îmi verificau perfuzia din braț, iar când aceasta a fost scoasă, îmi monitorizau medicația care îmi era cu grijă administrată, scriind despre fiecare pe un clipboard agățat într-un loc special pe peretele de lângă ușă. N-am avut impresia că cineva ar putea să le păcălească pe asistente în privința luării medicamentelor în acest spital, așa ca am înghițit cu supunere tot ce-mi dădeau. Adesea vorbeau cu mine despre una sau alta, despre vremea care se vedea chiar în spatele ferestrei mele sau despre cum dormisem noaptea. Fiecare întrebare pe care mi-o puneau părea că face parte dintr-o schema mai mare, care mă aducea la un nivel cunoscut. De exemplu, nu m-au întrebat niciodată dacă mi-a plăcut jeleul verde sau cel roșu, sau dacă aș vrea

niște conturi de graham și suc înainte de culcare, sau dacă preferam un program de televiziune sau altul. Voiau să știe exact dacă îmi simțeam gâtul uscat, dacă aveam amețeli sau diaree sau dacă îmi tremurau mâinile și, mai ales, dacă am auzit sau am văzut ceva care de fapt nu era acolo.

Nu le-am spus de vizita lui Peter. Nu era ceva ce ar fi vrut să audă, iar el nu a mai revenit de-atunci.

O dată pe zi, medicul rezident de gardă venea și stăteam de vorba despre lucruri obișnuite. Dar acestea nu erau chiar conversații propriu-zise, ca între doi prieteni sau ca între doi străini care se întâlnesc pentru prima oară, cu glume și formule de salut. Aceste conversații erau altfel, iar prin intermediul lor eu eram măsurat și cercetat. Rezidentul era asemenea unui croitor care încerca să-mi facă un costum nou de haine înainte de a fi trimis în lumea larga, doar că astea erau croieli de haine pe care le purtam pe dinăuntru, nu pe dinafară.

Domnul Klein, asistentul meu social, a venit într-o bună zi. Mi-a spus ca am avut mare noroc.

Surorile mele au venit în altă zi. Mi-au spus că am avut mare noroc.

Au mai și plâns puțin și mi-au spus că voiau să vină să mă vadă, dar erau prea în vârstă și nu mai aveau putere, ceea ce nu am crezut, dar m-am comportat ca și cum aș fi crezut și le-am spus ca nu mă deranja, nici pe departe, ceea ce le-a înviorat puțin.

Într-o dimineața, după ce mi-am înghițit porția de pastile, asistenta s-a uitat la mine zâmbind, mi-a spus ca ar trebui să mă tund și m-a informat ca o să plec acasă.

— Domnule Petrel, azi e o zi mare, a spus ea. O să fiți externat.

— Asta e bine, i-am răspuns eu.

— Mai întâi aveți doi vizitatori, m-a informat ea.

— Surorile mele?

S-a aplecat destul de aproape încât am putut mirosi prospețimea costumului alb calcat și apretat și șamponul din păr.

— Nu, a spus ea în șoaptă. Vizitatori importanți. Nici nu va trece prin cap, domnule Petrel, câta lume a întrebat de dumneavoastră aici, la acest etaj. Sunteți cel mai mare mister din spital. Ordine de sus să primiți cea mai buna cameră. Cel mai bun tratament. De toate astea s-au ocupat niște persoane misterioase pe care nu le cunoaște nimeni. Și apoi, astăzi, niște VIP-uri într-o limuzină lungă și neagră au venit să vă ia acasă. Trebuie să fiți o persoana importanta, domnule Petrel. O celebritate. Sau, cel puțin, asta cred oamenii de pe-aici.

— Nu, am spus eu. Nu sunt un om deosebit.

Ea a râs și a dat din cap.

— Sunteți prea modest.

Ușa s-a deschis în spatele ei, iar rezidentul psihiatru și-a vârât capul înăuntru.

— Ah, domnule Petrel, a spus el. Aveți vizitatori.

M-am uitat spre ușă și, din spatele lui, am auzit o voce cunoscută:

— C-Bird? Ce faci acolo?

Apoi, o a doua voce:

— C-Bird, faci probleme cuiva?

Psihiatru se dădu la o parte, iar Big Black și Little Black intrară în camera.

Big Black era chiar și mai mare. Avea o talie imensa, care parcă se revărsa ca un ocean mare într-un butoiaș de lemn, brațe groase și picioare ca niște stâlpi de fier. Purta un costum din trei piese albastru călcat la dunga și care, pentru ochiul meu needucat, părea foarte scump. Și fratele lui era la fel de bine îmbrăcat, cu pantofi de piele care reflectau o raza din lumina de deasupra lor. Amândoi aveau ceva fire de păr albe, iar Little Black purta ochelari cu rame de aur pe vârful nasului, ceea ce-i dădea o înfățișare ușor

academica. Mi s-a părut că au lăsat la o parte tinerețea, înlocuind-o cu consistența și autoritate.

— Buna ziua, domnule Moses și domnule Moses, am spus eu.

Cei doi frați și-au croit drum până lângă patul meu. Big Black a ridicat mâna lui masivă și mi-a tras una prietenește pe umăr.

— Te simți mai bine, C-Bird? a întrebat el.

Am ridicat din umeri. Apoi mi-am dat seama ca probabil asta nu era cea mai buna impresie pe care le-o puteam lăsa, așa că am adăugat:

— Păi, nu mă dau în vânt după toate medicamentele astea, dar cu siguranța cred că mă simt mult mai bine.

— Ne-ai îngrijorat rău, spuse Little Black. Pe bune, ne-am speriat ca naiba!

— Când te-am găsit, spuse Big Black încetișor, nu eram siguri că ai să supraviețuiești. Erai departe, C-Bird. Vorbeai cu oameni care nu erau acolo, aruncai lucruri, te băteai, strigai. Foarte instabil.

— Am avut niște zile proaste.

Little Black dădu din cap.

— Cu toții am avut vremurile noastre grele. Ne-ai speriat rău de tot!

— N-am știut că voi ați venit după mine, am spus eu.

Big Black râse și se uită spre fratele lui.

— Pai, nu prea facem genul ăsta de treaba prea des. Nu ca pe vremuri, când eram tineri și lucram la vechiul spital și făceam ce voia Gulp-a-pill. Gata. Însă am primit telefonul și am venit într-un suflet, și suntem fericiți că am ajuns înainte…

— Să mă sinucid?

Big Black zâmbi.

— Dacă vrei să spui așa pe șleau, C-Bird, atunci, exact asta e!

M-am lăsat pe spate pe perne și m-am uitat la cei doi bărbați.

— Cum ați știut… am continuat eu.

Little Black scutura din cap.

— Păi, suntem cu ochii pe tine de ceva timp, C-Bird. Primim rapoarte regulat de la domnul Klein de la centrul de tratament despre progresele tale. Am primit o sumedenie de telefoane de la familia Santiago de vizavi de tine. Ei ne ajută să te urmărim. Poliția locală, niște oameni de afaceri din partea locului, cu toții s-au oferit să fie cu ochii pe tine, în fiecare an. Mă surprinde că nu ai știut.

Am dat din cap.

— N-am avut nici cea mai vaga idee. Dar cum ați aranjat…

— O mulțime de oameni ne sunt datori pe viață, C-Bird. Și alții sunt dornici să facă o favoare șerifului comitatului – făcu semn din cap către Big Black – sau unui consilier municipal… Făcu o pauză, apoi adăugă: Sau unui judecător federal care are cel mai veritabil și cel mai mare interes pentru cel care a ajutat la salvarea vieții ei într-o noapte de coșmar, cu mulți ani în urmă.

N-am mai mers niciodată până acum cu limuzina, mai ales cu una condusă de un ofițer de poliție în uniformă. Big Black m-a învățat cum să las geamurile în jos și să le ridic, iar apoi mi-a arătat unde este telefonul și m-a întrebat dacă vreau să dau un telefon – pe socoteala contribuabilului, desigur – oricui, ceea ce mi-ar fi plăcut, dar nu m-am putut gândi la nimeni cu care aș fi vrut să vorbesc. Little Black îi dădu șoferului adresa mea, iar el ținea în brațe un sac mic albastru care conținea două seturi de haine curate pe care mi le aduseseră surorile mele.

Când am cotit pe strada care ducea la blocul meu, am văzut o altă mașină oficială parcata în față. Un șofer în costum negru stătea în picioare la ușă, așteptându-ne. Părea că-i cunoaște pe frații Moses, pentru că, după ce am ieșit din mașină, a arătat în sus spre fereastra apartamentului meu și a spus:

— Vă așteaptă sus.

I-am condus la etajul al doilea.

Ușa care fusese spartă și scoasă din balamale de frații Moses și de echipajul de pe ambulanță fusese reparată, dar era larg deschisă. Am intrat în apartament și am văzut că fusese dereticat, reparat și renovat. Simțeam miros de vopsea proaspăta, iar ustensilele din bucătărie erau noi. Apoi am ridicat privirea și am văzut-o pe Lucy stând în picioare în mijlocul micuței sufragerii.

Se aplecă puțin spre dreapta, folosind un baston argintiu de aluminiu drept sprijin. Părul îi strălucea negru, dar cu fire albe pe la tâmple, și parcă ar fi vrut să arate aceeași vârstă cu a fraților Moses. Cicatricea de pe fața i se mai estompase cu trecerea anilor, însă ochii ei verzi și frumusețea îi erau la fel de răpitoare ca în ziua în care o văzusem prima oară. A zâmbit când m-am apropiat de ea și mi-a întins mâna.

— Oh, Francis, a spus ea. Ne-ai îngrijorat așa de tare! A trecut atâta vreme, dar acum mă bucur să te văd!

— Bună, Lucy, am spus eu. M-am gândit de multe ori la tine.

— Și eu la tine, C-Bird.

Am rămas o clipa țintuit locului, înghețat, la fel ca prima dată când ne-am întâlnit. Mereu e greu să vorbești, să gândești sau să respiri în unele momente, mai ales când atât de multe amintiri reverberează în aer, în spatele fiecărui cuvânt rostit, al fiecărei priviri și al fiecărei atingeri.

Voiam să o întreb atât de multe, dar în schimb am spus:

— Lucy, de ce nu l-ai salvat pe Peter?

A zâmbit trista și a dat din cap.

— Aș vrea să fi putut, a spus ea. Însă Fireman avea nevoie să se salveze singur. Nu puteam să fac eu asta. Nimeni altcineva nu putea. Doar el singur.

A oftat, iar eu m-am uitat peste ea și am văzut că peretele pe care scrisesem povestea rămăsese

intact. Rândurile de cuvinte se întindeau în sus și-n jos, desenele săreau din rând, povestea era acolo toată, exact cum fusese în noaptea în care Angel venise la mine, dar eu am scăpat din strânsoarea lui. Lucy îmi urmări privirea cu ochii și se întoarse pe jumătate spre perete.

— A fost un efort mare, C-Bird, a spus.

— Ai citit?

— Da. Am citit toți.

N-am spus nimic pentru că nu știam ce să spun.

— Înțelegi, unii ar putea să fie răniți de cele descrise de tine, a spus ea.

— Răniți?

— Reputații. Cariere. Lucruri din astea.

— E periculos?

— Ar putea fi. Mereu e destul de greu de spus.

— Ce ar trebui să fac?

Lucy zâmbi din nou.

— Nu pot să răspund la asta în locul tău, C-Bird. Dar ți-am adus câteva cadouri care ar putea să te ajute să iei o decizie.

— Cadouri?

— Cred că, în lipsă de un cuvânt mai potrivit, așa ar putea fi numite.

Făcu un semn cu mâna spre o cutie maro de carton, aflată lângă perete. M-am dus într-acolo și am scos din cutie câteva lucruri.

Primul lucru era un pachet cu carnete de notițe mari, galbene. Apoi era o cutie de creioane cu guma de șters la capăt. Apoi, sub acestea, se aflau doua cutii de vopsea albă gălbuie mată, o rolă de zugrăvit, o tavă și o bidinea mare.

— Vezi tu, C-Bird, spuse Lucy cu grijă, măsurându-și cuvintele cu o precizie și cu ritmul de judecător. Cam oricine ar putea să intre și să citească cuvintele pe care le-ai scris pe perete. Și ar putea să le interpreteze în diferite feluri; pot apărea întrebări precum: „Cam câte cadavre sunt îngropate în cimitirul vechiului spital de stat? Și cum de au ajuns acele cadavre acolo?”

Am dat din cap aprobator.

— Dar, pe de altă parte, Francis, asta este povestea ta și ai dreptul s-o spui. De aceea ți-am adus carnetele, care conferă ceva mai mare permanență și cu mult mai multă intimitate decât cuvintele scrijelite pe perete. Acelea au început deja să se șteargă, iar în curând o să ajungă de necitit.

Îmi dădeam seama că spunea adevărul.

Lucy a zâmbit și a deschis gura ca pentru a mai spune ceva, dar s-a răzgândit. În schimb, pur și simplu s-a aplecat și m-a sărutat pe obraz.

— Mă bucur să te revăd, C-Bird! a spus ea. Ai mai mare grijă de tine de acum înainte!

Apoi, lăsându-se cu putere pe bastonul ei, își târî piciorul drept beteag la fiecare pas, ca o amintire a acelei nopți, și ieși din camera. Big Black și Little Black se uitară o clipă după ea, apoi și ei, fără o vorbă, dădură din cap și o urmară.

Când ușa se închise, m-am întors spre perete. Privirea îmi alerga peste cuvintele scrise acolo și, pe măsură ce citeam, am desfăcut creioanele și caietele. Fără să ezit mai mult de câteva secunde, m-am apucat să copiez de sus, de la capăt:

> Francis Xavier Petrel sosi plângând la spitalul Western State, într-o ambulanță. Ploua tare, se lăsa rapid întunericul, iar mâinile și picioarele îi erau legate strâns. Avea douăzeci și unu de ani și era mai speriat decât fusese vreodată în viața lui scurta și lipsita de evenimente de până atunci…

Zugrăvitul, m-am gândit eu, mai putea aștepta o zi, două.

---

[1] Numele provine de la matematicianul german August F. Mobius (1790-1868), care a inventat „suprafața Mobius“. Este vorba despre o suprafața continua care ia naștere atunci când se răsucește cu 180

de grade o margine a unei suprafețe de formă dreptunghiulară și apoi se atașează de un capăt al suprafeței. (n.tr.)

[2] Cureaua Sam Browne este acel tip de curea, de obicei de piele, care merge deopotrivă împrejurul mijlocului, dar și pe diagonală, de la umărul drept. Cel mai adesea face parte din uniforma trupelor militare sau de poliție. (n.tr.)

[3] C-bird se citește în limba engleză la fel ca *sea bird,* adică pasăre de mare, ceea ce face trimitere la explicația numelui Petrei, dată mai înainte. (n.tr.)

[4] Deșiratul

[5] Pompierul

[6] Marele Negru și Micul Negru

[7] Înghite-o-Pastila

[8] Domnișoara Greșeală

[9] Domnișoara Atenție

[10] Apropiere fonetică de cuvântul englezesc *right,* „corect“ Domnișoara Corectitudine

[11] Ticăloasa

[12] Osoasa

[13] Blond Scurt

[14] Domnul Rău

[15] Domnișoara Ispita

[16] Lyndon B. Johnson

[17] Omul-care-Aduce-Veștile

[18] Uriașule

[19] Îngerul

[20] În original, „decompensate“. Este un termen care în psihologie desemnează incapacitatea de a menține mecanismele de apărare ca răspuns la stres, având ca rezultat dereglări de personalitate sau dezechilibre psihologice. (n.tr.)

[21] Iron Duke este Arthur Wellesley, primul duce de Wellington (1769-1852), probabil cel mai mare erou militar al Britaniei. (n.tr.)

[22] ROTC sunt inițialele pentru Reserve Officer Training Corps. Acesta este un program de instrucție ale forțelor armate din Statele Unite prezent in campusurile colegiilor pentru a recruta și a educa ofițeri grad. Este menit să-i aleagă pe cei mai buni dintr-un colegiu, iar studiile se concentrează pe dezvoltare de tip leadership, rezolvarea de probleme, planificare strategică și etică profesională. (n.tr.)

[23] În original este folosita expresia *Miranda warning* (avertizare Miranda), care vine de la faptul că, în SUA, poliția este obligată să acorde tuturor suspecților o astfel de *Miranda warning,* având la bază cazul de la Curtea Suprema de Justiție cunoscut ca Miranda *versus* Arizona (1966), în care curtea prevede ca procurorii nu au voie să folosească afirmații incriminatoare fără să se asigure că suspecții știu că au dreptul de a nu spune nimic și dreptul la un avocat. (n.tr.)

[24] În traducere, Inima Purpurie – o decorație militară acordată în numele președintelui Statelor Unit e celor răniți sau morți în timpul serviciului militar după aprilie 1917. (n.tr.)

[25] Dansatorul

[26] Instituție de corecție în Bridgewater, Massachusetts (n.tr.)

[27] Bogata

Table of Contents

Prima parte 5
Povestitorul în care nu poți avea încredere 5
Capitolul 1 6
Capitolul 2 31
Capitolul 3 51
Capitolul 4 72
Capitolul 5 102
Capitolul 6 114
Capitolul 7 131
Capitolul 8 149
Capitolul 9 164
Partea a doua 174
O lume de povești 174
Capitolul 10 175
Capitolul 11 199
Capitolul 12 222
Capitolul 13 241
Capitolul 14 259
Capitolul 15 276
Capitolul 16 292
Capitolul 17 306
Capitolul 18 328
Capitolul 19 345
Capitolul 20 364
Capitolul 21 379
Capitolul 22 402
Capitolul 23 420
Capitolul 24 436
Capitolul 25 462
Capitolul 26 478

Capitolul 27 495
Capitolul 28 518
Capitolul 29 533
Capitolul 30 546
Capitolul 31 559
Capitolul 32 577
Capitolul 33 592
Capitolul 34 610
Capitolul 35 621
Partea a treia 632
Alb-gălbui mat 632
Capitolul 36 633